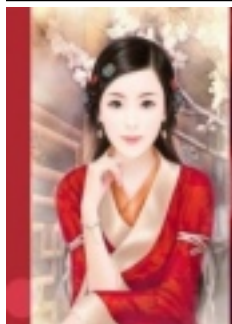

Công Chúa Đại Phúc

Contents

Công Chúa Đại Phúc	2
1. Chương 1: Thời Thơ Ấu Ở Dự Vương Phủ	2
2. Chương 2: Biến Cố Thay Đổi Vận Mệnh	5
3. Chương 3: Đào Thoát Dự Vương Phủ	10
4. Chương 4: Quán Rượu Tam Quốc Nơi Biên Cảnh	12
5. Chương 5: Dính Lú Tới Lý Dịch	17
6. Chương 6: Lại Chạy Một Đường Thật Xa, Trên Đường Gặp Tư Mã Thu Dịch	25
7. Chương 7: Chuyển Hướng Về Phía Lý Dịch, Gặp Phải Bò Bò Nhi	29
8. Chương 8: Nguyên Phò Tá Lý Dịch Đăng Cơ, Nhưng Chỉ Thế Thôi	34
9. Chương 9: Gặp Gỡ Nhân Duyên	39
10. Chương 10: Bị Hành	42
11. Chương 11: Làm Hàng Xóm Của Tư Mã Thu Dịch Thật Phiền	47
12. Chương 12: Nàng Vì Lý Dịch Toan Tính, Lý Dịch Đem Tình Cầu Hiền	53
13. Chương 13: Một Trận Bức Vua, Bình Đại Phúc Lại Nổi Tiếng	61
14. Chương 14: “ta Giúp Người, Người Cũng Nên Trả Giá Chút Ít”	66
15. Chương 15: Không Muốn Dây Dưa Hoàng Thất, Chi Bằng Sớm Rời Đi	71
16. Chương 16: Chiến Tranh Lan Tới, Người Cũng Tới	78
17. Chương 17: Tương Ngộ Cảnh Thất, Tái Ngộ Dịch Vương	85
18. Chương 18: Về Lại Kinh Thành Nước Cảnh - Tránh Né Chi Bằng Đối Diện	93
19. Chương 19: Về Giun Gửi Hồn, Nhận Lại 3 Chữ Bình	100
20. Chương 20: Bằng Long, Là Người Ép Ta Ra Tay	102
21. Chương 21: Huyết Nhục Tương Phùng	107
22. Chương 22: Chuẩn Bị Ra Trận	114
23. Chương 23: Lên Đường	118
24. Chương 24: Hồn Là Vì Nàng Mà Làm Mọi Chuyện	123
25. Chương 25: Bầy Kê Ly Gián Nội Bộ Khế Liệt Tắt	133
26. Chương 26: Một Nước Lại Một Nước, Hắt Cắt Cảnh Thân Uẩn Về Kinh	137
27. Chương 27: Khế Liệt Tắt Không Cần Tiền Tài, Chỉ Cần Người	145
28. Chương 28: Bằng Long Lại Gây Phiền	153
29. Chương 29: Về Lại Kinh Thành	161
30. Chương 30: Công Chúa Thành Kê Nói Nhiều, Tiểu Thụy Muốn Thành Lương Y	166
31. Chương 31: Lý Phỉ Cầu Thân	170
32. Chương 32: Một Chuyến Đội Khăn Hỉ Du Ngoạn	200
33. Chương 33: Ngộ Tiên Tử Lộ Chân Tâm, Cảnh Thân Uẩn Tự Minh Vào Bầy	222
34. Chương 34: Yêu Hồn Là Gánh Nặng Lớn Nhất	242
35. Chương 35: Làm Dịch Vương Phi, Không Phải Chuyện Dễ Dàng	247
36. Chương 36: Ở Đầu Có Cha Dượng Chỉ Hơn Con Riêng Của Vợ Có 2 Tuổi Chứ?!	266
37. Chương 37: Lý Dịch Là Như Vậy Điên Cuồng Nổi Giận	270
38. Chương 38: Duyên Nợ Đã Buộc Không Thể Cởi, Con Gái Đầu Lòng Không Giống Cha Lại Giống Bá Bá	276

Công Chúa Đại Phúc

Giới thiệu

Nàng tên là Cảnh Vinh Phúc, thường gọi Đại Phúc, công chúa nước Cảnh. Chưa lọt lòng nàng đã bị

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-chua-dai-phuc>

1. Chương 1: Thời Thơ Ấu Ở Dự Vương Phủ

Mười năm có thể phát sinh nhiều chuyện, cũng có thể thay đổi rất nhiều chuyện. Mười năm trước có người bị người ta khinh bỉ, mười năm sau đã thành ra người được tôn kính. Có người mười năm trước là người vợ xinh đẹp, mười năm sau đã là người mẹ trung niên. Trong cuộc sống muôn hình vạn trạng, thay đổi là đương nhiên. Nhưng mười năm đầu đời của cô bé Đại Phúc thì đúng là ác mộng, cơn ác mộng dài suốt 10 năm.

Mười năm trước, Đại Phúc chào đời tại nước Cảnh. Cha nàng là Dự vương gia Cảnh Thân Mậu thế lực lớn nhất nước. Mẹ nàng từng nổi tiếng là hoa khôi nước Cảnh, sau lại thành thiếp thứ sáu của Dự vương gia, gọi là Nhược phu nhân.

Vì Dự vương gia đối mẹ nàng quá sủng ái nên Dự vương phi đã liên hợp với những người thiếp thân cận khác hạ độc mẹ nàng khi bà đang mang thai. Làm ẹ nàng sinh non và cả đời không thể thụ thai thêm lần nào nữa. Nếu như nhóm của Vương phi biết mẹ nàng không phải là cam tâm tình nguyện gả vào vương phủ, nếu như nhóm của Vương phi có thể biết trước bào thai của mẹ nàng không phải là con trai, có lẽ sẽ bỏ qua ẹ con nàng. Nhưng vốn chẳng có nếu như nào cả.

Đại Phúc được sinh ra, Cảnh Thân Mậu cho rằng nàng có phúc nên đại nạn không chết, bèn đặt tên nàng là Cảnh Vinh Phúc, thường gọi Đại Phúc.

Đại Phúc sinh non nên không thể kế thừa thế trạng cường tráng của cha, cũng không có vẻ quốc sắc thiên hương của mẹ. Có thể sống sót đối với nàng mà nói đã là trời cho đặc ân, thực không thể lại hi vọng xa vời hơn nữa.

Mẹ nàng xuất thân không tốt, không thể sắc phong làm phi, lại càng không được ghi tên trong gia phả hoàng gia. Bà được địa vị Nhược phu nhân tôn quý trong vương phủ cũng là nhờ sự sủng ái của Dự vương gia. Nhưng sự sủng ái này phần lớn là do nhục dục, làm sao có thể kéo

dài. Đến năm Đại Phúc 3 tuổi thì mọi ân sủng cũng tiêu tan hết.

Quý nhân ngữ tri (chậm nói là quý nhân), ý nói những đứa trẻ chậm biết nói sau này ắt là đại phú đại quý. Cũng có nhiều đứa trẻ đã biết nói nhưng lười không nói, khi bị thúc ép mới nói vài chữ gọi là. Nhưng Đại Phúc thì không phải vậy.

Trong vương phủ, mọi người đều nói con của Nhược phu nhân là đứa trẻ ngốc. Đại Phúc vốn sinh ra đã yếu ớt nên hàng ngày đều được tắm bổ, nhưng tiếc là không bổ vào trí não mà chỉ thấy bé ngày càng mập phì ra. Tuy rằng gặp người liền có phản ứng, nhưng chỉ là khóc hoặc cười, 2 loại biểu hiện, thế nên ngay cả bọn

người hầu thấy Đại Phúc cũng đều cười trộm. Nhã Văn quận chúa, con gái ruột của Dự vương phi chỉ mới bốn tuổi đã có uy nghiêm của một công chúa trong khi Đại Phúc đã ba tuổi mà còn chưa biết nói, gặp người cũng chỉ cười ngây ngô, đói bụng hay mắc tiểu thì chỉ biết khóc. Sau này, cái tên Đại Phúc ở nước Cảnh, trở thành từ chỉ những đứa trẻ ngốc, trí lực thấp kém.

Dự vương gia không hề xử lý những kẻ mưu hại mẹ con Nhược phu nhân, lại còn làm cho 10 năm đầu đời của đứa con mình trở thành cơn ác mộng. Mười năm ấy, cơ hồ không ai nhớ rõ tên chính thức của Đại Phúc là gì, cái tên Cảnh Vĩnh Phúc đã bị xóa bỏ trong gia phả của hoàng thất nước Cảnh.

Đại Phúc ba tuổi thì bị xác định là đứa trẻ ngốc, hình dáng mập mạp, nét mặt ngây dại, hành động chậm chạp. Nghe Thái y chẩn đoán, Nhược phu nhân cực kỳ bi thương nhưng rồi khôi phục bình tĩnh rất nhanh. Không chỉ bình thần đối diện với sự châm chọc khiêu khích của nhóm người bên Vương phi mà còn bình thần đối diện với sự thất sủng từ quý ông chồng. Bà hiểu rõ, tình đời ảm lạnh. Vốn xuất thân từ chốn thanh lâu, bà đã từng chứng kiến không ít cảnh bướm ong sau khi đã tỏ đường đi lối về thì sẵn sàng vứt bỏ những đóa hoa tàn. Tình đời ảm lạnh tuyệt đối là chuyện bình thường.

Nhược phu nhân thất sủng mang theo Đại Phúc vào ở lãnh viện của vương phủ, tuy mất đi sự sủng ái của Dự vương gia nhưng lại được hưởng cảnh thanh nhàn, không còn người ghen kẻ ghét. Nhược phu nhân đem toàn bộ sức lực và tinh thần đặt vào đứa con thơ dại. Hàng ngày, bà đều mang Đại Phúc ra sân chơi, tối thì an vị dưới đèn đọc sách hay kể chuyện xưa cho nàng nghe. Cũng có vài nô bộc có lương tâm thấy vậy thương tình, to gan khuyên Nhược phu nhân bỏ đứa con, quay lại lấy lòng Vương gia để có cuộc sống sung sướng, nhưng đều bị Nhược phu nhân dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt.

Nhược phu nhân không muốn từ bỏ đứa con của mình, cho dù Đại Phúc ngây ngô cả đời thì cũng là con của bà.

Trời không phụ người có lòng, Nhược phu nhân cố gắng suốt hai năm ròng cuối cùng cũng được nghe Đại Phúc nói những câu chữ đơn giản. Lần đầu tiên nghe Đại Phúc gọi mình là mẹ, bà đã ôm nàng khóc nức. Đại Phúc không biết gì, chỉ cười nhìn bà rơi lệ. Mẫu thân của nàng, dù đang khóc cũng cực kỳ xinh đẹp. Đại Phúc ngây thơ cảm thấy, trên đời này chỉ có Nhược phu nhân thiết tình đối đãi nàng, còn những người khác đều chỉ xem nàng là trò cười. Có đôi khi, nàng cảm thấy bọn họ cười đáng điệu của nàng, nhưng nàng không thích nói chuyện nên cũng chẳng nói với bọn họ.

Năm Đại Phúc sáu tuổi, Dự vương gia bắt đầu có tham vọng đối với vương vị nhưng lại làm bộ làm tịch, thường xuyên mượn cớ từ chối lời đề nghị của các đại thần, lý do là “nhà có trẻ ngốc cần chăm sóc”. Vì thế người ta càng nói Vương gia chung tình, yêu ai yêu cả đường đi lối về, đối với Nhược phu nhân tình thâm, càng nói hần nhân nghĩa. Nào ai hay mẹ con Nhược phu nhân đã bị hần nhốt ở lãnh viện suốt nhiều năm.

Đại Phúc gần 8 tuổi. Nhờ thường xuyên hoạt động nên không còn là một đứa bé mập mạp si dại, tuy cử động và suy nghĩ chưa liền mạch nhưng cũng đã khá giống với người bình thường. Được như thế, Nhược phu nhân cũng đã rất vừa lòng.

Một đêm nọ, Nhược phu nhân giảng giải chuyện xưa cho nàng nghe. Nghe được nửa chừng thì bà thấy mệt nên tạm dừng, đến khi hồi phục tinh thần, chợt nghe tiếng Đại Phúc lanh lảnh bên tai những thi thư đã được dạy. Đại Phúc đang lắp bắp đọc 1 câu thì nghe tiếng mẹ cổ vũ, vì thế cứ tiếp tục đọc. Thực kỳ lạ, khi nói chuyện thì nàng tỏ ra mệt mỏi nhưng khi đọc thi thư thì lại không chút phiền lụy. Cứ thế, Đại Phúc đọc hết một quyển thi thư, Nhược phu nhân ôm chặt nàng vào lòng, vừa khóc vừa nói: ai nói Phúc Nhi của ta ngây ngô? Phúc Nhi của ta thông minh nhất thiên hạ!

Đại Phúc chín tuổi, đã không khác mấy với các cô gái đồng trang lứa, dáng nhẹ nhàng, lưng mảnh khảnh, nàng thường xuyên vận động nên cơ thể và tinh thần luôn phấn chấn.

Đại Phúc đã múa được điệu “Phượng phi hà”, vốn là điệu múa sở trường của Nhược phu nhân. Đây là điệu múa đòi hỏi tài nghệ múa của những nghệ nhân bậc nhất. Không chỉ là phải xoay người trong không, chỉ nói việc liên tục di chuyển nhanh bàn chân trên mặt đất cũng đã cực kỳ khó khăn.

Không chỉ có Nhược phu nhân thích “Phượng phi hà”, Đại Phúc cũng thích. Khi nàng xoay mình trên không trung đều có cảm giác tự do tự tại như một con chim đang bay. Một lần Đại Phúc đang bay đến chỗ cao nhất, múa đến chỗ khó nhất thì thấy một người đàn ông xa lạ đứng cách đó không xa, lại thấy Nhược phu

nhân đang quỳ bên cạnh. Nàng không biết đã xảy ra chuyện gì, liền thả mình xuống, quá nhanh nên mất đà. Đang sắp té thì người kia rất nhanh

đỡ được nàng.

“Người là... Đại Phúc?” Cảnh Thân Mậu yên lặng nhìn nàng, như không thể tin được.

Đại Phúc bèn cười vô thức theo thói quen, Cảnh Thân Mậu lập tức như phải bỏng, đột ngột buông nàng ra. Nhanh như chớp nàng xoay người chạy về phía Nhược phu nhân. Nhược phu nhân tỏ ý bảo nàng quỳ xuống, nàng miên man nghe theo.

“Hồi Vương gia, nàng đúng là Phúc Nhi.”

“Ừm, người đứng lên mà nói.”

Nhược phu nhân kéo Đại Phúc đứng lên. Dự vương gia liền hỏi tới Đại Phúc.

“Đại Phúc vài năm nay tiến bộ không ít, vừa rồi xem con bé múa ‘Phượng phi hà’ làm cho bốn vương cơ hồ như thấy lại người năm đó.”

“Nhờ phúc Vương gia, Phúc Nhi vài năm nay đã tốt hơn nhiều.” Nhược phu nhân nói thật cẩn thận, “Nhưng vẫn không thể sánh cùng Nhã Văn quận chúa.”

“Đó là.” Dự vương gia vòng vo, “Nhưng người cũng đã cố gắng nhiều rồi.” Nói tới đây hắn đi thẳng vào phòng, Nhược phu nhân đành phải bảo Đại Phúc về phòng của mình. Đại Phúc không rõ vì sao mẫu thân muốn nàng rời đi, may có nô bộc hiểu chuyện dắt nàng về phòng.

Dự vương gia qua đêm tại lãnh viện của Nhược phu nhân đêm trước thì ngày hôm sau lãnh viện liền có một đám khách không mời mà đến. Đầu tiên là hạ nhân của các phi tần đang được sủng ái nhất, các nàng đưa tới vài món đồ dùng cũ, không cần nói cũng biết họ muốn châm chọc Nhược phu nhân là người đã quá cũ. Tiếp theo, đám hạ nhân này còn giương nanh múa vuốt khiêu khích, nhục mạ. Nhược phu nhân nhất nhất cẩn thận không phản ứng. Nhưng cuối cùng người đến lại là con trưởng của Dự vương phi, nhỏ hơn Đại Phúc một tuổi, Cảnh Thú Hoàn. Hắn tranh cãi âm ỉ muốn gặp Đại Phúc. Nhược phu nhân bắt quá mới phải dẫn hắn tới gặp. Ai ngờ hắn vừa thấy Đại Phúc thì há mồm nói một câu: “Tiểu Bạch ngọc! Thì ra phụ vương vì người nên mới không để ý tới triều chính! Đại Phúc là Tiểu Bạch ngọc...”

Những lời hắn nói Đại Phúc một chút cũng không hiểu, nhưng Nhược phu nhân thì hoàn toàn hiểu rõ. Bà cả người phát run, bởi vì toàn đồ nước Cảnh đã biết tên Đại Phúc, càng bởi vì Cảnh Thân Mậu giả mù sa mưa. Đại Phúc thấy Nhược phu nhân khó chịu, mới cho rằng Cảnh Thú Hoàn khi dễ mình, liền đẩy Cảnh Thú Hoàn. Cảnh Thú Hoàn bị nàng đẩy thì ngã ra rồi tiến lên tát nàng một cái “Con nhỏ ngọc! Dám đẩy ta!”

Thấy hắn còn muốn đánh nàng nữa, Nhược phu nhân bèn ôm chặt nàng vào lòng, khóc nói: “Thú Hoàn công tử bỏ qua cho Phúc Nhi đi, con bé cái gì cũng đều không rõ mà!”

Đại Phúc chợt nghe thấy tiếng “Bang bang” động vào người Nhược phu nhân, khi đó nàng lần đầu tiên hiểu được đau lòng là thế nào. Trước kia khi té ngã nàng đều lên tiếng khóc lớn, nhưng là vì thân thể cảm thấy đau đớn, còn hiện tại, thân thể nàng không đau nhưng lòng nàng lại khó chịu, so với thân thể bị thương càng đau gấp trăm lần ngàn lần.

Cảnh Thú Hoàn chung quy cũng là một đứa nhỏ, đánh mỗi thì chán, bèn chạy đi chơi. Không ngờ, đêm đó, Đại Phúc bị một đám nô bộc dựng đứng lên, tát không ngừng cho đến khi nàng hôn mê đi bên tai vẫn nghe thấy tiếng khóc của mẫu thân. Nàng lại gặp lại ý nghĩ, nàng thật sự không phải rất đau, so cái đau buổi sáng thì nàng thật sự không đau. Từ đáy lòng, nàng tự nói với chính mình, Đại Phúc không đau, thật sự một chút cũng không đau...

Thái y chữa cho Đại Phúc mất hai tháng những vết thương trên mặt nàng mới hoàn toàn biến mất. Dự vương gia cho người truyền lệnh, kêu các phòng dừng tìm đến làm phiền mẹ con Nhược phu nhân nữa, bởi vì bây giờ hắn không thể để Đại Phúc chết được, nếu Đại Phúc chết, hắn đi đâu mà tìm một cái cố tốt như vậy.

Trận tai nạn này chỉ có thể tính là tiểu họa, một năm sau một cơn đại họa đã hoàn toàn cải biến con người và vận mệnh của Đại Phúc.

2. Chương 2: Biến Cố Thay Đổi Vận Mệnh

Sinh nhật mười tuổi của Đại Phúc ngoại trừ Nhược phu nhân trong vương phủ không còn ai nhớ. Nhưng mọi người ở nước Cảnh lại nhớ rõ, bởi vì đó cũng là ngày vui của một Vương gia nước Cảnh. Ngày sinh nhật của Vương gia Cảnh Thân Uẩn, Dự vương gia mang theo phi tử vương tôn trong vương phủ đến phủ đệ chúc mừng.

Mẹ con Nhược phu nhân không có tư cách tham gia.

Trên thực tế, từ khi Đại Phúc ba tuổi, Nhược phu nhân đã không tham dự các loại yến tiệc. Đêm ấy, cũng như mọi khi, bà đang giảng bài cho Đại Phúc, giảng được một nửa thì có nô bộc đến gõ cửa, nói là Tần phu nhân ời. Bà không lo lắng Tần phu nhân đối với mẹ con bà thế nào, huống chi đây là người cùng cảnh ngộ, vị Tần phu nhân này cũng xuất thân không tốt, cũng bị Dự vương gia có mối nối cũ, cũng cùng là các phu nhân của hần.

Quả nhiên sau khi Nhược phu nhân cùng Đại Phúc đi qua, chính là cùng Tần phu nhân dùng cơm và trò chuyện, sau đó thì cáo từ.

Đến đây, với Đại Phúc mọi sự vẫn vậy, không gì thay đổi.

Trời vẫn trời ấy, trăng vẫn trăng kia.

Nhưng khi nàng đi tới hậu viện của Tần phu nhân mọi sự bắt đầu thay đổi.

Rất nhiều năm sau, khi nhớ lại, nàng vẫn cảm tạ Tần phu nhân — nếu không vì Tần phu nhân nhất thời quật khởi, mời mẹ con nàng, có lẽ nàng cả đời chỉ có thể làm một Đại Phúc nữa si nữa dại — nhưng tiếc là Tần phu nhân mất sớm, hưởng dương chưa tới ba mươi hai năm.

Nhược phu nhân cùng Đại Phúc lẳng lặng trở về lãnh viện. Đêm ấy trăng thực tròn, đêm rất đẹp. Đại Phúc ăn no, thoải mái, có vài phần buồn ngủ. Đi đến nửa đường thì nghe có tiếng ồn ào.

“Vương gia hồi phủ!”

“Có thích khách! Bắt lấy thích khách!”

Âm thanh ngày càng náo loạn. Đại Phúc không biết chuyện gì, chỉ cảm thấy mẫu thân gắt gao nắm tay nàng, bàn tay ướt sũng. Tiếng đao kiếm, tiếng la hét đồng loạt bùng nổ.

“Phúc Nhi, mau, chúng ta mau tìm một chỗ trốn đi!” Nhược phu nhân thực hối hận, nếu không đáp ứng lời mời của Tần phu nhân, lúc này Đại Phúc sớm đã đang ngủ, lại càng không gặp phải tai bay vạ gió trước mắt.

“Dạ!” Đại Phúc theo Nhược phu nhân chạy đến Lý hoa viên, tránh ở sau ngọn giả sơn,

“Nhưng là, mẫu thân ... Mẫu thân?”

Nhược phu nhân biết nàng muốn hỏi chuyện gì, nhưng chưa biết giải thích với đứa con ngốc nghếch như thế nào cho rõ ràng?

“Suyt!” Nhược phu nhân đặt ngón tay lên môi nàng, “Đừng nói, cứ trốn ở đây đã!”

Đại Phúc nhu thuận gật gật đầu. Một lát sau, tiếng động ở tiền viện tựa hồ đã nhỏ xuống. Nhược phu nhân đang do dự nên trở về hay không, lại nghe thấy một động tĩnh rất nhỏ. Bà kinh sợ kéo theo Đại Phúc cùng quay người lại.

Trước mặt là một Hắc y nhân, mặt mũi đều che kín, chỉ lộ ra một đôi mắt tinh quang nhấp nháy.

“A!” Nhược phu nhân chưa kịp kêu cứu, yết hầu đã căng thẳng, nói không ra tiếng.

Đại Phúc chỉ thấy Hắc y nhân điểm 1 cái trên người mẫu thân, mẫu thân liền ngây dại. Nàng hoảng sợ lắc tay mẫu thân, mẫu thân vẫn không để ý tới nàng, chỉ lấy mắt nhìn chăm chăm Hắc y nhân, ánh mắt giống như cầu xin.

Hắc y nhân lạnh lùng nói: “Ta giải huyết đạo cho ngươi, ngươi đừng lớn tiếng kêu người đến là được!”

Nhược phu nhân sau khi được giải huyết thì đau khổ cầu xin: “Ngươi buông tha chúng ta đi, chúng ta coi như không phát hiện ngươi.”

Hắc y nhân cẩn thận đánh giá Nhược phu nhân một lát, đột nhiên hỏi: “Phu nhân xưng hô như thế nào?” Hắc y nhân một mình ám sát Dự vương gia, không nghĩ vương phủ có cao thủ, bất ngờ bị truy đánh mãnh liệt, không có đường ra bèn trốn vào trong vương phủ, chạy trốn đến hoa viên vừa vặn gặp hai người này. Nhược phu nhân mặc dù đã có con nhưng phong thái hơn người, sau khi giải huyết, ngôn ngữ vẫn trấn định. Hắc y nhân đoán đây là người có vai vế trong phủ bèn có ý định dùng hai mẹ con để uy hiếp, tìm cách thoát khỏi vương phủ.

Nhược phu nhân sau hồi hoảng hốt, trả lời hắc y nhân: “Ta là Nhược phu nhân.”

Hắc y nhân đột nhiên nhìn sang Đại Phúc rồi cười, nói: “Vậy ngươi chính là Nhược phu nhân, còn kia là Đại Phúc!”

Nhược phu nhân lập tức biến sắc, nước Cảnh ai ai cũng đều tin Dự vương gia yêu đứa con ngọc nên không khó tưởng tượng ý định của kẻ xấu trước mắt.

Đại Phúc mơ hồ không hiểu, nhìn bọn họ, chỉ thấy Hắc y nhân kia cười thì nàng cũng cười theo bản năng. Hắc y nhân nắm chặt cổ tay nàng, cười to nói: “Đại Phúc trong tay, ta có thể thoát khỏi vương phủ rồi!”

Tay Đại Phúc bị hắc y nhân làm đau, cự mắt nói: “Đau... Buông tay!”

Hắc y nhân nhìn vẻ mặt nàng, càng tin tưởng thân phận của nàng, bèn nắm thắt lưng nàng, đi nhanh ra hoa viên.

“Cảnh Thân Mậu! Ngươi đi ra cho ta!”

“Mẫu thân!” Đại Phúc vươn hai tay về phía mẫu thân nhưng càng lúc lại càng cách xa.

“Buông Phúc Nhi ra! Bắt ta đi, đừng bắt Phúc Nhi ...” Nhược phu nhân đuổi không kịp, nửa sau câu nói nói tan biến trong gió, “Vương gia cũng không...”

Đại Phúc ở giữa không trung, so với “Phượng phi hà” còn là rất cao nhưng lại không cảm thấy một chút tự do. Nàng bị hắc y nhân giữ chặt trong tay, phía dưới là vòng vây của thị vệ vương phủ, trong tay lăm lăm binh khí, thần sắc đầy cảnh giới. Rất nhanh, nàng thấy Dự vương gia với ánh mắt có vẻ châm chọc.

“Cảnh Thân Mậu! Ngươi xem xem trong tay ta là ai?”

Đại Phúc bị giơ lên cao, nhưng không ai thèm nhìn nàng. Nàng cũng không nhìn bọn họ, chỉ đưa mắt tìm mẫu thân.

“Không phải là Đại Phúc sao?” Cảnh Thân Mậu khinh khi nói, phía sau hắn, người hầu tâm phúc lập tức bưng tới một chiếc ghế bành, Cảnh Thân Mậu thông dong ngồi xuống, “Ta khuyên ngươi đừng si tâm vọng tưởng lấy con bé làm tấm mộc, biết điều thì khoan tay chịu trời đi.”

Đại Phúc cảm thấy thân mình hơi hơi rơi xuống, theo sau là giọng nói cất cao: “Cảnh Thân Mậu ngươi đừng tưởng gạt được ta, trong tay ta rõ ràng là tâm can bảo bối của ngươi, nếu không muốn con bé bị thương thì hãy lập tức bảo đảm thuộc hạ lui ra, mang đến cho ta 1 con khoai mã, sau khi ra ngoài thành ta sẽ thả Đại Phúc của ngươi!”

“Ha ha!” Cảnh Thân Mậu bật cười, trong mắt đã tràn ngập trào phúng.

“Á! Mẫu thân ... Mẫu thân! Đau!” Đại Phúc đau đớn cả nửa người, một bên cánh tay như muốn đứt lìa.

“Phúc nhi! Phúc nhi...” Mặc dù cách rất xa, tiếng gọi thê lương của Nhược phu nhân vẫn truyền tới, tiếng gọi ấy người vô tình nghe xong cũng phải động tâm, nhưng Dự vương gia chẳng những vô cùng thờ ơ mà còn cười ha ha:

“Ha ha ha! Buồn cười, buồn cười! Thật buồn cười!”

Thích khách đã bị dồn vào đường cùng, không cách nào thoát ra được. Nơi này ngày càng có nhiều người kéo đến xem, khung cảnh trở nên náo nhiệt. Phía sau Dự vương gia dần dần xuất hiện những nữ nhân trang điểm xinh đẹp. Nhược phu nhân rốt cục cũng đuổi tới, quỳ gối trước Dự vương gia không ngừng dập đầu: “Cầu xin Vương gia từ bi, cứu Phúc nhi đi!”

Tiếng dập đầu ấy không khỏi làm Đại Phúc nước mắt tuôn trào.

“Mẫu thân! Không cần!” Lần này nàng không hề lấp bắp mà là không ngừng lặp lại câu nói kia, “Mẫu thân! Không cần...”

Hắc y nhân thấy Nhược phu nhân dập đầu đến chảy máu mà Cảnh Thân Mậu sắc mặt không đổi, mới tin Đại Phúc trong tay mình không phải là phúc lớn của hắn! Nhưng hắn vẫn không cam lòng, cảm giận nói: “Hổ dữ không ăn thịt con, chẳng lẽ Đại Phúc không phải con người sao Cảnh Thân Mậu?”

Cảnh Thân Mậu từ từ nói: “Nó là đứa ngốc, thứ vô dụng! Không phải bổn vương thương hại nuôi lớn thì nó đã chết từ lâu. Bổn vương có thể để nó sống đã là nhân từ lắm rồi. Bây giờ nó cũng nên đền đáp, nên vì bổn vương chết một lần xem sao?”

“Vương gia!” Nhược phu nhân đột nhiên ngẩng vầng trán đã loang lỗ vết máu lên, “Những gì đã qua thiếp xin lỗi ngài, hôm nay nếu ngài cứu Phúc nhi, thiếp xin trọn đời hầu hạ ngài!”

Cảnh Thân Mậu lạnh lùng nói: “Muộn rồi Nhược Nhi! Nếu mười năm trước ngươi đối với bổn vương như vậy, bổn vương chắc chắn vui mừng xem ngươi bằng trời...” Trong mắt nữ nhân phía sau hắn hiện lên một tia ác độc, nhưng khi nghe hắn nói hết câu thì vui vẻ ra mặt. “Nhưng ngươi đúng là không biết soi gương, ngươi bây giờ đừng nói là thị hầu bổn vương ngay cả làm hạ nhân cho bổn vương cũng không xứng! Đi đi, đừng làm vướng mắt ta!”

Nhược phu nhân ngẩng ra rồi cất giọng thê lương: “Những tình xưa nghĩa cũ nếu có thì tối nay cũng đã hết. Ta vô ơn bạc nghĩa, chồng ta cũng phụ ta. Ta không van xin ngài nữa!” Nói rồi bà nghiêm nghị đứng lên, xoay người về phía Phúc nhi.

Cảnh Thân Mậu nghe xong câu nói sau cùng của Nhược phu nhân, cơ hồ chìm vào kỷ niệm trong quá khứ. Bọn thị vệ không thấy hắn ra lệnh nên ở tại chỗ chờ đợi. Chỉ thấy Nhược phu nhân nghiêng ngả lão đảo về phía hắc y nhân và đại Phúc, gương mặt loang lỗ vết máu.

Cảnh Thân Mậu sau khi hoàn hồn thì cười lạnh, đưa tay lên phất 1 cái, lệnh giết ba người, bọn thị vệ khát máu tuốt ngay đao kiếm ra khỏi vỏ.

“Mẫu thân! Phúc nhi không đau, mẫu thân cũng không đau!” Đại Phúc lại vươn đôi tay nhỏ bé về phía Nhược phu nhân.

Xa xa kia là những đao kiếm vô tình.

Nhược phu nhân hai tay cầm tay Đại Phúc, Hắc y nhân dậm chân 1 cái, bỗng nhiên lại kéo lấy Đại Phúc. Đại Phúc nghe bên tai tiếng hắn cuồng bạo: “Ta không tin ngươi có thể độc ác đến vậy!”

Nửa người lại bị đau như cắt nhưng so ra vẫn chưa bằng nỗi đứt ra khỏi bàn tay mẫu thân, Đại Phúc đau đớn khôn nguôi.

Thấy hắc y nhân đánh tới, Dự vương gia quyết liệt ra lệnh.

“Giết!”

“Phúc nhi!” Nhược phu nhân kêu lên tuyệt vọng, cùng lúc đó, Đại Phúc cảm thấy mắt hoa lên.

###

Đó là một cơn ác mộng. Rõ ràng hai mắt mở to lại nhìn không thấy, liều mạng la lên lại nghe không được. Bốn phía vô biên vô hạn vây quanh nàng. Nàng chỉ có thể cảm thấy tiếng hô to rồi có 1 thứ chất lỏng chảy trên da, cơ thể như có cảm giác tứ chi đứt lìa. Nhưng nàng không muốn chết, nàng muốn sống. Đầu nàng

như bùng nổ, tư duy chưa bao giờ từng có lại vận động mãnh liệt và rõ ràng như vậy, giống như một con quay xoay tròn cực nhanh lại hiện ra hoa văn tinh xảo.

- Ta là ai?

- Đại Phúc? Cảnh Vĩnh Phúc!

Não bộ mười năm hồ đồ đột nhiên thanh tỉnh.

Đúng vậy, nàng là Đại Phúc, đứa trẻ gốc Đại Phúc. Nàng là Đại Phúc, đứa trẻ mà phụ thân thà bỏ mặc cho chết chứ không cứu. Nàng là Đại Phúc, đứa trẻ bị mọi người lấy ra làm trò đùa, điều cốt, ... Nàng vì sao còn sống trên đời?

Đại Phúc lấy hết sức để đứng lên, cố gắng nâng mí mắt. Một chất lỏng ấm áp lại lạnh lẽo chạy quanh nàng, rất thoải mái, rất giống cảm giác được ở trong lòng mẫu thân. Không, mẫu thân của nàng, mẫu thân — mười năm, có thể nhớ lại chuyện cũ lại giống như một cơn ác mộng, ngay cả một đứa trẻ gốc không hiểu mọi chuyện thì cũng không chịu nổi chuyện cũ.

Nhưng là mẫu thân níu kéo nàng trở lại. Mẫu thân luôn hòa ái mỉm cười, ban ngày nắm bàn tay bé nhỏ của nàng hai mẹ con cùng chạy trong khuôn viên lãnh viện lạnh lùng mà trong trẻo; buổi tối ôn nhu nhỏ nhẹ giảng bài cho nàng.

Trước kia nàng như người nằm mộng, thần trí không rõ, nhưng hiện tại nàng đã tỉnh. Nàng muốn ấu thân biết, con gái của mẫu thân không gốc, một chút cũng không... Nàng không bao giờ muốn thấy mẫu thân khóc nữa, nàng thầm nguyện làm ấu thân vui vẻ...

— cho dù thế gian có lạnh như băng.

Đại Phúc rốt cục cũng có thể nghe những âm thanh xung quanh, người nàng yêu thương nhất trên đời đang gọi nàng: Phúc nhi! Phúc nhi...

— nàng muốn sống sót!

— đúng vậy, nàng muốn sống sót, muốn cùng với mẫu thân ở trên đời này vui vẻ sống.

Thái y sớm đã tưởng phải nói cho người mẹ đáng thương kia rằng con của bà không có khả năng thức tỉnh, lúc này lại phát hiện hơi thở đứa bé mong manh nhưng đã dài hơn, sau đó lại mạnh dần lên.

Sau khi chẩn mạch, Thái y kinh ngạc nói: “Chúc mừng Nhượng phu nhân, đứa nhỏ này thực đúng với tên, quả là có phúc lớn! Đã đến cửa tử vẫn có thể quay về, giờ chỉ cần chú tâm điều dưỡng, không quá nửa năm, bảo đảm bà sẽ có lại một Đại Phúc đầy sinh lực!” Nhìn Nhượng phu nhân vừa nín khóc đã mỉm cười, Thái y cảm khái: sống thì đã sao? Đã một đứa con gốc lại thêm bà mẹ gốc, Nhượng phu nhân chẳng lẽ không biết đứa nhỏ như vậy còn sống cũng chỉ liên lụy bà?

Cảnh Vĩnh Phúc lẳng lặng nằm trên giường, nửa tháng sau lại trở lại nhân thế. Như nàng dự đoán, vừa mở mắt đã thấy mẫu thân. Nhượng phu nhân bưng chén thuốc hai tay run run, nước mắt lưng tròng.

“Phúc nhi...”

Cảnh Vĩnh Phúc cẩn thận nhìn mẹ, Nhượng phu nhân thật sự xinh đẹp phi thường, mặc dù thần sắc tiêu tụy cũng vẫn rất quyến rũ. Khuôn mặt dài, chân mày thanh nhã, làm cho người ta vừa nhìn liền thấy thân thiết.

Không biết nhìn nhau bao lâu, Nhượng phu nhân rốt cục phát hiện điều khác lạ. Phúc nhi có chỗ không giống. Vẫn là Phúc nhi khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn, vẫn là hàng mi thưa thớt ... Nhưng ánh mắt đã hoàn toàn khác. Trước đây ánh mắt ấy ngây dại thì giờ đây thần thái lại rạng rỡ, con ngươi đen láy đầy sinh khí.

“Mẫu thân!” Cảnh Vĩnh Phúc dừng một chút rồi nói, “Mẹ con ta rời nơi này đi!”

Chén thuốc từ trên tay Nhượng Phu Nhân rơi xuống đất.

“Phu nhân, làm sao vậy?” Nha đầu ở ngoài cửa vội vào hỏi.

Cảnh Vĩnh Phúc cười nhẹ với mẫu thân rồi lại nhắm mắt.

“Không có gì, ta không cần thận làm rơi chén thuốc. Người nhặt lên giúp ta.” Nhược phu nhân có vài phần kích động, ánh mắt vẫn không rời Đại Phúc.

“Dạ, phu nhân đừng để mình quá mệt.” Nha đầu tiến vào thu dọn rồi quay đầu bước đi .

Chờ nha đầu đi xa, Nhược phu nhân nhẹ giọng gọi: “Phúc nhi!”

Cảnh Vĩnh Phúc lại mở mắt ra: “Mẫu thân...”

“Phúc nhi... con ... Rốt cục đã tỉnh!”

“Đúng vậy, mẫu thân, con đã ngủ lâu lắm rồi.” Cảnh Vĩnh Phúc khẽ nhắc đầu ngón tay,

Nhược phu nhân liền cầm tay nàng. Tay mẫu thân nàng thực ấm áp, thực ôn nhu.

“Mười năm, mẫu thân, Phúc nhi thật sự là ngủ lâu lắm rồi! Bất quá hiện tại Phúc nhi đã tỉnh, hoàn toàn tỉnh. Mẫu thân.” Lần đầu tiên nói được nhiều như vậy, Cảnh Vĩnh Phúc nói rất chậm nhưng không hề lấp bắp .

Nhược phu nhân rất cuộc nhẹn không được, nước mắt đã tuôn xuống ướt cả tay Cảnh Vĩnh Phúc. Đây là thời khắc bà hạnh phúc nhất từ trước tới nay. Đứa con ngốc nghếch bà ngậm đắng nuốt cay dưỡng dục mười năm nay đang bình tĩnh nói với bà:

“Con không ngốc! Cũng sẽ không bao giờ trở thành ngốc!”

Thời gian một ngày qua rất nhanh nhưng hôm nay lại dài lê thê. Nhược phu nhân kể lại cho Cảnh Vĩnh Phúc tất cả mọi chuyện.

Cái đêm thay đổi vận mệnh của Cảnh Vĩnh Phúc, nàng bị Hắc y nhân bắt làm con tin, Dự vương gia lại hạ lệnh giết không cần hỏi, cuối cùng trong cơn đao kiếm vô tình chẳng ai ngờ được cứu vớt Cảnh Vĩnh Phúc lại là Hắc y nhân. Hắn lấy thân thể bảo hộ Cảnh Vĩnh Phúc, thế cho nên Cảnh Vĩnh Phúc không bị nguy hiểm tính mạng. Khi hắc y nhân chết, bọn thị vệ cũng ngừng tay. Chỉ là, tuy không chết nhưng nàng cũng bị trọng thương. Thật đáng buồn cười, cuối cùng cứu Cảnh Vĩnh Phúc không phải là người thân của nàng mà là kẻ muốn giết nàng. Có lẽ là do lương tâm của hắc y nhân trời dậy trong nhất thời, hay hắn không muốn cùng chết với một kẻ ngốc. Nhưng rốt cuộc hắn nghĩ như thế nào cũng chỉ có diêm vương biết. Thân phụ của Cảnh Vĩnh Phúc, Dự vương gia Cảnh Thân Mậu, thì chỉ nhìn đứa con nửa chết nửa sống của mình bằng nửa con mắt mà nói: “Thật đúng là Đại Phúc! Đứa ngốc phúc lớn!” Sau khi cho gọi Thái y, hắn không hề tới thăm Cảnh Vĩnh Phúc lấy 1 lần.

Cảnh Vĩnh Phúc nghe xong , trong lòng chẳng không có nửa điểm phần nộ, từ thời khắc đó, thời khắc hắn thấy chết không cứu còn hạ lệnh giết chết nàng, Dự vương gia không còn là phụ thân của nàng.

“Mẫu thân, con không có hứng thú nghe mấy chuyện này.” Cảnh Vĩnh Phúc nói, “Con vừa từ 10 năm trước trở về, không biết đời người còn được mấy cái 10 năm”.

Nhược phu nhân vui vẻ mà cười. Không phải đứa trẻ ngốc, bà đã sớm biết con của mình là một thiên tài. Bà mang tới bộ sách, chỉ đọc tên bài thơ đã nghe tiếng Cảnh Vĩnh Phúc lạnh lạnh đọc không ngừng.

“Mẫu thân, làm sao vậy?” Thấy Nhược phu nhân thần thái khác thường, Cảnh Vĩnh Phúc dừng lại hỏi.

Nhược phu nhân ôm chầm lấy nàng: “Con ngoan, mẫu thân sớm biết con không phải đứa trẻ bình thường!”

“Đúng vậy... Khi mẫu thân giảng bài, giọng mẫu thân rất êm tai nên con nhớ được ngay.” Cảnh Vĩnh Phúc dừng một chút rồi nói, “Nhưng cũng có nhiều ý con không rõ, muốn mẫu thân giải thích cho con...” Nói chuyện một hồi, Cảnh Vĩnh Phúc cảm thấy đau đầu, đưa tay sờ mới phát hiện sau đầu có băng bó.

Nhược phu nhân thấy thế nói: “Thái y nói đầu con bị thương nên mới hôn mê lâu như vậy.”

Lập tức Cảnh Vĩnh Phúc mơ hồ hiểu được vì sao nàng lại “Tĩnh”. Rất nhiều năm sau, Thái y nói cho Cảnh Vĩnh Phúc biết, nàng nguyên là bị máu bầm trong não làm thành kẻ ngốc, sau não bị đánh mạnh, máu bầm tan ra nên nàng lại “tĩnh”.

Hai tháng sau đó, những lúc không có ai quấy rầy, Cảnh Vĩnh Phúc đều nằm trên giường im lặng đọc sách để nhớ mặt chữ. Kỳ thật nàng có thể đọc lâu lâu thi thư nên nhớ mặt chữ đơn giản hơn nhiều, chỉ có chút khó khăn trong việc lý giải ý tứ từng câu chữ. Nhược phu nhân không phải người chuyên dạy học, rất nhiều sách bà cũng không rõ, như thiên văn, tính toán, những sách này Cảnh Vĩnh Phúc đều phải tự mình mày mò thêm. Mười năm, Cảnh Vĩnh Phúc cần phải lấp chỗ trống kiến thức của mười năm này.

Nhược phu nhân giảng giải cho nàng thường sợ nàng quá mệt mỗi nên đều bắt nàng đi ngủ thật sớm. Cảnh Vĩnh Phúc cũng biết nàng quá nóng ruột, thân thể còn chưa khang phục, càng có rất nhiều thứ cần học. Nhưng là, ở lại vương phủ thêm 1 ngày nàng không được tự nhiên thêm một ngày.

“Mẫu thân, con nói rồi, chúng ta phải rời khỏi nơi này...” Cảnh Vĩnh Phúc thì thào nói, mơ hồ như đang ngủ. Nhược phu nhân mỉm cười đắp chăn cho nàng. Phúc nhi của bà đang nhanh chóng trưởng thành.

Sau khi đại họa xảy ra 4 tháng. Cảnh Thân Mậu nhận được một bẩm báo kỳ quái từ phủ tổng quản, nói Đại Phúc không biết trên dưới, không hiểu nguyên tắc, dám lấy thuyền gỗ dạo chơi trên hồ trong phủ, còn thường xuyên lôi kéo Nhược phu nhân đi thuyền chơi đùa. Phu nhân ban đầu không chịu nhưng bắt buộc đi cũng cùng con đi chơi hồ, lo rằng nàng đi 1 mình sẽ nguy hiểm.

Tổng quản xin chỉ thị Vương gia, dù Nhược phu nhân có bị thất sủng thì Đại Phúc cũng là con của vương gia? Nhưng Cảnh Thân Mậu rất lâu vẫn không cho hẳn câu trả lời thuyết phục.

“Vương gia...”

Cảnh Thân Mậu nhớ tới đêm đó, Đại Phúc bị Hắc y nhân giữ trên không trung, vươn một tay về phía Nhược Nhi, Nhược Nhi đầu đầy máu, dứt khoát kiên quyết cứu đứa con khờ... Cuối cùng Hắc y nhân lại kỳ quái dùng thân mình che chỗ đao kiếm cho Đại Phúc.

“Thôi, cứ mặc kệ chúng, đừng làm phiền bốn vương vì chuyện này nữa!”

Sau sự việc này, có những chuyện càng kỳ quái hơn nhưng tổng quản cũng không trình báo nữa. Như việc Đại Phúc làm thợ mộc, còn làm ra vài đồ vật nhỏ cổ quái chẳng ai biết là gì.

Thời gian này bất cứ khi có ai đến gần Đại Phúc vẫn làm ra vẻ ngây ngốc, nở nụ cười ngớ ngẩn, Nhược phu nhân thì ở bên nhìn đầy ai oán.

3. Chương 3: Đào Thoát Dự Vương Phủ

Sau khi Đại Phúc tỉnh lại được sáu tháng, một sáng sớm nọ, khi hạ nhân của mẹ con Nhược phu nhân theo thường lệ đi lấy đồ ăn sáng trở về thì phát hiện lãnh viện đã chỉ còn là vườn không nhà trống. Đồng thời, chiếc thuyền trên hồ vốn chỉ có mùa hạ mới dùng đến thì nay cũng không cánh mà bay.

Cảnh Thân Mậu đứng lặng ở phía trước đập nước phía bắc vương phủ, cửa đập loang lỗ rỉ sắt đã bị phá vỡ. Cửa đập này vốn đã được bọn trong phủ lấy gỗ chặn lại nay bị phá vỡ, để lại một lỗ thủng thật lớn, bên kia lỗ thủng là con sông, xa xa có thể thấy được là con sông lớn.

Phía sau Cảnh Thân Mậu, đám nô bộc trong vương phủ đang quỳ gối, không ai dám ngẩng đầu. Có người hỏi báo lỗ thủng trên cửa đập không phải ngày một ngày hai mà làm được, mà phải tháo từ từ các thanh gỗ, cuối cùng dùng sức va chạm mà phá.

Thật lâu sau, bọn họ mới nghe được giọng nói lạnh lùng của Vương gia: “Một buổi tối bọn chúng có thể chạy được bao xa? Các người là đầu gỗ sao? Để cho bọn chúng thoát ra ngoài? Còn quỳ ở đó làm gì?”

Mọi người đều tản ra, chỉ còn lại Cảnh Thân Mậu cúi đầu thở dài: “tình xưa nghĩa cũ nếu có thì tối nay cũng đã hết. Ta vô ơn bạc nghĩa chồng ta cũng đã phụ ta ... Nhược Nhi.”

Trưa hôm đó, trên bàn trong thư phòng vương phủ bày ra những món đồ kỳ quái. Ba món là đồ gỗ, hai món là đồ vải, nhưng bộ dáng quái dị không thể biết là vật gì.

Cảnh Thân Mậu tự hỏi: “Nhược phu nhân mang đi một ít quần áo nhưng lại lưu lại mấy thứ cổ quái này?”

Nha đầu quỳ trên mặt đất vội bẩm: “Hồi Vương gia, đúng vậy.”

“Mấy cái này ý là gì?” Cảnh Thân Mậu đập tay xuống mặt bàn làm đám đồ vật nảy tung lên.

Nha đầu vội vàng đáp: “Đây là Đại Phúc tiểu thư làm, nô tỳ cũng không biết!”

“Đại Phúc?” Cảnh Thân Mậu chán ghét nói, “Đã sanh ra một đứa ngốc, phận làm mẹ còn dám trốn khỏi vương phủ! Người đâu!”

Người ngoài cửa vội trả lời rồi vào, cẩn thận ghi nhớ lời dặn của Cảnh Thân Mậu.

“Bất kể cần bao nhiêu nhân lực vật lực người cũng phải mang bọn chúng về đây cho bốn vương!” Hắc không cần 2 mẹ con cũng không có nghĩa mẹ con bọn họ có thể rời khỏi hắc.

Ba ngày sau, thuyền gỗ ra đến cửa biển thì bị phát hiện. Đám người Vương phủ dò theo dòng nước từ cửa đập bị thủng đã mang chiếc thuyền trở về vương phủ, đặt ở trong sân.

Cảnh Thân Mậu xem xét chiếc thuyền rất cẩn thận, trong trí nhớ của hắn chiếc thuyền gỗ này có hơi khác. Có nhiều thứ trang bị trên thuyền hắn chưa bao giờ thấy, mái chèo cũng đã được thay đổi. Cảnh Thân Mậu đột nhiên nhớ tới mấy thứ đồ gỗ cổ quái mà đám nha đầu trình lên kia, rõ ràng chúng là từ con thuyền này mà ra! Hắn đi nhanh về thư phòng, lấy những thứ đó đem ra thuyền, so vào những chỗ thay đổi, quả không ngoài dự đoán!

“Mau tìm người đóng chiếc thuyền này đến đây cho bốn vương!”

Rất nhanh sau đó kết luận của hắn đã được người đóng thuyền chứng thực, mái chèo đã được thay đổi, có thể dùng chân đạp để khua động mái chèo, đẩy được thuyền bơi đi.

“Không biết Vương gia có cho phép tiểu nhân chế tác loại mái chèo này không?” Người đóng thuyền không phải nô tài vương phủ, không hiểu sắc mặt Vương gia, nên cứ nói không dứt, “Theo tiểu nhân thấy, người chế tác mái chèo này thật sự là thiên tài, theo cách này mái chèo cho các thuyền đánh cá có thể tiết kiệm hơn phân nửa khí lực, nên đem mái chèo này nhân rộng ra...”

“Cút!”

Cảnh Thân Mậu xoa bóp hạ huyết Thái Dương, lại có người báo Đại Phúc là thiên tài? Tin rằng thiên tài không phải là đứa trẻ ngốc đó mà là Nhược Nhi!

Cảnh Thân Mậu lại cho đòi người thợ may giỏi nhất đến, người này chứng nhận những đồ vải kia hợp lại thành những bộ đồ của nam giới. Nhờ thế, đám hạ nhân trong vương phủ cũng được Cảnh Thân Mậu miễn cho cái tội không tìm được người trong thời gian 3 ngày như lệnh của hắn. Vì vốn người chúng tìm là 2 mẹ con thì nay đã cải tranh thành một đôi nam tử, có thể tìm được mới là lạ!

Ngã ngời xuống ghế, Cảnh Thân Mậu cúi đầu nói: “Nhược Nhi, bốn vương xem thường ngươi!”

Một tháng sau, tin tức thu được càng đủ kích Cảnh Thân Mậu, tin tức này từ đám người trong vương phủ mang theo vật phẩm cùng nhau trở về bẩm báo.

Vẫn là ở trong thư phòng vương phủ, trên bàn bày một bao trang sức, nhiều là những món trước kia hắn thưởng cho đứa nhỏ Đại Phúc ba tuổi, khi đó Cảnh Thân Mậu đối với Nhược Nhi nhân còn quyến luyến.

Lão nô bộc Đông Tấn quỳ trên mặt đất, kể lại sự tình sinh động như thật làm cho Cảnh Thân Mậu mất hồi lâu không thể hoàn hồn.

“Hoàng hôn hôm đó, tiểu nhân chuẩn bị đóng cửa thì một tiểu nha đầu vội vàng chạy vào cửa hàng. Tiểu nhân thấy nàng quần áo gọn gàng, trên người trang sức cũng không giống con nhà bình thường, liền tiếp đón. Nha đầu kia cười thần bí lấy ra một bọc nhỏ bằng tơ lụa đỏ tươi, đặt trước mặt tiểu nhân, không mở ra mà kêu tiểu nhân ọi người lui ra trước. Tiểu nhân tưởng là vụ mua bán lớn nên bảo bọn hạ nhân ra hết. Sau đó tiểu nha đầu mới chậm rãi mở bọc ra. Trong cái bọc đỏ là cái bọc lam, trong cái bọc lam là cái bọc tơ lụa màu vàng. Sắc vàng của thứ tơ lụa này không giống vải thường dùng của những nhà bình thường, trái tim tiểu nhân muốn vỡ tung ra...”

“Bớt nói nhảm, vào chuyện chính đi!”

“Dạ dạ! Nàng mở bao màu vàng ra, bên trong là một đồng nữ trang. Kinh nghiệm của tiểu nhân cho thấy đây là hàng cao cấp. Tiểu nha đầu mở miệng ra giá tám trăm lượng. Tiểu nhân không chịu. Tiểu nha đầu lại nói, chủ tử nhà nàng đã dặn, không được giá này không bán. Tiểu nhân muốn ép giá. Tiểu nha đầu liền tức giận cất bọc đồ đi rồi nói “Nếu không phải cần tiền gấp, ai bán làm gì, người đừng giở trò!”

“Tiểu nhân biết vụ làm ăn này tuyệt đối có lời, số trang sức này ít nhất cũng bốn ngàn lượng. Nhưng nàng nói cần dùng gấp, tiểu nhân liền ấn định nếu không bớt còn 700 lượng thì không mua. Nghe vậy nàng lập tức nói người không chịu ta tìm hàng khác. Tiểu nhân lúc ấy đã hoảng hốt nhưng ngoài miệng vẫn nói cứng. Nhưng rồi thấy nha đầu kia đá cửa đi ra, tiểu nhân bèn kêu nàng trở lại. Tám trăm thì tám trăm, ăn lời gì với tiểu nha đầu nhà người, coi như ta làm việc thiện! Tiểu nhân không nghĩ tới ăn lời nàng thật đúng là đau khổ.”

“Tiếp tục!” Cảnh Thân Mậu nhẩm nại .

“Dạ dạ! Tiểu nhân vào phòng lấy ngân phiếu tám trăm lượng đi ra. Nàng một tay trao cái bọc 1 tay nhận ngân phiếu. Đi được mấy bước còn nói vọng lại cảm ơn người, người thật sự là người tốt! Tiểu nhân vội mở bọc kia ra, mới biết được tiểu nha đầu nọ đã đánh tráo số hàng! Lúc cho xem thì là hàng tốt, lúc đưa thì quả thực là những món hàng chỉ đáng tám trăm lượng!”

Câu chuyện dài dòng đã nói xong, cũng không thấy Vương gia lên tiếng, lão bộc quản lý tiệm cầm đồ vẫn quỳ trên mặt đất, quỳ đến tê rần cả chân mới nghe được một câu hỏi: “Nha đầu kia khoảng bao nhiêu tuổi?”

“Theo tiểu nhân đoán thì tiểu nha đầu đó khoảng 10 tuổi!”

Cảnh Thân Mậu nghe xong thì chấn động: “Có phải lông mi thưa, khi cười thì có vài phần như kẻ ngốc?”

“Lông mi đúng là thưa nhưng nha đầu này khi cười rất ngọt ngào, không có đến nửa điểm giống kẻ ngốc! Tiểu nhân chính bị nụ cười đẹp của nàng làm mê hoặc đến nỗi không đề phòng, không thể tưởng tượng được nàng lại là kẻ lừa đảo!” Lão nghiêng răng nghiêng lợi nói, ngẩng đầu lên đã thấy Dự vương gia sắc mặt có phần kỳ lạ, vội vàng ngừng câu chuyện, chờ Vương gia lên tiếng.

Cảnh Thân Mậu giờ phút này trong lòng bấn loạn, khó có thể nói nên lời. Muốn hấn tin Đại Phúc có thể lừa gạt lão nô bộc kia thì chi bằng tin rằng mặt trời mọc ở phía Tây. Nhưng sự thật bày ra trước mắt, đứa ngốc Đại Phúc đã lừa gạt một lão nô bộc từng trải, chẳng lẽ mặt trời thực sự là mọc ở phía Tây? Không đúng, khẳng định là còn chuyện gì đó mà hấn chưa rõ, khẳng định là Nhược Nhi đã che giấu hấn chuyện gì đó!

Sau khi đuổi quản lý tiệm cầm đồ ra ngoài, Cảnh Thân Mậu lại tra hỏi thật kỹ bọn hạ nhân trong lãnh viện, càng cảm thấy có nhiều điểm khác thường. Hấn tự mình đến lãnh viện, quan sát các loại sách trong thư phòng, nghe được bọn hạ nhân bẩm báo trong bảy năm qua, Nhược phu nhân mỗi đêm đều giảng những sách này cho Đại Phúc nghe. Cảnh Thân Mậu không khỏi tự giễu, công trình khổ nhọc của Nhược Nhi bao nhiêu năm đó có thể biến Đại Phúc từ đại thành khôn sao? Nhớ tới ngày xưa, Nhược Nhi là một nữ tử tinh thông thi văn, Cảnh Thân Mậu càng khẳng định tất cả câu chuyện đều là một tay Nhược Nhi dựng lên!

Cảnh Thân Mậu truy tìm mẹ con Đại Phúc suốt ba năm không có kết quả, bất đắc dĩ tuyên bố ra ngoài rằng Đại Phúc đã chết, thân mẫu cực kỳ bi thương, đổ bệnh nặng rồi mất theo. Nhược phu nhân sau khi chết cũng không được truy phong, vẫn là hàng thiếp thấp nhất của Dự vương gia.

Lại một năm nữa trôi qua, sau khi thái tử nước Cảnh bị phế, Cảnh Thân Mậu không hề trì hoãn kế thừa đại thống, định niên hiệu Nhân Đức, muốn là vị hoàng đế được sử sách ca ngợi.

4. Chương 4: Quán Rượu Tam Quốc Nơi Biên Cảnh

Ra khỏi biên giới nước Cảnh, đi về phía tây là thị trấn biên giới lớn nhất phía Đông của nước Tiệp. Trong thị trấn phồn hoa đô hội này, vừa có 5 vị nam tử bước vào quán rượu Tam quốc.

Thoạt nhìn đều biết năm vị này đều là những tay nhiều tiền lại lớn quyền. Đứng đầu là tướng quân Hiên Viên – cũng là người đứng đầu Hiên Viên thế gia và là người đại diện triều đình cai quản thị trấn này. Bên

cạnh hần, về bên tay trái là quan huyện, về bên tay phải là tay cự phú Phương Hiểu Xuân. Kế tiếp là con trưởng của Hiên Viên, Hiên Viên Tắc. Cuối cùng là một nam tử lạ mặt trẻ tuổi, đối với Hiên Viên và mấy người kia không kính nể gì, người này không giàu thì cũng là nhân vật quyền lực.

Cảnh Vĩnh Phúc đánh giá xong trong lòng đã có cách. Nam tử tuổi trẻ này không chừng là thái tử nước Tiệp cũng nên. Nhưng dù hần là thần thánh phương nào nàng cũng không có hứng thú. Hiện nàng đã là chủ quầy Cảnh Vĩnh Phúc, cứ để đám Hiên Viên tự mình hầu hạ — chỉ đứng ở một bên nhìn tiểu nhị đem thực đơn và nước trà lên, sau đó hàn huyên vài câu, rồi lảng sang chỗ khác.

Hiên Viên là một người sáng khoái, mỗi lần đến, đều vung đại tay lên nói một câu “Người xem rồi làm” để đuổi chủ quầy hoặc tiểu nhị đi chỗ khác. Nhưng lúc này đây hần lại rất quy củ, đón lấy thực đơn từ tay tiểu nhị rồi đưa cho vị quý nhân tuổi trẻ. Cảnh Vĩnh Phúc lúc này mới chính thức để ý đến hần. Hần khoảng hai mươi tuổi, khuôn mặt đẹp trai lãng tử nhưng ánh mắt lại quá mức sắc bén. Trên người tuy mặc loại vải màu xám ánh trang tằm thường của nước Tiệp nhưng được may tinh xảo, bên hông lại đeo chiếc bội ngọc bích quang trong sáng cực đẹp, càng quan trọng hơn là khí chất của hần hoàn toàn không giống người bình thường. Cử chỉ của hần thực chỉ có ở những người “trên vạn người”.

“Dịch công tử lần đầu tiên đến đây, quán rượu này đã khai trương được 1 năm, rượu và thức ăn tuy không thể so sánh với hoàng gia nhưng cũng đáng để thưởng thức, mời công tử chọn món.”

Cảnh Vĩnh Phúc bỗng nhiên cười không nổi, Dịch công tử, ôi, mẹ ơi, thật là nàng đoán đại mà lại trúng. Tên của thái tử nước Tiệp chẳng phải Lý Dịch sao?

Cảnh Vĩnh Phúc đang tính toán tìm cách thoái lui thì Lý Dịch lại đưa tờ thực đơn về phía nàng, cười nói: “Nếu chủ quầy đã ở đây, chi bằng hãy giới thiệu cho ta vài món. Xem thứ này rất không thú vị!”

Mọi người đều dồn mắt nhìn Cảnh Vĩnh Phúc, nàng đành phải trầm giọng bắt đầu giới thiệu: “Quý vị là thượng khách, xin cứ chọn tự nhiên. Ở đây chúng tôi chú trọng giữ lại hương vị thiên nhiên của món ăn, từ nguyên liệu ban đầu, chọn thêm phụ liệu, ... ”

“Giới thiệu mấy món đơn giản cho ta.” Lý Dịch ngắt lời.

“Dạ, là.” Cảnh Vĩnh Phúc cười nói, “Đầu bếp của quán chúng tôi có 2 món sở trường, một là thị bò chấm tương, hai là thị nướng gỗ trà.”

“Không sai, không sai. Hai món này rất ngon !” Hiên Viên phụ họa.

Lý Dịch hai mắt sáng ngời nhìn chằm chằm Cảnh Vĩnh Phúc hỏi: “Phải không? Không biết ngon ở điểm nào?”

Cảnh Vĩnh Phúc trở mắt quan sát hần. Đám 5 người bọn họ tụ tập, không sớm đuổi chủ quầy và tiểu nhị đi thì thôi, lại còn hỏi không ngớt là sao?

“Chỉ biết là ăn ngon mà không biết ngon ở điểm nào, chẳng phải là đáng tiếc sao?” Lý Dịch đưa mắt về phía Hiên Viên.

Hiên Viên sao lại không biết tính ý của Lý Dịch, bèn lớn tiếng nói, “Tiểu chủ quầy, hãy nhanh nói cho chúng ta nghe!”

Cảnh Vĩnh Phúc thầm than một tiếng, chẳng lẽ tuổi nhỏ thì phải chịu thiệt sao? Ngoài miệng thì vui vẻ đáp: “Hồi công tử, món thịt bò chấm tương dùng hơn mười vị rau dưa trộn cùng rồi bỏ vào trong miếng thịt, bó miếng thịt lại rồi nấu nên thịt bò còn nguyên vị mà lại thơm!”

Bốn vị khách kia không hện mà cùng gật đầu. Đúng là vậy!

“Còn thịt nướng gỗ trà?”

Cảnh Vĩnh Phúc không chút hoang mang hỏi lại: “Các vị đại nhân cho hỏi có phải khi ăn thịt nướng gỗ trà ở những quán khác có thấy món này nhạt nhẽo không?”

Phương Hiểu Xuân vội nhìn Cảnh Vĩnh Phúc tiếp lời: “Không sai.”

Cảnh Vĩnh Phúc cười nói: “Đúng vậy, gỗ trà còn mới thường có mùi lạ, ăn vào kém ngon”

Phương Hiểu Xuân không ngừng gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy. Nhưng chẳng phải là phải dùng gỗ trà còn mới sao?”

“Phương lão bản quả nhiên rất sành về ẩm thực, không sai, ngài nói rất đúng, đúng là phải dùng gỗ trà còn mới!”

“Điều này sao có thể? Đầu bếp quán này làm sao làm được? Làm sao làm mất được cái mùi khó chịu kia đi?”

Cảnh Vĩnh Phúc ra vẻ sâu xa khó hiểu: “Đây là bí quyết bí truyền của bốn quán, không thể nói ra được. Mong đại nhân thường xuyên đến đây ủng hộ!”

Phương Hiểu Xuân sững sốt, cười to rồi nói: “Chưởng quầy này to gan, dám trêu chọc ta!”

Khi mọi người còn đang cười vui vẻ, Cảnh Vĩnh Phúc bèn mượn cớ cáo từ, Lý Dịch cũng không làm khó nài, chỉ chăm chú nhìn theo đến khi nàng khuất dạng.

Cảnh Vĩnh Phúc âm thầm dặn dò tiểu nhị cẩn thận phục vụ, không được sơ suất với bất kỳ ai ở bàn đó.

Cảnh Vĩnh Phúc đi rồi, Hiên Viên Tắc hỏi Lý Dịch: “Dịch công tử vì sao hỏi kỹ vậy?”

Lý Dịch từ tốn nói: “Đừng nói là ta, các vị chắc cũng chưa biết chưởng quầy là nữ và nàng ta từ đâu tới phải không?”

Hiên Viên nghênh ngang cười to.

Người ngồi bên cạnh thấp giọng nói: “Dịch công tử có điều không biết, chúng tôi đều biết chưởng quầy ấy là một nữ tử, nhưng điều này cũng lại là chính nàng nói ra với chúng ta khi khai trương quán.”

Hiên Viên cũng nhớ lại: “Tiểu chưởng quầy này thực có ý tứ, vừa mở quán tiền tự mình đưa thiệp chào tới, nói là chưa hiểu rõ quy củ và mong bao dung. Rõ ràng chỉ là một đứa nhỏ mười tuổi ...”

Người ngồi bên cạnh lại cười nói: “Nàng cũng nói với ta là nàng cùng mẫu thân sống nương tựa lẫn nhau, thân là nữ nhi thật sự không nên xuất đầu lộ diện, muốn giả trang nam buôn bán qua ngày. Ta đồng ý cho nàng mở quán, cũng không ngờ nàng có thể buôn bán lớn như hôm nay!”

Lý Dịch nói: “Thì ra là thế!”

Phương Hiểu Xuân hỏi: “Không biết công tử vì sao lại hỏi nha đầu đó về hai món ăn nổi tiếng của quán?”

Lý Dịch nghiêm mặt nói: “Ban đầu ta cũng chỉ là tùy tiện hỏi nhưng nghe giọng của nha đầu đó thì thật sự không giống người nước Tiếp chúng ta, cũng không giống người phía Tây nước Cảnh, mà càng nghe càng giống người kinh đô nước Cảnh. Ta nhất thời nghi ngờ, dù sao bây giờ cũng là thời buổi rối ren, cần phải cảnh giác, hơn nữa quán của nàng ta mới khai trương được 1 năm, sẽ khó tránh khỏi còn lưu luyến cổ hương!”

Hiên Viên cũng nghiêm mặt nói: “Công tử cẩn trọng không sai. Tiểu nha đầu này không phải gian tế, nhưng ta cũng đã phát hiện không ít mật thám ở trấn này, hôm kia vừa phát hiện một tên, đáng tiếc là hắn không còn sống!”

Người bên cạnh tiếp lời: “Nàng ta tuổi nhỏ lại buôn bán lớn như vậy, ta cũng đã có để tâm. Nàng ta tới sống tại đây quả thật là cùng mẫu thân nương tựa lẫn nhau. Chỉ là nàng ta ít tuổi nhưng có nhiều thủ đoạn mà ít người có được. Mẹ con nàng ta lại có nhiều tiền để buôn bán lớn thì nhất định lại lịch không phải bình thường. Ta vẫn có lòng nghi ngờ, đã đến gặp qua mẫu thân nàng ta, sau đó ta mới tin tưởng nàng ta không phải gian tế...”

Nói tới đây chợt ngừng lại làm Lý Dịch hoài nghi quay đầu nhìn hắn. Bên cạnh Phương Hiểu Xuân cười nói: “Mẹ của tiểu chưởng quầy này là một tuyệt sắc mỹ nhân!”

Bộ dáng của tiểu nha đầu cùng lắm cũng chỉ là coi được, mẫu thân nàng ta có thể đẹp đến thế nào? Lý Dịch đang nghĩ thì nghe Phương Hiểu Xuân khen tiếp: “Mỹ nhân phạm bạc, nghe nói cha của tiểu chưởng quầy không phải người tốt, quá nhiều thê thiếp, mỹ nhân không chịu được mới mang theo tiểu chưởng quầy rời khỏi quê nhà.”

Câu chuyện này đương nhiên là do Cảnh Vĩnh Phúc bịa ra, năm ấy nàng mười tuổi rời khỏi kinh đô nước Cảnh, từ đó trình độ nói dối tăng tiến thần tốc. Bất quá câu chuyện này cũng có 1 nửa là thật, thật thật giả giả mới là cảnh giới nói dối cao nhất.

Lý Dịch cân nhắc trước sau rồi bỗng nhiên cười nói: “Quả nhiên thủ đoạn cao thâm. Nếu không nói thể với các vị, người nhỏ tuổi như nàng ấy sao có thể cùng người mẹ mỹ nhân sống yên ở chốn này?”

Mọi người nhìn nhau cười. Lại nghe Lý Dịch hỏi: “Vậy có biết nàng tên gọi là gì không?”

Hiên Viên cười to, hai người khác cùng đáp lời: “Nàng tự xưng họ Bình, tên là Đại Phúc!”

Cảnh Vĩnh Phúc hắt hơi 1 cái, nghe thấy trên lầu ồn ào tiếng cười, lòng nàng chợt lạnh, khẳng định là mấy lão gia kia đã nói với thái tử tên của nàng!

Lý Dịch cười đến chảy nước mắt, Hiên Viên Tắc thì cố nén cười, chỉ nghe bên cạnh Phương Hiểu Xuân từ từ nói: “Ta đánh giá mẹ nàng không muốn gặp người khác, chứ không sao một nha đầu thông minh như vậy lại cố tình đặt cho cái tên giống tên đứa con gái gốc gác của Dự vương gia nước Cảnh! Đại Phúc Đại Phúc! Hắc hắc! Làm hại chúng ta đều ngưng ngừng khi gọi tên nàng, đành phải kêu nàng tiểu chường quây!”

Người bên cạnh gật đầu nói: “Đúng vậy, Dự vương không có gì hay nhưng cũng khiến người ta bội phục khi nuôi dưỡng đứa con Đại Phúc suốt mười ba năm, đến tận khi nàng ấy qua đời cũng chưa thấy bỏ bê!”

Lý Dịch cay khế mắt: “Rốt cuộc hắc nuôi dưỡng đứa con ấy như thế nào cũng chưa ai thấy qua. Đều là tung tin vịt, chuyện hoàng gia, nghe qua đều có điểm không rõ!” Hắc là người hoàng tộc, đối các sự việc hoàng gia nhận xét thấu đáo hơn so với những người xung quanh. Nhưng qua lời nói của mọi người, lòng nghi ngờ của hắc đối với Đại Phúc cũng giảm nhiều. Phải biết rằng những người ngồi trước mắt hắc ai cũng là người tài và có mắt nhìn người cả. Như Hiên Viên, nhìn bề ngoài không thể đoán được tâm tư của hắc, bằng không hắc sao có thể kế thừa vị trí đứng đầu Hiên Viên gia tộc? Hiên Viên thế gia đã có vị trí sừng sững ở nước Tiếp hàng trăm năm nay, thủy chung nắm giữ trọng trách và quân quyền quốc gia. Ngay cả Hiên Viên còn yên tâm về tiểu nha đầu này thì hắc không có vấn đề gì phải quan tâm nữa.

Sau khi đồ ăn đưa lên, tiểu nhị bèn lui ra. Năm người bắt đầu nói vào việc chính. Bọn họ nói cái gì Cảnh Vĩnh Phúc không nghe được vì nàng ở dưới lầu nhưng lại có thể đoán được đến tám chín phần.

Nước Tiếp ngoài thái tử còn có ba vị hoàng tử. Là hoàng tử Lý Huyền con của Quý phi, hoàng tử Lý Hiền con của Đức phi và hoàng tử Lý Phỉ con của Thục phi. Theo tôn ti hoàng gia các phi được xếp theo thứ tự Quý Đức Thục Nhân, đương nhiên là con của Quý phi đứng trước. Nhưng tất cả đều phải xếp sau con của Hoàng hậu, là hắc, thái tử Lý Dịch.

Lý Dịch sẽ không vô duyên vô cớ đến thị trấn này, hắc đến, nhất định là để kéo vây kéo cánh. Có được sự ủng hộ của Hiên Viên vị trí của hắc xác định sẽ vững chắc. Bên cạnh đó, còn là để ổn định vùng biên quan. Nơi đây gian tế nhiều như sâu, Hiên Viên gần đây liên tiếp bắt sâu mấy tháng liền, hôm kia thật vất vả mới bắt được nhưng lại là một xác chết.

Cảnh Vĩnh Phúc suy nghĩ một hồi bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, sắc mặt không khỏi biến đổi. Phòng ngừa vẫn hơn, nàng nên mang theo mẫu thân rời khỏi nơi này. Tuy rằng trước mắt không có khả năng có chiến tranh, nhưng một bên là vua mới lập nước Cảnh, bên kia là nước Tiếp tranh ngôi, không đại chiến thì cũng tiểu chiến. Mà các hoàng tộc lại thích nhất là tìm lý do để che dấu mục đích thật sự ... Chỉ sợ không có lý do lại càng muốn khiêu khích cho ra lý do.

Nhiều năm trước kia, cha Cảnh Vĩnh Phúc coi nàng là đứa ngọc nhưng cũng dùng nàng làm cái cờ rồi từ đó dần dần nắm giữ quốc gia trong tay, những đối trá trong hoàng thất nàng thật đã quá hiểu.

Cảnh Vĩnh Phúc trầm tư một lát rồi quyết định.

Trên lầu, Lý Dịch nói những chuyện cần nói xong, đột nhiên hỏi: “Cái tên của quán này là ai đặt?”

Hiên Viên Tắc ngồi một bên tiếp lời: “Có thể gọi là ‘Tam quốc’, cũng rất có dũng khí...”

Hiên Viên cùng Phương Hiểu Xuân lại phá lên cười, người ngồi bên cạnh hạ giọng nói: “Còn ai nữa? Đương nhiên là tiểu chường quây, Bình Đại Phúc tiểu cô nương! Khi nàng lấy cái tên ‘Tam quốc’ ta cũng đã nghi

ngờ nàng mất hơn nửa năm.”

Lý Dịch cùng Hiên Viên Tắc sửng sốt, hiển nhiên không ngờ được cái tên “Tam quốc” khí thế như vậy lại là từ một tiểu nha đầu.

Hiên Viên trầm giọng nói: “Thời cuộc hiện thời đúng là cái thế chân vạc ‘Tam quốc’. Nước Tiệp ta cùng nước Cảnh trăm năm nay điều phân tranh gay gắt, nguyên khí tổn thương, mà phía bắc Khế Liệt Tát lại bất ngờ quật khởi. Quân đội của Khế Liệt Tát rất dũng mãnh, nếu nam hạ thì hậu quả thật sự không thể tưởng tượng. May mà Khế Liệt Tát là vương quốc du mục, đánh hạ thành trì dễ dàng nhưng gian nan gấp trăm lần chúng ta trong việc bảo vệ thành quả. Nhưng chúng ta vẫn phải có phòng bị...”

Người ngồi cạnh nói tiếp: “Nước Cảnh vừa lập Dự đế, nước Tiệp ta hoàng thượng lại già nua... Cho nên, càng cần phải phòng bị nước Cảnh.” Hần ý tứ dừng lại, tất cả mọi người đều hiểu được, vua nước Tiệp đã già, việc truyền ngôi là không thể tránh né. Xét theo tuổi tác thì Lý Dịch là con trai thứ 5 của vua nước Tiệp, trên có huynh trưởng Đãi vương Lý Hiến, Tam ca Phái vương Lý Huyền, dưới còn có Dịch vương lục đệ Lý Phi tình quái, mà mẫu phi của mỗi vị hoàng tử này đều là xuất thân từ 1 trong 3 gia tộc lớn nhất nước Tiệp.

Lý Dịch sở dĩ thân thiện với Hiên Viên, chính là vì Hiên Viên thế gia là gia tộc duy nhất cả trăm năm nay không gả con gái vào cung, không làm ngoại thích thế gia, cũng là vì Hiên Viên gia tộc bao đời nay đều được hoàng triều trọng dụng nhất.

Lý Dịch lo lắng nói: “Đãi vương chiến công hiển hách, phía sau mẫu phi của hắn là gia tộc Trần thị kiêu hoành ương ngạnh, vài năm lại đây không hề xem bản cung ra gì.” Đề cập chuyện quan trọng, Lý Dịch cũng bất giác không hề tự xưng “Ta” mà thay bằng “Bản cung”, ý muốn khẳng định vị trí đông cung thái tử.

Hiên Viên nói: “Điện hạ không cần lo buồn, Trần thị không đáng lo, mặc dù Đãi vương đánh thắng vài trận nhưng bản tướng xem ra cũng không phải chiến công hiển hách.” Đãi vương vài lần ra trận đều là đánh với Khế Liệt Tát, Khế Liệt Tát đánh hạ được những thành trấn biên cương nhưng không có kế sách giữ thành nên nước Tiệp cũng dễ dàng đoạt lại.

Lý Dịch lắc đầu nói: “Tướng quân rời xa kinh đô, chỉ biết một không biết hai. Đãi vương đã âm thầm liên kết hai gia tộc Trần thị và Tư Mã, nhiều lần khiêu khích bản cung.”

Hiên Viên cùng đám người cả kinh, hai đại thế gia nước Tiệp liên hợp, ít nhất cũng nắm trong tay non nửa thế lực nước Tiệp.

Lý Dịch lại nói: “Đây vốn là chuyện trong nhà nhưng nước Cảnh mới lập Dự đế, thế cục có biến, nếu nước Tiệp ta xảy ra cảnh gà nhà đá nhau thì chẳng phải là cơ hội cho nước Cảnh thừa nước đục thả câu sao?”

Hiên Viên nghiêm nghị đứng lên, đám người đi theo cũng đứng dậy. Chỉ thấy Hiên Viên rót đầy chén rượu, hai tay mời Lý Dịch, trang nghiêm nói: “Điện hạ lấy quốc gia làm trọng, Hiên Viên kính người một ly!” Lúc này, Lý Dịch chính là thái tử, chưa phải thiên tử, Hiên Viên hẳn chưa thể quỳ lạy, nhưng với những lời Lý Dịch vừa nói, Hiên Viên đã hoàn toàn quy thuận thái tử.

Đám người kia vốn xem Hiên Viên tướng quân như chủ tướng, sai đâu đánh đó, mỗi người đều rót đầy rượu, mọi người chạm cốc mà uống.

Sau đó mọi người cùng bàn đối sách. Nửa chừng chợt nghe tiếng người đến gần. Thì ra Cảnh Vĩnh Phúc đang tự mình bưng tới một vò rượu ngon, nặng ước chừng mười cân, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đã đỏ bừng.

“Đây là rượu ngon tự nấu của quán, hân hạnh được mời quý vị đại nhân.”

Lý Dịch vốn đã thấy qua nhiều quốc sắc thiên hương, trái lại khi nhìn nha đầu kia lại có cảm giác như ăn sáng với cháo điệp thanh, bất giác mỉm cười. Cái cười cho thấy vài phần yêu thích nên đám người kia đổi với nàng có vài phần kính trọng, cũng không so đo tính trẻ con bừa bãi của nàng.

Phương Hiểu Xuân trêu nàng: “Rượu ngon cái gì? Đừng nói lát nữa tính tiền bọn ta?” Hần thường xuyên mua bán cùng Cảnh Vĩnh Phúc những thứ như hoa quả khô nên biết nàng lợi hại; nếu không có duyên có gì sẽ không tự mình đưa rượu tới nên muốn hỏi cho rõ đầu đuôi.

Cảnh Vĩnh Phúc cười nói: “Phương đại nhân muốn uống bao nhiêu, tiểu nhân sẽ đem đến đủ ...”

Mọi người đều cười.

“Tiểu nhân là thật tâm đưa rượu tới, rượu này không tính tiền.”

Phương Hiểu Xuân chỉ vào mũi Cảnh Vĩnh Phúc cười nói: “Không cần tiền, phỏng chừng ngươi muốn thứ đắt hơn rồi!”

Cảnh Vĩnh Phúc nháy mắt mấy cái với hắn, hắn hiểu ý nên không nhiều lời nữa.

5. Chương 5: Dính Lú Tới Lý Dịch

Cảnh Vĩnh Phúc ra ngoài đợi một lát, Phương Hiểu Xuân giả đi nhà xí chạy tới. Cảnh Vĩnh Phúc dẫn hắn đến chỗ vắng, thở dài nói, “Tiểu nhân muốn đem quán này tặng cho đại nhân.” Nếu chủ ý đã định, Cảnh Vĩnh Phúc cũng không muốn trì hoãn. Phương Hiểu Xuân là người nàng thích nhất, hắn không giáo hoạt, vả lại, cũng nhờ hắn mà quán mới có hôm nay.

“Hả?” Phương Hiểu Xuân há hốc miệng.

“Tiểu nhân nhờ đại ân của các vị đại nhân mới mở được quán này, nhưng dù sao tiểu nhân tuổi cũng còn nhỏ, kiến thức chưa đủ. Nghe trưởng bối nói kinh đô rất phồn hoa, nhiều người tài ba, tiểu nhân cũng muốn học hỏi thêm kinh nghiệm và kiến thức. Hơn nữa, tiểu nhân dù sao cũng là thân nữ nhi, tuổi còn nhỏ, sớm hay muộn cũng sẽ bị phát hiện thân phận, đến lúc đó chỉ sợ làm khó các vị đại nhân. Nếu phải đi, không bằng đi sớm.”

Phương Hiểu Xuân nhìn quanh bốn phía. Cảnh Vĩnh Phúc biết hắn suy nghĩ: một cái quán như vậy, nói không cần liền không cần sao?

Kỳ thật Cảnh Vĩnh Phúc cũng không bỏ được. Quán này là tâm huyết của nàng. Năm đó bắt đắc dĩ rời khỏi nước Cảnh, khi đi cũng không nghĩ có ngày hôm nay. Nhưng vốn tính quyết đoán, Cảnh Vĩnh Phúc không thích dây dưa. Mẫu thân của nàng, Nhược phu nhân, nếu không xóa sạch dấu vết liên quan với Dự đế, sẽ rất dễ bị thương tổn.

###

Nhớ lại khi đó ...

Một đêm của bốn năm về trước, khi thuyền nhỏ tông vỡ cửa đập cũng là lúc trống điểm canh ba. Cảnh Vĩnh Phúc tràn đầy nhiệt huyết đập nhanh mái chèo đưa thuyền từ hồ ra sông. Đi cách vương phủ ước chừng năm thước, nàng cùng Nhược phu nhân không hẹn mà cùng quay đầu lại, chỉ thấy một vùng bóng tối, không nhìn ra được cảnh trí trong vương phủ. Cảnh Vĩnh Phúc vẫn không ngừng đập mái chèo, miệng nói: “Mẫu thân, người có thể tưởng tượng hừng đông ngày mai, Dự vương gia sẽ nghĩ gì khi đứng ở cửa đập nhìn ra ngoài không?”

Nhược phu nhân quay đầu, nhìn về mặt sông trống trải phía trước, nói một câu: “Chim trời cá nước, đây là cảm thụ của mẹ con ta, còn đối với hắn là sự sỉ nhục”

Gió đêm thổi, Cảnh Vĩnh Phúc cảm thấy thư thái cả thể xác lẫn tinh thần, mấy ngày liền làm lụng vất vả đã cho kết quả. Hết thấy dự tính của nàng đều diễn ra rất đúng, đầu tiên là làm đám hạ nhân trong vương phủ không thể nhận ra nàng đã tỉnh trí, nàng mượn lời bọn chúng để mê hoặc Cảnh Thân Mậu, kết quả bước đầu tiên chính là hắn đã không có hứng thú để ý tới mẹ con nàng. Khi biết tổng quản có bẩm báo nhưng hắn không quan tâm, Cảnh Vĩnh Phúc đã biết rằng mẹ con nàng có thể thoát khỏi nước Cảnh.

Tiếp theo là tìm một con dao sắc, nhờ đó sửa được con thuyền theo ý muốn. Về phần may vá thì Cảnh Vĩnh Phúc hoàn toàn bất lực, là Nhược phu nhân tự mình may hai bộ nam trang. Những gì Cảnh Vĩnh Phúc làm chỉ là bán thành phẩm, thậm chí ngay cả tay áo cũng chưa may liền lại.

Con dao trong tay Cảnh Vĩnh Phúc ngày ngày cùn lứt đi nên việc tháo những miếng gỗ trên cửa đập càng lúc càng khó khăn. Rồi để tông vỡ cửa đập thành công, Cảnh Vĩnh Phúc còn đem vài bông bao bọc mũi thuyền, nên giữa canh ba cửa đập đã vỡ ra trong yên lặng.

Như nàng dự đoán, một đêm thuận gió, thuyền nhỏ theo gió vượt sóng, trời vừa mới sáng, đã đi được khá xa. Mẹ con nàng dừng thuyền ở chân núi, lúc này gió hướng ra biển, Cảnh Vĩnh Phúc liền để cho thuyền theo gió mà đi, còn các nàng lên bộ đi tiếp, mục đích là để đánh lạc hướng.

Mẹ con nàng đi tới thành Đông Tấn. Cảnh Vĩnh Phúc ở trong thành “bán” chút trang sức, sau đó cùng Nhục phu nhân lên tàu đi tiếp.

Cảnh Vĩnh Phúc trời sinh là “gian thương”, đây là tài năng không đợi tuổi. Nàng lần đầu làm “gian thương” là ở cửa hiệu cầm đồ ở thành Đông Tấn. Cảnh Vĩnh Phúc cho rằng lão quản lý cửa tiệm đó mắng nàng là kẻ lừa đảo cũng hơi quá, nàng đâu có lừa gì lão? Rõ ràng chính là tám trăm lượng, không nhiều cũng không ít. Nếu không phải hấn tưởng nàng khó khăn mà ép giá thì nàng cũng chẳng làm vậy với hấn.

Thuyền về phía tây, đi tới biên quan rồi qua nước Tiếp...

“Hoàn hồn! Hoàn hồn!” Phương Hiểu Xuân dí nhẹ một đầu ngón tay vào trán Cảnh Vĩnh Phúc.

Cảnh Vĩnh Phúc thấy thế giật mình, cảm thấy hơi bấn loạn, nhưng trên mặt lại tươi cười được ngay: “Hồi ức với nơi này nhiều quá, có thể được như hôm nay quả thật không dễ, cho nên xin Phương đại nhân cho tiểu nhân một cái giá hợp lý...”

“Sao? Không phải tặng cho ta sao?” Phương Hiểu Xuân nói giỡn. Lúc Cảnh Vĩnh Phúc hồi tưởng, hấn cũng đang cân nhắc xem nên bỏ ra bao nhiêu ngân lượng.

“Đại nhân chẳng lẽ muốn tiểu nhân một mẹ một con trắng tay sao?” Cảnh Vĩnh Phúc nhướn mày hỏi.

Sau lưng bỗng nhiên có tiếng hỏi: “Các người đang nói cái gì?” Lý Dịch không biết đã đến từ khi nào.

Cảnh Vĩnh Phúc cả kinh, bị người tóm được, phiên toái rồi đây.

Cảnh Vĩnh Phúc vừa xoay người đã trưng ra nét mặt tươi tỉnh “Dịch công tử có gì chỉ bảo?” Tính ra thì diện mạo của thái tử điện hạ này rất đẹp nhưng Cảnh Vĩnh Phúc nhìn thế nào cũng thấy hấn không hợp nhãn.

“Người muốn đi khỏi đây?”

“Đúng vậy!” Cảnh Vĩnh Phúc trong lòng thấy phiền, hấn đã nghe được còn làm bộ hỏi. Nàng không phải gian tế, càng sớm ra khỏi tầm nhìn của hấn càng đỡ bị thái tử đa nghi này cân nhắc tới lui.

“Để ta xem làm sao cho người đi cùng?”

Lý Dịch chăm chú nhìn vẻ mặt nàng, nàng cố ý tươi cười nhưng trong lòng đã có một chút hoảng hốt.

Trong lúc Phương Hiểu Xuân còn đang kinh ngạc, Cảnh Vĩnh Phúc đã cười nói: “Cám ơn ý tốt của công tử, nhưng nam nữ khác biệt, sợ là không tiện... Tiểu nhân vẫn nên tự mình lo liệu.” Nói là vậy nhưng trong lòng thì thầm nghĩ “nói giỡn chắc, đi với Lý Dịch người mới là nguy hiểm, tránh được tấn công trực diện cũng không tránh được đánh lén, đến lúc đó Lý Dịch người tùy tiện dùng ta và mẫu thân làm lá chắn thì càng chết”

“Tiểu chưởng quầy, không cần cự tuyệt. Ta lên đường lần này có mang theo nữ hầu vệ, tiểu chưởng quầy cùng mẫu thân có thể đi cùng nàng ấy”

Cảnh Vĩnh Phúc nghe vậy thì sáng mắt, nữ hầu vệ, là nữ tử có võ công? Nàng mười tuổi chạy trốn khỏi vương phủ nước Cảnh, đã bỏ lỡ lứa tuổi tốt nhất để tập võ, nên rất hâm mộ những người có võ công, đặc biệt là nữ tử.

Lý Dịch đoán Cảnh Vĩnh Phúc đã bắt đầu đổi ý bèn nói tiếp: “Trên đường đi thì không cần lo việc chi tiêu, đã có ta. Cho nên ta nói tiểu chưởng quầy người cứ suy nghĩ, đừng vội cự tuyệt!”

Phương Hiểu Xuân bên cạnh sớm đã tự hỏi “hay là thái tử coi trọng nha đầu kia?”

Nhưng Cảnh Vĩnh Phúc vẫn nhẹ nhàng lắc đầu: “Cám ơn Dịch công tử. Công tử cùng tiểu nhân mới lần đầu tiên quen biết mà có ý tốt như vậy làm tiểu nhân thực cảm động. Nhưng tiểu nhân nghĩ hành trình của công tử nhất định không giống với dân chúng tầm thường chúng tôi. Tiểu nhân cùng mẫu thân mặc dù đến nước Tiếp đã một năm nhưng chỉ quanh quẩn trong trấn này, những danh lam thắng cảnh của nước Tiếp

cũng chỉ là tai có nghe mà mắt chưa thấy. Cho nên tiểu nhân định làm một chuyến du lịch, càng e là khác đường với công tử.” Được nữ tử có võ công đi cùng cũng không bằng chính mình tự lo, hâm mộ người có võ không bằng chính mình có võ, Cảnh Vĩnh Phúc hiểu rất rõ, càng không muốn cùng người của hoàng gia nước Tiếp phát sinh quan hệ.

Lý Dịch nhú mày, hẳn rất ít khi bị người ta cự tuyệt, huống chi những điều kiện hắn đưa ra là cực kỳ hậu đãi.

Thấy những người khác cũng vừa đi tới, Cảnh Vĩnh Phúc vội vàng nói với Phương Hiểu Xuân: “Cứ như vậy nhé Phương đại nhân, sáng mai gặp lại.” Nói xong liền lẩn đi nhanh như thỏ.

Hiên Viên Tắc tuổi trẻ nhất, thấy Cảnh Vĩnh Phúc rời đi sau những lời Lý Dịch vừa nói, nhin không được bèn hỏi: “Điện hạ vì sao có ý cho nàng đồng hành vậy?”

Lý Dịch nhìn vào rượu Cảnh Vĩnh Phúc đưa tới trên bàn, thật lâu sau hạ giọng hỏi: “Các vị có cảm thấy nha đầu kia đã đoán ra được thân phận của bản cung?”

Hiên Viên Tắc nhìn theo ánh mắt Lý Dịch, liền phát hiện trên vỏ rượu có tờ giấy, trên đề 1 chữ “Rất” [chỗ này có lẽ là 1 chữ khác nhưng tôi không xác định được]. Lý Dịch cầm vỏ rượu đi quanh phòng rồi dừng lại nói: “Nàng tuổi còn nhỏ đã tài cán như thế, trước mặt ta với mọi người tỏ ra là một người tham tài, kì thực là để che dấu tài cán, tài cán, có thể khái quát bằng bốn chữ - Xem xét thời thế!”

Lý Dịch thở dài: “Lần đầu gặp bản cung, nàng còn cười nói, tưởng như sẽ cùng món thịt nướng gỗ trà an cư tại đây. Ta có thể khẳng định lúc đó nàng còn chưa nghĩ tới việc rời khỏi đây. Nhưng sau khi xuống lầu thì ý định đó liền xuất hiện.”

“Chuyện bản cung đến trấn này gặp các vị hẳn đã làm nàng quyết định như vậy. Rồi ngay sau đó nói chuyện nhượng quán với Phương đại nhân. Từ chối đi cùng với lý do đi du lịch, chính là nàng sợ đi cùng bản cung sẽ càng nguy hiểm.”

Cùng lúc đó, Cảnh Vĩnh Phúc ở dưới lầu nghĩ đến một chuyện, không khỏi nhảy vọt vào phòng than khổ “Hồng rồi! Hồng rồi!”

Tiểu nhị quan tâm hỏi “Sao vậy?”

Nàng suy sụp tinh thần, ngồi trên ghế, một tay che mặt, cúi đầu nói: “Dọa người!”

Tiểu nhị gỡ gỡ đầu rồi đi, Cảnh Vĩnh Phúc qua khe hở nhìn theo bóng dáng hắn, hừ, tiểu tử, người nên gỡ cái đầu ngu xuẩn của mình nhiều 1 chút! Lúc đầu nàng lười tìm nên bảo hắn lấy vỏ rượu ngon, hẳn hỏi muốn ngon thế nào, nàng nói rượu ngon hạng nhất. Kết quả này tiểu nhị không tìm rượu hạng “Nhất”, mà lại lấy bình rượu “Rất” cho nàng [cũng như trên, chỗ này có lẽ là chữ khác nhưng tôi không xác định được]! Đúng là dọa người! Cảnh Vĩnh Phúc bỗng nhiên cười to, dọa người cũng là Lý Dịch dọa người!

“Bản cung dùng người, xưa nay không phân biệt được nam nữ, tuổi tác, thân phận hay xuất thân ...” Trên lầu, Lý Dịch đang nói, “Các vị đại nhân có cho rằng vị Bình Đại Phúc cô nương này rất lạ? Tuổi còn nhỏ lại có thể ở nơi phồn hoa đô hội này của các người mở một quán lớn như vậy? Lại đoán ra thân phận bản cung mà sắc mặt không hề đổi?”

Đám người Hiên Viên giờ mới nhận ra thì ra thái tử là có chủ ý. Bọn hắn đúng là không bằng một góc của Lý Dịch, suy xét sâu xa, tâm tư kín đáo. Cũng là vì địa vị của bọn hắn khác với Lý Dịch nên không suy nghĩ theo hướng này.

Phương Hiểu Xuân giao tiếp với Cảnh Vĩnh Phúc nhiều nhất, gật đầu nói: “Nàng quả là một nhân tài, cũng chẳng thể đoán được trong đầu tiểu nha đầu đó đang có chủ ý gì. Điện hạ, sợ nàng là không chịu.”

Lý Dịch cất tiếng để lộ ra hàm răng trắng muốt: “Nàng đã muốn từ chối bản cung, chẳng qua là bản cung sẽ không buông tay! Người bản cung đã coi trọng cho dù vất vả cũng muốn phải có được! Nàng không phải muốn tới kinh đô sao? Bản cung sẽ bỏ thời gian thu phục nàng!”

Chiều tối, Cảnh Vĩnh Phúc đi ra khỏi phòng, phân phó tiểu nhị chuẩn bị đóng cửa, tiễn khách cũ, ngưng đón khách mới. Khách trong quán vì thể không thoải mái, Cảnh Vĩnh Phúc trong lòng cũng không thoải mái. Nhưng đã là cuối ngày, hôm nay nàng muốn nhanh chóng đóng cửa.

Trong quán, Lý Dịch đành phải thăm cho cho nàng rõ thân phận. Sau lại thấy Cảnh Vĩnh Phúc hướng lên trên lầu nói “Mời quý khách trên lầu dừng bữa!” Bọn họ giận mà không dám nói gì, thực chưa từng thấy chủ quán nào như vậy!

Bên ngoài quán nhìn vào thì càng khó cho bọn họ. Quán đang đóng cửa, đám tiểu thương trước cửa cũng không còn chỗ tụ tập, người ngựa lần lượt rời đi. Bọn họ chỉ còn lại một mình, không biết dấu thân phận vào đâu.

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn qua cửa sổ, ngắm phong cảnh bên ngoài, chợt bị người nào đó từ phía sau túm lấy gáy hỏi lớn: “Tiểu chương quây đang làm cái gì ở đây?”

Lại là Lý Dịch. Nghe động tĩnh dưới lầu, hắn bèn đi xuống thì đã thấy Cảnh Vĩnh Phúc đang nhìn ra ngoài, lại thấy thị vệ nhảy mất với mình, hắn liền biết đã xảy ra chuyện gì, lập tức vừa bực mình vừa buồn cười túm lấy gáy nàng mà hỏi.

Bị túm gáy nhắc lên, hai chân đã hổng khỏi mặt đất, Cảnh Vĩnh Phúc thấy mình giống như con mèo bị người ta bắt, khác chăng là mèo bị túm gáy thì nằm yên còn nàng là ngoan ngoãn chờ thời.

Cảnh Vĩnh Phúc cười gượng nói: “Dịch công tử có thể buông tiểu nhân xuống trước không?”

Được thả ra, Cảnh Vĩnh Phúc sửa sang lại vạt áo rồi nói: “Tiểu nhân đang nghĩ, con người cũng như những cái cây biết đi. Thủ hạ của công tử là những cây khô nên tiểu nhân mới kêu người tưới nước thôi.”

“A giáp, A Bính! Đưa rượu ra cho các vị ở ngoài cửa!”

Tiểu nhị tuân lệnh, lại thấy Lý Dịch gọi ra ngoài cửa. “Tất cả vào đi!”

Cảnh Vĩnh Phúc ngạc nhiên. Phải biết rằng cửa quán làm bằng loại gỗ cực tốt, dày và nặng, không ngờ thanh âm của Lý Dịch có thể làm cửa mở. Cảnh Vĩnh Phúc buột miệng thốt lên: “Khí lực của điện hạ thật lớn!”

Hai chữ điện hạ đúng là lỗ lờ chứ không phải nàng chủ ý nói ra thân phận của hắn. Lại còn khen hắn khí lực lớn trong khi phải khen là hắn có công phu tốt [đoạn này sự phân biệt giữa khí lực và công phu thế nào tôi cũng không rõ, bạn nào biết tiếng Trung giải thích giúp nhé]. Cảnh Vĩnh Phúc nhanh tay bịt miệng, thầm nghĩ, thôi rồi, công tử Lý Dịch nếu không hiểu tất sẽ nghĩ nàng dám coi rẻ hắn.

Hai tiểu nhị nghe Cảnh Vĩnh Phúc nói ra hai chữ “Điện hạ” thì hoảng sợ quỳ rạp xuống đất. Cảnh Vĩnh Phúc thấy bọn hắn như vậy thì cũng đành phải quỳ xuống.

“Không cần, là nàng không cố ý!” Lý Dịch nắm cổ tay nàng nâng dậy. Cảnh Vĩnh Phúc rút tay về, nhìn hắn cười.

“Nhưng gan ngươi cũng lớn lắm!”

“Cám ơn điện hạ quá khen!” Kỳ thật Cảnh Vĩnh Phúc cũng không phải lớn mật mà là nàng đã hạ quyết tâm ra đi bằng bất cứ giá nào.

Mấy người trên lầu lúc này đang thông thả đi xuống, Cảnh Vĩnh Phúc thế là bị cả đám “Hồ ly” vây quanh. Vừa lúc ấy thì cứu tinh của nàng xuất hiện. Một người cao to từ cửa trước tiến vào, vừa cất tiếng đã át hết xung quanh, làm mọi người chấn động.

“Sao đóng cửa rồi còn không nhanh về nhà? Phu nhân chờ ngươi lâu rồi đó!” Một thân thị nữ mà lại uy phong凛凛, dễ làm người ta lầm tưởng là một vị tướng quân mặc nữ phục!

Dù là giao tiếp với Cảnh Vĩnh Phúc nhiều như Phương Hiểu Xuân cũng là lần đầu tiên thấy người này, cho nên mọi người đều trở mắt nhìn nữ tử cao lớn kia đi qua bên cạnh. Nàng ấy đúng là cao to hơn mọi người, ngay cả Hiên Viên cũng không cao bằng nàng, còn Cảnh Vĩnh Phúc thì chỉ đứng đến gần đến thắt lưng nàng mà thôi.

“A Giáp, ngươi thu dọn ở đây, ta cùng chương quây về trước!”

Cảnh Vĩnh Phúc cùng nữ tử cao lớn đi qua bên cạnh Phương Hiểu Xuân, giờ một ngón tay về phía hắn, Phương Hiểu Xuân kinh ngạc, giờ hai ngón, Cảnh Vĩnh Phúc lắc đầu, vẫn là một ngón tay.

“Nhìn cái gì? Chỉ lo gây sự, còn không mau về.” Nữ tử cao lớn không cho Cảnh Vĩnh Phúc thời gian cùng người cò kè mặc cả. Hai người đi rồi, đám người ở lại vẫn vô cùng thắc mắc. Hiên Viên nói: “Nữ nhân này thân thủ bất phàm, có khí chất đại tướng! Tại sao bản tướng chưa từng gặp qua?” Hắn đưa mắt hỏi người bên cạnh, người này hạ giọng nói: “Bình Đại Phúc đúng là cùng mẫu thân tới trấn này, nàng có báo nữ tử cao to kia là nha hoàn của nàng, còn 1 nha hoàn khác nữa tên là Tiểu Thúy, ngoài ra còn có một gã sai vặt tên là A Cẩn. Khi nhập hộ tịch đều đã báo đủ năm người, tiểu nhị, đầu bếp ở quán thì đều là dân ở đây.”

Hiên Viên còn muốn hỏi thêm, lại nghe người này nói tiếp: “Những hạ nhân của nàng thường ngày không ra ngoài buôn bán, hạ quan cũng chỉ gặp qua Tiểu Thúy, nữ tử cao lớn này hạ quan cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.”

Lý Dịch cười lạnh nói: “Thú vị thú vị!” rồi hỏi Phương Hiểu Xuân: “Ban nãy nàng với người là có ý tứ gì?”

Phương Hiểu Xuân hít một hơi dài đáp: “Nàng ra giá một ngàn lượng, ta ngại rẻ nên trả nàng hai ngàn, nàng lại kiên trì một ngàn lượng nhượng lại quán!”

Hai tiểu nhị quỳ bên cạnh nhất thời nhìn nhau, thật chưa từng nghe qua chương quỳ muốn bán quán?

Lý Dịch so chặt tay thành nắm đấm, hiển nhiên là rất phẫn nộ. Bán quán giá thấp, chắc là chỉ hận không thể chấp cánh mà bay đi!

“Điện hạ...” Hiên Viên khê nhắc.

Lý Dịch dụ vẻ mặt lại, lạnh lùng nhìn các thị vệ đã vào trong quán. Bọn họ đúng là kém thông minh, nếu có chuyện xảy ra, đến tự bảo vệ bản thân e rằng cũng không thể.

“Các người ở lại quán, canh giữ trước sau, ngày mai bản cung muốn gặp hai mẹ con chương quỳ!” Liền nghe được hai tiếng “Dạ” đồng thanh vang lên. Đám người Hiên Viên cảm thấy Lý Dịch xử lý rất đúng, trên người Bình Đại Phúc nghi vấn thật sự nhiều lắm! Có câu dùng thì không nghi người, nghi thì không dùng người, nếu Lý Dịch đã muốn phá lệ dùng một tiểu cô nương thì đương nhiên phải thăm dò cẩn thận!

Ra đến cửa sau của quán, nữ tử cao lớn kéo tay Cảnh Vĩnh Phúc vừa đi vừa nói: “Gặp rắc rối rồi! Đại Phúc, là ai ép người phải bán quán vậy?”

Cảnh Vĩnh Phúc lắc đầu: “Không phải ta bị ép, tình thế bức bách thôi! Ta e nơi này không ổn.”

“Cái gì là tình thế? Tình thế không phải do con người tạo ra sao?”

Cảnh Vĩnh Phúc thấy có lý, cười nói: “Người càng ngày càng thông minh!” Nữ tử cao lớn bình thường không xuất hiện, hôm nay lại ra mặt để kéo nàng về, tất nhiên đã biết chuyện bán quán, rồi trấn là không thể tránh né.

Lần đầu mẹ con Đại Phúc gặp nữ tử cao lớn (từ đây gọi là Thủy tỷ) là ba năm trước.

Năm đó, khi đã đạp mái chèo đưa thuyền trốn khỏi vương phủ được 1 đoạn, Cảnh Vĩnh Phúc trông thấy xa xa Thủy tỷ một mình đứng lặng bên bờ sông. Dáng người Thủy tỷ không giống người thường làm nàng muốn hỏi han vài câu. Cảnh Vĩnh Phúc vốn không có tính quan tâm đến chuyện của người khác, nàng và Nhược phu nhân vừa được tự do, quan trọng nhất là tìm một nơi bình yên để hưởng thú thanh nhàn. Đi qua 1 đoạn, dáng điệu của Thủy tỷ vẫn vẫn vương vương làm nàng không đành lòng. Dùng dằng một hồi nàng bèn nói với mẫu thân “Mẫu thân, con cảm thấy nữ tử đứng ở bờ sông kia dường như định tự sát!”

Trong lòng Cảnh Vĩnh Phúc, Thủy tỷ hẳn là không được phu quân yêu thích hoặc bị cha mẹ chồng ngược đãi, đứng ở bờ sông, chẳng phải chuyện tốt lành?

Cảnh Vĩnh Phúc hoàn toàn đoán trúng nhưng sai 1 điểm là Thủy tỷ không hề muốn chết. Thủy tỷ chỉ là nhìn dòng nước mà cảm khái, chẳng lẽ cứ là nữ nhân thì chỉ có thể dựa vào nam nhân mà sống sao?

Thủy tỷ vốn là con gái một tiêu sư [alotoiday03: tiêu sư là người chuyên nhận vận chuyển hàng đến nơi được yêu cầu, công việc khá nguy hiểm nên thường phải là những người giỏi võ mới làm được]. Nàng được gả cho sư huynh, người cũng nổi tiếng đã có gần mười năm áp tải các chuyến hàng. Người đàn ông có tiền này sau khi cưới nàng còn liên tiếp nạp thêm ba người thiếp xinh đẹp, càng ngày càng không thêm nhìn đến

nàng. Cha mẹ chồng cũng ngại nàng nhiều năm chưa có con nối dòng. Khi cha Thủy tỷ còn sống, hai nhà còn miễn cưỡng lui tới, nhưng cha nàng vừa mất, thân chưa kịp lạnh, nàng đã bị người ta bỏ.

“Ta biết các người có ý tốt nhưng các người không cần lo lắng cho ta. Ta sẽ không tìm đến cái chết. Ta chỉ đang suy nghĩ sau này sẽ ra sao.” Thủy tỷ bình tĩnh nói, “Ta có tay có chân sẽ không chết đói, chỉ là ta đang phiền lòng mấy lời đồn nhảm!” Ở những nước nam tôn nữ ti như nước Tiệp, nước Cảnh, một nữ tử bị chồng bỏ, không cần biết nguyên nhân là gì, mọi người đều sẽ khinh bỏ nàng. Thủy tỷ mặc dù không có võ nhưng có sức, không sợ tìm không thấy đường sống nhưng cứ nghe những lời nhảm nhí là nàng lại thấy phần hận.

Cảnh Vĩnh Phúc suy nghĩ rồi nói: “Ta gọi là Đại Phúc!”

Thủy tỷ đột nhiên ngẩng đầu lên.

Nhược phu nhân nắm chặt tay Cảnh Vĩnh Phúc, Cảnh Vĩnh Phúc nhìn Thủy tỷ nói: “Ta không quan tâm người khác nghĩ tên ta như thế nào, ta là Đại Phúc, Đại Phúc chính là ta, không phải người khác!”

Mắt Thủy tỷ lấp lánh thanh quang.

“Ta sẽ không bỏ tên của ta.” Cảnh Vĩnh Phúc nói.

###

Về đến nhà, gặp Nhược phu nhân, Cảnh Vĩnh Phúc dự đoán sẽ có chuyện khi nàng nói ra quyết định của mình. Nhưng chỉ thấy Nhược phu nhân trầm tư một lát, bỗng nhiên cười hỏi: “Lần này có phải lại muốn trốn không?”

Cảnh Vĩnh Phúc đúng lý hợp tình nói: “Mẫu thân, không phải lại muốn trốn, chỉ là rời đi!”

Cảnh Vĩnh Phúc cũng đã nghĩ tới hơn mười cách thức rời đi. Đã ba năm sau khi rời khỏi vương phủ nước Cảnh, có một năm định cư ở trấn này, nàng lúc nào cũng thận trọng xem xét mọi việc.

Cảnh Vĩnh Phúc suy đoán nhất định sáng tinh mơ ngày mai Lý Dịch sẽ đến, nàng là muốn để hắn chỉ thấy được cảnh vườn không nhà trống. Khế ước nhượng quán cũng đã được nàng bảo tiểu nhị đưa cho Phương Hiểu Xuân (trên đó ghi rõ nếu năm năm sau Cảnh Vĩnh Phúc không trở lại thì quán mới là của hắn). Nàng những tưởng chỉ cần hắn ký tên rồi đưa lại cùng với ngân lượng để tiểu nhị mang về cho nàng là xong chuyện.

Cảnh Vĩnh Phúc cười cười, nhấp ngụm trà xanh rồi đặt chén trà xuống. Tưởng tượng thì tốt đẹp nhưng sự thật lại vô tình, Lý Dịch cùng Phương Hiểu Xuân chính là đang ngồi trước mặt nàng. Nàng đem khế ước nhượng quán đặt trước mặt bọn họ, nhìn Phương Hiểu Xuân nói: “Ngài đưa ta một ngàn lượng, ta nhượng quán cho ngài. Đưa ta hai ngàn lượng, ta lại phải đưa thêm tài vật cho ngài!”

Phương Hiểu Xuân hai mắt rõ ràng có biến hóa: “Người làm sao biết trên người ta mang theo hai ngàn lượng?”

Thật ra điều hắn muốn hỏi là “Người làm sao biết ta định mua với giá hai ngàn lượng?”

Cảnh Vĩnh Phúc chỉ nhìn hắn không đáp.

“Tài vật gì có thể có giá một ngàn lượng?” Lý Dịch ngồi một bên lạnh lùng hỏi.

Cảnh Vĩnh Phúc hí mắt mà cười: “Ta không phải đang mua bán với điện hạ, tài vật này chỉ có thể nói cho Phương đại nhân nghe. Đại nhân, người ghé tai lại đây...”

Cảnh Vĩnh Phúc ghét sát vào tai Phương Hiểu Xuân mà nói, Phương Hiểu Xuân hai mắt biến hóa liên tục, càng lúc càng rõ ràng, trông mắt muốn lòi ra ngoài. Lý Dịch mặc dù là một thân võ nghệ, muốn dùng nội lực để nghe chuyện Cảnh Vĩnh Phúc đang nói cũng không khó gì, nhưng hắn là thái tử tôn vinh cùng kiêu ngạo nên đã tự không cho phép bản thân mình làm như vậy.

Chỉ thấy Phương Hiểu Xuân nghe xong thì đưa tay thì lễ với Lý Dịch: “Xin bỏ qua tại hạ thất lễ, đây là việc trọng đại, tại hạ nhanh đi làm! Điện hạ, cáo từ!” nói xong liền sải bước đi.

“Người nói gì với hắn?”

Cảnh Vĩnh Phúc lại nâng chung trà lên, thản nhiên nói: “Điện hạ nếu đã tính hồi kinh thì chuyện của trần này cũng không cần để ý tới. Huống chi, nếu tiểu nhân đoán không sai, điện hạ hẳn là sẽ đem binh đến hỏi tội tiểu nhân, sau đó bất luận tiểu nhân có chịu hay không cũng sẽ bắt tiểu nhân cùng về kinh đô.”

Lý Dịch rốt cục cũng hỏi: “Bình Đại Phúc, người chẳng lẽ một chút cũng không sợ bản cung sao?”

Cảnh Vĩnh Phúc trong nháy mắt nói: “Nghe nói điện hạ xưa nay chiêu hiền đãi sĩ, mà Đại Phúc bắt quá là một tiểu nha đầu không biết trời cao đất rộng, điện hạ sao lại chấp nhặt với Đại Phúc?”

Lý Dịch ánh mắt biến hóa, cuối cùng lại vững vàng nói: “Bình cô nương, ta chỉ là có ý tốt. Người từ chối thì ta đành chịu thôi, không cần công kích ta làm gì?”

Cảnh Vĩnh Phúc ngẩn ra, nàng quả thật bất kính với hắn, hắn lại tự xưng “Ta” với nàng thay vì “bản cung”. Nàng hiện tại chỉ là 1 tiểu chúng dân mười bốn tuổi, còn hắn là thái tử điện hạ nước Tiệp, dưới 1 người trên vạn người. Đại lượng của hắn làm Cảnh Vĩnh Phúc xấu hổ.

“Điện hạ nhân hậu, tiếc là ta không tiện tiếp nhận. Nhưng ta có mấy câu muốn nói, mong thái tử không chê. Người ta hiện nay chỉ thấy nước Tiệp có các hoàng tử tranh ngôi mà không biết âm mưu thực sự phía sau. Tứ đại thế gia nước Tiệp thì đã có ba nhà gả con gái vào cung làm ngoại thích, mà ngoại thích đoạt quyền vẫn là kiêng kỵ lớn của đế vương. Tiệp vương cũng không ngu ngốc, vì sao lại để cho ba nhà Trần, Dương, Tư Mã đưa con gái vào nắm hậu cung? Tứ đại thế gia, có nhà nào là dễ đụng vào? Tiệp vương đã không đụng vào lại còn cưới thiên kim của ba trong bốn nhà ấy.”

Cảnh Vĩnh Phúc dừng một chút. Lý Dịch chăm chú quan sát nàng : “Tiếp tục nói!”

Cảnh Vĩnh Phúc mỉm cười: “Điện hạ cũng cảm thấy Đại Phúc nói không tệ lắm phải không, như vậy điện hạ phải nhớ kỹ, hôm nay ra khỏi trần sẽ không còn quen biết Bình Đại Phúc nữa! Điện hạ là chưa từng thấy qua người này!”

Lý Dịch nhướn mày: “Nói xong hãy bàn!”

“Được rồi!”

Chảy trong cơ thể nàng là dòng máu của Dự vương, đương nhiên, đối với chính trị sẽ có mẫn cảm, khiến nàng chú ý đến thời cuộc.

“Tiệp vương cưới ba vị phu nhân nhưng lại lập con gái một quan văn làm hoàng hậu, chỉ sợ không có nhiều người hiểu được dụng ý này. Hoàn toàn không phải nhất kiến chung tình, những người sinh ra trong hoàng gia mấy ai chung tình. Cũng không phải kiêng kỵ thế gia phía sau ba vị phi tử, sợ một người được danh thì hai nhà sẽ thiệt. Nếu Tiệp vương thật sự lo lắng mối họa ngoại thích, trước đã không cưới con gái đại thế gia, lại càng là không cưới con gái của cả ba nhà.”

Cảnh Vĩnh Phúc chăm chú nhìn Lý Dịch hỏi: “Điện hạ cảm thấy phụ thân ngài là người đáng sợ không?”

Lý Dịch lắc đầu.

“Tiệp vương cũng rất có dã tâm!”

Lý Dịch trong mắt như có hỏa quang. Tiệp vương dù tuổi đã quá ngũ tuần, cơ thể già nua nhưng tinh thần luôn phấn chấn, giống như thanh niên tuổi hai mươi. Ông ấy không chịu nằm 1 chỗ kéo dài hơi tàn mà mỗi ngày đều kiên trì đến vườn rau trong ngự hoa viên để vận động gân cốt.

Vườn rau này Tiệp vương lập ra từ năm ba mươi tuổi, nói là muốn làm ruộng làm vườn cùng dân chúng, như 1 cách thể hiện sự đồng cam cộng khổ.

Từ khi tìm hiểu về Tiệp vương, Cảnh Vĩnh Phúc từng cảm thán chỉ với việc này đã thấy Dự đế nước Cảnh không thể so sánh với Tiệp vương. Nàng kính trọng nói: “Cha ngài là một vị vua giỏi! Ông ấy vì đào tạo ngài thành một minh quân đã làm cho chính mình phải khổ cả nửa đời. Ngài đừng phụ ông ấy! Ngài phải biết rằng, cho dù tương lai có xảy ra chuyện gì, ông ấy đều là đứng về phía ngài! Đó cũng chính là đứng về nước Tiệp. Chỉ cần lợi cho nước Tiệp, ông ấy sẽ không chùn bước, ngược lại, nếu là bất lợi cho nước Tiệp, ông ấy sẽ kiên quyết diệt trừ!”

Nói tới đây, Cảnh Vĩnh Phúc lại cảm thấy đổ kỵ, mệnh của Lý Dịch thật tốt, nàng không có cách nào so với hắn! Hắn từ nhỏ đã có người cha hoàng đế an bài hết thảy, chỉ chờ hắn trưởng thành, khi thời cơ đến sẽ đem hết mọi thứ giao lại cho hắn.

Lý Dịch mặc dù sẽ còn phải gian khổ mới trở thành Tiếp vương nhưng có hậu thuẫn chắc chắn, còn gì đáng sợ đâu? Còn nàng? Nàng được cha ột cái tên mà khắp thiên hạ khi nghe đến đều buồn cười, Đại Phúc!

Cảnh Vĩnh Phúc mơ màng, trong lúc không đề phòng bị Lý Dịch nắm lấy bàn tay. Lý Dịch vẽ mặt phức tạp nói: “Đại Phúc, ta có thể không bắt buộc ngươi đồng hành, nhưng đề nghị ngươi ngày sau đừng làm bộ như không biết ta được không?”

Cảnh Vĩnh Phúc giật mình, ý bảo hắn buông tay nàng ra.

“Đại Phúc, ngươi nhìn ra thế cục nước Tiếp ta như vậy, liệu có thể đoán ngày sau thế cục ra sao không?” Lý Dịch trì hoãn việc buông tay nàng.

Cảnh Vĩnh Phúc hít một hơi nói: “Bây giờ là thời đại ‘Tam quốc’, vẫn còn bất định! Bất quá chỉ có thể mong Tiếp quốc bình an vượt qua cuộc tranh quyền lần này!” Dự đề tuy mạnh nhưng nước Cảnh không thể chỉ dựa vào một người, bao năm qua Cảnh quốc đã chịu cảnh quan viên hủ bại, đây là mầm mống tai hoạ, quốc lực từ từ suy nhược; chỉ có nước Tiếp, quốc cường dân phú, gần đây lại xuất hiện vài vị danh tướng, đất nước ổn định!

Lý Dịch trầm giọng nói: “Xin hỏi nàng, nếu bốn anh em ta cùng tranh quyền thì làm sao để nắm chắc phần thắng?”

Hắn nói “xin hỏi” làm Cảnh Vĩnh Phúc cảm thấy ảm áp nhưng ngoài miệng vẫn bình thản nói: “Ngài đã có dự định hết rồi đâu cần người khác đưa ý kiến, huống chi là hỏi tiểu nhân!”

“Ta chỉ muốn xác định năng lực của ngươi.” Lý Dịch bình thản trả lời.

Lòng bàn tay Cảnh Vĩnh Phúc chợt lạnh. Nàng bỗng nhiên cảm thấy mình giống như 1 đứa trẻ không biết gì, dám bàn chuyện quốc gia đại sự với người của hoàng gia. Nhưng vốn tính nàng là vậy.

“Kỳ thật những điều ngươi nói, trước kia mặc dù không ta không hiểu được 10 phần nhưng cũng không đến mức một chút cũng nhìn không ra.” Lý Dịch nhìn thật sâu vào mắt nàng, “Phụ vương là muốn diệt trừ mầm mống phản loạn của nước Tiếp.”

Cảnh Vĩnh Phúc có ý đẩy cánh tay hắn ra nhưng hắn lại cứ thế cầm tay nàng. Nàng bắt đầu hồi hận, dù sao thì nàng cũng là nhi nữ, cũng bị tác động bởi sự gần gũi bình dị của Lý Dịch. Nhưng làm sao có thể tin được người trong hoàng thất?

“Nhưng đối với Lý Dịch ta mà nói, chẳng thể vì thân bị bó buộc mà không nhìn xa về tương lai. Không thể vì sự hoang mang trước mắt mà rối loạn phương hướng hành động.” Nói đến chuyện này, nhiệt tình của Lý Dịch như phả vào mặt của Cảnh Vĩnh Phúc, trên gương mặt tuổi trẻ anh tuấn toát lên một khát vọng rất lớn.

“Ngươi không muốn nói thì đừng nói. Ngươi không muốn đi cùng bản cung thì cứ rời đi. Nhưng Đại Phúc ngươi không cần làm như chưa hề gặp qua ta!” Lý Dịch thu tay lại, buông tay nàng ra, vừa cười vừa nói: “Đúng là mơ tưởng!”

Cảnh Vĩnh Phúc đang cúi đầu suy tư, ngẩng đầu cười nói: “Được.”

Hắn đúng là lùi 1 bước tiến 3 bước. Nhưng là, tuy hắn không tiếp tục buộc nàng đi cùng nhưng nàng vẫn quyết tâm tránh xa hắn. Những hậu đãi của hắn nàng cũng đã đền đáp đủ.

“Bây giờ ngươi có thể nói cho bản cung biết ngươi đã nói gì với Phương Hiểu Xuân mà hắn bỏ đi nhanh như vậy không?”

“Cũng không có gì, ta chỉ nói công đạo với hắn ...” Vừa thấy ánh mắt Lý Dịch, Cảnh Vĩnh Phúc biết nàng nên nói vào chuyện chính vì vậy vội vàng nói, “Ta nói nếu hắn ở lại trấn này thì nên mở nhiều hiệu cầm đồ xung quanh, vậy đó!”

Lý Dịch nghi hoặc hỏi: “Vì sao?”

“Chuyện dài dòng lắm, điện hạ muốn nghe sao?” Cảnh Vĩnh Phúc đắc ý, cầm chắc hẳn sẽ không hỏi thêm nữa.

Lý Dịch là người trẻ tuổi, nghĩ nàng đơn giản chỉ nói đến tiền tài nên cũng không hỏi thêm. Cảnh Vĩnh Phúc tuổi trẻ thì lại càng quyết tâm tránh xa hẳn. Như vậy có thể tránh một số chuyện trước mắt nhưng khó có thể biết sẽ ảnh hưởng đến vận mệnh của Cảnh Vĩnh Phúc như thế nào.

6. Chương 6: Lại Chạy Một Đường Thật Xa, Trên Đường Gặp Tư Mã Thu Dịch

Đã đi thì không nhớ, người như vậy là lạnh lùng hay kiên cường?

Có phải hay không, Cảnh Vĩnh Phúc đối với vương phủ nước Cảnh nơi nàng sinh ra và lớn lên suốt 10 năm không hề lưu luyến, đối với quán rượu một tay gây dựng suốt ba năm cũng không lưu luyến. Dù sao thì nước Cảnh cũng là quê hương của mẹ con nàng, phải xa xứ cũng đã thê thảm lắm rồi lại là rời xa quê hương nên càng bị thương. Vì vậy, ban đầu Cảnh Vĩnh Phúc và mẹ đã chọn nơi giáp với biên giới nước Cảnh làm điểm dừng chân.

Tiếc rằng trời không chiều lòng người. Sau 3 năm, Cảnh Vĩnh Phúc lại không thể không rời đi. Tuy rằng nàng cũng đã sớm dự liệu chuyện tiếp tục chạy trốn khi Cảnh Thân Mậu tìm tới, nhưng lại không thể lường trước được việc phải rời đi lần này.

Vốn nàng hiểu rằng có một số việc khi đã đến thì muốn tránh cũng tránh không được. Minh châu thì ắt sẽ phát sáng, người tài thì không thể giấu tài. Vì thế, khi đến trấn này, Cảnh Vĩnh Phúc đã quyết tâm mở quán để khỏi miệng ăn núi lở, dù sao thì ở nước Tiếp cũng chẳng ai biết mẹ con nàng. Kết quả nàng kinh doanh thành công, còn thoải mái sử dụng cái tên “Bình Đại Phúc”.

Cảnh Vĩnh Phúc mọi sự đều có chuẩn bị chu đáo, nàng lợi dụng sự thương hại của Hiền Viên và quan lại địa phương để mở quán và kinh doanh thuận lợi. Buồn bán thì nắm rõ tình hình hàng hóa, giá cả, quản lý thì chặt chẽ, làm cho các tiểu nhị đều tâm phục khẩu phục. Mọi người đều bị nàng thuyết phục.

Đáng tiếc là vẫn có việc Cảnh Vĩnh Phúc làm không được. Nàng không biết nấu nướng!

Thân là chủ một quán lớn mà đến món đơn giản nhất là cơm chiên hay trứng chiên nàng cũng không biết làm. Trong những lần duyệt thực đơn, Cảnh Vĩnh Phúc đều tìm cách khôn khéo tránh né, không những vậy còn có thể làm cho đầu bếp mập mờ hiểu rằng nàng là cao thủ nấu ăn. Bởi vậy đầu bếp của quán đã xác định làm cho nàng cả đời. Nhưng Cảnh Vĩnh Phúc lại cảm thấy đầu bếp đối với nàng như vậy là có nguyên nhân khác. Nàng hoài nghi đầu bếp là yêu thâm Thủy tử.

Ngày ấy sau cuộc gặp gỡ bất ngờ, Thủy tử đã nhập bọn cùng mẹ con Cảnh Vĩnh Phúc. Từ đó đến nay Cảnh Vĩnh Phúc không thể tưởng tượng cuộc sống không có Thủy tử sẽ như thế nào. Cuộc sống đảo lộn cũng cần phải có củi gạo mắm muối, mà nàng cùng Nhược phu nhân, một là đứa trẻ ngốc mười năm mới tỉnh, một là mỹ nhân từ nhỏ đã có người hầu hạ, đừng nói xách nước nấu cơm, ngay cả quần áo cũng chưa tự giặt bao giờ. Cho nên ngoài chuyện an ủi Thủy tử bên bờ sông khi đó, còn lại đều là Thủy tử nâng đỡ mẹ con nàng.

Lần đầu gặp, trên người mẹ con nàng là trang phục nam nhân sau một thời gian không giặt giũ cổ áo và tay áo đã muốn biến thành màu đen, hai người lại không muốn người quen nhận ra nên đã bôi đen cả khuôn mặt. Khi đó, so với Thủy tử, mẹ con nàng thật quá nghèo túng. Lại thêm nàng còn rất khí thế tuyên bố tên mình là Đại Phúc – đứa trẻ ngốc. Nghĩ lại thật xấu hổ.

Thủy tử đã sớm nhìn ra hai nàng là một mẹ một con, nửa vì tò mò nửa vì thương hại đã cùng kết bạn đồng hành. Trên đường đi ba người nói chuyện với nhau, Cảnh Vĩnh Phúc cũng hiểu tính nết của Thủy tử. Còn Thủy tử thì phát hiện ra hai mẹ con nàng về phương diện tự mưu sinh thì năng lực thật vô cùng thê thảm. Vì thế, Thủy tử liền nhận gánh vác “sinh tồn đại kế” ! Có Thủy tử đồng hành, mẹ con Cảnh Vĩnh Phúc có thể vui vẻ hưởng nhàn, không cần quan tâm đến buôn bán mưu sinh.

Những ngày đầu mới đến trấn thật rất yên tĩnh. Cảnh Vĩnh Phúc tập trung đọc sách, cố gắng học thật nhiều, vất vả nhưng lại rất hứng thú. Phần vì khi thoát ra ngoài, nàng đối với cuộc sống xung quanh có nhiều điều chưa biết nên càng thêm tò mò. Mười năm ác mộng khiến nàng càng thêm kỹ càng quan sát thế

sự, nàng biết thế gian này kẻ ác nhiều nhưng người tốt cũng không ít, như mẫu thân kính yêu của nàng. Nàng cũng biết kẻ ác không có nghĩa là cả đời đều ác, như hắc y nhân cuối cùng đã lấy thân cứu nàng.

Điều làm Nhược phu nhân tiếc nuối là Cảnh Vĩnh Phúc không hề có khiếu về phương diện nghệ thuật. Cầm kỳ thư họa hay thêu thùa may vá đều chỉ biết thưởng thức. Cảnh Vĩnh Phúc cũng không thích những môn này, cho rằng lãng phí thời gian của đời người ngắn ngủi. Cho nên ngoại trừ lần may vá để chuẩn bị y phục trốn khỏi vương phủ, còn sau này, nàng không hề đụng tới việc ấy nữa.

Cảnh Vĩnh Phúc cũng không học võ, nàng đã qua mất lứa tuổi tốt nhất để tập võ. Nhưng nàng rất thích võ học, không học võ thì cũng có thể đọc, đọc nhiều nhất là những sách võ học của Thủy tỷ. Thủy tỷ có nội công rất thâm hậu, tiếc là không có thầy giỏi võ chỉ bảo. Cho nên thời gian này, những lúc Thủy tỷ luyện võ, thường xuyên thấy Cảnh Vĩnh Phúc nhìn chăm chăm vào mình với vẻ mặt vừa hâm mộ vừa tiếc hận.

Về sau Cảnh Vĩnh Phúc kết hợp những lúc xem Thủy tỷ luyện võ với những ý tứ trong sách võ học, lại vì Thủy tỷ thiết kế 1 môn võ công, bắt quá lúc ấy Thủy tỷ xem mà không hiểu. Sau Cảnh Vĩnh Phúc nắm được những kỹ thuật hội họa cơ bản, bèn vẽ thành 20 động tác võ công, Thủy tỷ xem xong mới hiểu.

Tiếc là Thủy tỷ tuổi tác đã lớn, mặc dù có “Cao nhân” Cảnh Vĩnh Phúc chỉ điểm nhưng với võ học cũng đã mất duyên. Cảnh Vĩnh Phúc vô tình nói câu “Vây còn làm không được? Cái này đến con nít còn làm được đó”. Kết quả Thủy tỷ chạy ra ngoài, sau hai tháng, đem về hai anh em sinh đôi đã được 5 tuổi, bảo hai đứa học võ từ Cảnh Vĩnh Phúc. Sao lại đưa về hai đứa trẻ mồ côi, lại còn là song sinh? Thủy tỷ chỉ đáp “để Đại Phúc đỡ buồn”.

Hai anh em này, anh tên Kim Căn, em tên Ngọc Thúy. Nguyên là Thủy tỷ lúc ấy thấy người ta mua bán con nít ở cửa thanh lâu. Tú bà không chịu mua đứa con trai, đang dây dưa, hai nhóm người âm ỹ một hồi thì phát hiện hai đứa nhỏ đã đi đâu mất. Thì ra là Thủy tỷ lên dắt chúng về cho Đại Phúc.

Cảnh Vĩnh Phúc ngại hai chữ Kim, Ngọc nên dùng A Căn và Tiểu Thúy để gọi hai anh em. Lúc ấy Bình A Căn khuôn mặt nhỏ nhắn, Bình Tiểu Thúy như con thỏ con, bị Thủy tỷ nắm tay kéo vào cửa, đẩy tới trước Cảnh Vĩnh Phúc. Rồi Thủy tỷ cứ thế giới thiệu: “Nàng tên Đại Phúc! Nhưng một chút cũng không giống kẻ gốc ...”.

###

Lý Dịch quả nhiên giữ chữ tín, không đến quấy rầy Cảnh Vĩnh Phúc nữa. Cảnh Vĩnh Phúc cùng Nhược phu nhân, Thủy tỷ, A Căn, Tiểu Thúy, còn có đầu bếp vốn người địa phương nhưng quyết đi theo nàng, đám người cùng lên xe ngựa mà rời trấn.

Quan huyện tự mình đến tiễn, bọn tiểu nhị cũng rất thương tâm. Đi được mấy bước, quan huyện nhìn Cảnh Vĩnh Phúc nói một câu mập mờ: “Hiên Viên tướng quân nhờ ta cảm ơn cô nương.”

Cảnh Vĩnh Phúc “Vâng” một tiếng rồi ra roi quất ngựa lên đường. Nàng thầm nghĩ vậy là Phương Hiểu Xuân chết chắc rồi!

Gần đây giặc cỏ nổi lên bốn phía, trấn này có thành vững chắc và quân đội, sẽ không bị lan đến, nhưng hai thành lân cận lại thường xuyên gặp cướp bóc. Hiên Viên mỗi lần được tin đều phát binh bao vây tiêu trừ, giặc cướp đều thất bại trong gang tấc. Nhưng gian tế khó trừ, giặc cỏ lan thanh. Nàng đã chỉ huy phương pháp tốt nhất để “trừ sâu”. Giặc cỏ ra tay cũng chỉ vì tiền, biên cảnh không yên ổn, các hiệu cầm đồ lần lượt đóng cửa, quán hàng rồi cũng dẹp, vậy thì chúng chẳng thể cướp được gì. Bất luận tổ chức đội ngũ nghiêm minh cỡ nào, đều có con chuột thối, cũng như triều đình có thanh liêm cỡ nào cũng đều có tham quan. Nàng bảo Phương Hiểu Xuân mở hiệu cầm đồ cũng giống như thả con chuột thối, thầy mùi tiền tự nhiên giặc cỏ xuất hiện. Cứ thế theo dõi, nhất định sẽ tìm ra hang ổ bọn chúng.

Đoàn người đi về phía Tây làm một chuyến du ngoạn. Nào hồ nào núi lại thành cổ, tha hồ ngắm cảnh.

Khoảng nửa tháng sau, đoàn người đi vào động Hoàng Long ở núi Thanh Liên. Trên đoạn đường lên núi, Cảnh Vĩnh Phúc nhìn không được vừa đi vừa nói theo trí nhớ những điều đã đọc được trước đây: “Hơn ba mươi dặm về phía bắc quận Giang, núi đá Thanh Liên đột ngột hiện ra, núi có động nhám thạch màu vàng, nhìn như hình con rồng, người xưa gọi là ‘Hoàng Long’ ...”

Trước mắt, ở lưng chừng núi, quả đã thấy một cửa động nham thạch ánh sắc vàng, miễn cưỡng thì cũng có thể nhìn ra hình như rồng.

Nhược phu nhân, Thủy tỷ, A Căn, Tiểu Thúy đã quen với sự “bác học” của Cảnh Vĩnh Phúc, chỉ có đầu bếp ngạc nhiên thốt lên “Không thể tưởng được chương quầy chẳng những tinh thông nấu nướng còn rất rành danh lam thắng cảnh!”

Cảnh Vĩnh Phúc vỗ vỗ vai hắn, “Thật ra ta cũng lần đầu tiên đến đây.”

“Hả?” Đầu bếp há hốc miệng.

Đến giữa trưa, đoàn người nghỉ ngơi ở chân núi Thanh Liên. Cảnh Vĩnh Phúc vốn đã tính toán lộ trình, giờ giấc rất kỹ, không muốn để Nhược phu nhân ăn ngủ nơi núi rừng hoang sơ nhưng tốc độ của bọn họ hiện nay mà nói thì có thể so với con rùa, cũng khó tránh khỏi những lúc như thế này. Đổi lại là Lý Dịch thì có lẽ chỉ mất nửa tháng là có thể về đến kinh đô, nhưng Cảnh Vĩnh Phúc là vì muốn tránh xa hắn cho nên cũng là cố ý du sơn ngoạn thủy.

Cảnh Vĩnh Phúc trong câu chuyện với Lý Dịch đã gần như để lộ nội tâm. Nào là thiên hạ, nào là tam quốc, nàng kỳ thật là có tầm nhìn xa. Ngày đó, khi trốn thoát khỏi vương phủ nước Cảnh, nàng từng tưởng rằng chẳng mang theo bất cứ cái gì của Dự vương. Nhưng, thực tế là máu trong cơ thể nàng là máu của hoàng gia, trong đầu biết vậy nhưng lòng nhất định không thừa nhận. Không ai từ nhỏ mà khỏe mạnh, không ai từ nhỏ lại nên bị vứt bỏ. Cảnh Vĩnh Phúc không nợ Cảnh Thân Mậu, là hắn nợ nàng, nợ nàng không phải một tuổi thơ, mà là một cái tên.

Nếu cái tên Đại Phúc đã danh truyền thiên hạ, vậy thì nàng sẽ làm cho cái tên ấy chân chính danh động thiên hạ! Nàng từng nghĩ như vậy, nhưng thấy mẫu thân lo lắng nên nàng lại thôi.

Trên đời này mẫu thân là quan trọng nhất.

Chạng vạng, xe ngựa tiến vào một thành trấn, khách sạn ở đây dường như Thủy tỷ có ở qua. Xe đã dừng nhưng chưa ai xuống xe, chỉ nghe tiếng Thủy tỷ than thở: “Làm sao mà chỉ vài năm không đến thì khách sạn này trở nên như vậy, đến cả ngừng cái xe ngựa lại cũng khó?”

Một người trong khách sạn chạy ra nói: “Vị đại tỷ này xin chờ một lát, chúng ta chuyển đồ xong ngay đây.”

Cảnh Vĩnh Phúc vén rèm lên, từ trên xe ngựa hoa lệ xem cảnh bên rốn khuôn chuyển đồ đặc, thầm đoán hẳn là khách sạn vừa đón một người khách giàu có.

Thủy tỷ hừ một tiếng rồi cũng đành cam chịu chờ đợi. Khi định buông rèm xuống, Cảnh Vĩnh Phúc chợt thấy một đôi mắt đang nhìn mình. Cảnh Vĩnh Phúc cũng cứ thế nhìn lại.

Mặt trời ngả về đằng tây, quang cảnh núi non phía trước khách sạn càng trở nên huy hoàng lồng lộng, mỗi ngọn cây tảng đá đều lấp lánh ráng chiều, một thiếu niên nhanh nhẹn xuất hiện. Hắn cầm trong tay một phiến ngọc màu xanh, quần áo tinh xảo, dung mạo xinh đẹp, tuổi khoảng mười lăm. Hắn chạy tới chỗ Thủy tỷ, tay cầm phiến ngọc, nói: “Làm phiền vị tỷ tỷ này đợi lâu, chút nữa ta mời các người dùng trà! Đi ra khỏi cửa lại muốn an nhàn nên cứ mang nhiều đồ theo vẫn hơn!”

Cảnh Vĩnh Phúc cũng đoán được hắn là chủ của mấy cỗ xe ngựa này. Quần áo xa hoa, phiến ngọc trên tay xem như cây quạt, người như vậy ra khỏi cửa mà thiếu thứ này thứ nọ mới là lạ! Chờ nhóm tôi tớ của hắn chuyển đồ xong, Thủy tỷ mới có chỗ để ngừng xe ngựa, cả nhóm cùng vào khách sạn, kỳ lạ là chủ quán đến lúc này vẫn không thấy mặt.

Đầu bếp mở cửa xe, đỡ hai đứa nhỏ xuống. Cảnh Vĩnh Phúc theo sau nhảy xuống xe, đưa tay đỡ mẹ, chợt nghe một tiếng vang nhỏ. Cảnh Vĩnh Phúc nhìn lại, chỉ thấy phiến ngọc trong tay thiếu niên kia rơi xuống, đôi mắt đẹp của hắn (có phần còn đẹp hơn mắt của nữ tử) đang đắm đuối nhìn Nhược phu nhân.

Cảnh Vĩnh Phúc cảm thấy ớn lạnh, bèn kêu: “Chủ quán đâu? Khách sạn lớn như vậy mà không một người đón khách sao?”

Vài tiểu nhị chạy tới, nhưng đến cách phía sau thiếu niên kia chừng hơn 1 thước thì lại dừng lại. Cảnh Vĩnh Phúc tiếp tục quát hỏi, đã thấy kia thiếu niên thu hồi ánh mắt, cúi xuống nhặt quạt ngọc lên, tay nắm quạt

vái chào nàng, nói: “Vị tiểu ca nhi này, chớ trách tiếp đón không chu toàn, hiện thời khách sạn này là do ta quản lý!”

Cảnh Vĩnh Phúc trợn to mắt. Thiếu niên ngại ngần nói: “Cha ta là chủ hiệu, chưởng quầy là người làm của nhà ta, hôm nay ta du lịch đến đây, bọn họ tự nhiên lấy ta làm lớn. Thật ngại quá, mới đến đã làm phiền các vị!”

“Thì ra là thế.” Cảnh Vĩnh Phúc thầm nghĩ, khí độ của người thiếu niên này không giống con nhà buôn bán, trừ việc thất thố làm rơi ngọc phiến, lời nói cử chỉ của hắn đều tao nhã khiêm tốn — kẻ này tất là hậu thế của một đại thế gia nước Tiệp.

Quả nhiên thiếu niên tự giới thiệu: “Tại hạ Tư Mã Thu Dịch, không biết tiểu ca nhi xưng hô như thế nào?”

“Ta họ Bình.” Vừa nghe dòng họ hắn, Cảnh Vĩnh Phúc không khỏi nghĩ đến phái vương Lý Hiến. Mẫu phi của Lý Hiến chính là xuất thân từ Tư Mã thế gia. Tiếng của nàng không khỏi lạnh đi vài phần, “Chúng ta bình thủy tương phù, công tử không cần khách khí, mau chóng an trí chúng ta nghỉ ngơi mới là điều mà người làm chủ nên để ý.”

Tư Mã Thu Dịch bèn phân phó tiểu nhị dẫn đoàn khách họ Bình vào nhận phòng.

Hôm sau, Tư Mã Thu Dịch sai người mời nhà họ Bình dự tiệc, Cảnh Vĩnh Phúc từ chối, nhà nàng có đầu bếp, còn là đầu bếp hạng nhất.

Tư Mã Thu Dịch cũng không phạt ý, hắn dẫn tiểu nhị đưa đến cho đoàn khách vài món điểm tâm rồi một mình ăn uống. Ăn được nửa bữa, tôi tớ lại bưng tới một món điểm tâm, nói là quà đáp lễ của Cảnh Vĩnh Phúc. Món điểm tâm trắng nõn hình thỏ ngọc, lại được trang trí rất đẹp mắt.

“Chỉ là cơm nếp. Nhìn thì đẹp thôi!” Ở nơi khác, Cảnh Vĩnh Phúc vừa nói vừa gấp thêm 1 miếng cho vào miệng.

“Vậy còn tặng người ta?” Đầu bếp không hiểu, hắn rõ ràng đã nấu món ngon hơn mà nàng lại không đem tặng.

“Ta chính là đưa cho hắn xem.”

Tiểu Thúy nghiêng đầu khó hiểu, Nhược phu nhân ở phía sau nàng mỉm cười. Cảnh Vĩnh Phúc miễn cưỡng nói: “Bởi vì vị Tư Mã công tử kia căn bản là sẽ không ăn!”

###

Từ khách sạn tiếp tục đi về phía tây đều là đường lớn, không còn phong cảnh đẹp. Nhưng đến đây rồi Cảnh Vĩnh Phúc lại không thể tiếp tục đi về phía tây vì con đường phía trước đã bị thủ hạ của Đãi vương phong tỏa, nói là để phòng địch quân đột kích.

Cảnh Vĩnh Phúc có cảm giác bất an, buổi chiều hôm đó lại gặp Tư Mã Thu Dịch, nàng càng không thể đè nén những suy nghĩ rắc rối.

Lý Dịch đã xảy ra chuyện! Cảnh Vĩnh Phúc có thể cảm thấy xung quanh tràn ngập sát khí.

Tư Mã Thu Dịch vẫn như cũ nho nhã ôm phiến ngọc thì lễ nói: “Bình công tử, chúng ta lại gặp nhau!”

“Đúng vậy!”

Phương Hiểu Xuân mở tiệm cầm đồ theo kế dự nội gian của nàng, không biết làm đến đâu rồi?

“Ngẫu nhiên gặp mặt đến 2 lần, không biết có được xem là có duyên? Công tử lần trước đưa thỏ ngọc Thu Dịch thực rất thích...”

“Thích thì liền ăn nhiều một chút”

Hiên Viên thăm vấn gian tế, phát hiện bí mật.

“Thu Dịch ăn mà tiếc, ăn hết lại cảm thấy đáng tiếc...”

“Vậy sao không chứa lại!”

Là bí mật gì?

Tư Mã Thu Dịch dừng lại hỏi: “Bình công tử có phải có tâm sự không?”

7. Chương 7: Chuyển Hướng Về Phía Lý Dịch, Gặp Phải Bò Bò Nhi

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn phiến ngọc trong tay hắn, lại nhìn khuôn mặt hắn thông minh tuấn tú, đột nhiên nghĩ thông suốt. Lý Dịch vốn dĩ là bị đâm! Hiên Viên bắt được gian tế lại không đưa về kinh thành, vì vậy nội tặc căn bản không phải người của Đãi vương thì cũng là người của Phái vương. Cái gọi là biên cảnh giặc cỏ căn bản chính là bọn họ phái người giả mạo. Giặc cỏ không phải người nước Cảnh, tất cả đều là người nước Tiếp! Có lẽ Tư Mã Thu Dịch bản thân chưa chắc có liên quan nhưng hắn xuất hiện lúc này đã chứng minh Tư Mã gia tộc có liên quan.

“Công tử ngừng lại nơi đây, trì hoãn hành trình có phải có lo lắng gì không?” Tư Mã Thu Dịch cân nhắc, trên tay hắn có khối kim bài được cấp trước khi đi để nếu bị người của Đãi vương ngăn trở trên đường đi thì đưa ra là xong. Cũng nghĩ đến muốn mang theo nhóm Cảnh Vĩnh Phúc cùng đi.

Cảnh Vĩnh Phúc không hiểu, chỉ nói: “Ta chỉ là có chút áy náy.”

“Cái gì?”

Cảnh Vĩnh Phúc xoay người về xe. Dù gặp chuyện thì Lý Dịch cũng không dễ dàng chết như vậy, nhưng lần này gặp chuyện gì, có thể tránh được không. Nếu nàng ngày đó suy nghĩ kỹ hơn 1 chút, có thể đã nghĩ ra nhiều hướng, tỷ như, nếu giặc cỏ là người nước Cảnh thì sao? Người nước Tiếp thì như thế nào? Nếu người nước Tiếp là giặc cỏ bình thường thì sao? Không phải lại như thế nào...

Tư Mã Thu Dịch vẫn tiếp tục nhã nhặn: “Công tử hay là cùng Thu Dịch kết bạn đồng hành, cha Thu Dịch cũng có vài phần giao tình với Đãi vương, xem chừng có thể thả Thu Dịch đi trước...”

“Đa tạ.” Cảnh Vĩnh Phúc đóng cửa xe, “Chúng ta cùng công tử không cùng đường, chúng ta muốn đi Diệp Bắc bình nguyên!”

Xe ngựa đã đi xa, Tư Mã Thu Dịch vẫn còn đứng đó. Tội tởm hắn cẩn thận nhắc nhở: “Công tử, trời không còn sớm!”

Tư Mã Thu Dịch lại cười khở nói: “Đi Diệp Bắc bình nguyên sao? Sợ là nàng không muốn cùng ta đồng hành.”

“Mẫu thân, đầu Đại Phúc rất lớn.” Trong xe, Cảnh Vĩnh Phúc rúc vào trong lòng mẫu thân.

“Chuyện gì vậy? Phúc Nhi?” Nhược phu nhân trước sau đều ôn nhu.

“Con không biết mình có đoán sai hay không, nhưng là, con thấy áy náy. Rõ ràng có thể đoán trước chuyện xấu, mà con sơ sót, để cho nó xảy ra.” Nếu nàng thật sự là mưu sĩ của Lý Dịch, thì nàng đã ăn tiền hắn mà lại suýt làm hắn mất mạng. Nàng thậm chí lo an nguy của mình trước, không cần bận tâm hắn. Tuy rằng hành trình của Lý Dịch sẽ không thái bình, nhưng hắn là thái tử dày dạn như vậy, nếu vì sơ sẩy của nàng mà toi mạng, nàng chỉ biết xin lỗi hắn.

Nhưng nàng không nên tìm lý do, vì vậy bèn nói: “Đây là lỗi của Đại Phúc, mình đi thôi, mẫu thân?” Chỉ có kẻ yếu mới có thể lấy cớ qua loa cho qua khuyết điểm.

Tiểu Thúy khó hiểu, không rời mắt nhìn chằm chằm Cảnh Vĩnh Phúc, A Căn mặt không chút thay đổi.

Nược phu nhân xoa đầu Cảnh Vĩnh Phúc: “Ta chỉ biết là nếu đã xảy ra chuyện thì không nên truy cứu ai sai ai đúng mà là nên tìm cách xử lý.”

Cảnh Vĩnh Phúc ở trong lòng mẫu thân gật đầu: “Cho nên con muốn đi Diệp Bắc!”

Lý Dịch gặp chuyện, mọi con đường về kinh đều bị phong tỏa. Nếu nàng là hắn, sẽ lựa chọn phối hợp cùng Hiên Viên. Hội hợp trên đường đi cũng không phải là ý hay, nhưng bây giờ một nơi chưa an ổn ở biên giới như Diệp Bắc bình nguyên thật ra là lựa chọn tốt. Bình nguyên trống trải, địch nhân không chỗ nào che giấu. Hiên Viên có quân đội chính quy, vừa không sợ giặc đến lại càng không lo không thể xử lý mai phục.

Từ Diệp Bắc về phía tây, vòng qua nước Lộ về kinh thành, mặc dù mất thời gian hơn, nhưng đều ở trong phạm vi Hiên Viên khổng chế.

Ngoài xe ngựa đầu bếp nói thầm: “Ồ Diệp Bắc chắc không có cái gì ăn được!”

“Có người rồi còn sợ không có món ngon sao?” Thủy tỷ cười.

” Ta không nói chuyện ăn uống hàng ngày mà đang lo chuyện làm ăn!” Đầu bếp cười gượng.

Diệp Bắc đúng là không có gì sẵn để ăn, trên bình nguyên người ở rất thưa thớt, không giống thành trấn, nơi nơi đều có khách sạn. Nhưng Diệp Bắc lại nhiều thứ ăn được, trên bình nguyên đồ để nấu ăn rất phong phú.

Đầu bếp tập trung tinh thần nướng hai con thỏ hoang, A Căn ngồi ở một bên quan sát học hỏi. Nhược phu nhân với Tiểu Thúy mở túi lương khô, chia đồ ăn ra.

Hôm nay không biết vì sao Cảnh Vĩnh Phúc phá lệ mặc nữ phục. Đây là lần đầu tiên từ sau khi ra khỏi dự vương phủ nàng mặc như vậy, có chút không được tự nhiên.

Nược phu nhân ôn nhu nhìn nàng. Tiểu Thúy chỉ cười không nói, A Căn bên cạnh quay đầu nhìn, sau đó lắc đầu bước đi. Thủy tỷ nói: “Theo ta, người năm đó với bây giờ đều như nhau...” Đầu bếp nhìn mà như không thấy, vẫn như cũ nói: “Tiểu chủong quầy, chúng ta ăn đồ hun khói nhé?”

Cảnh Vĩnh Phúc cười dài đi về phía hắc, đi được nửa đường bỗng nhiên nhận ra, nàng dù mặc nữ phục, đầu bếp căn bản cũng không xem nàng là nữ nhân.

Cảnh Vĩnh Phúc u oán nghĩ, các người không khen ta xinh đẹp như hoa thì ít nhất cũng phải khen quần áo đẹp chứ!

Ngựa khua chân bất an, Cảnh Vĩnh Phúc nhìn lại thì thấy có người ở phía sau mình. Trong nháy mắt, nhận ra tình huống nguy hiểm.

Nàng xoay người, thần kinh càng thêm khẩn trương. Mẹ ơi, người này thật hung dữ! Thủy tỷ đang đi lấy nước, không ở gần, chỉ còn một đám đàn bà và trẻ con, cộng thêm một đầu bếp cầm dao trông được mà không dùng được, người này nếu có ác ý thì cả nhà chỉ biết ôm nhau chết.

Cảnh Vĩnh Phúc miễn cưỡng nhìn hắc cười: “Người khỏe chứ?”

Nam tử kia có đôi mắt màu khói lam, khí thế bức người, làm người ta không để ý tuổi hắc thực tế không lớn. Thấy rõ trong tay hắc nắm là cái gì, Cảnh Vĩnh Phúc trên lưng không khỏi chảy mồ hôi lạnh. Đó là một con dao, trên đó đầy vết máu, mà trang phục của hắc cũng có lưu rõ dấu vết đánh nhau.

Người này cực kỳ nguy hiểm! Cảnh Vĩnh Phúc tin tưởng hắc có thể dễ dàng giết người, hơn nữa hắc cũng đã giết qua vài người!

Đang lúc nàng lo lắng, nam tử lại thu hồi con dao, đưa tay chỉ bụng. Thì ra, hắc là bị mùi thịt nướng thu hút. Cảnh Vĩnh Phúc thở phào.

Nam tử bô bô nói tiếng Khế Liệt Tát, Cảnh Vĩnh Phúc lắc đầu ý bảo không hiểu. Hắc lại chỉ chỉ về phía đầu bếp, thấy thế, Cảnh Vĩnh Phúc bèn nói.

“Người theo ta!”

Nam tử tướng mạo uy vũ, làm mọi người đều phải nhìn vài lần. Nam tử ý tứ nhìn quanh mọi người rồi nhìn Nhược phu nhân thật lâu, lại nhìn đến Tiểu Thúy, cuối cùng mới nhìn con thỏ.

Cảnh Vĩnh Phúc thầm than, may mà hắc tham ăn không tham sắc, không giống như Tư Mã Thu Dịch thấy mẫu thân nàng thì rút cả cây quạt. Nhưng sau đó không lâu thì nàng biết nàng sai lầm rồi.

Từ khi nam tử xuất hiện, ánh mắt A Căn rõ ràng biến hóa. A Căn tính tình lạnh lùng, ngày thường ít biểu đạt cảm xúc, lúc này ánh mắt lại rõ ràng có địch ý.

“Sao người nhìn hắc như vậy?” Cảnh Vĩnh Phúc hỏi hắc.

Hắc gầm nhẹ: “Hắc nhìn chằm chằm Tiểu Thúy!”

Nhược phu nhân mỉm cười.

Nam tử lại nói một câu gì đó.

Cảnh Vĩnh Phúc thăm dò hỏi: “Đói bụng?” Hắn mở to đôi mắt màu khói lam nhìn nàng, nói một câu tiếng Khế Liệt Tất khiến nàng nghe không hiểu.

Cảnh Vĩnh Phúc bỗng nhiên nhớ ra nàng không biết nói tiếng Khế Liệt Tất nhưng có thể viết. Nàng đang muốn đi tìm giấy bút thì con thỏ đã chín.

Đoàn người Cảnh Vĩnh Phúc tròn mắt há hốc mồm nhìn nam tử ăn như hổ, trong nháy mắt đã ăn hết một con thỏ. Tiểu Thúy kinh ngạc cực độ, nửa cái chân thỏ đang ăn trên tay rơi xuống, nam tử lập tức nhanh như viên đạn, đón được cái chân thỏ, miệng còn hàm hồ nói vài câu, giống như đang nói “đừng lãng phí”. Miệng hé ra một cái, chân thỏ đưa vào miệng, sau vài cái nhai thì chân thỏ chỉ còn xương.

Mọi người xem thế là đủ, chỉ có đầu bếp phát rầu, Thủy tỷ quay lại biết lấy gì cho nàng ăn?

Cảnh Vĩnh Phúc cảm khái: “Nhìn anh ta hung hãn vậy cũng đủ biết người Khế Liệt Tất to lớn khỏe mạnh. Nếu như bọn hắn biết thay đổi quốc kế thì thiên hạ này còn ai là đối thủ?”

A Căn không nói được nhiều: “Ta cũng sẽ trở nên rất mạnh!”

Cảnh Vĩnh Phúc nở nụ cười: “Đúng vậy, các người tương lai đều rất mạnh.”

Xa xa chợt nghe tiếng Thủy tử: “Mọi người mau thu dọn, nhanh chóng rời khỏi nơi này!”

Người còn chưa thấy đã nghe lớn tiếng giục dã, mọi người nhất thời khần trương đứng lên. Đầu bếp rất nghe lời Thủy tỷ, liền dập hỏa, dời giá gỗ, thu hồi bếp núc. Những người khác cũng dọn đồ rồi đứng lên, chỉ còn nam tử Khế Liệt Tất dùng sức, dùng miệng dành lấy món thịt thỏ đầu bếp kho để dành.

Đầu bếp mắng: “Đồ quỷ đói đầu thai!”

Thủy tỷ đi tới trước Cảnh Vĩnh Phúc, nghiêm trọng nói: “Phía trước có không ít người Khế Liệt Tất, tuy rằng nhìn không giống như đến cướp bóc, nhưng cũng không thấy có ý tốt gì ...” Ánh mắt Thủy tỷ dừng lại ở nam tử kia thì càng thêm trầm trọng.

Cảnh Vĩnh Phúc cũng nhìn hắn nói: “Khẳng định là hắn cùng với đám người đó có liên hệ, chỉ là không biết tốt hay xấu?”

Nam tử bỗng ngừng ăn, ngẩng đầu nhìn Cảnh Vĩnh Phúc, đôi mắt khói lam sáng rọi kỳ dị. Cảnh Vĩnh Phúc nhất thời hiểu ra, chỉ vào mũi hắn mắng: “Người xấu! Người rõ ràng nghe hiểu được ta nói gì!”

Nam tử cũng không đáp, lại tiếp tục cắn nửa con thỏ trong tay.

“Ha ha! Ăn! Chỉ biết có ăn thôi! Người nếu nghe được hiểu được thì mau nói cho chúng ta biết, người là ai, sao lại một mình đến đây?”

Nhưng có vẻ như nam tử đã hạ quyết tâm làm một người ngoại quốc, lại hàm hồ thì thào một câu, không đáp Cảnh Vĩnh Phúc, chỉ cắn con thỏ ngon lành trong tay hắn! Bàn tay hắn bóng mỡ, trong lúc đưa tay, làm lộ ra cửa tay áo đỏ sẫm.

Cảnh Vĩnh Phúc tiến lên cầm cổ tay hắn, hắn ngăn ra. Cảnh Vĩnh Phúc chậm rãi mở ra cổ tay áo, “Trừng thổi, người trên người có thương tích!”

“Phúc Nhi, chúng ta mang hắn theo!” Nhược phu nhân đã ngồi lên xe ngựa, sầu lo nói, “Nếu hắn không chịu đi theo chúng ta thì thôi vậy!”

“Đại Phúc, đi thôi!” Thủy tỷ thúc giục.

“Dạ!” Cảnh Vĩnh Phúc chăm chú nhìn cặp mắt đang ngược nhìn trời xanh. “Theo chúng ta đi, ta biết người nghe hiểu được!” Nhưng phản ứng của hắn làm nàng tức giận. Hắn rút tay về, tiếp tục cắn con thỏ. Rõ ràng đã muốn ăn no. Còn cắn à! Cảnh Vĩnh Phúc liền hiểu, hắn thực tế cũng là một thiếu niên mà thôi.

Trong lúc đó, Thủy tỷ bỗng nhiên theo xuống, trầm giọng nói: “Không kịp rồi, người Khế Liệt Tất đã đến!”

Cảnh Vĩnh Phúc đứng thẳng lên, quay đầu nhìn, trong tầm mắt dần hiện rõ hơn mười kỵ mã, theo bản năng, nàng che đi cái tên đang chỉ biết ngồi đó ăn thịt thỏ, nhưng nàng làm sao giữ được cái đầu hấn?

Đầu lĩnh Khế Liệt Tát là một người trung niên xốc vác, hấn nhìn Thủy tỷ gật đầu, rồi cất tiếng Trung Nguyên nói: “Đã quấy nhiễu chư vị, tại hạ là Khế Liệt Tát - Bà La tộc - Tả đạo khâm khắc Bà La thị, đến tìm thiếu chủ.” Tả đạo là chức vụ rất quan trọng của người Khế Liệt Tát.

Ánh mắt Tả đạo vẫn nhìn Cảnh Vĩnh Phúc, nàng đành phải thức thời tránh ra nửa bước, để lộ ra nam tử kia, trong lòng nói thầm: Thiếu chủ của Bà La Tộc chính là tên đã ăn của nàng nửa con thỏ này?

“Rầm” vài tiếng, lập tức mọi người nhất tề xuống ngựa, quỳ trên mặt đất. Lại là vài câu Khế Liệt Tát. Cảnh Vĩnh Phúc đoán nội dung, đơn giản là, tiểu nhân bảo hộ không chu toàn hại thiếu chủ bên ngoài chịu khổ, phải ăn nửa con thỏ của người Trung Nguyên...

Không ngờ vị trí của vị thiếu chủ Bà La thị này thật lớn, còn lớn hơn nàng nghĩ. Hấn cư nhiên không để ý đến cả nhóm đang nói kia, từ đầu đến cuối chỉ lo ăn thịt thỏ, sau đó nắm vạt áo lên lau miệng, rồi lập tức đi về phía Tiểu Thúy.

A Căn định chạy lại che ở trước mặt Tiểu Thúy, đã thấy nam tử kia quỳ gối trước người Tiểu Thúy, run run cầm bàn tay trắng nõn của Tiểu Thúy, ở bên tai mọi người, lưu loát nói vang tiếng Trung Nguyên: “Người chờ ta, chờ ta sáu năm. Sáu năm sau người trưởng thành, ta lấy người làm vợ!”

Thủy tỷ tròn mắt, đầu bếp há hốc miệng. Nhược phu nhân giữ chặt A Căn đang muốn xông lên phía trước đánh người. Đám người Khế Liệt Tát châu đầu ghé tai. Cảnh Vĩnh Phúc choáng váng.

“Thiếu chủ, đi thôi!”

Bồ Bồ Nhi lên ngựa, bỗng nhiên đem con dao trong tay quăng cho Cảnh Vĩnh Phúc: “Đây là sinh lễ!”

“Hả!” Cảnh Vĩnh Phúc cơ hồ có thể ngửi được mùi máu tươi, cảm thấy ghê tởm, vừa muốn quăng đi, lại lập tức nghe nam tử thêm một câu: “Đại Phúc, sáu năm sau nếu người chưa gả đi, Bồ Bồ Nhi cũng lấy người.”

Con dao rơi xuống đường văng ra khỏi vỏ, “Ba” nện một tiếng ở trên chân Cảnh Vĩnh Phúc, thần kỳ sắc bén, cũng may không làm bị thương ngón chân.

“Hỗn láo!” Cảnh Vĩnh Phúc đứng lên chửi ầm.

Nam tử cất tiếng cười vang, “Sáu năm sau đến thảo nguyên thì tới tìm ta, ta sẽ thưởng các người!”

Nói xong, lấy chân thúc ngựa, chạy như điên mà đi.

“Ồ điên!” Cảnh Vĩnh Phúc nhìn theo hấn rống to. Người Khế Liệt Tát cười vang, thúc ngựa đuổi theo thiếu chủ.

###

Con dao chà lau sạch sẽ, Tiểu Thúy vẫn chết sống không nhận, cho nên Cảnh Vĩnh Phúc phải mang ở bên mình. Con dao của người Khế Liệt Tát so với con dao nàng dùng để thoát khỏi vương phủ nước Cảnh khác biệt một trời một vực. Nó vốn là dùng để giết người.

Cảnh Vĩnh Phúc chỉ mắng hấn hồ ngôn loạn ngữ, cái gì mà sinh lễ chứ. Vũ khí tốt như vậy, rất thích hợp phòng thân.

Sau sự cố đó, Cảnh Vĩnh Phúc không dám tiếp tục du lịch Diệp Bắc bình nguyên. Dù thân thủ Thủy tỷ, cũng chỉ có một người. Cho nên đoàn người nhanh chóng chạy tới một ngôi đình cũ ở phía tây nam Diệp Bắc đời Lý Dịch và Hiên Viên.

Nói là ngôi đình cũ nhưng hiện tại chỉ còn lại trơ trọi một triền núi.

Quân đội của Hiên Viên từ xa đã thấy xa xa từ đỉnh núi thấp, một thân nữ đang vững vàng tiến đến. Là Lưu Ký Thủy (tên của Thủy tỷ), một thân nữ võ phục ngắn gọn, không mang theo binh khí, vào quân trường của Hiên Viên như chốn không người.

“Hiên Viên tướng quân!” Lưu Ký Thủy ôm tay, “Tướng quân đi đường mệt nhọc, cô nương nhà ta muốn thỉnh điện hạ đến một lát. Nàng có mấy câu muốn nói cùng điện hạ.”

Hiên Viên sớm nhận ra Thủy tỷ, hỏi: “Cô nương nhà người ở đâu?”

“Cùng phu nhân đợi ở phía trước đã mấy ngày . Lúc này...” Lưu Ký Thủy bỗng nhiên cười cười, “Chỉ sợ là mộng Chu công (chuyện tốt như giấc mộng mau tàn).”

Hiên Viên đang do dự, lại nghe Lưu Ký Thủy sái nhiên nói: “Nếu như điện hạ không tiện gặp, cô nương nhà ta sẽ không đi kinh thành. Đã mấy ngày liền du sơn ngoạn thủy, phong cảnh núi sông nước Tiếp thật là đẹp, so kinh thành ồn ào là 1 trời 1 vực.”

Lý Dịch sau khi gặp chuyện vãn giả bộ bị thương nặng, không ra cửa xe nửa bước, giờ phút này lại xốc màn xe lên, nói với Hiên Viên: “Tướng quân chờ một lát, bản cung muốn gặp tiểu nha đầu này!”

Hiên Viên trầm ngâm nói: “Điện hạ trên người bị thương, để Hiên Viên Tắc đưa ngài đi!”

Lý Dịch thay quần áo rồi được Hiên Viên Tắc nâng lên ngựa. Phó tướng của Hiên Viên lo lắng, “Tướng quân, chỉ có điện hạ và thiếu tướng quân cùng đi, có phải là ít người quá không?”

Hiên Viên ngăn lại: “Không được đi nhiều người, tiểu cô nương kia gặp nhiều người sẽ chạy.” Hắn sớm thấy rõ địa thế ngôi đình cũ, dù kẻ xấu có đến, cũng chẳng thể chiếm tiện nghi.

“Tiểu cô nương ấy rốt cuộc là ai, hay là...” Phó tướng còn đang đoán đông đoán tây, bên kia Lưu Ký Thủy đã chậm rãi dẫn ngựa đi, theo sau là Lý Dịch và Hiên Viên Tắc.

Lên đến đỉnh núi, nhìn xuống có thể thấy được một cỗ xe ngựa lẳng lặng ở đó. Xa xa là một nam tử đang ngồi trên mặt đất, cầm 1 cái hài đùa nghịch, tất cả đều yên tĩnh, chỉ có gió thổi làm đám cỏ đại trên triền núi run rẩy.

Cảnh Vĩnh Phúc kỳ thật không phải là tự cao tự đại, nàng từ sau khi thay đổi nữ phục thì nhiều chuyện kỳ quái liên tiếp phát sinh. Đầu tiên là gặp nam tử hỗn láo tham ăn thịt thỏ, thêm mấy ngày lại đến đây.

Qua thật lâu Cảnh Vĩnh Phúc mới tỉnh lại, lười biếng hỏi: “Đầu bếp, hôm nay chúng ta ăn cái gì?”

Nhược phu nhân nhìn nàng nói: “Điện hạ tới, chờ người tới bây giờ!”

“Ôi, xin lỗi!” Ý nghĩ Cảnh Vĩnh Phúc dần dần rõ ràng, “Thỉnh điện hạ đi lên nói chuyện.”

Cửa xe mở ra, Lý Dịch sắc mặt tái nhợt, được Hiên Viên Tắc đỡ lên xe ngựa. Cảnh Vĩnh Phúc nhìn hắn hồi lâu, đáy lòng chợt dao động, người này bị thương còn ở ngoài xe ngựa chờ nàng hồi lâu, vẫn không có gọi nàng. Hắn đối với nàng như thế, lần này nàng thật sự dao động .

“Thật sự là quá thất lễ, để điện hạ đợi lâu như vậy. Xin giới thiệu với điện hạ, đây là mẫu thân của Đại Phúc, đây là tiểu muội Bình Tiểu Thúy.”

Ánh mắt Lý Dịch nhìn Nhược phu nhân chợt nhoáng lên một cái, không nhìn Tiểu Thúy, rồi trực tiếp dừng lại trên mặt Cảnh Vĩnh Phúc: “Người có gì muốn nói với bản cung?”

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn hắn thăm dò, bộ dáng không chút tức giận, nhân tiện nói: “Cũng không có gì, chỉ là muốn gặp điện hạ một chút thôi.”

Lý Dịch ánh mắt nhất thời ngẩn lẹ, một hồi lâu mới bình tĩnh trở lại: “Người đến tận đây mà không có gì để nói sao?”

Cảnh Vĩnh Phúc không trả lời ngay. Hắn đứng lên: “Bản cung phải đi rồi.” rồi dừng lại một chút nói: “Bình Đại Phúc, bản cung cảm tạ người giúp Hiên Viên tướng quân bắt được gian tế. Nơi đây không an toàn, người nên sớm rời đi.”

Lý Dịch vừa xoay người, nàng vội nói: “Điện hạ chậm đã! Con đường phía trước nhấp nhô, điện hạ định đi thế nào?”

Lý Dịch nói: “Thủ hạ bản cung không tệ, luôn sẵn sàng liều chết hộ chủ!”

“Điện hạ nếu chưa bị thương nặng cũng là huynh trưởng điện hạ chưa gia hại được điện hạ.”

Lý Dịch chậm rãi quay lại.

Cảnh Vĩnh Phúc nói: “Điện hạ nếu nóng lòng đắc ý bình giặc cỏ biên cương thì Đại Phúc chúc điện hạ thuận buồm xuôi gió.”

Lý Dịch há miệng, nửa ngày, chỉ nói một chữ: “Người!”

Cảnh Vĩnh Phúc bỗng nhiên cúi đầu, ôn nhu nói: “Đại Phúc nhiều lần mạo phạm điện hạ, nhưng điện hạ ân đức chưa từng so đo. Thỉnh điện hạ ngồi xuống, nghe Đại Phúc một lời.”

Thời gian nặng nề trôi, một lúc lâu sau, Lý Dịch mới lại ngồi xuống trước mặt Cảnh Vĩnh Phúc, vẻ mặt phúc tạp nói: “Rất cuộc người muốn ta như thế nào?”

Cảnh Vĩnh Phúc chăm chú nhìn về hướng quân đội của Hiên Viên, mơ hồ có thể nhìn rất rõ.

“Điện hạ, làm việc không thể nóng vội. Người xem bên ngoài nhiều tướng sĩ như vậy, bọn họ là những chiến sỹ trung dũng của nước Tiếp, một lòng nguyện vì ngài hy sinh đến giọt máu cuối cùng, tuyệt đối không để người khác đoạt mất vương vị của ngài.” Nàng quay lại nhìn hắn, “Ngài đang chịu trách nhiệm về vô số tánh mạng người nước Tiếp!”

“Ta không ra tay nhưng lại có người ép ta phải ra tay.” Lý Dịch đau lòng nói, “Người có biết bọn họ phải bao nhiêu người ám sát bản cung không? Người có biết ta lần này xuất hành dẫn theo một trăm linh ba người, giờ phút này còn bao nhiêu người không? Chỉ còn hai mươi chín người, trong đó đã có mười bốn người e rằng cả đời này đều phải dựa vào triều đình nuôi sống. Mà thôi, ta nói với người những lời này phỏng có ích gì? Người bất quá cũng chỉ là một tiểu nha đầu...” Lo hậu sự cho những người đã chết, an bài cho người bị thương, bao nhiêu đó cũng đã làm hắn trên đường đi bị chậm lại, nếu không làm sao Cảnh Vĩnh Phúc theo kịp hắn, lại còn ở phía trước đội hắn như bây giờ.

8. Chương 8: Nguyện Phò Tá Lý Dịch Đăng Cơ, Nhưng Chỉ Thế Thôi

Cảnh Vĩnh Phúc tâm tư vừa trôi liền bị sự bứt rứt của hắn làm chấn động. Nàng có thể dự đoán nhiều chuyện nhưng đã xem nhẹ chuyện này, chính là xem nhẹ bảy mươi bốn mạng người, còn suýt nữa hại đến tánh mạng Lý Dịch.

“Vốn là anh em như thể tay chân, tại sao bọn họ có thể đối với người như vậy?”

Tiểu Thúy bị thần sắc bi thương của hắn tác động, bàn tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo Nhược phu nhân. Nàng cùng A Căn là anh em song sinh, từ lúc còn nhỏ A Căn đã đối với nàng vô cùng yêu mến. Vì vậy, nàng rất khó tin trên đời này còn có chuyện an hem ruột thịt mưu hại lẫn nhau.

“Ta mặc dù may mắn không bị trọng thương nhưng nơi này cũng đã bị thương!” Lý Dịch chỉ tay lên ngực mà nói, rồi cúi đầu, “Trước kia ta cũng đã từng bị thương, nhưng lần này thì đúng là đã thương thể hoàn toàn.” Hắn cũng không rõ, vì sao đối này con nhóc này lại nói nhiều như vậy.

Cảnh Vĩnh Phúc thở dài, hỏi: “Xin hỏi điện hạ, ngài muốn nước Tiếp sau này như thế nào?” Nàng vốn là tính rời xa hắn, cách rất xa, nhưng hắn làm nàng cảm động, làm nàng thay đổi quyết định này. Cũng thật buồn cười là từ khi gặp ở quán rượu đến này hắn đều không quá khinh thị nàng. Chính là lúc này đây, nàng không còn muốn là khách qua đường trong cuộc đời của Lý Dịch, nàng muốn giúp hắn một phen, có thể giúp bao nhiêu thì giúp bấy nhiêu.

Lý Dịch cũng lĩnh ngộ được điều này, ánh mắt tỏa sáng nhìn chằm chằm Cảnh Vĩnh Phúc.

“Điện hạ muốn một nước Tiếp lớn mạnh?” Cảnh Vĩnh Phúc nói ra đáp án trong lòng hắn, “Anh em hợp lực đồng tâm, có thể nhất thống thiên hạ. Đây là điều tốt nhất. Còn như anh em khác dạ, tranh giành vương vị thì giữ lấy giang sơn cũng không khó nhưng xin đừng nghĩ tới việc nhất thống thiên hạ.”

“Chẳng còn cha con, không còn anh em, dù có ở ngôi cửu ngũ chí tôn, hô mưa gọi gió thì cũng là người cô đơn. Hoặc là, tốt hơn một chút, có người còn sống sót dù không phục thì ít ra cũng có chút thú vị. Hoặc là, ngày sau có thể chia xẻ bản đồ giang sơn, càng là một lựa chọn an nhàn. Tất cả so với việc ngày đêm hao tâm tổn trí lo việc tranh giành, dẫn đến tộc diệt gia vong cũng còn tốt hơn nhiều!”

“Bình Đại Phúc! Người vì sao giúp ta?”

Cảnh Vĩnh Phúc không biết trả lời thế nào. Xét riêng mà nói là nàng không thoải mái khi thấy cảnh người vô tội mất mạng. Nhìn chung mà nói, nước Tiếp bất ổn thì nàng cùng Nhược phu nhân và những người thân cũng không thể sống yên ổn. Cái này gọi là làm trước thì tiết kiệm sức. Ví như để đào thoát khỏi vương phủ ít tổn sức nhất, nàng phải cùng Nhược phu nhân dùng không ít sức để làm nhiều việc suốt mấy tháng trước đó.

“Người muốn cái gì?”

Cảnh Vĩnh Phúc bỗng nhiên bật cười: “Ta muốn cái gì? Muốn tiền tài, ta nghĩ ta cố gắng kiếm tiền có lẽ có thể trở thành thương gia lớn? Muốn vinh hoa, gả cho người làm hậu phi cũng vẫn có thể xem là một cái lựa chọn tốt, điều kiện tiên quyết là điện hạ không chê ta không có dung mạo khuynh quốc khuynh thành. Bất quá những điều này lại không phải cái ta muốn. Điện hạ, ta còn nhỏ, ta chỉ nghĩ sao cho cuộc sống sau này được yên ổn.”

Lý Dịch nghe được câu “Gả cho người làm hậu phi” không khỏi trong lòng rung động, nhưng trên mặt vẫn trầm tĩnh như cũ, hần hỏi: “Vậy là cái gì?”

Cảnh Vĩnh Phúc cũng suy tư: “Trước đây, khi nhảy múa, ta từng nghĩ có lẽ mình là con chim, có thể bay nhảy tự do.”

“Người... có thể múa?”

“Đều là chuyện trước đây rồi.” Cảnh Vĩnh Phúc nhợt nhạt cười, giữ chặt tay Nhược phu nhân, “Bay cao tới đâu, cũng vẫn có mẫu thân ở bên mới là vui vẻ.” Dù ở trên cao có cảm giác tự do thì cũng là một thân phiêu diêu, có đất dưới chân mới có thể ổn định được. Mà bất luận có bay bao xa, thì vòng tay mẫu thân cũng là nơi ấm áp nhất với nàng.

“Ta nguyện phò trợ điện hạ thuận lợi đăng cơ, nhưng chỉ đến đây thôi.”

Nhược phu nhân mỉm cười gật đầu. Chỉ cần nàng muốn, làm mẫu thân như bà đều sẽ thâm lặng ủng hộ. Cảnh Vĩnh Phúc hơi hơi áy náy đối với Nhược phu nhân: “Mẫu thân, chờ chuyện này xong rồi, chúng ta lại đi tìm một chỗ phong cảnh tươi đẹp cùng sống yên ổn.”

Lý Dịch yên lặng nhìn chăm chú hai mẹ con, vẻ mặt phức tạp.

Hôm sau, thái tử điện hạ tự mình dẫn một chiếc xe ngựa trở về quân ngũ. Kỳ quái là hần không cưỡi ngựa mà là đi phía trước xe ngựa, Hiên Viên Tắc theo sát hần. Ngồi trước xe ngựa là một nữ tướng cao lớn, bên cạnh là một nam tử có vẻ uất ức. Xe ngựa đi qua cổng, bên trong là một vị phu nhân vô cùng xinh đẹp và ba đứa con nhỏ của bà.

Lý Dịch tiêu sái đi qua, quân sĩ lặng im.

Sau này Lý Dịch đăng cơ, đã đổi tên cho ngôi đình cũ thành đình Hạ Mã.

Vào đến trong quân trường (alotoiday03: nơi bàn việc quân sự), Hiên Viên ngồi ghế chủ, Lý Dịch cạnh bên, rồi đến Cảnh Vĩnh Phúc, Hiên Viên Tắc đứng lặng. Sau một hồi hàn huyên, Cảnh Vĩnh Phúc nói: “Theo suy nghĩ nông cạn của tôi, chúng ta không cần nóng lòng hồi kinh.”

“Hả?” Hiên Viên thắc mắc đến tột cùng nhưng bị Cảnh Vĩnh Phúc hỏi trước: “Tại hạ muốn biết đã xảy ra chuyện gì sau khi Phương đại nhân mở hiệu cầm đồ.” Lý Dịch hiểu, Cảnh Vĩnh Phúc đầu tiên cần biết những tin tức tình báo chuẩn xác.

Hiên Viên cho biết tình hình. Sau ngày Phương Hiểu Xuân mở hiệu cầm đồ liền bắt được một người bộ dạng khả nghi, tra hỏi thì biết hần là thám thính của đám giặc võ, nhờ đó, Hiên Viên quân đại được toàn thắng. Trùm thổ phỉ mặc dù chết nhưng trên xác chết lại tìm ra được tín vật của Đãi vương, thêm khẩu cung của đám lâu la, xác định đám giặc cổ quấy rầy biên cảnh lâu nay không phải là người nước Cảnh mà tất cả đều là mưu kế của vị hoàng tử nước Tiếp này. Dụng ý trước mắt là đem tướng quân năng lực nhất nước Tiếp, người đứng đầu gia tộc Hiên Viên - Hiên Viên tướng quân rời khỏi kinh thành; tiếp đến là dụ Lý Dịch tự mình rời khỏi kinh thành, sau đó mưu hại. Biết được những điều này, Hiên Viên bèn nhanh chóng

tây tiến, nửa đường cứu được Lý Dịch. Sau khi hai người hội hợp, Đãi vương bèn cho phong tỏa mọi đường đi về kinh thành, vì vậy bọn họ đành phải tiến về phía bắc, đến Diệp Bắc bình nguyên.

Cảnh Vĩnh Phúc hỏi lại: “Tướng quân bắt giặc rồi điện hạ gặp chuyện, cách nhau bao nhiêu thời gian?”

Lý Dịch hít một hơi lạnh: “Chỉ kém một ngày. Tướng quân ngày trước bắt được tên giặc kia, ngày sau bản cung đã bị đâm sau lưng!”

Hiên Viên trầm giọng nói: “Chính xác là chỉ cách một đêm.”

Cảnh Vĩnh Phúc suy tư một lát rồi gật đầu: “Một khi đã như vậy lại càng không cần hồi kinh.” Quả thật, giặc cỏ biên cảnh bị bắt là nguyên nhân khiến Lý Dịch gặp chuyện, chỉ sợ trên đường hồi kinh cũng đã có mai phục. Lý Dịch chết đương nhiên thái tử mới sẽ được lập, còn Hiên Viên gia tộc cũng sẽ bị nhổ tận gốc. Mà mặc dù không có việc bình định giặc cỏ, Lý Dịch khi hồi kinh cũng sẽ bị nạn. Chỉ là đối phương thấy chưa cần hấn phải chết ngay cho nên mới không truy sát.

Lý Dịch và Hiên Viên vừa nghe Cảnh Vĩnh Phúc hỏi như vậy cũng đã nghĩ tới chuyện này.

Thật lâu sau, Lý Dịch buông tiếng thở dài, rồi vòng vo nhưng cũng chân thành tha thiết “Nếu không có Đại Phúc, bản cung cùng Hiên Viên tướng quân thật đúng là đi vào chỗ chết!”

Cảnh Vĩnh Phúc thầm hổ thẹn, không có năng, bọn họ cũng chẳng chết. Lấy uy tín của Hiên Viên ở nước Tiệp, kết cục cuối cùng như thế nào cũng chưa nói được, chính là năng làm chuyện dư thừa.

Cảnh Vĩnh Phúc ngưng trọng nói, “Chuyện lần này không có người thắng. Nếu có, cũng không phải người nước Tiệp. Cho nên, chúng ta nên đẩy nhanh câu chuyện.”

Ánh mắt sáng ngời của Lý Dịch cùng Hiên Viên bỗng làm cho Cảnh Vĩnh Phúc nhớ lại, năng vẫn là cô gái mười bốn tuổi, mặt của năng hơi hơi đỏ lên.

Lý Dịch không làm cho Cảnh Vĩnh Phúc thất vọng, hấn nói: “Được, bản cung đẩy.” Sau này Cảnh Vĩnh Phúc mới dần dần phát hiện, người này không chỉ có tâm tư tinh tế.

Sau một đêm bàn chuyện, Cảnh Vĩnh Phúc cuối cùng cũng mệt mỏi ngủ gục. Năng đã muốn nói phán đoán của mình rằng nước Tiệp thế nào cũng phải 1 hồi đánh giết, nhưng dù nước Tiệp loạn thế nào thì cũng không quan hệ đến năng. Lý Dịch bèn ôm năng đem về ổ chăn mềm mại ấm áp.

###

Kinh thành nước Tiệp, thái tử phủ đệ “Dễ Dàng phủ”. (alotoiday03: chỗ này có lẽ là từ khác nhưng tôi không xác định được, ai có đề nghị gì khác cho từ Dễ Dàng thì trao đổi với tôi nhé, cảm ơn)

Người hầu của Lý Dịch mở cửa xe cho Cảnh Vĩnh Phúc, từ trên xe ngựa bước xuống, nhìn thấy tên phủ năng không khỏi mở miệng. Dễ Dàng phủ?

Người hầu trong Dễ Dàng phủ không ít, tất cả dường như đều để ý năng, năng nhất loạt nhìn qua mọi người. Quần gia trên mặt cười tủm tỉm, cũng không ngừng lấy ánh mắt nghi vấn “ai vậy” nhìn nữ tử bên cạnh Lý Dịch. Người đi đường cũng ngừng lại tò mò dò xét xiêm y của năng, trong đó, có một tên lưu manh tinh mắt tuổi chừng 17, 18 tuổi từ phía sau lặng lẽ nhìn năng.

Cảnh Vĩnh Phúc dưới chân mang đôi hài của một cửa hàng lớn ở kinh thành, trên đầu mang kim thoa chim phượng do Lý Dịch hào phóng tặng cho, quần áo trên người cũng là do hấn yêu cầu người ta may gấp cho năng. Không ai quan tâm nét mặt Cảnh Vĩnh Phúc mặt có chút buồn bực. Để phối hợp tốt, năng đã phải mang lông mi giả, đánh phấn mây tăng, thậm chí tô môi son... Năng sờ sờ mặt mình, có lẽ dung mạo thật sự của năng không được đẹp lắm, nếu không làm sao phải làm vậy.

“Vị này là Bình cô nương.” Người hầu cận của Lý Dịch nhẹ giọng giới thiệu.

Quần gia thấy vậy mới cẩn thận đánh giá Cảnh Vĩnh Phúc.

Người hầu cận của Lý Dịch bổ sung: “Điện hạ phân phó, không được chạm trẽ với Bình cô nương.”

Quần gia tựa hồ có điểm buồn bực, nhưng vẫn cực kỳ cung kính cúi mình thi lễ: “Mời cô nương đi theo ta.” Dù sao cửa phủ cũng không phải chỗ nói chuyện.

Dễ Dàng phủ so với Dự vương phủ hoàn toàn khác nhau, đó là chưa tính tới phong cách kiến trúc hai nước có nhiều điểm bất đồng.

Nàng như đi vào một thế giới nam nhân, cả tòa Dễ Dàng phủ không có lấy một nữ tử. Cảnh Vĩnh Phúc không dám nói chính mình là nữ tử đầu tiên bước vào Dễ Dàng phủ, nhưng khẳng định là gần đây thì nàng là nữ tử duy nhất. Trên đường đi, mọi người đều tò mò nhìn nàng.

Nàng rất nhanh nhìn ra tòa phủ đệ của Lý Dịch có những cơ cấu đặc biệt của một phủ thái tử với nhiều loại người hầu cận cho nhiều loại công việc riêng biệt. Nàng không còn phải cải nam trang mà đường hoàng là một thân nữ nhân, dĩ nhiên là Lý Dịch tôn trọng nàng.

Thay Lý Dịch tiếp nàng là mưu sĩ nổi danh thiên hạ Tiết Đồng Di, khoảng ba mươi tuổi, phục sức giản lược, khí chất bình dị gần gũi.

“Bình cô nương, ta gọi là Tiết Đồng Di. Cô nương đã vào Dễ Dàng phủ thì là người của điện hạ. Cô nương có gì cần đều có thể nói với ta. Chỉ cần không quá khó, ta đều sẽ đáp ứng cô nương.”

Lời này bao hàm rất nhiều nội dung.

“Tiết tiên sinh khách khí.” Cảnh Vĩnh Phúc thi lễ.

Trà xanh đưa lên, Cảnh Vĩnh Phúc kể lại mọi chuyện xảy ra từ khi rời trấn, hần bình tĩnh nghe xong, nói: “Theo ý ta, cũng là không cần hồi kinh nhanh như vậy.”

Sau khi uống trà hần lại thông dong nói: “Hiện tại sốt ruột không phải chúng ta, mà là bọn hần. Điện hạ cũng là nhất thời khó thở, dù sao một lúc đã chết nhiều người hầu cận như vậy, ai trong lòng mà không thấy khổ sở. Cũng may, hiện tại điện hạ đã bình tĩnh. Người chết cũng đã chết, điều nên làm là làm sao để họ chết không uống phí.”

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn hần, hổ thẹn tự thấy mình không thể tính là một mưu sĩ được, người trước mắt mới là nhân tài. Đối với bảy mươi bốn mạng người kia, nàng đầu tiên nghĩ đến là áy náy còn hần lại nghĩ làm sao xoay chuyển cục diện.

“Nhưng dù sao thì điện hạ cũng phải trở về. Chuyển hồi kinh này không biết Bình cô nương có tính toán gì?”

Cảnh Vĩnh Phúc thu hồi tạp niệm, cười nói: “Ta nghĩ gặp nên gặp qua Dịch vương.”

“Hả?” Tiết Đồng Di chợt thấy hứng thú, “Gặp qua Dịch vương?”

“Nói vậy chuyện hôm nay có một tiểu nha đầu tiến vào Dễ Dàng phủ hẳn là các chư vương đều đã biết được. Nha đầu kia mới tiến vào Dễ Dàng phủ thì phải đi chào Dịch vương điện hạ. Điều này cực kỳ có ý tứ.”

“Là cực kỳ có ý tứ...” Tiết Đồng Di cười cười, “Ta sẽ vì cô nương an bài tốt chuyện này.”

“Nghe giọng Bình cô nương, là người nước Cảnh?” Hần bỗng nhiên vòng vo.

“Vâng.” Cảnh Vĩnh Phúc nửa thật nửa giả trình bày chân tướng của mình một lần.

“Ôi... Ta vẫn chưa hỏi tên cô nương?”

“Ta gọi là Bình Đại Phúc.”

Tiết Đồng Di kinh ngạc nhưng giây lát sau liền trấn tĩnh. “Tối nay ta sẽ đãi tiệc tẩy trần cho cô nương, đến lúc đó sẽ giới thiệu cô nương với các vị hiền sĩ trong phủ.”

Cảnh Vĩnh Phúc cảm tạ rồi chào biệt hần. Bởi vì nói đến đây là đủ rồi.

Dễ Dàng phủ nhiều văn sĩ, đại đa số văn nhân này vẫn như cũ không thể che dấu sự thanh ngạo, riêng Tiết Đồng Di thuộc số ít cực kỳ biệt nhân sĩ còn lại.

Thế giới nam nhân đột ngột xuất hiện một nữ nhân, nói không đồn ra bên ngoài e rằng khó tin. Cảnh Vĩnh Phúc nghĩ như thế.

Dễ Dàng phủ bao năm qua sưu tập các loại tư liệu khắp nơi, nàng tranh thủ thời gian này ghi nhớ không ít.

Buổi sáng hôm sau, Cảnh Vĩnh Phúc y theo kế hoạch đi bá kiến Dịch vương, thuận tiện xem phong thái kinh thành nước Tiếp. Cổ kiệu lớn không nhanh không chậm đi trên đường phố đông đúc, chứng kiến túc những tòa kiến trúc cao lớn của nước Tiếp cùng khuôn mặt bình thản người đi đường và các tiểu thương. Nàng đi đến kết luận, nước Tiếp quả thật giàu mạnh hơn nước Cảnh. Đánh giá một quốc gia phồn vinh hưng thịnh hay không chỉ cần xem cách ăn mặc và cử chỉ của dân chúng. Ở nước Tiếp, ngoại trừ Diệp Bắc bình nguyên thưa người, còn lại từ biên giới tới kinh thành đều đông đúc mà trên đường hầu như không hề có ăn xin.

Kiệu ngừng lại, không phải đã đến nơi mà là bị cản đường, người cản đường cư nhiên vẫn là Tư Mã Thu Dịch. Cảnh Vĩnh Phúc trên kiệu nhìn hắt một thân tuyết trắng y phục, vẫn như cũ chỉ cầm trong tay cây quạt— chỉ là lần này là cây quạt lông màu trắng, Tư Mã Thu Dịch phiêu nhiên đi vào một tòa nhà lớn.

Kiệu Cảnh Vĩnh Phúc đổi hướng, đi vòng qua. Nàng buông màn, nghĩ rằng Tư Mã Thu Dịch đứng ra không thể hồi kinh sau nàng, điều này cho thấy hắt nửa đường có đi qua nơi khác. Hắt đi nơi nào, nàng lại lười suy nghĩ, cũng không đoán nữa. Chỉ xác định tòa nhà hắt vừa vào khẳng định là phủ đệ của Tư Mã gia.

###

Cảnh Vĩnh Phúc có thể thuận lợi tiến vào Dịch vương phủ, một nửa công lao là của Tiết Đồng Di.

Ở nước Tiếp, không phải cứ là hoàng tử thì đều có thể phong vương, dù không phải Vương gia thì người không có thân phận như Cảnh Vĩnh Phúc cũng không thể tùy tiện gặp được. Mà Dịch vương, lại càng không phải là người bình thường có thể tùy tiện gặp, nguyên nhân thì mọi người đều biết. Nhưng là Dịch vương bằng lòng gặp nàng, hơn nữa liền an bài gặp vào buổi sáng hôm sau. Thời gian trôi nhanh, Cảnh Vĩnh Phúc sáng sớm rời giường, bắt đầu học lễ nghi cung đình nước Tiếp, càng làm nàng nhận ra sự chân thành của Lý Dịch. Nàng một nữ tử chốn dân gian nhưng chưa bao giờ phải giữ quy củ ở trước mặt hắt. Lý Dịch thực làm nàng bội phục.

Kỳ thật Cảnh Vĩnh Phúc cũng không xa lạ với lễ nghi cung đình nên nàng liền học rất nhanh. Rồi vẫn như cũ đặt lên người những xiêm y kia, trang điểm nọ.

Dịch vương phủ thuộc loại phủ đệ chính thức của hoàng gia, sau cửa chính là một cái sân lớn, phòng khách riêng lịch sự tao nhã, sau đó là chín khúc hành lang tinh xảo, vượt qua hồ nước nhân tạo, rồi sau đó là một khu nhà ở lớn hơn nữa.

Cuối cùng, Cảnh Vĩnh Phúc đứng ở hoa viên cửa trước, hạ nhân dẫn kiến nàng nói: “Cô nương xin chờ, tiểu nhân vào thông báo.”

Cảnh Vĩnh Phúc không phải đợi lâu, hạ nhân rất nhanh liền đi ra, dẫn nàng tiến vào nội viện rực rỡ những loại hoa mùa thu đang nở rộ. Nàng xem một lúc, trước mắt đều là hoa cỏ mùa thu, có thể đoán, Dịch vương phủ còn có khác ba hoa viên cho 3 mùa còn lại trong năm.

Hương hoa thơm ngát, sắc hoa rực rỡ, không biết dạng chủ nhân nào mới có thể xứng với nơi này? Từ lúc ở nước Cảnh, Cảnh Vĩnh Phúc đã nghe nói qua đại danh của Dịch vương Lý Phi. Nghe nói Dương Hoài Oánh - mẫu phi của Lý Phi - là quốc sắc thiên hương, hắt lại kế thừa dung mạo này của mẫu thân, mười lăm tuổi đã là nam tử đẹp nhất nước Tiếp.

Cho nên Dịch vương không dễ dàng tiếp khách, lại càng không tiếp nữ khách.

Cảnh Vĩnh Phúc gặp qua Lý Dịch tư thế oai hùng bồng bồng phần chấn, có thể tưởng tượng huynh đệ của hắt cũng phong thái xuất chúng như vậy. Nàng cũng gặp qua Tư Mã Thu Dịch thông minh tuấn tú, có thể tưởng tượng khí chất nói năng của công tử nước Tiếp. Nhưng sau khi gặp Lý Phi, nàng mới biết được Lý Dịch và Tư Mã Thu Dịch cũng không thể so sánh với Dịch vương.

Phong cách hoa viên quý tộc nước Tiếp đa số là gồm nhiều tòa phủ, Dịch vương phủ cũng không ngoại lệ. Người hầu dẫn nàng vòng qua mấy chỗ hoa rực rỡ, đến một hiên đình mái cong thanh nhã. Đi thêm vài bước thì thấy một người nam tử tuổi còn trẻ. Hắt mặc trường bào màu xám, trên trán đeo một chuỗi mã não đỏ thắm, đôi mắt phượng thâm thúy, mũi thẳng, môi bạc. Trên người hắt bên ngoài là trường bào

màu xám, bên trong mặc y phục màu vàng, màu sắc đối lập càng tôn lên vẻ tuấn tú. Vừa đến bên hán, Cảnh Vĩnh Phúc liền nhận thấy dung mạo của hán đúng là danh bất hư truyền.

9. Chương 9: Gặp Gỡ Nhân Duyên

Trong ánh bình minh hôm ấy, Dịch vương phiêu diêu đứng cạnh lan can, hình ảnh thực là tuấn mỹ. Chỉ nói 1 bàn tay đặt trên lan can của hán cũng đủ mê người, từng ngón thon dài, móng tay như ngọc. Nếu Dịch vương thật sự là một hoàng tử - Vương gia chỉ biết sống an nhàn sung sướng, thì tay hán sẽ chỉ có vẻ trắng nõn non mềm như vậy. Nhưng nàng lại thấy tay hán có nổi gân.

Ước chừng nàng còn cách khoảng mười bước, hán chậm rãi quay mặt lại, vẻ đẹp tinh tế của hán thật khó khiến người ta không ngáy ra nhìn. Tuy rằng đôi mắt hán có vẻ lười nhác lạnh lùng nhưng lại làm cho người khác có ảo giác ẩn dấu 1 nét cười cực nhẹ. Đứng trước một dung mạo như vậy, Cảnh Vĩnh Phúc chỉ có thể lầy lăm xấu hổ.

Nhưng người đẹp thì cũng không có gì đáng để nhìn lâu, vì người càng đẹp với nàng càng là mối hy vọng xa vời, lại nguy hiểm, mà nàng thì không phải đến để ngắm mỹ nam tử. Nàng cúi đầu, bộ dạng phục tùng, quy củ hành lễ, rồi sau đó cũng không lên tiếng.

Người hầu khom người trở ra. Cảnh Vĩnh Phúc đứng ở ngoài đình hiên, Lý Phỉ ngồi ở bên trong. Lý Phỉ dừng ánh mắt ở trên mặt Cảnh Vĩnh Phúc một hồi, sau đó cất tiếng trong trẻo nhưng lạnh lùng rất hợp với dung mạo hỏi: “Người chính là Bình Đại Phúc?”

“Đúng vậy, Vương gia.”

Lý Phỉ không hỏi thêm. Một trận gió nhẹ thổi tới, Cảnh Vĩnh Phúc đưa mắt theo hướng gió. Nàng đứng đó, không ngại thất lễ, ngẩng đầu nhìn hán. Dịch vương này rất kỳ quái, đẹp đến kinh ngạc mà cũng lạnh đến khó hiểu.

Qua một hồi lâu, tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng lại vang lên: “Người xin gặp ta?”

“Đúng vậy, Vương gia.” Cảnh Vĩnh Phúc lại trả lời hán. Những câu hán hỏi trong bài thiếp đã có cả rồi. Người bình thường thì sẽ hỏi nàng, người vì sao tới gặp ta? Có chuyện gì muốn nói với ta? Nhưng hiển nhiên, Dịch vương không phải người bình thường.

Lý Phỉ lại im lặng, đôi mắt tuy rằng dừng lại ở cách đó không xa nhưng nàng cảm thấy hán cái gì cũng chưa xem. Hán đang nghĩ đi đâu. Lại qua một lúc thật lâu, Lý Phỉ gợn gàng chấm dứt buổi triệu kiến bằng một câu nói, “Muốn gặp cũng đã gặp, vậy người trở về đi!”

Cảnh Vĩnh Phúc ngẩn ra. Chẳng lẽ chỉ số thông minh và dung mạo của Dịch vương lại đối lập tới vậy? Làm như nàng hâm mộ dung mạo của hán đến mức phải xin gặp để chiêm ngưỡng vậy. Nhưng khi Lý Phỉ xoay người, phát tay áo bỏ đi, nàng kinh ngạc thấy hán như đang nghiền ngẫm điều gì, khóe mắt lại có ngấn lệ.

Chuyện nàng tới gặp Lý Phỉ có thể tính là vô nghĩa, Lý Phỉ bắt quá là đem vài lời nói suông nhằm chán nói với nàng, từ lúc mở đầu đến khi kết thúc.

Cảnh Vĩnh Phúc âm thầm thở dài, nếu Lý Phỉ đoán được ý đồ của nàng khi đến đây, lại chịu tiếp kiến nàng, thì chắc chắn là hán đã xác định trước mắt phải cam chịu sự tồn tại của Lý Dịch. Vì thế, nàng bèn hướng theo hán khẽ nói: “Đa tạ Vương gia!”

Tầm lưng kia dừng một chút, dáng vóc hán thật tuyệt mỹ, nhưng mới đó lại không thấy đâu nữa. Hán đã để lộ ra bản thân là một tay giỏi khinh công.

Nếu Cảnh Vĩnh Phúc là một cô gái chưa trải trường đời, nhìn thấy một nam tử tuyệt thế như vậy, còn là Vương gia, lại là người mang võ công thượng thừa, không ái mộ mới là lạ. Nhưng Cảnh Vĩnh Phúc không phải. Tuy rằng đối với mỹ mạo Dịch vương nàng cũng không thể nhìn mà như không thấy, nhưng là trong mắt nàng, hán ngoài mỹ mạo còn nhiều điều lợi hại hơn.

Trên đường về, khi đi qua tòa phủ mà Tư Mã Thu Dịch đã đi vào, Cảnh Vĩnh Phúc đột nhiên có ý nghĩ gặp Tư Mã Thu Dịch.

Không ngoài dự đoán, sau khi hạ kiệu, Cảnh Vĩnh Phúc liền nhận thấy có ánh mắt phẫn khích nhìn theo. Từ khi nàng đến Dề Dàng phủ, luôn có người theo dõi nàng. Tên lưu manh mười tám, mười chín tuổi hôm qua chính là một trong số đó.

“Cô nương tìm ai?” Thị vệ ở cửa phủ thấy nàng quần áo chỉnh tề, trên người “linh kiện” đầy đủ thì khách khí hỏi.

Cảnh Vĩnh Phúc cười dài nói: “Bổn cô nương đến tìm Tư Mã Thu Dịch!”.

Thị vệ lại hỏi: “Xin hỏi cô nương tìm công tử nhà ta có chuyện gì?”.

Cảnh Vĩnh Phúc cười càng ngọt: “Hắn mời ta ăn cơm!”

Thị vệ hồ nghi: “Cô nương biết công tử nhà ta sao?”

“Người đi nói với hắn ta họ Bình!”

Sau này Cảnh Vĩnh Phúc đã vì thế mà hối tiếc vô số lần. Nếu nói gặp Dịch vương là chuyện không thể không làm thì chuyện gặp Tư Mã Thu Dịch chính là tự làm bậy!

Tư Mã Thu Dịch đã lại thay đổi y phục, bất luận hoàng cung hay dân gian, đều hiếm thấy y phục màu cam như vậy. Lại thêm miếng ngọc bội bằng hổ phách và chiếc thắt lưng đỏ, càng lộ vẻ phú quý. Trên tay hắn theo thường lệ là 1 chiếc quạt, lúc này là chiếc quạt bằng gỗ đàn hương trắng. Bất quá trong mắt Cảnh Vĩnh Phúc, hắn cũng chưa có gì ấn tượng.

Tư Mã Thu Dịch nét mặt tươi cười từ trong nhà chạy ra, sau khi thấy Cảnh Vĩnh Phúc thì nét tươi cười liền giảm vài phần.

“Chính là người! Lần trước vội vàng từ biệt, chẳng phải người nói đi Diệp Bắc sao?”

“Tư Mã công tử, ta đi Diệp Bắc rồi thì không thể tới kinh thành sao?”

Tư Mã Thu Dịch nói nửa ngày bỗng nhiên nhận ra sự lạ: “Bình... Bình công tử, sao người lại ăn mặc như vậy?”

Cảnh Vĩnh Phúc nghe thấy tiếng chính mình: “Đã ăn mặc như vậy mà người vẫn gọi ta là Bình công tử?”

“Thất lễ, thất lễ...” Tư Mã Thu Dịch vội khiêm tốn nói, cây quạt trong tay lúc ẩn lúc hiện, “Bình cô nương, đều là Thu Dịch ta vụng về, Bình cô nương xin đừng tức giận. Thu Dịch xin nhận lỗi.”

Thị vệ ở bên cạnh tròn con mắt nhìn. Cảnh Vĩnh Phúc thấy nhiều người đang nhìn vào thì liền nhanh tay kéo Tư Mã Thu Dịch đi.

“Đi, đi ăn cơm!”

“Bình cô nương...” Tư Mã Thu Dịch giẫy ra khỏi tay Cảnh Vĩnh Phúc, đỏ mặt nói, “Cô nương đừng lôi kéo Thu Dịch, Thu Dịch sợ ảnh hưởng thanh danh cô nương... Thu Dịch tự đi được ...” Thật không biết ai là cô nương, ai là đại gia nữa.

Khi các tùy tùng của Tư Mã Thu Dịch mở cửa chính, dắt theo một cỗ xe ngựa xa hoa vừa tới, Tư Mã Thu Dịch liền khôi phục phong thái của một quý công tử, quạt đàn hương mở ra: “Bình cô nương, mời lên xe.”

Hành trình hôm nay của Cảnh Vĩnh Phúc nghe nói bị rất nhiều người ghi lại có trong hồ sơ, sau nàng lại thấy thông tin này ở Dịch vương phủ: “Giờ Thìn hai khắc vào Dịch vương phủ, giờ Tỵ năm khắc ra. Buổi trưa một khắc gặp Tư Mã Thu Dịch, hai khắc hộ tống Tư Mã vào quán cơm, giờ Mùi canh ba ra, năm khắc du ngoạn hồ Vinh Quang, giờ Thân canh ba về. Lại cùng Tư Mã dùng bữa tối cho tới giờ Dậu một khắc, giờ Hợi một khắc về Dề Dàng phủ.”

Tư Mã Thu Dịch mặc dù không phải con nhà hoàng tộc, nhưng sinh ở thế gia, từ nhỏ mưa dầm thấm đất, nhưng cũng không phải dầm mưa dãi nắng, thêm phần hắn xấp xỉ tuổi với Cảnh Vĩnh Phúc, cho nên sau khi ra khỏi Dịch vương phủ, gặp hắn là việc làm Cảnh Vĩnh Phúc thích thú. Dịch vương đã biến những áp lực nàng dự kiến thành hư không. Nam nhân rất xinh đẹp lại thông minh thật sự là đáng ghét. Cũng may còn có Tư Mã Thu Dịch, cũng coi như nàng cùng du ngoạn với một công tử giàu sang, tuần tú. Chỉ là trong

lúc đi, lông mi giả xém chút rơi ra, may mà nàng phát hiện sớm, không thì một bên mắt phượng, một bên mắt gà trụi lông, lúc đó, muốn khóc cũng không kịp.

Tư Mã Thu Dịch còn muốn tiếp tục du ngoạn với Vĩnh Phúc, Cảnh Vĩnh Phúc cũng hiểu được. Nhưng nàng đến kinh thành vì việc công, việc tư chỉ có thể để sang một bên.

Hôm trước Cảnh Vĩnh Phúc bái kiến Dịch vương, hôm sau, Dịch vương liền đại giá quang lâm, đến thăm đáp lễ nàng. Lý Phỉ không có báo trước, trực tiếp tìm đến, phảng giống như đoán chắc thiên hạ sẽ không dám từ chối hẳn.

Có lẽ thiên hạ thật đúng là không có đến vài người dám từ chối hẳn, ít nhất Cảnh Vĩnh Phúc hiện nay không dám, cũng không thể. Trước khi Lý Dịch về kinh, nàng cần thể hiện một biểu hiện giả dối, Dịch vương không hẹn mà gặp lại nàng, nàng cầu còn không được, cho nên nàng đành phải nhẫn nhịn phân phó người hậu trong Dã Dàng phủ báo với Tư Mã Thu Dịch ngày khác lại du ngoạn.

Dã Dàng phủ không có những hoa viên tỉ mỉ lại xa hoa như Dịch vương phủ nhưng cũng có không ít đình viên sạch sẽ. Tiết Đồng Di bảo người dẫn Dịch vương đến một đình viện.

Lúc Cảnh Vĩnh Phúc vội vàng đi tới, Dịch vương đã yên tĩnh đứng lặng một thân thanh lịch ở đó. Nàng không thể không thán một tiếng, nam tử này từ nhỏ đến giờ không biết đã chiếm mất bao nhiêu trái tim nữ tử.

Cảnh Vĩnh Phúc rất muốn tưởng tượng người mặc y phục màu xanh nhạt đang đứng dưới tàng cây kia là một thanh niên âu sầu, thụ động chờ đợi sự an bài của số mệnh. Đáng tiếc sự thật không như thế.

Y phục xanh nhạt người bình thường mặc thì tạo cảm giác ảm đạm, nhưng người trước mắt, phục trang đơn giản, thêm một cây trâm ngọc gài tóc, lại làm người đối diện có cảm giác không gian quanh hắn thật tươi sáng. Trường bào xanh nhạt dài chấm đất, áo khoác một màu xanh thẫm, sau lưng dắt một thanh đoản kiếm, cả người toát ra phong thái nam nhi, vững vàng như tùng bách.

Một chiếc lá khô chậm chậm rơi xuống, hắn đưa tay ra, chiếc lá liền rơi xuống lòng bàn tay. Hắn nghiêng mặt nhìn nàng, chậm rãi nói: “Bình cô nương, đến lượt bốn vương đến gặp ngươi!”

Cảnh Vĩnh Phúc đến gần thi lễ, chưa biết nói gì, hắn đã quay lại đầu đi, thản nhiên nói: “Nói nơi này tịch liêu thanh tịnh, cũng không sai.”

“Đúng vậy, Vương gia.”

Hắn lại tiếp tục im lặng, Cảnh Vĩnh Phúc chỉ có thể chờ. Trong lúc chờ đợi, Cảnh Vĩnh Phúc ngắm nhìn hắn. Dịch vương không chỉ đẹp trai, hơn nữa còn có phong cách và rất nam tính. Nam tử bình thường nếu có dung mạo thì vẻ mặt lại thường có vẻ hơi nữ tính, thiếu dương thừa âm, nhưng Dịch vương thì vừa tuấn tú, vừa nam tính lại có phong thái hoàng tộc.

Qua thời gian rất lâu, Lý Phỉ mới mở miệng nói: “Giữa trưa ngày mai, Bình cô nương hãy đến bản vương phủ đến một chuyến.”

“Đúng vậy, Vương gia.” Cảnh Vĩnh Phúc bỗng nhiên phát hiện có đôi khi, miệng thì nói lời thoải mái nhưng trong đầu thì rất mệt. Dịch vương chủ động mời nàng, điều này thật đáng nghi ngờ. Khi đang nghĩ vậy, nàng lại tự hỏi vì sao hai lần đối thoại đều là nàng ở trả lời “Đúng vậy Vương gia”.

Dịch vương lại chấm dứt cuộc gặp bằng một câu nói: “Cứ như vậy, mai gặp.” Lý Phỉ xoay người bước đi, lưu lại một nụ cười khóe miệng làm xiêu lòng người.

###

“Dịch vương Lý Phỉ, dung mạo hơn người, tính tình lạnh lùng kỳ quái, là Vương gia nước Tiệp.”

Cảnh Vĩnh Phúc thông dong đọc những tư liệu về Dịch vương do Tiết Đồng Di đưa đến, tất cả đều nói thế.

Tuổi gần với Lý Dịch, Lý Phỉ từ nhỏ không thích kết bạn, đến tuổi lấy vợ cũng không mấy hứng thú, do đó chưa từng cưới phi nạm thiếp. Nhưng Lý Phỉ thiên tư hơn người, ngũ nghệ tinh thông, kiếm thuật của hắn đã được Thái Sơn bắc đầu của giới võ lâm nước Tiệp - Chi Nhất Thiết Kiếm minh chủ Bằng Long thừa nhận.

Nghiên cứu xong tư liệu, Cảnh Vĩnh Phúc nói với Tiết Đồng Di: “Đãi vương theo quân đội, Phái vương không nhân mạch, còn Dịch vương thì như người ngoài, sống chết mặc bây, có khi nào lại là người nắm trong tay dân chúng và giới lực lâm.”

Tiết Đồng Di hoài nghi nói: “Thiết Kiếm minh chủ quả thật là đệ nhất vô lâm nước Tiệp, nhưng nhân sĩ dân dã dù có cường thịnh cũng là vô pháp so với quân đội chính thống, huống chi Bàng Long cùng Dịch vương chỉ có duyên thầy trò, hẳn rất ít đến kinh thành, mà theo tính tình Dịch vương thì cũng sẽ không cùng thân cận với bất kỳ kẻ nào.”

Cảnh Vĩnh Phúc than một tiếng: “Đúng là nhìn không ra hẳn có dã tâm tranh giành, cho nên hẳn mới là kẻ nguy hiểm nhất. Bởi vì rốt cuộc người cũng không biết hẳn suy nghĩ cái gì.”

Tiết Đồng Di bỗng nhiên cười nói: “Nói như thế, Bình cô nương cũng là người nguy hiểm! Bởi vì ta hiện tại cũng nhìn không thấu chủ ý của người.”

“Ta sao?” Cảnh Vĩnh Phúc cười lớn, “Vô hại vô hại, tuyệt đối vô hại! Ta thân là tiểu nữ tử, dã tâm quá lớn chỉ có bất hạnh, ta cũng không phải hoàng thân quốc thích, với quyền lực, ta là khách qua đường.”

Tuy rằng Cảnh Vĩnh Phúc đang giúp Lý Dịch đoạt ngôi vua nước Tiệp, nhưng nàng sẽ không vui nếu sau này tận mắt thấy nước Tiệp lớn mạnh đứng lên thống nhất thiên hạ, lại càng không nguyện nhìn thấy cảnh nước Tiệp tấn công nước Cảnh. Dù cha có đối ác với nàng thì nàng vẫn là người nước Cảnh, nàng không quên, nước Cảnh là quê hương của nàng. Có một sự thật tàn khốc là luận về xuất thân thì Cảnh Vĩnh Phúc vẫn là công chúa nước Cảnh, mặc dù công chúa này nổi tiếng thiên hạ là một kẻ ngốc.

“Thiếu chút nữa đã quên, có chuyện tốt muốn nói với cô nương.” Tiết Đồng Di vòng vo.

“Chuyện tốt?”

Tiết Đồng Di hồ thẹn nói: “Bình cô nương tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng ở trong Dẽ Dàng phủ vẫn có chút không tiện, nơi này lại không có nữ phó chăm sóc người, về phương diện khác phần đông văn sĩ tiên sinh trong phủ cũng thấy không tiện, vì vậy điện hạ dặn ta vì cô nương an bài chỗ ở khác.”

“Đây là chuyện tốt?”

Tiết Đồng Di hơi hơi đỏ mặt: “Đúng vậy, bởi vì điện hạ vài ngày nữa sẽ đem Bình phu nhân cùng người nhà Bình phủ của cô nương đưa tới kinh thành...”

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn xuống, “Còn gì nữa?”

Thanh âm của Tiết Đồng Di đã trầm xuống rất nhiều: “Cô nương lấy thân phận cơ thiếp của thái tử vào ở nhà mới.”

Cảnh Vĩnh Phúc trong đầu nhanh chóng nghi vấn, lại nghe Tiết Đồng Di vội vã vì chủ tử biện giải: “Điện hạ nói thiết thời cho cô nương, nhưng là vì đại sự, hết thảy xin tùy theo chủ ý của cô nương. Điện hạ còn nói, cô nương rộng lượng và trí tuệ, nhất định sẽ không vì hư danh.”

Cảnh Vĩnh Phúc trầm ngâm nói: “Người nói với điện hạ, nếu như hẳn dám tuyên bố cưới nữ tử tên Đại Phúc trước mặt mọi người, ta sẽ gánh chịu hư danh này.” Nói nàng muốn hư danh, nàng sẽ đem Lý Dịch nhấn xuống nước. Làm cho cả nước Tiệp thậm chí là khắp thiên hạ đều biết thái tử điện hạ nước Tiệp đã cưới một đứa con gái nước Cảnh tên là Đại Phúc. Nàng sẽ làm cho Lý Dịch không góc đầu lên được!

Tiết Đồng Di ngẩn ra, bỗng chấp tay nói: “Ta sẽ cứ như vậy thực bả với điện hạ.”

“Làm phiền Tiết tiên sinh.”

10. Chương 10: Bị Hành

Tới kinh thành chưa được ba ngày, Cảnh Vĩnh Phúc đã là người mà toàn bộ nữ tử nước Tiệp ghen ghét lại hâm mộ. Ngày ấy cùng Tư Mã Thu Dịch du ngoạn, liền nhận quá vô số ánh mắt khác nhau của các cô gái trẻ. Ngay lúc đó nàng còn có một phần đắc ý cùng hư vinh. Không sai, tuy rằng nàng không phải mỹ nhân, còn thiếu không ít lông mi, nhưng bên cạnh lại là một công tử giàu sang tuấn tú. Tiệp đến nàng lại liên

quan đến Địch vương Lý Phỉ, lần này thì không chỉ các cô gái trẻ nhìn nàng. Địch vương mị lực có thể nói là khuynh đảo cả nam lẫn nữ, không kể trẻ già.

Địch vương triệu kiến, Cảnh Vĩnh Phúc lại đi vào Địch vương phủ. Chuyện thứ nhất bị yêu cầu chính là thay hình đổi dạng, thay đổi hình tượng mà Lý Dịch đã tạo cho nàng, dưới bàn tay biến hóa của thị nữ trong phủ Lý Phỉ, nàng nhanh chóng miễn cưỡng trở thành một mỹ nhân.

Xiêm y xanh biếc, áo khoác trắng dài quá gối, hài bằng tơ vàng lụa trắng, đồ trang sức là một cây quạt ngọc bích chạm khắc khéo léo. Về sau, Tư Mã Thu Địch có lần gặp nàng phục trang như vậy, trông mắt như muốn lồi ra. Không thoa son, duy chỉ điểm nhẹ trên trán chút vàng nhạt như hoa sen đang nở. Soi vào gương đồng, Cảnh Vĩnh Phúc không thể tin tiểu mỹ nhân kia là nàng.

Nàng còn đang ngẩn ngìa thì sau lưng đã nghe tiếng nói trong trẻo lạnh lùng của Lý Phỉ vang lên: “Nếu như lông mi giống như lúc trước, trơ trụi vài cọng thì người như có chút thanh tao!”

Cảnh Vĩnh Phúc làm bộ như không nghe, xoay người thì lễ: “Xin chào Vương gia.”

“Miễn nghi lễ, về sau cứ như vậy.”

“Không biết Vương gia triệu kiến, có gì chuyện quan trọng?”

Lý Phỉ đến gần chăm chú nhìn mặt nàng, đáp: “Không có đôi mắt này, người chỉ là một nha đầu tầm thường. Chính là đôi mắt lấp lánh như sao này làm người ta không thể bỏ qua.”

Gần gũi với Lý Phỉ làm cảm giác bị áp bách trong lòng Cảnh Vĩnh Phúc càng thêm mãnh liệt, nhưng nàng không trốn tránh.

“Đại Phúc lớn mật, thỉnh giáo Vương gia, ngài chỉ muốn nhìn 2 con mắt này?” Ngay cả Địch vương xinh đẹp như tiên Cảnh Vĩnh Phúc cũng không mấy chú ý.

Nhưng là Cảnh Vĩnh Phúc không ngờ Lý Phỉ đột nhiên chỉ hai ngón tay lên trán nàng, móng tay chạm vào da mặt nàng.

“Người tin hay không, vì những lời này bốn vương có thể móc con mắt người ra?”

“Vương gia muốn thật sao? Nếu thật muốn móc mắt Đại Phúc, đầu ngón tay ngài còn có thể điểm trên trán tôi sao?” Lời tuy thể nhưng sau lưng Cảnh Vĩnh Phúc đã toát mồ hôi lạnh.

Đôi môi Lý Phỉ hé nụ cười lạnh, làm nàng cảm thấy nụ cười của hắn có điểm đáng sợ.

Tay hắn dần dần hạ xuống, phớt qua chóp mũi của nàng, nàng nhất thời hô hấp trầm trọng, phải biết Lý Phỉ võ công thượng thừa, hắn chỉ cần thêm một phần lực thì mũi của nàng sẽ bị hắn xé thành hai nửa.

“Tiểu nha đầu, vẫn còn biết sợ!” Thành linh, hắn nâng cằm nàng lên.

Cảnh Vĩnh Phúc thức thời cup mắt: “Đúng vậy, Vương gia.”

Lý Phỉ thu hồi tay, cười thành tiếng, một tiếng cười dễ nghe đối với Cảnh Vĩnh Phúc.

“Đi cùng bốn vương.”

Cảnh Vĩnh Phúc ngoan ngoãn theo đuôi, thầm than nếu Lý Dịch nhìn thấy người con gái kiêu ngạo trước hắn chỉ có thể ăn ghen trước Địch vương thì không biết hắn sẽ vui sướng khi người gặp họa hay là nên kiểm điểm kỹ thuật áp chế người khác của mình? Kỳ thật là Lý Dịch có quan tâm nàng còn nàng lại không dám tin hắn có tâm, còn với Địch vương nàng có tâm thăm dò hắn còn hắn lại không quan tâm nàng. Trạng huống là hoàn toàn bất đồng.

Nhưng nàng như thế nào cũng không thể tưởng được Lý Phỉ quan hệ rộng lớn như vậy. Có thể nói Địch vương vừa động, cả kinh thành liền nổi gió.

Thứ nhất ngày, vui chơi giải trí.

Ngày thứ hai, khúc nghệ thăng ca.

Ngày thứ ba, du thuyền kinh mộng.

Lấy xa hoa phô trương cho Vương gia, mở đường bằng cả trăm kỵ binh, rồi sau đó ở trước mắt bao người, là hình ảnh 1 mỹ nhân theo đuôi Vương gia tuần mỹ, lại còn hoá trang như lên sân khấu. Nếu ánh mắt có thể giết người, Cảnh Vĩnh Phúc mỗi ngày đều bị giết trăm ngàn lần.

Hôm nay là ngày thứ ba, Lý Phỉ mang nàng du thưởng hồ Vinh Quang. Đây là lần thứ hai nàng du hồ Vinh Quang, tâm tình cực khác lần trước. Chuyện đãi ngộ, nàng nhận được thực cao hơn không chỉ một bậc, nam tử bên người lại ...thực là không thể so sánh. Vì vậy, nàng có thể tình nguyện cùng Lý Phỉ ngồi ở đầu thuyền, để chân trần nghịch nước.

Lý Phỉ chỉ lo múa bút, gửi gắm tình cảm vào trong tranh. Khi nào hắn ngẫu nhiên hỏi đến, nàng liền cung kính: “Đúng vậy, Vương gia.” Bởi vì nàng muốn giữ tròn mắt càng muốn giữ cái đầu. Lý Dịch chỉ dọa nhở lông mi của nàng, còn Lý Phỉ tuy rằng tạm thời nhìn không ra hắn muốn cái gì, nhưng hắn nếu muốn, khẳng định sẽ còn ác hơn nhở lông mi.

Yên lặng dễ làm người ta buồn ngủ, hướng chi sau giữa trưa ánh mặt trời ảm áp, nước gợn thôi miên. Cảnh Vĩnh Phúc dựa vào lan can thuyền dần dần mơ hồ.

Lý Phỉ vẽ xong bức tranh mặt hồ, giương mắt thấy bộ dáng của nàng, liền ngưng bút hỏi chuyện làm nàng bình tĩnh.

“Lại đây xem bốn vương vẽ!”

“Đúng vậy, Vương gia.” Nàng giật mình một cái, rồi đi qua xem, ngoài miệng đưa lên vài câu nịnh bợ, “Vẽ đẹp, nét vẽ rất có ý, mặt nước mênh mông, mây trên núi xa, thần nhiên vài nét bút mà làm nổi bật mặt hồ.”

“Người cũng tạm coi như biết xem tranh.” Lý Phỉ lãnh đạm một câu.

Cảnh Vĩnh Phúc mặc dù cùng họa nghệ vô duyên nhưng tốt xấu gì cũng đã qua tay Nhược phu nhân hun đúc, năng lực phê bình tranh vẫn phải có.

“Người tới vẽ đi!”

“Hả...” Nàng thán một tiếng, quả nhiên không thể nhiều lời, “Vương gia, ta không vẽ được.”

“Bút ở trong tay người.” Lý Phỉ nhướn mắt đầy tà ý.

“Vương gia, ta thật sự không biết vẽ.” Nàng hai tay đem bút dâng lên.

Một bàn tay nắm mạnh cổ tay nàng, Lý Phỉ một tay giữ tay nàng, tay kia nhét bút vào tay còn lại của nàng, không chấp nhận từ chối: “Vẽ!”

Cảnh Vĩnh Phúc đáng thương chỉ có thể lại đáp: “Đúng vậy, Vương gia.”

Lý Phỉ ra chỗ ngồi, người hầu đưa lên trà hoa, hắn bưng chén trà, liếc mắt một cái: “Còn không mau vẽ?”

Cảnh Vĩnh Phúc vẽ mặt đau khổ, liếc mắt nhìn khuôn giấy trắng, lại nhìn cây bút vẽ đặc chế cho hoàng gia trong tay mình, thâm nghĩ, không phải ta muốn ủy khuất các người mà là Dịch vương muốn ta đập hư các người. Sau khi truy điệu giấy bút một phen, nàng ngược nhìn Lý Phỉ đang khí định thần nhàn trước mặt, cắn răng hỏi: “Có thể không vẽ cảnh mà vẽ người không?”

“Vẽ đi!” Lý Phỉ bắt đầu uống trà.

Cảnh Vĩnh Phúc bắt đầu vẽ. Yêu cầu khi vẽ người cũng cao như vẽ cảnh, bất quá nàng đã từng vẽ qua đến 20 người trong các tư thế tu luyện võ công.

“Tốt lắm! Vương gia!”

Lý Phỉ còn ngậm trà trong miệng, thiếu chút nữa sặc, bèn trấn tĩnh nuốt xuống rồi hỏi: “Nhanh vậy sao?”

“Đúng vậy, Vương gia.”

Hắn đứng lên đi tới, vừa nhìn thấy liền chỉ tay vào mũi nàng: “Đây là cái gì?”

Cảnh Vĩnh Phúc giải thích: “Hồi Vương gia, vòng tròn là đầu, nét dọc là thân thể, nét ngang phía trên là hai tay, phía dưới là hai chân.”

Ngón tay trên mặt Cảnh Vĩnh Phúc phất lên, hơn nửa ngày mới thu lại. Nàng nhìn hần, hần cũng nhìn nàng. Sau cùng hần không nhịn được nữa, bật phát ra tiếng cười không thể kiềm chế âm lượng.

Trong lúc Lý Phỉ cười. Cảnh Vĩnh Phúc uốn oải nghĩ vẽ không xong lại còn bị giễu cợt, còn bị cười lớn tiếng như vậy!

Lý Phỉ ngừng cười, từ từ nói: “Có thể đem bốn vương vẽ thành như vậy, có thể có lá gan vẽ thành như vậy, thiên hạ chắc không có người thứ hai.”

Cảnh Vĩnh Phúc một tay che trên trán: “Đại Phúc vô cùng xấu hổ.” Hần nghĩ nàng vẽ hần. Thì ra là thế, cũng không hần là hiểu lầm!

Mấy ngày sau, vẫn tiếng nói mát lạnh, hần hỏi, “Người biết đánh đàn không?” Nàng nghe xong liền xác định, hần lại muốn giễu cợt nàng!

...

Tiếng cười Dịch vương còn vang vọng trên hồ Vinh Quang, đêm đó đã trùng hợp gặp gỡ Phái vương Lý Huyền trên gác hoa ở hồ Kiệu Xuân.

Có thể so với Dịch vương, toàn bộ kinh thành không có mấy người, Phái vương Lý Huyền chính là một trong số đó. Luận về khí thế, Lý Huyền không có cái hiên ngang cùng lợi hại của Lý Dịch, bàn về diện mạo, cũng khó so với vẻ đẹp làm người loá mắt của Lý Phỉ. Nhưng Lý Huyền hơn người ở thái độ thân thiện cùng ấm áp, làm người ta đã gặp thì khó quên. Nếu không hiểu rõ về hần, sẽ dễ dàng bị sự tao nhã, ôn hòa, không có đến nửa điểm kiêu căng của hần cuốn hút.

Lý Huyền một thân trang phục tinh xảo, hoa lệ càng tôn thêm vẻ khoa trương của tấm áo bào xanh ngọc, để lại thị vệ ở ngoài, một mình tiến đến, gọi một tiếng thân thiết “Lục đệ”, rồi cùng tham gia đêm yến tiệc tiệc với Dịch vương.

Thấy hần xuất hiện Cảnh Vĩnh Phúc liền đứng dậy, đứng ở một bên nghe hần hàn huyên.

Có loại người có thể vừa đến liền thu hút ánh mắt mọi người, Phái vương chính là người như vậy.

“Khó được như hôm nay, lục đệ tới đây cùng vương huynh tương thông.” Lý Huyền trêu ghẹo nói, “Nếu mỗi lần muốn lại đều được gặp ở chỗ như thế này thì tốt quá!”

Lý Phỉ nói: “Vương huynh cả ngày vì phụ vương bận ba, nếu mỗi lần nghĩ đến Phỉ nhi lại đến những chỗ như thế này thì đâu phải vương huynh.”

“Nói cho cùng!” Lý Huyền hơi thâm oán nói, “Lục đệ cũng nên ra ngoài làm việc nhiều hơn, thứ nhất là vì phụ vương chia sẻ quốc sự, còn không vì phụ vương thì ít nhất cũng phải vì chính mình mà thay đổi, cả ngày ở trong phủ, vì huynh thật đúng là sợ lục đệ buồn đến hư người.”

“Sao còn không ra đây?” Lý Phỉ thản nhiên cười nói, “Để Phỉ nhi giới thiệu với vương huynh một người thú vị. Bình nha đầu, lại đây.”

Lý Huyền ánh mắt từ lúc tiến vào đã liên đánh giá tiểu nữ tử bên cạnh Lý Phỉ, lúc này càng thêm xem xét cẩn thận.

“Vị cô nương này là ai?”

Lý Phỉ lạnh lạnh nói: “Vương huynh không biết à? Nàng là người mới tới Dề Dàng phủ của thái tử điện hạ, có thể là vương phi đó!”

“Hả? Thất kính thất kính.” Lý Huyền nói với Cảnh Vĩnh Phúc, “Trong Dề Dàng phủ người tài ba xuất hiện lớp lớp, người tuổi trẻ như thế có thể ở trong Dề Dàng phủ, tất có chỗ hơn người.”

Cảnh Vĩnh Phúc thi lễ với hần rồi cười khổ nói: “Tiểu nữ tử cũng không có tài nghệ gì, hôm nay Lục Vương gia cũng đã biết rồi!”

Lý Phỉ nghĩ tới chuyện buổi chiều, không khỏi mỉm cười, cũng không nói gì.

Lý Huyền nghi ngờ nói: “Vậy là thế nào? Bình cô nương có lẽ nào là kẻ lù khù vác cái lu mà chạy chẳng!”

Cảnh Vĩnh Phúc giả bộ thương tâm: “Thật sự, nói không chừng thì sáng mai ta sẽ bị thái tử điện hạ đuổi ra khỏi Dẽ Dàng phủ. Mấy ngày nay có thể được ở cạnh Lục Vương gia đã là phúc của tiểu nữ tử rồi.”

Lý Huyền cân nhắc lời nói của Cảnh Vĩnh Phúc. Lý Phỉ lại thản nhiên buông một câu: “Không ngại, nếu Ngũ Ca không cần người thì bốn vương nhận người.”

Thần sắc Lý Huyền nhất thời biến đổi, Lý Phỉ vốn không từng nghĩ đến chuyện cưới phi lập thiếp, bây giờ sao lại có sự quan tâm đặc biệt đến tiểu nữ tử này.

Lý Huyền sớm biết được Lý Dịch chưa chết, chỉ bị thương nhẹ, cùng Hiên Viên ở lại bình nguyên, lại phái một nha đầu mười bốn tuổi về kinh thành. Nha đầu kia thật cổ quái, đến cái tên cũng kỳ lạ, tên tốt không lấy, lấy tên Đại Phúc. Nàng đến kinh thành 1 ngày đã được Tiết Đồng Di an bài gặp Dịch vương, kể tiếp liền càng không thể tưởng tượng, nàng cư nhiên còn cùng Tư Mã gia tiểu công tử giao hảo. Mà Dịch vương Lý Phỉ này nguyên không hợp với các quái nhân vậy mà tựa hồ cũng bị nàng hấp dẫn, liên tiếp tiếp xúc cùng nàng. Điều này làm cho Lý Huyền hoài nghi bên trong có âm mưu, vì vậy hấn mới cố ý tới gặp.

Có thể thấy được nhưng cũng không nhận ra điều gì, chỉ là một nha đầu tầm thường. Càng kỳ quái là, một nha đầu như vậy, Lý Phỉ lại muốn nhận. Chữ nhận của một Hoàng tử Vương gia có rất nhiều nghĩa, có cả nghĩa lập phi nạp thiếp?

“Đa tạ Vương gia.” Cảnh Vĩnh Phúc cúi đầu, “Chính là quán nhà tiểu nữ tử ít việc nên mới có thể đến kinh thành một chuyến, đã cảm thấy mỹ mãn. Chờ khi đầu bạc, nhớ lại thời gian này, nhất định rất sung sướng.”

“Thời gian này? Sung sướng?” Lý Phỉ nghiêng ngẫm, bỗng nhiên cười nói, “Bốn vương làm sao lại quên mất, người chính là một tiểu nha đầu biết làm trò.”

Làm trò? Cảnh Vĩnh Phúc trong lòng đột nhiên vừa động, có chỗ không đúng, muốn nghĩ lại, nhưng chưa nghĩ được rõ ràng, Lý Huyền đã ở một bên nói tiếp: “Cũng là tận hưởng lạc thú trước mắt. Lục đệ, chúng ta đừng chỉ nói chuyện, đồ ăn đều nguội lạnh mất rồi.”

Ba người ngồi ăn mà trong lòng đều có tâm tư riêng, chỉ có vẻ mặt tỏ ra sung sướng là giống nhau.

Trước khi rời đi, Lý Huyền thưởng Cảnh Vĩnh Phúc một chuỗi châu mắt mèo. Nàng cũng không chối từ, liền đeo vào tay. Lý Huyền thực biết mua chuộc lòng người, chưa cần biết đồ được tặng người ta có thể dùng hay không nhưng chắc chắn đã để lại ấn tượng tốt về hấn. Đồng thời, tặng vật này cũng có dụng ý. Tặng chuỗi mắt mèo, từng hạt từng hạt có dạng hạt châu cũng là quân cờ. Cảnh Vĩnh Phúc rất hiểu, bất quá, nàng thích ý nghĩ có thể bán lấy tiền hơn.

Chờ hấn rời đi, Lý Phỉ ở trong xe ngựa lạnh lùng hỏi nàng: “Lúc người ra khỏi Dẽ Dàng phủ cũng là lúc Ngũ Ca về kinh thành phải không?”

Cảnh Vĩnh Phúc nghĩ ngợi đáp: “Ta không rõ lắm, Vương gia.”

“Hấn khi nào trở về?”

Nàng hỏi lại: “Vương gia nghĩ điện hạ khi nào thì trở về?”

Lý Phỉ miết chuỗi hạt trên cổ tay nàng: “Người có thể nhận đồ của Tam ca, vậy sẽ không từ chối đồ của bốn vương chứ?”

Cảnh Vĩnh Phúc sửng sốt. Ba ngày qua Lý Phỉ không có tặng nàng tài vật, chỉ là mỗi ngày thay đổi trang phục cho nàng, lại phóng túng chi phí, cũng đã tốn khá nhiều, tuy là không thể so với hạt châu của Lý Huyền.

Lý Phỉ kề sát vào nàng, gương mặt tuấn mỹ vô song kia thật có lực sát thương như đao kiếm. Cảnh Vĩnh Phúc nhấp nháy mắt mấy lần, bỗng nhiên cười nói: “Kỳ thật Vương gia đã muốn tặng.”

“Hả?” Lý Phỉ lơ đãng đưa mắt ra xa.

“Vương gia đưa là —— ”

Cảnh Vĩnh Phúc hít sâu một hơi, nhích mình ra gần cửa xe mới tiếp tục nói một cách chầm chọc,.

“Sắc!”

Nói xong nàng mở cửa xe, không để ý, cứ thế nhảy xuống, bọn thị vệ ghen hòng nhìn trôn trố, nàng chạy một đoạn rồi quay đầu quát to: “Lại đa tạ Vương gia!”

“Ha ha...” Hắc cúi đầu cười, tiếng cười vang từ trong xe vang ra.

Cảnh Vĩnh Phúc thầm than một tiếng. Xét thân thủ của Lý Phi, muốn không cho nàng xuống xe rất dễ dàng, nhưng đó là phản ứng của người bình thường, nên nàng càng khẳng định hẳn là người phi thường.

Phái vương Lý Huyền dùng vật mua chuộc người, Dịch vương Lý Phi lấy sắc mê hoặc người. Người trước làm Cảnh Vĩnh Phúc có cảm giác không cần từ chối, người sau lại không vội vàng.

Nàng ở Dề Dàng phủ quyết định trước tiên hạ bút — cũng là nàng và Lý Dịch thương nghị tốt, nàng có thể thay hẳn viết tấu chương — nàng bỗng nhiên bật cười, chuyện này không phải cũng là quyết định của Lý Dịch sao? Bằng không hẳn sẽ không bảo Tiết Đồng Di chuyển cáo rằng sẽ đưa Nhược phu nhân đến kinh thành.

Đêm đó, Cảnh Vĩnh Phúc bảo Tiết Đồng Di bắt chức tư thế và ngữ khí của Lý Dịch, diễn thử cho buổi lâm triều ngày mai. Đại ý là đám người trường kỳ quấy rầy biên cảnh là người nước Cảnh, tất cả đã bị bắt, sau khi tra hỏi lại khai bày để ly gián. Tình cảm của huynh đệ Lý Dịch xưa nay hữu ái tình thâm, chỉ chuyện này khẳng định chẳng thể phá hỏng. Học hỏi nhân nghĩa từ bi của Tiếp vương, Lý Dịch không muốn đại khai sát giới, chỉ trừ bỏ trùm thổ phỉ, sau đó chiêu hàng đám người nước Cảnh còn lại.

Hôm sau, Cảnh Vĩnh Phúc đến cửa Đông kinh thành, đón Nhược phu nhân cùng đám người Thủy tỷ. Thủy tỷ ăn mặc như một thương phụ tầm thường, đầu bếp vẫn như cũ nhắm mắt theo đuôi ở phía sau.

“Ai lợi hại như vậy, có thể biến người thành một thiên kim tiểu thư?” Thủy tỷ xoay người xuống ngựa, kéo tay Cảnh Vĩnh Phúc, nhìn trái nhìn phải, trong mắt lộ vẻ vui mừng, đầu bếp đứng ở một bên cũng vô cùng kinh ngạc.

“Phu nhân, mau đến xem xem.” Tiểu Thúy vươn đầu ra ngoài xe, lại rút vào, theo sau lôi kéo Nhược phu nhân xuống xe ngựa.

“Phúc Nhi...” Nhược phu nhân cũng vui mừng kinh ngạc, nói không ra lời. A Căn xuống xe cuối cùng, cúi đầu một câu: “Cuối cùng cũng giống con gái.”

Cảnh Vĩnh Phúc liếc A Căn một cái rồi nói: “Chuyện này phải cảm tạ Dịch vương. Một thân ta đều là hẳn sai người chuẩn bị từ đầu đến cuối.”

Nhược phu nhân khen: “Dịch vương thật biết nhìn, có cơ hội ta muốn đích thân cảm ơn hẳn.”

Cảnh Vĩnh Phúc như cắn phải lưỡi, gắp cái tên không bình thường đó? Nói giỡn chắc! Nàng vội vàng buông tay Thủy tỷ, bổ nhào vào lòng mẫu thân làm nũng: “Không nói nữa, mẫu thân đi đường mệt mỏi, chúng ta về trước. Mẫu thân, con rất nhớ người ...”

Đoàn người đến ngôi nhà mới mà Tiết Đồng Di an bài. Thủy tỷ ở trong xe ngựa hỏi Cảnh Vĩnh Phúc: “Nghe đồn Dịch vương rất đẹp trai?”

Đầu bếp nhất thời vãnh tai.

“Đẹp thì có đẹp, bắt quá, không đẹp bằng mẫu thân!”

“Hài tử ngốc!” Nhược phu nhân nghe Cảnh Vĩnh Phúc nói vậy thì nhẹ nhàng cười rồi quay mặt đi.

11. Chương 11: Làm Hàng Xóm Của Tư Mã Thu Dịch Thật Phiền

Nhà mới ở cạnh phủ của Tư Mã Thu Dịch, mặc dù không thể tính là một tòa phủ nhưng cũng là đại đình đại viện. Cổng lớn có biển trống, là Lý Dịch còn cân nhắc điều kiện Cảnh Vĩnh Phúc đưa ra nên chưa đề chữ. Cảnh Vĩnh Phúc suy đoán, Lý Dịch biết nàng đã gặp gỡ Tư Mã Thu Dịch, thêm nàng vừa đến kinh thành đã đến gặp Lý Phi, cho nên mới cố ý cho nàng đến đây ở.

Tư liệu của Dề Dàng phủ về Tư Mã gia tiểu công tử cũng rất tỉ mỉ xác thực. Tư Mã Thu Dịch, là con của người đứng đầu gia tộc Tư Mã – Tư Mã Tĩnh Ngạn, cũng là đứa con được thương nhất vì mẹ hẳn mất sớm.

Mặt khác, Tư Mã Thu Dịch từ nhỏ đã là đứa nhỏ đáng yêu nhu thuận. Huynh trưởng của hắn không có hứng thú với chính trị, chỉ thích hưởng thụ cuộc sống xa hoa nên Tư Mã Tĩnh Ngạn càng cố gắng tài bồi hắn để sau này gánh vác gia tộc Tư Mã.

Đối với gia cảnh của Tư Mã Thu Dịch, Cảnh Vĩnh Phúc không có hứng thú. Nàng chỉ thích cùng hắn du lịch. Lần đầu tiên gặp gỡ bất ngờ, nàng đã từ chối dự tiệc chiêu đãi của hắn, đến kinh thành lại chủ động tìm hắn.

Ở gần người tới cũng nhanh. Cảnh Vĩnh Phúc mới đặt chân, Tư Mã Thu Dịch đã tìm tới cửa. Lúc này hắn ăn mặc thực nghiêm chỉnh, đúng kiểu một quý tộc nước Tiệp. Áo choàng của Tư Mã Thu Dịch được cắt may thật hoàn mỹ, mây trùng điệp, hoa đua nở, vượt xa so với sự xa hoa của quý tộc bình thường, trên tay vẫn là 1 một cây quạt bằng ngọc trắng không tỳ vết.

“Tư Mã Thu Dịch, ta không thể không phục ngươi, ngươi làm sao có nhiều quạt như vậy!” Cảnh Vĩnh Phúc tiến lên trên ghế.

Mặt Tư Mã Thu Dịch từ trắng nõn lập tức chuyển sang phấn hồng. Hắn mỗi ngày đều phái người đến Dã Dàng phủ tìm hiểu tin tức Cảnh Vĩnh Phúc. Mấy ngày trước đây nghe nói nàng cùng Dịch vương xuất hành nên không thể tìm nàng. Hôm nay cũng là đã hỏi được địa chỉ mới, biết được Nhược phu nhân cũng đến đây, hắn bèn ăn mặc nghiêm chỉnh, còn dẫn theo lễ vật sang gặp.

“Bình cô nương nếu thích, ngày mai Thu Dịch sẽ đưa vài chiếc tới cho cô nương thưởng thức.”

Sau khi trả lời nàng, hắn quay sang hành lễ với Nhược phu nhân, “Bình phu nhân, Thu Dịch gặp ngài lại nhớ tới mẫu thân, nếu như không chê, xin phu nhân nhận lấy lễ mọn này của Thu Dịch.”

Nhược phu nhân cùng tất cả mọi người ngẩn ra. Cảnh Vĩnh Phúc liền ở bên tai mẫu thân giải thích đơn giản về thân thế của Tư Mã Thu Dịch. Kỳ thật trong lần gặp đầu tiên, hắn đã nhận thấy ánh mắt Nhược phu nhân rất không tầm thường. Về phần mình, Cảnh Vĩnh Phúc cũng hiểu mẫu thân tất có chỗ làm cho Tư Mã Thu Dịch nhớ tới mẹ đẻ.

“Tư Mã công tử quá khách khí.” Nhược phu nhân châm chọc nói, “Chỉ sợ công tử tặng quá hậu, Bình thị nhận không nổi.”

Tư Mã Thu Dịch hai tay cầm quạt nói: “Sẽ không, sẽ không...”

Cảnh Vĩnh Phúc tiện tay mở chiếc hộp dài, bên trong là tượng quan âm bằng gỗ. Chưa biết quý báu mức nào, nhưng chỉ nhìn cũng biết bức tượng được tạc rất hoàn mỹ, nước gỗ đã lâu năm mà tượng không hề cũ. Nàng cầm bức tượng trong tay, đang dò hỏi: “Đây là...” chợt thấy Nhược phu nhân thần sắc khác thường.

Nhược phu nhân vừa mở một hộp lễ vật khác, là một cây sáo. Tất cả mọi người tò mò nhìn, hôm nay Nhược phu nhân tựa hồ có chút kích động. Bà cẩn thận xem lễ vật, sau đó, ánh mắt chuyển hướng sang cây sáo trong tay nữ nhi. Cảnh Vĩnh Phúc vội vàng đem cây sáo đưa cho bà.

Nhược phu nhân ôm cây sáo vào mình, thở dài một tiếng: “Gió mát trăng thanh, cảnh xuân tươi đẹp, ai là tri âm? Tư Mã công tử, người có nghe qua tên Nguyễn Úy Nương chưa?”

Tư Mã Thu Dịch lay động sắc mặt, nghiêm mặt nói: “Vong mẫu tục danh có một chữ ‘Úy’. Thỉnh giáo phu nhân, ngài biết mẫu thân quá cố của ta sao?”

Nhược phu nhân ánh mắt trong suốt: “Ta sao lại không biết? Tuổi thơ quen biết, sánh vai cạnh nghệ, Úy Nương luôn đi trước ta 1 bước ... Đến bây giờ, cũng là ra đi trước ta.”

Cảnh Vĩnh Phúc ngưng thần nhìn Tư Mã Thu Dịch, người này đúng là con của cố nhân mẫu thân. Lại nghe Tư Mã Thu Dịch hỏi: “Vậy vì sao bức họa trong thư phòng mà cha ta trân quý lại vẽ người rất giống phu nhân?”

Chuyện cũ đã phủ bụi mờ lại hiện lên theo cây sáo kia.

Nhắc lại năm đó, Tư Mã Tĩnh Ngạn chính là ái mộ Nhược phu nhân nhưng không đầu được với Cảnh Thân Mậu nên đã lấy người có tư sắc hơn, là Nguyễn Úy Nương. Tư Mã Tĩnh Ngạn lúc đó lấy thân phận thương nhân nước Tiệp nên làm sao có thể cùng Dự vương gia quyền hành bao trùm nước Cảnh tranh chấp?

Tư Mã Tĩnh Ngạn quả nhiên là nhân vật khôn khéo lợi hại, hấn lấy Nguyễn Ủy Nương nhưng một chút cũng không đề cập tới việc nàng là do thanh lâu nữ tử sinh ra, ngay cả tên cũng không từng nói ra hết. Cho nên ngay cả Tư Mã Thu Dịch cũng chỉ biết mẫu thân hấn tên có một chữ “Ủy”, còn lại đều không biết. Chính là Tư Mã Tĩnh Ngạn vẫn rất trân quý bức họa Nhược phu nhân.

“Phu nhân, Thu Dịch có yêu cầu quá đáng. Xin phu nhân quên việc hôm nay.”

Tư Mã Thu Dịch vừa nghe Nhược phu nhân nói ra vài câu, đã biết không nên hỏi tiếp. Cảnh Vĩnh Phúc không khỏi xem trọng hấn vài phần, hấn vẫn là có chừng mực.

Cùng lúc đó, trong cung đình nước Tiếp, Tiếp vương cắt cử Đãi vương Lý Hiến tự mình nghênh đón thái tử về kinh. Quyết định này cơ bản không nằm ngoài dự tính của Cảnh Vĩnh Phúc, nếu không phải Đãi vương cũng sẽ là Phái vương.

Trong khoảng thời gian chờ Lý Dịch về kinh, Lý Phỉ không hề bắt Cảnh Vĩnh Phúc cùng hấn phong hoa tuyết nguyệt, người trong Dẽ Dàng phủ cùng Đãi vương thương nghị việc nghênh đón thái tử thật cẩn thận, công việc này nàng cũng không có quan hệ. Cảnh Vĩnh Phúc chỉ còn trông cậy vào Tư Mã Thu Dịch tiếp tục lấy nhiệt tình chủ nhà đưa nàng đi chơi, đáng tiếc là, từ sau hôm đó hấn đối với Nhược phu nhân càng cảm thấy hứng thú. Hai người thành bạn vong niên, cả ngày ngâm thơ vẽ tranh, đánh đàn thổi sáo, đáng sợ là, bọn họ có thể ngồi với nhau cả buổi. Trước cảnh đó, Cảnh Vĩnh Phúc liền tự giác rút đi. Rút đi mà còn phải lén lút, ít nhất cũng không để cho tùy tùng Tư Mã gia biết. Chúng chỉ có thể biết rằng tiểu công tử bọn chúng rất thích nàng chứ không phải mẫu thân nàng ... Cảnh Vĩnh Phúc thực buồn bực, nàng đã trêu ghẹo ai chứ?

Vài ngày sau Cảnh Vĩnh Phúc chặn cửa không cho Tư Mã Thu Dịch vào. Tư Mã Thu Dịch đứng chờ thật lâu ở ngoài cửa, người qua đường vây lại xem, chỉ trở ngày càng nhiều. Nhìn hấn giống như con chó nhỏ không nhà để về, Cảnh Vĩnh Phúc mềm lòng, lại cho hấn vào. Vừa quay người lại đã nghe hạ nhân Tư Mã gia nói, cãi nhau là bình thường, một hồi lại như keo như sơn. Cảnh Vĩnh Phúc thật buồn bực.

Chuyện phiền toái nối gót tới, cho Tư Mã Thu Dịch vào không lâu, Tư Mã phu nhân đã tới. Cảnh Vĩnh Phúc bảo hạ nhân dừng đi quấy rầy hai vị kia, tự mình đến chính sảnh gặp Tư Mã phu nhân.

Tư Mã phu nhân một thân đẹp đẽ quý giá, có bốn nha hoàn cùng đi, đang ngồi ngay ngắn giữa sảnh, nghiêm nhiên có khí thế của một đại phu nhân. Sau vài câu khách sáo, Tư Mã phu nhân vòng vo vào đề: “Thu Dịch không phải ở trong phủ người sao? Sao không gặp ta?”

Cảnh Vĩnh Phúc cười hỏi: “Phu nhân không phải tới gặp ta sao?”

“Nghe Phái vương nói, mấy ngày trước đây cô nương cùng với Dịch vương rất thân. Không biết vì sao những ngày gần đây Dịch vương không triệu kiến cô nương, ngược lại cô nương lại trở nên thân cận với con ta?”

Cảnh Vĩnh Phúc vẫn cười nói: “Cho nên thỉnh cầu phu nhân về sau quản thúc quý công tử tốt 1 chút, hấn cùng với ta hợp ý, chu đáo đưa ta du ngoạn, tuy là một thân trong sạch nhưng trong mắt người ngoài sẽ không như vậy, thật sự tổn hại danh dự của hấn.” Trong lòng nàng hận Tư Mã phu nhân không thể quản Tư Mã Thu Dịch.

“Nói chuyện thật sắc sảo!” Tư Mã phu nhân lạnh lùng thốt, “Ta sẽ quản Thu Dịch tốt hơn, để hấn không phải tự đứng sa chân vào vũng bùn. Dù sao Tư Mã gia ta cũng là nhà có tiếng tăm, không đáng cùng hoa đại ven đường dây dưa không rõ.”

Cảnh Vĩnh Phúc cười càng ngọt: “Đúng vậy, thái tử điện hạ, Dịch vương còn có Phái vương gần đây đều thích thể nghiệm và quan sát dân tình, thường xuyên ngắm cuộc sống ven đường, Tư Mã gia thực thanh tĩnh, không giống bọn họ, không hổ danh gia tộc lớn nước Tiếp!”

Tư Mã phu nhân xanh mặt nhưng cũng không mất phong độ, trầm giọng nói: “Bình cô nương, lão thân không rảnh nói với người, kêu Thu Dịch ra!”

Cảnh Vĩnh Phúc rốt cục không cười, nghiêm mặt nói: “Phu nhân, lời ngài nói trong lúc tức giận, ta có thể mặc kệ. Mời ngài về cho. Tư Mã Thu Dịch về quý phủ hay không là chuyện của Tư Mã gia ngài!”

Tư Mã phu nhân trong mắt phẫn nộ nhưng không làm gì được, đập tay vào xuống ghế.

“Phu nhân không nên nóng giận!” Cảnh Vĩnh Phúc làm bộ sợ hãi.

Thủy tỷ lặng yên xuất hiện ở phía sau Cảnh Vĩnh Phúc, không khí chính sảnh nhất thời ngưng trệ. Cảnh Vĩnh Phúc ra dấu bảo Thủy tỷ dừng động thủ. Thủy tỷ thu hồi nội kinh, rời đi.

Tư Mã phu nhân phát uy: “Bình cô nương, lão thân mang con mình về cũng đâu cần người lo?”

Chợt vang lên âm thanh u lạnh: “A, bốn vương đến thực khéo!”

“Vương gia!” Cảnh Vĩnh Phúc vội vàng thi lễ, mọi người trong phòng cũng hành lễ.

“Lão thân gặp qua Vương gia.”

Lý Phỉ một thân y phục màu đen, cứ thế mà vào, ngồi xuống ghế chủ nhà, liếc mắt một cái, đập nát ghế dựa, cười lạnh một tiếng: “Xem ra bốn vương bỏ lỡ chuyện gì!”

Tư Mã phu nhân trấn định: “Vừa nãy lão thân lỡ tay!”

“Phu nhân về sau nên cẩn thận, tốt nhất đừng đập tay như vậy!” Lý Phỉ từ từ nói.

“Lão thân thụ giáo! Không dám đã quấy rầy Vương gia, lão thân cáo lui!”

Tư Mã phu nhân đi rồi, Lý Phỉ mắt lé nhìn Cảnh Vĩnh Phúc: “Vài ngày không gặp, người đã gặp phải người của Tư Mã gia? Tiểu nha đầu, thật là có thủ đoạn!”

“Vương gia nói đùa.” Kỳ thật Cảnh Vĩnh Phúc cũng biết hấn đến đây, cho nên mới kêu Thủy tỷ không nên động thủ “Thỉnh” Tư Mã phu nhân đi. Nguyên nhân rất đơn giản, chỉ bằng hành động vừa rồi của Tư Mã phu nhân thì Thủy tỷ chẳng để tâm bao giờ, mà tỷ ấy xuất hiện chính là vì có cao thủ vào phủ. Cảnh Vĩnh Phúc vừa thấy Thủy tỷ xuất hiện thì biết có cao thủ đến rồi, cao thủ này trong đầu của nàng chỉ có thể là Dịch vương. Nếu Dịch vương đến đây, nàng tự nhiên không đáng chính mình đi đuổi lặc đầu mẩu ruồi bọ.

“Không biết Vương gia đến hàn xá có gì chỉ bảo?” Cảnh Vĩnh Phúc cười trộm.

Lý Phỉ lại tiếp tục chủ đề vừa rồi: “Tư Mã gia tiểu công tử không sai. Xem bộ dáng hỗn hển của Tư Mã phu nhân kia cũng biết Tư Mã Thu Dịch ở Tư Mã gia vị trí đặc biệt thế nào...”

“Đúng vậy, Vương gia.” Cảnh Vĩnh Phúc nhanh chóng cắt lời, “Vương gia tới để đưa Đại Phúc đi du ngoạn sao?”

Lý Phỉ lại nhìn chằm chằm nàng hỏi: “Đây là suy nghĩ thiệt tình của Đại Phúc sao?” Không đợi nàng đáp, hấn lại nói, “Nếu người thiệt tình suy nghĩ vậy, bốn vương sẽ đáp ứng!”

Cảnh Vĩnh Phúc ngẩn ra, hấn muốn lấy lòng nàng? Lý Dịch đường về đã định, rõ ràng nàng là quân cờ đã dùng xong. Nàng không cần tiếp tục cùng hấn lá mặt lá trái, Lý Phỉ cũng chẳng cần để ý đến nàng nữa.

Hai người ra cửa lên xe ngựa vương phủ. Lý Phỉ lại hồi phục bộ dáng, tinh mỹ mà phiêu miểu, cả đường đi đều trầm mặc, chính là một bộ dạng kinh người. Xe ngựa thẳng hướng cổng thành phía Tây không ngừng. Được nửa đường mà Lý Phỉ vẫn giữ yên tư thế, không nhúc nhích, 1 cơn gió thu nhẹ nhẹ phát phơ mái tóc của hấn. Cảnh Vĩnh Phúc đi theo có phần không hiểu, phiền muộn đứng lên.

Xe ngựa xóc nảy rất ít, cuối cùng Cảnh Vĩnh Phúc tự nhiên là đang ngủ.

Nếu Cảnh Vĩnh Phúc tỉnh, nàng sẽ phát hiện ánh mắt Lý Phỉ luôn luôn ở trên người nàng. Trong mắt Lý Phỉ, dù nàng có đang thức mà đối mặt hấn cũng không cách nào đọc được vẻ mặt hấn.

Cảnh Vĩnh Phúc sau khi tỉnh lại thấy được một cái chớp mắt dư quang ngẩn ngủ, đó là ánh mắt đẹp đến nguy hiểm, nàng không kịp hiểu, chỉ có thể xác định một việc, lần này xuất hành là chủ mưu của Lý Phỉ. Mang theo ý niệm này, đầu nàng nháy mắt đặt vào chỗ trống, là nàng đang rúc vào người hấn cũng giống như mỗi lần ở trong xe ngựa rúc vào người Nhược phu nhân.

Khi kịp nhận ra tình thế, Cảnh Vĩnh Phúc bật dậy nhưng Lý Phỉ đã lạnh lùng nói: “Không có lần sau.” Lòng của nàng không khỏi kinh hoàng, nàng làm sao vậy?

Xe ngựa cuối cùng dừng ở chùa Đà La, Hương Sơn. Về việc này tư liệu của Dã Dàng phủ có ghi lại, Dịch vương mỗi lần ngẫu nhiên xuất hành, ra khỏi kinh thành, bình thường là đến chùa này.

Lý Phỉ không phải đến bái Bồ Tát, hẳn mang Cảnh Vĩnh Phúc đi vào chùa, đến một đình viện. Phía ngoài đình viện là 1 thảm thực vật sum xuê, trong đình viện cũng không còn vật gì, cùng lắm thì chỉ có 1 cái bàn đá, ghế đá cũng không có.

Sau khi vào đình viện, Lý Phỉ liền đứng lặng, trầm mặc không nói gì. Quần áo 1 sắc đen, tay áo thùng thình thêu rồng bằng tơ vàng, thỉnh thoảng cùng với những lọn tóc dài bị gió thổi bay lên, cùng nhau theo gió mà vũ.

Nghĩ đến tư liệu về Dịch vương, Cảnh Vĩnh Phúc bỗng nhiên cảm thấy hẳn thật sự tịch mịch, thậm chí tịch mịch đến mức đem tịch mịch ra để hưởng thụ. Nàng và hắn cùng im lặng. Những gì nhận được từ hắn trong những ngày qua là lần đầu tiên nàng nhận được từ sau khi tỉnh lại năm 10 tuổi. Dù sao cũng không nghĩ được hắn lại có lúc đứng lặng như vậy. Sau Cảnh Vĩnh Phúc nghĩ hẳn chắc là đang thiền định như những người theo đạo Phật, chỉ là người bình thường thì ngồi xuống nhập định, còn hắn thì đứng.

Bọn họ cùng đứng cho đến khi nắng từ trên đầu đã xuống đến chân, đến khi bụng Cảnh Vĩnh Phúc sôi lên vì đói thì Lý Phỉ mới nói 1 tiếng: “Đi!”

Sau khi ăn đồ chay ở chùa Đà La, Lý Phỉ đưa Cảnh Vĩnh Phúc trở về kinh thành. Trên xe ngựa, hắn vẫn trầm mặc như cũ, chỉ khác là hắn nhắm hai mắt lại. Cảnh Vĩnh Phúc ra sức kháng cự cơn buồn ngủ, không dám ngủ tiếp. Sau, Lý Phỉ vừa đứng dậy, nàng liền cảnh giác, nhưng không ngờ hắn liền ném nàng xuống khỏi xe ngựa.

Khi ném Cảnh Vĩnh Phúc xuống xe ngựa, hắn có mở mắt ra nhìn nàng một chút, còn thì vẫn như cũ không nói 1 lời. Cảnh Vĩnh Phúc chợt ngộ ra, đây là cách hắn cáo biệt. Về sau hắn cũng không bắt nàng đi với hắn nữa, đây là lần cuối cùng hắn mang theo nàng xuất hành. Cũng là trên xe ngựa hắn đã nói “Không có lần sau”.

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn theo xe ngựa xa dần, gió đêm thổi lại, chợt nhận ra thu đã về.

Theo ý chỉ của Tiếp vương, thái tử Lý Dịch từ biên cảnh chiến thắng trở về, Đãi vương tự mình ra xa khỏi kinh thành trăm dặm đón chào, vừa vào cổng thành đã nghe pháo mừng nổ vang, đây có thể nói là vinh quang cao nhất mà một thân vương có thể đạt được, cũng là vinh quang của kẻ dưới một người trên vạn người.

Đãi vương Lý Hiến khoan ngạch phương di, mày rậm mắt thẳng, dung mạo không giống Tiếp vương, không giống Đức phi, lại quá giống cha của Đức phi, trưởng gia tộc Trần thị - Trần Trì Hoa. Lý Hiến theo sau Lý Dịch, im lặng nhìn một thân ung dung đẹp đẽ quý giá của Lý Dịch đang mặt mày hớn hở đi trên con đường hoan nghênh mà chính hắn đã an bài. Nếu không phải đã nghĩ trước nhẩm là thượng sách, Lý Huyền đã không thể nhịn ý muốn nói móc Lý Dịch vài câu. Đối với chuyện tặc nhân biên cảnh, Lý Dịch tuy đã viết tấu chương thành chuyện khác nhưng Lý Huyền không tin rằng Lý Dịch cứ như vậy dễ dàng buông tha cho hắn. Nếu Lý Dịch muốn đóng một vợ kị huynh đệ tình thâm thì hẳn sẽ phối hợp cho xong tuồng trước, rồi tìm hiểu dụng tâm của Lý Dịch cũng không muộn. Lý Dịch là một kẻ biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, luôn luôn thông minh lại nhạy bén, vậy thì vì sao lại có sự thay đổi, không tố cáo đến cùng sự việc ở biên cảnh. Đó là vì hắn không biết Lý Dịch lần này thay đổi là muốn tử tử an bài một cạm bẫy đối với Lý Huyền.

Vào cửa cung, Lý Huyền cầm đầu các hoàng tử Vương gia chào đón Lý Dịch, sau một hồi chào hỏi bằng những lời hữu ái tình thâm, Lý Dịch cùng mọi người vào chính điện. Chỉ có Lý Phỉ vẫn như cũ, tính tình phớt lờ, chậm rì rì đi sau cùng.

Lý Dịch quỳ gối trong điện, dập đầu tạ ơn, rồi dùng những lời êm tai mà nói tới việc ở biên cảnh, theo đúng những lời tấu chương bịa đặt của Cảnh Vĩnh Phúc. Tiếp vương nghe hắn nói thì nhập thần đến quên cả ban thưởng, chờ Lý Dịch nói xong mới nghĩ tới.

Sau lại nghe phía sau, đại thần trong triều có người bước ra khỏi hàng, đặt câu hỏi: “Thỉnh giáo thái tử điện hạ, đám giặc này thật gian xảo vô cùng, hành tung bí ẩn, dù là Hiên Viên tướng quân cũng không thể đối diện giao đầu quá vài lần, không biết thái tử điện hạ dùng kế nào mà tìm được và tiêu diệt chúng?”

Lý Dịch không cần xoay người cũng nhận ra người đang nói, đó là ông ngoại Đãi vương - Trần Trì Hoa. Hắn cân nhắc, liệu trước mặt mọi người có nên kể về đứa con gái mười bốn tuổi người nước Cảnh, hắn cũng thấy

rằng nếu có thể công khai tên của Đại Phúc thì sau này cũng thuận tiện quang minh chính đại lấy nàng làm vợ. Vậy thì hẳn sẽ không cần giữ bí mật nữa. Lại nói mấy người trước, Lý Phỉ cùng Tư Mã Thu Dịch đối với nàng rất thân thiện, chỉ sợ Dương gia, Tư Mã gia đều sẽ không bỏ qua một nhân vật như vậy. Hẳn không muốn buông tiểu nha đầu bừa bãi kia, lại càng không nguyện nhìn thấy nàng bị Lý Phỉ hoặc Tư Mã Thu Dịch ở bên cạnh nàng.

Tiếp vương trên ngai vàng cũng cười hỏi: “Dịch nhi, phụ vương cũng rất ngạc nhiên, con làm sao có được tin tức đám giặc nước Cảnh, là dạng tin tức gì?”

Lý Dịch cung kính khấu đầu, lựa chọn lời nói, hẳn đã quyết định công khai về Đại Phúc: “Tin tức này đến từ một người con gái nước Cảnh. Nhi thần đã cùng nàng ước định nếu nhi thần công khai tên nàng với thiên hạ, nàng sẽ gả cho nhi thần.”

Lý Huyền cùng Lý Phỉ nghe vậy, đều biến sắc. Con gái nước Cảnh, còn ai vào đây? Công khai tên nàng với thiên hạ, một cái tên giống tên của một đứa ngốc nổi tiếng cả nước Cảnh, điều này đối với hoàng thất nước Tiếp chẳng khác nào vũ nhục. Lý Phỉ từng nói nếu thái tử không nhận thì hẳn sẽ nhận nàng, nhưng cũng không nghĩ sẽ công bố thiên hạ tên của nàng.

“Hả? Nước Cảnh nữ tử?” Tiếp vương hỏi tiếp, “Dịch nhi ngươi chỉ có một phi, thật sự cũng quá ít. Phụ vương luôn luôn để ý tìm cho người nữ tử thích hợp, người đã có dự tính này với Cảnh nữ, phụ vương cho người làm chủ. Vậy nàng tên gọi là gì, gia cảnh thế nào?”

Lý Dịch làm sao không biết nói ra tên của Đại Phúc sẽ làm nổi lên cơn sóng gió cung đình, nhưng là vì muốn có nàng vĩnh viễn bên mình, hẳn vẫn cố chùng dững khí ở trên chính điện cao giọng: “Hồi phụ vương, nàng họ Bình, danh Đại Phúc!”

“...” Sau một lát, Tiếp vương đứng dậy, chỉ tay vào Lý Dịch, giận run người nói: “Hoang đường! Hoang đường! Thật sự rất hoang đường!”

Trong điện xôn xao.

Lý Dịch quỳ xuống: “Phụ vương bớt giận.”

Tiếp vương lạnh lùng nói: “Ngươi cũng biết một cái tên như vậy làm sao có thể tuyên cáo thiên hạ? Chẳng khác nào nói với Cảnh Thân Mậu thái tử nước Tiếp ta cưới một đứa có tên trùng với tên đứa con gái ngốc của hẳn? Không! Tuyệt đối không! Ta tuyệt không cho phép! Nàng này bụng dạ khó lường, Dịch nhi, người tại sao đáp ứng nàng điều kiện như vậy?”

Lý Dịch ngẩng đầu nói: “Phụ vương, nhi thần tin tưởng Bình Đại Phúc là thật tâm trợ giúp nước Tiếp ta, bằng không nàng sẽ không ở biên cảnh giúp nhi thần trong khi nàng là người nước Cảnh...”

“Đừng nói nữa!” Tiếp vương vẫy tay, thở hắt hắt nói, “Cho dù người ngươi muốn kết hôn là con gái của Cảnh Thân Mậu, công chúa Đại Phúc, thì ta cũng không thể đáp ứng.”

Lúc này, người cơ hồ chưa bao nói chuyện tại triều điện - Dịch vương Lý Phỉ lại tiến lên từng bước nói: “Thỉnh phụ vương bớt giận. Cảnh nữ Bình Đại Phúc này Phỉ nhi cũng gặp qua, theo Phỉ nhi thì nàng không nguyện gả cho Ngũ Ca nên mới đặt điều kiện như vậy nhằm làm cho Ngũ Ca biết khó mà lui. Chuyện cưới hỏi này đều do phụ vương quyết định, Ngũ Ca không thể quyết. Ngũ Ca đã đề cập qua, vậy coi như đã đáp ứng điều kiện của Bình Đại Phúc. Còn được hay không là do phụ vương, giờ phụ vương không đồng ý cũng hợp tình lý. Ta nghĩ Ngũ Ca đường đường là thái tử nước Tiếp làm sao có thể cưới một Cảnh nữ có cái tên như vậy? Phỉ nhi nghĩ, hay là cứ thưởng tài vật cho Bình Đại Phúc, sự tình cũng chấm dứt ở đây.”

Người đứng đầu gia tộc Dương thị - Dương Hoàn Phu bước ra khỏi hàng quỳ xuống, phụ họa: “Xin cứ theo lời của Dịch vương, sự tình nên chấm dứt ở đây. Thỉnh bệ hạ bớt giận.”

Sở hữu quan viên đại thần cũng theo Dương Hoàn Phu quỳ xuống: “Thỉnh bệ hạ bớt giận.”

Lý Huyền vừa quỳ vừa đánh giá lực đệ của hẳn. Kẻ vừa tuần mỹ lại lạnh lùng kia, đẹp đến trong trẻo nhưng lạnh lùng không thấy một tia nhân khí, giống như một giả nhân.

Tiếp vương bình ổn cảm xúc: “Cứ theo ý Phỉ nhi mà làm. Dịch nhi lần này người thắng trận trở về, vốn nên thưởng, nhưng người hôm nay tại triều đường nói những lời không xứng ngôi thái tử nên không được

thưởng. Dịch vương nghe chỉ, Cảnh nữ Bình Đại Phúc có công trừ giặc, ngự ban thưởng 100 thất hồng quỳên, ngàn lượng hoàng kim. Người đi làm đi!”

“Nhi thần tuân chỉ.”

Tiếp vương trầm ngâm một chút, lại nói: “Lại thưởng một tấm bằng hiệu!”

Khi Lý Phỉ sai người đem phần thưởng cùng bằng hiệu đưa đến cho Cảnh Vĩnh Phúc thì Tiết Đồng Di đã nói cho nàng nghe chuyện.

Bách quan nước Tiếp đúng là lưới dài ba tấc, ít ngày sau, chuyện thái tử Lý Dịch xin ban hôn với Cảnh nữ tên Đại Phúc đã trở thành chuyện trà dư tửu hậu trong khắp kinh thành. Chuyện này tạm thời không nhắc nữa.

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn chữ ngự bút ban cho trên bằng hiệu——

Phúc huệ!

Cảnh Vĩnh Phúc không thể không bội phục Tiếp vương. Xem ra hắn đã sớm biết hết thảy. Chứa huệ là đồng âm, lan tâm huệ chất, chữ phúc lại lấy được ưu việt của chữ lộc.

Hắn không cho Lý Dịch lấy nàng, nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì nàng rất có năng lực. Chính hắn cũng đang phải chịu sự lợi hại của ba đại lão bà, tự làm tự chịu, nếm mùi đau khổ, làm sao có thể để cho con mình tiếp tục khổ sở này? Nhưng người như vậy không thể dễ dàng tha cho nàng, cho nên với việc tặng bằng hiệu, hắn làm cho toàn kinh thành nước Tiếp biết nàng là người mà thái tử xin ban hôn, vì vậy nàng sẽ không dễ dàng thoát thân.

Nhưng Cảnh Vĩnh Phúc lại không nghĩ tới Lý Dịch vì nàng mà xin ban hôn. Da mặt nam nhân so với nữ nhân thật là dày hơn, nam nhân hoàng thất da mặt càng dày. Điều này làm nàng bất ngờ, nghiêm khắc mà nói, đạo lý đối nhân xử thế cũng là môn trí tuệ, mà đối với việc này trí tuệ nàng quá non!

“Chữ hay! Chữ hay ...” Trừ bỏ tán thưởng, Cảnh Vĩnh Phúc không lời nào để nói.

“Vậy sao ta thấy ngươi giống trái mướp đắng vậy, Đại Phúc.” Lý Dịch ở bên cạnh nói.

“Hoàng ân lớn lao.” Cảnh Vĩnh Phúc khom người nói, “Nếu như điện hạ không có chuyện quan trọng, xin thứ cho Đại Phúc một mỗi cần tĩnh dưỡng.”

Nàng xoay người, lại nghe hắn sau lưng kêu: “Đại Phúc!”

“Thực thật có lỗi làm phiền hà khanh, nhưng bản cung sẽ không dễ dàng buông tha!”

Cảnh Vĩnh Phúc trầm nghĩ, người cũng biết đã liên lụy ta? Trên người nàng bỗng nhiên ảm áp, đó là Lý Dịch đã cõ y bào rộng thùng thình của hắn khoác cho nàng.

“Cẩn thận thân mình... Còn nhiều thời gian.”

Cảnh Vĩnh Phúc muốn từ chối, nhưng Lý Dịch đã buông nàng ra. Nàng thầm than một tiếng, đi qua cửa “Phúc huệ”.

12. Chương 12: Nàng Vì Lý Dịch Toan Tính, Lý Dịch Dem Tình Cầu Hiền

Không bằng cáo ốm rồi đi cho xong. Cảnh Vĩnh Phúc cân nhắc.

Xuyên qua sân, đi qua một đoạn hành lang, Cảnh Vĩnh Phúc nhìn thấy A Căn đang đánh quỳên. Chín tuổi bán thân, hắn đã gầy yếu. Vậy mà dù có chăm sóc thế nào, A Căn vẫn cứ gầy, chỉ thấy cao hơn mà thôi.

Thấy Cảnh Vĩnh Phúc đến gần, A Căn dừng trường quỳên, kêu lên sợ hãi: “Đừng tới đây!”

Cảnh Vĩnh Phúc nở nụ cười, tiếp tục đi vào: “Vì sao?”

“Đừng tới đây! Lui về phía sau!”

Nhưng không còn kịp rồi, chớp mũi nàng chợt ngửa, sau khi ngửi thấy một mùi lạ thì liền bất tỉnh.

Sau khi tỉnh lại, Cảnh Vĩnh Phúc cả người mệt mỏi, nghe Tiểu Thúy ở bên giường khóc sụt sùi kể lại nguyên do sự tình. Nguyên hôm nay là ngày Thủy tỷ kiểm tra công phu của hai người, A Căn phải đánh trường quyền một canh giờ, quy định là không ra ngoài vòng tròn mà Tiểu Thúy vẽ. Tiểu Thúy không phải vẽ 1 cái vòng bình thường mà dùng bột vẽ có độc trong một thời gian ngắn, qua thời gian này thì độc tính sẽ hết. Thủy tỷ kiểm tra Tiểu Thúy về cách dùng độc, phải chính xác là một canh giờ, kết quả lại không nghĩ tới nàng ngày thường chưa bao giờ xem bọn hắc luyện công, hôm nay lại tới.

Nhìn Tiểu Thúy khóc lóc, A Căn cắn răng đứng bên, còn có vẻ mặt quan tâm của mẫu thân cùng Thủy tỷ, Cảnh Vĩnh Phúc mỉm cười nói: “Ta đúng là không có bệnh nên tự chuốc!”

Tiểu Thúy khóc nức nở: “Là Tiểu Thúy gây ra, Tiểu Thúy nhất định chữa khỏi cho tỷ tỷ.”

Cảnh Vĩnh Phúc nửa cười nửa giỡn: “Ta chờ người, Tiểu Thúy thần y!”

Sau khi Cảnh Vĩnh Phúc đổ bệnh, cái tên Bình Đại Phúc bắt đầu truyền lưu, đầu tiên là trong vòng quan lại thị tộc nước Tiệp, tiếp theo truyền lưu đến dân chúng, đi theo là toàn bộ nước Tiệp, cuối cùng truyền khắp tam quốc. Bởi vì Lý Dịch thủy chung chưa nói mình được Cảnh Vĩnh Phúc giúp tin tức dạng gì mà tiêu diệt được nạn trộm cướp biên cảnh nên lời đồn càng truyền càng nguy hiểm... Tóm lại Đại Phúc lại nổi danh, nhưng lần trở lại này, nàng một chút cũng không ngại ngốc. Có người nói nàng là nghĩa nữ vì cha báo thù; cũng có người nói nàng mại quốc cầu vinh; số rất ít người biết chân tướng kiệt lực vì nàng cãi lại, lại bị đánh đồng là nói dối.

Thái y đã tới Bình phủ, thuốc của bọn họ đều bị đầu bếp đốt hết. Rõ ràng là trúng độc, một chút thuốc trừ gió trừ lạnh, ăn không chết người, thì chỉ có thể làm làm cũi đốt lò.

Lý Dịch tự mình tới thăm Cảnh Vĩnh Phúc ba lượt, mỗi lần nàng đều mê man, hắc biết nàng không muốn gặp, sau mới tạm thời không tới. Lý Phi sau ngày đó cũng không có tin tức. Còn Lý Huyền lại sai người đưa tới không ít dược liệu quý, đều là bổ huyết dưỡng khí. Tư Mã Thu Dịch thì hiển nhiên bị quản thúc, vẫn không xuất hiện.

Một tháng sau, Lý Dịch cuối cùng cũng gặp được “Thanh tỉnh” Cảnh Vĩnh Phúc, về việc cưới xin, rốt cục cũng có thể nói với nàng.

“Kỳ thật khanh biết rõ tấm lòng của bản cung, bản cung chính là muốn giữ khanh lại, bắt đắc dĩ mới dùng hạ sách... Là bản cung muốn khanh nguyện ý, bản cung tuyệt không phụ lòng khanh. Điều kiện khanh đưa ra bản cung đã làm được, ở trước triều đình, thỉnh cầu phụ vương lập người làm phi.” Lý Dịch cười khổ nói, “Nghĩ lại, khanh đã sớm tính kế, đúng là phụ vương hoàn toàn cự tuyệt.”

“Nhưng ta thua cuộc, không phải sao? Điện hạ vẫn là làm được.” Cảnh Vĩnh Phúc phản cảm vì Lý Dịch đã không từ thủ đoạn để giữ nàng ở nước Tiệp, nhưng cũng bội phục hắc không tiếc thân phận thái tử, ở chính điện công khai tuyên bố muốn kết hôn với nàng. Nàng tuy rằng thua cuộc, Lý Dịch không biết xấu hổ, nhưng cũng may Tiệp vương không chịu.

“Tả hữu đều là không chịu, nhưng bản cung cũng nên thấy đủ. Khanh chung quy đã vì bản cung ở kinh thành.”

Lúc đầu, Cảnh Vĩnh Phúc cũng chỉ đáp ứng giúp hắc lên ngôi vị hoàng đế.

Lý Dịch lại cung kính hỏi: “Thỉnh giáo khanh, kế tiếp bản cung nên làm gì?”

“Bảo vệ tốt Tiệp vương.” Cảnh Vĩnh Phúc phiêu phiêu nói.

Lý Dịch ngẩn ra.

“Tạm thời gió êm sóng lặng đều là vì sắp đến lúc mưa rền gió dữ. Nếu có người không thể kiên nhẫn hoặc chó cùng rứt giậu, thì chuyện gì cũng có thể xảy ra. Một khi như vậy thì ất cục diện sẽ thay đổi, mà chúng ta lại chưa kịp chuẩn bị thì e rằng hại nhiều hơn lợi. Còn chuyện này, điện hạ có cảm thấy sức khỏe Tiệp vương bị lệ thuộc vào Thái y không?”

Lý Dịch thần sắc ác liệt: “Không có chứng cứ không thể nói bừa, khanh có gì làm căn cứ?”

“Bệnh Của ta không phải phong hàn, mà là trúng độc, nhưng Thái y viện mấy lần đến đây đều không hề ra phương thuốc đúng bệnh. Bọn họ không phải lang băm, như vậy chỉ có 1 khả năng, họ bị người sai khiến. Lấy cơ trí của Tiếp vương, đúng ra đã sớm phát hiện. Từ trước, để vương đối với Thái y đều tối cẩn thận. Tiếp vương vì sao tùy ý để bọn họ tồn tại?” Cảnh Vĩnh Phúc tự giễu cười, “Bất quá ta xác thực không có chứng cứ, mấy phương thuốc bọn họ đưa tới ta đều bảo đầu bếp nhà ta dùng nhóm lửa.”

Lý Dịch trầm sắc nói: “Khanh chính là nhân từ nương tay, cho bọn họ con đường sống. Khanh làm sao bị trúng độc?”

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn lãng sang chỗ khác.

Lý Dịch tự mình châm trà cho nàng, lại nói vài câu, nàng lại đem những điều đáng chú ý nhất nhất nói ra. Nếu đúng như nàng sở liệu, Lý Dịch sắp phải đối diện với mối họa huynh đệ tương tàn. Tru huynh sát phụ là chuyện không xa lạ ở chốn cung đình.

Lý Dịch bỗng nhiên chuyển đề tài, cẩn thận hỏi: “Khanh thật sự không muốn gả cho ta?”

Hắn giáp mặt hỏi, Cảnh Vĩnh Phúc nhìn hắn, vị này có thể nói là nhân tài trong hoàng gia, tuy rằng tuổi trẻ còn nhiều thiếu sót nhưng cơ bản đã được cha đào tạo nên có hết thủy tổ chất. Có người trong hoàng tộc nào có chân tình chứ? Chuyện của Nhược phu nhân đã sớm dạy nàng hiểu rõ hoàng gia vô tình. Lý Dĩ Khi dễ dàng tuổi nhỏ, từng lấy sắc mê hoặc nàng, so với hắn, Lý Dịch cũng coi như thẳng thắn, chân thành.

Cảnh Vĩnh Phúc hỏi lại: “Xin hỏi điện hạ, ngài đối với Đại Phúc là loại tình cảm nào?”

Về mặt cùng lời nói của Lý Dịch lúc đó sau này Cảnh Vĩnh Phúc thủy chung không thể quên, hắn gần từng tiếng: “Đó là tình cảm mà nam tử chỉ có thể dành cho nữ tử quý giá của mình.”

Cảnh Vĩnh Phúc tự nhiên thấy buồn cười. Nhưng thật ra là hắn thông minh, không có lừa nàng.

“Đây là điện hạ dùng tình để cầu hiền!”

Lý Dịch nhìn nàng thật sâu: “Khanh thật sự chỉ có mười bốn tuổi sao?”

Cảnh Vĩnh Phúc không nói gì. Nàng quả thật chỉ có mười bốn tuổi, nhưng không phải người mười bốn tuổi bình thường. Lý Dịch không biết nàng cùng hắn đều xuất thân từ những gia đình hoàng thất, xuất thân này cho nàng một tuổi thơ khổ sở, ép nàng không thể không trưởng thành sớm, ép nàng không thể không dùng hết khả năng của mình để thoát ra ngoài.

Lý Dịch bỗng nhiên bắt lấy tay Cảnh Vĩnh Phúc, đưa lên miệng mà hôn.

“Vô luận khanh tin hay không, Dịch nguyện lấy hết khả năng để có thể cưới được khanh.”

Cảnh Vĩnh Phúc cảm thấy tóc gáy dựng đứng, vội vàng đưa tay rút ra.

“Khanh nghỉ ngơi cho tốt, Dịch chờ khanh.” Lý Dịch nhìn Cảnh Vĩnh Phúc thật sâu, nàng lại quay đầu đi, sau một hồi Lý Dịch mới khẽ thở dài một tiếng, rồi rời đi.

Lý Dịch đi rồi Cảnh Vĩnh Phúc cẩn thận nghiên cứu tay mình, tại sao nam tử khi yêu đều nắm lấy tay nữ tử? Bỏ bỏ nhĩ đối với Tiểu Thúy như vậy, Lý Dịch đối với nàng cũng như vậy. Nàng thấy thực không thoải mái, nàng không thích. Nàng cũng thật không ngờ là có thể đối mặt với lời thổ lộ của Lý Dịch mà không có chút xấu hổ.

###

Lý Huyền ngồi trong thư phòng, lắng nghe cấp dưới hồi báo. Tư Mã Tĩnh Ngạn im lặng đứng ở một bên.

“Bình Đại Phúc cáo ốm hơn tháng, trong lúc thái tử đến thăm ba lượt thì Dịch vương không có động tĩnh gì. Bình Đại Phúc sau khi lành bệnh, chưa từng ra ngoài, chỉ sai người mua các thứ bao gồm mười bộ đồ dùng gia đình, ba mươi bốn bộ đồ làm bếp.”

Lý Huyền trầm ngâm một lát, sau hỏi: “Người nói nàng nguyên là chủ quán rượu ở biên cảnh?”

“Vâng, nghe nói là chủ khách sạn, có đầu bếp tay nghề cao.”

“Chẳng lẽ không chịu ngồi yên ở kinh thành nên tính mở quán rượu nữa sao?” Lý Huyền hạ lệnh, “Tiếp tục theo dõi. Cũng tiếp tục thu thập thông tin biên cảnh cho bốn vương.”

Cấp dưới của Lý Huyền lui ra sau, Tư Mã Tĩnh Ngạn hỏi: “Vương gia từng gặp qua nha đầu này, có nhìn ra điều gì không ổn không?”

Lý Huyền trên mặt không một chút âm áp, trầm trọng nói: “Ta suýt nữa đã bị nàng gạt khi đưa nang tài vật nàng liền nhận. Đến khi nghe Lý Dịch xin cưới nàng, bốn vương mới tỉnh ngộ. Nàng nguyên là chủ quán rượu, tự nhiên tin tức linh thông, bốn vương làm sao lại quên mất? Bất quá chủ quán rượu dù sao cũng chỉ là chủ quán rượu, xem ra cũng là nàng không chịu ngồi yên, lại tính làm nghề cũ ở đây!”

Tư Mã Tĩnh Ngạn lại nói: “Phu nhân ta cũng từng tự mình lĩnh giáo qua. Tiểu nha đầu trong lời nói ám chỉ Tư Mã gia tộc ta không cần tham gia chuyện của hoàng gia, bằng không khó mà bảo toàn vinh quang ngày sau của gia tộc.”

“Lại có chuyện như vậy sao?”

“Vốn là phu nhân ta đấu võ mồm không lại nha đầu kia, tới hay ngày sau mới đem việc này báo cho ta. Ta bảo nàng lập lại từng câu đối thoại, mới phát hiện Bình Đại Phúc này không đơn giản!”

“Nàng vì là người của Lý Dịch mà dẫn dắt chúng ta. Hay là?” Lý Huyền cười nói, “Hay là nàng có ý với Thu Dịch?”

Tư Mã Tĩnh Ngạn lo lắng nói: “Ta thấy là như thế này...” Nói tới đây mặt hắn lộ vẻ sát khí, “Nha đầu này thấy rõ thế cục, hiểu biết thông minh, nhưng không phải người của chúng ta, người nàng giúp là thái tử. Vì vậy, ngay cả khi nàng chỉ làm những chuyện vô can thì cũng tuyệt không thể để nàng sống.”

Lý Huyền cười lạnh nói: “Không sai, bốn vương đã gửi nhiều lễ vật tốt cho nàng? Nếu nàng dùng thì sẽ nhanh chóng mang mạng ra trả cho ta!”

###

Sau ngày Cảnh Vĩnh Phúc lành bệnh, Nhược phu nhân bèn hỏi về Tư Mã Thu Dịch: “Đứa nhỏ kia hay là đã đi đâu rồi, cả tháng nay không có tin tức gì cả.”

Cảnh Vĩnh Phúc biết rõ tình cảm của mẫu thân dành cho con của cố nhân, hướng chi Tư Mã Thu Dịch xác thực là có duyên với Nhược phu nhân, nàng lập tức đem chuyện Tư Mã Thu Dịch bị giam lỏng ở nhà nói ầu thân hay, Nhược phu có phần buồn bã: “Đứa nhỏ đáng yêu như vậy lại bị nhốt ở nhà, có khi buồn đến hư người rồi?”

“Không ngại, con có ý này. Mặc dù không thể giải buồn cho hắn, nhưng cũng an ủi hắn một phen.”

Nhược phu nhân cười: “Nhìn con cười gian vậy, ý định của con chắc là không ít cổ quái!”

“Sinh con ra là mẫu thân, người hiểu con cũng là mẫu thân. Hắc hắc...” Bỗng nhiên Cảnh Vĩnh Phúc nghĩ đến một chuyện, “Phái vương đưa dược liệu đến mẫu thân đã dùng chưa?”

Nhược phu nhân ôn hòa gạt đầu: “Rồi. Đều là Tiểu Thúy tự mình nấu cho ta.”

“Dược liệu tốt thì không nên lãng phí...” Nửa câu sau nàng không nói tiếp, sợ Nhược phu nhân lo lắng –dược liệu có độc cũng không thể buông tha.

Lý Huyền đưa dược liệu tới, mỗi một thứ đều là không độc không hại, nhưng trên đời còn có những dược liệu, tách ra thì là thuốc hay mà để chung lại thì thành độc dược. Nếu Tiểu Thúy không thấy được hoặc không đề phòng, tùy ý để chúng chung một nơi, bất kể là ai, ăn vào cũng sẽ mất đến nửa cái mạng.

Cảnh Vĩnh Phúc thấy Lý Huyền thủ đoạn độc ác, đối với tiểu nhân vật cũng không buông tha, chỉ là hắn đã xem thường nàng. Nàng đối nhân xử thế đều lưu cho người ta đường sống, nhưng không có nghĩa nàng là người dễ bắt nạt.

Mấy ngày sau, Lý Huyền được cấp dưới hồi báo, Bình Đại Phúc lại bệnh không dậy nổi, Lý Dịch vì thế lại ra vào phủ Bình Đại Phúc.

Vài ngày nữa, cấp dưới lại báo, sức khỏe của Bình Đại Phúc dường như dần dần tốt lên. Lý Dịch đưa đến một đám nghệ nhân gánh hát để giải buồn, trước đó, trong phủ cũng có nhiều phen ăn uống đông vui.

“Nàng ta quả là mệnh lớn!” Lý Huyền lạnh lùng nói.

Tư Mã Tĩnh Ngạn nói: “Dễ Dàng phủ cũng không hề thiếu người tài ba dị sĩ. Nhưng thật ra thái độ thái tử có ý vị sâu xa, chỉ là một chủ quán rượu xấu xí lại được hấn xin ban hôn trước điện, có thể thấy được nàng có vị trí rất lớn trong lòng thái tử. Nếu nàng chết, tất nhiên tác động thái tử.”

Lý Huyền trầm ngâm: “Đây coi như chuyện nhỏ. Trần gia mới là mấu chốt. Hết thấy đều phải nhờ Tư Mã đại nhân âm thầm tìm cách.”

Tư Mã Tĩnh Ngạn chưa kịp nói gì. Ngoài cửa đã có tiếng người báo, Bình Đại Phúc chán xem xiếc ảo thuật với gánh hát, giờ chuyển sang đốt pháo hoa.

“Thật nhiều sự!” Lý Huyền mất kiên nhẫn, lạnh lùng nói, “Nàng này phải trù!”

Tư Mã Tĩnh Ngạn im lặng.

Trở lại Tư Mã phủ đệ, Tư Mã Tĩnh Ngạn nghe tiếng pháo từ bên kia tường vọng sang, cảm thấy nghi ngờ, ban ngày ban mặt đốt pháo, có thật nàng ta trẻ con thế không? Hấn nhìn vào phòng, nơi đang tạm khóa chân đứa con trai, khi nghe tiếng pháo, mọi sự tu thân dưỡng tính hay sự bình tĩnh nơi thằng nhỏ liền không còn sót lại chút gì, như là chỉ hận không thể chấp cánh mà bay. Tư Mã Tĩnh Ngạn từ nghi hoặc chuyển sang chán ghét, cái con nha đầu đáng ghét kia, làm sao có thể vừa câu hồn thái tử lại vừa mê hoặc con trai mình. Tư Mã Tĩnh Ngạn lập tức tăng sự canh phòng đối với tiểu nhi, thậm chí thu hết các cây thang trong phủ— chỉ sợ hấn nài nỉ không được treo tường mà đi.

Lúc này Cảnh Vĩnh Phúc chỉ say sưa đốt pháo. Nhược phu nhân, Tiểu Thúy, A Căn, Thủy tỷ thậm chí đầu bếp đều quây chung quanh mà xem.

“Thuốc pháo trắng thì ra pháo hoa đỏ, nếu ta thêm thuốc pháo cho ra pháo hoa màu vàng vào thì ra màu gì?”

“Tiểu nhân chỉ làm pháo, những chuyện này thật sự không biết.” Pháo sư phó xấu hổ, hấn chưa bao giờ gặp qua tiểu thư nhà nào lại có nhiều chuyện lạ lùng để hỏi như vậy.

Nhược phu nhân ở bên trầm ngâm: “Cũng như phối màu, màu đỏ cùng màu vàng nếu hòa cùng nhau chính là màu cam.”

“Chính là nó!” Cảnh Vĩnh Phúc cười nói, “Ta còn muốn đốt những màu màu trắng, lam, lục, có gì đốt đấy, đốt hết!”

Pháo sư phó nói, “Nếu tiểu thư muốn đốt nhiều như vậy, hay là bỏ tiểu nhân vào đại lao cho rồi.”

Cảnh Vĩnh Phúc trầm ngâm: “Còn phải thỉnh sư phó ở thêm mấy ngày, ta sẽ không bạc đãi người.”

Vài ngày sau, pháo sư phó thần hồn điên đảo trở về, luôn miệng lảm nhảm “Trăm mười bảy trăm hai mươi bảy ... Dừng thẳng cửu nhị hoành tứ tam...”

“Sư phó, ngài nói gì vậy?” Học trò hấn tò mò hỏi.

Đã thấy pháo sư phó ngẩn ngơ, sắc mặt nhanh chóng chuyển xanh: “Nguy rồi, quên mất rồi.” Lại thì thầm một hồi, hấn suy sụp nói, “Ta chung quy không có cách nào tính toán được, nàng ta còn nhỏ, không gảy bàn tính cũng không ghi trên giấy, không hiểu nàng làm cách nào? Ôi, ta lại quên mất rồi... Học trò ngoan, vừa rồi ta nói đến số mấy rồi?”

Tiệm pháo của sư phó này sau này trở thành tiệm pháo nổi danh số một nước Tiệp, độc chiếm ngành sản xuất thuốc pháo.

###

Tư Mã Thu Dịch thực phiền, mỗi ngày đều có gã sai vặt theo sau, ngay cả đi nhà xí cũng bị theo dõi. Càng phiền hấn lại càng lo lắng. Đại Phúc đốt pháo hoa, cho thấy Bình thị đang rất sung sướng, khoái hoạt, có như vậy mới có thể quên mất hấn. Nhưng hấn lại không thể quên Bình thị. Hấn vẫn xem người trong bức

họa kia là mẹ đẻ của mình, ở cùng Bình thị một tháng, hẳn càng kiên định tình cảm với Bình thị. Tuy rằng Tư Mã phu nhân cùng các vị di nương đều đối với hắn rất tốt, nhưng không có cái loại tâm ý tương thông cốt nhục thân tình này — địa vị hắn ở Tư Mã gia tộc hoàn toàn dựa vào sự sủng ái của Tư Mã Tĩnh Ngạn. So với tình cảm của Bình thị thì hoàn toàn khác, hắn có thể cảm nhận được, bà là thật tâm đối đãi hắn.

Nếu có thể, hắn thật muốn làm con của Bình thị, làm anh của Đại Phúc. Có lẽ Đại Phúc chỉ cảm thấy hắn là một công tử nhà hàng xóm, còn hắn, sau 1 thời gian tiếp xúc nằng, hắn luôn muốn làm hết sức mình để nằng được vui. Tư Mã Thu Dịch cảm nhận được Đại Phúc cũng nghĩ như vậy, đơn thuần là muốn cùng nhau vui vẻ, cùng nhau chơi đùa.

Hiện tại hắn nghĩ đến vẻ mặt tức giận lại bất đắc dĩ của Tư Mã phu nhân mà không khỏi cười trộm, lại âm thầm nghĩ đến cảnh bị nhốt trong nhà của mình. Mấy đêm nay hắn đều thức rất khuya, tối nay cũng không ngoại lệ.

Gã sai vật ở ngoài bỗng nhiên kinh hô lên: “Công tử! Công tử, người mau đến xem, là pháo hoa!”

Hắn chạy ngay ra, chỉ thấy cách đó không xa trời cao yên hoa nở rộ, trông rất đẹp mắt. Đổ rực đoàn hoa, xanh mượt từng đám, ngàn đóa vạn đóa, giống như cảnh trí trong lễ mừng năm mới, không khỏi khiến cho hắn ngây người.

“Cừ thật! Chẳng khác gì pháo hoa của phủ chúng ta!” Gã sai vật tán thưởng.

Tư Mã Thu Dịch không nói tiếp, chỉ lo xem, pháo hoa sáng lạn tươi đẹp làm hắn quên hết tất cả ưu phiền. Bỗng nhiên, mấy đóa hỏa hoa đồng thời khoe ra, màu sắc sinh động, cuối cùng là 1 chùm hoa thật lớn màu cam, thứ màu chưa ai từng thấy ở pháo hoa. Thật vô cùng huy hoàng diễm lệ, thần kỳ lại tịnh lệ vô cùng.

Tư Mã Thu Dịch nở nụ cười.

Gã sai vật nhìn Tư Mã Thu Dịch. Rõ ràng là nhà bên đã làm công tử rất vui, so với những ngày qua hắn luôn buồn bực, đến cả những cây quạ yêu thích cũng không cảm đến.

Tư Mã Tĩnh Ngạn cũng thấy được. Cảm thấy phản cảm hơi giảm. Bình Đại Phúc này đối Thu Dịch cũng coi như hữu tình.

Trong lúc ấy, vô số người ở kinh thành cũng xem được pháo hoa, tán thưởng không ngừng. Chỉ có pháo sư phó còn cân nhắc: “Thế nào mới có thể làm ra? Độ cao không khó, nhưng dù sao tính toán...”

Đầu bếp ở bên cạnh nhìn Cảnh Vĩnh Phúc, nét mặt vừa thú vị vừa kỳ quái. Đám người Thủy tỷ lại đều là vẻ mặt cười hì hì, A Căn cũng khó kiềm chế tính trẻ con, đùa nghịch đám pháo do Cảnh Vĩnh Phúc làm. Chỉ có Nhược phu nhân thủy chung sung sướng thưởng thức pháo hoa — đây chính là pháo hoa đặc chế cho Tư Mã Thu Dịch.

Đêm pháo hoa chấm dứt. Đô thành phủ nha có lệnh cấm hành vi quấy nhiễu dân chúng của Bình phủ, vuốt mặt nể mũi, bọn họ cũng là kiêng dè Lý Dịch nên đích thân tới phủ khách khí nói chuyện, không ờ người nhà Bình phủ tới nha môn. Nhưng chấn động của đêm pháo hoa thật sự quá lớn, hôm sau, Lý Dịch đành phải mang Cảnh Vĩnh Phúc vào cung — Tiếp vương triệu kiến.

Cung điện nước Tiếp ngày đầu đông thật đẹp nhưng Cảnh Vĩnh Phúc không có tâm trí thưởng thức, chỉ lo ôm cái mũi đã đỏ vì gió lạnh ngoài sân. Lý Dịch thương tiếc nói một câu: “Cũng không mang theo 1 cái áo khoác.”

Nàng cười: “Điện hạ là hận không thể đem ta bao kín lại, chẳng phải không cho người khác thấy ta mới là tốt sao?”

Lý Dịch mỉm cười nói: “Đã dẫu không được, ta cũng không hối hận!”

Nàng không dám nhìn mắt hắn, nỗ lực tránh né bằng trêu ghẹo: “Ta ám muội như vậy sao?” Tuy rằng đã nói qua nhưng nàng cũng chưa thể thoải mái.

Lý Dịch vừa định mở miệng thì đã thấy hoạn quan khoan thai tiến đến tuyên chỉ cho vào gặp. Vì thế, thay gió lạnh ngoài cung, Cảnh Vĩnh Phúc bây giờ lại quỳ trên nền đá lạnh như băng trên điện.

“Dân nữ Bình Đại Phúc tham kiến bệ hạ.”

Lão hoàng đế không để nàng quỳ lâu: “Đứng lên nói chuyện!”

Nàng cung kính đứng lên.

“Nghe Đô thành phủ nha báo, đêm qua người bắn pháo hoa?”

Nàng nói: “Bẩm đúng. Dân nữ lớn mật, nghĩ rằng gần sang năm mới nên muốn làm một chuyện mới mẻ sáng lạn cho thái tử điện hạ. Hôm qua xem như đại công cáo thành, chỉ một lần này, về sau sẽ không vô duyên vô cớ làm ra chuyện quấy rầy lắng giềng như vậy nữa.”

Tiếp vương yên lặng đánh giá nàng hồi lâu, mới nói: “Pháo hoa của người đa dạng lại mới mẻ, đến Tết người hãy vào trong cung mà chơi nhé.”

Nàng vội hỏi: “Dân nữ sao có thể làm ra pháo hoa ấy, dân nữ không dám tham công, đều là công của sư phó Lô Tứ.”

Tiếp vương nói vài câu rồi cho nàng trở về, tuyệt không nhắc đến chuyện Lý Dịch xin ban hôn, việc này rất hợp ý nàng.

Cảnh Vĩnh Phúc đi rồi, Tiếp vương lưu Lý Dịch lại, nói: “Nàng nếu là công chúa Đại Phúc của nước Cảnh tái sinh thì thật là chuyện tốt.” Lý Dịch sau lại chuyển lời đến Cảnh Vĩnh Phúc làm nàng cảm thấy lú lẫm. Tính theo lợi ích của nước Tiếp, nếu thái tử lấy công chúa nước Cảnh thì có thể nói là môn đương hộ đối, rất ưu việt cho thế cục đương thời của nước Tiếp. Chuyện muốn nàng Tết vào cung chơi không phải là chuyện xã giao mà là Tiếp vương đang ám chỉ muốn nàng tiến cung. Nàng đương nhiên cự tuyệt.

Lời nói của cha con họ Lý thật thâm sâu.

###

Tết gần đến, cuộc sống của Cảnh Vĩnh Phúc cũng có thêm tư vị. Tư Mã Tĩnh Ngạn đột nhiên tới chơi.

Là Tư Mã Tĩnh Ngạn tự mình tìm tới cửa, muốn xem Cảnh Vĩnh Phúc đến tết cùng là yêu nghiệt phương nào. Nhưng hấn thất vọng rồi, trên đời không có yêu nghiệt nào bình thường như vậy.

Tư Mã Tĩnh Ngạn lấy cớ muốn cảm tạ Cảnh Vĩnh Phúc chiếu cố con của hấn, mang lễ vật tới cửa, kì thực muốn thăm dò Bình phủ. Hấn cũng không đến nỗi quá thất vọng, hấn đã thấy được Thủy tỷ.

Bởi vì đã gần đến Tết, Cảnh Vĩnh Phúc cũng nhân đó trả lễ một ít được liệu trân quý, chúc Tư Mã phu nhân trường mệnh trăm tuổi.

Buổi tối hôm đó, mang về ” được liệu trân quý”, Tư Mã Tĩnh Ngạn xanh mặt xuất hiện ở Phái vương phủ. Nghe nói sau khi hấn rời đi, Phái vương cũng trầm mặc cả ngày. Đây là Dễ Dàng phủ hồi báo tin tức.

###

Tết rồi cục cũng tới.

Người nhà Bình thị tụ tập trong viện, ngoài sân chất nhiều loại pháo hoa hiếm thấy, là quà đáp tạ của Lô sư phó.

Tiểu Thúy vui sướng hỏi: “Như thế này là chúng ta có thể đốt pháo từ năm nay tới sang năm?”

“Đúng vậy, kỳ thật chỉ là một ngày.” Cảnh Vĩnh Phúc bỗng nhiên cười gian, “Tối hôm nay người ngủ cùng mẫu thân ta, chẳng khác nào cùng bà ngủ một năm, sau một năm liền trả mẫu thân lại cho ta.”

Mọi người mỉm cười.

Thủy Tỷ chê cười nàng: “Cứ như con nít, lớn như vậy còn quẩn quít lấy mẫu thân, ngủ cùng mẫu thân mà không biết mắc cỡ!”

“Ta thích thì làm thôi, ai bảo Tiểu Thúy cứ đòi theo mẫu thân!” Cảnh Vĩnh Phúc nhào vào lòng Nhược phu nhân.

Nhược phu nhân xoa đầu nàng, mắt nhìn xa xa. Cảnh Vĩnh Phúc thấy giận, trong lòng mẫu thân không chỉ có nàng mà còn có tên hàng xóm.

Hồ nháo một trận. Bình gia chưa đốt pháo hoa thì bên Tư Mã gia đã bắt đầu phóng loạn.

Lô sư phó sau khi cải tiến pháo hoa thì làm không kịp bán, dù vậy, hắn vẫn tặng rất nhiều cho Cảnh Vĩnh Phúc. Cảnh Vĩnh Phúc khi đó đã bảo công trạng là của Lô sư phó, kỳ thật đều do nàng phát minh ra những cải tiến này.

“Rốt cuộc khi nào mới đốt pháo hoa?” Đầu bếp nhịn không được, hỏi.

Cảnh Vĩnh Phúc cười: “Không vội không vội! Hàng tốt phải đốt sau cùng! Hay là ngươi đốt pháo trước đi” Nàng đưa tràng pháo cho hắn, Tiểu Thúy liền xua tay: “Không được! Pháo nổ rất lớn, chỉ làm mọi người giật mình, đợi một chút rồi đốt pháo hoa vẫn tốt hơn!”

Cảnh Vĩnh Phúc nghĩ: “Như vậy đi, ta sẽ ồi người các người tự mình đốt pháo hoa.” Nàng đem pháo hoa phân cho A Căn, Tiểu Thúy. Riêng Thủy Tỷ được nhận một cái pháo hoa thật lớn. Đầu bếp trừng mắt nói: “Đại Phúc bắt công, cho Thủy tỷ cái pháo tốt nhất!” Từ sau khi đến kinh thành, hắn không hề kêu nàng là tiểu chường quỳ nữa mà dần dần kêu là Đại Phúc.

Cảnh Vĩnh Phúc cười, “Lát nữa ta cho các người tự chọn.”

A Căn liếc mắt vào cái pháo của Thủy Tỷ, ồm ồm nói: “Ai chẳng biết cái pháo đó là người làm cho Thủy Tỷ, còn chúng ta chỉ được đốt pháo của Lô sư phó!”

Cảnh Vĩnh Phúc cười lớn khỏa lấp xấu hổ, Thủy Tỷ trừng mắt với hắn một cái: “Sư phó người cũng dám chê!”

“Thôi cho qua!” A Căn làm bộ hào phóng nói.

“Cái pháo này đốt sẽ ra hình gì?” Đầu bếp kẻ sát vào Thủy Tỷ hỏi nhưng ý không ở trong lời.

“Đốt thì biết.”

“Phanh —— ba!” A Căn bắt đầu đốt pháo hoa, Tiểu Thúy che lỗ tai kêu, “Chờ chút hãy đốt, náo loạn quá đi!”

Lại nghe một tiếng động lớn, Thủy Tỷ từ từ xé lớp giấy bọc pháo hoa, chuẩn bị châm lửa. A Căn cùng Tiểu Thúy không chú ý, tới khi phát giác thì đã thấy một đạo bạch quang phóng thẳng lên bầu trời đêm cùng 1 tiếng vang nhỏ.

Tiếng vang này mặc dù không sắc nhọn, nhưng cũng không giống với tiếng động xung quanh, đạo bạch quang phóng lên không trung vẫn không hề thay đổi màu sắc, rồi dần đạt đến độ cao hơn hẳn các pháo hoa khác.

Thủy Tỷ trầm giọng nói: “Tiểu Thúy, A Căn, đầu bếp đến đây đi!” Ba người theo lời, Cảnh Vĩnh Phúc thì đã kéo Nhược phu nhân đến sau Thủy tỷ từ trước.

Khi phóng tới điểm cao nhất, pháo hoa bắt đầu biến đổi. Một vòng tròn ánh sáng trắng rực rỡ tỏa lan rồi có 1 vạch trắng sổ dọc từ vòng tròn, tiếp đến lại có 1 thanh xoắn dần ra 2 bên của vạch trắng, sau đó pháo hoa rơi dần xuống trong không trung.

Đây là kết quả từ nhiều lần tính toán sau tâm huyết của Cảnh Vĩnh Phúc.

“Ách!” A Căn không chút khách khí thu hồi ánh mắt. Pháo hoa lớn như vậy bắt quá chỉ là những đường cong màu trắng đơn giản, uống công A Căn chờ mong.

Thủy Tỷ vẫn nhìn tới trước, không quên trào phúng Cảnh Vĩnh Phúc một câu: “Ta làm sao lại quên mất, người chính là Đại Phúc, không có Lô sư phó, chỉ có thể làm tới vậy ...” Nói chưa dứt lời, nàng đã thấy một nhóm người bất ngờ nhảy vào đám người Bình gia. A Căn bảo vệ mọi người, nói lớn: “Đừng sợ, ta bảo hộ mọi người!”

Cảnh Vĩnh Phúc vẫn nhìn chăm chú đám pháo hoa đang rơi xuống. Khi làm pháo hoa, nàng không nghĩ ngợi liền làm đồ án này, đúng theo bức vẽ Định vương Lý Phỉ ngày đó của mình. Chỉ là nàng không biết Lý Phỉ khi nhìn thấy “bức họa” bằng pháo hoa thì cảm thấy thế nào.

Pháo hoa rất nhanh tiêu tán, bầu trời đêm trở lại như cũ.

Thủy Tỷ đánh tới nửa chừng, bỗng nhiên lui về phía sau, ngay lúc đó, A Căn bất ngờ nhào đến trước người Cảnh Vĩnh Phúc, sau một tiếng “Phanh” hấn ngã vào lòng nàng, trước mắt nàng là một hắc y nhân bịt mặt.

“Ca ca!” Tiểu Thúy kinh hô. A Căn trong miệng chảy ra máu tươi, gian nan nói, “Không sợ... Ta bảo hộ mọi người!” rồi ngất đi.

Cảnh Vĩnh Phúc không cầm được nước mắt, A Căn đã vì nàng đỡ đòn trí mạng của đối phương. Đối phương hiển nhiên đã tính đến thân thủ cao cường của Thủy Tỷ, trước mặt thì thu hút sự chú ý của Thủy Tỷ, sau lưng thì đánh lên nàng, nếu không có A Căn, nàng đã phải đi gặp diêm vương. Dù sao A Căn vẫn chỉ là một đứa nhỏ!

Đầu bếp thay nàng đỡ A Căn, thất thố nói: “Tại sao có thể như vậy? Như thế nào...”

Đám người đấu với Thủy Tỷ đang hướng về Cảnh Vĩnh Phúc mà đánh tới. Nhược phu nhân kích động ôm lấy nàng, lại thấy Tiểu Thúy kỳ quái, đã không né lại còn tiến lên. “Các người giết ca ca ta! Ta... Ta... Ta muốn các người chết!” Tiếng hét mảnh mai đầy oán giận không lớn nhưng lại chấn động lòng người.

13. Chương 13: Một Trận Bức Vua, Bình Đại Phúc Lại Nổi Tiếng

Trong cung, Đãi vương vội vàng tiến vào, trên người là bộ áo bào màu xám có vài chỗ chấm đen vì thuốc pháo. Hấn quỳ dưới đài bẩm báo: “Phụ vương, xin thứ cho nhi thần đến chậm. Hôm nay khắp chốn mừng vui, đô thành khắp nơi đều có pháo hoa, e rằng để sinh hỏa hoạn nên nhi thần tuần tra nhiều lần rồi mới tới.”

“Hiển nhi vất vả.” Tiếp vương hỏi, “Vừa nãy có tiếng nổ, đã xảy ra chuyện gì?”

Lý Hiến do dự một lát, lại nhìn sang Lý Dịch, rất ra dáng ngần ngại.

“Có gì mau nói, đừng dông dài!” Tiếp vương luôn luôn phản cảm trước những người làm bộ làm tịch.

“Dạ, là hộ dân nổ bắn pháo hoa quá nhiều mà gây nổ. Chính là gia đình trước kia đã được phụ vương ngự ban bằng hiệu, Bình gia đó ạ.”

Lý Dịch “Hả” một tiếng rồi đứng lên.

“Nhi thần biết thái tử điện hạ cùng Bình Đại Phúc có đi lại, cho nên tự mình tới nơi.” Lý Hiến nói đến đây, trên mặt không thể tự kìm hãm, lộ nét cười nhạt, “Nhi thần sau khi an bài thỏa đáng, liền tới đây nên có chậm vài phần.”

Lý Dịch biết tiếng nổ kia không đến từ nhà của Bình Đại Phúc, theo hấn phán đoán, tiếng nổ đó đến từ phía nam kinh thành, mà nhà của Bình Đại Phúc lại ở phía tây. Quả nhiên trong 4 cửa thành thì cửa nam là dễ vào nhất, Tư Mã Tĩnh Ngạn rốt cuộc đã cổ động được Trần gia theo cửa nam vào thành — tướng Thiên Chi thủ thành cửa nam vốn xuất thân từ Trần gia. Tiếng nổ kia là từ pháo hoa báo hiệu cho Trần gia động thủ.

Lý Dịch thất thố đứng lên, thật trùng hợp giống như do lo lắng cho Đại Phúc. Tiếp vương kéo Lý Dịch ngồi xuống rồi nói, “Ngồi đi, Hiến nhi.”

Lý Hiến tạ ơn ngồi xuống cạnh Lý Dịch, lại cố ý nhỏ giọng nói thầm: “Ngũ đệ còn ngồi được sao!”

Lý Dịch liếc hấn một cái.

Tiếp vương cho gọi đội ca múa trở lại. Lý Hiến đầy dắc ý, gián tiếp để lộ 1 mảnh y phục trước mặt Lý Dịch, mắt Lý Dịch nhất thời vắn đỏ. Đó là thứ vải của bộ y phục ngày đó hấn đưa cho nàng.

Lý Hiến thu lại mảnh y phục, trên tay lại có một lọn tóc đen. Lý Dịch cắn răng, cả người căng thẳng. Bên cạnh, Lý Huyền chăm chú nhìn tay Tiếp vương đang giữ Lý Dịch, là giữ nhưng không giữ chặt.

Lý Phỉ lạnh lùng quan sát, đầu ngón tay thon dài gõ nhẹ lên mặt bàn. Tùy tùng phía sau liền rót rượu, âm thầm ra dấu mà chỉ có Lý Phỉ mới hiểu.

Nhạc vừa dứt, vũ nữ vừa thu tay áo. Đã thấy Lý Dịch đi ra, tuyệt không quay đầu lại.

Sau một lượt múa hát nữa, một đội cung nữ giả dạng người Khế Liệt Tát đi vào làm Tiếp vương không khỏi bật cười, “Nếu có ngày thu phục được Khế Liệt Tát, ta nhất định phải xem lại màn ca vũ này!”

Bọn nữ tử mặc áo da cừu, động tác múa hiên ngang làm mọi người kìm lòng không đậu liên tưởng đến thảo nguyên. Chỉ là giả dạng Khế nữ đã vậy, nếu là Khế nữ thật sự thì tốt biết bao.

Mọi người đang mơ màng say mê, dưới đài bỗng nhiên truyền đến tiếng đánh nhau. Đám cung nữ nhát gan lập tức dừng múa, nơm nớp lo sợ đứng ở giữa sân. Các hoàng tử và thị vệ trong cung vội vàng tới che chắn cho Tiếp vương.

Trong lúc hỗn loạn, chỉ có Lý Phỉ trấn định hô: “Bảo hộ phụ vương.” Giờ phút này, chỉ có hấn võ công cao nhất.

Lý Phỉ không cùng các hoàng tử đến gần Tiếp vương mà một mình đứng ở trước đám cung nữ, lấy từ sau lưng ra một thanh đoản kiếm, từ trong vỏ thanh đoản kiếm rút ra một cây roi dài màu đen. Roi vang một tiếng nhỏ, đánh vào tường ngọc bích, nghe như tiếng đao kiếm chạm nhau.

Lý Hiến cười rộ lên: “Lục đệ à lục đệ, cây roi này làm sao được việc?” hấn lại tự mình hài hước nói, “Người chẳng lẽ chưa từng nghe qua câu ngoài tầm tay với sao?”

Lý Phỉ lạnh lùng không nói.

Lý Hiến càng cười lớn, theo tiếng cười của hấn, một đám quân sĩ vọt vào trong điện, cầm đầu là trưởng gia tộc Trần thị Trần Trì Hoa.

“Trần công vì sao mà đến?” Tiếp vương trấn định hỏi.

Trần Trì Hoa đứng cách Lý Phỉ một đám cung nữ, trả lời “Trì Hoa vì bệ hạ mà đến.” Không đợi Tiếp vương hỏi lại, hấn quỳ xuống cất cao giọng nói, “Nước Tiếp ta ngày một suy thoái, mà bệ hạ cũng đã lớn tuổi, Trì Hoa vì nước Tiếp mà suy nghĩ, nguyện chịu tội tru tộc mà thỉnh bệ hạ thoái vị, truyền ngôi cho hoàng tử trẻ trung khỏe mạnh, thỉnh bệ hạ cho phép.”

Tiếp vương cười lạnh nói: “Người có phải là quá nóng vội! Sau khi trăm tuổi tự nhiên truyền ngôi cho Dịch nhi, người cần gì phải làm ra chuyện bức vua ngày hôm nay?”

Trần Trì Hoa đứng dậy nói: “Thái tử cố nhiên không xấu, nhưng cũng không phải là tốt nhất. Bệ hạ chẳng lẽ không nhìn ra sao? Vô luận Đãi vương, Phái vương, thậm chí Dịch vương đều hơn thái tử. Có phải bệ hạ lo lắng thị tộc kiêu ngạo, ngoại thích đoạt quyền? Cho nên lập một Lý Dịch chỉ biết nữ sắc, không biết đạo quân thần, cha con? Không sai, tội thần xác thực bức vua, chỉ mong bệ hạ thấy được, bảo hộ ngài lúc này là Đãi vương, Phái vương, đứng trước thần là Dịch vương, thử hỏi thái tử chạy đi đâu?”

Nét mặt Tiếp vương thoát có vẻ khổ sở.

“Thỉnh bệ hạ thánh tài. Huỷ bỏ ngôi vị thái tử của Lý Dịch, lập tân quân!”

Bốn phía trầm mặc, tiếng đánh nhau đã tạm ngừng khi Trần Trì Hoa lên điện — quanh điện hiện toàn là người của Trần Trì Hoa và vài cái đầu của những thị vệ phản kháng.

Lý Huyền bất động thanh sắc mà chờ, hấn là Tư Mã Tĩnh Ngạn đã vút mồi cho Trần gia. Làm cho Tiếp vương chính mình chọn lại một trong ba anh em hấn. Trần gia ra mặt mặc dù có phiêu lưu nhưng khả năng thắng lợi chiếm phần lớn. Trần gia bức cung Tiếp vương, đương nhiên không thể không ưu tiên cho Đãi vương.

Lý Huyền trầm tính, ngay cả nếu Đãi vương thành thái tử, ngày sau hấn sẽ mượn có Đãi vương từng bức vua mà quang minh chính đại vì nghĩa diệt thân.

“Thỉnh bệ hạ thánh tài!” Đám quân sĩ đồng loạt giương cung bạt kiếm.

Tiếp vương chậm rãi đứng dậy, yên tĩnh đột nhiên trở lại. Công công bên cạnh đưa cho hấn một vật, trừ Lý Phỉ, mọi người đều theo dõi vật trong tay hấn.

Đó là một cái nỏ bằng gỗ được chế tác khéo léo, nhưng so với nỏ bình thường thì có điểm không giống. Phần mang tên trên nỏ rất khác mà mũi tên càng khác, giống 1 viên đạn hơn.

“Trần công cũng biết đồ vật trên tay ta chứ?” Tiếp vương chậm rãi hỏi.

Trần Trì Hoa nheo mắt nói: “Bệ hạ nghĩ dùng thứ đó thì có thể ngăn năm vạn tinh binh của thần sao? Bệ hạ chẳng lẽ phải ép thần phạm tội tày trời sao?”

Tiếp vương cười, nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, gươm cung nỏ lên nhắm Trần Trì Hoa.

Mọi người chỉ nghe “Thu” một tiếng, một viên đạn được bắn thật mạnh xuyên qua Dịch vương đang đứng yên, xuyên qua sườn hai cung nữ cuối cùng xuyên thủng thân thể Trần Trì Hoa, lại xuyên thủng vài tên quân sĩ phía sau hắn. Tiếng kêu thảm thay nhau nổi lên.

Trần Trì Hoa kinh hãi chi cực: “Đây là cái gì? Này...”

Mọi người đều bị kinh hãi, Trần Trì Hoa bắt đầu đổ máu, đám quân sĩ phía sau hắn đổ rạp trên mặt đất, nhìn thấy ghê người.

Chỉ nghe Tiếp vương lãnh khốc nói: “Trần công dù có cường binh vạn người mà có tâm phản thì cũng không thể sống.” Hắn đặt lại cung nỏ lên tay công công.

“Huống chi ta đã chuẩn bị hàng ngàn cung nỏ như vậy.” Tiếp vương lạnh lùng đảo qua đám thủ hạ và các hoàng tử, ánh mắt dừng lại trên người Lý Huyền. Tuy rằng không có cung nỏ chỉ vào, nhưng Lý Huyền lại cảm thấy đổ mồ hôi phía sau lưng.

“Dịch nhi, ngươi còn không ra?”

Lý Hiến quá sợ hãi, bỗng nhiên cảm thấy thôi rồi.

“Vâng thưa phụ vương.” Lý Dịch từ sau lưng Tiếp vương đi ra, toàn thân mặc giáp, “Khởi bẩm phụ vương, bọn tặc tử trong kinh thành đã bị nhi thần cơ bản khống chế được, còn trong cung, phụ vương cũng đã hạ được Trần công cùng thủ hạ của Đãi vương.” Quân sĩ Trần Trì Hoa vào cung chính là dính bẫy của Lý thị phụ tử.

“Cuối cùng là chuyện gì?” Có người khe khẽ hỏi.

Lý Dịch tự nhiên sẽ không giải đáp, chỉ cùng Tiếp vương quan sát Phái vương Lý Huyền đang biến sắc. Ít nhất Lý Huyền có một chút khả năng dự đoán, đã nhìn ra Bình Đại Phúc có địa vị đặc thì trong lòng Lý Dịch.

Biết rõ y phục Lý Hiến đưa ra là đồ phông chế, biết rõ tóc đen kia không là của nàng nhưng tim Lý Dịch vẫn đập nhanh, cho nên Lý Hiến đã nhìn ra chân tình của hắn.

Trần Trì Hoa tất nhiên là không cam lòng, ra lệnh cho quân sĩ tiếp tục trận chiến. Nhưng Tiếp vương tàn khốc một câu “Buông binh khí, không nghe sẽ tru di cửu tộc” làm quân tâm dao động. Đám quân sĩ này đều biết bức vua là phạm thượng, mà nay Lý Dịch đã xuất hiện, rõ ràng Đãi vương tính sai đại sự, nếu tiếp tục chống lại thì kết cục là tru di cửu tộc, người thông minh đều dễ dàng sáng suốt lựa chọn. Đám quân sĩ bắt đầu hạ binh khí, quỳ xuống xin hàng. Trần Trì Hoa cùng tâm phúc của hắn tiếp tục giết được vài thị vệ, nhưng làm thế nào giết hết được Tiếp binh? Trần Trì Hoa thấy tình thế không ổn, trực tiếp dẫn quân sĩ thân tín xông lên phía trước— chỉ có liều chết giết Tiếp vương cùng Lý Dịch mới có thể xoay bại thành thắng, đáng tiếc Lý Phi đã chắn ở trước mặt bọn họ.

Lý Phi vung roi, liên tiếp mấy tiếng thanh thúy tiên minh, làm bọn họ phải lùi bước. “Trần công, nay ngươi chỉ có thể lấy chết để tạ lỗi với Tiếp vương!”

Tiếp vương nhìn chằm chằm hoàng tử thứ sáu vốn chỉ biết phong hoa tuyết nguyệt của mình rồi cúi đầu nói với Lý Dịch, “Bảo hắn lui ra!”

Lý Dịch tiếp nhận cung nỏ trong tay Tiếp vương, “Lục đệ, lui ra phía sau!” Hắn khoát tay, bắn nỏ, bọn Trần Trì Hoa cùng ba người bên cạnh đều chết.

Lý Hiến nhìn chằm chằm, nếu hần lúc này đoạt cung nỏ trong tay Lý Dịch, tình thế có thể thay đổi không? Hần bắt giắc đi về phía Lý Dịch, thình lình nghe đau nhói sau lưng, nhìn lại, là tâm phúc thị vệ thân cận của Tam đệ Phái vương Lý Huyền. Lý Hiến muốn nói cái gì, nhưng người này đã một tay che miệng hần, một tay đâm nhanh.

Tiếng roi vút không dứt bên tai, Lý Phỉ vừa đánh vừa tiến về phía Tiếp vương, ánh mắt hần không nhìn đến kẻ nào, chỉ nhìn xuống chân im lặng mà tiến. Tiếp theo những tiếng kêu thảm tuyệt mệnh là vô số thân mình ngã xuống, hỗn loạn vài tiếng nữ tử kinh hô vang lên ở phía sau hần. Ngọc bích cũng dần chuyển sang màu hồng của máu.

Trận đồ sát thật tàn khốc, Lý Phỉ đi chưa được bao nhiêu bước, thủ hạ Trần Trì Hoa đã tiến lên. Hần liên tục quát roi, chỉ nghe tiếng cung nỏ, tiếng gào thét, đã thấy máu tươi văng khắp nơi, thân thể rào rào ngã xuống...

Sau trận này, Đãi vương Lý Hiến cùng Trần Trì Hoa vì tội bức vua bị giết. Đức phi Trần thị tự sát. Gia tộc lớn nhất trong tứ đại thế gia nước Tiếp, Trần gia mấy đời danh môn vọng tộc, đã bị nhổ tận gốc. Chỉ còn may mắn sống sót duy nhất con gái thứ ba của Đãi vương, cũng bị đày vào lãnh cung.

Đó đã là Tiếp vương ân đức, không diệt hết chín họ của Trần gia, nhưng “Ân đức” lớn nhất mà nói là dành cho Phái vương. Theo bằng chứng điều tra của Hình bộ Đại tư án, Trần thị phạm thượng tác loạn không có bằng chứng cho thấy có liên quan đến Tư Mã gia tộc. Nhưng dưới sự áp chế của Tiếp vương, Tư Mã gia tộc sau sự kiện bức vua cũng không còn được như trước. Mà Phái vương cũng không còn đi lại với các quan lại. Tuy trên mặt vẫn là nét xuân phong ngênh nhân nhưng là xuân phong với cơ thiếp và danh kỹ.

###

Đêm đó, sau khi Trần công và Đãi vương dền tội, Lý Dịch vốn định đem những chuyện quan trọng ủy thác cho Lý Phỉ, nhưng Lý Phỉ lấy cớ mệt nhọc mà từ chối. Lý Dịch đành tự mình xử lý, hần an trí đám phản quân và phái quân tróc nã người của Trần thị tại kinh thành xong thì trời đã tảng sáng.

Sáng sớm, Lý Dịch không quản mệt mỏi, tự mình dẫn tùy tùng tới nhà Bình Đại Phúc. Tư Mã Tĩnh Ngạn đứng ở cạnh bảng hiệu “Phúc Huệ”, trầm giọng nói: “Ta đã dốc hết lực nhưng lửa mạnh quá, phủ của ta cũng bị đốt tối.”

Lý Dịch xoay người xuống ngựa, khom người xuống tấm bảng hiệu cháy dở, tay đụng vào chữ “Phúc”, cảm thấy đau lòng. Hần thu tay, đứng lên quát: “Tần Đại Đồng đâu?” Tần Đại Đồng là thủ lĩnh thị vệ hần đã an bài ở nhà của Bình Đại Phúc.

Một thân ảnh lặng yên xuất hiện, cung kính đáp: “Thuộc hạ đã kiểm tra nhiều lần, Bình cô nương và người của Bình gia không ở đây.”

Lý Dịch không để ý Tư Mã Tĩnh Ngạn ở bên, trách mắng Tần Đại Đồng: “Bản cung hỏi tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì? Bình Đại Phúc vì sao không ở đây?”

Tần Đại Đồng ảm đạm nói: “Thuộc hạ không biết!”

Lý Dịch cực kỳ tức giận: “Người không biết? Bản cung lệnh cho người ngày đêm bảo hộ, người dám hỏi báo bản cung người không biết?”

Tần Đại Đồng không biết nhưng Tư Mã Tĩnh Ngạn biết. Chuyện Trần gia bức vua cũng là hần đứng phía sau. Hần cân nhắc, tuy rằng nhà Bình Đại Phúc với nhà hần cách vách nhưng dù sao rất nhiều người kinh thành đều biết Tư Mã Thu Dịch con hần hay qua lại nơi đây, nếu nói hần không biết chuyện gì xảy ra thì thật khó tin. Tư Mã Tĩnh Ngạn trầm giọng nói: “Điện hạ, chuyện xảy ra quá nhanh. Nhà Bình cô nương có rất nhiều pháo hoa của Lô Tứ, khi bị cháy nổ thì uy lực không nhỏ. Chỉ là ta thấy vụ cháy này có điều kỳ quái. Rất nhiều hạ nhân nhà ta đều nói bên nhà Bình cô nương ngoài tiếng đốt pháo còn có tiếng đánh nhau. Tiếc là khi bọn hạ nhân nhà ta chạy sang thì lửa đã quá lớn, bọn họ vội vàng cứu hỏa mà không hề gặp qua ai khác.”

“Phanh” một tiếng, Tần Đại Đồng bị Lý Dịch đá chống vó.

Lý Dịch mắt đỏ vằn, xoay người nắm vạt áo Tư Mã Tĩnh Ngạn: “Là người hại nàng!”

Tư Mã Tĩnh Ngạn không phản kháng, chỉ nhìn bằng hiệu, nói: “Là nàng phải đi.”

Lý Dịch nhìn Tư Mã Tĩnh Ngạn thật lâu, đột nhiên buông hắt ra, xoay người vọt vào ngôi nhà đã cháy rụi. Một lát sau, Tư Mã Tĩnh Ngạn từ cửa nghe Lý Dịch hô: “Tần Đại Đồng, người lần tới đây cho bản cung!” Tư Mã Tĩnh Ngạn im lặng trở về nhà mình, Bình Đại Phúc không chết, người chết đều là người của hãn phái đến. Ngoài Lưu Ký Thủy (Thủy tử), bên người nàng còn có cao thủ dùng độc Tiểu độc vương, khó trách được phẩm mà Phái vương tặng bị trả về, người này thật lợi hại, vừa ra tay liền độc sát hơn mười người.

Bên kia, Lý Dịch phát hiện vết máu. Tư Mã Tĩnh Ngạn mặc dù đã kịp chử hết các thi thể đi nhưng cũng không thể xóa hết vết máu.

Tần Đại Đồng thấy chủ tử biểu hiện đáng sợ thì không đợi hỏi vội quỳ xuống đất nói: “Tối hôm qua giờ Tuất một khắc, thuộc hạ nhận được lệnh truyền phải mai phục cửa nam thành...”

“Ai truyền lệnh?” Lý Dịch hỏi.

“Trong cung, Từ đại nhân.” Tần Đại Đồng cúi đầu nói, “Thuộc hạ tưởng Lưu Ký Thủy thân thủ cao cường, có việc gì cũng có thể lo liệu, Từ đại nhân lại thúc giục rất nghiêm, thuộc hạ đành phải dẫn thủ hạ đi cửa nam, quả nhiên cửa nam...”

“Ba” một cái tát vang dội vào mặt hãn, khí lực to lớn.

Lý Dịch rút bội đao ra rồi lại suy sụp tinh thần mà thu hồi.

“Khanh” một tiếng, Tần Đại Đồng biết chính mình vừa về từ quỷ môn quan.

Ít ngày sau, trong một buổi chiều, quần thần nước Tiếp trang nghiêm đứng nghe cận thần của Tiếp vương - Từ Thiện - kể một câu chuyện có thật.

Từ Thiện là hoạn quan, từ nhỏ hầu hạ Tiếp vương, người này mồm miệng lanh lợi, làm việc lưu loát. Mọi người đều biết Từ Thiện là tiếng nói của Tiếp vương.

“... Ngày ấy Cảnh nữ Bình Đại Phúc vờ ốm đau, thỉnh cầu thái tử điện hạ đáp ứng, giả triệu tập người giỏi tay nghề diễn trò để vờ các nghệ nhân đến cùng Bình Đại Phúc tháo những đồ dùng gia đình trong nhà ra, nghiên cứu làm thành cung nổ...”

Lý Huyền nhớ lại thủ hạ ngày ấy có báo việc Bình Đại Phúc mười bộ đồ dùng gia đình, đến lúc này hãn mới biết được, thì ra từ lúc đó nàng đã có chuẩn bị, trong lòng hãn không khỏi hoảng sợ.

“... Lô Tứ chỉ nghĩ Bình Đại Phúc có tâm làm pháo hoa, không biết nàng là muốn nghiên cứu chế tạo đạn cho cung nổ. Trời không phụ lòng người, cuối cùng nàng đã làm được. Để có thể đem cung nổ vào cung, Bình Đại Phúc nửa đêm bắn pháo hoa, làm người kinh thành được chứng kiến kỳ quan. Ngô vương cơ trí, qua lời thái tử điện hạ mà biết được Bình Đại Phúc này thông minh hơn người, nên đã triệu nàng vào cung điện thánh. Nhưng đáng tiếc là nàng dù mang đến cả một xe đạn nổ nhưng lại từ chối lời của bệ hạ. Thái tử điện hạ tự mình giám sát lắp đạn vào cung nổ. Nhờ nàng và thái tử, triều đình đã tiêu diệt được hàng phục phản quân...”

Lý Huyền cắn răng. Ngày đó hãn không phải không thấy pháo hoa, nhưng lại chỉ thấy pháo hoa đó là để lấy lòng Tư Mã Thu Dịch, không thể đoán ra là một phần trong kế hoạch tiêu diệt phản thần Đãi vương.

Lý Huyền nghiêng rằng, ngày đó nàng nếu đưa không phải một xe đạn nổ có lẽ hôm nay nàng có thể chân chính trở thành người của Lý Dịch. Tiếp vương sau khi được đạn nổ đã sai người nghiên cứu để tự chế, nhưng chưa có kết quả. Nếu không thì đã có rất nhiều đạn được dùng cho quân sự, như vậy, thiên hạ này ngày sau chẳng phải là Lý gia hãn độc bá sao? Nhưng việc nàng không tiết lộ phương cách chế đạn đã làm Tiếp vương nảy sinh sát ý. Thử nghĩ, người như vậy mà sang nước khác, chẳng phải sẽ thành mối họa của nước Tiếp sao?

“... Đêm giao thừa, Bình Đại Phúc đốt nhà rồi mai danh ẩn tích như đá chìm đáy biển. Ngô vương niệm tình là kì tài, đại cáo thiên hạ, triệu Bình Đại Phúc về cung, tứ phong thái tử Vương phi...”

Lý Dịch căn môi đến nát mà không biết. Hắn trầm nghĩ, nếu thật sự như thế thì thôi, Tiếp vương muốn nàng hồi cung làm gì? Hay là muốn mạng của nàng! Nổi danh thiên hạ, có khác gì truy nã khắp thiên hạ.

Lý Phỉ thủy chung im lặng lắng nghe, khuôn mặt tuấn mỹ bình thần không thể biết đang nghĩ gì.

Bức họa Bình Đại Phúc đã được dán khắp nước Tiếp, Dự để nước Cảnh cũng rất nhanh có hình nàng. Cô gái trong tranh mặc dù chưa phải mỹ nhân nhưng ánh mắt sáng ngời, nét mặt tươi cười lại khiến hắn nghĩ đến một người. Cũng là cười, một người vừa cười đã thấy ngây ngốc, một người vừa cười đã từ không đẹp trở thành duyên dáng.

Cũng tên Đại Phúc, đều là Cảnh nữ, ngoại trừ lông mi hơi không giống còn mặt mũi, ngũ quan đều rất giống. Cảnh Thân Mậu càng xem càng nghi ngờ. Lại còn chuyện nàng này cơ trí. Vì thế, Cảnh Vĩnh Phúc càng trở thành đề tài bán tán chốn cung đình nước Cảnh. Bất quá Dự để chỉ ám chỉ rằng hắn quan tâm vì nàng là một người con gái nước Cảnh lưu lạc bên Tiếp quốc và nàng cũng làm hắn nhớ đến công chúa đã mất. Hắn cũng muốn Bình Đại Phúc nhập cung Cảnh quốc, có thể được tấn phong là công chúa. Buồn cười một điều Đại Phúc vốn là công chúa.

###

Sau 1 năm sống ở kinh thành nước Tiếp, Đại Phúc lại nổi danh, so với cái danh đứa ngốc năm đó, so với Bình Đại Phúc được thái tử nước Tiếp cầu hôn, thì lần này thanh thế nàng càng lớn hơn nữa. Nhưng Cảnh Vĩnh Phúc biết rõ, đây là số phận treo chọc nàng.

Cơ hồ toàn bộ kinh thành nước Tiếp đang tìm nàng, phố lớn ngõ nhỏ nơi nơi đều có bức họa của nàng, trà phường tửu quán đều có thể nghe được chuyện về Bình Đại Phúc.

Nơi nơi đều là mật thám, của Tiếp vương, của Dự đế, của Lý Dịch, của Tư Mã gia. Nhưng bọn hắn ai cũng không ngờ là Cảnh Vĩnh Phúc vẫn ở trong kinh thành.

14. Chương 14: “ta Giúp Người, Người Cũng Nên Trả Giá Chút Ít”

Lúc này đây Thủy tỷ bị thương nặng, còn A Căn không hề động đậy. Cảnh Vĩnh Phúc cần viện trợ, nàng bất đắc dĩ nghĩ tới Dịch vương.

“Chúng ta đi khỏi nơi này đi ...”

Đầu bếp nhìn hai người bị thương thở dài: “Chúng ta đi đâu?”

Cảnh Vĩnh Phúc trầm giọng: “Sự thể cho tới bây giờ, ngươi còn tính khoan tay đứng nhìn, thật sự không giúp chúng ta sao?”

Hắn sững sốt, cúi mặt nói: “Ta có thể giúp gì ngươi? Ta chỉ là một đầu bếp vô năng, ngoài nấu ăn còn giúp được gì.”

“Đưa ta đi gặp chủ tử ngươi!” Nàng lạnh lùng nói, “Ngươi không làm chủ được nhưng chủ tử ngươi thì có thể!”

Nhược phu nhân kinh ngạc nhìn bọn họ.

Đầu bếp ngẩng đầu kinh ngạc hỏi: “Đại Phúc ngươi đang nói cái gì? Ta nghe không rõ?”

Cảnh Vĩnh Phúc gắt gao nhìn hắn, nói: “Ngươi mắt thấy Thủy tỷ bị người ta đả thương, thấy Tiểu Thúy quên mình trả thù, kỳ thật ngươi cũng chịu không nổi, lại nghĩ ta không để ý nên mặc kệ xông lên cứu người... Ta không cho ngươi đi hỗ trợ, không phải nói ngươi không thể giúp, mà là nghĩ đến chủ tử ngươi. Chủ tử ngươi nhọc lòng đem ngươi an bài ở biên cảnh nhiều năm, lại cho ngươi ở bên ta, không đến thời điểm quan trọng, hắn tuyệt không muốn ngươi bại lộ thân phận. Lúc trước có người của Phái vương, ta không cho ngươi động thủ. Nhưng hiện tại, nơi này chỉ có người Bình gia, đầu bếp, không, ta nên gọi ngươi là Dương Trù! Ngươi không cần biện giải. Đưa chúng ta đi gặp Dịch vương!”

Đầu bếp nét mặt căng thẳng, nhưng sau khi bị Thủy tỷ khinh thường liếc một cái, hắn cười khổ nói: “Quả nhiên là Đại Phúc thông minh, ai cũng không thể gạt được ngươi!”

Tiểu Thúy khi đã xác định A Căn tạm thời không còn nguy hiểm tính mạng thì cũng quay sang nhìn đầu bếp. Đã thấy hắn đang lấy ra một vật, hướng ngoài tường mà phóng, đúng là nội lực hùng hậu.

Thủy tỷ quát lên: “Người có thể dấu ta lâu như vậy!”

Đầu bếp thấp giọng: “Thủy tỷ, ta...”

“Ba” một cái tát dánh lên mặt hắn, hắn không né tránh, tiếp tục nói: “Nếu không phải mặt dày mày dạn để người xem thường thì xét theo tu vi của ngươi, sao không sớm nhận ra. Chỉ là ta không ngờ người không có võ công như Đại Phúc lại nhìn ra ta. Khó trách chủ tử ta thường nói, kẻ không có võ công còn lợi hại hơn nhiều so với những kẻ có võ chúng ta.”

Cảnh Vĩnh Phúc than một tiếng: “Thủy tỷ, ngươi cũng đừng làm khó dễ hắn. Hắn quả thật không giúp nhưng cũng không hại chúng ta. Ta có thể kết luận, nếu thực đến lúc cần kíp hắn nhất định sẽ ra tay tương trợ.”

Đầu bếp im lặng. Hắn một thân tu vi trác tuyệt, lại trở mắt nhìn một đám đàn bà trẻ con gặp nạn, đổ máu. Khi lửa cháy lớn, có vài tên hắc y nhân trèo tường vào, đầu bếp phân phó vài câu, bọn chúng liền rời đi. Không bao lâu, người nhà Bình gia từ cửa sau lên xe ngựa mà đi.

Đêm dài yên tĩnh, Cảnh Vĩnh Phúc gặp Dịch vương.

Lý Phỉ đến vội, chưa kịp thay triều phục. Tay còn cầm bài ngà, người mặc triều phục, có thể nói là cực kỳ tuấn nhã, hắn mơ hồ có chút bồi hồi, lại nghe trên người còn mùi máu tươi.

Đám người Nhược phu nhân đứng ở phía sau, đối thoại chỉ có Cảnh Vĩnh Phúc và Lý Phỉ.

Sau khi gặp, cặp mắt Lý Phỉ chưa hề rời khỏi Cảnh Vĩnh Phúc. Nàng biết Lý Phỉ có nhiều nghi vấn, mà nàng cũng có, nhưng không ngờ Lý Phỉ lại mở miệng hỏi: “Người... mười lăm tuổi sao?”

“Đúng vậy, Vương gia.” Theo thói quen, Cảnh Vĩnh Phúc mở mồm chính là câu này.

Lý Phỉ môi vừa động, lại không nói chuyện, hình như có thiên ngôn vạn ngữ mà lại không thể nói thành lời.

Qua thật lâu, hắn mới nói: “Vì sao nghĩ đến ta?”

Cảnh Vĩnh Phúc ngẫm nghĩ rồi nói: “Bởi vì ngươi là Lý Phỉ.”

Lý Phỉ nói “Ta”, nàng liền tự ý hủy bỏ tôn xưng “Ngài”, hơn nữa lại còn gọi thẳng tên hắn.

Châm chọc một lát nàng lại nói: “Ta chưa từng nghĩ sẽ cùng vương thất nước Tiệp dây dưa không rõ, nhưng là trong lời nói của Lý Phỉ có ngụ ý, ta nghĩ, chúng ta có thể trở thành bằng hữu. Không quan hệ Cảnh Tiệp, không quan hệ tôn ti.”

Nàng lại cười: “Dù sao cũng phải thừa nhận Lý Phỉ là hiểu ta nhất.” Nàng mười ba tuổi bắt đầu đến biên cảnh nước Tiệp, liền bị hệ thống ngầm của Dịch vương theo dõi. Nếu Lý Phỉ không hiểu biết về nàng thì có lẽ không có ai có thể hiểu nàng.

Lý Phỉ nhìn nàng thật sâu, trầm mặc nửa ngày, rồi nói: “Bội phục.”

Cảnh Vĩnh Phúc cười khổ nói: “Ta còn muốn cảm ơn ngươi, nếu không có đầu bếp tốt như vậy làm mặt thám bên người, hiện tại ta thật không biết nên đi đâu?”

Lý Phỉ trầm ngâm nói: “Những lời này ta vốn không nên nói và lúc này, nhưng ngươi cũng nên biết, ta ở nơi này trốn tránh cũng chỉ là nhất thời. Mà ta vị tất đã đáng để ngươi tin. Ngươi đừng quên, ta chung quy cũng là Lục hoàng tử nước Tiệp.”

Cảnh Vĩnh Phúc bình tĩnh nói: “Ta đương nhiên biết. Ta còn biết ngươi từng muốn giết ta.”

Lý Phỉ trong mắt hiện ra một tia thống khổ rồi lạnh nhạt nói: “Không sai. Ngày ấy ta mang ngươi đi Đà La tự ở Hương Sơn, dọc đường đi không biết có bao nhiêu lần định xuống tay. Lý Huyền không biết năng lực của ngươi, ta thì biết. Một khi Lý Dịch trở về kinh thành hội hợp cùng ngươi, hắn sẽ không thể từ bỏ ngươi. Mưu đồ bí mật của ta nhất định sẽ bị ngươi phá hư.”

“Cho nên người nói ‘Không có lần sau.’” Cảnh Vĩnh Phúc bên cạnh cảm thấy muốn phát hỏa, trời thu mát mẻ mà lòng nàng nóng giãy.

Lý Phỉ ngừng một chút, bắt đầu nhớ lại: “Khi người ở biên cảnh tìm tới Hiên Viên, ta đã bắt đầu để tâm đến người. Người không phải tiểu nhân vật bình thường, người có một mẫu thân xinh đẹp thiên tiên, một hạ nhân thân thủ bất phàm, còn có một thường nhân không biết tên. Nhưng lúc ấy ta cũng chỉ là tò mò, là ai có thể đem một nữ hài tử mười ba tuổi tài bồi thành người? Cơ trí, thông minh không nói đến, chỉ nói cái thực đơn cổ quái, có đủ các món cung đình nước Cảnh cũng đã rất lạ. Phải biết rằng, ngoài võ công thì đầu bếp cũng thực là có tay nghề nấu nướng. Một người đam mê nấu nướng nhiều năm lại không biết nhiều bằng một nha đầu mười ba tuổi, điều này nghĩa là gì? Mà người không chỉ tinh thông nấu nướng, nghe đầu bếp nói, có khi người còn có thể làm đồ mộc, đồ sắt, làm ra mấy món cổ quái. Người như vậy bảo ta làm sao có thể không hiếu kỳ?”

“Quán rượu là nơi rất tốt để thu thập tin tức, người lại đối với việc này không có hứng thú, cho nên người không phải gian tế nước Cảnh. Ghi chép về những việc người làm trong một năm ở biên cảnh, ta đều xem qua. Người vui vẻ sinh sống tại biên giới hai nước Tiếp – Cảnh, kinh doanh một quán rượu náo nhiệt, không có hành động gì khác thường, làm mẫu thân yên lòng, nuôi dưỡng một đôi song sinh.” Lý Phỉ thở dài, “Nhưng Lý Dịch đến đã làm thay đổi tất cả. Hắn đến, người liền đoán ra sắp có tai họa nơi biên cảnh, liền gấp rút ra đi. Vốn người đã muốn đi xa, vì sao lại quay đầu lại? Lý Dịch có gì đáng để người giúp hắn? Đại Phúc, người thực mâu thuẫn. Một số việc vẫn rất ngu ngốc, thật đúng là Đại Phúc!”

“Ta thấy người đã tự đặt mình vào nguy hiểm. Nếu ngày đó ta tự tay giết người thì có khi lại tốt hơn là để người chết trong tay người khác. Ta không hạ thủ. Dù biết rõ người là tiểu nha đầu chuyên làm chuyện xấu, ương bướng khó thuần, nhưng lại cứ chờ mong ở người...” Lý Phỉ tư lự, khóe miệng cười tự giễu, “Chờ mong người, khi nào mới có thể lớn lên?”

“Ta không còn nhỏ.” Cảnh Vĩnh Phúc bĩu môi.

Lý Phỉ vòng vo: “Thật ra, ta rất cao hứng khi người tìm ta lúc này. Lý Dịch không thể bảo vệ người, nhưng ta có thể. Đại Phúc, ta có thể thu nhận các người, có thể bí mật phái người chữa trị cho đám người Lưu Ký Thủy. Nhưng người cũng nên trả giá chút ít?”

Cảnh Vĩnh Phúc ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Ta hiện tại ăn mặc, chi phí đều là đồ của Lý gia các người, về chuyện cố sức để không rước họa sát thân, ta không nghĩ sẽ lại phạm.” Nàng u oán liếc nhìn hắn một cái, lại nói, “Ta giúp Lý Dịch kết quả vô cố làm rụng đi không ít lông mi, người chẳng lẽ muốn đem những cọng lông mi ít ỏi còn lại của ta mà nhổ hết?”

Lý Phỉ mỉm cười nói: “Không đến mức vậy, bộ dạng người vốn đã không được tốt lắm, nay lại thiếu lông mi thì... Bất quá, có lẽ càng khôi hài.”

Cảnh Vĩnh Phúc khuôn mặt cứng đờ.

Lý Phỉ trầm ngâm một lát, lại đổi tôn xưng: “Như vậy đi, trong lúc Lưu Ký Thủy bọn họ ở trong này dưỡng thương, người nên bán mình cho bốn vương.”

Cảnh Vĩnh Phúc há hốc miệng.

Lý Phỉ ám muội cười nói: “Từng có người nói bốn vương lấy sắc tặng người, hiện tại bốn vương cũng muốn thử xem, đối với người này yêu thương nhưng nhớ thì như thế nào?”

“...” Cảnh Vĩnh Phúc đẹp cơn ngạc nhiên, nhìn thật kỹ hắn, đột nhiên nhếch miệng cười nói, “Không phải làm nha đầu sao, Vương gia không cần nói quá đáng như vậy.”

Cảnh Vĩnh Phúc sớm có chuẩn bị, bảo cáo lột da không dễ. Dịch vương buông tha nàng một lần, lúc này nàng chủ động đến cửa, hắn sẽ tuyệt không dễ buông tay. Tuy rằng nàng không biết mục đích cuối cùng của hắn, nhưng có thể xác định là hoàng tử Lý gia đều có dã tâm. Hắn còn trên đũa nàng. “Bán mình”, “Yêu thương nhưng nhớ” nói mấy từ này cũng chỉ để thăm dò biểu hiện của nàng.

Quả nhiên, Lý Phỉ ngừng cười: “Muốn xem người bộ dáng quần bách thật đúng là khó! Rõ ràng có cần ta, lại vẫn có thể vững vàng. Sáng mai ta sẽ cho người đến gặp người.”

“Đúng vậy, Vương gia.”

Lý Phỉ đứng dậy, đi mấy bước rồi ngừng lại: “Năm nay người sẽ về với bốn vương, tiểu nha đầu...”

Cảnh Vĩnh Phúc thầm kêu khổ. Lý Phỉ cười chậm rãi biến mất.

###

Kinh thành lại đồn thổi về câu chuyện được kể trên triều, những đoạn liên quan đến Đại Phúc tức thì bị thêm mắm thêm muối vô cùng kì diệu, cơ hồ đem nàng thổi thành tiên nữ hạ phàm để tương trợ Lý Dịch.

Nhưng bọn hần không biết, lúc này tiên nữ đang ở bên người Dịch vương cần trọng làm bốn phận một nha đầu.

Lý Phỉ lại một phen thay hình đổi dạng của nàng, tạo hình một nha đầu kinh điển, váy dài, đeo khăn che mặt, không cho người khác nhìn đến dung mạo. Cùng lúc hạ nhân Dịch vương phủ đều bị yêu cầu giữ gìn quy củ cẩn thận. Nói về chuyện dung mạo, bọn họ đều biết dù nàng dung mạo ra sao đều không có khả năng đẹp hơn Dịch vương.

Cảnh Vĩnh Phúc bị Lý Phỉ mang theo bên người, hần làm gì nàng đều hầu hạ. Từ khi hần vừa mở mắt rời giường, nàng nhất định phải xuất hiện ở trước mắt hần. Chỉ có số ít thời điểm mới không cần nàng đi theo, còn lại nàng đều phải ở phía sau thắt lưng đoản kiếm của hần, như hình với bóng.

Cảnh Vĩnh Phúc có thể nhận thấy rất nhiều ánh mắt hâm mộ của các nha hoàn. Trong mắt các nàng ấy, Lý Phỉ là trời, là chủ tử đẹp nhất trên đời, là nam nhân ưu tú nhất, có thể hầu hạ hần là phúc lớn. Bất quá đối với Cảnh Vĩnh Phúc mà nói, làm nha hoàn cho Lý Phỉ, nhiều nhất cũng chỉ là được hưởng “Diễm” phúc, hơn nữa, từ “Diễm” này cũng chỉ có tính an ủi nàng.

Mỗi ngày, vào lúc sáng sớm, cái tên phong hoa tuyết đại lười biếng đó ở trên giường, chờ nàng đưa trà. Sau khi hần rời giường. Cảnh Vĩnh Phúc không thể không bội phục chính mình thật sự rất rất giỏi, đối với sắc đẹp của hần hoàn toàn không động tâm.

Làn da như tuyết, lộ rõ xương quai xanh cùng vòm ngực săn chắc, vai rộng lưng thon eo nhỏ, chân thon dài, động tác xuống giường chậm chạp, vài sợi tóc dài vương qua mặt nàng. Lúc này nếu cố tình hần còn có thể đánh ra song chưởng mà ôm lấy nàng. Cũng may cho tới bây giờ hần cũng chỉ là dọa nàng, hai tay vươn ra thành quyền rồi sau đó lại duỗi mười ngón ra, tỉ mỉ nhìn 10 đầu ngón tay không nhìn tới nàng.

Nếu căn cứ theo cách ăn mặc để suy đoán tính cách 1 người thì Lý Phỉ chính là người giỏi ép buộc người khác. Sau khi rời giường, hần mở rất nhiều tủ quần áo, vô tư lựa chọn. Đương nhiên, người đi theo hần phải dọn dẹp tất cả quần áo hần thả lại. Cảnh Vĩnh Phúc không thể giúp hần mặc quần áo, nguyên nhân là nàng rất ngốc. Điều này cũng khó trách nàng, tiểu nha đầu này xưa nay ngại phiền toái nên chỉ thích mặc quần áo đơn giản, đồ rườm rà rất mất thời gian.

Lần đầu tiên Cảnh Vĩnh Phúc giúp Lý Phỉ mặc quần áo đã khiến hần khiếp sợ, sau lại giấu cột nàng, cuối cùng thì có thái độ bất đắc dĩ. Phỏng chừng Lý Phỉ hai mươi năm được người hầu hạ, lần đầu tiên gặp phải kẻ đem áo khoác làm áo sơ mi, đem khăn đội đầu làm vạt áo.

Lúc Lý Phỉ mặc quần áo, Cảnh Vĩnh Phúc tránh không nhìn bằng cách thu gom quần áo. Nàng gom quần áo thành một đống rồi nhét vô tủ, đương nhiên không chấp nhận được. Cho nên, ngày nào cũng làm đi làm lại. Cũng chỉ vì nàng muốn tránh nhìn hần chậm rãi mặc cái này mang cái kia.

Sau đó, Cảnh Vĩnh Phúc hầu hạ hần bữa sáng, rồi theo hần đến hoa viên, nhìn hần cực kỳ thông thả đánh một bộ quyền. Ước chừng cũng chỉ có nha hoàn Cảnh Vĩnh Phúc là không nháy mắt nhìn hần tao nhã chỉ cực cùng hoa làm ảnh, theo gió lay động. Chẳng qua là nàng ngấm phong cảnh, cân nhắc tâm tư, lúc rồi rồi cũng sẽ ngấm hần một chút. Nói thật, Lý Phỉ quả có làm nàng thấy cảnh đẹp ý vui. Nếu cả ngày Lý Phỉ có thể đánh quyền như vậy, nàng sẽ càng thư thái. Đáng tiếc, Lý Phỉ đánh quyền xong cũng là lúc ác mộng bắt đầu.

“Mài mực!”

Sau khi đánh quyền, Lý Phỉ sẽ vào thư phòng xử lý văn kiện. Làm Vương gia nước Tiệp, ngoài một ít công văn hằng ngày hần còn có nhiều sản nghiệp cần đề ý.

Mài mực là việc Cảnh Vĩnh Phúc thật đúng là làm không xong. Lần đầu tiên mài mực, mực liền vẩy ra, làm cho nàng hai tay đều dính mực, quần áo cũng dính, còn Lý Phỉ một chút cũng không dính. Đó là vì hần thân thủ linh mẫn sớm cầm lấy một quyển sổ con trước mặt, vung trái vung phải, không chỉ đỡ mực văng ra mà cả đến ngón tay cầm sổ cũng không dính mực.

Cảnh Vĩnh Phúc sầu khổ đứng ở góc bàn, nói: “Vương gia muốn ta dính bao nhiêu thứ bẩn mới bằng lòng buông tha?” Quần áo dơ không việc gì, dù sao sản nghiệp của Địch vương gia rất lớn, nàng một ngày thay một trăm bộ cũng được, nhưng bị dính mực thực khó chịu.

Có chút kỳ lạ, Lý Phỉ giống như làm ảo thuật, không biết từ chỗ nào rút ra một cái bao lớn màu trắng. Nàng chưa kịp phản ứng, Lý Phỉ đã đến phía sau, trùm bao lên người nàng. Cảnh Vĩnh Phúc ngẩn ra, hần nói chuyện, hơi thở đã ngứa bên tai nàng: “Nha đầu, ta đem người bỏ vô bao.”

Cái bao được may để nàng trông vào người, thò đầu và 2 tay ra ngoài. Nàng chờ hần trùm bao lên mình xong, đang định nhích ra xa hần 1 chút thì lại bị hần bắt lấy cổ tay. Nhìn bàn tay búp măng với những ngón tay thon dài đang nắm cổ tay mình thật chắc nhưng cũng rất nhẹ nhàng, nàng không khỏi căng thẳng.

“Toàn thân bao kín rồi, đi đứng cẩn thận!” Hần cười khê rồi trở về chỗ ngồi, lại nhìn nàng 1 lượt.

Cảnh Vĩnh Phúc bình phục hô hấp, bắt đầu mài mực. Mực vẫn văng khắp nơi, đầu tiên là tay dính đầy mực, tiếp theo trên người cũng là mực dính đầy. Nàng than thầm, vì sao nàng dùng sức mực bắn tung tóe đã đành, giờ không dùng lực mực cũng bắn tung tóe? Nhìn lại động tác của mình, lại ngắm cái bao trắng đang trùm lên người, Cảnh Vĩnh Phúc cảm nhận được Nhược phu nhân đối với nàng thật quá bất đắc dĩ.

Lý Phỉ ngưng động tác mài mực của nàng lại rồi mới mở quyển sổ con ra.

Nàng trừng mắt hần, hần cũng nhìn nàng. Con mắt sáng ngời rạng rỡ của hần lộ rõ ý cười.

“Vì sao người thông minh như vậy mà có một số việc lại có thể vụng về đến thế?” Lý Phỉ thuận thế lại bắt lấy tay nàng, đồng thời tránh được bị vẩy mực lên người. Hần lau mực trên bàn, miệng giễu cợt “Thật không dám cho người lau cái bàn này, sợ càng lau càng đen.” Hôm trước nàng lau vết mực trên bàn, đã không cẩn thận để tay áo đụng tới nghiêng mực, kết quả là từ áo tới mặt bàn đều bị nàng làm cho đen nhem.

Cảnh Vĩnh Phúc lui mạnh ra phía sau ba bước, cởi bỏ bao trắng ra khỏi người.

Lý Phỉ cười hỏi: “Sao vậy, người giận à?”

Chỉ nghe nàng rầu rĩ nói: “Nào dám? Chính là trùm cái bao này chỉ làm Vương gia chê cười.”

Lý Phỉ từ từ nói: “Nói thật, bổn vương rất thích bị người chọc cười!”

Cảnh Vĩnh Phúc lại cúi đầu, trước mắt nàng ăn nhờ ở đậu, ngoài cúi đầu chỉ còn câu “Đúng vậy, Vương gia”.

Xong buổi sáng vất vả đã đến giờ ăn trưa. So với mài mực thì độ tra tấn của bữa trưa là chuyện nhỏ. Nàng chỉ cần chịu đói, đứng ở phía sau Lý Phỉ. Lý Phỉ dùng xong bữa trưa sẽ đi nghỉ, lúc này, nàng sẽ được dùng cơm, sẽ có người chuẩn bị sẵn đồ ăn ngon ở trong phòng cho nàng. Bất quá thường là nàng không kịp ăn xong bữa thì đã lại phải đến chỗ Lý Phỉ hầu hạ.

Cảnh Vĩnh Phúc thấy buổi chiều trôi qua rất lâu, bởi vì buổi chiều Lý Phỉ im lặng khác thường. Bất luận như thế nào, Lý Phỉ đều một mình ngồi ở hoa viên nửa ngày. Có khi hần lại trở lại thư phòng, không cần nàng mài mực, mà là đọc sách, vẽ hoặc là đến nội viện luyện công. Buổi tối Lý Phỉ nghe thủ hạ báo cáo động thái một vài người. Hần cũng không kiêng dè, cứ để nàng đứng nghe. Vì thế, Cảnh Vĩnh Phúc nghe được cả chuyện của chính mình, cũng nghe được nàng đi rồi Lý Dịch thất thố với Tư Mã Tĩnh Ngạn, mỗi chuyện đều trình bày chi tiết.

Một đêm, thủ hạ Lý Phỉ đi rồi, Cảnh Vĩnh Phúc trêu ghẹo nói: “Ta như vậy mà ngày đó Vương gia cũng cẩn thận sưu tập tư liệu sao?”

Lý Phỉ không nói lời nào, lấy ra một quyển ghi chép đưa cho nàng. Nàng nhận lấy, trên bìa sách ghi rõ 3 chữ — Bình Đại Phúc.

Nàng mở trang thứ nhất, nhìn qua liền yên lòng. Địch vương chỉ điều tra từ khi nàng vào nước Tiệp, thời gian nàng ở nước Cảnh chỉ có một dòng: sống cùng mẫu thân.

Lý Phỉ nhìn kỹ nàng, chỉ thấy nàng lật từng trang từng trang xem lướt qua.

“Sao vậy, thủ hạ bốn vương chẳng lẽ có báo cáo sai? ”

Cảnh Vĩnh Phúc chống chế: “Chỉ là ta không thể tưởng được, chuyện ta cùng Tư Mã Thu Địch gây rối loạn cũng được ghi lại rõ như vậy!”

Lý Phỉ sâu kín nói: “Nếu không phải người sau khi ra khỏi vương phủ liền đi tìm Tư Mã Thu Địch, bốn vương đã không...”

Cảnh Vĩnh Phúc tiếp tục lật các trang ghi chép, được một nửa thì dường như nhớ ra chuyện gì: “Vương gia, tất cả sách vở trong phòng này đều là thủ hạ của người ghi lại rồi báo lên?”

Lý Phỉ lười biếng tựa vào ghế, nhắm mắt nói: “Không sai!”

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn quanh bốn phía, tất cả đều là các ngăn tủ, số ghi chép chỉ sợ không thua gì Dể Dàng phủ.

Bỗng nhiên nàng vọt tới ngăn tủ phía trước, quăng quyển ghi chép vào người Lý Phỉ, hấn liền duỗi tay ra mà bắt, ngay cả mắt cũng không buồn mở ra.

Nàng cười dài: “Đánh lén Vương gia thật là khó.”

Lý Phỉ vẫn ngồi trên ghế, thân hình có chút phập phồng.

Buổi tối mới làm Cảnh Vĩnh Phúc xấu hổ, bởi vì phòng của nàng ngay phía ngoài phòng ngủ Lý Phỉ, nói trắng ra là phòng hạ nhân. Cũng may Lý Phỉ cuối cùng không làm nàng khó xử, đến lúc đi ngủ thì không đùa giỡn nữa. Bất quá nàng hiểu rõ Lý Phỉ có bí mật không muốn người khác biết.

Đêm thứ nhất, Vĩnh Phúc nghe tiếng nói, tưởng rằng hấn kêu nàng đi vào lấy cái khăn mặt, kết quả mặc thêm quần áo chạy tới thì vừa thấy hấn vẫn đang ngủ. Nàng đứng đó nghiên cứu cách nào mà hấn phát ra tiếng nói thì hấn đã mở mắt ra. Trong bóng tối, đôi mắt hấn sáng rực, như đoạt hồn người, làm nàng hoảng hốt. Sau nàng hạ quyết tâm, cho dù có thích khách tới bên giường hấn nàng cũng sẽ làm như không biết.

15. Chương 15: Không Muốn Dây Dưa Hoàng Thất, Chi Bằng Sớm Rời Đi

Từng ngày trôi qua, Cảnh Vĩnh Phúc được Lý Phỉ cho gặp đám người Nhược phu nhân đã 2 lần. Thủy tỷ hồi phục rất mau nhưng A Căn còn cần thời gian tĩnh dưỡng. Có người của Lý Phỉ canh gác bên ngoài, Cảnh Vĩnh Phúc không nói được nhiều.

Lần thứ ba Cảnh Vĩnh Phúc đi gặp Nhược phu nhân thì A Căn cơ bản đã khỏi. Không có lần thứ tư. Bởi vì lần thứ ba gặp Nhược phu nhân, Cảnh Vĩnh Phúc đã quyết không rời mẫu thân.

Người Cảnh Vĩnh Phúc rời bỏ là Lý Phỉ.

Sáng sớm hôm sau, Lý Phỉ gõ giường nhiều lần, cuối cùng, người đến không phải Cảnh Vĩnh Phúc mà là một tùy tùng, hấn biết nàng đã đi rồi.

Hôm đó, Lý Phỉ ăn mặc đơn giản, một thân áo bào trắng, ngay cả đoản kiếm cũng chưa mang, liền vội vàng chạy tới chỗ đám người Nhược phu nhân. Hơn mười vị thị vệ quỳ trên mặt đất đều không gặp bốn người kia.

Lý Phỉ bình tĩnh dị thường, tỉ mỉ xem xét nhà cửa, nhưng không tìm được manh mối gì. Thất vọng, hấn chường 1 chường lên tường, chỉ nghe tiếng dội từ bức tường vọng ra, theo sau là 2 cái móng tay lẳng yên rơi xuống.

Sau khi hấn đi ước chừng nửa canh giờ, Cảnh Vĩnh Phúc nhặt lấy 2 móng tay của hấn. Nhìn chúng, Cảnh Vĩnh Phúc tin Lý Phỉ đối với nàng có vài phần chân tình. Chỉ là hấn đã sai lầm từ năm ấy, năm nàng mười ba tuổi.

Trước mắt nàng bàng bạc hiện ra chuyện cùng Lý Phỉ kết giao, hình ảnh hắt lạnh lùng trong đình viện, im lặng trên xe ngựa, cô tịch trong Đà Lạt...

“Phúc Nhi, đi thôi.” Nhược phu nhân gọi nàng, nàng cười trong suốt, xoay người rời đi.

Một năm sau. Tại thành Tân Hải phía Đông Nam nước Cảnh.

Buổi sáng mùa hè, ánh mặt trời chiếu rực rỡ khắp nơi, sóng biển chậm chạp vỗ lên bờ cát, không nhanh không chậm. Một thiếu niên đen nhánh, chân trần đang về thôn.

Trên đường không ít người chào hỏi. “A Căn đã về à? Hôm nay cùng chú A Thổ đánh được nhiều cá không?”

“Không nhiều, chỉ đủ ăn thôi!”

A Căn cười lộ hàm răng trắng như tuyết. Tuy hắt hắt đen nhưng ai nấy đều thấy được hắt hắt ngũ quan cân đối, mặt mày thanh tú, là một thiếu niên anh tuấn. Hắt vừa nói vừa đi, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt giãn ra, khóe miệng khẽ nhếch lên, làm người nói chuyện với hắt cảm thấy bị cuốn hút.

“Nhà người đi cả ngày hôm nay, chắc là rất bận việc”

A Căn hất tay: “Không nói chuyện với các người nữa. Ta về trước, lát nữa sẽ đến...”

A Căn đi đã xa vẫn nghe tiếng nói chuyện theo gió truyền tới.

“Tiểu Tôm nhà người nếu giả được cho tiểu tử này thì thật có phúc!”

“Tiểu Căn ca rõ ràng là người của Bình cô nương, làm sao tới phiên Tiểu Tôm nhà ta chứ? Huống chi hắt còn có một tiêu muội xinh đẹp, làm sao lại để ý Tiểu Tôm?”

“Chắc chắc... Nói đến Tiểu Thúy nhà hắt, thật sự là một mỹ nhân.”

Người dân Hải Thôn đều là những ngư dân chất phác, kiếm ăn ven biển. Nam nhân đều xuống biển bắt cá, nữ nhân ở trên bờ rảnh rỗi, tự nhiên thành nhiều chuyện. Nhưng khi thuyền về, các nàng cũng rất bận rộn. Lúc này, các nàng đang nhanh chân chạy ra bờ biển. Nam nhân của các nàng không giống A Căn, chỉ cần đánh cá xong thì về nhà, bọn họ đều thích ở lại tán gẫu.

A Căn không thích như vậy, hắt cứ lên bờ là về nhà. Về đến nhà, lưng hắt thường ướt đầm mồ hôi và lấm tẩm muối.

Thủy Tỷ ra cửa, chỉ 1 bước đã đến cạnh A Căn.

Một thôn phụ từng nói rằng làn da nâu cùng thân hình cao lớn của nàng rất giống với những người dân miền biển.

A Căn vừa thấy nàng đi ra lập tức tập trung, quả nhiên, Thủy Tỷ không nói lời nào liền động thủ. A Căn thân vừa chuyển, đã bị trúng thế tấn công của nàng. Hắt chu miệng: “Thủy Tỷ lại khi dễ ta.”

Thủy Tỷ mặt không thay đổi, thản nhiên nói: “Đứng còn chưa vững.”, rồi xoay người, chỉ 1 bước đã vào trong nhà. A Căn thè lưỡi, một năm nay Thủy Tỷ tu vi tinh tiến, mấy hôm trước ra vào còn phải đi hai bước chân, hôm nay chỉ dùng một bước, hiển nhiên là nội công lại gia tăng. Chỉ là Lưu Ký Thủy tu vi càng cao, tính tình càng trong trẻo, lạnh lùng, vì thế lại càng tương phản với tính trẻ con của A Căn.

A Căn đi qua sân, vào nhà. Mùa hạ nóng bức nên cửa không đóng mà chỉ buông một tấm màn được kết từ rất nhiều những vỏ sò nhỏ. Trên màn, trước cửa có dính một khúc xương đầu cá — bằng hiệu của quán nhà các nàng.

Tiểu Thúy mặc áo ngắn tay, úp mặt trên bàn đùa nghịch với một cái đĩa đựng đầy lá dứa luộc. “Ca đã về” Rồi cũng không ngẩng đầu lên.

“Ừ.” A Căn đi đến góc nhà, lấy 1 cái khăn ẩm lau người. Hắt cố tình gây ra tiếng động cũng không nghe ai hỏi han gì, vì thế, nghiêm mặt nói: “Tiểu Thúy, ta khát !”

“Bên kia có trà lạnh, tự uống đi.”

A Căn bắt đắc dĩ phải tự lấy nước uống, cũng không dùng bát mà tu luôn cái ấm, không để vãi ra ngoài một giọt. Uống đã khát, hắt buồng ấm trà, hỏi: “Vẫn còn ngâm nước?”

Tiểu Thúy lúc này mới ngẩng đầu, mỉm cười nói: “Dường như cả mùa hè đều ngâm trong nước!”

A Căn đỏ mặt, cũng may da hắc sẫm nên rất khó nhìn ra. “Mẹ Thủy Hầu tử (alotoiday03: con khỉ nước) thật quá nuông chiều, chuyện gì cũng cho làm theo ý.”

Tiểu Thúy cười gian: “Không có người ngoài ở đây, ca muốn nói phu nhân hử.” rồi mỉm cười, “Ca kêu nàng là Thủy Hầu tử cũng được thôi, dù sao nàng cũng không có bộ dạng một tiểu thư.”

A Căn nở nụ cười: “Ta không tiện gọi nàng ra ăn trưa, người đi kêu đi.”

Tiểu Thúy cười ra tiếng: “Sao không dám đi kêu ?”

A Căn ngại ngần nói: “Ừm... Nam nữ khác biệt mà, tuy rằng không có gì, nhưng tóm lại không tốt...”

Tiểu Thúy che miệng cười rồi đi gọi.

“Nhanh thôi, có người đói !”

“Biết rồi! Phiền quá!” Từ trong buồng có tiếng đáp ra.

Mùa hè phiền toái, thời tiết nóng nực, cả người lúc nào cũng ướt mồ hôi. Cảnh Vĩnh Phúc lúc này đang ngâm mình trong bồn nước, hai chân để ra ngoài. Nhược phu nhân mặc áo mỏng ngồi cạnh quạt phe phẩy thật tao nhã. Từ lúc mọi người đến đây, chỉ duy nhất bà vẫn giữ được phong độ. Nhược phu nhân ba mươi ba tuổi, không chút phấn son, quần áo giản dị vẫn rất xinh đẹp, khó trách khi mới đến Hải Thôn, các ngư dân đều không tin bà là mẫu thân Cảnh Vĩnh Phúc, nhưng lại nói Tiểu Thúy mới là con bà, Cảnh Vĩnh Phúc là con nuôi.

Cảnh Vĩnh Phúc đứng dậy, người ướt đẫm, thăm thì: “Nếu có thể chọn, con muốn mùa hè ở núi tuyết, mùa đông ở nơi đây, tuyết biết bao nhiêu?” Vì tránh họ Lý nước Tiệp, lần này các nàng đã trở về nước Cảnh, đến nơi xa nhất này mà tránh. Lúc đi là cuối thu, nàng thầm nghĩ mùa hè dù nóng nhưng ở nơi ven biển luôn có gió nhất định sẽ mát mẻ, thực không tưởng tượng được đến mùa hạ ở đây chỉ có gió nhẹ, thậm chí không có gió, cực kỳ oi bức. Vì thế, Cảnh Vĩnh Phúc cả ngày đều ngâm nước, trở thành Thủy Hầu tử.

Nhận tấm khăn mềm mại từ tay Nhược phu nhân, nàng lau khô mình mẩy. Nàng đã đến tuổi dậy thì, dáng vẻ càng ngày càng xinh đẹp. Thủy Tỷ có lần đã nói: “Người rốt cục cũng giống con gái.”

Mặc bộ quần áo ngắn màu xám, tùy tiện quần lại mái tóc xong, Cảnh Vĩnh Phúc liền xông ra ngoài.

“Hôm nay ăn cháo! ”

A Căn ngăn ra rồi trừng mắt nói: “Không được, ta còn muốn cao nữa, không ăn cháo!” Hắc hiện tại khá cao, đã gần bằng Cảnh Vĩnh Phúc, bởi vậy ngư phụ trong thôn cũng thường nói hắc là con Thủy Tỷ.

“Mùa hè ăn cháo, vừa nhẹ bụng lại ngon miệng...” Cảnh Vĩnh Phúc vòng vo “Với lại người việc gì phải cao quá như vậy?”

A Căn liếc nàng một cái đầy vẻ xem thường: “Đừng quên, ngày đó trong lúc nguy cấp, là ai cứu người?”

“Ách!” Cảnh Vĩnh Phúc u hạp nói, “Đúng vậy, là người cứu ta, khiến cho tiểu thư như ta phải đi làm nha hoàn.”

“Người có điểm nào giống một tiểu thư?”

Tiểu Thúy ở bên cười khanh khách.

Lúc này, Thủy Tỷ ở trong bếp nói vọng ra: “Đừng có 2 trâu đấu nhau nữa, trưa nay ăn cháo! Còn có bánh tôm!”

A Căn nhất thời không có ý kiến. Bánh tôm là món hắc thích nhất, cũng là món khoái khẩu của ngư dân trong thôn. Món này là một trong những món được bán đầu tiên tại quán của các nàng.

Ngày đó vừa khai trương quán, Thủy Tỷ làm mấy trăm phần, mỗi nhà ở Hải Thôn đều đã ăn thử. Các ngư dân phúc hậu mới đầu đều ngỡ ngàng— tuy rằng bọn họ có thể đánh bắt tôm, nhưng tôm ở đây rất quý, đem tôm làm bánh tặng người có thể xem là hậu lễ. Sau nghe Cảnh Vĩnh Phúc nói nguyên liệu không phải tôm thịt mà là dầu và vỏ tôm giã ra trộn cùng bột mì bọn họ mới nhận lấy. Các ngư dân ăn rồi thì khen không ngớt, bọn họ không thể nghĩ tới việc dùng dầu và vỏ tôm lại có thể làm ra món ngon như vậy. Cảnh Vĩnh Phúc cũng không giấu diếm, đem công thức từ đầu chí cuối nói ra.

Làm bánh tôm kỳ thật rất đơn giản, vỏ và dầu tôm đem giã nhuyễn thành bột, trộn với dấm chua một hồi, lại trộn với bột mì, nặn ra bánh, rồi nướng hoặc chiên, bánh làm ra tuyệt không có một chút mùi vị dấm chua, ngược lại rất ngon. Đồ ăn ngon mà nhà nghèo cũng ăn được, vậy mới quý.

Các ngư dân Hải Thôn theo công thức cũng làm được bánh khá ngon, nhưng bọn họ đều nhất trí công nhận chỉ có Thủy Tỷ làm mới ngon. Ý tốt này của họ Cảnh Vĩnh Phúc cùng người nhà đều ghi nhận. Kỳ thật công thức nấu ăn nàng có rất nhiều, không sợ người khác bắt chước. Điều nàng không nghĩ tới là đám người bọn họ vừa từ một quán rượu đi ra giờ lại mở quán ăn để sinh sống.

Ngư nhân Hải Thôn trước nay thường chỉ bán thịt tôm, từ sau lần ăn thử bánh tôm, bọn họ thường được nghe khách ngỡ ngàng hỏi dầu và vỏ tôm. Lại sau đó không lâu, tại khu vực này, các tiệm rượu lớn nhỏ đều có bán bánh tôm. Bất quá Cảnh Vĩnh Phúc cũng không quan tâm, nàng chỉ chuyên tâm duy trì cách nấu ăn giữ nguyên hương vị. Bên cạnh đó, chính xác mà nói thì quán lần này gọi là quán cá nướng chứ không chỉ có bánh tôm. Quán chuyên dùng viên ngói, đốt nóng, đặt cá nhỏ đã làm sạch và ướp gia vị lên mà nướng.

Ăn được nửa bữa, Tiểu Thúy chợt biến vào trong. Cùng lúc, tám mảnh vỏ sò khê rung, có khách vào quán.

“Ôi, vừa khéo lại có bánh tôm!” Khách là Vương Tứ Nhi, vừa vào đã lên tiếng.

“Vương tiểu ca nhi tới thật khéo.” Cảnh Vĩnh Phúc lập tức đứng lên, mắt cười díp lại, đón khách hàng lớn của tiệm, con của thôn trưởng Vương lão nhân.

Vương Tứ Nhi ngồi xuống, tùy tiện đưa tay lấy bánh, cắn một miếng, cười nói: “Bánh tiệm nhà người thật ngon.”

Cảnh Vĩnh Phúc mức cho hắn 1 bát cháo.

“Mấy khách sạn trong thành cũng có bánh này nhưng không hiểu sao chỉ có ăn ở đây mới thấy ngon.”

“Ngon thì ăn nhiều một chút.” Cảnh Vĩnh Phúc liếc nhìn thất lưng da, ngọc bội và túi tiền phình to của Vương Tứ Nhi. Nhân nói tới nhà họ Vương, đây là 1 phú hộ trong thôn, làm chủ rất nhiều thuyền đánh cá. Hải Thôn nhiều ngư hộ như vậy nhưng chỉ có ba nhà có thuyền, còn lại đều là thuê lại của Vương gia.

Cảnh Vĩnh Phúc mang bát cháo đến cho hắn, hắn nuốt miếng bánh rồi hàm hồ nói: “Sao lại để Bình cô nương tự mình bưng tới? Tiểu Thúy đâu?”

“Đang nghỉ ở phía sau rồi.” Vừa biết người đến liền sớm chạy mất rồi. Cảnh Vĩnh Phúc thầm nghĩ.

“Hắc hắc, Bình cô nương, ngươi nên giúp ta đem giấu Tiểu Thúy đi, vài năm nữa, ta sẽ xin cha ta tới cầu thân.” Vương Tứ Nhi nói xong lại ừng ực húp cháo, quẹt miệng một cái lại nói lấy lòng, “Cả đến cháo cũng ngon!”

A Căn cười lạnh, ngoảnh mặt làm ngơ, rồi cũng vọt vào hậu viện. Cảnh Vĩnh Phúc thầm nghĩ, thật sự thì Vương Tứ Nhi tương tượng Tiểu Thúy sau vài năm nữa như thế nào?

“Đường như ta đến làm Tiểu Căn nhi mất hứng?”

Cảnh Vĩnh Phúc thuận miệng đáp: “Đúng vậy, người đến hắn đã mất hứng rồi, ngươi lại còn ăn mất bánh bột ngô của hắn.!”

Vương Tứ Nhi chống chế: “Hắn mỗi ngày đều cùng chú A Thổ đi đánh cá, dùng sức không ít nên sức ăn khẳng định không nhỏ. Bất quá chờ khi em gái hắn gả cho ta, hắn muốn ăn bao nhiêu cũng được!”

Cảnh Vĩnh Phúc đoán lúc này A Căn đang mắng thầm trong bụng: “Ngu ngốc!”

Vương Tứ Nhi ngoại trừ tiền nhiều thì không còn ưu điểm gì, nhưng hắn là người tốt. Quán của nàng đông khách như bây giờ một phần cũng là nhờ hắn, cứ hễ Vương lão nhân gặt đầu thì hắn liền kéo khách nhà hắn đến quán để tiếp đãi. Hắn lại thường đem những chuyện mới mẻ vừa nghe trong thành về kể cho Cảnh Vĩnh Phúc nghe, đây mới là điểm tốt nhất của hắn. Ban đầu Tiểu Thúy cũng chú ý hắn, nhưng có một lần ngồi nghe Vương Tứ Nhi nói, được nửa chừng thì bị nước miếng hắn văng khắp mình rất ghê tởm, từ đó mới luôn tránh mặt.

Về phần Cảnh Vĩnh Phúc, nàng vẫn có thể chịu đựng bằng cách cầm tấm khăn che nửa khuôn mặt, phòng khi hắn đột nhiên văng nước miếng. Chuyện này làm nàng nhớ tới Lý Phỉ, ngày đó hắn dùng cuốn sổ con che chắn mực nàng đang mài bị văng ra. Chỉ khác là nàng không thấy Lý Phỉ đáng ghét như Vương Tứ Nhi.

“Bình cô nương, có chuyện lớn rồi!”

“Lần nào người cũng bảo chuyện lớn, lần trước là con heo nhà Đồng viên ngoại chỉ sinh một con, lần này là chuyện gì?” Cảnh Vĩnh Phúc cười hỏi.

“Sắp có chiến tranh!” Vương Tứ Nhi mở to hai mắt nói, “Nước Cảnh ta và nước Tiếp sắp giao chiến. Lần này Dự để muốn thôn tính nước Tiếp.”

“Sao lại đánh lúc này?”

“Ta không biết.” Vương Tứ Nhi dừng một chút nói, “Nghe nói lần này binh lính không đủ nên còn đang chiêu mộ. Hiện ở trong thành đang có chiêu binh đó. Bình cô nương, người nghĩ coi, chiến tranh thật đáng sợ, chuyện chết người chứ giỡn đâu. Nhà ta từ cha tới con đều là con một, ta không nghĩ phải ra chiến trường, ta còn phải cưới vợ sinh con, báo hiếu cho cha!”

“Người giống khuê nữ thế này sẽ chẳng bị chiêu mộ đâu, sợ gì?” Cảnh Vĩnh Phúc trêu ghẹo, “Mà cho dù có muốn chiêu mộ người thì người ta cũng phải vuốt mặt nể mũi cha người chứ.”

Vương Tứ Nhi cười ha ha đứng lên, Cảnh Vĩnh Phúc cũng làm bộ cười vội vàng đứng lên tránh nước miếng hắn phun ra.

“Bình cô nương thật đúng là khéo nói, khó trách cha ta có lần nói cô nương nếu có vốn nhất định có thể khuyếch trương quán thật lớn.”

Cảnh Vĩnh Phúc thầm than Vương lão gia quả có mắt tinh đời. Quán trước đây của nàng chính là quán lớn số một ở biên cương.

Vương Tứ Nhi lại nói, “Nghe nói nước Tiếp thay đổi tướng trấn thủ biên cương. Vì lần thay đổi này mà Dự để mới khẩn trương. Viên tướng ấy gọi là gì nhỉ, lý phần... không đúng... Lý — ”

Cảnh Vĩnh Phúc nhanh tay cầm khăn che mặt, ngay sau đó, nghe cái kia tên vang ở bên tai.

“Lý Phỉ! Đúng đúng. Nghe nói Lý Phỉ này chẳng những là Vương gia mà còn là nam nhân xinh đẹp nhất nước Tiếp.”

“Ha ha...” Cảnh Vĩnh Phúc cười lớn.

Thủy Tỷ im lặng thu dọn, đứng ở phía sau nàng cẩn thận lắng nghe.

“Bình cô nương, người nói một đại nam nhân sao lại đặt tên là Phỉ, rõ ràng là một cái tên đàn bà. Ta còn nghe nói vì hắn quá đẹp như vậy nên lão hoàng đế nước Tiếp mới đặt cho hắn cái tên như vậy!”

“Ta cũng thấy lạ. Chẳng lẽ trên đời thực sự có nam tử tốt như vậy? ”

Vương Tứ Nhi vỗ đùi: “Người nói hắn có thể là nữ cải nam trang không?”

Cảnh Vĩnh Phúc khóe miệng run rẩy. Bên cạnh Thủy Tỷ âm thầm cười khỏ. Thân thủ Địch vương nàng đã lĩnh giáo qua. Cảnh Vĩnh Phúc lần đầu tiên đến Địch vương phủ vẫn an, nàng âm thầm đi theo, suýt nữa bị Lý Phỉ phát hiện. Cũng may Thủy Tỷ cơ trí, không để cho Lý Phỉ thấy bóng dáng, lại thêm công phu che dấu của Nhược phu nhân nên mới làm Lý Phỉ vòng vo hoài nghi Tư Mã gia.

Lần thứ hai Thủy tỷ liên hệ với Cảnh Vĩnh Phúc thành công cũng là nhờ tài năng của Tiểu Thúy. Nhờ Tiểu Thúy, nàng có thể đưa vào phủ Lý Phỉ các loại dược liệu, hợp với mê hương, gây mê được người hầu trong phủ Dịch vương. Sau đó, lại gây mê Lý Phỉ, rồi trốn ra ngoài với sự giúp sức của Thủy Tỷ, sau khi thoát thân, theo kế đã định, Cảnh Vĩnh Phúc không vội rời đi mà trước tiên đến trọ tại một khách sạn gần đó.

Lý Phỉ không thể ngờ Cảnh Vĩnh Phúc sau khi trốn khỏi Dịch vương phủ vẫn còn ở lại kinh thành mấy ngày, vừa vận thời gian hần âm thầm hạ cấp truy lùng nàng khắp nơi. Mà Cảnh Vĩnh Phúc cũng không thể ngờ được khi nàng rời đi, Lý Phỉ lại tung chưởng vào làm gãy 2 móng tay (alotoiday03: gãy 2 móng tay mà làm gì to tát thể nhỉ, ko nam tính tí nào).

2 móng tay kia thường xuyên làm Cảnh Vĩnh Phúc nghĩ lại, làm thay đổi những gì nàng quan sát được từ hần trong suốt 2 năm qua, những thay đổi đã nhen nhúm từ khi nàng biết hần đã định giết nàng lại không đành lòng xuống tay.

Đặt mình vào vị trí của Lý Phỉ, nàng cảm nhận được rõ ràng tâm tình của hần. Trong lúc mất tự chủ để nảy sinh hứng thú với một tiểu nhân vật. “Không có lần sau” là không muốn giết nàng, hần quả đã không nghĩ sẽ lún quá sâu vào tình ái. Mà “Bán mình” tưởng là giữ nàng lại thật ra lại là làm cho nàng đi xa hơn.

Cảnh Vĩnh Phúc xác định Lý Phỉ đối với nàng thực sự có tình cảm, một thứ tình cảm khác với tình cảm của Lý Dịch. Nhưng khi hiểu được thì nàng đã muốn rời xa hần.

Là hần bức nàng hết lần này đến lần khác chỉ có thể cúi đầu nói đúng vậy. Là hần làm cho nàng nhìn không ra tâm tư hần. Hay là nàng thanh cao lại kiêu ngạo, không muốn bị sắc đẹp của hần mê hoặc.

Là hần — thích nàng. Làm sao có thể ngờ?

Vương Tứ Nhi vẫn lải nhải bên tai: “Nghe nói hần võ công rất cao, còn rất quái lạ, nam nhân xinh đẹp như vậy, quyền thế như vậy, đến nay vẫn chưa có thể thiếp, thực rất ít gặp...”

Cảnh Vĩnh Phúc lần đầu tiên không kiên nhẫn nghe xong lời hần nói, đứng lên rời đi.

Mấy ngày sau, có hai vị khách vốn là sai dịch trong thành vào quán, vừa nghe quán chỉ có duy nhất một nam nhi mới mười tuổi đầu, lập tức nói: “Không đúng, cho dù toàn gia chỉ là nữ nhân thì đại tỷ nhà người thân cao khỏe mạnh cũng có thể nhập ngũ!”

Cảnh Vĩnh Phúc trầm nghĩ: khi nào có chuyện nữ tử nhập ngũ? Đúng là muốn vùi tiền? Nàng bèn đưa ra một khối bạc vụn. Sau 1 hồi suy nghĩ, một tên làm về ta đây, tên khác lại há mồm: “Không có đàn ông thì phải đóng thuế nhà binh, một hộ mười hai lạng bạc.”

Cảnh Vĩnh Phúc trừng mắt nhìn, tươi cười nói: “Hai vị quan gia, quán nhỏ làm ăn không có lời nhiều, nào phải là dấu điểm hay không muốn hiểu kính hai ngài?”

“Không được...”

Sau một hồi đôi co, Cảnh Vĩnh Phúc lực bắt tổng tám giao ra 12 lạng bạc, hai người vừa lòng mà đi. Cảnh Vĩnh Phúc đứng ở cửa than một tiếng, Thủy tỷ hỏi: “Sao lúc này lại hẹp hòi vậy? Lúc trước là ai xem ngàn lượng hoàng kim như cặn bã, cái gì cũng không mang theo?”

Cảnh Vĩnh Phúc phản bác: “Đồ đó có thể mang theo sao? Mỗi đỉnh bạc đều có dấu quan ngân, mang theo cũng không dùng được.” Lại hạ giọng nói, “Chuyện ta để ý không phải là mấy lạng bạc này mà là sự quan liêu hủ bại của quan lại nước Cảnh, nha dịch thì tham tài lại kiêu ngạo, ngay cả nơi xa xôi như Hải Thôn cũng không thoát được.”

Nói là thuế nhà binh nhưng hai sai dịch kia ngay cả bản hộ tịch cũng không mang, chẳng cần biết dân chúng, hộ khẩu thế nào, cứ đến là quát vùi tiền. Quán là miếng thịt ngon, bọn họ liền ra sức gặm, mười hai lạng, tương đương với nửa năm làm lụng của 1 hộ dân ở Hải Thôn.

“Nhưng người đã nói không quản mấy việc này.” Thủy tỷ lạnh lùng nói.

Cảnh Vĩnh Phúc phát tay áo đi trở vào trong nhà: “Thì mặc kệ thôi. Thân là người nước Cảnh, thì cũng có chút cảm thán.”

Không lâu sau, phía ngoài truyền đến tiếng kêu cha gọi mẹ thê lương, nhà Tiểu Tô không đủ tiền, cha nàng đã bị trói đi rồi. Nghe mẹ Tiểu Tô gào khóc, Cảnh Vĩnh Phúc như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than. Thủy tỷ vẫn lạnh lùng hỏi: “Thật có thể mặc kệ không?”

Nàng nắm chặt hai tay, không lâu móng tay đã bấm vào thịt đến chảy máu.

Cửa lớn bị người tông ra, Tiểu Tô vọt vào quán, quỳ xuống trước mặt Cảnh Vĩnh Phúc: “Bình tỷ tỷ, người cứu cha ta đi!” Nói xong liền không ngừng dập đầu, nước mắt nhanh chóng ướt hết khuôn mặt.

Cảnh Vĩnh Phúc đột nhiên nhớ tới ngày đó Nhược phu nhân bởi vì cứu nàng cũng không ngừng dập đầu, mà cha của nàng lại thờ ơ —

“Đừng!” Cảnh Vĩnh Phúc cả kinh nhảy lên ghế, nâng Tiểu Tô dậy, lau trán cho nàng, “Bình tỷ giúp người.”

Thủy tỷ nhìn Cảnh Vĩnh Phúc, nàng bất đắc dĩ nói: “Trước mắt ... Thật đúng là không làm ngơ được.”

Lúc này, A Căn trong nhà đi ra, đem một thỏi vàng đưa cho Tiểu Tô: “Cầm lấy, nhớ đừng nói là của nhà ta !”

Tiểu Tô nước mắt lưng tròng, môi run run, không nói tiếng nào, ôm thỏi vàng xoay người chạy về nhà.

Cảnh Vĩnh Phúc không thấy rõ thỏi vàng A Căn đưa, quay đầu nhìn hắt, Thủy tỷ bên cạnh nói: “Là thỏi vàng năm đó người mừng năm mới cho hắt.”

Bên ngoài sai dịch thấy Tiểu Tô giao thỏi vàng thì ngạc nhiên nói: “Thật đúng là nhìn không ra, vàng ròng.” Một gã khác nói: “Ta đã nói thôi, làng chài này giàu hơn về bề ngoài!”

Mẹ Tiểu Tô ôm chặt lấy con, cha Tiểu Tô toát mồ hôi lạnh, mãi vẫn không nhúc nhích.

Cảnh Vĩnh Phúc giận tái mặt, A Căn cúi đầu giải thích: “Trong nhà không có tiền mặt.”

Hơn nửa ngày, Cảnh Vĩnh Phúc mới nói: “Người thật quá vụng về!”

A Căn không phản bác. Cảnh Vĩnh Phúc bắt lực ngồi xuống ghế, nhắm mắt lại nói: “Ngày mai, người dắt Tiểu Thúy vào trong thành đi dạo, tìm xem có nhà bào bán hoặc cho thuê không.”

“Hả?” A Căn ngăn ngớt.

Cảnh Vĩnh Phúc ngắt lời hắt: “Người hào phóng như vậy, người có biết sẽ để ra bao nhiêu cái 12 lượng nữa không? Không phải ta lo không nổi mà là phiền lụy đến bao nhiêu hộ dân trong thôn” lại vừa giận vừa nói, “Sớm biết vậy mấy năm trước ta cho người thối đồng, thiết hoặc đồ mạ vàng cho rồi!”

Thủy tỷ thản nhiên cười nói: “Người thực biết nói đùa. Sao người không bỏ cái khóa lạn đồng lạn thiếc ở trên cổ hắt ra?”

Cảnh Vĩnh Phúc lại liếc A Căn một cái: “Đúng vậy, sao ta lại không nghĩ ra chứ, đúng là người đen đủi thì mang tới rắc rối mà!”

A Căn ngượng ngùng cúi đầu.

Quan sai đi rồi, tuy rằng Tiểu Tô có chết cũng không nói đến thỏi vàng nữa nhưng Hải Thôn tổng cộng có mấy chục hộ, chuyện lan ra rất nhanh. Tiểu Tô đã bị mẹ đánh mấy cái, bỗng nhiên lại bị mẹ ôm chặt lấy mà khóc.

Cha Vương Tứ Nhi tìm tới, đi thẳng vào vấn đề chính: “Bình cô nương hắt là xuất thân phú hộ?” Cảnh Vĩnh Phúc phải tìm cách chuyển đề tài sang chuyện khác.

16. Chương 16: Chiến Tranh Lan Tới, Người Cũng Tới

Mặt trời đã ngả sau núi, Cảnh Vĩnh Phúc giục A Căn cùng Tiểu Thủy chuẩn bị đóng quán, rồi cùng Thủy tỷ thay đổi trang phục, nhân lúc trời chiều mau vào thành.

Sau vụ việc thổi vàng, người dân Hải Thôn đã nhìn các nàng khác đi. Cảnh Vĩnh Phúc quyết định vẫn là vào trong thành sống yên ổn hơn. Nàng vẫn còn rất nhiều trang sức đáng giá, có thể đảm bảo 1 cuộc sống dư dả.

Hai người vào thành thì trời đã nhá nhem tối. Thủy tỷ ngày xưa thường vào thành mua đồ, quen thuộc đường đi lối lại. Nàng dắt Cảnh Vĩnh Phúc đến 1 tiệm ăn sạch sẽ dùng bữa tối. Sau khi lên lầu, hai người nhìn xuống bàn của các thực khách dưới lầu, đồ ăn thức uống thật đa dạng, có cả rượu hoa lê mà Thủy tỷ thích uống nhất.

Thủy tỷ không thích ở nơi ồn ào nhưng nàng biết Cảnh Vĩnh Phúc thích. Điều này thấy rất rõ khi còn ở quán rượu nơi biên cảnh.

Cảnh Vĩnh Phúc có khả năng phân tích thông tin để suy đoán nội tình, dự đoán tình huống, Thủy tỷ thì có khả năng nghe ngóng. Ở những nơi đông đúc như thế này thật dễ dàng có nhiều thứ để nghe.

Thủy tỷ thanh thoi uống rượu, Cảnh Vĩnh Phúc ăn cơm. Dưới lầu người ta nói đi nói lại vẫn là câu chuyện mà Vương Tứ Nhi đã nói mấy ngày trước, chỉ có một điều mới: Cảnh - Tiếp đang thương thuyết.

Ăn uống no nê rồi, Thủy tỷ bỗng nhiên nói nhỏ: “Cúi đầu!”

Cảnh Vĩnh Phúc cúi đầu, cả kinh hỏi: “Sao vậy?”

Thủy tỷ bên cạnh nói: “Tư Mã Thu Dịch!”

Cảnh Vĩnh Phúc cười, nhẹ giọng nói: “Hay là ta với người này có duyên? Đến đây mà cũng gặp phải hần!”

Thủy tỷ trầm mặc một lát sau nói: “Người đi theo hần có ý đồ gây rối.”

Cảnh Vĩnh Phúc ngừng cười, không nói nữa. Nàng biết Thủy tỷ đang tập trung lắng nghe tiếng nói ở dưới lầu. Khách sạn ra vào nườm nượp, tiểu nhị đón chào chạy tới chạy lui, thêm tiếng người nói chuyện ồn ào trộn với tiếng bát đĩa va chạm tạo thành một không gian kỳ quái.

Thật lâu sau, Thủy tỷ xoay người, trầm giọng đem tin tức nghe được sơ lược nói với nàng: “Tư Mã gia tộc một năm trước bắt đầu đến Cảnh quốc đặt cơ sở làm ăn. Tư Mã Thu Dịch dùng tên giả Dịch Thu vào nước Cảnh được 1 tháng rồi, không ngờ hiện nay lan truyền tin tức hai nước sắp giao chiến. Biên cảnh bị phong tỏa, hần nhất thời không về được nước Tiếp, lại không thể ở lại kinh thành, cho nên đến vùng biên cảnh duyên hải tị nạn.”

“Từ kinh đô hần đã bị theo dõi, ám sát vài lần, hiện tại Tư Mã Thu Dịch bên người có hai thị vệ, lại có phong thái quá nổi bật như vậy, chỉ sợ Tư Mã Thu Dịch tình huống không ổn...”

“Ừ.” Cảnh Vĩnh Phúc cúi đầu suy nghĩ.

” Bộ dáng hần thật chật vật, sắc mặt cũng không tốt.” Thủy tỷ chậm rãi vỗ về chơi đùa chén rượu, “Dọc đường đi hần là đã nếm mùi đau khổ. Ta cũng không thấy cây quạt trong tay hần, nhất định là rất mệt mỏi rồi.”

“Ừ.”

“Ta biết ngươi không nghĩ sẽ chõ mồm vào chuyện người khác, nhưng mẫu thân ngươi đối Tư Mã Thu Dịch rất yêu thích. Ngươi có thể trở mắt nhìn hần chết ở chỗ này sao?”

Cảnh Vĩnh Phúc ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt dò xét của Thủy tỷ.

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, những người đó tối hôm nay sẽ động thủ với hần!”

Cảnh Vĩnh Phúc gian nan phun ra 2 từ: “Chết đi!”

Nàng đứng lên, tránh ánh mắt của Thủy tỷ, nói: “Đừng ấu thân ta biết, coi như... chúng ta hôm nay không thấy hần!”

Cảnh Vĩnh Phúc không biết mình xuống lầu ra sao, ra khỏi khách sạn thế nào. Ra đến ngoài đường, gió đêm mát lạnh. Màn đêm đen đặc lại làm nàng nóng ruột không yên.

Tư Mã Thu Dịch trở về khách sạn thì bị đuổi: “Xin lỗi khách quan, người là người nước Tiệp, chúng ta không chào đón người.”

Tuy rằng hần đã học trộm được một ít tiếng nước Cảnh từ Bình phu nhân nhưng khi bắt chước ngữ khí của người nước Cảnh thì liền bị lòi đuôi. Vì vậy, khi đến các khách sạn, dù có thể vào trọ thì cũng chỉ được vài ngày là bị đuổi. Chuyện xảy ra nhiều lần nên hần cũng đã quen.

Tư Mã Thu Dịch lại một lần nữa ảm đạm rồi đi, chỉ cần trong túi còn tiền là được. Theo sau hần là hai người hầu cùng hành lý. Ra khỏi kinh thành, sau vài lần gặp tai kiếp, hành lý của hần giờ chỉ gọn gàng trong hai cái túi nhỏ.

“Công tử, chúng ta lại tìm 1 ngôi chùa miếu nào đó đi!”

“Ừ.” Tư Mã Thu Dịch cơ hồ muốn khóc, đến đây, bên người hần chỉ còn lại hai gã người hầu trung thành và tận tâm này. Nhiều thủ hạ đã bỏ chạy, sớm an toàn về nước. Nếu không làm vậy thì cả đám cũng chỉ có nước chết chung với hần.

Đêm đã khuya, chủ tớ ba người vẫn còn lang thang ngoài đường, mấy ngày nay bọn họ đã ra sức hỏi thăm nhưng vẫn chưa tìm thấy ngôi chùa nào. Đi tới 1 con đường nhỏ, Tư Mã Thu Dịch thấy một chỗ đến tốt đỉnh. Năm đó bị cha giam lỏng mấy tháng, hần đã thay đổi. Bình Đại Phúc lại thần bí mất tích, Đãi vương bức vua làm cả Trần tộc bị giết, cha hần cũng thay đổi hần, không còn cưng chiều mà trở nên rất hà khắc với hần. Hần cố gắng phi thường để thực hiện các yêu cầu của cha, cũng là cố gắng để vượt qua nữ nhi nhà họ Bình. Hần tự tạo áp lực, cứ qua 1 việc lại càng nghiêm khắc hơn để tiếp 1 việc. Nhưng hần cũng thật sự mệt mỏi.

Tiếp Cảnh hai nước có chiến sự, đối với hần mà nói, làm sao không phải tin dữ? Nhưng hần lại cảm thấy được giải thoát khi có thể tạm thời không trở về nước Tiệp. Hần chu du khắp các thành thị nước Cảnh, chính là muốn tìm chỗ yên tĩnh, nhưng thấy chưa nơi nào như ý. Luôn luôn có người âm thầm quan sát hần, truy đuổi hần.

Mỗi lần cảm thấy đã đến được nơi yên tĩnh thì lại cảm thấy độc thủ đến gần, lúc này đây cũng không ngoại lệ.

“Dịch Thu, chạy đi đâu?”

Người hầu của hần đã rút ra kiếm, hần lại lần đầu tiên trong đời không để ý hình tượng, ngồi bệt xuống, mở một tay ra, mới nhận thấy trong tay không có quạt. Tư Mã Thu Dịch cười khổ nói: “Các người đánh đi!”

“Công tử!” Một người hầu trấn định nói, “Người đứng vẫn tốt hơn, có thể tùy thời mà tránh đi.”

Tư Mã Thu Dịch thở dài: “Bọn họ đòi tiền thì cứ cho đi!”

Một người hầu khác nói: “Chỉ sợ bọn họ muốn cả mạng của công tử!”

“Hắc hắc! Nói không sai!” Thủ lĩnh đám người kia cười lạnh nói, “Các người giết nhiều huynh đệ chúng ta như vậy, đừng mơ tưởng thoát khỏi đêm nay! Không giết các người, chúng ta làm sao đối diện với những người đã chết?”

Nghe hần nói vậy, Tư Mã Thu Dịch cũng nghĩ đến các thị vệ đã vì mình nhận lấy nguy hiểm, tinh thần liền vững vàng, đứng lên nói: “Cũng là ta hồ đồ, nói với lũ giặc này làm gì, đánh.” Hần rút câu đao phòng thân dắt sau thắt lưng ra, đối mặt mười mấy tên giặc cướp.

Lũ giặc cướp cầm trong tay các loại binh khí, xông lên phía trước đấu với hai người hầu. Thị vệ của Tư Mã phủ theo bảo hộ Tư Mã Thu Dịch thị vệ tất nhiên là thân thủ đáng nể, chỉ là bất đắc dĩ phải lang thang

mấy ngày nay, sớm đã tiêu hao nhiều nội lực, lại còn bận tâm Tư Mã Thu Dịch nên rất nhanh bị vào thế hạ phong.

Đao kiếm ồ lên, 1 bùm máu thấm ướt quần áo Tư Mã Thu Dịch, một thị vệ vì bảo hộ hắn đã trúng một đao. Tư Mã Thu Dịch kinh hô một tiếng, thị vệ sau khi trọng thương thì động tác trì độn, liền bị lũ giặc cướp chém chết. Trước khi chết hắn còn ra sức nói cái gì đó nhưng chỉ có thể phun ra một miệng đầy máu tươi.

Một người rồi lại một người ngã xuống, người thị vệ thứ hai trước khi chết còn cố gắng nói nốt những lời của người trước.

“Công tử vĩnh viễn rực rỡ như pháo hoa năm đó...”

Thanh đao rơi xuống đất, Tư Mã Thu Dịch buông tay, quỳ gối cạnh hai thi thể, nước mắt tuôn là chảy. Đám giặc cướp biết hắn không võ nghệ nên không nóng lòng xuống tay mà lo kiếm hành lý của hắn, đem những vật đáng giá bỏ vào túi. Trong một lúc không có ai nghe rõ Tư Mã Thu Dịch độc thoại: “Pháo hoa rực rỡ rồi cũng mau chóng tàn đi ...”

Hai thị vệ chết đi rồi Tư Mã Thu Dịch mới biết được vì sao vẫn có những tùy tùng Tư Mã gia không chịu bỏ hắn mà đi, tình nguyện chết vì hắn. Trong mắt bọn họ, hắn chính là một tiểu công tử thân thiết, đáng yêu, cần người bảo hộ.

Gạt nước mắt, Tư Mã Thu Dịch cẩn thận vuốt mắt cho hai thị vệ. Thầm nghĩ ta sẽ rất nhanh đi theo các người!

Tóc hắn thỉnh thoảng bị ai đó túm lấy, Tư Mã Thu Dịch ngẩng đầu lên, ánh mắt nghiêm nghị.

“Dịch công tử, nói cho ta biết, làm sao người có nhiều tiền tài như vậy?”

Tư Mã Thu Dịch trầm giọng nói: “Buông ra.”

“Buông ra?”

“Buông ra, ta mới nói cho người biết.”

Người nọ buông lỏng tay, Tư Mã Thu Dịch té xuống. Hắn lập tức với lấy thanh đao, lại bị người đập trúng tay.

“Dịch Thu, đừng giỡn mặt!”

Tay hắn bắt đầu đau nhức, tiếp theo nghe vài tiếng răng rắc. Xương tay Tư Mã Thu Dịch bị chặt đứt.

Một khác kẻ nói: “Lão đại, còn giữ mạng hắn làm gì? Hắn là người nước Tiệp!”

“Cũng được!” Thủ lĩnh đám giặc cướp nở nụ cười, “Huống chi tiền của tiểu tử này cũng đủ cho các huynh đệ chúng ta sống phóng túng cả đời!”

“Giết hắn!”

Tư Mã Thu Dịch cắn tức.

Lúc thấy thanh đại đao hạ xuống, trong đầu hắn nghĩ đến không phải phụ thân Tư Mã tĩnh ngạn, mà là mẹ con Bình thị trong đêm pháo hoa cùng với một bí mật cực lớn.

“Giết chúng!” Tiếng một cái cô gái vang lên cách đó không xa.

Tư Mã Thu Dịch mở bừng hai mắt rồi lại chìm vào bóng tối. Chẳng lẽ nghe thấy tiếng của Đại Phúc là ảo ảnh trước khi chết

Các ngôi nhà ở trong trấn dần tắt đèn, chỉ còn vài ngôi sao lóe sáng trên bầu trời đêm. Đi qua một tiệm bán quạt tròn, Cảnh Vinh Phúc bỗng nhiên nhớ lúc mẫu thân mỉm cười, cầm quạt ôn nhu nói: “Tư Mã Thu Dịch dùng rất nhiều quạt, chỉ có quạt tròn là chưa thấy hắn dùng qua.”

Nàng bèn mua 1 cái quạt tròn, quán bán xong cho nàng thì đóng cửa. Phe phẩy quạt vài cái, cuối cùng nàng cũng không làm ngơ chuyện của Tư Mã Thu Dịch được, thở dài nói: “Thủy tử, chúng ta đi xem một chút!”

Thủy tỷ cứu Tư Mã Thu Dịch. Nhưng Cảnh Vĩnh Phúc thủy chung không nói dùm cho hắn, nàng tàn khốc nhìn thủ hạ của hắn từng người từng người bị giết, nhìn hắn bị chặt đứt tay, đến khi hắn nguy hiểm tính mạng mới cứu hắn. Nàng có thể cứu hắn nhưng vì muốn chắc chắn không để lộ tin tức về mình cùng Nhược phu nhân nên phải chờ.

Thủy tỷ đánh xỉu Tư Mã Thu Dịch để hắn không phải quá đau lòng chuyện 2 thị vệ. Nhưng khi Tư Mã Thu Dịch thấy được Nhược phu nhân, hắn không còn suy nghĩ chết theo hai thị vệ nữa.

“Phu nhân!” Tư Mã Thu Dịch vội vã chống người lên, không cẩn thận làm đau vết thương, hắn lại còn nhếch miệng nhe răng cười.

“Nằm yên, đừng nhúc nhích.” Nhược phu nhân vội vàng ấn hắn xuống.

“Phu nhân...” Tư Mã Thu Dịch hình như có thiên ngôn vạn ngữ lại không biết nói từ đâu.

“Cứ yên tâm, đã có Phúc Nhi ở đây, nàng sẽ lo thỏa đáng hết thảy mọi chuyện cho người.”

“Đúng vậy, người dưỡng thương trước, có chuyện gì nói sau.” Cảnh Vĩnh Phúc ở phía sau Nhược phu nhân nói, “Một tay cũng tốt, chơi cờ sẽ lưu loát hơn.”

Tiểu Thúy ở một bên cười thành tiếng.

Tư Mã Thu Dịch hỏi: “Ta đang ở đâu? Hay là đang nằm mơ?”

Cảnh Vĩnh Phúc nói: “Đây là nhà mới của chúng ta, chúc mừng người, người là người khách đầu tiên đó!”

Tư Mã Thu Dịch suy tư một hồi, bỗng nói: “Bình phu nhân, Bình cô nương, Thu Dịch có chuyện này phải hỏi các người.”

“Hỏi đi!”

Tư Mã Thu Dịch đưa mắt nhìn những người khác trong phòng, Thủy tỷ thức thời liền cùng Tiểu Thúy, A Căn ra ngoài.

“Người nói đi!” Nhược phu nhân ôn nhu nói.

Tư Mã Thu Dịch do dự một lát, bỗng kinh ngạc nhìn bà, hạ thấp giọng hỏi: “Phu nhân chính là Nhược phu nhân?”

Cây quạt trong tay phu nhân rơi xuống. Bao nhiêu năm không có người nhắc đến ba chữ “Nhược phu nhân”, hôm nay lại nghe từ miệng Tư Mã Thu Dịch.

Cảnh Vĩnh Phúc nhíu mày nghĩ, Tư Mã Thu Dịch đã ở kinh thành nước Cảnh một thời gian, có thể đã thăm dò về cuộc đời của Nguyễn úy nương. Tư Mã Thu Dịch lại không phải là kẻ ngu dốt, nhất định đã tra rõ được cả thân phận Nhược phu nhân.

Tư Mã Thu Dịch thấy bộ dáng của Nhược phu nhân bộ dáng thì cảm thấy thông suốt, quay sang Cảnh Vĩnh Phúc nói: “Đại Phúc, người là công chúa!”

Cảnh Vĩnh Phúc giãn chân mày, bình tĩnh nói: “Công chúa Đại Phúc đã chết, ta chỉ là Bình Đại Phúc.”

Tư Mã Thu Dịch giáo dưỡng vô cùng tốt, tuy rằng không thể lý giải vì sao Cảnh Vĩnh Phúc cùng Nhược phu nhân rời nước Cảnh, Cảnh Vĩnh Phúc lại cự tuyệt thừa nhận thân phận công chúa, nhưng cũng không truy vấn đến cùng. Nhưng lúc này Cảnh Vĩnh Phúc đã không muốn giấu diếm gì với hắn nữa nên bèn đem chuyện cũ nói với hắn. Tư Mã Thu Dịch nghe xong thì trầm mặc.

Nhược phu nhân than nhẹ: “Chuyện đã qua, chúng ta đã rời khỏi Dự đế, hắn cũng công bố chúng ta đã chết, như vậy, tự nhiên không còn Nhược phu nhân, cũng không có công chúa gốc Đại Phúc.”

Cảnh Vĩnh Phúc nhặt cây quạt lên cho Nhược phu nhân, thoáng thấy hai bàn chân ở cửa phòng, cười nói: “Tu vi còn chưa đủ, nghe lén cũng phải đứng sát vào cửa! Còn không đi ra cho ta!”

A Căn cùng Tiểu Thúy vén rèm vào, A Căn bĩu môi nói: “Bình Đại Phúc, ngay cả chúng ta người cũng giấu giếm! Nếu hôm nay không có Tư Mã tiểu ca hỏi chuyện, chúng ta không biết đến khi nào mới biết thân thể của người!”

Tiểu Thúy đi theo than thở: “Bình tỷ tỷ, thì ra người đã trải qua nhiều chuyện như vậy!”

Cảnh Vĩnh Phúc điểm ngón tay lên trán 2 người: “Biết rồi! Về sau ta thay đổi tên họ, kêu ta Bình công chúa, gọi tắt là Bình công!”

Hai người biết nàng nói giỡn, bèn cười đùa: ” Bình công, nghe giống như tên của thái giám! Bình công bằng công, lại giống nữ cải nam trang làm công tử bất thành?”

“Hay là kêu Bình cô! Bình cô nương tức Bình cô!”

“Hai người ...!” Cảnh Vĩnh Phúc vừa bực mình vừa buồn cười, muốn đánh bọn họ, hai người lại linh hoạt trốn được ra sau lưng Nhược phu nhân, tiếp tục nhắc hai chữ Bình cô. Từ đó, Cảnh Vĩnh Phúc có 2 cái tên nổi tiếng, kẻ gốc Đại Phúc và Bình cô!

Tư Mã Thu Dịch nằm ở trên giường, cũng cười theo.

Nhờ Tiểu Thúy cẩn thận trị liệu, Nhược phu nhân ấm áp che chở, một tháng sau thương thế của Tư Mã Thu Dịch đã giảm phân nửa. Chàng công tử đẹp trai mười bảy tuổi lại bắt đầu làm phiền Cảnh Vĩnh Phúc, nhưng Cảnh Vĩnh Phúc không thể không thừa nhận so với nàng hắc còn giống con của Nhược phu nhân hơn.

Thế nào là bạn tri âm, Cảnh Vĩnh Phúc không biết gì cả. Một mảnh cung thương xuôi tai, chợt nghe “Phốc” hoặc “Ồ” là biết tiếng đàn của nàng. Nhược phu nhân không giấu cợt nàng, Tư Mã Thu Dịch cũng không, nhưng hắc lại lấy ánh mắt cầu xin nhìn nàng, như muốn nói “van người đó, đi chỗ khác đi”. Cảnh Vĩnh Phúc đành ngượng ngùng rút lui.

Không chỉ đàn hát mà chơi cờ, vẽ tranh, thậm chí bàn luận thi văn là thế mạnh của nàng, Tư Mã tiểu ca cũng đều như vậy nhìn nàng.

Buồn bực Cảnh Vĩnh Phúc chỉ có thể đi tìm 2 anh em sinh đôi, Thủy tỷ nàng tìm không thấy. Từ khi định cư nơi đây, Thủy tỷ là người duy nhất ra khỏi cửa. Nàng thân thủ tốt nhất, có thể đảm bảo không để người quen nhìn thấy, cho nên hằng ngày ra vào mua bán đều là nàng làm.

Cảnh Vĩnh Phúc nói rất nhiều với Tiểu Thúy, cả về y thuật lẫn thảo dược, A Căn cũng có khi đến giúp vui, nhưng cũng không quên giấu cợt nàng chỉ biết lý luận suông. Cảnh Vĩnh Phúc có khi cười cho qua, có khi hỏi vặn, nếu nàng không phải sách thuốc sống, từ điển thảo dược sống, Tiểu Thúy không phải thiên tài và siêng năng thì hắc đã sớm nằm liệt 1 chỗ, làm sao còn có cơ hội cười nhạo nàng?

Một ngày nọ, khi ba người đang đối đáp thì Thủy tỷ trở về. Thủy tỷ sắc mặt tái nhợt, ánh mắt ngưng trọng, A Căn lập tức tiến đến đỡ nhưng bị nàng xua tay từ chối: “Không sao! Chỉ bị thương một chút!”

Tiểu Thúy liền đi theo Thủy tỷ, khẩn trương nói: “Vầy mà một chút sao! Chân trái một chỗ, cánh tay trái hai chỗ, còn thổ không được tức là có nội thương!”

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn chăm chú Thủy tỷ, trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Thủy tỷ hừ một tiếng: “Bị một cao nhân theo dõi!”

Cảnh Vĩnh Phúc trong lòng kinh hãi, Thủy tỷ vài năm nay tu vi tăng rất nhanh, mặc dù chưa thể gọi là cao thủ hàng đầu, nhưng cũng là nhất lưu thân thủ, người có thể đả thương trên giang hồ không nhiều lắm.

Thủy tỷ tiếp nhận thuốc trị thương từ Tiểu Thúy rồi vào nhà, uống thuốc trị nội thương xong thì ngồi ở ghế xử lý miệng vết thương. Sau khi xé ống quần, nhìn thấy miệng vết thương, Tiểu Thúy hỏi: “Kể kia dùng kiếm?”

Thủy tỷ gật đầu, nói: “Sơn ngoại hữu sơn, nhân ngoại hữu nhân. Hôm nay ta ở trên đường nhìn thấy tiểu tử Vương Tứ, lúc quay đầu né tránh thì phát hiện bị cao nhân theo dõi. Ta dẫn hắc đến chỗ yên tĩnh, hắc liền cùng ta luận bàn. Hắc... Đây là hắc thủ hạ lưu tình...”

Cảnh Vĩnh Phúc xắn tay áo của Thủy tỷ lên để A Căn bôi thuốc.

Thủy tỷ suy tư nói: “Người nọ hắc là kẻ nổi danh trên giang hồ, hắc sẽ không bám theo hành tung của một kẻ đã thua dưới tay hắc?”

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn cánh tay cầm kiếm của nàng, trầm ngâm nói: “Nếu trên tay người có binh khí thích hợp thì không đến mức bị thương nhiều như vậy!”

Thủy tỷ ngẩn ra: “Hắn cũng nói như vậy.”

Cảnh Vĩnh Phúc lui ra phía sau, dành chỗ cho Tiểu Thúy và A Căn trị thương.

“Hắn đã nhiều tuổi?”

Thủy tỷ ngẫm nghĩ: “Ta nhìn không ra tuổi hắn. Khẩu âm cũng rất kỳ quái, giống như người nước Cảnh lại giống như người nước Tiếp.”

Cảnh Vĩnh Phúc trầm tư nửa ngày, nói: “Thủy tỷ, đã đến lúc tạo ra hợp thủ binh khí cho tỷ. Bất quá ta còn muốn nghĩ lại về việc phối hợp binh khí với chiêu thức của tỷ.”

Thủy tỷ thần sắc bỗng nhiên biến đổi, tựa ghế đứng lên, Cảnh Vĩnh Phúc mỉm cười nói: “Chẳng lẽ hắn coi trọng người, theo đến tận đây?”

Ngoài cửa đã nghe tiếng cười sang sảng. A Căn cùng Tiểu Thúy dù sao tu vi cũng còn thấp, khi đối phương bật cười mới biết ngoài cửa có người.

“Một tháng sau, Bàng Long lại đến!”

Hắn đúng là Bàng Long! Thủy tỷ cùng Cảnh Vĩnh Phúc liếc nhau. Thủy tỷ kinh ngạc, đối phương là danh nhân võ lâm Thiết Kiếm minh chủ Bàng Long. Cảnh Vĩnh Phúc kinh ngạc người này không lẽ không chỉ là Thái Sơn bắc đầu của giới võ lâm nước Tiếp!

Địch vương Lý Phỉ một thân võ nghệ cùng kiếm thuật đều do người này thân truyền!

Tiếng cười đã đi xa. A Căn cùng Tiểu Thúy mới thở phào

A Căn thở dài: “Người này thật là lợi hại!”

Tiểu Thúy lầm bầm: “Ta sợ muốn đứng tim, sao hắn lại tìm tới đây?”

Từ phòng trong nghe tiếng Tư Mã Thu Địch vọng ra: “Binh cô nương, nhà có khách sao?”

Cảnh Vĩnh Phúc cười khổ: “Đúng vậy, nhưng đã đi rồi!”

Tư Mã Thu Địch lại vui đầu vào bàn cờ.

Thủy tỷ suy nghĩ một lát rồi nói: “Không ngờ cuối cùng là ta chọc phải chuyện phiền toái.” Bàng Long rõ ràng là một đại nhân vật.

Cảnh Vĩnh Phúc an ủi: “Bàng Long là cao thủ trên giang hồ, hắn cảm thấy hứng thú với thân thủ của tỷ cho thấy tỷ có thực lực. Làm người học võ, ai chẳng mong muốn có cơ hội giao đấu cùng cao thủ chân chính? Thủy tỷ à, đây là cơ hội tốt cho tỷ!”

Thủy tỷ trợn mắt, A Căn cũng tròn mắt nhìn nàng.

Cảnh Vĩnh Phúc miệng nói vậy để trấn an mọi người nhưng thực sự trong lòng đang chấn động: Bàng Long thân là thầy dạy của Lý Phỉ, là người nước Tiếp vì sao khẩu âm còn kèm theo Cảnh âm? Bàng Long nhận Lý Phỉ làm đồ đệ, chắc chắn không đơn thuần chỉ là võ lâm cao thủ, hắn đến Cảnh quốc làm gì? Điều Cảnh Vĩnh Phúc lo lắng nhất là Bàng Long liệu có đem chuyện này nói với Lý Phỉ? Thủy tỷ có đáng người mà trong hàng vạn nữ tử cũng khó tìm ra người thứ hai, Bàng Long chỉ cần nói sơ qua, Lý Phỉ sẽ đoán ra thân thế của Thủy tỷ, tìm hiểu nguồn gốc sẽ tìm ra bọn nàng.

Một ý niệm đáng sợ dâng lên trong lòng Cảnh Vĩnh Phúc: giết Bàng Long?

Nhưng nàng lập tức đánh tan ý niệm này. Giết tuyệt đỉnh cao thủ Bàng Long, nói dễ hơn làm. Một tháng sau Thủy tỷ không bại trong tay hắn cũng đã là may mắn lắm rồi! Vì thế, nàng quyết tâm chế tạo binh khí cho Thủy tỷ.

Ba ngày sau, Cảnh Vĩnh Phúc đưa bản vẽ binh khí cho Thủy tỷ. Thủy tỷ xem từng trang thật kỹ vẫn không hiểu được nàng vẽ cái gì. Cảnh Vĩnh Phúc vội ho một tiếng, lấy lại bản vẽ, đi tìm Nhược phu nhân. Tư Mã

Thu Dịch lại dùng ánh mắt “Đặc thù” nhìn nàng, nàng bắt đầu nói: “Người đừng nhàn rỗi nữa, hỗ trợ ta đi!”

Cảnh Vĩnh Phúc đưa bản vẽ ra giảng giải cho hai người nghe.

Trước kia nàng nghĩ chỉ có mẫu thân hiểu nàng, nhưng Tư Mã Thu Dịch cùng mẹ con nàng hữu duyên, hẳn lại có thể nghe hiểu giải thích của nàng.

Thêm một người hiệp trợ, buổi tối, bản vẽ đã được bổ sung rất chi tiết, Thủy tỷ cuối cùng xem đã hiểu, nhưng vẫn chưa rõ Cảnh Vĩnh Phúc tính làm binh khí gì cho nàng.

Cảnh Vĩnh Phúc cười nói: “Hãy tách bản vẽ này ra sau đưa cho các chuyên gia chế tạo, xong ta sẽ tự ráp lại, lúc đó sẽ biết là vũ khí gì! Về phần chiêu thức võ công, chờ vũ khí làm xong, mới có thể cân nhắc.”

“Cổ quái! Rất cổ quái!” Thủy tỷ nhìn bản vẽ lắc đầu. Ngoại thương cũng không vướng bận, vì thế đêm đó Thủy tỷ tìm đến 3 lò rèn. Thành trấn tuy lớn, nhưng trong thành chỉ có hai lò rèn, lò rèn cuối cùng Thủy tỷ phải ra khỏi thành trấn trăm mới gặp.

Lúc Thủy tỷ trở về đã là hoàng hôn ngày hôm sau. Vào đến sân, Thủy tỷ chỉ thấy bản vẽ bay tán loạn trên mặt đất, Cảnh Vĩnh Phúc đứng giữa sân, cúi đầu, tay chân múa may vui sướng. Tiểu Thúy ra đón Thủy tỷ, nhẹ giọng nói: “Bình cô điên rồi!”

Cảnh Vĩnh Phúc vừa vận nghĩ đến chuyện gì đó, cười ha hả.

A Căn thở dài: “Lại Đại Phúc!”

“Lại đây!” Cảnh Vĩnh Phúc thu dọn khoảng sân xong, thì bảo “Đã xong chiêu thức thứ nhất.”

Bộ binh khí đúc xong, Cảnh Vĩnh Phúc đã chế ra được mười một chiêu thức võ công. Nàng dù sao cũng không phải người học võ, năm đó, đối với bí tích võ học cất giữ trong Dự vương phủ đệ cũng chỉ có thể ếch ngồi đáy giếng, nay chỉ có thể bằng suy nghĩ để sáng chế chiêu thức còn Thủy tỷ phải tự triển khai. Bất quá Thủy tỷ cùng A Căn cuối cùng đều bị nghẹn họng khi thấy bộ binh khí đã được Cảnh Vĩnh Phúc ráp hoàn chỉnh.

Một cây thiết côn thật to. Đòn thiết côn cao đến vai Thủy tỷ.

Cảnh Vĩnh Phúc cầm cây thiết côn thì không đứng dậy nổi nhưng Thủy tỷ bắt lên dễ dàng. Nàng thử huy động một chút, đã nghe như có tiếng gió rít bên tai.

Thủy tỷ cười nói: “Món này không giống vũ khí đơn đả độc đấu mà giống như vũ khí dùng trên chiến trường, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.”

Cảnh Vĩnh Phúc chỉ vào 1 nơi nào đó trên thiết côn: “Ấn chỗ này sẽ mở ra thêm 1 đoạn dài bằng nửa thanh côn nữa.”

Thủy tỷ làm theo lời.

“Kiếm nghệ của Bàng Long thuộc bậc thầy, đấu với hãn bằng vũ khí bình thường thì thua chắc. Thủy tỷ nền tảng vững chắc, lại có thêm món vũ khí lợi hại, hẳn tất sinh tâm kính trọng, cũng sẽ đỡ khó khăn cho tỷ.” Cảnh Vĩnh Phúc lại trầm ngâm: “Ta không phải muốn tỷ đấu với hãn tới người chết ta sống! Nhưng hãn kiếm nghệ quá cao.”

Thủy tỷ chỉ một chỗ trên thiết côn, hỏi: “Đây là gì?”

Cảnh Vĩnh Phúc hạ giọng: “Đã bị tỷ phát hiện. Không sai, hiện tại trên tay tỷ là cái chuôi binh khí, không chỉ là côn còn là thương, còn có thể là kiếm. Có thể tùy lúc mà thay đổi. Muốn đánh liền đánh, muốn giết, cũng giết được.”

A Căn cùng Tiểu Thúy tò mò sờ binh khí: “Còn có thể là cái gì nữa không?”

Cảnh Vĩnh Phúc xấu hổ: “Vẫn còn chưa đủ nhiều sao?”

Hai người nhìn nàng một hồi, cùng kêu lên: “Chưa đủ!”

Cảnh Vĩnh Phúc oán hận nói: “Các người đừng quên, ta là Đại Phúc!”

Một tràng cười liên rộ lên.

17. Chương 17: Tương Ngộ Cảnh Thất, Tái Ngộ Dịch Vương

Thời gian trôi mau, Bàn Long chưa đến thì tin Tiếp vương băng hà đã đến trước.

Là một minh quân, Tiếp vương cả đời hết lòng lo hưng bang trị quốc, ngay cả cưới hậu lập phi cũng nhọc lòng tính toán. Sau khi rời khỏi Lý Phi, Cảnh Vĩnh Phúc hồi tưởng lại những chuyện Tiếp vương gây nên, không những không có một tia oán hận mà còn có vài phần kính ý. Về một phương diện nào đó, Tiếp vương rất hiểu ý nàng. Thị tộc không thể để phát triển an toàn, cũng không thể hoàn toàn phá hủy, cho nên hấn trừ bỏ Trần thị nhưng lại buông tha Tư Mã gia tộc. Nhưng điều Cảnh Vĩnh Phúc không thể ngờ được là hấn sắp chết còn không quên bố trí mọi chuyện. Điều Lý Phi rời khỏi kinh thành đến biên cảnh, nhìn như để ổn định thế cục cuộc chiến cảnh Tiếp, kì thực là giúp Lý Dịch thuận lợi đăng cơ. Sau chuyện bức vua, Tư Mã gia tộc bị chèn ép mà Dương thị thì không tổn hao gì. Tiếp vương cũng như nàng đều đã nhận ra Lý Phi lợi hại, ngày đó, Dịch vương bảo vệ hấn trên điện đã làm hấn cảm thấy Dương thị gia tộc có tụ tập lực lượng. Chỉ là Cảnh Vĩnh Phúc không biết cuối cùng Tiếp vương có nhìn ra mưu đồ của Lý Phi rốt cuộc là gì không. Về việc này đến nay nàng vẫn chưa có đáp án.

Tiếp vương tạ thế, thế cục chiến tranh biên giới Cảnh Tiếp có đại biến. Nước Cảnh dần chiếm ưu thế, Lý Phi rút lui khỏi biên cảnh, Cảnh quân đánh thắng một trận lớn. Sau khi nước Cảnh đắc thắng, biên cảnh lại tạm thời yên ổn. Cảnh Vĩnh Phúc phán đoán, để Lý Dịch ngồi ấm chỗ trên vương vị rồi thì chiến tranh chỉ có thể càng ngày càng nghiêm trọng.

Theo Cảnh Vĩnh Phúc ước đoán, trong ý đồ của Lý Phi cũng có thể nói là quyết định của hấn, điều tối quan trọng là nước Tiếp được yên ổn. Hấn nếu muốn làm vua thì nước Tiếp đã sớm chịu 1 cơn sóng gió.

Nhưng sự chú ý của nhóm người Cảnh Vĩnh Phúc lúc này là hẹn ước một tháng của Bàn Long.

Ngày ấy rốt cục đã đến.

Sáng sớm, A Căn hứng thú đứng ở trước cửa tập thể dục, đến giữa trưa vẫn không thấy ai đến, hấn mất hứng, quay vào sân. Đến chạng vạng vẫn không thấy Bàn Long, làm cả Cảnh Vĩnh Phúc cũng cảm thấy hấn sẽ không đến. Dù sao Bàn Long là nhân vật lớn, có việc không đến cũng bình thường.

Đêm dài, có người gõ cửa.

Nhược phu nhân đã chuẩn bị về phòng. Tư Mã Thu Dịch đang thu thập giấy bút. Tiếng đập cửa có tiết tấu giữa đêm phá vỡ sự yên tĩnh. Thủy tỷ đi mở cửa, mấy người họ cũng theo ra. Mọi người đều có điểm hưng phấn, nhưng rồi lại thất vọng, ngoài cửa không phải Bàn Long mà là một trang thiếu niên anh tuấn không thua gì Tư Mã Thu Dịch.

“Đêm khuya mạo muội đến thăm, tại hạ là theo lệnh của gia sư mà đến.” Thiếu niên hào hoa phong nhã chấp tay, ôn hòa nói, “Một tháng chỉ ước đã tới, chỉ là gia sư hiện thời có việc không thể đích thân tới, xin thứ lỗi.”

Hấn lễ bái, ngẩng đầu, liền kinh ngạc nói: “Dịch công tử, sao ngươi cũng ở đây?”

Tư Mã Thu Dịch vừa mừng vừa sợ: “Vân công tử, thực không thể ngờ có thể gặp ngươi ở đây.”

“Kinh thành quả nhiên là đất gặp gỡ. Mời vào rồi nói.” Cảnh Vĩnh Phúc vừa thấy Vân công tử thì biết hấn cùng Tư Mã Thu Dịch là cùng một loại người, thật có khí chất của quý tộc hạng nhất.

Vân công tử khẽ gật đầu, đi theo mọi người vào phòng.

“Không ngờ mấy tháng không gặp, Dịch công tử lại du lịch đến Tân Hải thành. Ta vẫn còn vì công tử lo lắng, thương nhân nước Tiếp trên đất Cảnh tình cảnh rất gian nan... Hôm nay gặp công tử ta mới an tâm.” An vị xong, Vân công tử nói, “Đúng rồi, còn chưa biết tên của vị đại tỷ này, gia sư gần đây thường xuyên khen tỷ, có thể tiếp trăm chiêu của gia sư, tỷ thật đúng là người tài ba.”

Thủy tỷ đáp lễ nói: “Tôn sư tán thưởng. Ta họ Lưu, công tử không chê có thể gọi ta Thủy tỷ.”

“Thủy tỷ!” Vân công tử hơi chần chờ nói, “Tuy rằng gia sư mệnh ta đến cùng Thủy tỷ so chiêu, nhưng ta đêm nay được gặp Dịch huynh, trong lòng cao hứng. Trước kia ở kinh thành ta đã cùng Dịch huynh có giao tình, Thủy tỷ cũng là bằng hữu của Dịch huynh, nên ta không muốn cùng bằng hữu của Dịch huynh giao thủ. Dao kiếm không có mắt, hướng chỉ chuyện phân cao thấp, khảo võ học là hứng thú của gia sư. Ta chỉ thích cùng bằng hữu của Dịch huynh chạm chén vui vẻ.”

Thủy tỷ đối với chuyện thắng bại cũng không coi trọng, lập tức nói: “Người trở về cứ nói ta không chịu cùng người giao thủ, đối với tôn sư ta cam bái hạ phong.”

“Đa tạ Thủy tỷ!” Vân công tử mừng rỡ, đứng lên thi lễ.

A Căn cùng Tiểu Thúy ngồi xem mà muốn bỏ ra ngoài, thế là liền bỏ đi. Cảnh Vĩnh Phúc cũng vậy, một mình Tư Mã Thu Dịch là quá đủ, nay lại thêm tên Vân công tử này.

Cảnh Vĩnh Phúc vừa đứng lên, lại nghe Tư Mã Thu Dịch nói: “Thậm Cẩm đệ, nếu hôm nay người không làm việc cho sư phó thì ta thật không biết người là đệ tử của giang hồ đại danh鼎鼎 Bằng Long.”

“Hở thẹn hở thẹn...”

Cảnh Vĩnh Phúc ngồi trở lại, Vân Thâm Cẩm, cái tên thật kỳ quái. Đảo âm tới lui, trong đầu nàng đột nhiên xuất hiện tên một người:

Cảnh Thân Uẩn!

Hỉ vương gia nước Cảnh, em út của Cảnh Thân Mậu. Cùng tuổi mà không cùng mệnh với Cảnh Vĩnh Phúc, đúng là người này.

Một nghi vấn tiếp theo được giải quyết dễ dàng, Bằng Long cũng là sư phụ của người này, tự nhiên có khẩu âm nước Cảnh. Nhưng một vấn đề nghiêm trọng lại nổi gót tới, một người trong võ lâm, tại sao lại thu nhận vương gia 2 nước làm đồ đệ, hẳn rắp tâm chuyện gì? Nàng lại đánh giá Cảnh Thân Uẩn, vẻ ngoài cùng khí chất rất hợp với Tư Mã Thu Dịch, nhưng hẳn tao nhã hơn. Có lẽ là xuất thân hoàng thất cùng xuất thân thế gia cũng có chút khác biệt. Hẳn bằng tuổi Cảnh Vĩnh Phúc, so với Tư Mã Thu Dịch lớn hơn hai tuổi.

Hai người hội thoại, đã thấy Cảnh Thân Uẩn quay sang, thi lễ với Cảnh Vĩnh Phúc: “Vị tỷ tỷ này rất quen mặt, có phải đã gặp qua, không biết xưng hô thế nào?”

Cảnh Vĩnh Phúc ngẩn ra, chẳng lẽ Cảnh Thân Uẩn cũng nhận ra thân thế của nàng?

Cảnh Thân Uẩn thấy nàng không đáp, bỗng nhiên cười nói: “Ta nhớ ra rồi!”

Lúc này ngay cả Thủy tỷ cũng nheo mắt lại, Tư Mã Thu Dịch thần sắc khẩn trương, lại nghe Cảnh Thân Uẩn nói: “Nhà của ta tỷ muội nhiều, tỷ tỷ rất giống một vị muội tử của ta.”

Cảnh Vĩnh Phúc yên lòng, thân phận hẳn là chú của nàng, muội muội hẳn cũng coi như thân thích của nàng, có điểm tương tự cũng là tự nhiên. Lập tức, nàng thi lễ lại với hắn: “Ta họ Bình, người nhà đều gọi là Bình cô.”

“Thì ra là Bình cô nương.” Cảnh Thân Uẩn mỉm cười, “Nếu biểu muội ta ngày sau có cơ hội gặp cô nương, khẳng định vui mừng vô cùng.”

“Vân công tử xuất thân cao quý, biểu muội đương nhiên khác với tiểu dân như ta một trời một vực.” Cảnh Vĩnh Phúc hàn huyên vài câu, mời hắn nghỉ lại nhà, hắn khéo léo từ chối.

“Đã quấy rầy chư vị, không dám lỗ mãng. Thâm Cẩm đã có chỗ ở trong thành. Sáng mai lại xin đến gặp Bình cô nương, Thủy tỷ cùng Dịch công tử. Thâm Cẩm đã lâu không vui vẻ thoải mái như đêm nay, thật sự đa tạ chư vị.”

Đưa Cảnh Thân Uẩn ra về, Cảnh Vĩnh Phúc đưa mắt cho Thủy tỷ, Thủy tỷ hiểu ý liền đi theo Cảnh Thân Uẩn.

Thủy tỷ đi rồi, Tư Mã Thu Dịch lo lắng hỏi: “Bình cô nương, có phải có gì bất ổn không? Bằng không người làm sao có thể yêu cầu Thủy tỷ theo dõi Vân công tử?”

Cảnh Vĩnh Phúc liếc hắt một cái, lắc đầu thở dài: tuổi tác không sai biệt lắm, xuất thân tương tự, nhưng Tư Mã Thu Dịch vẫn rất đơn thuần, Cảnh Thân Uẩn có thể sánh bằng lão đạo của hắt.

“Không có gì, hắt dù sao cũng là đệ tử Bàng Long, cẩn thận một chút cũng đúng mà.”

Tư Mã Thu Dịch không nghi ngờ nữa, tươi cười hỏi, “Nếu Thủy tỷ về mà làm sáng tỏ được Vân công tử không có vấn đề gì thì sáng mai chúng ta đi hắt tốt một chút nhé?”

Cảnh Vĩnh Phúc lại thán, người này làm sao mà chẳng có chút ý thức gì về thân phận ăn nhờ ở đậu của hắt nhỉ.

“Sáng mai rồi nói sau!” Cảnh Vĩnh Phúc đuổi hắt trở về phòng rồi quay mặt ra cửa sổ. Cảnh Thân Uẩn thật là cổ quái.

Không lâu sau, Thủy tỷ trở lại. Nàng nhìn Cảnh Vĩnh Phúc lắc đầu nói: “Không theo được.”

Cảnh Vĩnh Phúc gật đầu: “Quả nhiên là vậy.”

Thủy tỷ nói: “Hắt không phải một mình đến đây, ra khỏi cửa không xa, liền có thủ hạ đứng chờ, trong đó có một người nhận thấy được ta đang theo dõi, hướng mắt về nơi ta ẩn thân.”

Cảnh Vĩnh Phúc nói: “Vương gia nước Cảnh đến đây, nói vậy hắt sớm không có ý cùng người giao thủ, cho nên mới một mình tiến đến.”

“Vương gia?” Thủy tỷ hơi kinh ngạc.

“Hắt không phải Vân Thâm Cẩm mà là Cảnh Thân Uẩn.”

“Vậy hắt có nhận ra người không... Hắt nói người giống muối tử.”

“Cho đến đêm nay chúng ta cũng chưa bao giờ gặp qua.” Cảnh Vĩnh Phúc ngẫm nghĩ nói: “Hắt tạm thời chưa nhìn ra thân phận của ta, nhưng chẳng bao lâu hắt sẽ đoán được.”

“Chúng ta lại đi nhé!”

Cảnh Vĩnh Phúc lắc đầu: “Không cần, người này tuy còn trẻ tuổi, nhưng tâm địa rất sâu, nếu hắt biết được thân phận của ta, sẽ lợi dụng chứ không tùy tiện công bố, còn ta làm sao để hắt dễ dàng chiếm tiện nghi?”

Thủy tỷ im lặng.

Trầm tư hồi lâu, Cảnh Vĩnh Phúc đột nhiên hỏi: “Ngày ấy cứu Tư Mã Thu Dịch, người có cảm thấy có gì khác thường không?”

Thủy tỷ nói: “Năm đó ta theo cha áp tải cũng từng gặp phải giặc cướp, thân thủ của đám giặc cướp này cao hơn so với giặc cướp bình thường. Bất quá, dù năng lực thế nào thì cũng đều chết sạch. Ta đã dùng thuốc độc của Tiểu Thúy, giết rất gọn lại không để lại tung tích.”

Cảnh Vĩnh Phúc trầm ngâm nói: “Sáng mai chờ Cảnh Thân Uẩn đi rồi, người ra chợ hỏi thăm, gần đây nhất có đám giặc cướp nào đang mai danh ẩn tích không. Nếu ta đoán không sai, người giết vẫn còn sót.”

“Chuyện này có can hệ gì đến Cảnh Thân Uẩn?”

Cảnh Vĩnh Phúc ần ần huyết Thái Dương: “Hiện tại ta chỉ đoán thôi, chuyện có rất nhiều điểm đáng ngờ. Chúng ta cứ chờ xem trong hồ lô của Cảnh Thân Uẩn có những gì.”

Nửa tháng sau đó, mỗi ngày Cảnh Thân Uẩn đều tới chơi. Nhược phu nhân biết thân phận Hỉ vương gia của hắt nên tránh không gặp. Hắt không nói nhiều lắm với Cảnh Vĩnh Phúc cùng Thủy tỷ, chỉ thích nói chuyện với Tư Mã Thu Dịch. Ban đầu Tư Mã tiểu ca còn cao hứng, dẫn Cảnh Thân Uẩn đi ngắm biển, uống rượu, hóng gió. Thời gian lâu dần, thêm chuyện tiền hắt dùng đều là của Cảnh Vĩnh Phúc cho, không phải của hắt, hắt cũng dần dần giảm hứng.

Không phải Cảnh Vĩnh Phúc keo kiệt, nhưng nàng tình nguyện đưa tiền để Tư Mã tiểu ca cùng Cảnh Thân Uẩn sống phóng túng mới là lạ! Tư Mã gia nước Tiệp rất có tiền, nàng đã đoạt lại ngân phiếu một trăm vạn lượng từ trong tay giặc cướp, nên Cảnh Vĩnh Phúc mới đưa tiền cho Tư Mã Thu Dịch như vậy.

Cảnh Vĩnh Phúc an ủi Tư Mã Thu Dịch: “Người không cần suy nghĩ, thời gian gấp gáp Vân công tử không nhiều, nên tranh thủ. Cả ngày ở nhà với mẫu thân ta đâu có tốt.” Tư Mã Thu Dịch nghe xong đỏ mặt cả ngày.

Ngày nọ, chờ Tư Mã Thu Dịch đi khỏi, Thủy tỷ hỏi Cảnh Vĩnh Phúc: “Người không sợ Cảnh Thân Uẩn xuống tay với hần sao?” Tuy rằng không điều tra ra mối liên hệ giữa giặc cướp và Cảnh Thân Uẩn, nhưng Thủy tỷ càng ngày càng cảm thấy Cảnh Thân Uẩn thực có vấn đề.

Theo lẽ thường, một quý nhân hoàng tộc, nếu không có lệnh vua sẽ không ra rời khỏi đất được phong hoặc phủ đệ quá lâu như vậy. Cứ cho hần cùng Tư Mã Thu Dịch hợp ý cũng không đến mức gấp mỗi ngày. Không khó đoán, Cảnh Thân Uẩn đã đoán ra thân phận của Tư Mã Thu Dịch từ khi còn ở kinh thành.

Cảnh Vĩnh Phúc cười cười nói: “Tư Mã Thu Dịch bây giờ còn có giá trị, không đến mức bị giết.” Tài ăn nói và bản lĩnh của Thu Dịch nàng đã lĩnh giáo qua. Ngày đó nàng cùng hần du ngoạn kinh thành một ngày, hần đã nói thì không thể ngừng, vậy mà khi nghỉ lại Cảnh Vĩnh Phúc không tìm thấy một câu nào đề cập đề Tư Mã gia tộc của hần. Công phu này của hần hần là do Tư Mã Tĩnh Ngạn rèn mà nên. Cảnh Thân Uẩn nếu muốn lấy thông tin từ Tư Mã Thu Dịch, thật không dễ dàng! Chỉ là nàng không biết Hỉ vương nước Cảnh đối Tư Mã gia tộc nước Tiếp rốt cuộc hứng thú chuyện gì?

Thủy tỷ gật đầu không thêm hỏi lại, tiếp tục luyện binh khí. Chiêu thức của nàng thuần thực, uy mãnh khiến Cảnh Vĩnh Phúc phải khen một tiếng: “Hảo!”

Thủy tỷ chợt thu thế, trở lại bộ dáng thông dong tự nhiên.

Cảnh Vĩnh Phúc nín thở chờ xem chiêu thức tiếp theo thì nghe Thủy tỷ cúi đầu nói: “Đầu bếp, đã lâu không gặp!”

Cảnh Vĩnh Phúc cả kinh.

Cửa trước từ từ mở, để lộ gương mặt quen thuộc. Đầu bếp vẫn giả dạng một đầu bếp.

Hần nhìn Thủy tỷ thật sâu: “Một năm không gặp, công lực của người tiến bộ đáng kể.”

Thủy tỷ hừ một tiếng, Cảnh Vĩnh Phúc vội hỏi: “Còn đứng ở cửa làm cái gì, vào trong nói chuyện.”

Đầu bếp quay lại phía Cảnh Vĩnh Phúc, cúi đầu nói: “Không dám! Tiểu nhân phụng mệnh chủ tử, đến lưu ý Bình cô nương — ”

“Cẩn thận Cảnh Thân Uẩn!”

Cảnh Vĩnh Phúc sửng sốt. Lý Phỉ phái hần đến báo động nàng?

“Tiểu nhân không tiện ở lâu, nơi đây là địa bàn của Cảnh Thân Uẩn... Tiểu nhân đã nói xong, cáo từ!”

Cảnh Vĩnh Phúc thấy hần xoay người, vội vàng nói: “Có dịp thì đến thăm chúng ta...”

Nghe động tĩnh sau cửa, A Căn và Tiểu Thúy cùng chạy ra “Đầu bếp, khoan đi!”

Nhưng đầu bếp đã đi rồi, đến và đi đều lẹ làng.

Thủy tỷ nhìn khung cửa trống rỗng, than nhẹ, “Người này nấu ăn thật là ngon!”

Cảnh Vĩnh Phúc cân nhắc: “Hần đã đến đây, vậy...”

Thủy tỷ liếc nhìn nàng một cái: “Lý Phỉ sai hần đến, tất nhiên đã biết. Nhưng sao hần biết chúng ta ở đây?”

Cảnh Vĩnh Phúc đột nhiên cảm thấy rối rắm, manh mối nhiều lại mù mịt như không manh mối.

Bàng Long cùng Thủy tỷ giao thủ là duyên từ một cuộc gặp gỡ ngoài ý muốn, tất cả chỉ là bề ngoài. Cảnh Thân Uẩn xuất hiện cũng không phải ngẫu nhiên, thậm chí ngay cả Tư Mã Thu Dịch bị đuổi giết cũng có vấn đề. Hiện tại người của Lý Phỉ cũng xuất hiện ở đây, thật khó phân biệt.

Thủy tỷ nói: “Dịch vương đối đãi người không tệ...”

Cảnh Vĩnh Phúc cúi đầu, đi tới đóng cửa lại. Hần đối với nàng thế nào, nàng làm sao không biết?

Nàng hai lần cầu xin hần, hần đều đáp ứng. Bây giờ, Tiếp vương vừa khuất, hần hần bận trăm công ngàn việc vậy mà còn sai người đi ngàn dặm lưu ý nàng.

Nhưng là...

Rất nhiều chữ nhưng là,

Quan trọng nhất, hần là Địch vương nước Tiếp.

Cảnh Vĩnh Phúc trong lòng phiền muộn.

Đêm đó, Cảnh Thân Uẩn đưa Tư Mã Thu Địch về, bỗng nhiên lại muốn gặp Nhược phu nhân: “Đã làm phiền Bình gia nhiều ngày, vẫn chưa có dịp gặp Bình phu nhân. Ngày mai, ta hồi kinh, thiết nghĩ cũng nên tự chào Bình phu nhân 1 tiếng”

Cảnh Vĩnh Phúc nhường mày, Cảnh Thân Uẩn lại lệnh hạ nhân dâng lễ vật lên, trong đó có nhiều thuốc bổ, cho thấy nhất định phải gặp được Nhược phu nhân.

Hần càng như thế, Cảnh Vĩnh Phúc càng không muốn cho hần gặp Nhược phu nhân.

“Vân công tử, ý tốt của người Bình cô xin nhận thay mẫu thân. Chỉ là, không phải mẫu thân không biết lễ nghĩa mà là mấy ngày gần đây bà bị bệnh. Không phải như thế ta cũng sớm cùng Vân công tử và Địch công tử đi du ngoạn rồi ...”

“Bình cô nương hiếu thuận, thật đáng cảm động, nhưng cũng chính vì vậy, Thập Cẩm càng kiên trì muốn gặp Bình phu nhân. Có thể dạy dỗ Bình cô nương như vậy, Bình phu nhân thật đáng để Thập Cẩm cúi đầu!” Cảnh Thân Uẩn thái độ càng ngày càng cứng rắn, “Qua hôm nay, không biết còn phải chờ tới khi nào? Bình phu nhân không chịu gặp Thập Cẩm, chẳng lẽ là ghét bỏ Thập Cẩm? Hay có ẩn tình gì khác?”

Chỉ cần Cảnh Thân Uẩn ở đây, Thủy tỷ sẽ luôn ở cạnh Cảnh Vĩnh Phúc để đề phòng. Lúc này, nàng bỗng hô lên: “Tiểu Thúy, tiếp khách!”

Cảnh Vĩnh Phúc trong lòng biết có chuyện không ổn, Cảnh Thân Uẩn trước mặt mỉm cười: “Chẳng lẽ Bình cô nương tính cả đời không ấu thân người gặp ta sao? Bình cô nương lo lắng điều gì?”

Từ trong nhà văng ra tiếng bình khí chạm nhau. Tư Mã Thu Địch sắc mặt nhất thời tái nhợt, hỏi: “Bình cô nương, chuyện gì vậy?” Cảnh Vĩnh Phúc không đáp, hần lại kinh ngạc nhìn Cảnh Thân Uẩn.

Cảnh Thân Uẩn ôn nhu nói: “Bình cô nương hoặc mẫu thân của cô nương, ta chỉ cần một. Bình cô nương tự chọn đi, là người hay phu nhân theo ta đi?” Dứt lời, hần ngồi vào ghế, cười dài chăm chú nhìn Cảnh Vĩnh Phúc.

Thủy tỷ trầm trọng im lặng, lúc này nàng không thể rời Cảnh Vĩnh Phúc để cứu Nhược phu nhân. Cảnh Thân Uẩn nói được làm được, hần chỉ cần một trong hai mẹ con Cảnh Vĩnh Phúc. Nếu Nhược phu nhân ở trong tay hần, Cảnh Vĩnh Phúc có thể nghĩ cách cứu trở về, nhưng nếu là Cảnh Vĩnh Phúc bị giam giữ thì mọi người đành bó tay.

Cảnh Vĩnh Phúc nghe mẫu thân thét lên kinh hãi, Tư Mã Thu Địch nhanh chân chạy vào, nàng vội vàng giữ lại.

Lại nghe Tiểu Thúy kêu “Phu nhân!”.

Bên này Cảnh Thân Uẩn nhỏ giọng: “Vị tất phải làm khó hai đứa nhỏ đang bảo hộ Bình phu nhân, bọn chúng cũng còn quá nhỏ mà? Dù chúng có tài dùng độc thì thủ hạ của ta cũng không phải là không biết cách giải độc.”

Cảnh Vĩnh Phúc hít sâu một hơi, chậm rãi ngồi xuống ghế. Nửa tháng Cảnh Thân Uẩn không hề động tĩnh, giờ vừa ra tay đã thấy lợi hại, nàng chỉ tự trách mình đã được đầu bếp nhắc nhở, lại không nghĩ chuyện xảy ra nhanh như vậy. Đây là địa bàn của Cảnh Thân Uẩn, nửa tháng ở tại đây, hần tất đã tìm được điểm trí mạng của nàng mà tính kế sách, quả nhiên ra chiêu là thắng. Cảnh Vĩnh Phúc không bị bề ngoài tao nhã của hần lừa thì cũng sẽ không bị Tư Mã Thu Địch ngày ngày bên cạnh mê hoặc, như vậy về căn bản Tư Mã Thu Địch không phải mục tiêu của hần. Từ những câu chuyện của Tư Mã Thu Địch, hần biết được nàng rất yêu thương mẫu thân. Khi hần dây dưa cầu kiến, thủ hạ của hần đã thừa cơ lên vào hậu viện nhà nàng.

“Cảnh Thân Uẩn!” Cảnh Vĩnh Phúc thử hô.

” Bình Đại Phúc?” Quả nhiên Cảnh Thân Uẩn hơi đặc ý cười.

Tư Mã Thu Dịch từng bước lui về phía sau, sắc mặt từ trắng chuyển xanh.

“Không biết Hỉ vương biết đến ta khi nào?”

“Cũng không sớm, vào ngày câu chuyện bức vua nước Tiếp truyền đến.”

Cảnh Vĩnh Phúc định thần: “Người nghĩ như thế nào?”

Cảnh Thân Uẩn nói: “Cũng không nghĩ gì, chỉ là muốn mời cô nương đến kinh thành chơi.”

Buồng trong bỗng nhiên yên tĩnh, thẳng bại đã phân.

“Nhân tài như ngươi lại ẩn cư ở đây, chẳng phải rất đáng tiếc ? Huống chi ngươi thân là người nước Cảnh nên vì nước Cảnh xuất lực.”

Cảnh Vĩnh Phúc trong đầu hiện lên một ý, hắn vẫn chưa biết thân phận thực sự của nàng.“Nếu ta cự tuyệt?”

“Cô nương còn có đường cự tuyệt sao?”

Cảnh Vĩnh Phúc cười cười, nói: “Trên đời có vô vàn sự việc có thể xảy ra... Không tin ngươi cứ nghe, chẳng phải trong kia rất yên tĩnh sao ...”

Cảnh Thân Uẩn nhướng mày.

“Nếu người của ngươi thẳng nhất định đã ra đây rồi.” Cảnh Vĩnh Phúc đoán không sai, nếu là thủ hạ của Cảnh Thân Uẩn thẳng, bọn chúng đã sớm đi ra áp chế nàng.

Cảnh Thân Uẩn biến sắc.

Cảnh Vĩnh Phúc lạnh lùng nói: “Người của ngươi vĩnh viễn không đi đâu được nữa.”

Cảnh Thân Uẩn đứng lên, nhìn vào phòng trong, lại nhìn Cảnh Vĩnh Phúc, chậm rãi nói: “Tốt lắm! Rất thú vị! Bốn vương cực kỳ thích thú! Bình Đại Phúc, quả nhiên là Bình Đại Phúc!”

Cảnh Vĩnh Phúc vẫn ôn hòa như cũ, hờ hững nói: “Không cần ta tiễn khách chứ!”

Cảnh Thân Uẩn thi lễ với Cảnh Vĩnh Phúc, mỉm cười nói: “Lễ vật gửi tặng Bình phu nhân rất mong cô nương vui lòng nhận cho. Thời gian không còn sớm, bốn vương đi trước !”

Hắn mang theo hai gã tùy tùng nghênh ngang mà đi, Tư Mã Thu Dịch lập tức vào phòng trong.“Phu nhân! Phu nhân...”

“Ta không sao, Thu Dịch.”

Tư Mã Thu Dịch quay đầu hỏi Cảnh Vĩnh Phúc đang từ phía sau đi tới: “Chuyện này là sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Dưới đất là 8 thủ hạ của Cảnh Thân Uẩn nằm chồng chéo lên nhau, A Căn cùng Tiểu Thúy đang xử lý.

Cảnh Vĩnh Phúc không đáp, đi thẳng đến cửa sổ, cúi đầu nói: “Đầu bếp, ra gặp ta!”

Bóng cây ngoài cửa sổ lắc lư run rẩy.

Thủy tỷ ở phía sau nàng hỏi: “Hắn đến đây sao? Hắn đã vào đây?”

Cảnh Vĩnh Phúc thở dài: “Đúng vậy, hắn không nên tới, không nên xuất hiện ở đây. Nhưng nếu hắn hôm nay không ở đây, ta đã là tù nhân của Hỉ vương.”

Nhược phu nhân khe khẽ thở dài: “Ta vẫn không hiểu, Phúc Nhi, con nói sao?”

Cảnh Vĩnh Phúc cắn chặt răng, nói: “Đầu bếp, đưa ta đi gặp hắn!”

Thủy tỷ ngẩn ra, một lúc mới biết hai chữ hắn trong câu trước và câu sau của Cảnh Vĩnh Phúc không cùng một người.

Ngay sau đó, đầu bếp xuất hiện ở phía trước cửa sổ. Hắn nhìn vào mắt mọi người trong phòng, rồi bỗng không nói lời nào, vươn hai tay bắt lấy Cảnh Vĩnh Phúc mà đi. Khi Cảnh Vĩnh Phúc phục hồi tinh thần thì đã ở giữa không trung. Bầu trời đêm nghiêng như thác nước, rửa sạch cảnh sắc vô tận trước mắt.

Đúng vậy, nàng biết hắn đến đây, hắn ở trong này. Khi Cảnh Thân Uẩn động thủ hắn liền lén vào nhà nàng, cứu mẫu thân của nàng.

Cảnh Thân Uẩn ngàn tính vạn tính, cũng không thể nghĩ đến việc sư huynh hắn không phải đang ở xa ngàn dặm mà đã đến thành trấn này.

Trời đêm chỉ chít sao, gió đêm mơn trớn tóc của nàng, xoa dịu hai gò má. Một cơn gió lớn thổi đến, vẫn còn thơm nồng mùi biển.

Tiếng âm ào dần truyền đến, là sóng vỗ vào đá ồ lên, nàng để mặc đầu bếp vác nàng đi.

Chợt hắn nhẹ nhàng buông nàng xuống, cúi đầu đứng lặng. Nàng đi về phía trước mấy bước thì thấy một hắc y nam tử đang quay lưng về phía nàng nhìn ra biển. Hắn như lặn vào màn đêm, dáng người thẳng đứng, gió biển thỉnh thoảng thổi bay tay áo rộng, nhưng cũng không thổi tan được cái thể đứng cô lập trong treo nhưng lạnh lùng kia.

Nàng đi về phía hắn. Từng bước một. Dưới chân sóng biển vẫn vỗ vào vách đá. Đi được mấy bước, nàng thấy hắn hơi chuyển thân hình, nàng ngưng lại một chút nhưng rồi lại bước tiếp. Cuối cùng chỉ đứng cách hắn vài bước, cũng là gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt.

Hắn thở khe khẽ, tim nàng đập rộn ràng, cùng với tiếng sóng biển hòa làm một. Nàng nên nói gì? Nàng biết lấy gì để xóa tan trầm mặc của bọn họ trong lúc đó?

Lý Phỉ chậm rãi xoay người, vẫn là đôi mắt Phượng thâm thúy, đôi môi bạc mím chặt, bộ hắc y càng làm hắn thêm u tĩnh.

Hắn gắt gao nhìn chăm chăm vào mắt nàng, qua nửa ngày, mới nói: “Ta — hận — ngươi!”

Cảnh Vĩnh Phúc không khỏi mở to mắt, toàn bộ những lời muốn nói bị cuốn trôi đi mất hết.

Hắn nói xong thì quay người lại, tiếp tục nhìn ra biển rộng vô hạn ngoài kia, đầu sóng dưới chân hắn rít gào.

Nàng ngơ ngác nhìn hắn, gió biển làm lòng nàng rối. Người trước mắt giúp nàng quá nhiều, người trước mắt không quan tâm thế cục quốc gia của mình mà đến bên nàng, chẳng lẽ chỉ để hôm nay nói cho nàng biết hận hận nàng?

Những chuyện trên cột, vui cười, thậm chí chọc ghẹo yêu đương hôm qua đều tiêu tan theo gió sao?

Không biết qua bao lâu, Lý Phỉ lại nói: “Ngươi về đi!”

Đầu bếp tiến đến. Cảnh Vĩnh Phúc vội tiến lên một bước, chỉ một câu: “Cám ơn.”

Đầu bếp vác nàng trên vai, nàng bỏ tay ra, từ trong lòng lấy ra hai cái móng tay đưa lên. Lý Phỉ lại giống như sau lưng có mắt, khoát tay áo đánh bay.

Hai cái móng tay theo gió bay xuống. Cảnh Vĩnh Phúc kinh ngạc nhìn chúng nó lạc vào vách núi, phảng phất như bị mất bảo bối.

“Bình cô nương, ta đưa ngươi trở về.” Đầu bếp cúi đầu nói.

“Ừ.” Nàng khẽ trả lời, đầu bếp hướng xuống núi mà đi.

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn lên đỉnh núi, bóng đen dần dần nhỏ đi, dần dần cùng sắc núi hòa hợp làm một, cuối cùng không nhìn thấy nữa. Cúi đầu, dưới chân đã là bờ biển.

“Đầu bếp, bỏ ta xuống.”

Đầu bếp dừng thân pháp.

“Ta nghỉ một chút.”

Cảnh Vĩnh Phúc được nhẹ nhàng buông ra, dưới chân là cát, mỗi bước đi đều cảm thấy cát đang giữ chân nàng lại. Nàng từng bước đi tới, đầu bếp theo sau.

Trong lồng ngực như có một khối đá tảng đè nặng làm nàng cảm thấy khó thở. Chuyện này đến tột cùng là sao, nàng muốn hô to 1 tiếng nhưng không mở miệng được. Không có gì đáng buồn thương nhưng tâm tư nàng lại giống như trầm trọng rơi vào biển sâu. Nàng quay đầu liếc nhìn về đỉnh núi xa xăm tăm tối, vách núi cao ngất đón gió hừng trắng, tuyệt không thể thấy người, trong lồng ngực nàng bỗng nhiên tuôn trào cảm giác ứ đọng cùng luồng cuồng.

Nàng rốt cục không nhịn nổi, chuyển mình một cái, đã thấy đôi chân bắt đầu chạy vội. Chạy qua bãi cát, bay qua sóng biển, không ngừng đi tới, không ngớt đi tới.

Gió thổi qua mình, phẳng như thân thể nàng không tồn tại, chỉ cảm thấy rõ một dòng nhiệt huyết, trong lòng tràn ngập phập phồng cùng rối rắm. Nàng liều mạng chạy, không để ý sóng biển đáng ướt óng quần, không quan tâm cát rớt vào giày. Bên trái là biển bên phải là cát, uốn lượn đường ven biển, nàng chạy ở giữa.

Rất nhanh sau đó, nàng bắt đầu thở hổn hển, rồi xóc hông, nhưng nàng không thể dừng lại, giống như chỉ cần chạy là có thể thoát khỏi cảm xúc rối rắm lúc này, giống như chỉ cần chạy là có thể lấy lại sự thanh minh cùng mưu trí. Nàng không ngừng chạy cũng không quay đầu lại, chỉ cảm đầu chạy. Nàng nhanh chóng kiệt sức, mất cảm giác về sự tồn tại của cơ thể, chỉ có ý niệm còn ở lại với nàng, nhắc nhở nàng: chạy ngay đến đỉnh núi. Dù cho nàng không muốn lâm vào vũng bùn cũng không thể trốn tránh sự thực. Nàng không phải ai khác, nàng là Đại Phúc, Cảnh Vĩnh Phúc.

Dân chúng tầm thường tự nhiên sẽ trải qua cuộc sống tầm thường, nhưng nàng vốn không phải là dân chúng tầm thường.

Thân mình Cảnh Vĩnh Phúc bỗng nhiên bị lửng lơ trên không, lại bị một đôi tay ôm lấy.

Là Lý Phỉ.

Vẫn không nói tiếng nào, Lý Phỉ ôm nàng tiếp tục chạy. Đến bờ biển, ra đến mép biển, trời đã dần về sáng. Ánh trăng vẫn chiếu rọi, tiếng sóng biển âm u mà nồng đậm vỗ vào đá.

Trời chuyển dần sang màu xanh biếc, ánh sáng dần xua tan bóng đêm.

Lý Phỉ dần dần chậm lại, bắt đầu đi bộ.

Trăng sao từ trên cao chiếu xuống, gương mặt hắt lúc sáng lúc tối, nàng thở gấp, liếc nhìn hắn, khó có thể biết đôi mắt ấy đang nhìn ra xa hay đang không nhìn gì.

Hắn ngồi xuống một tảng đá lớn, nàng bị hắn đặt ngồi trên đùi. Lý Phỉ cúi đầu nói: “Người cũng biết khó chịu?”

Tầm mắt của nàng lại bị tay hắn hấp dẫn, đôi tay dẫu trong tay áo trên đỉnh núi giờ mới lộ ra. Một đôi tay màu đen, dưới ánh trăng còn bắn ra tia sáng lấp lánh. Nàng kìm lòng không đậu bắt lấy tay hắn, “Đây là...”

Hắn để nàng cầm tay, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng vô cùng. Nàng nhìn ngón tay hắn, ngón trỏ và ngón giữa bị mất móng của hắn, quả thật làm nàng thấy ghê người. Móng tay để dài đột nhiên bẻ gãy, sẽ thương tổn đến phần thịt. Nàng đưa tay chạm vào, lại bị hắn bắt được tay.

“Người cũng là có trái tim sao?”

Một giọt lệ đột nhiên từ khóe mắt nàng chảy ra, thu cũng không thu lại được. Lý Phỉ nhìn nàng thật sâu và chăm chú, thanh âm như gió mát: “Ta cũng muốn người ném thử cảm giác đau thế nào!”

Lòng của nàng đột nhiên nhảy dựng. Ngay sau đó, hắn khẽ mở đôi môi, cũng ba chữ, làm lòng nàng bấn loạn đến không thể ổn định lại được.

“Cảnh Vĩnh Phúc!”

Tiếp theo, Lý Phỉ sinh sôi xé mở vết sẹo nơi đáy lòng nàng: “Từ nhỏ đã là đứa nhỏ ngu ngốc, liên lụy mẹ đẻ, lữ di ghẻ ra đòn hiếp, lại bị cha lấy cớ nói với khắp thiên hạ rằng hấn không vứt bỏ đứa con khờ mà còn ra công nuôi dưỡng.”

Nàng thấy không rõ gương mặt Lý Phỉ, chỉ nghe tiếng hấn trong trẻo nhưng lạnh lùng tiếp tục vang vọng ở bên tai: “Cảnh Vĩnh Phúc, người vì sao là Cảnh Vĩnh Phúc? Vì sao năm đó không bị thích khách giết chết?”

Lý Phỉ dừng một chút, thanh âm phiêu miểu lại nổi lên: “Nếu người không phải Cảnh Vĩnh Phúc thì tốt biết bao? Nếu người năm đó đã chết, hiện tại sẽ không cảm thấy thống khổ, cũng sẽ không hại người khác đi theo chịu tội... Vì người cố tình sống sót, nhưng lại quá vội sống vui vẻ đến quên chính mình là ai...”

Khi thấy nàng rơi lệ đầy mặt, hấn tao nhã lấy bao tay màu đen lau đi.

“Bất luận người có thật sự là Cảnh Vĩnh Phúc hay không, người vẫn là Bình đại phúc, người cũng phải gánh vác trách nhiệm. Trốn tránh vô ích, trừ phi người thật sự đã chết... Ta đúng ra nên sớm đánh chết người, cho người giải thoát, lưu người trên đời lại chỉ biết phá hư chuyện của ta...” Hấn bỗng nhiên bỏ qua cái bao tay, một tay đẩy nàng ra khỏi vòng tay.

Cảnh Vĩnh Phúc không té ngã, đầu bếp u linh xuất hiện, vững vàng đỡ lấy nàng.

“Đã hết lời rồi. Bồn vương đã đặc biệt làm cho người nhiều việc như vậy, nói với người nhiều lời như vậy, đã là rất nhiều rồi.” Lý Phỉ đứng lên.

“Lý Phỉ!” Nàng gọi to tên của hấn, nhưng đầu bếp không cho nàng cơ hội nói thêm gì nữa, nhanh chóng mang nàng rời đi. Cuối cùng, nàng vẫn không thể nói rõ ràng với hấn, nhưng cho dù hấn cho nàng thời gian để nói, thực sự nàng cũng không biết nói từ đâu. Nếu hấn chưa bao giờ biết chủ quán rượu ở biên cảnh, nếu hấn không phải Dịch vương nước Tiếp mà nàng không phải Cảnh Vĩnh Phúc, chỉ khi bọn hấn chính là tiểu dân chúng tầm thường, hoặc là người xa lạ không biết gì về quá khứ của nhau ... thì thật tốt biết bao nhiêu.

18. Chương 18: Về Lại Kinh Thành Nước Cảnh - Tránh Né Chi Bằng Đối Diện

Cảnh Vĩnh Phúc về đến nhà, đám người Nhược phu nhân vẫn chưa ngủ, đứng trong sân chờ nàng. Thấy nàng hồn bay phách lạc, Nhược phu nhân gắt gao ôm lấy nàng. Thủy tỷ lạnh giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

Nàng lắc đầu. Đầu bếp ở nàng phía sau nói: “Chủ tử lệnh cho ta ở lại bên người Bình cô nương, không cần trở về.”

Thủy tỷ nói câu: “Người đến cũng tốt, sau này có người nấu cơm!”

A Căn cùng Tiểu Thúy vui vẻ. Tư Mã Thu Dịch thẳng lăng lăng nhìn đầu bếp, hấn vẫn không biết đầu bếp cũng là cao thủ.

Nhược phu nhân ôn nhu hỏi: “Không có việc gì chứ, Phúc Nhi?”

Nàng cúi đầu nói: “Không có việc gì.”

Lại nghe đầu bếp nói với Tư Mã Thu Dịch: “Tư Mã tiểu công tử, chủ tử của ta đã vì người liên hệ với lệnh tôn, ít ngày nữa, Tư Mã đại nhân sẽ sai người đón người về.”

Tư Mã Thu Dịch lập tức đeo mặt khổ. Cảnh Vĩnh Phúc nhìn hấn, nói: “Đây là chuyện tốt, chúng ta trước mắt ở đây không an toàn, không biết Cảnh Thân Uẩn còn gây chuyện gì nữa không. Mà người về nước rồi thì cũng sẽ không có người tìm người gây phiền toái.”

A Căn tiếp lời nói: “Đúng vậy, vạn nhất khi có người đến quấy rối, cùng lúc phải bảo vệ nhiều người chúng ta cũng căng thẳng!”

Nhược phu nhân thấp giọng trách: “A Căn!” Hấn liền cúi đầu im lặng.

Tự sau khi đầu bếp đến, Cảnh Thân Uẩn không thấy xuất hiện. Nhưng bình yên lúc này càng cho thấy tương lai sẽ có sóng to gió lớn, cho nên Cảnh Vĩnh Phúc lại chuẩn bị rời khỏi thành trấn tới kinh thành nước Cảnh. Dưới chân thiên tử, Cảnh Thân Uẩn sẽ không dám làm càn, so với nơi này sẽ an toàn gấp trăm lần.

Chỉ có 1 chuyện ngoài ý muốn của Cảnh Vinh Phúc là người mà Tư Mã gia phái tới đón Tư Mã Thu Dịch lại đúng là người ngày đó tập kích Bình phủ ở nước Tiếp, đánh trọng thương Thủy tử cùng A Căn.

Kẻ thù gặp lại, không tính Tư Mã Thu Dịch, tất cả mọi người đều ở đây. A Căn vừa thấy kẻ thù liền muốn động thủ, bị đầu bếp kéo lại. “Người không phải đối thủ của hần.”

Người nọ nhìn chằm chằm Thủy tử, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Lưu Ký Thủy, không ngờ lại gặp người ở đây!”

Thủy tử tu vi đã tăng tiến rất nhiều so với năm đó, nàng lãnh đạm nói: “Nếu không nể mặt Tư Mã tiểu công tử, người còn sống mà đứng ở đây sao?”

Tiểu Thủy hừ lạnh một tiếng: “Người này cũng họ Tư Mã? Là chú Tư của người sao?”

Cảnh Vinh Phúc nhớ lại tư liệu về Tư Mã gia tộc năm đó đã xem qua ở Dễ Dàng phủ, trầm ngâm nói: “Tư Mã Tĩnh Ngạn có người em thứ Tư, tên là Tư Mã Tĩnh Tùng, từ nhỏ đã bái Ngô Tiên Tử làm thầy, nói vậy chính là các hạ?”

Tư Mã Tĩnh Tùng hừ một tiếng, ánh mắt sắc nhọn nhìn nàng, nói: “Thu Dịch, người sao lại ở cùng chỗ với nàng ta! Phụ thân người đã dặn người nhiều lần không được dây dưa với nàng ta nữa, người nghe tai này ra tai kia sao?”

Tư Mã Thu Dịch trầm mặc, Thủy tử cười lạnh nói: “Nếu không phải chúng ta dây dưa với hần, tiểu công tử nhà người đã chết lâu rồi! Người tới cũng tốt, mau đem hần về nhà đi, nhốt cho kỹ, đừng để hần ra ngoài kéo lại bị chúng ta dây dưa!”

Tư Mã Tĩnh Tùng trợn trắng mắt liếc nàng một cái, tiến đến muốn đưa Tư Mã Thu Dịch đi thì bị Cảnh Vinh Phúc kêu lại: “Đợi chút!”

“Đường đi nguy hiểm, chúng ta đi cùng có thể chiếu ứng lẫn nhau. Người mặc dù thân thủ rất cao, nhưng Tư Mã Thu Dịch một chút võ công cũng không có, vạn nhất gặp phải giặc cướp như lần trước thì nguy?”

“Giặc cướp?” Tư Mã Tĩnh Tùng trừng mắt nói, “Là bọn đã giết chết người của phủ Tư Mã ta?”

Cảnh Vinh Phúc gật đầu, lời nói tiếp theo của Tư Mã Tĩnh Tùng làm mọi người chấn động: “Không thể nào, bọn chúng chỉ là giặc cỏ làm sao có thể là đối thủ của Tư Mã gia. Lúc trước trên đường ta đã từng gặp qua một đám giặc cỏ đang bị đuổi đánh, chỉ là nếu không phiền đến ta thì ta cũng sẽ mặc kệ chúng, thân thủ của đám giặc cỏ có gì đáng kể chứ ... Tiểu nha đầu, người đừng gạt ta!”

Cảnh Vinh Phúc bừng tỉnh ngộ, thì thào tự nói: “Ta hiểu rồi, thì ra là như vậy.” Thủy tử giết không phải là giặc cướp, giặc cướp đã sớm bị người của bang kia giết hết rồi.

“Người hiểu cái gì?” Tư Mã Tĩnh Tùng lại trừng mắt.

Cảnh Vinh Phúc trầm giọng nói: “Nếu là như vậy, các người càng không thể về nước.” Nghi ngờ lúc trước đã được hóa giải theo những lời của Tư Mã Tĩnh Tùng.

Ngày đó nàng cùng Thủy tử nghe người của bang kia nói muốn tiền cũng muốn mạng, nhất định không để Tư Mã Thu Dịch sống, nhưng sau khi giết hai thị vệ thì không nóng lòng giết Tư Mã Thu Dịch, mà còn lo khám người lấy ngân phiếu. Ngay lúc quan trọng nhất, kia một tên cầm đại đao chuẩn bị chém đầu Tư Mã Thu Dịch, lại không phải đứng ở phía sau mà là từ phía trước hần. Bình thường chém đầu người, đều là từ phía sau xuống tay, đằng này lại đứng trước mặt hạ đao, là hần muốn Tư Mã Thu Dịch đứng tim bất tỉnh.

Cho nên có thể kết luận: bọn họ căn bản không muốn mạng nhỏ của Tư Mã Thu Dịch mà là muốn bắt giữ hần!

Cảnh Vinh Phúc nói rõ những suy nghĩ này với Tư Mã Tĩnh Tùng, hần quả nhiên biến sắc, nắm lấy cổ áo của Tư Mã Thu Dịch: “Người chẳng lẽ không dùng tên giả, để bị phát hiện người họ Tư Mã?”

Cảnh Vinh Phúc thay Tư Mã Thu Dịch đáp: “Không, hần rất cẩn thận, chỉ có điều người hần dụng phải là Hỉ vương nước Cảnh, Cảnh Thân Uẩn!”

Tư Mã Tĩnh Tùng rút tay, quay đầu hỏi: “Hỉ vương, Cảnh Thân Uẩn? Tiểu nha đầu, nói rõ xem nào!”

Cảnh Vĩnh Phúc nói: “Đối với Hỉ vương mà nói, nhìn ra thân phận thực sự của Dịch Thu không mấy khó khăn. Thứ nhất, Tư Mã Thu Dịch có một thói quen rất nhiều người biết, là luôn có quạt trên tay. Tiếp theo, Tư Mã Thu Dịch dẫn theo nhiều hạ nhân như vậy, hẳn có thể kín miệng, nhưng nhiều người thì nhiều miệng, Cảnh Thân Uẩn chỉ cần mời rượu vài lần, không cần nói nhiều lắm cũng có thể đoán ra nhiều thứ. Tỷ như nói Dịch công tử đứng hàng thứ bao nhiêu, Dịch gia ở nước Tiệp mua bán những gì, tùy tiện mà hỏi, bí mật sẽ rõ ràng ngay. Đương nhiên đây đều dự đoán của ta, chưa chắc đã đúng.”

Tư Mã Thu Dịch kinh ngạc. Tư Mã Tĩnh Tùng nhíu mày: “Sau khi nhận ra Thu Dịch, hẳn làm gì?”

“Hắn đương nhiên không tiện tự mình động thủ, lại càng không động thủ ở kinh thành, huống chi thị vệ Tư Mã gia cũng không phải chỉ để làm cảnh. Cảnh Thân Uẩn nghiêm ngặt chặn những đường nhỏ về nước Tiệp, lại làm bộ là giặc cướp, muốn chặt đứt tất cả liên hệ giữa Tư Mã Thu Dịch cùng Tư Mã gia, bắt Tư Mã Thu Dịch giữa đường, đến lúc thích hợp sẽ cho hắn tỉnh dậy và giam giữ.”

Nhưng Cảnh Thân Uẩn thật không ngờ, người của hắn lại mất tăm hơi, cho nên mới có chuyện Bàn Long đến đây và bất ngờ gặp gỡ Thủy tỷ. Bàn Long căn bản không để ý Thủy tỷ, hắn chỉ là đáp ứng thỉnh cầu của học trò, đến đây tìm kẻ có thể đánh gục hơn 10 cao thủ của Cảnh Thân Uẩn. Cho nên Bàn Long theo dõi Thủy tỷ, lại hẹn một tháng giao đấu. Cảnh Thân Uẩn mà được Tư Mã Thu Dịch thì là 1 chuyện đầu cơ có lợi, hắn tiếp theo tính toán những gì, chỉ có thầy trò hắn rõ nhất.

Chỉ là những lời này Cảnh Vĩnh Phúc sẽ không nói với Tư Mã Tĩnh Tùng, chuyện có liên quan Bàn Long đối với nàng mà nói thì còn liên lụy đến cả Lý Phỉ.

Tư Mã Tĩnh Tùng trầm tư nửa ngày, cuối cùng cũng đồng ý cùng các nàng đi kinh thành.

Phía nam nước Cảnh đường thủy rất phát triển, sau khi ra khỏi thành trấn đoàn người liền lên thuyền theo sông Giang Bắc về kinh thành. Phong cảnh đôi bờ thật hữu tình. Cảnh Vĩnh Phúc trước đây chưa từng thực sự có tâm trạng du ngoạn nước Cảnh. Lần này, đường đi thái bình, ngoại trừ vài lần gặp đám quan binh kiêu ngạo, vì thế không có gì làm nàng phải bận tâm nữa, mặc sức thưởng thức.

Gần đến nơi, Thủy tỷ hỏi nàng: “Nếu đến kinh thành, cha ngươi phát hiện ra hai mẹ con thì làm thế nào?”

Nàng nói: “Đã công bố mẹ con ta chết rồi, hẳn còn có thể làm gì? Mẫu thân ta đã hết tình với hắn, ta mười tuổi đã không có phụ thân. Ta không muốn gặp hắn, hắn cũng không có thể diện gặp mẹ con chúng ta. Như vậy, đối với chúng ta và hắn đều tốt. Hắn làm Dự đế của hắn, chúng ta sống cuộc sống của chúng ta. Gặp chúng ta khác nào ép ta đòi hắn công đạo.”

Nàng bất giác nhớ tới Lý Phỉ, trốn tránh vô dụng, bỗng nhiên cười cười, “Ban đầu ta nghĩ mình tránh né hắn, hiện tại ta mới biết được, kỳ thật là ta trốn tránh chính mình.”

Nàng từng nghĩ tới việc xuất hiện trước mặt Cảnh Thân Mậu, làm hắn phải hối hận trước kia đối xử như vậy với mẹ con nàng. Nhưng nàng vẫn luôn thấy mâu thuẫn. Dù gì nàng cũng đã giúp Lý Dịch như 1 cách để trả thù.

Thủy tỷ nói: “Tới đâu tính tới đó!”, lại nói “Ta kể ngươi nghe chưa, trước đây có thầy tướng số mù nói ta có số làm tướng, lại cả đời phiêu bạt, nước chảy bèo trôi, cho nên cha ta mới gọi ta là Ký Thủy.”

Cảnh Vĩnh Phúc gật đầu: “Ta cũng thấy vậy. Xem ra làm loại binh khí đó cho tỷ cũng rất đúng.” Cả đời phiêu bạt, từ Cảnh đến Tiệp, lại từ Tiệp về Cảnh...

Thuyền vòng qua Thương Sơn, ra tới cửa sông, nhìn về phía trước đã chỉ thấy chân trời xa ngái.

Người trên thuyền đều ra ngoài đứng ở phía sau Cảnh Vĩnh Phúc cùng Thủy tỷ. Không quay đầu lại, Cảnh Vĩnh Phúc chỉ nhìn Thủy tỷ về mặt cho biết có tình huống khác thường.

Tư Mã Tĩnh Tùng kinh ngạc nhìn Thủy tỷ lấy cây thiết côn ra, nháy mắt đã thành một cây thiết thương.

A Căn hưng phấn nói: “Đó là còn chưa thấy nàng dùng thương đó!”

Thủy tỷ lạnh lùng nói: “Ngươi bảo vệ Bình cô, Tiểu Thúy bảo vệ phu nhân, Tư Mã giao cho Tư Mã. Đầu bếp xem thân thuyền.”

Sau khi kéo Cảnh Vĩnh Phúc về phía mình, A Căn còn đưa mắt nhìn Tư Mã Tĩnh Tùng, lão hừ lạnh một tiếng.

Thuyền ra cửa sông, có vài tiếng nổ vang rồi đá tảng từ hai bên sườn núi bắt đầu đổ xuống. Thủy tử biến sắc. Đúng là muốn chìm thuyền cho chìm, muốn lấy mạng mọi người trên thuyền. Vũ khí trong tay nàng nhanh chóng biến hóa. Tư Mã Tĩnh Tùng lại một phen kinh ngạc, nhìn nàng biến thành xích sắt lại có 1 quả cầu sắt đen cực lớn ở đầu. Nàng nâng quả cầu ném ra ngoài.

Một loạt động tác mau lẹ, chỉ trong nháy mắt.

“Phần phật” một tiếng, quả cầu sắt chọi trúng tảng đá gần nhất, “Phanh” một tiếng tảng đá đập nát. Đá vụn vừa rơi xuống thì xích sắt đã đánh về phía một khối đá khác. Bên kia đầu bếp cũng không nhàn rỗi, toàn tâm chần đỡ những tảng đá rơi gần thân thuyền. Bộ dáng của hắn cổ quái, vậy mà không ai còn cười nổi.

Thuyền xóc nảy dao động, phía trên tiếng nổ không ngừng. Tư Mã Tĩnh Tùng ánh mắt sắc bén nhìn Cảnh Vĩnh Phúc. A Căn che ở trước người nàng, Tiểu Thúy cười lạnh, thưởng thức binh sự trên tay. Chỉ có Tư Mã Thu Dịch thủy chung đứng phía trước Nhược phu nhân, vẻ mặt khẩn trương chú ý bốn phía.

Trên thuyền, những người khác đều sợ tới mức mặt không còn chút máu, lui hết vào góc thuyền. Một tảng đá rơi trúng đỉnh thuyền rồi bắn xuống sông, sau đó thì hoàn toàn yên tĩnh.

“Người thấy sao?” A Căn lạnh lùng hỏi.

“Không việc gì!” Tư Mã Tĩnh Tùng nói xong câu này, thân mình liền phóng về phía Nhược phu nhân.

Cảnh Vĩnh Phúc kinh hô ra tiếng, một đạo hàn quang như sợi chỉ bắn ra, không đánh về Tư Mã Tĩnh Tùng mà về phía Nhược phu nhân.

Tư Mã Thu Dịch vừa kéo Nhược phu nhân ra phía sau, Tư Mã Tĩnh Tùng đã giao đấu cùng người mới đến.

Cảnh Vĩnh Phúc âm thầm quan sát, thích khách năm đó hôm nay đang đứng ở đây.

Nàng muốn đồng hành cùng Tư Mã Tĩnh Tùng cũng 1 phần là do lo lắng cho Tư Mã Thu Dịch, mặt khác cũng là vì thân thủ của Tư Mã Tĩnh Tùng, có hắn đi cùng quả thật giúp gia tăng thực lực rất nhiều.

Tư Mã Tĩnh Tùng có thể nhìn ra vị trí của Nhược phu nhân trong lòng Tư Mã Thu Dịch, cho nên dù không muốn cũng phải cứu bà.

Tư Mã Thu Dịch khẩn trương bảo hộ Nhược phu nhân, ai nấy đều thấy được, hắn dù thế nào cũng sẽ bảo hộ bà chu toàn.

Tiếng đánh nhau đang thay dần tiếng đá lăn, hai bờ sông địch nhân đang đánh tới. Khách trên thuyền rối loạn, tiến thoái lưỡng nan.

Tư Mã Tĩnh Tùng mặc dù có thực lực nhưng nhất thời nguy cấp cũng không bắt được đối thủ.

Tiểu Thúy còn mang theo 1 mảnh ám khí nhưng hai người giao đấu quá nhanh nên không thể ra tay. A Căn thấy vậy, tiến lên nói: “Tiểu Thúy, người tới che chở Bình cô, ta khởi động xương cốt 1 chút!”

Tiểu Thúy trở ra, Tư Mã Tĩnh Tùng đang cùng địch luân phiên tung chưởng, cười lạnh nói: “Đứa nhỏ thì làm được gì, đứng đó mà xem lão tử đánh đây!”

A Căn vừa định phản bác, lại bị lão xoay người mắng: “Đáng chết!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Cảnh Vĩnh Phúc chợt cảm thấy vật lạ kề cổ, 1 lưỡi dao đặt rất sát sao, nàng ban đầu thấy nhột rồi sau đó chuyển sang đau đớn.

A Căn vừa rời nàng một bước, đối phương đã tranh thủ được sơ hở.

Tiểu Thúy dậm chân, lại nghe người kề dao vào cổ Cảnh Vĩnh Phúc cười nói: “Tiểu Thúy cô nương không cần kích động, người không cần hoảng sợ vội...”

Giọng nói này —

“Cảnh Thân Uẩn!” A Căn gầm nhẹ một tiếng.

“Tiểu căn ca.” Cảnh Thân Uẩn ôm thắt lưng Cảnh Vĩnh Phúc, chậm rãi thu hồi con dao, “Ta quên mất, ta thực sợ các người xúc động, ta sẽ xúc động theo, vì vậy mà quên mất ôm Đại Phúc có vẻ an toàn...”

Cảnh Vĩnh Phúc bên tai nghe có gió mát lại cảm thấy lạnh người.

“Đại Phúc à, người muốn đi kinh thành, cùng đi với ta không phải tốt sao?” Hắc vẫn ôn nhu nói nhưng lại làm nàng nổi da gà.

Tư Mã Tĩnh Tùng đánh lui đối thủ một bước, liếc nhìn Cảnh Thân Uẩn, ánh mắt cảnh giới.

Người này lên vào khoang thuyền mà không bị phát hiện, tu vi tất nhiên là không tầm thường, mà càng đáng sợ là hắc tuổi còn trẻ tâm kế lại độc ác như thế, đầu tiên là chìm thuyền, sau là dương đông kích tây, khó trách Tư Mã Thu Địch bị hắc tính kế, nhân vật như vậy, đừng nói Tư Mã Thu Địch, hiện tại chính là Bình Đại Phúc cũng đang ở trong tay hắc.

“Kêu người của người đừng đánh nữa!”

Cảnh Thân Uẩn phát hiện Thủy tỷ cùng đầu bếp vừa trở vào khoang thuyền. “Vị này là người đàn ông của Thủy tỷ sao?” Cảnh Thân Uẩn đánh giá đầu bếp, hỏi.

Thủy tỷ sa sầm mặt, sắc mặt đầu bếp lại không đổi, chỉ có Tư Mã Tĩnh Tùng cười một tiếng, nhưng cũng chỉ có một tiếng. Tư Mã Tĩnh Tùng bỗng nhiên nhớ lại ngày ấy đầu bếp từ đầu tới cuối không hề động thủ.

Đám thủ hạ Cảnh Thân Uẩn ngoài khoang thuyền đối phó với Thủy tỷ và đầu bếp rất chặt vật, giờ đây lục tục tiến vào, đám khách trên thuyền cũng đã nhảy xuống sông bơi vào bờ. Chỉ có chủ thuyền mặt không còn chút máu đứng ở cửa khoang thuyền.

Tư Mã Tĩnh Tùng còn đang đánh. Cảnh Thân Uẩn ho nhẹ một tiếng: “Sao không dừng tay? Muốn đánh chết thủ hạ của ta sao?”

Cảnh Vĩnh Phúc bình tĩnh nói: “Vị này không phải người của ta, hắc chỉ muốn ta chết.”

“À.” Cảnh Thân Uẩn nắm chắc phần thắng, khoáí chí nhìn, “Thân thủ của hắc ... hắc hắc có quan hệ rất sâu xa với Ngô Tiên Tử.”

Tới đây thì Tư Mã Tĩnh Tùng đã đánh gục đối thủ, Cảnh Thân Uẩn thủy chung vẫn chú ý hắc.

Tiểu Thúy nói: “Thật là chủ tử tốt, đứng nhìn thủ hạ bị giết!”

Cảnh Thân Uẩn cười nói: “Ta cũng không muốn hắc chết, chỉ vì cô nương nhà người nói nàng ta không quản, cho nên hắc là do cô nương nhà người hại chết.”

“Người...”

Nhược phu nhân ở phía sau Tư Mã Thu Địch cố gắng trấn định, thân bà đang run, Tư Mã Thu Địch cầm tay bà.

Cảnh Thân Uẩn đưa mắt nhìn bà khen: “Vị này chính là Bình phu nhân? Khó trách Đại Phúc không cho ta gặp người, hôm nay vừa gặp liền biết vì sao... Dung mạo phu nhân thật là quốc sắc thiên hương. Chắc chắc chắc, đáng tiếc, Bình Đại Phúc lại không kế thừa mỹ mạo của phu nhân, bất quá như vậy cũng tốt?”

Nhược phu nhân bị Cảnh Thân Uẩn biếm vào lãnh cung nhiều năm cho nên Cảnh Thân Uẩn không nhận ra bà.

Cảnh Vĩnh Phúc lặng lẽ thu tay vào tay áo, Cảnh Thân Uẩn lập tức bắt lấy cổ tay nàng. “Đừng vội!”

Hắc chậm rãi lôi tay Cảnh Vĩnh Phúc ra thì thấy trên tay nàng là một tờ ngân phiếu, không khỏi bật cười.

Tờ ngân phiếu lớn như vậy, theo Cảnh Vĩnh Phúc gần sáu năm, A Căn lần đầu tiên mới nhìn thấy, đừng nói tới người ngoài. Vậy mà Tư Mã Tĩnh Tùng liếc mắt một cái liền nhận ra, đó là tài sản của Tư Mã gia, lập tức hắc hung hăng trừng mắt với Tư Mã Thu Địch. Bằng cái trừng mắt này của hắc, Cảnh Vĩnh Phúc có thể kết luận, Tư Mã gia tộc có tiền trang (alotoiday03: ngân hàng) ở nước Cảnh.

Cảnh Thân Uẩn không lấy đi ngân phiếu trong tay Cảnh Vĩnh Phúc, chỉ cười nói: “Ta còn tưởng rằng người muốn lấy độc được hoa mai. Hay là Đại Phúc danh trấn thiên hạ muốn dùng ngân lượng chuộc thân?”

Cảnh Vĩnh Phúc nỗ lực “Cảnh Thân Uẩn, đây là một trăm vạn lượng, không phải ngân lượng sao?”

“Hả, chẳng lẽ Bình Đại Phúc người chỉ trị giá một trăm vạn lượng sao?”

“Có tiền có thể sai khiến quỷ ma, ta dùng nó mua một mạng, vậy là đủ rồi!” Cảnh Vĩnh Phúc nói.

Cảnh Thân Uẩn cười ha hả, thậm chí ngay cả Tư Mã Tĩnh Tùng cũng nghi hoặc nhìn nàng. “Lời đồn vẫn là lời đồn, đỉnh đỉnh đại danh Bình Đại Phúc lại ngu xuẩn đến mức dùng tiền mua mạng. Có lẽ, người cũng linh hoạt, nhưng cái gọi là bình định chuyện bức vua thì vẫn là chuyện bịa đặt.”

Tư Mã Thu Dịch bỗng nhiên nói: “Hi vương, người muốn bao nhiêu? Một trăm vạn lượng không đủ, ta cho người hai trăm vạn lượng, chỉ cần người thả Bình cô nương... Hoặc là ta cùng Bình cô nương trao đổi, người giữ ta, đừng làm khó dễ nàng!”

Nhược phu nhân đổi sắc mặt. Cảnh Vĩnh Phúc nhẹ nhàng lắc đầu.

Cảnh Thân Uẩn từ từ nói: “Ta vốn thật lòng coi trọng người, bất quá Tư Mã gia nhà người có tiền nhưng cũng không bằng giá trị của Bình Đại Phúc này. Nên biết tiền là chết mà người là sống. Chỉ với chuyện bình định bức vua năm đó thì Bình Đại Phúc cũng đáng giá nửa giang sơn rồi.”

Tư Mã Thu Dịch á khẩu không trả lời được. Nhược phu nhân cũng nhìn hẩn nhẹ nhàng lắc đầu.

Túm chặt thắt lưng Cảnh Vĩnh Phúc, Cảnh Thân Uẩn nói: “Lý Dịch coi trọng người, người không chịu, vậy đối với ta thì sao?”

Cảnh Vĩnh Phúc nhịn không được nói: “Tuyệt không khả năng!” Nàng cảm tức Cảnh Thân Uẩn.

Nàng và hẩn đều là người Hoàng tộc nước Cảnh, hẩn vai lớn nhưng bằng tuổi nàng, không biết khi hẩn biết được thân phận thật sự của nàng thì sẽ nghĩ gì?

Cảnh Thân Uẩn cười nói: “Không cần sốt ruột cự tuyệt!”

Cảnh Vĩnh Phúc giãy dụa, ngân phiếu trong tay tán loạn, một cơn gió thổi, liền bay chấp chới trong không trung. Tư Mã Tĩnh Tùng hừ một tiếng, nhanh tay vơ lấy mấy tờ bay tới trước mặt. Đám thủ hạ của Cảnh Thân Uẩn không dám lộn xộn, cũng học Tư Mã Tĩnh Tùng bắt lấy những tờ ngân phiếu bay tới trước mặt, đều là những tờ ngân phiếu giá trị lớn.

Cảnh Thân Uẩn thấy vậy, nói: “Xem ra tiền vẫn có điểm ưu việt!”

Bỗng nhiên, đám thủ hạ của Cảnh Thân Uẩn từng người từng người ngã xuống. Cảnh Vĩnh Phúc ngưng giãy dụa, thần nhiên nói: “Đúng vậy, Bình Đại Phúc ta là vô giá, một trăm vạn lượng cũng mua không được, nhưng muốn mua cái mạng của Hi vương thì cũng đủ.”

Cảnh Thân Uẩn biến sắc, vận nội lực lại không vận lên được, thậm chí ngay cả cánh tay đang giữ nàng cũng dần dần mất sức. Nàng nhẹ nhàng thoát ra, “Tu vi của người tu vi nếu cao thì có thể duy trì được nửa khắc, nhưng bây giờ cũng đã hết nửa khắc rồi!”

Tư Mã Tĩnh Tùng lúc này đang đắm chiêu nhìn mấy tờ ngân phiếu cảm thấy có vấn đề, lại nghe Tiểu Thúy bên cạnh nói: “Người không việc gì, đầu bếp mỗi ngày nấu ăn đều cho giải được vào. Bất quá, ta cũng thật muốn người bị trúng độc.”

Tư Mã Tĩnh Tùng trừng mắt nhìn nàng một cái rồi lại nhìn chăm chăm Cảnh Vĩnh Phúc.

Cảnh Thân Uẩn lui từng bước, hung tợn trừng mắt với Cảnh Vĩnh Phúc, con dao trong tay hẩn rơi xuống đất cùng lúc hẩn ngã gục, thân mình run rẩy rồi không động đậy được nữa.

Đầu bếp hỏi: “Những thi thể này xử lý ra sao?”

“Quăng xuống sông!” Cảnh Vĩnh Phúc lại nhìn ra trước khoang thuyền, nói với chủ thuyền: “Ngay cả thuyền cũng phải chìm đi.”

Tư Mã Tĩnh Tùng vẫn còn nhìn nàng trừng trừng, Cảnh Vĩnh Phúc nói: “Yên tâm, ta sẽ không giết người. Người cứ theo chúng ta, sau rồi tính, ít nhất cho đến Tư Mã Thu Dịch an toàn về nước Tiếp, chúng ta vẫn là cùng hội cùng thuyền.”

Cảnh Vĩnh Phúc không ngờ Tư Mã Tĩnh Tùng lại nói: “Còn ngân phiếu!”

Cảnh Vĩnh Phúc ngẩn người rồi hiểu ra hẳn không phải tham mà là không muốn cả người và tiền của Tư Mã gia đều bị nàng lợi dụng.

Mọi người bỏ thuyền lên bộ đi kinh thành. Cả đường đi đều yên ổn.

Khi đến kinh thành, Cảnh Vĩnh Phúc bỗng nghĩ đến một chuyện: “Đầu bếp, khi quãng Cảnh Thân Uẩn xuống sông người có thấy gì lạ không?”

Vẫn ngồi cạnh Thủy tỷ, vừa đánh xe đầu bếp vừa quay người lại, cung kính nói: “Không có. Hẳn xác thực đã chết rồi.”

Cảnh Vĩnh Phúc ngồi lại chỗ cũ, bên trong xe Tiểu Thúy nói: “Độc kia nếu không được giải ngay thì không thể sống.”

“Có vấn đề gì sao?” A Căn hỏi.

Vừa đến kinh thành, Tư Mã Tĩnh Tùng liền cáo từ. Ngân phiếu cùng Tư Mã Thu Dịch đều giao cho hắn.

Tư Mã Thu Dịch cùng Nhược phu nhân cáo từ.

Cảnh Vĩnh Phúc an ủi hắn: “Cũng không phải từ nay về sau không còn gặp? Sau khi trở về, hãy nói với phụ thân cho người thường đến chơi với chúng ta!”

Nói vậy nhưng trong lòng nàng thầm nghĩ, Tư Mã Tĩnh Ngạn chịu thả hắn đến chỗ các nàng mới là lạ!

Nhược phu nhân cũng có chút lưu luyến không rời, cùng Tư Mã Thu Dịch ở trước cửa khách sạn nói lời tạm biệt.

Hai người ở chung nhiều ngày, cách nói chuyện sáo rỗng của hắn cũng tiêm nhiễm được vào Nhược phu nhân.

Cảnh Vĩnh Phúc nghe hai người nói chuyện, càng nghe càng thấy chướng.

Tư Mã Tĩnh Tùng mất kiên nhẫn nói: “Phu nhân, xin từ biệt. Đại ca của ta ngày thường vẫn rất thương Thu Dịch, hắn trở về sẽ không bị làm khó.”

Lúc này, Thủy tỷ và đầu bếp cùng lúc quay đầu, Cảnh Vĩnh Phúc không khỏi nhìn theo hướng mắt của bọn họ.

Cách đó không xa, Tư Mã Tĩnh Ngạn đang nhìn Nhược phu nhân.

Cảnh Vĩnh Phúc kêu khổ!

Nhược phu nhân cũng cảm thấy ánh nhìn của Tư Mã Tĩnh Ngạn, bà hơi thay đổi nét mặt, nháy mắt sau đó lại ổn định lại.

Mọi người đều nhìn ra có gì đó khác, ngôn ngữ đều biến mất, chỉ còn lại một ánh mắt nghi hoặc.

Tư Mã Tĩnh Ngạn khó khăn thu hồi ánh mắt, trầm giọng nói: “Tĩnh Tùng, Thu Dịch, ta tới đón các người.” Ngay sau đó, kim lòng không đậu lại nhìn chăm chú Nhược phu nhân: “Đứa nhỏ Thu Dịch này không phải đã quấy rầy phu nhân chứ?”

Tư Mã Tĩnh Tùng vẻ mặt cổ quái, nhìn Tư Mã Thu Dịch lại nhìn Nhược phu nhân.

Nhược phu nhân cúi đầu nói: “Hắn ngoan lắm, ta rất thích.”

Tư Mã Tĩnh Ngạn đối với Cảnh Vĩnh Phúc thì lễ nói: “Bình cô nương, Thu Dịch được người chiếu cố nhiều lần, Tư Mã Tĩnh Ngạn lúc trước có gì không phải, mong người thứ lỗi. Hiện nay tuy là ở kinh thành nhưng chúng ta có cùng thân phận, những chỗ tạp lậu không thể vào ở. Tư Mã gia ở đây cũng có nhà cửa, mặc dù không phải là cung này điện nọ nhưng cũng thanh tịnh sạch sẽ. Nếu như cô nương không ngại, xin mời đến chỗ của ta.”

Tư Mã Thu Dịch mừng rỡ.

Cảnh Vĩnh Phúc ngẫm nghĩ, nói: “Tư Mã đại nhân, được vậy thì xin đa tạ, bất quá chúng ta xin gửi lại tiền thuê nhà.”

Niềm vui của Tư Mã Thu Dịch lập tức giảm đi không ít. Cảnh Vĩnh Phúc nói thuê nhà tức là sẽ không ở cùng hắn.

Tư Mã Tĩnh Ngạn lại thật chăm chú nhìn Nhược phu nhân, một lúc sau, hắn thấp giọng nói: “Phu nhân, Bình cô nương, các người đi theo ta.”

Xe ngựa chạy, Nhược phu nhân bất an nói với Cảnh Vĩnh Phúc: “Tư Mã Tĩnh Ngạn đã biết con, Phúc Nhi, con xem hắn có thể...”

Cảnh Vĩnh Phúc nói: “Có thể khẳng định là, chuyện không có lợi Tư Mã Tĩnh Ngạn sẽ không làm. Mẫu thân, người đừng lo lắng, nơi này không phải nước Tiệp.”

Trong một xe khác, Tư Mã Tĩnh Ngạn than thở mãi ba chữ “Bình Đại Phúc”. Tư Mã Tĩnh Tùng lấy làm khó hiểu, Tư Mã Thu Dịch thì hiểu rằng phụ thân hắn đã biết được thân phận công chúa nước Cảnh của Cảnh Vĩnh Phúc.

Đêm đó, Cảnh Vĩnh Phúc khéo léo từ chối tiệc chiêu đãi của Tư Mã Tĩnh Ngạn. Liên tiếp hai ngày sau, nàng vẫn lấy cớ mẫu thân đường dài mệt nhọc để từ chối Tư Mã Tĩnh Ngạn.

Ngày thứ ba Cảnh Vĩnh Phúc cuối cùng cho hắn gặp Nhược phu nhân. Bởi vì nàng nghe được một đoạn đối thoại.

Tư Mã Tĩnh Tùng hỏi: “Đại ca, vì sao nhất định phải gặp bà ấy? Người ta rõ ràng không muốn gặp chúng ta. Năm đó người cưới Uy thị, ta không ở nhà, sau khi trở về cũng chỉ gặp con trai người, chưa gặp qua mẹ hắn... Chẳng lẽ đứa nhỏ Thu Dịch kia là người cùng gia Bình thị sinh ra?”

Tư Mã Tĩnh Ngạn nói: “Chớ có nói bậy!”

Cảnh Vĩnh Phúc áp tai trên cửa nhưng hai người đi đã xa nên không thể nghe tiếp. Thủy tỷ ở phía sau nói: “Tư Mã Tĩnh Ngạn nói, mẫu thân người là nữ tử duy nhất hắn thích trong suốt cuộc đời.”

Cảnh Vĩnh Phúc ngẩn ra.

Sau khi được Nhược phu nhân đồng ý, Cảnh Vĩnh Phúc cho Tư Mã Tĩnh Ngạn vào cửa. Nàng nghĩ rằng, nếu không cho gặp hắn sẽ không chịu về nước, nhưng hắn cũng chỉ là chuốc phiền muộn mà thôi. Quả nhiên, sau khi ở trong sân nói vài câu với Nhược phu nhân, Tư Mã Tĩnh Ngạn liền ảm đạm rời đi, hôm sau mang theo Tư Mã Thu Dịch về nước.

Cảnh Vĩnh Phúc hỏi Nhược phu nhân bọn họ nói cái gì, Nhược phu nhân bảo: “Hắn xin ta theo hắn về nước Tiệp, nhưng làm sao có khả năng? Cho dù trở lại ngày trước, ta cũng không chịu.”

Bởi vậy nàng xác định, nàng mẫu thân chưa bao giờ thích Tư Mã Tĩnh Ngạn.

19. Chương 19: Về Giun Gửi Hắn, Nhận Lại 3 Chữ Bình

Đám người Cảnh Vĩnh Phúc ở kinh thành không biết tình hình chiến đấu ở phía Bắc hiện như thế nào, chỉ nghe dân chúng xôn xao, nói đã có mười ba quận thất thủ, nhưng cũng không nói gì tới chuyện quân Cảnh thắng trận.

Mỗi ngày đầu bếp đều ra ngoài mua bán và tìm hiểu tin tức. Mặc dù hắn võ công không bằng Thủy tỷ nhưng đã từng làm cho Dương thị gia tộc, được Dịch vương rèn luyện khả năng làm mật thám nên thủ đoạn ẩn thân, theo dõi có phần hơn so với Thủy tỷ. Một ngày kia, hắn trở về nói với Cảnh Vĩnh Phúc một tin bất ngờ:

“Hi vương không chết!”

Mọi người kinh ngạc nhìn hắn.

“Ngay cả chính ta cũng không thể tin được, nhưng hắn quả thật còn sống.” Đầu bếp nói, “Ta điều tra ra hắn chỉ về đến kinh thành sau chúng ta ba ngày.”

Tiểu Thúy kinh hãi: “Độc được của ta không độc hắn chết sao?”

Cảnh Vĩnh Phúc trầm ngâm nói: “Đệ tử Bàng Long, quả nhiên không dễ chọc!”

A Căn chà xát hai tay nói: “Sớm biết vậy ngày đó cho hắn thêm một đao!” Cảnh Vĩnh Phúc than thở, hắn đã tắt thở, ai còn nghĩ chém hắn làm gì?

Thủy tỷ lạnh lùng hỏi: “Sao hắn bỗng nhiên không đuổi theo chúng ta?”

Cảnh Vĩnh Phúc đoán: “Có rất nhiều khả năng, chẳng hạn ngày ấy hắn mặc dù không chết nhưng cũng đã bị thương hoặc là hắn sớm biết tin Khế Liệt Tát chuẩn bị gây chiến, không rảnh truy đuổi ta...”

Thủy tỷ hoài nghi: “Hắn chẳng lẽ là một Vương gia yêu nước và trung thành?”

Cảnh Vĩnh Phúc cười lạnh nói: “Tuyệt đối không phải.”

Xét hắn mà nói, sẽ không bỏ qua nàng, nhưng là hắn sẽ tự mình tiếp cận mà sẽ xin Cảnh Thân Mậu với nàng.

Ngược lại nàng nghĩ đến một khả năng khác, vì thế nàng ánh mắt sáng ngời nhìn thẳng đầu bếp.

“Làm sao để liên hệ với chủ tử người?”

Đầu bếp cúi đầu thấp giọng nói: “Hắn đã về nước, hơn nữa hắn vị tất đã chịu gặp cô nương...”

“Ta không phải muốn gặp hắn!” Cảnh Vĩnh Phúc lập tức giãy nảy.

Có lẽ thanh âm hơi lớn, ngay cả A Căn cũng giật mình nhìn nàng.

“Cô nương muốn hỏi cái gì?”

Nàng cân nhắc nửa ngày, chung quy nói: “Quên đi. Chuyện này chưa kịp tới tai hắn thì có thể đã bị kẻ khác nhận ra...”

Thủy tỷ cười trêu nói: “Có chuyện gì không muốn người khác biết?”

“Đâu có, chỉ là bọn hắn đều là đệ tử Bàng Long, Lý Phi lo lắng về Cảnh Thân Uẩn, Cảnh Thân Uẩn có thể yên tâm về hắn sao?”

Nhược phu nhân nói: “Vậy người viết mật thư chỉ cho Dịch vương đọc, người khác xem không hiểu.”

“Hả?”

Nhược phu nhân hòa ái mỉm cười, trong nháy mắt Cảnh Vĩnh Phúc đã hiểu ý tứ của mẫu thân. Nàng kiên trì nói: “Phúc Nhi hiểu rồi.”

Ý của Nhược phu nhân là kêu nàng vẽ tranh. Cảnh Vĩnh Phúc thấy mẫu thân nàng còn ngại nàng không đủ dọa người.

###

Trước mặt Cảnh Vĩnh Phúc là trang giấy trắng Tuyên Thành, trên tay là bút lông cừu cao cấp, A Căn nói: “Cho nàng ta thuốc màu? Lãng phí!”

Mọi người tò mò vây quanh bàn, tay nàng run lên, một giọt mực rơi xuống giấy, lại một giọt.

Tiểu Thúy chăm chú nhìn nàng hỏi: “Từ giọt chồng lên nhau?”

Nàng thối một cái, hạ bút, dùng sức vẽ, “Tiếp giấy!”

Đầu bếp đặt thêm giấy vào, nàng lại vẽ tiếp như thế. Cứ vậy đã vẽ mất mười mấy tờ giấy, nàng rốt cục vẽ xong rồi, có vẻ vừa lòng, cười nói: “Tốt lắm, bảo đảm chỉ có hắn xem mới biết!”

Tiểu Thúy kinh ngạc hỏi: “Tối om om vậy là cái gì?”

A Căn lắc đầu.

Cảnh Vĩnh Phúc hung tợn trừng mắt nhìn hấn.

Nhược phu nhân suy tư một lát sau hỏi: “Phúc Nhi, con vẽ con trùng sao?”

Cảnh Vĩnh Phúc định nói lại thôi, bất quá cách mẫu thân nàng nói, cũng coi như có vẻ tiếp cận được vấn đề.

Kỳ thật nàng vẽ con rồng, nàng muốn hỏi Lý Phi chủ ý của Bàn Long là gì.

Bất quá nàng có thể vẽ ra con rồng mới là lạ.

Trên thực tế, nước Cảnh cũng chưa tới bước đường cùng, ngay cả sưu cao thuế nặng có ép dân chúng tới cuộc sống khốn khổ, ngay cả ác quan tham quan có ăn mòn nước Cảnh, nhưng nước Cảnh vẫn là một nước lớn, không thể diệt vong chỉ trong 1 ngày.

Thủy tử sau khi từ quân doanh trở về thì càng thêm trầm mặc, ngay cả A Căn cùng Tiểu Thúy cũng đứng ngồi không yên. Thân là người nước Cảnh, mọi người đều muốn vì nước chiến đấu, quốc gia nguy nan, người dân sao có thể an cư?

Cảnh Vĩnh Phúc biết Thủy tử muốn vì ra sức vì nước, nàng làm sao không nghĩ? Chính là nàng có nhiều chuyện khó xử, chỉ sợ đã vào quân doanh sẽ không thể thoát ra được nữa.

Hồi âm của Lý Phi rất cục đã đến, như Cảnh Vĩnh Phúc đoán trước, cũng một bức tranh. Tranh phong cảnh. Gió cuốn cát bụi mù mịt, thật là hoang vu. Cát và Tát là đồng âm (trong tiếng Trung Hoa). Nàng đoán: thầy trò Bàn Long cầu kết ngoại bang, nội ứng ngoại hợp mới khiến mười ba quận rơi vào tay Khế Liệt Tát nhanh như vậy. Lấy thời gian suy đoán, đúng là sau sự kiện ở Cô Vân thành, Cảnh Thân Uẩn không rảnh truy bắt nàng, chuyển hướng về chiến trường phía Bắc nước Cảnh.

“Thật giận Cảnh Thân Uẩn kia, thân là Hỉ vương nhưng lại thông đồng với địch bán nước!” Cảnh Vĩnh Phúc cầm lòng không đậu đập tay xuống mặt bàn, bức tranh của Lý Phi bay lên phát phơ, nhờ đó nàng thấy sau lưng bức tranh có 1 chữ nhỏ.

Bình!

Tim nàng liền đập nhanh, sau khi hòa hoãn tâm tình, nàng không khỏi thở dài, chỉ một chữ này kêu nàng phải hiểu thế nào?

Một chữ “Bình” có đến 3 ý. Bình Đại Phúc, Bình gia, bình an. Lý Phi đem tất cả tấm lòng bỏ vào một chữ, cũng đem tình cảm của nàng cột vào chữ ấy.

Đêm đó Cảnh Vĩnh Phúc lăn qua lộn lại, trần trọc liên miên.

Là Lý Phi đang hỏi nàng, Bình Đại Phúc người muốn đi đâu? Dem Bình gia đến chỗ ta được không? Người đi dẹp yên chiến sự, vì nước góp sức chỉ bằng tìm một nơi bình an đi?

20. Chương 20: Bàn Long, Là Người Ép Ta Ra Tay

Cảnh Vĩnh Phúc đang nghĩ ngợi lung tung, ngoài phòng bỗng truyền đến tiếng binh khí đánh nhau mãnh liệt, nàng vội bật dậy, Tiểu Thúy cùng Nhược phu nhân ở gần phòng nàng, cũng đã chạy đến.

Thủy tử đang dùng thiết thương mà đấu. Đầu bếp cùng A Căn lặng yên xuất hiện bên cạnh Cảnh Vĩnh Phúc.

Người tới đúng là Bàn Long. Hấn tóc râu bạc trắng, khuôn mặt gầy phong độ, thêm thân thủ mạnh mẽ, xem bề ngoài thật đúng là tiên phong đạo cốt, xuất trần bất phàm. Chỉ có đôi mắt tinh quang nhấp nháy là bán đứng dã tâm của hấn.

Tuy rằng trên tay hấn chỉ là một thanh trường kiếm bình thường, nhưng với khả năng của Bàn Long thì cho dù trên tay chỉ là 1 thanh kiếm gỗ cũng sẽ trở thành vũ khí lợi hại. Chỉ thấy đường kiếm vung lên nhẹ

nhàng tự nhiên, mặc dù Thủy tỷ dùng thiết thương rất nặng chống đỡ với hấn mà hấn vẫn giữ được phong thái tiêu sái thông dong.

Cảnh Vĩnh Phúc không thấy rõ hai người giao thủ như thế nào nhưng xem sắc mặt Thủy tỷ ngưng trọng mà Bàn Long thì khí định thần di, nàng cũng phân định được rõ ràng cao thấp. Chỉ e lợi thế của Thủy tỷ là binh khí nặng mà trở ngại cũng là binh khí nặng. Thiết thương nặng ngàn quân, có tính bá đạo, nhưng cũng làm Thủy tỷ kém nhạy bén, đặc biệt lại là đấu với với thiên hạ nổi danh đại kiếm sư, bị thua chỉ còn là thời gian.

Nhưng điều nàng lo lắng không phải chuyện Bàn Long đánh bại Thủy tỷ, nàng chuyển ánh mắt về đầu bếp, hấn cũng đang lo lắng.

Tiểu Thúy lên tiến lên từng bước, Bàn Long liền mở miệng nói: “Tiểu nha đầu, đừng hành động thiếu suy nghĩ, lão phu không phải đến để giết người!”

Tiểu Thúy dừng lại, Cảnh Vĩnh Phúc hỏi: “Tiên sinh tại sao đến?”

Bàn Long vẫn đánh không ngừng, nói: “Chỉ muốn biết đại tỷ nhà ngươi, mấy tháng không gặp, tiến bộ bao nhiêu.”

Hiển nhiên đây là câu nói suông, Cảnh Vĩnh Phúc biết hấn sẽ không nói ra ý đồ, mắt nhìn Thủy tỷ dần dần yếu thế, càng thấy lo lắng. Chợt thấy bên người một làn gió nhẹ, đầu bếp đã không chịu nổi, ra tay tương trợ.

“Cẩn thận!” Thủy tỷ quát một tiếng. Đầu bếp nghiêng người, trên mặt đã trúng 1 kiếm, máu chảy đầm đìa, hấn lại ngay cả hừ cũng không hừ một tiếng, chưởng thế càng hung hiểm hơn.

A Cẩn run lên, hấn tập võ mấy năm, tự nhiên là nhìn ra thế trận trong sân hiểm ác.

Rất nhanh, đầu bếp bị thêm nhiều vết thương. Bàn Long giống như động sát khí, hướng đánh kiếm tụ hết vào người đầu bếp.

“Lui về phía sau!” Thủy tỷ hét lớn. Mũi kiếm của Bàn Long đã đến trước mắt hấn, thiết thương cấp tốc đuổi tới, đỡ kiếm. Một tiếng nổ, Thủy tỷ tiếp được mũi kiếm giết người của Bàn Long, tay nàng bị chấn động mạnh, dường như không còn cầm nổi thiết thương. Đầu bếp muốn giúp đỡ nàng lại thấy nàng đỡ kiếm cho hấn mà bị thương, miệng nàng hé ra, phun ra bùm máu.

Cảnh Vĩnh Phúc kinh hãi, rốt cục hiểu rõ ý đồ của Bàn Long, hấn muốn đánh trọng thương Thủy tỷ.

Tiểu Thúy lấy ra bình sứ nhỏ muốn cho Thủy tỷ uống, lại bị Bàn Long giật lấy, bỏ vào tay áo, cười nói: “Cái này Hỉ vương nhận.”

“Ngươi đê tiện!” Tiểu Thúy nhin không được mắng, “Cái gì mà đại kiếm sư? Ngươi chỉ là đồ tiểu nhân!”

Bàn Long mỉm cười: “Lão phu không so đo với tiểu nha đầu.” Rồi nhìn Cảnh Vĩnh Phúc nói: “Bình cô nương, không thể ngờ hai đồ nhi của ta đều cùng người hữu duyên. Chỉ là ngươi nặng nhẹ không phân, đưa Địch vương bức tranh, lại đưa Hỉ vương độc dược. Xin khuyên cô nương một câu, tâm tư Lý Phi kia, ngay cả lão phu làm sư phó hấn nhiều năm cũng không thể nhìn thấu, ngươi nếu được thì nên tránh hấn cho xa.”

Cảnh Vĩnh Phúc nói: “Không cần ngươi nhọc lòng lo lắng.”

Bàn Long vẫn mỉm cười, lại quay sang đầu bếp nói: “Ngươi hấn là họ Dương? Là Địch vương tâm phúc, làm chuyện gì cũng nghĩ tới chủ tử. Nể mặt chủ tử ngươi, lần này lão phu tạm thời tha cho ngươi, nhưng lần sau sẽ không như vậy, nhớ lấy!”

Tiểu Thúy chạy đến Thủy tỷ, lo trị thương, nghe Thủy tỷ nói: “Đừng vội, có người tới...”

Lúc này mọi người mới hiểu được, Bàn Long vì sao bỏ qua cho đầu bếp. Là hấn sợ trong lúc nhất thời không giết được đầu bếp mà lại bị người ta nhận ra.

Trong chốc lát, ngoài cửa đã truyền đến tiếng vó ngựa. Tiếng đánh nhau giữa Thủy tỷ cùng Bàn Long rất vang, tới tận chỗ đóng quân coi giữ kinh thành.

Mọi người cùng chăm chú nhìn Cảnh Vĩnh Phúc, nàng nói: “Mẫu thân, người cùng Tiểu Thúy tạm thời về phòng, Thủy tỷ, các người ở trong viện chờ ra, để ta ứng phó.”

Tiếng đập cửa vang lên.

Cảnh Vĩnh Phúc nắm chặt tay: “Cái này là bọn hắc ép ta!”

“Mở cửa! Mở cửa!”

Cảnh Vĩnh Phúc cửa mở, đối diện là một đội quân sĩ chỉnh tề. Có người lớn tiếng hỏi: “Quá nửa đêm rồi, nhà các người làm cái gì mà ồn vậy?”

Nàng nhìn người cưỡi ngựa phía sau hắc, thi lễ nói: “Mời tướng quân vào nhà.”

Tướng sĩ kia hồ nghi xuống ngựa, dẫn một đội binh lính theo sau Cảnh Vĩnh Phúc vào nhà.

Thủy tỷ sắc mặt tái nhợt tay cầm thiết thương, găng đứng cạnh đầu bếp. Đầu bếp ngồi trên bậc thang, đang xé áo để băng vết thương, A Căn cắn răng một bên tương trợ.

Tướng sĩ nhìn đảo qua ba người, cuối cùng dừng lại Thủy tỷ: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Cảnh Vĩnh Phúc bị phần nói: “Tướng quân cũng thấy, đại tỷ cùng tỷ phụ của ta trên người đều có thương tích. Là có người đang đêm đánh vào nhà ta. Có lẽ chỉ khi đại tỷ cùng tỷ phụ ta đầu quân mới có thể an toàn được.” Nếu Bàng Long muốn ngăn Thủy tỷ vào lính, Thủy tỷ nhất định sẽ phải gia nhập lính tiên phong.

Tướng sĩ ngẩn ra, lập tức cả giận nói: “Kinh thành địa giới, sao lại có kẻ dám làm chuyện xằng bậy? Cô nương, người khẩu xuất cuồng ngôn, phải bị tội gì?”

Cảnh Vĩnh Phúc oán hận nói: “Ta chỉ là suy đoán, nhưng tướng quân cứ xem vết thương của họ sẽ rõ.”

Thủy tỷ cắn răng, ném thiết thương đi, tướng sĩ kia bắt lấy, ôm vào ngực lại rút lui từng bước.

Hắc sắc mặt cả kinh: “Vị đại tỷ này có binh khí và thân thủ thật là lợi hại!”

Hắc có thân thủ nổi tiếng trong đám quân sĩ, nhưng dạng thiết thương này hắc lại không thể sử dụng, mà Thủy tỷ bị thương nặng hết sức, còn có thể tung thiết thương, chắc chắn không phải nữ tử bình thường.

Binh lính cùng đi đều sửng sốt, ánh mắt có phần kính trọng.

Cảnh Vĩnh Phúc nói: “Khế tắc không biết từ đâu biết được, đại tỷ ta thân thủ bất phàm lại dùng thiết thương, nếu đại tỷ ta đầu quân thì Cảnh quân khác nào hổ thêm cánh. Vì thế Khế tắc phải sát thủ võ nghệ cao cường đang đêm đột kích nhà ta, anh rể ta liệu mình cứu giúp nên bọn chúng mới không thực hiện được âm mưu.”

Tướng sĩ kia thấy Thủy tỷ đỡ đầu bếp trên vai, đầu bếp người còn đang run lên, nàng lại còn vỗ nhẹ lên vai đầu bếp, không khỏi cảm khái: “Tình nghĩa phu thê đáng quý, là bản tướng đa nghi!”

Cảnh Vĩnh Phúc hỏi tính danh tướng sĩ kia, hắc đứng là thượng tướng bộ binh, thủ vệ kinh đô, tướng quân Đoạn Bác.

Đoạn Bác tiếc nuối nói: “Nay lệnh tỷ bị thương nặng, không biết bản tướng có thể giúp gì cho các người?”

Cảnh Vĩnh Phúc chưa đáp, Thủy tỷ đã lạnh lùng nói: “Ta trọng thương làm sao đầu quân? Nếu được, ta nhất định đầu quân cho đội quân đã thất thủ mười ba quận!”

Đầu bếp đột nhiên ngẩng đầu, thần sắc khê biến, cúi đầu nói: “Người nọ... Những người đó sẽ không dễ dàng để người bắc tiến.”

“Hắc giết được ta cũng không thể giết hết người nước Cảnh.” Thủy tỷ nhìn Cảnh Vĩnh Phúc thật sâu, nói, “Bình cô, người cũng nên quyết đoán! Mạng người không phải của một mình người, phần ta thì nước chảy bèo trôi, nhưng ba người kia rất đáng quan tâm.”

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn nàng, trong lòng đấu tranh dữ dội. Đêm nay Thủy tỷ bị Bàng Long bức đến đường cùng, đã quyết định đầu quân.

Đoạn Bác nhìn hai người, vẻ mặt nghi hoặc.

Thủy tỷ lại nói: “Đoạn tướng quân, mời người về trước. Ta phải cùng với muội tử thương nghị, chậm nhất ba ngày nữa sẽ đến quân doanh.”

Đoạn Bác thì lễ theo nghi thức quân đội với Thủy tỷ rồi mang theo thủ hạ rời đi. A Căn tiễn Đoạn Bác, quay lại thì thấy Cảnh Vĩnh Phúc vẫn đang đối diện với Thủy tỷ.

Cảnh Vĩnh Phúc vẫn không nói gì.

Nhược phu nhân cùng Tiểu Thúy đi tới, vẻ mặt kích động nói: “Ta đã nghe hết. Phúc Nhi, con không cần phải vì ta, hãy cùng Thủy tỷ đi đi!”

“Mẫu thân!” Cảnh Vĩnh Phúc do dự lắc đầu.

Nhược phu nhân để tay lên vai nàng nói: “Là mẫu thân liên lụy con, con của ta, mẫu thân biết con muốn ầu thân yên vui mà sống, nhưng mẫu thân càng biết con nghĩ gì! Mẫu thân không sao cả, thật sự không sao...”

“Mẫu thân, người không cần...”

Thủy tỷ ngắt lời nàng: “Đoạn Bác để lại ngoài cửa một số thủ hạ.”

Cảnh Vĩnh Phúc gần ra.

Có một số việc đã tự vận hành.

Giờ khắc này, nàng tin lời Thủy tỷ, mệnh nàng không phải chỉ là của nàng.

Đoạn Bác để lại quân sĩ nói là bảo hộ Thủy tỷ, thực ra hắn đã nhận thấy lời nói của Cảnh Vĩnh Phúc nửa thật nửa giả, hắn càng tin Thủy tỷ quả thật là nhân tài khó tìm. Cảnh Vĩnh Phúc dĩ nhiên đoán được hắn không thể bỏ qua cơ hội này.

Mọi người đang trầm mặc, Cảnh Vĩnh Phúc bỗng cười rộ lên: “Bàng Long, thật không hiểu là người sai hay ta sai.”

Bàng Long bức bọn nàng đến kinh thành nhưng hắn không biết nàng vì không muốn trốn tránh nữa mà tới kinh thành. Bàng Long không biết hắn cứ như vậy là bức Cảnh Vĩnh Phúc nghĩ đến chuyện gặp lại phụ thân.

Có lẽ trong mắt người khác, chỗ an toàn cho Nhược phu nhân thì không đâu hơn hoàng cung nước Cảnh, nếu ở lại bên người Cảnh Thân Mậu thì lại càng an toàn.

Buồn cười là năm đó Cảnh Vĩnh Phúc kiệt lực muốn chạy trốn, càng đáng châm chọc là năm đó nàng mang theo mẫu thân trốn tránh phụ thân.

Bàng Long không biết thân phận Cảnh Vĩnh Phúc, nếu hắn biết, nàng đã sớm đi gặp diêm vương. Bàng Long tuyệt đối không để một công chúa nước Cảnh như vậy sống trên đời, phá hư chuyện tốt của thầy trò hắn.

Tiếc là hiện tại không như hắn nghĩ, Cảnh Vĩnh Phúc đang muốn một thân phận để có thể quang minh chính đại làm những chuyện nàng muốn làm.

Nhược phu nhân ôm Cảnh Vĩnh Phúc trong lòng, thì thầm: “Không sao, mẫu thân không muốn liên lụy đến con, mẫu thân không muốn, thật sự một chút cũng không muốn...”

Thủy tỷ bỗng nhiên quỳ xuống trước Nhược phu nhân, nhưng nàng đang trọng thương không thể quỳ lâu nên nói đúng phải là phục xuống.

Hôm sau, có ngự y cung đình đến, ngự y đi rồi, quân sĩ ở cửa càng nhiều.

Đến chạng vạng, có ý chỉ của Dự đế đưa đến, đặc biệt chuẩn y cho Lưu Ký Thủy tòng quân, tứ phong là tứ phẩm phó tướng, sau khi lành bệnh sẽ chiến đấu dưới trướng của tướng quân phụ trách chiến trường phía Bắc.

Sau khi Cảnh Vĩnh Phúc tạ ơn, tiểu công công truyền chỉ lại gọi nàng: “Bình cô nương, Hoàng Thượng khẩu dụ, triệu cô nương tiến cung diện thánh.”

Nàng ngẩn ra.

Công công cười nói: “Hoàng Thượng nghe nói Lưu Ký Thủy còn phải tĩnh dưỡng mấy ngày, không tiện vào cung, cho nên triệu cô nương vào cung lạy tạ thay. Chúc mừng cô nương!”

Cảnh Vĩnh Phúc đưa cho hắn 1 đỉnh bạc, lại hỏi: “Đi ngay sao?”

Công công càng cười: “Đúng vậy.”

Cảnh Vĩnh Phúc trầm ngâm nói: “Để ta thay y phục.” Lại hỏi, “Là công công đưa ta vào cung?”

“Đúng, là ta.”

“Phiền công công chờ ta một chút, xin mời vào phòng trong, Bình cô sẽ gọi người pha trà.” Cảnh Vĩnh Phúc mỉm cười, “Còn có một thứ muốn mời công công thưởng thức.”

Lát sau, Cảnh Vĩnh Phúc mặc bộ y phục màu xanh biếc theo công công lên xe ngựa.

A Cẩn đưa nàng tới cửa, lo lắng nhìn theo xe ngựa xa dần.

Trong xe ngựa, Tiểu Thúy giả dạng thành tiểu công công cũng lo lắng nhìn nàng, nếu Bàng Long đích thân tới, đừng nói Tiểu Thúy, đến Thủy tỷ lúc chưa bị thương cũng không phải đối thủ của hắn.

Cảnh Vĩnh Phúc cho rằng Bàng Long tạm thời chưa muốn lấy mạng của nàng.

Nhưng cũng chỉ là tạm thời, tình huống trước mắt rất khó đoán.

Qua vài câu đối thoại với công công, Cảnh Vĩnh Phúc liền nhìn ra hiện trạng, Cảnh Thân Mậu làm đế vương, nghe Đoạn Bác đề cử, chỉ biết tứ phong chứ không cần gặp mặt, triệu kiến cũng không phải Thủy tỷ.

Xe ngựa đi qua ngọn núi nhỏ xanh thẳm ở ngoại thành, cách đó không xa đã thấy quân doanh. Nhưng hướng này tuyệt không phải vào hoàng cung. Cảnh Vĩnh Phúc lặng im chờ đợi.

Qua quân doanh, xe ngựa vẫn không nhanh không chậm tiến tới, sau nửa canh giờ thì ngừng lại.

Một tiếng cười vang lên ngoài xe: “Đến rồi.”

— đáng tiếc không phải Cảnh Thân Uẩn. Cảnh Vĩnh Phúc trầm nghĩ.

Tiểu Thúy kêu nhỏ một tiếng, giả bộ ngã trong xe.

“Cô nương sao phải làm khó một tiểu công công?”

Cảnh Vĩnh Phúc vén rèm lên, thấy một khuôn mặt xa lạ. Phía sau hắn là một tòa phủ đệ xa hoa.

“Đây là đâu? Người là ai? Vì sao gạt ta tới đây?” Cảnh Vĩnh Phúc hỏi.

“Đây là nhà của cô nương, ta là hạ nhân của cô nương.” Người nọ cung kính nói, “Cô nương có thể gọi ta là Thương Thủy.”

Cảnh Vĩnh Phúc cẩn thận đánh giá người này, “Người là... người của Hỉ vương?”

Thương Thủy nói: “Khó trách Hỉ vương vẫn khen cô nương thông minh. Thương Thủy có thể hầu hạ cô nương là phúc của Thương Thủy, mời cô nương xuống xe, vào trong nhà nói chuyện.”

“Hỉ vương ở đâu, gọi hắn gặp ta.” Cảnh Vĩnh Phúc kéo dài thời gian.

Thương Thủy đáp: “Hỉ vương không ở đây nhưng hắn đã phân phó Thương Thủy nhất định phải chăm sóc cô nương chu đáo.”

Cảnh Vĩnh Phúc lại cùng hắn nói thêm vài câu, hắn mặc dù vẫn cười nhưng sắc mặt đã thay đổi. “Cô nương, vẫn là vào bên trong nói chuyện đi!”

Thương Thủy tiến lên, mở cửa xe. Cảnh Vĩnh Phúc trừng mắt, trong tay nắm cây dao phòng thân.

“Cái chuôi dao này nhìn như của người Khế Liệt Tát?” Thương Thủy trào phúng nói, “Chỉ là, con dao nhỏ như vậy cũng chỉ có thể giết tiểu hoạn quan mà thôi?”

Hắn túm lấy nàng, không hề phòng Tiểu Thúy ở bên cạnh bất ngờ vung tay lên, một đạo hàn quang bay vào mặt hắn. Trong lúc nguy cấp, hắn né sang một bên, tránh được độc khí. Tiếp theo, hắn vội vàng rút lui ba bước, độc khí Tiểu Thúy bắn ra đã bị hắn tránh được hết. Cùng lúc đó, độc khí tràn ra ngoài xe, phụ cận thị vệ từng tên một đều ngã xuống.

“Dùng độc rất giỏi, tiểu nha đầu!” Thương Thủy biến sắc, thận trọng lấy ra một cái khăn, che miệng mũi lại, “Khó trách ngay cả Hỉ vương cũng thiếu chút nữa chết trong tay ngươi!”

Tiểu Thúy đứng lên che trước người Cảnh Vĩnh Phúc. Vừa lên xe ngựa Tiểu Thúy đã bố trí đủ thứ, chỉ cần không ra khỏi xe, các nàng sẽ tuyệt đối an toàn, nhưng kỳ quái là hỗn hợp độc được có thể hạ độc phụ cận thị vệ mà Thương Thủy lại vô sự. Cảnh Vĩnh Phúc lơ mơ đoán ra nguyên nhân ngày đó Cảnh Thân Uẩn không bị trúng độc mà chết.

“Đến đây!” Tiểu Thúy ngoắc Thương Thủy.

Thương Thủy chau mày, bỗng nói: “Không ổn!” rồi xoay người chạy. Phía sau, hơn mười mũi tên nhọn nhắm hắn phóng tới. Đoạn Bác mang theo rất đông người ngựa đang chạy tới. Quan binh vòng qua xe ngựa, tiếng vó ngựa gào thét bên tai.

Cảnh Vĩnh Phúc thò đầu nhìn ra phía sau, chỉ thấy một màu đen của quân giáp, lại thở dài, đáng tiếc lần này ra tay với nàng không phải Cảnh Thân Uẩn, bất quá Cảnh Thân Uẩn cần phải khôn khéo hơn so với Thương Thủy.

Tiếng thở dài của nàng chưa dứt đã nghe tiếng nói từ xa vang tới: “Cô nương giải độc trước, trầm ở đây chờ người.”

21. Chương 21: Huyết Nhục Tương Phùng

Tâm tư Cảnh Vĩnh Phúc đã phủ bụi dày theo năm tháng, khoảnh khắc ấy chợt thấy chấn động. Nàng ngồi trở lại bên trong xe, thanh âm đã qua mà dư âm vẫn còn quanh quẩn.

“Bình cô?” Tiểu Thúy gọi.

“Đi!” Cảnh Vĩnh Phúc đứng dậy, “Chúng ta đi gặp Dự đế!”

Lúc trước nàng kêu A Căn báo với Đoạn Bác kêu hắn dắt người đuổi theo nhưng không dự đoán được chuyện này lại kinh động Cảnh Thân Mật.

“Dự đế?” Tiểu Thúy kinh ngạc.

Cảnh Vĩnh Phúc ngẫm nghĩ nói: “Lát nữa người thừa cơ trở về nói ầu thân ta và những người ở nhà biết chuyện đã xảy ra.”

Tiểu Thúy thận trọng lấy ra một bình thuốc nhỏ đưa cho nàng. Cảnh Vĩnh Phúc mặc dù cười không nổi cũng phải khen: “Thông minh!”

Tiểu Thúy đỡ Cảnh Vĩnh Phúc xuống xe ngựa. Cảnh Vĩnh Phúc đổ bình thuốc của Tiểu Thúy ra. Trong nháy mắt, quanh xe ngựa lửa bùng lên. Lửa không đỏ, cũng không phải xanh, mà vàng. Tiểu Thúy đã tỉ mỉ phối chế thảo dược cùng đá lửa. Cảnh Vĩnh Phúc nhìn lửa càng cháy càng mạnh mẽ, tâm trí phiêu du, nếu không phải Tiểu Thúy kéo nàng ra thì ngọn lửa đã liếm trúng nàng.

Lửa hừng hực thiêu đốt, xóa tan độc khí nhưng cũng không thể gạt bỏ sự thật từng có chuyện giết người ở đây. Trên phần đông tử thi đều là những gương mặt vạm vỡ hoảng sợ, bọn họ ngay cả tiếng kêu tuyệt mệnh cũng không kịp hô.

Khi thể lửa yếu đi, đội quân mặc giáp màu đen vọt vào đứng cạnh Cảnh Vĩnh Phúc, chỉ có một vài người gan lớn đến xem xét các thi thể. Một tướng sĩ cung kính dẫn Cảnh Vĩnh Phúc kiến giá, nàng cúi đầu đi theo. Trong bóng đêm chỉ nghe tiếng hít thở bên tai bồi hồi. Rốt cục nàng cũng tới nơi phải tới.

Lửa yếu dần, chợt nghe một thanh âm trầm ồm từ từ chảy vào tâm khảm: “Cô nương thật là người tài ba, khó trách lệnh tỷ muốn người cùng nàng ta đầu quân. Hôm nay nếu không có Đoàn tướng quân đưa trăm tới đây, trăm đã bỏ mất một nhân tài.”

Cảnh Vĩnh Phúc lễ bái theo nghi thức, đáy lòng quanh quẩn một câu:

— Nó là đứa ngốc! Một phế vật vô dụng! Nếu bốn vương không thương hại nuôi dưỡng đến ngày hôm nay thì nó đã chết lâu rồi. Bốn vương có thể để nàng và nó sống ở đây đã là nhân từ lắm rồi.

“Cô nương xin đứng lên.” Dự đế nói, “Cô nương lại gần đây, ngẩng đầu lên cho trăm nhìn.”

Cảnh Vĩnh Phúc cùng Tiểu Thúy đứng dậy, nàng tiến tới ba bước, chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt nhất thời đọng lại. Dự đế diện mạo hiên ngang nhưng không che dấu được dấu vết của năm tháng. Hắn đã già. Mái tóc đã điểm sương, đuôi mắt có dấu chân chim, khóe miệng trễ xuống. Đôi mắt tàn nhẫn vô tình cũng đã thay đổi, hắn không hề là Dự vương gia trong trí nhớ của nàng, hắn là Cảnh Thân Mậu, Dự đế nước Cảnh, thân sinh của nàng.

Không hiểu sao Cảnh Vĩnh Phúc bỗng nghĩ đến một việc không thích hợp để nghĩ đến vào lúc này: nàng không kế thừa dung mạo của mẫu thân, cho nên hắn là kế thừa rất nhiều nét từ Dự đế, đây cũng là lý do Cảnh Thân Mậu mới gặp nàng đã giống như từng quen biết. Dung mạo của nàng cùng nữ tử Cảnh thị có vài phần giống nhau.

Mắt Cảnh Thân Mậu run lên, môi mấp máy nhưng nói không nên lời, tiếp theo hắn càng cẩn thận xem xét Cảnh Vĩnh Phúc, vẻ mặt nghiêm túc. Bức họa truyền từ nước Tiếp sang dù sao cũng không giống lắm, nhìn tận mắt mới là chân thực nhất.

Cảnh Vĩnh Phúc biết hắn dĩ nhiên nhận ra nàng, lập tức lại dập đầu, vững vàng nói: “Dân nữ Bình Đại Phúc tham kiến bệ hạ, chúc bệ hạ vạn thọ vô cương.”

“Bình Đại Phúc...” Cảnh Thân Mậu cúi đầu nhấm lại tên nàng, lại lên tiếng: “Người... Người đứng là Bình Đại Phúc! Khó trách, khó trách...”

Vô số ánh mắt nhìn vào Cảnh Vĩnh Phúc, quân của Dự đế tuy rằng đều qua huấn luyện nghiêm ngặt, nhưng cái tên “Bình Đại Phúc” vẫn giống như tảng đá ném xuống hồ nước, làm gợn sóng trong lòng họ.

Cảnh Thân Mậu xoay người xuống ngựa, tự mình nâng nàng dậy. Khi Cảnh Thân Mậu hai tay nâng khuỷa tay nàng lên, nàng cảm thấy sợ run.

“Đứng lên hãy nói!” Sự ảm áp từ đôi tay hắn cùng sự lạnh lẽo từ đôi tay nàng nhanh chóng dung hòa.

“Người... là Bình Đại Phúc?” Cảnh Thân Mậu thanh âm khàn khàn hỏi.

“Đúng vậy.” Cảnh Vĩnh Phúc lại ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt hắn.

“Đại Phúc...” Lại qua hồi lâu, Cảnh Thân Mậu mới nói, “Trăm đã đợi người rất lâu, thật sự rất lâu!”

Cảnh Vĩnh Phúc không biết nên nói gì, chỉ có thể để mặc Cảnh Thân Mậu nắm tay, để mặc hắn nhẹ nhàng xoa lòng bàn tay nàng vào má hắn. Nàng từng vô số lần nghĩ tới lúc gặp lại hắn, cảm xúc của nàng là oán hận, là khinh thường, là lạnh lùng, nhưng có trải qua mới biết tất cả đều có mà cũng đều không.

Trăm mới cảm xúc ngổn ngang, nhưng lại trống rỗng. Nàng bỗng hiểu, có một loại hận, bởi vì quá hận, thì cũng không khác gì yêu thương.

Trận tuyết đầu mùa chợt kéo tới. Từng bông tuyết trắng lặng lẽ nhẹ nhàng rơi trong bóng đêm, hết sức lười nhác.

“Theo trăm hồi cung!” Cảnh Thân Mậu khôi phục khí thế vương giả.

“Vâng.” Cảnh Vĩnh Phúc đang hoảng hốt, không đề phòng, bị Cảnh Thân Mậu ôm lấy, nhảy lên ngựa. Nàng ngồi không vững, hắn phải giữ lấy bằng 1 tay. Dội nàng phục hồi tinh thần thì đã thấy đang ngồi giữa hai cánh tay to khỏe. Cảnh Thân Mậu đang nắm dây cương, chỉ nghe hắn trầm giọng nói: “Ngồi yên, chúng ta đi.”

Tuần mã cất vó, Cảnh Thân Mậu bỗng nói: “Ngồi sát vào 1 chút, Đại Phúc...”

Hai người cưỡi ngựa đi giữa hàng quân tiền hô hậu ủng, uy phong lẫm lẫm tiến vào kinh thành. Mỗi quân sĩ cầm 1 ngọn đuốc, ánh lửa chiếu sáng cả con đường phía trước.

Hoa tuyết đã hơi lớn hơn một chút, lả tả bay xuống, tạo cảm giác muốn bao trùm mặt đất nhưng vô lực, sau khi rơi xuống đất thì lặng yên hòa nhập vào màn đêm yên tĩnh.

Lúc Cảnh Vĩnh Phúc theo Cảnh Thân Mậu vào cung, không ai chú ý tới sự biến mất của một tiểu hoạn quan, mọi người đều dán mắt vào nàng. Bởi vì phụ thân nàng có thái độ thất thường, cầm tay nàng mà kéo vào cung. Cảnh Vĩnh Phúc có hơi cường lại nhưng Cảnh Thân Mậu đi rất nhanh, nàng cũng đành để yên cho hắn kéo.

Thấy Cảnh Thân Mậu, các cung nữ, hoạn quan đều quỳ xuống. Trước mặt nàng lúc này đã là những bậc cửa bằng ngọc thạch được điêu khắc tinh tế, đẹp lung linh. Cung điện nước Cảnh so với nước Tiếp càng thêm xa hoa. Cảnh Thân Mậu vẫn đi rất nhanh, kéo theo Cảnh Vĩnh Phúc đang vất vả để theo kịp hắn.

Cảnh Vĩnh Phúc bị hắn kéo một đường thẳng vào cung, hoạn quan nhất loạt lui ra, cửa cung phía sau nàng khép lại. Lúc này, Cảnh Thân Mậu rút cục buông tay nàng, thở dài một tiếng, cúi đầu ngồi xuống. Nàng không lên tiếng, yên lặng chăm chú nhìn phụ thân.

Qua hơn nửa ngày, Cảnh Thân Mậu mới mở miệng: “Đại Phúc, ngươi không muốn nhìn nhận phụ hoàng sao?”

“Dân nữ là Bình Đại Phúc, bệ hạ.”

Cảnh Thân Mậu đột nhiên ngẩng đầu: “Bất luận là ngươi nhận hay không nhận, ngươi vẫn là nữ nhi của trẫm! Chảy trong người ngươi là dòng máu của trẫm, tên của ngươi cũng là do trẫm đặt... Tuy rằng trước kia trẫm có lỗi nhưng trẫm sẽ bồi thường cho ngươi.”

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn hắn, hắn lại nắm lấy tay nàng, cúi đầu nói: “Nhoáng một cái đã sáu năm, ngươi đã trở thành đại cô nương... Mẫu thân ngươi có khỏe không?”

Cảnh Vĩnh Phúc lập tức lui một bước ra phía sau: ” Ba năm trước đây không phải bệ hạ đã biết sao? Mẹ đẻ Đại Phúc thương tâm quá độ, bất hạnh qua đời.”

Cảnh Thân Mậu nhìn chăm chăm vào mắt nàng, trầm mặc thật lâu rồi nói: “Thôi vậy, trẫm không đề cập tới nàng ấy là được. Đại Phúc, trẫm không hy vọng xa vời ngươi có thể tha thứ cho trẫm lúc này. Trẫm chỉ muốn nhắc nhở ngươi, mặc kệ ngươi có nguyện ý hay không, ngươi vẫn là công chúa nước Cảnh, ngươi vẫn phải thực hiện trách nhiệm của công chúa.”

Cảnh Vĩnh Phúc thở dài, quỳ nói: “Ta quỳ trước bệ hạ không phải vì bệ hạ là phụ hoàng của Đại Phúc, mà vì bệ hạ là Hoàng Thượng nước Cảnh. Ta đến đây, đúng là để nhận trách nhiệm của Bình Đại Phúc ta. Hiện nay, Khế Liệt Tát đang tấn công nước Cảnh từ phía bắc, nước Tiếp thì ở phía tây giương mắt hổ, mà trong nước còn có loạn thần tặc tử bụng dạ khó lường, có thể nói nguy cơ trùng điệp. Đại Phúc nguyện giúp bệ hạ một tay, đưa đất nước trở lại thanh bình.” Tay Cảnh Thân Mậu vẫn không buông nàng ra, cho nên hắn cũng đang quỳ.

“Về sau không cần quỳ trước trẫm.” Cảnh Thân Mậu kéo nàng đứng dậy.

“Ta bệ hạ.”

Cảnh Thân Mậu thở dài, bắt đầu bàn thế cục đất nước cùng Cảnh Vĩnh Phúc.

Mười ba quận thất thủ.

Trong lúc Trương Kỳ Thụy tướng quân thống lĩnh bộ binh khổ chiến ở năm thành lũy tiếp giáp 13 quận thì nước Tiếp thừa cơ củng cố Diệp Bắc bình nguyên.

Đóng giữ tại Diệp Bắc Lĩnh là Địch vương Lý Phi.

Cảnh Vĩnh Phúc nói ra vài câu về chuyện Cảnh Thân Mậu cùng Bàng Long ở thành trấn.

Cảnh Thân Mậu nói: “Tâm cơ Hỉ vương trầm đã lĩnh giáo rồi, nếu không phải hấn đốc quân, mười ba quận làm sao thất thủ nhanh như vậy? Đây là Cảnh Thân Uẩn bức trầm ngự giá thân chinh, trầm sao lại cho hấn như ý?”

Cảnh Vĩnh Phúc thầm nghĩ, Cảnh Thân Mậu cũng chú ý tới Hỉ vương thì bất luận là Thương Thủy lúc trước dụ nàng đến hay là Cảnh Thân Uẩn, kết quả đều sẽ giống nhau.

Lại nghe Cảnh Thân Mậu nói: “Năm đó thấy hấn tuổi nhỏ đáng yêu, mẫu phi cũng không có gia thế nên ta không động thủ, không lường được đến bây giờ lại thành tai họa.”

Tâm Cảnh Vĩnh Phúc không khỏi chột lạnh, đây mới là mặt thật của sinh phụ nàng.

Năm đó Cảnh Thân Mậu sát huynh thí đệ, giam lỏng các hoàng tử nước Cảnh. Tuy rằng Cảnh Thân Mậu kiệt lực che dấu nhưng Dĩ Dàng phủ đều ghi lại chi tiết hết thảy.

Cảnh Thân Mậu cũng thấy nàng khác thường, ôn nhu nói: “Đại Phúc, người vẫn sợ trầm ngoan độc vô tình, người còn nhớ chuyện thích khách năm đó sao? Hấn chính là do lão Tam phái tới. Nếu trầm không nhẫn tâm, ngôi vị hoàng đế này sẽ là người khác ngồi. Mà bất luận ai trong bọn họ ngồi đây thì cũng đều đối với trầm như vậy, cho nên trầm cũng là bất buộc.”

Cảnh Vĩnh Phúc im lặng gật đầu.

Cảnh Thân Mậu mỉm cười nói: “Nhưng trầm không còn sợ, bởi vì Đại Phúc người đã trở lại, về bên cạnh trầm.”

Cảnh Thân Mậu lại ôn nhu nhỏ nhẹ nói nhiều chuyện nữa, nàng nghe cứ mơ mơ hồ hồ không để tâm. Đến khi Cảnh Thân Mậu gọi Ngự Sử cung đình, hạ chiếu tứ phong nàng là Huệ Phúc công chúa, nàng mới tỉnh người.

Tiếp vương quá cố tặng nàng hai chữ “Phúc huệ ” với ý muốn đoạt mạng nàng, Dự đế nay lại phong nàng là Huệ Phúc công chúa, là muốn gì?

Nhưng đêm đó khi Cảnh Thân Mậu tự mình đưa Cảnh Vĩnh Phúc vào cung điện, nàng vẫn là bị hấn làm cảm động. Cao cao phía trên hành lang là bức lam để chữ vàng tên cung điện: Vĩnh Phúc cung.

“Đây là cung điện của người. Trầm vẫn luôn chờ có ngày hôm nay, người trở lại cung điện của mình.”

###

Sáng sớm, bình minh chiếu rọi. Cảnh Vĩnh Phúc nằm giữa chăn êm nệm ấm, chậm rãi mở mắt, nhìn thấy đầu tiên chính là Tiểu Thúy công công. Nàng ta đang đứng ở đầu giường.

“Tiểu Thúy!”

“Tỉnh rồi sao?” Tiểu Thúy ngồi xuống bên cạnh nàng, mỉm cười.

“Ừm.” Cảnh Vĩnh Phúc khởi động nửa thân trên, “Mẫu thân ta hiện tại ra sao?”

Tiểu Thúy lập tức nghiêm túc nói: “Tình huống nguy hiểm, Thủy tỷ cùng đầu bếp đều bị thương, không chống đỡ được. Chúng ta nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể làm chuyện mà người có thể cảm thấy không ổn.”

“Nói.” Cảnh Vĩnh Phúc nhướn mày.

“Đây cũng là phu nhân chính mình quyết định.” Tiểu Thúy dừng một chút nói, “Bà đến Tư Mã gia.”

Cảnh Vĩnh Phúc nhú mày thật chặt.

“Địch vương khẳng định có mật thám Hỉ vương quanh chúng ta, bằng không Bằng Long làm sao biết chúng ta ở đâu mà tới? Đầu bếp lại không thể cử động, cho nên chúng ta tìm tới Tư Mã gia đang ở cạnh bên. Xét tình cảm của Tư Mã Tĩnh Ngạn cùng Tư Mã Thu Địch với phu nhân, nhất định sẽ không hại bà.”

Cảnh Vĩnh Phúc nửa ngày không nói lời nào, cuối cùng thở dài: “Chỉ hy vọng như thế.”

Tiểu Thúy thấy nàng thay đổi ngữ khí, bỗng nhiên cười nói: “Bình cô người biết không, Tư Mã Tĩnh Ngạn kia thật sự rất lợi hại. Hắn mặc dù không ở kinh thành nhưng lại biết chúng ta sẽ đến tìm, nên lưu lại người tiếp ứng chúng ta.”

Cảnh Vĩnh Phúc nói: “Không phải hắn lợi hại mà là si tình.” Tư Mã Tĩnh Ngạn luôn hy vọng Nhược phu nhân vạn nhất hồi tâm chuyển ý, tới tìm hắn.

Tiểu Thúy lại nói: “Còn có chuyện người không biết, tòa nhà chúng ta ở có địa đạo thông với tòa nhà của hắn. Cho nên đưa phu nhân đi qua rất là tiện, thần không biết quỷ không hay.”

Cảnh Vĩnh Phúc ngẩn ra, không thể không phục.

Nàng chỉ tưởng Tư Mã Tĩnh Ngạn cảm tình tốt lắm, mở cửa cho các nàng vào ở, thì ra là chờ cơ hội để các nàng sang nhà hắn. Nàng lại bắt đầu lo lắng. Tư Mã Tĩnh Ngạn là đang chờ đợi, đợi thời cơ thích hợp, đem Nhược phu nhân đi. Nàng chỉ có thể xác định là, Tư Mã Tĩnh Ngạn sẽ không thương tổn Nhược phu nhân.

“Ta phải đi rồi.” Tiểu Thúy đứng lên, nghe trong không khí có mùi hương trầm, “Thứ này có thể an thần, nhưng cũng dễ ngủ quên.”

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, Cảnh Vĩnh Phúc vừa quay đầu, Tiểu Thúy công công đã không thấy đâu nữa.

Cảnh Vĩnh Phúc thay hoa phục của cung đình nước Cảnh, một nữ quan đang trang điểm cho nàng.

Nhìn gương đồng, nàng nhớ tới ngày Lý Phỉ tự tay cầm bút, điểm lên trán nàng một đóa hoa vàng nhạt.

Về kỹ thuật thì nữ quan nước Cảnh thành thạo hơn, nhưng luận ý nhị cũng là Lý Phỉ tốt hơn.

Nghĩ đến hắn, nàng không khỏi ảm đạm.

Nữ quan nói nhỏ: “Công chúa nên gặp hoàng thượng.”

Cảnh Vĩnh Phúc khẽ gật đầu, đi theo nàng ta. Hai cung nữ khác theo phía sau.

Sáng sớm Dự đế đã sai người thông báo hành trình trong ngày cho Cảnh Vĩnh Phúc. Buổi sáng tế bái tổ tiên, lịch đại hoàng đế nước Cảnh. Buổi chiều gặp Cảnh thị vương tộc.

Nàng không chịu nhận là Cảnh Vĩnh Phúc, thì cứ xem nàng là Bình Đại Phúc. Nhưng Cảnh Thân Mậu vẫn đưa nàng gia nhập lại hoàng thất.

Nữ cung dẫn Cảnh Vĩnh Phúc đến trước mặt Cảnh Thân Mậu, hai mắt hắn sáng ngời, thốt lên: “Rốt cuộc cũng là nữ nhi của trẫm, trang phục bình dân không che được phong thái, thay đổi cung trang lại càng ung dung!”

Cảnh Vĩnh Phúc thật muốn cười ngốc với hắn. Đáng tiếc, sáu năm trôi qua, nàng có muốn cũng làm không giống.

Cảnh Thân Mậu tiến lên, giữ chặt tay nàng: “Đại Phúc, đi cùng trẫm!”

Cảnh Vĩnh Phúc đang ngỡ đã bị hắn lôi đi. Hắn trước nàng sau, trước mắt nàng là cái ót của hắn, tóc hắn được chải tỉ mỉ, chưa có tóc bạc.

Nàng vừa đi vừa nghĩ nếu sáu năm trước, hắn có thể kéo nàng đi như vậy thì tốt biết bao nhiêu?

Nhưng là, hắn chưa từng làm vậy.

Sau khi tỉnh trí, nàng chỉ nhớ hắn ôm nàng đúng một lần, những rất mau bỏ nàng ra với sáng vẻ chán ghét cực độ.

Cảnh Vĩnh Phúc đang lơ ngơ thì đã bị Cảnh Thân Mậu đưa đến trước bàn thờ tổ tông, cùng hắn quỳ gối trước một loạt bài vị, lại cùng hắn dâng hương.

Cảnh Thân Mậu nói gì đó, nàng không thật sự chú ý, đại ý là nàng là con gái của hắn, thuở nhỏ lưu lạc bên ngoài, tổ tông bảo hộ trời xanh nâng đỡ, thất lạc nhiều năm nay lại về.

Cảnh Vĩnh Phúc tại nghĩ đến một chuyện, nàng từ nhỏ đã không quá kỳ vọng vào tình phụ tử, vì sao vừa gặp lại hắn, đã có điểm kỳ vọng?

Khi Cảnh Thân Mậu bật khóc trước bài vị của lịch đại hoàng đế nước Cảnh, lòng nàng bỗng nhiên chua xót theo.

Có lẽ Cảnh Thân Mậu thật sự hối hận.

Nàng không phải huy đệ cùng hắn tranh đoạt vương vị, nàng là con gái ruột của hắn. Chuyện nàng hận hắn, oán hắn đều là chuyện quá khứ, hiện tại hắn đã già rồi.

Nàng có thể không tin lời nói hay nước mắt của hắn, nhưng có một việc không thể phủ nhận, nàng thật sự là con gái ruột của hắn, xuất thân của nàng xác thực là từ vương thất nước Cảnh, mà tên của nàng nàng vẫn nhớ rõ, là Cảnh Vĩnh Phúc.

Cho nên cuối cùng nàng nói: “Chúng ta đi thôi, phụ hoàng.”

Cảnh Thân Mậu ngẩn ngơ, dùng sức bắt lấy tay Cảnh Vĩnh Phúc: “Lặp lại lần nữa, lặp lại lần nữa cho trẫm nghe. Con kêu trẫm là gì?”

Cảnh Vĩnh Phúc rưng rưng nhìn hắn, lặp lại: “Chúng ta đi thôi, phụ hoàng!”

Ngay sau đó, Cảnh Vĩnh Phúc bị hắn ôm chặt vào lòng: “Phụ hoàng thực xin lỗi con, phụ hoàng thực xin lỗi con...”

Nàng không đẩy hắn ra, chỉ bình tĩnh nói: “Chúng ta cần phải đi, còn rất nhiều chuyện cần làm.”

Cảnh Thân Mậu kéo nàng đứng lên, trong mắt đã tràn đầy vui mừng.

Cảnh Vĩnh Phúc theo Cảnh Thân Mậu vào hậu cung.

Nàng thấy một vài gương mặt từng gặp trước đây, hỏi Tần phu nhân, thì biết bà đã qua đời. Vị phu nhân này chính là người vô tình thay đổi số mệnh của nàng, không ngờ bà lại sớm bạc mệnh.

Nàng gặp lại Cảnh Thụ Hoàn, hắn dĩ nhiên không nhận ra nàng, dùng tâm tư thấp hèn đánh giá nàng là kẻ thấy người sang bắt quàng làm họ. Lại có Nhã Văn quận chúa, nay là Quỳnh Văn công chúa, vẫn tôn quý, khéo léo nói chuyện với nàng. Mẹ đẻ họ ngày xưa, Dự vương phi, nay là mẫu nghi thiên hạ. Cảnh Vĩnh Phúc vẫn chưa quên, hoàng hậu nước Cảnh từng đối Nhược phu nhân hạ độc thủ, đóng vai trò rất lớn trong việc biến mười năm đầu đời của nàng thành ác mộng.

Cảnh Thân Mậu an bài nàng gặp gỡ chị em trong dòng tộc, đều là những kim chi ngọc diệp, bọn họ hoặc thanh ngạo hoặc thay đổi sắc mặt, không xem nàng là chị em.

Cảnh Thân Mậu vẫn không rời tay khỏi Cảnh Vĩnh Phúc, không quan tâm đám tỷ tỷ muội muội của nàng có thích hay không, hưởng chi thân phận hiện tại của nàng bất quá cũng chỉ là nghĩa nữ của Dự đế.

Cảnh Vĩnh Phúc cảm thấy có chút mệt mỏi.

Cẩn Tú quận chúa cùng tuổi nàng nói: “Huệ Phúc tỷ tỷ, đầu chuôi quạt này thật là có phong cách riêng, muội muội ở trong cung cũng chưa bao giờ thấy qua đồ vật đáng yêu thế này.”

Cảnh Vĩnh Phúc ngẩn ra, lại nghe nàng vừa cười nói: “Chưa từng nghĩ, dân gian cũng có những đồ trang sức tinh mỹ và tao nhã như vậy.”

Ánh mắt mọi người đều hướng đến cây quạt bằng 1 phiến ngọc bích của Cảnh Vĩnh Phúc, hai vị quận chúa khác cũng khen ngợi theo vài câu. Cẩn Tú quận chúa lại nói: “Không biết tỷ tỷ có thể uội muội nhìn gần một chút không?”

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn nàng hồi lâu, cuối cùng thần nhiên nói: “Vật này không phải từ dân gian mà là quà tặng của người trong vương thất nước Tiệp. Muội muội muốn xem cũng được, chỉ cần cẩn thận một chút.”

Nàng làm sao đoán không ra tâm tư Cẩn Tú quận chúa, trước là miệng nói đồ trang sức dân gian, tiếp theo sẽ là không cẩn thận là rơi quạt rồi xin thứ tội, sau lại có thể nói đồ từ dân gian không đáng giá vài đồng tiền, đến nàng một thứ trang sức rẻ tiền nước Cảnh cho xong việc.

Kỳ thật nàng có thể cảm thấy tất cả mọi người ở đây đều muốn ra oai phủ đầu nàng. Vì vậy, nàng mới nói xuất thân của cây quạt ra.

Lập tức Cẩn Tú quận chúa hơi biến sắc, chính Quỳnh Văn công chúa cũng phải liếc mắt nhìn Cảnh Vĩnh Phúc một cái.

Cảnh Vĩnh Phúc nhẹ nhàng chuyển cây quạt, Cảnh Thân Mậu đón lấy nói: “Sắc ngọc như nước, chế tác hoàn mỹ, hình thức cao quý, xem ra người tặng quạt cũng là kẻ có thân phận!”

Cảnh Vĩnh Phúc cười cười, nhìn cây quạt được cẩn thận truyền một vòng.

Cảnh Thân Mậu chưa hỏi ai tặng nàng đã có người hỏi giúp.

Hoàng hậu ôn nhu nói: “Huệ Phúc ở bên ngoài nhiều năm, có thể có đồ vật của vương thất nước Tiếp, ta cho rằng người tặng quạt cũng có nhân lực, nhìn ra được Huệ Phúc không phải nữ nhi tầm thường nhi, chỉ là không biết vị ấy là ai?”

Những người khác không biết thân phận thật của Bình Đại Phúc, nhưng hoàng hậu thì biết. Sau sáu năm, dung mạo Cảnh Vĩnh Phúc cũng không thay đổi nhiều nên hoàng hậu nhận ra nàng.

Cảnh Vĩnh Phúc vội nói: “Người nọ cũng không nói. Khi cây quạt được đưa đến, Huệ Phúc cảm thấy đây là đồ vật của danh môn nước Tiếp, lại nghĩ Tư Mã tiểu công tử của Tư Mã gia tộc rất hay dùng quạt, nên cứ cho là của hắn tặng cũng được.”

Tiếp theo, nàng đem các thức cây quạt của Tư Mã Thu Dịch nhất nhất liệt kê, lại thêm vào vài câu khen hấn đáng yêu, vòng vo câu chuyện. Đám người trước mắt cứ thế nghe câu chuyện bịa đặt rằng có lần nàng lấy đĩa trái quạt của Tư Mã Thu Dịch, hấn lại còn cầm cây đĩa quạt vài cái mới nhận ra, không ít người bật cười.

Cảnh Thân Mậu cười chảy nước mắt, nhìn Cảnh Vĩnh Phúc nói: “Người đúng là tinh quái, tiểu công tử Tư Mã gia chắc là khổ vì người không ít!”

Cảnh Vĩnh Phúc bĩu môi. Kỳ thật kẻ đau khổ phải là nàng mới đúng, mỗi lần nàng gặp hấn, sau đó bất hạnh liền kéo tới.

Cũng may, Tư Mã Thu Dịch cũng không phải không biết điều, trước mắt thì cây quạt của hấn cũng đang giúp nàng đây.

Đến tối, Cảnh Thân Mậu nhân chuyện cây quạt đề cập với nàng về vương thất nước Tiếp.

“Huệ Phúc, hiện tại chỉ có hai cha con ta, phụ hoàng có chuyện muốn hỏi con. Năm đó thái tử Lý Dịch thật có lòng với con chứ?”

Cảnh Vĩnh Phúc ngẫm nghĩ rồi nói: “Cứ xem như có đi.” Hấn và Lý Phi đối với nàng không giống nhau nhưng cũng đều là coi trọng nàng.

Cảnh Thân Mậu thở dài: “Vốn phụ hoàng không nên hỏi đến, dù sao cũng là việc riêng của con. Khi đó, Lý Dịch thích con nhưng không cho con được danh phận chính phi. Cũng may, nay tình hình đã thay đổi, con không phải dân đen mà là công chúa nước Cảnh. Nếu con thực thích hấn, phụ hoàng có thể thay con làm chủ...”

“Không!” Cảnh Vĩnh Phúc ngắt lời nói, “Lý Dịch cố nhiên không xấu. Ngày đó chính là cảm thấy hấn là người hoàn hảo, người như vậy làm Tiếp vương so với Đãi vương, Phái vương thì tốt hơn nhiều, cho nên con mới giúp hấn. Nhưng chuyện này cũng làm con suýt nữa mất mạng, con không nghĩ còn có gì liên quan với hấn.”

Cảnh Thân Mậu gật đầu nói: “Phụ hoàng hiểu.”

Cảnh Vĩnh Phúc trầm giọng nói: “Kỳ thật tâm tư phụ hoàng con có thể đoán được, có phải phụ hoàng muốn Cảnh Tiếp liên minh?” Nếu Cảnh Thân Mậu đã khơi mào, Cảnh Vĩnh Phúc sẽ vào thẳng chủ đề.

Cảnh Thân Mậu cao giọng nói: “Không! Huệ Phúc không muốn, trăm tuyệt đối sẽ không làm chuyện liên minh kia!”

“Ngược lại, con cảm thấy nên làm.” Cảnh Vĩnh Phúc bỗng cười.

Cảnh Thân Mậu sững sốt, lại nghe nàng nhẹ nhàng nói: “Nước Cảnh cũng không phải chỉ có mình con là công chúa, con xem không ít công chúa, quận chúa đều thông minh mỹ mạo, trong đó cũng có không ít đã đến tuổi thành gia lập thất, với những người này Lý Dịch vẫn có thể xem là một vị hôn phu môn đương hộ đối.”

” Ý Huệ Phúc là...”

“Hiện tại vô luận tình hình chiến trường phía Bắc như thế nào, việc Cảnh Tiếp liên thủ đều là chuyện phải làm. Đối với Cảnh mà nói, là có thể xoa dịu thế cục Cảnh Tiếp, tuy rằng không có khả năng mượn binh, nhưng với chiến trường Cảnh Khế lại có tác dụng tích cực; về phương diện khác, Cảnh Tiếp liên minh sẽ phá vỡ thế chân vạc, áp chế được Khế Liệt Tát. Với Tiếp mà nói, Lý Dịch vừa kế thừa đại thống, mỗi họa Phái vương mặc dù không còn nhưng Tư Mã gia tộc dã tâm chưa chết, Dịch vương thái độ không rõ, cho nên việc kết hôn cùng công chúa nước Cảnh sẽ giúp Lý Dịch củng cố được vương quyền, duy trì thế lực. Lui một bước tiến vạn bước, mặc dù ngày sau Cảnh Tiếp có trở mặt, với tính cách của Lý Dịch, cũng sẽ không đem Cảnh công chúa ra làm việc mất thể diện. Hiện tại Lý Dịch chỉ có một phi một thiếp, vô luận thế nào vị công chúa nước Cảnh gả vào nước Tiếp cũng sẽ không quá khó khăn để được sự sủng ái của hắn.”

Cảnh Vĩnh Phúc cười nói: “Hôm nay ta xem Quỳnh Văn công chúa tôn quý ung dung, Cẩn Tú quận chúa nhiệt tình hoạt bát, đều có thể xem là lương xứng với Lý Dịch.”

Cảnh Thân Mậu có chút suy nghĩ: “Rõ là Huệ Phúc một chút cũng không thích Lý Dịch, chẳng lẽ kẻ Huệ Phúc coi trọng là Tư Mã gia tiểu công tử?”

Cảnh Vĩnh Phúc cười để khỏa lấp sự xấu hổ. Nếu Tư Mã Thu Dịch là một trái quýt, nàng sẽ coi trọng hắn. Vừa đẹp lại ngon!

“Con chờ Thủy tỷ trị thương xong sẽ Bắc tiến, tình hình ở đó hiện đang căng thẳng...”

Nói tới đây thì có tin từ biên cảnh phía Bắc truyền đến: Hỉ vương Cảnh Thân Uẩn đích thân dẫn đội quân vừa chiêu mộ được đoạt lại một trong số 13 quận đã thất thủ.

Nghe tin, Cảnh Thân Mậu sững sốt, oán hận nói: “Hắn là hắn còn muốn được phong thưởng ghi công!”

22. Chương 22: Chuẩn Bị Ra Trận

Cảnh Vĩnh Phúc im lặng, Hỉ vương tính toán quả nhiên sâu sắc: thất thủ mười ba quận lấy lại một quận, bại chiến hắn là đốc quân, thắng địch hắn là chủ soái, không chỉ thừa cơ mở rộng quân đội của mình, càng lấy được quân tâm, dân tâm nước Cảnh. Nếu nàng không tính sai, mười ba quận có đã rơi vào tay Hỉ vương quá nửa rồi, bằng không hắn làm sao có thể chiêu quân?

Cảnh Vĩnh Phúc trầm ngâm một lát, nói: “Nếu phải phong thưởng cho hắn, thì để con đi phong!”

Cảnh Thân Mậu nói: “Không thể, con mới hồi cung, trăm không muốn xa con.”

Cảnh Vĩnh Phúc cười lạnh nói: “Chẳng lẽ phụ hoàng có thể tự mình đi sao? Mặc dù nước Cảnh còn binh mã để điều, nhưng tình thế trước mắt, phụ hoàng có thể minh cáo thiên hạ, Hỉ vương là loạn thần tặc tử sao?”

Cho dù Cảnh Thân Mậu điều binh, hơn phân nửa cũng sẽ cho rằng Dự đế kiêng kị Hỉ vương công cao hơn chủ, mà tướng sĩ bình thường thì làm sao là đối thủ của Hỉ vương?

Cảnh Thân Uẩn thân phận là vương, không chỉ có thành phủ riêng mà phía sau còn có cao thủ như Bàn Long, thậm chí ngay cả Thương Thủy kia cũng không phải người tầm thường.

Cảnh Thân Mậu do dự nói: “Phía Bắc nguy hiểm, con không biết võ công, mà Lưu Ký Thủy lại bị thương, phụ hoàng làm sao yên tâm cho con đi?”

“Cho nên con định xin phụ hoàng cho tìm vài vị tuyệt đỉnh cao thủ, võ công không cần so ngang với Bàn Long, chỉ cần có thể miễn cưỡng ứng phó trên đường. Dù sao muốn thắng hắn, không phải chỉ nhìn thân thủ cao thấp.”

Cảnh Thân Mậu trong mắt tinh quang chợt lóe: “Huệ Phúc đã nghĩ ra biện pháp giết Bàn Long?”

Cảnh Vĩnh Phúc trầm giọng nói: “Hiện tại con đã không thuộc giới bình dân, thầy trò bọn họ sẽ không còn muốn bắt giữ nữa, chỉ muốn giết con thôi.”

Nàng dừng một chút lại nói, “Không phải con chết thì hắn chết. Con cho dù không ra khỏi cung, bọn họ cũng sẽ không bỏ qua.”

Cảnh Thân Mậu trầm ngâm nói: “Chuẩn y cho Huệ Phúc. Bất quá con phải đáp ứng trầm, chiêu tập được người rồi mới đi.”

Cảnh Vĩnh Phúc trầm nghĩ: Nói cũng như không! Không có người hộ giá, đừng nói bắc tiến, chỉ ra khỏi kinh thành cũng không có khả năng thoát khỏi bàn tay hãm hại của Bàn Long.

Cũng may hiện tại Cảnh Thân Mậu cùng Cảnh Vĩnh Phúc đều có thời gian.

Trương Kỳ Thụy tướng quân đóng ở tiền tuyến là vị lão tướng dày dạn kinh nghiệm, mười ba quận thất thủ, cuối cùng lão quyết đoán chặt đứt chiến tuyến, dẫn dụ chuyển chiến trận với Khế Liệt Tát vào rừng, cũng là lão không bị lừa bởi lệnh rút quân từ Cảnh Thân Uẩn, tiếp tục gian khổ đánh chặn Khế Liệt Tát.

Cảnh Thân Uẩn nhất thời phá không được phòng tuyến Trương Kỳ Thụy, lại phải giải quyết chuyện ước định bất đồng với Khế Liệt Tát.

Đôi bên đều chỉ biết lợi ích của mình, Cảnh Thân Uẩn không phải thiện nhân mà Khế Liệt Tát cũng không phải ngu ngốc.

Ba ngày sau, Thủy tỷ tạm thời hồi phục, liền mang theo “Bình” gia vào cung.

Phan công công – tổng quản trong cung đối với việc này thực bất đắc dĩ.

Hắn ở trong cung sáu mươi năm liền, đây là lần đầu tiên thấy nhiều bình dân nhập cung như vậy, ai bảo Cảnh Vĩnh Phúc là Huệ Phúc công chúa được Dự đế sủng ái nhất chứ.

Cảnh Thân Mậu không tiếp kiến tứ phẩm thượng võ phó tướng Lưu Ký Thủy, an bài đám người Bình gia vào ở Vĩnh Phúc cung.

Sau khi đám người Thủy tỷ nhập cung, ban đầu có vài vị hoàng tử, công chúa không có việc gì tò mò chạy tới, vừa thấy Thủy tỷ uy phong lẫm lẫm, lập tức ỉu rù, miễn cưỡng nói vài câu rồi mượn cớ cáo từ.

“Người là công chúa rồi mà phải chịu bọn chúng ở trước mặt gương nanh múa vuốt sao?” A Căn nhin không được vì Cảnh Vĩnh Phúc bất bình.

Cảnh Vĩnh Phúc đang ôm lò sưởi nhỏ trong tay, mỉm cười nói: “Ta mặc kệ bọn họ.”

“Người hiền thì bị khi dễ!” A Căn vẫn còn bực, “Nếu là ta, bọn họ dám chà đạp ta ột quyền ngay!”

“Lãng phí khí lực! It ngày nữa phải Bắc tiến rồi, về sau cũng không còn phải phiền lòng chuyện này mà, hiện tại nhàn rồi xem bọn hắn cũng vui.”

A Căn xoay người ra cửa điện: “Không cần ít ngày nữa, lập tức người phải phiền!”

Cảnh Vĩnh Phúc ngáp một cái: “Thị vệ đến đây!”

A Căn giả điệu bộ thái giám, nắm hai tay nói: “Hồi bẩm Bình công công!” bị Cảnh Vĩnh Phúc đuổi theo đánh một trận vui vẻ.

“Gi mà cao hứng vậy?” Cảnh Thân Mậu đến Vĩnh Phúc cung, cách tiền điện thật xa đã thấy Cảnh Vĩnh Phúc nằm lổ tai A Căn.

Cảnh Vĩnh Phúc buông tha A Căn, A Căn nói thầm: “Người khi dễ ta...” rồi biến mất nhanh như thỏ, Cảnh Vĩnh Phúc hiểu hắn là không muốn quỳ trước Dự đế.

“Tiểu hài tử không quy củ, phụ hoàng đừng bận tâm.” Cảnh Vĩnh Phúc giảng hòa, thuận mắt nhìn ba người không mặc trang phục cung đình phía sau Cảnh Thân Mậu, trong đó có một người rất khác với 2 người còn lại.

Bà một thân đơn bạc, thân hình cực gầy, tóc dài xám trắng xõa thẳng sau lưng, tuổi ước năm mươi có hơn, một đôi mắt híp lại, đang nhìn nàng.

Cảnh Thân Mậu giới thiệu ba người với Cảnh Vĩnh Phúc.

Một người tên là Lạc Xương Bình, khoảng ba mươi, bề ngoài rất bình thường.

Một người có vẻ ngoài lạnh lùng tên là Mục Vô Danh, trong ba người chỉ có hắn mang binh khí, một thanh nhìn như bảo kiếm, phong cách cổ xưa. Nhìn cũng thấy hắn sẽ không hòa hợp với người khác.

Giới thiệu 2 người kia xong, Cảnh Thân Mậu tươi cười lại có mấy phân ám muội.

“A... Vị này là Ngô Tiên Tử, thật không dám nghĩ tới Ngô Tiên Tử sẽ làm thị vệ của người. Bà ấy vì sao đến, Huệ Phúc, chính người hỏi đi, ha ha...”

Ngô Tiên Tử không nói gì, vẫn cổ quái nhìn Cảnh Vĩnh Phúc, nhưng hai người bên cạnh Ngô Tiên Tử và cả tùy tùng của Cảnh Thân Mậu đều thần sắc động dung.

Cảnh Vĩnh Phúc nghi hoặc khó hiểu, theo lý thuyết, Tư Mã Tĩnh Tùng đệ tử của bà từng cùng nàng kết thù, không lý gì bà đến trợ giúp nàng, huống chi Ngô Tiên Tử thành danh đã lâu, cũng được cho là đại nhân vật trong chốn võ lâm, thật sự không thể tưởng tượng bà lại là thị vệ của nàng.

“Quên đi, công chúa có đoán cũng đoán không ra đâu.” Một lát sau, Ngô Tiên Tử từ từ nói, “Ta là nhận lời ủy thác của Tư Mã gia tộc đến bảo hộ người.”

Cảnh Vĩnh Phúc sững sốt, lại nghe bà cười nói: “Ta vừa đến kinh thành nước Cảnh được vài ngày thì nghe nói Dự đế cho người chiêu mộ thị vệ, vì thế liền ứng chiếu mà đến. Chính là, ta chỉ có thể bảo hộ người một năm. Qua một năm, mỗi người một ngã, ngày sau người chết hay sống ta cũng mặc kệ.”

Cảnh Thân Mậu nghi hoặc hỏi: “Ngô tiên sinh sao lại nguyện làm vậy?”

Ngô Tiên Tử mỉm cười nói: “Bởi vì Tư Mã Thu Địch chỉ làm thư đồng cho ta một năm, ta đây cũng chỉ có thể bảo hộ người một năm.”

Cảnh Thân Mậu giống như bừng tỉnh đại ngộ: “Thì ra là thế...”

Lại đưa mắt nhìn Cảnh Vĩnh Phúc, nàng thầm kêu khổ, cái này cho dù nhảy xuống biển cũng không nói rõ được quan hệ của nàng và Tư Mã Thu Địch.

Nàng liếc mắt một cái rồi lại nhìn Ngô Tiên Tử, nói: “Ủy khuất Ngô tiên sinh.”

Tiếp theo, Cảnh Vĩnh Phúc lại cùng bà khách khí vài câu, nói thật nàng cũng không tin Tư Mã gia tộc có năng lực mời được Ngô Tiên Tử đến bảo hộ nàng.

Sau khi chiếu cố Cảnh Vĩnh Phúc chuẩn bị sáng mai Bắc tiến, Cảnh Thân Mậu trở về, để lại ba người bọn họ cùng mười tên thị vệ cung đình.

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn theo Cảnh Thân Mậu, suy nghĩ mông lung, đám người Thủy tỷ liền từ trong đi ra, trong nháy mắt, nàng cảm thấy Thủy tỷ cùng Ngô Tiên Tử có điểm khác lạ.

Tất cả mọi người cũng nhận ra.

Ngô Tiên Tử sau 1 lúc trầm mặc thì mở miệng trước: “Lưu Ký Thủy!”

Thủy tỷ nhướng mày, đã thấy Ngô Tiên Tử thân ảnh chợt lóe, nháy mắt đã đến sau lưng Cảnh Vĩnh Phúc, nàng chợt cảm thấy có gió phía sau.

Lạc, Mục hai người cùng mười tên thị vệ đồng thời ra tay.

Ngô Tiên Tử cười dài một tiếng, cả người tà tà bay ra xa một trượng.

Chiêu thức khinh công ấy, ngay cả Bàng Long cũng không chắc làm được, mà Ngô Tiên Tử phiêu nhiên chấp hai tay sau lưng, phong tư mỹ thẳng, thật không hổ danh tiên tử.

Cảnh Vĩnh Phúc ngăn Mục Vô Danh lại, nói: “Ta tin bà ấy!” Ngô Tiên Tử tạm thời không có lý do gì giết nàng, hơn nữa nghe đồn bà cũng là người nước Cảnh.

A Căn khó hiểu: “Vừa rồi rõ ràng bà ta động thủ với người! ...Ta hiểu rồi, nếu bà ta thực muốn giết người thì người đã chết lâu rồi!”

“Trẻ nhỏ dễ dạy.” Ngô Tiên Tử ngưng cười, trầm giọng nói, “Đại Phúc, ta quả thật vì người mà đến. Bất quá nguyên nhân khác nhau thôi, ta không nghĩ cần phải nói ra. Ta cũng muốn coi một người nổi danh tài trí như người khi nào có thể biết được nguyên nhân ta đến.”

Cảnh Vĩnh Phúc lập tức nói: “Ta không có hứng thú.” Nàng biết nàng càng không để ý thì bà ta sẽ càng có hứng thú với nàng, mà nàng thì quả thật cần cao thủ như vậy ở bên.

Quả nhiên Ngô Tiên Tử ngẩn ra, rồi cười nói: “Hay, hay ột câu không có hứng thú. Bất quá còn nhiều thời gian, Huệ Phúc công chúa...”

Bà lại cổ quái nói, “Rồi cũng sẽ có ngày chúng ta kết sổ chuyện hôm nay.”

Cảnh Vĩnh Phúc thì lễ với bà: “Chỉ mong ngày ấy không đến sớm.”

Sáng sớm hôm sau, Cảnh Thân Mậu tự mình đến tiễn Cảnh Vĩnh Phúc.

Dự để ra tay hào phóng, cấp cho Cảnh Vĩnh Phúc một vạn quân giáp đen, là quân tinh nhuệ của nước Cảnh.

Cờ đen đề 1 chữ to “Lưu” cho thấy chủ soái là Thủy tỹ, chỉ là rất nhiều quân sĩ đều hiểu lầm là đầu bếp. Bởi vì thương tích của hắn đã hồi phục, cưỡi ngựa phía trước, Thủy tỹ thì vẫn còn tĩnh dưỡng.

Cảnh Vĩnh Phúc cùng đám người Thủy tỹ ngồi chung một chiếc xe ngựa, ba người Ngô Tiên Tử cưỡi ngựa đi bên cạnh.

Kỵ binh chinh tề thành sáu hàng dài, rất khí thế tiến ra cửa Bắc kinh thành.

Đi đã xa, Cảnh Vĩnh Phúc vẫn có thể thấy Dự để đứng ở trên cửa thành, nhìn về phía nàng, lời hắn dặn vẫn vang bên tai.

Thủy tỹ ngắt dòng suy nghĩ của nàng: “Người thật sự yên tâm về Ngô Tiên Tử?”

Cảnh Vĩnh Phúc cười: “Vậy người hôm qua vì sao không tới cứu ta?” Tuy rằng Thủy tỹ lúc ấy cách khá xa, nhưng sẽ tuyệt đối không thấy kiến nàng nguy nan mà thờ ơ.

Thủy tỹ trầm ngâm nói: “Ta không nhìn ra sát khí của bà ta đối với người.”

“Ta cũng vậy, bà ta không phải tới giết ta, ta vì sao phải lo lắng chuyện dùng người?”

Thủy tỹ chăm chú nhìn nàng nói: “Nhưng bà ta có sát khí đối với Dự để.”

Cảnh Vĩnh Phúc ngẩn ra, chỉ nghe Thủy tỹ nói: “Ngày hôm qua lúc bà ta đến Vĩnh Phúc cung, ta quan sát, liền cảm thấy ánh mắt bà ta nhìn Dự để có chút không đúng. Hôm nay Dự để đến tiễn, ta có thể xác định, bà ta có ý giết Dự để.”

Cảnh Vĩnh Phúc suy tư một lát, nói: “Khó trách trước đó bà ta nói đã ở kinh thành mấy ngày, nguyên lai là như vậy.”

Thủy tỹ lại nói: “Một cao thủ muốn giết Dự để lại làm thị vệ của người, người phải phòng bị.”

Tiểu Thúy cùng A Căn lập tức thần sắc nghiêm trọng đứng lên. Cảnh Vĩnh Phúc thở dài: “Cho nên ta nói hy vọng ngày ta cùng bà ta kết toán không cần đến quá sớm.”

Nặng nề một lát, Cảnh Vĩnh Phúc lại nói: “Kỳ thật không cần phòng bị kỹ Ngô Tiên Tử, ít nhất chúng ta cũng đã biết rõ ràng bà ta là ai, hai người kia mới làm cho ta cảm thấy có điểm kỳ quái.”

Thủy tỹ ám muội nhìn nàng, thản nhiên cười nói: “Họ Mục kia đầu bếp nói là người của Địch vương.”

Cảnh Vĩnh Phúc tự dừng cúi đầu, hồi lâu mới nói: “Hắn thật nhiều chuyện... Bất quá như vậy coi như biết được hai người.”

Nàng cảm thấy Lý Phi không phải Cảnh Thân Mậu nói thả ra sau lại an bài, mà là luôn vì nàng mà chuẩn bị.

23. Chương 23: Lên Đường

Kinh thành đến chiến trường phía Bắc có 2 đường đi.

Một đường qua Trung Sơn, đây là đường lớn, bên đường có dịch quán cùng đồn quán.

Dịch quán được bố trí theo quy cách: hai dịch quán có khoảng cách vừa vặn một ngày hành trình, có thể cung cấp chỗ ăn chỗ nghỉ tươi mát.

Đồn quán thì chỉ giản dị tiếp đãi, là chỗ nghỉ tạm.

Một đường là từ cửa Đông kinh thành xuất phát, nhưng nửa đường đầu đi bằng đường thủy, không tiện cho kỵ binh và bộ binh.

Cho nên Cảnh Vĩnh Phúc đi đường thứ nhất.

Sau hai ngày, nàng không đồng ý đề nghị vào dịch quán của tùy quân phó sứ Tổng Sở, bởi như vậy không đủ an toàn.

Sau khi hạ trại nghỉ ngơi dọc đường, Tổng Sở mới biết được tam phẩm võ tướng của đại quân lần này là nữ nhân, không chỉ vậy, trên người còn đang có vết thương.

Còn người mà hắn tưởng là “Lưu tướng quân” vừa hạ trại nghỉ ngơi liền trọng thao nghiệp cũ, ở trước doanh trướng nấu cơm, nấu đồ ăn và chế thuốc.

Thấy bộ dáng trần trời của Tổng Sở, Cảnh Vĩnh Phúc cười gọi hắn vào.

Sau khi hành lễ hắn liền đưa ra nghi ngờ: “Bệ hạ vì sao sai nữ tướng hộ tống công chúa? Chẳng lẽ nước Cảnh ta không còn người sao?”

Cảnh Vĩnh Phúc hỏi lại: “Tổng đại nhân sao câu nệ như thế?”

“Tại hạ chính là lo lắng an nguy của công chúa điện hạ.”

Cảnh Vĩnh Phúc đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Thúy, nàng hơi hơi khẩu đầu, ra trước doanh trướng canh chừng.

“Đa tạ Tổng đại nhân có tâm, có một số việc muốn thỉnh giáo đại nhân.”

“Không dám. Điện hạ cứ nói.”

Cảnh Vĩnh Phúc hỏi: “Tổng đại nhân có biết bệ hạ vì sao chỉ định người theo ta Bắc tiến?”

Tổng Sở ngăn ra, thẳng thắn thành khẩn nói: “Tại hạ không biết, cũng quả thật khó hiểu. Tổng Sở chỉ là văn nhân, hay là... vì ta biết chữ Khế Liệt Tát?”

“Tổng đại nhân khiêm tốn. Tổng đại nhân tuy rằng tài văn chưa phải là hạng nhất nước Cảnh, nhưng năng lực biên soạn sách sử thì có lẽ nước Cảnh không ai có thể sánh bằng. Vài ngày trước ở Vĩnh Phúc cung nhân tản...”

Cảnh Vĩnh Phúc dừng một chút, nàng không có thói quen tự xưng “Bản cung”,

“Ta nhìn có đọc bản Khế Liệt Tát lược sử do đại nhân biên soạn, đã đọc thì không thể ngừng, đại nhân đối với lịch sử Khế Liệt Tát có thể nói là dốc hết tâm tư.”

“Thật hổ thẹn. Chỉ vì tại hạ sinh hoạt tại Cảnh Khế biên cảnh không bao lâu. Năm đó hai nước còn quan hệ mật dịch, tại hạ có kết bạn với vài người Khế Liệt Tát, từ bọn họ tại hạ được nghe rất nhiều chuyện Khế Liệt Tát xưa. Khách quan mà nói, tại hạ rất cảm phục lịch sử của Khế tộc, một dân tộc du mục mà có thể đi đến cường thịnh như hôm nay, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.”

Cảnh Vĩnh Phúc than một tiếng rồi đọc phần mở đầu của quyển Khế Liệt Tắt lược sử: “Tương truyền khi xưa có người con gái nhà trời cười rỗng hạ phàm. Tới Mộ Diệp Sơn, gặp được tổ tông, cùng nhau sinh được tám người con. Những người con này là người đứng đầu 8 bộ tộc.”

Tổng Sở mắt sáng ngời, chấp tay nói:

”Khế Liệt Tắt chính từ 8 bộ tộc anh em này, xuân sinh thu sát, dài lâu mà gian nan mới có được như hôm nay. Họ từ phía bắc mở mang lãnh thổ. Khế Liệt Tắt giống như 1 đứa trẻ chậm rãi trưởng thành, từ đầu tập tễnh học bước, thân hình còn chưa đủ cao lớn, lực lượng còn chưa đủ mạnh mẽ, bọn họ vì sinh tồn mà phụ thuộc vào quốc gia khác.

Lịch sử Khế Liệt Tắt từng phụ thuộc 2 nước Cảnh, Tiếp, chỉ là người Khế Liệt Tắt không tiếp thu được các sinh sống của các quốc gia khác, cho nên phụ thuộc cũng chỉ là hình thức, không phải thực sự quy thuận.

Mà nay tám bộ tộc Khế Liệt Tắt đã không hề cần sự chống lưng nào lại hoành hành biên giới phía bắc nước Cảnh, khiêu khích Diệp Bắc.

Cứ thế này, vô luận Cảnh hay Tiếp đều sẽ bị chịu cảnh chiến tranh liên miên.”

Cảnh Vĩnh Phúc thản nhiên nói: “Đó là hiện tại Khế Liệt Tắt còn chưa đạt tới quốc lực tối đa, ”

Tổng Sở hơi giật mình, lại nói: “Không sai, tám bộ tộc Khế Liệt Tắt còn chưa thống nhất. Đến khi có 1 bộ tộc gồm thâu được hết mới có thể nói là chân chính cường thịnh.”

Thời gian ở trong cung chờ đợi, Cảnh Vĩnh Phúc cũng không phải hoàn toàn không có chuẩn bị.

Nàng tìm đọc không ít bộ sách, chỉ tiếc Khế Liệt Tắt cùng Cảnh, Tiếp quốc ngữ bất đồng, có rất nhiều sách sử nhưng nàng không đọc được.

Chỉ có quyển Khế Liệt Tắt lược sử do Tổng Sở biên soạn, vù tỉ mỉ vừa xác thực, thì nàng đọc được.

“Điện hạ cơ trí.” Tổng Sở lơ mờ hiểu được mục đích Cảnh Vĩnh Phúc gọi hấn đến.

“Ta muốn thỉnh tiên sinh nói thêm về tám bộ tộc Khế Liệt Tắt.”

“Vâng. Hiện nay tám bộ tộc Khế Liệt Tắt kỳ thật có ba đã suy thoái. Từ hai mươi năm trước, Cơ Đồ, Đàn Tư Nhạ đã bị Hồi Lan gồm thâu, mười năm trước Bà La tộc cũng bắt đầu xuống dốc...”

“Bà La tộc cũng xuống dốc?” Cảnh Vĩnh Phúc bỗng nhiên nghĩ đến tên kiều ngạo ngày đó tặng đao cho nàng, trong đầu lập tức hiện ra một đôi mắt lam, bộ dạng hấn có điểm mơ hồ, nhưng cặp kia mắt lại rõ ràng trong trí nhớ.

“Không sai, Bà La tộc xuống dốc là bởi vì tộc trưởng bọn họ quá mức cường đại, Bà La tộc nhiều năm suy nhược, lại xuất hiện một vị tộc trưởng lợi hại, rất nhiều người Khế Liệt Tắt đều nói hấn nên thống lãnh thảo nguyên, điều này làm các tộc khác rất dè chừng và tìm cách áp chế, vì thế mà khó ngóc đầu lên được. Hai năm trước, tại hạ nghe nói Hồi Lan tộc phái rất nhiều người đi giết người này. Tộc trưởng Bà La tộc hiện nay là con của tộc trưởng thứ bốn, tuổi mới mười bảy mười tám, một thiếu niên làm Bà La tộc trưởng thì làm được gì.”

Cảnh Vĩnh Phúc không đồng ý nhưng cũng không nói gì, chỉ mơ hồ cảm thấy Bò Bò Nhi kia không đơn giản, Bà La tộc sẽ không suy sụp nhanh như vậy đâu.

Tuổi trẻ thì sao, nàng mười ba tuổi đã có thể gánh vác gia đình, còn mở một quán rượu lớn nhất biên cảnh.

Tổng Sở đem tình hình hiện nay của tám bộ tộc Khế Liệt Tắt nói hết cho nàng nghe, cuối cùng nói: “Cuộc chiến Cảnh Khế lần này, cướp lấy mười ba quận của chúng ta, hơn phân nửa là ba tộc Hồi Lan, Mộc Tang, Tắt Nặc Bối Lan.”

Cảnh Vĩnh Phúc lại hỏi về tình hình trong tộc và tộc trưởng của ba tộc này, Tổng Sở lần này chỉ biết đại khái.

Dù sao hấn cũng đã rời xa biên cảnh lâu năm, có thể nói ra những chuyện như vừa rồi đã rất khó nhọc.

Cuối cùng Cảnh Vĩnh Phúc mới đưa một yêu cầu khác, đó là nàng muốn theo hần học ngôn ngữ Khế Liệt Tất. Tổng Sở đáp ứng nàng nhưng có chút ngoài ý muốn.

Đầu bếp nấu đồ ăn đã xong, Cảnh Vĩnh Phúc mời đám người Ngô Tiên Tử cùng dùng cơm.

Khi Tiểu Thúy và đầu bếp bưng đồ ăn lên tới bỗng thấy mọi người nhìn mình cười quỷ dị, nàng nhất thời hiểu rõ.

Thủy Tỷ ngồi bên trái Cảnh Vĩnh Phúc, Ngô Tiên Tử ngồi bên phải. Mục Vô Danh ngồi bên cạnh Thủy Tỷ, Lạc Xương Bình thì bên cạnh Ngô Tiên Tử. Đối diện Cảnh Vĩnh Phúc là A Căn và Tổng Sở, Tiểu Thúy cùng đầu bếp bưng đồ ăn lên.

Vừa thấy đồ ăn, đám người Ngô Tiên Tử mắt sáng ngời, mà Cảnh Vĩnh Phúc cũng bất đắc dĩ cảm thấy sung sướng.

Đầu bếp quả nhiên đã biến quân doanh thành quán ăn!

Cá chēm chiên xù, gà hấp dầu gừng, rượu thượng hạng, đậu hũ tổ ong, nấm tuyết ...

Từng món được bưng lên, Cảnh Vĩnh Phúc sắc mặt càng lúc càng càng trầm, thấp giọng hỏi: “Đầu bếp, quân sĩ ăn cái gì?”

Ánh mắt mọi người đều dán vào đầu bếp, hần vừa lau tay vừa bình thản đáp: “Tư liệu cơ bản là giống nhau, chỉ là ta mất công thêm 1 chút thôi...”

Nhìn những món ăn dọn lên, mọi người đều biết là không tầm thường.

Lại nghe đầu bếp nói: ” Cứ từ từ thưởng thức đi...”

Tổng Sở cứ ngẩn người mà nhìn.

Hôm sau, đầu bếp liền thành “Ngũ đại tướng quân” trong các cuộc nói chuyện của binh sĩ, họ gọi còn hần là “Anh nuôi Tướng quân”.

Thủy Tỷ hừ một tiếng: “Ăn cơm đi!”

Đầu bếp liền quy củ ngồi xuống bên cạnh A Căn. Ngô Tiên Tử nhìn hần dò xét, đoán biết đây hần là cao thủ.

Bà gấp một miếng đậu hũ, khen: “Thân thủ chính xác! Giữ được nguyên vẹn hình dạng miếng đậu hũ mềm mại như thế này.”

Cảnh Vĩnh Phúc liếc đầu bếp một cái.

Đầu bếp không đáp lời Ngô Tiên Tử, đi vòng qua Tiểu Thúy, rót rượu ọi người.

Nhiều người khác giai cấp cùng ăn thật ra không hợp với lễ tiết nghiêm ngặt của nước Cảnh, cho nên Tổng Sở có phần cảm động.

Cảnh Vĩnh Phúc ăn no 7-8 phần thì buông đũa, Mục Vô Danh cũng buông theo.

Cảnh Vĩnh Phúc phiêu mắt nhìn hần một cái, Lý Phỉ chọn người hộ vệ nàng rất chính xác, tính cảnh giác rất cao.

Cảnh Vĩnh Phúc lấy ra con dao, lúc này mọi người đều dừng lại nhìn nàng. Nàng đưa con dao cho Ngô Tiên Tử, nói: “Nhờ tiên sinh.”

Ngô Tiên Tử nghi hoặc tiếp nhận, sau khi nắm con dao bỗng nhiên biến sắc. Mục Vô Danh nhanh chóng đứng lên, nhưng hần vừa đứng lên lại ngồi ngay xuống, mồ hôi ướt trán.

Tổng Sở hoảng hốt, cũng dợm đứng lên nhưng lại không có sức. Hần kinh hãi la lớn: “Có độc! Đồ ăn có độc!”

Đầu bếp ngồi tại chỗ, không chút suy suyễn.

Cảnh Vĩnh Phúc hỏi Ngô Tiên Tử: “Lấy nội lực của tiên sinh thì chịu được trong bao lâu?”

Ngô Tiên Tử nhú mày nói: “Được nữa nén hương nếu ngồi bất động, muốn động thủ, sẽ chẳng có công phu.”

Cảnh Vĩnh Phúc cười nói: “Vây là đủ rồi!”

Lạc Xương Bình kỳ quái nhìn nàng, nàng lại cười, chăm chú nhìn hắn nói: “Hiện tại, xin Ngô tiên sinh giết người bên cạnh người, Lạc Xương Bình!”

Lời còn chưa dứt, Lạc Xương Bình đã tung người lên, một đôi đũa bay thẳng vào Cảnh Vĩnh Phúc, bị Thủy Tỳ huy chưởng đánh bay, cắm chặt vào mặt bàn. Hắn nhìn con dao trong tay Ngô Tiên Tử, cắn răng định bỏ chạy.

Hắn vừa động, đầu bếp liền động theo, hai người trong tay đều không có binh khí, gió từ quyền chưởng nghe soàn soạt.

Ngoài cửa doanh trường dần dần xuất hiện 1 số thị vệ, đó là những người Cảnh Thân Mậu cấp cho Cảnh Vĩnh Phúc bên cạnh đám ba người Ngô Tiên Tử.

Ngô Tiên Tử cầm dao, nhìn hai người đánh nhau, hỏi Cảnh Vĩnh Phúc: “Sao ngươi xác định ta có thể giết hắn?”

Tiểu Thúy đi tới, rót đầy rượu cho bà. Cảnh Vĩnh Phúc nói: “Mời tiên sinh uống rượu, từ từ nghe ta nói.”

Ngô Tiên Tử chần chờ rồi uống cạn ly rượu.

Cảnh Vĩnh Phúc lại nói: “Kỳ thật cũng không cần tiên sinh ra tay, hắn đã biết nếu ở lại đây sẽ bị tiên sinh liền dễ dàng lấy mạng, cho nên hắn mới bỏ chạy.”

“Ừm!” Ngô Tiên Tử nhú mày nhìn con dao trong tay, “Ngươi cho ta con dao, là vì nhìn ra hắn muốn động thủ?”

Cảnh Vĩnh Phúc lắc đầu nói: “Không, ta chỉ muốn biết hắn có bị hạ độc hay không, kết quả hắn không để ta thất vọng, còn đầy sinh lực.”

Tiểu Thúy lại rót rượu cho Mục Vô Danh cùng Tống Sở.

“Độc là ngươi hạ?” Ngô Tiên Tử uống rượu vào thì cảm thấy độc tính trong người đột nhiên giảm.

Tiểu Thúy cười nhẹ, “Không phải đã giải cho các ngươi sao?”

Tống Sở kinh ngạc hỏi: “Rốt cuộc là sao, vì sao chỉ có vài người chúng ta trúng độc?”

A Căn đáp: “Quả thật chỉ có bốn người các ngươi, người, Ngô Tiên Tử, Mục Vô Danh cùng Lạc Xương Bình trúng độc.”

Nhưng vì sao Lạc Xương Bình trúng độc còn có thể động thủ, việc này ta cũng không biết, ngươi nên hỏi Bình cô, ừm, hỏi công chúa.”

Sau khi rời khỏi thành trấn, mỗi sáng sớm đám người Bình gia đều uống thuốc sắc của Tiểu Thúy.

Nàng ta mỗi ngày đều nấu thuốc ọi người, phòng ngừa chu đáo, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Chỉ là Cảnh Vĩnh Phúc không đoán sai, lần này Tiểu Thúy hạ không phải là độc được trí mạng.

Tiểu Thúy nhìn hai người đang đánh nhau, nói: “Ta dùng độc chỉ thất thủ hai lần, một lần là Hỉ vương, một lần là Thương Thủy. Hỉ vương không có khả năng ở trong này, cho nên người hiện ở đây là Thương Thủy.”

Lạc Xương Bình sắc mặt tái nhợt, chỉ nghe Tiểu Thúy lại nói: “Ngày ấy ta ở trên người Thương Thủy hạ hai loại dược, một loại là độc dược, tiếc là không thể độc chết hắn. Loại kia, không phải độc dược, ta gọi là ‘Mùi’. ‘Mùi’ vô sắc vô vị, hắn đương nhiên không biết. Mấy ngày trước, ta không phát hiện ‘Mùi’, hôm nay lại nghe rất rõ ràng. Thương Thủy, là người tự chui đầu vô lưới.”

Cảnh Vĩnh Phúc thở dài: “Môn hạ đệ tử Bằng Long cũng là đệ nhân, có thể bách độc bất xâm.”

Văn trầm mặc Mục Vô Danh bỗng nhiên nói: “Nếu xuất thân từ hoàng thất, bọn họ từ nhỏ sẽ được dùng nhiều loại thuốc chống độc, thuốc kịch độc không độc chết được, mà độc bình thường càng không hiệu quả.”

“À! Thì ra là thế...” Cảnh Vĩnh Phúc rơi vào trầm tư, nói vậy thì Lý Phi cũng là bách độc bất xâm?

Bên kia hai người đã phân thắng bại, tu vi của Thương Thủy và đầu bếp vốn tương xứng, nhưng bị Cảnh Vĩnh Phúc nói toạc ra thân phận thì cả kinh, lâm vào thế hạ phong, sau liên tiếp thất thủ, cuối cùng ngã xuống đất.

Ngô Tiên Tử ngẩng nhĩa con dao, hỏi: “Người đã biết thân phận của hần thì hạ độc một mình hần được rồi, sao hạ độc cả chúng ta?”

Cảnh Vĩnh Phúc phục hồi tinh thần, cười nói: “Dù sao cũng chỉ là thứ độc không chết người.” Lời này là Ngô Tiên Tử bất mãn, Tống Sở thì ghen hòng.

Kỳ thật, đến lúc Tiểu Thúy cười cười với Cảnh Vĩnh Phúc, nàng mới đoán ra Lạc Xương Bình chính là Thương Thủy.

Về phần Tiểu Thúy, nguyên nhân nàng hạ độc bọn họ rất đơn giản: nàng chán ghét mấy người này.

Theo ý Tiểu Thúy, Cảnh Vĩnh Phúc cùng Thủy Tỷ, A Căn và nàng mới là một nhóm.

Tuy rằng nàng miễn cưỡng tiếp nhận đầu bếp, nhưng không có nghĩa là cũng nhận Ngô Tiên Tử, Mục Vô Danh. Về phần Tống Sở, ai kêu hần vừa vào doanh trường liền nói “bệ hạ tại sao lại để một nữ tướng quân hộ tống công chúa?”

Vì thế, ngoại trừ nhóm các nàng không có việc gì, những người khác đều bị trúng độc.

Nhưng chuyện này cũng chứng minh, khả năng kháng độc của đệ tử Bàn Long rất cao.

Cảnh Vĩnh Phúc nhẹ nhàng lấy lại con dao từ Ngô Tiên Tử, bỏ vào trong tay áo, rồi nói: “Tốt xấu gì thì ta cũng đã chiêu đãi mọi người một bữa ngon, tiên sinh sẽ không so đo với ta chứ!”

Ngô Tiên Tử quay đi 1 lúc rồi lầu bầu hỏi Cảnh Vĩnh Phúc: “Rốt cuộc ngươi là người như thế nào đây?”

“Bình Đại Phúc!” Thương Thủy kêu lên, “Sư phó ta sẽ không tha cho ngươi!”

Tống Sở kinh ngạc: “Người... Công chúa điện hạ... Ngài chính là Bình Đại Phúc?”

Cảnh Vĩnh Phúc cười khỏ, nói: “Không sai, ta đúng là Đại Phúc.”

Tống Sở bỗng nhiên quỳ xuống, hướng về Cảnh Vĩnh Phúc nói: “Huệ Phúc công chúa, tại hạ kính đại danh của người đã lâu. Luôn nghĩ nếu ngươi về nước Cảnh thì nước Cảnh quả là có phúc! Nay ngươi quả nhiên trở về nước Cảnh, bệ hạ thánh minh, nước Cảnh mạnh rồi...”

Mọi người im lặng. Thương Thủy gào lên một tiếng, đầu bếp lập tức làm hần nói không ra lời.

“Tống tiên sinh đừng quỳ, còn có rất nhiều chuyện cần ngươi giúp ta.” Cảnh Vĩnh Phúc ngắt lời Tống Sở.

“Dạ.” Tống Sở đứng dậy, kính ngưỡng nhìn nàng.

Ngô Tiên Tử lại cười lạnh: “Không biết còn bao nhiêu người nhớ rõ Đại Phúc thật ra là tên một kẻ ngốc.”

A Căn cùng Tống Sở cảm tức nhìn bà, Cảnh Vĩnh Phúc cúi đầu nói: “Người kia cũng là Đại Phúc...”

Đêm đó, đầu bếp phé đi võ công của Thương Thủy rồi giao hần cho Tiểu Thúy nghiên cứu.

Cảnh Vĩnh Phúc sau khi làm rõ những mối nguy bên người đã cho đại quân tiếp tục bắc tiến.

Trên đường đi, nàng học tiếng Khế Liệt Tắt rất nhanh.

Tới gần Thường Lâm, Tống Sở đã nhìn Cảnh Vĩnh Phúc với ánh mắt ngưỡng mộ cực độ.

Kỳ thật Cảnh Vĩnh Phúc tự biết mình, nàng không lợi hại như vậy, chỉ là có trí nhớ phi phàm, tuy không biết tiếng Khế Liệt Tắt nhưng đã xem qua mấy văn bản Khế Liệt Tắt, nay gặp được Tống Sở tinh thông Khế ngữ, nên sự học của nàng mới tăng tiến nhanh như vậy.

Khi học Khế ngữ, Cảnh Vĩnh Phúc thường nghĩ nếu gặp lại tên Bà La thị kia, hẳn đừng có mơ dùng Khế ngữ lừa nàng nữa.

Vì từ trong quân trưởng thường xuyên truyền ra tiếng Khế Liệt Tát của Cảnh Vĩnh Phúc cùng Tổng Sở, vài vị tướng sĩ lên nói với “Công chúa nữ hầu”, “Bình dị gần gũi” Tiểu Thúy cô nương: “Nếu không xem quân kỳ mà chỉ nghe tiếng nói trong quân trưởng thì đây thật đúng là đoàn quân Khế Liệt Tát.”

Tiểu Thúy thuật lại cho Cảnh Vĩnh Phúc nghe.

Dù sao học một ngôn ngữ mới cũng không dễ dàng, không luyện tập thường xuyên sẽ thành vô dụng.

24. Chương 24: Hẳn Là Vì Nàng Mà Làm Mọi Chuyện

Ngày Cảnh Vĩnh Phúc “học nghiệp” đại thành, cũng là lúc đoàn quân đến Thường Lâm do Trương Kỳ Thụy tướng quân đóng quân giữ thành.

Lão tướng quân tự mình ra đón, nhìn thấy Thủy Tỷ, một chút vẻ mặt khác lạ cũng không có.

Sau những lễ nghi phiền phức, Trương tướng quân dẫn Cảnh Vĩnh Phúc cùng Thủy Tỷ vào doanh trướng.

Cảnh Vĩnh Phúc đưa mặt chỉ của Dự đế, hẳn đọc xong thì bình tĩnh nói: “Dã tâm của Hỉ vương mặt tướng sớm đã nhìn ra, bệ hạ lại hạ chỉ cho công chúa đến phong thưởng hẳn, ắt không khỏi đưa công chúa vào nơi hiểm địa.”

Cảnh Vĩnh Phúc nói: “Cho nên không thể cứ theo trình tự thông thường đi gặp Hỉ vương. Tướng quân có thể nói gián lược về tình hình hiện nay cho ta không?”

Trương Kỳ Thụy đánh giá Cảnh Vĩnh Phúc rồi nói: “Có thể.”

Rồi hẳn nói sơ qua về tình hình, lại nói: “Khoảnh Lan Giang hiện do Hỉ vương khống chế, nhưng Khoảnh Lan Thành thập phần quý dị. Thủ hạ mặt tướng đã dò thám, ở đó có cả những người bộ dạng giống người Khế Liệt Tát. Cho nên công chúa không nên tiến vào Khoảnh Lan Giang.”

Cảnh Vĩnh Phúc trầm tư một lát lại hỏi: “Tướng quân có biết đánh chiếm 13 quận lần này là bộ tộc nào của Khế Liệt Tát không?”

Trương Kỳ Thụy trong mắt lờ ra tinh quang: “Công chúa cũng biết về các bộ tộc Khế Liệt Tát?”

Cảnh Vĩnh Phúc nói: “Đây đều là thỉnh giáo từ Tổng đại nhân.”

“Thì ra là thế.” Trương Kỳ Thụy nói, “Không sai, Khế Liệt Tát vốn là dân du mục, sống rải rác, chuyện các bộ tộc cùng tụ tập như mấy năm gần đây là lần đầu. Nếu chiến sự phía Bắc là nguyên nhân khiến bọn hắn đoàn kết đứng lên, thế cục ngày sau nước Cảnh ta sẽ không dễ dàng.”

Cảnh Vĩnh Phúc khẽ gật đầu.

Trương Kỳ Thụy nói tiếp: “Chinh chiến lần này, đi đầu là tộc mạnh nhất của Khế Liệt Tát, tộc Hồi Lan, công chiếm sáu quận, Mộc Tang cùng Tát Nặc Bối Lan phối hợp chiếm ba quận, Bà La chiếm một quận.”

Thấy Cảnh Vĩnh Phúc bỗng nhíu mày, Trương Kỳ Thụy hạ giọng nói:

”Hỉ vương đang đóng quân tại quận Lâu Thị, gần Thường Lâm nhất.

Quận này lúc trước đã rơi vào tay Mộc Tang, bởi vậy mặt tướng phỏng chừng Mộc Tang nhất định không cam lòng.

Nhưng mười ba quận có như thế nào thì Thường Lâm cũng không thể thất thủ.

Bởi vì một khi Khế Liệt Tát chiếm được Thường Lâm địa hình hiểm hóc thì nước Cảnh ta coi như mất cánh cổng thành thiên nhiên.”

Cảnh Vĩnh Phúc rơi vào trầm tư. Trương Kỳ Thụy nói về tính trọng yếu của Thường Lâm, có nghĩa hẳn sẽ không dễ dàng xuất binh.

Nếu muốn dùng quân đội áp chế Hỉ vương, đoạt lại quận Lôu Thị thì chỉ còn trông vào một vạn quân giáp đen trong tay nàng.

Điều này quá khó khăn.

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn lên tấm bản đồ da trâu trong doanh trướng.

Lúc này, phía ngoài doanh trướng ngoại vang lên tiếng thông báo: “Báo! Quận Lôu Thị xuất hiện đội quân không rõ lai lịch, hiện đang tấn công Khoảnh Lan Thành!”

“Lại là bọn chúng!”

Trương Kỳ Thụy trầm giọng nói:

”Mộc Tang đã động thủ đoạt lại quận bị mất nhanh như vậy sao?”

Nếu ta án binh bất động, không đi trợ giúp Hỉ vương, khẳng định hắn sẽ không bỏ qua.”

Cảnh Vĩnh Phúc vẫn nhìn bản đồ, trầm mặc một lúc rồi chậm rãi nói: “Vị tất đã là Mộc Tang!”

Trương Kỳ Thụy hỏi: “Sao người biết?”

Thủy Tỷ theo ánh mắt của nàng nhìn lên bản đồ, thềm nói: “Khoảnh Lan Giang...”

Trương Kỳ Thụy cũng không khỏi quay đầu nhìn bản đồ.

Những dấu hiệu hắn đã ghi trên đó, nào là dấu lam cho những quận bị Hồi Lan, dấu vàng cho quận bị Tát Nặc Bồi Lan chiếm, dấu trắng cho Bà La thị, ba dấu nâu cho Mộc Tang, còn có một dấu đỏ là quận Lôu Thị của Hỉ vương.

Lôu Thị là quận lớn nhất ở tây bắc nước Cảnh, nằm bên bờ Khoảnh Lan Giang, đối diện với Khoảnh Lan Thành.

Khoảnh Lan Giang là con sông phân cách hai nước Cảnh Tiếp.

“Chẳng lẽ là quân nước Tiếp vượt sông công thành? Không có khả năng!”

Chiến trường giao chiến hai nước Cảnh Tiếp từ xưa đều ở những nơi tiếp giáp bằng đường bộ hay những vùng nước cạn.

Khoảnh Lan Giang sông sâu nước xiết, ba mươi năm trước nước Tiếp từng thử đem quân vượt sông, nhưng kết cục thảm bại, từ đó Khoảnh Lan Giang càng có tiếng là thiên nhiên hiểm hóc.

Cảnh Vĩnh Phúc cảm thán nói: “Ta cũng hy vọng điều này không phải là sự thật! Thà là quân Khế Liệt Tát, như vậy, quân ta mới có hy vọng thu phục mười ba quận.”

Thủy Tỷ trong triều nhưng lạnh lùng nói: “Đi xem khắc biết là ai đánh Khoảnh Lan Thành thôi.”

Lại nghe Trương Kỳ Thụy lầu bầu: “Không lý nào! Từ Diệp Bắc tới được đây hẳn là Dịch vương Lý Phỉ, nhưng đánh hạ Khoảnh Lan Thành thực chẳng có chút ý nghĩa nào với hắn. Chiếm giữ một tòa thành ngăn cách bởi con sông giữ, lợi ích gì cho nước Tiếp? ”

Cảnh Vĩnh Phúc nhất thời tâm tình rối loạn, đứng lên: nếu thật sự là Lý Phỉ, đừng nói hắn là vì nàng mà đánh hạ Khoảnh Lan Thành! Nàng thực không nhận nổi.

Nhưng mà lý trí của nàng cũng hiểu được: Khả năng Lý Phỉ xuất binh là lớn nhất!

Mộc Tang muốn đoạt lại quận Lôu Thị sẽ gặp phải Hỉ vương cùng Thường Lâm hai mặt giáp công.

Còn như Hồi Lan phát binh thì cũng phải lo lắng binh lực không đủ.

Chỉ có Lý Phỉ không điểm nào cấm kỵ, hắn tấn công, phía sau còn có Hiên Viên.

Chính là, vì sao hắn phải làm như vậy? Vì sao...

Cảnh Vĩnh Phúc lắc đầu tránh né.

Trương Kỳ Thụy nhanh chóng bắt đầu bố trí binh lực, Cảnh Vĩnh Phúc chậm rãi ngồi suy nghĩ.

Thời gian dần trôi.

Trương Kỳ Thụy đã bố trí thỏa đáng việc điều động toàn quân.

Phía ngoài doanh trường, quân sĩ lại báo: báo! Khoảnh Lan Thành kịch chiến, quân Hỉ vương thương vong trầm trọng. Địch quân rất hỗn tạp, vừa có phục sức Khế Liệt Tắt, lại có quân trang nước Cảnh, thật khó phân biệt.

Trương Kỳ Thụy trầm ngâm nói: “Cũng là đi xem tận mắt khắc biết.”

Cảnh Vĩnh Phúc lập tức nói: “Ta cũng đi.”

Trương Kỳ Thụy do dự nói: “Công chúa một thân thiên kim, nơi tiền tuyến đao thương không có mắt, vạn nhất làm bị thương, kêu mặt tướng làm sao đối diện với bệ hạ?”

Cảnh Vĩnh Phúc nói: “Không sao, ta đi cùng với Ngô Tiên Tử.”

“Ngô Tiên Tử?” Trương Kỳ Thụy kinh ngạc, rồi đành đồng ý cho nàng đi cùng.

Tình hình Khoảnh Lan Thành rất căng thẳng, đại quân Trương Kỳ Thụy nhanh chóng lên đường.

Trên đường đi, lại nhận được hai tin báo từ tiền phương.

Thứ nhất là cuộc chiến Khoảnh Lan Thành đã kết thúc.

Thứ hai là đội quân chiến thắng chiếm được thành rồi lại nhanh chóng rút đi.

Vì thế, Trương Kỳ Thụy quyết đoán điều một cánh bộ binh xuống hạ lưu Khoảnh Lan Giang, đội quân còn lại tiếp tục đi Khoảnh Lan Thành.

Hắn cùng với Cảnh Vĩnh Phúc nửa đường chuyển hướng đi Khoảnh Lan Giang

Cảnh Vĩnh Phúc ngồi phía trước Ngô Tiên Tử, cưỡi ngựa bên cạnh là Thủy Tỷ phong tư hiên ngang, còn có đầu bếp và Mục Vô Danh.

A Căn cùng Tiểu Thúy không cưỡi ngựa, uể oải theo phía sau.

Đại quân hành quân cấp tốc, nơi nào vó ngựa đi qua đều huyên náo hẳn lên.

Cảnh Vĩnh Phúc ban đầu là hơi ngả đầu về phía sau, chỉ chốc lát sau đã dựa cả người, rồi ngả đầu sát vào Ngô Tiên Tử.

Bà ta nhất thời thân thể cứng đờ, một lát sau mới dịu lại, ngoài miệng tự giễu: “Thật đúng là quý nhân, thân thể mềm mại.”

Nàng chưa kịp nói gì thì đã thấy 1 tấm áo lông thú bay đến phủ lên mình Cảnh Vĩnh Phúc. Cảnh Vĩnh Phúc kéo áo quần kín người, chỉ lộ ra hai con mắt.

Nàng cũng kịp nhận ra người ném áo là Mục Vô Danh.

Phía trước đã truyền đến tiếng quân sĩ đang đi chậm dần lại, nhưng Ngô Tiên Tử không theo quân lệnh, vẫn giữ tốc độ như cũ mang theo Cảnh Vĩnh Phúc cùng đi.

Đi thêm 1 đoạn, Cảnh Vĩnh Phúc bắt đầu thấy xác chết ven đường, bên sông, một sợi dây thừng to sắp đứt buông trôi theo dòng nước, đầu kia buộc chặt vào 1 chiếc thuyền ở trên bờ.

Ngô Tiên Tử cho ngựa phi nước đại, xuyên qua hàng lính đứng trang nghiêm của Trương Kỳ Thụy, xuyên qua những xác chết không rõ quốc tịch. Tình hình phía bờ bên kia dần dần trở nên rõ ràng.

Cảnh Vĩnh Phúc bỏ áo khoác ra, nhìn về phía đó, nhưng không thấy rõ được đó là đội quân nào. Ngô Tiên Tử mang nàng đến bờ sông Khoảnh Lan.

Nắng hạ đã dịu, ảm đạm chiếu xuống dòng nước chảy xiết, lòng sông còn lưu lại hình bóng mười mấy tướng sĩ vừa băng qua.

Tầm mắt Cảnh Vĩnh Phúc nhất thời dừng ở trên người vị tướng sĩ đi đầu. Hắn đưa lưng về phía nàng, chiến giáp đỏ thẫm màu máu. Nhìn những vết máu kia, tâm tình Cảnh Vĩnh Phúc trở nên trầm trọng.

Lại nghe Trương Kỳ Thụy ở bên cạnh nói: “Vô luận là ai, hắn cũng đã trợ giúp quân ta chân chính đoạt lại quận Lô Thệ.”

Cảnh Vĩnh Phúc vẫn nhìn theo, chợt thấy hắn xoay người lại, lướt mắt nhìn nàng một cái, rồi gíu roi quất ngựa mà đi.

Chỉ là một cái liếc mắt. Nhưng là một cái liếc mắt chỉ có ở một người.

Không cần ngôn ngữ, một cái liếc mắt đã nói lên tất cả.

“Địch vương!” Trương Kỳ Thụy thở dài, “Quả nhiên lợi hại...”

Cảnh Vĩnh Phúc nói không nên lời. Tiếng của Trương Kỳ Thụy bên cạnh nàng cũng nghe không thấy, trong mắt nàng lúc đó, cả trời đất chỉ có một mình Lý Phi.

Đầu bếp cùng Mục Vô Danh vừa đuổi tới, cùng nhảy xuống ngựa, nhìn sang bờ bên kia.

Nhưng hình dáng Lý Phi đã biến mất trên Diệp Bắc bình nguyên bao la.

Qua một hồi lâu Cảnh Vĩnh Phúc mới nghe được thấy tiếng của Ngô Tiên Tử từ phía sau: “Người đẹp quá thường không thọ!”

Cảnh Vĩnh Phúc cảm giận trừng mắt với bà ta một cái, cho tới bây giờ nàng mới cảm thấy sao bà ta đáng ghét đến vậy.

Phía sau nàng, đầu bếp, Mục Vô Danh đứng lặng, thần sắc thật khó đoán.

Cảnh Vĩnh Phúc theo đại quân của Trương Kỳ Thụy an toàn tiến vào Khoảnh Lan Thành.

Tàn quân còn sót lại của Hỉ vương cun cút theo đuôi binh sĩ của Trương Kỳ Thụy đi thu thập chiến trường.

Lực lượng mà Hỉ vương âm thầm chiêu mộ không thể so với đội quân chính quy và tinh nhuệ của Địch vương. Huống chi không ít người hãn chiêu mộ chỉ là những thường dân nước Cảnh.

Nhưng chứng kiến tàn cuộc bi thảm quân tình Trương Kỳ Thụy cũng xuống thấp.

Bọn họ với đại bộ phận dân chúng Khoảnh Lan Thành đều không rõ dã tâm của Hỉ vương, một lòng tin hắn là anh hùng ngăn cản Khế Liệt Tất xâm phạm quốc thổ.

Số ít quân sĩ nghi hoặc khó hiểu, nghe quân của Hỉ vương quân nói đối phương ngay cả đồ quân nhu cũng không có hứng thú đoạt lấy, chỉ vì giết người mà giết người.

Mãi khi đến tòa quan phủ trong Khoảnh Lan Thành, Cảnh Vĩnh Phúc mới phát hiện không thấy Mục Vô Danh, chưa kịp hỏi đầu bếp đã thấy cấp dưới của Hỉ vương đi tới cung kính dẫn bọn họ vào.

Cảnh Vĩnh Phúc theo Trương Kỳ Thụy đi vào chính đường.

Sau tiếng thông báo “Huệ Phúc công chúa cùng Trương Kỳ Thụy tướng quân đến”, nàng thấy lại Cảnh Thân Uẩn sau mấy tháng không gặp.

Hắn bị trọng thương, nửa thân trên quần băng khắp mình, máu đỏ thẩm ra nhìn nhức nhối như lửa cháy trong lò sưởi.

Cảnh Thân Uẩn gặp nàng rất bình tĩnh, đã có người từ kinh thành thông báo cho hắn về hành trình của nàng.

Đối với việc Cảnh Thân Uẩn vẫn có thể mỉm cười với mình, Cảnh Vĩnh Phúc vẫn là có vài phần khâm phục.

“Hỉ vương tiếp chỉ!”

Cảnh Thân Uẩn miễn cưỡng quỳ xuống, tuy rằng vẫn giữ được nụ cười nhưng mồ hôi lạnh đã túa ra.

Nhưng Cảnh Vĩnh Phúc không thấy thương xót hắn, nàng vĩnh viễn không quên hắn từng muốn dùng mẫu thân của nàng áp chế nàng.

Vì vậy, nàng chậm rãi đọc xong thánh chỉ phong thưởng mới kêu Cảnh Thân Uẩn đứng lên.

“Hỉ vương ở lại rất nguy hiểm, ngay hôm nay hãy trở về kinh thành dưỡng thương đi.” Đây là lời thật lòng của Cảnh Vĩnh Phúc.

Cảnh Thân Uẩn lại ôn nhu nói: “Huệ Phúc công chúa lo lắng cho bổn vương sao? Nơi đây tuy rằng nguy hiểm, nhưng chỉ cần ở cạnh công chúa, bổn vương sẽ được an toàn.”

Cảnh Vĩnh Phúc nhượng mảy, hẩn ở lại đây, nàng xác thực không thể giết hẩn. Không có bằng chứng Cảnh Thân Uẩn tư thông với Khế Liệt Tất, nàng không giết được hẩn.

Nhưng thật ra nếu hẩn chịu trở lại kinh thành, trên đường đi nàng muốn ra tay cũng không dễ dàng vì hẩn có Bàng Long bên cạnh.

Trương Kỳ Thụy trầm giọng: “Trước mắt Vương gia đang bị trọng thương, quận Lâu Thị lại là nơi xa xôi hẻo lánh, không thể có ngự y và thuốc tốt như ở kinh thành...”

Cảnh Thân Uẩn ngắt lời: “Không cần, thị nữ Tiểu Thúy của công chúa là một tay độc thuật cao cường, y thuật cũng không kém!”

Mặc kệ Trương Kỳ Thụy khuyên bảo, Cảnh Thân Uẩn vẫn tìm cách thoái thác việc trở về kinh thành.

Cuối cùng Trương Kỳ Thụy cáo từ, Cảnh Vĩnh Phúc cùng hẩn đến một tòa phủ khác trong Khoảnh Lan Thành.

Trương Kỳ Thụy nói: “Quân Hỉ vương tuy tổn hại nhiều, nhưng việc hẩn lưu lại Khoảnh Lan Thành sẽ có nhiều phiền toái.”

Cảnh Vĩnh Phúc gật đầu, nói: “Bình quý thần tốc, hiện nay tướng quân đã chiếm được Lâu Thị, có thể dựa vào đó đánh Khế Liệt Tất một trận trở tay không kịp.”

Trương Kỳ Thụy cười nói: “Chính hợp ý ta.”

Cảnh Vĩnh Phúc muốn sớm chấm dứt chiến sự, cũng không so đo năng lực mình như thế nào, nói với Trương Kỳ Thụy: “Ta có một kế, muốn thỉnh giáo tướng quân.”

“Vâng.” Khi chỉ còn 2 người, Trương Kỳ Thụy tỏ ý muốn nghe.

” Mộc Tang còn chiếm đóng hai quận, trong đó quận Thiên Thủy gần Lâu Thị, quận Mai Lĩnh thì xa.

Ta chia quân thành 2 cánh, một cánh đánh nghi binh vào Thiên Thủy, cánh kia theo đường vòng tới khu vực giữa hai quận này bố trí trận địa cùng cạm bẫy.

Chờ khi quân Khế Liệt Tất tại Mai Lĩnh xuất binh cứu Thiên Thủy thì tiêu diệt chúng.

Sau đó, giả làm quân Khế Liệt Tất, kéo đến lừa quân Khế Liệt Tất ở Thiên Thủy mở cửa thành, đoạt lại quận Thiên Thủy.

Đồng thời, yêu cầu quân Khế Liệt Tất giữ quận Mai Lĩnh ngưng chiến.”

Trương Kỳ Thụy trầm ngâm nói: “Cũng là một kế sách hợp lý. Nhưng không biết điện hạ vì sao chỉ muốn đoạt lại một quận, không thu phục cả Mai Lĩnh?”

Cảnh Vĩnh Phúc cười nói: “Tướng quân biết rõ còn cố hỏi.”

Trương Kỳ Thụy có chút thâm ý, cười, “Mặt tướng sẽ đi bố trí theo kế của công chúa.”

Cảnh Vĩnh Phúc lại nói: “Tổng Sở đại nhân tinh thông Khế ngữ, tướng quân nếu cần có thể mang theo.”

Trương Kỳ Thụy gật đầu.

Cảnh Vĩnh Phúc lại thỉnh giáo hẩn về chi tiết hành quân đánh giặc.

Trương Kỳ Thụy đóng quân ở phía bắc nước Cảnh nhiều năm, rất am hiểu tính cách của người Khế Liệt Tất.

Họ rất anh dũng kiên cường, thà chết chứ không phản bội, tuyệt sẽ không mở cửa thành để quân nước Cảnh giết đồng bào mình. Vì vậy hẩn mới nói kế sách chỉ yêu cầu Mai Lĩnh đình chiến của nàng là hợp lý.

Cũng có nhiều việc chiến trường Cảnh Vĩnh Phúc không biết, nàng lập tức không ngại học hỏi kẻ dưới, lãnh giáo Trương Kỳ Thụy những vấn đề quan trọng.

Nàng không tiện trì hoãn Trương Kỳ Thụy, nói xong liền rời đi.

Thủy Tỷ đưa nàng đến một chỗ mà phó tướng của Trương Kỳ Thụy đã an bài cho, không lâu sau Tiểu Thúy cùng A Căn cũng đến.

Vẫn chưa thấy Mục Vô Danh trở về.

Đám người Ngô Tiên Tử ở cùng Cảnh Vĩnh Phúc, lại phải cùng ăn đồ do đầu bếp nấu.

Nhưng đêm nay, Ngô Tiên Tử chỉ ăn một miếng liền phun ra.

“Không có độc đâu!” Tiểu Thúy lạnh lùng nói, “Ta muốn bỏ độc cũng không bỏ trong rượu và thức ăn.”

“Hắn không nếm muối mà là đường.” Ngô Tiên Tử nhú mày nói.

Mấy người vội vàng ném thử món ăn.

Thủy Tỷ nhìn đầu bếp, hắn lập tức cúi đầu.

Cảnh Vĩnh Phúc trong lòng thầm nghĩ: đầu bếp thận trọng, trầm ổn, tuyệt không thể phạm lỗi sơ đẳng như vậy, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện lớn làm hắn phân tâm?

Lập tức Cảnh Vĩnh Phúc tâm thần rung động, chiếc đĩa trong tay rơi xuống. Đầu bếp thất thường, Mục Vô Danh biến mất, chẳng lẽ...

Chẳng lẽ là Lý Phi đã xảy ra chuyện?

Nàng như thấy trước mắt hắn một thân phiêu nhiên.

Lại liên tưởng đến câu kia của Ngô Tiên Tử “Người đẹp quá thường không thọ”, không lẽ Ngô Tiên Tử đã nhìn ra điều gì mà nàng không thấy.

A Căn đưa cho nàng một đôi đũa sạch, nhưng nàng lại ăn không ngon.

“Đầu bếp!” Cảnh Vĩnh Phúc trong lòng bàn tay phát lạnh, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Đầu bếp trầm mặc, cầm cúi ăn cơm.

Lúc này, Mục Vô Danh vừa trở lại.

Hai người liếc nhau, lại đều tự thu hồi ánh mắt.

Một bên Ngô Tiên Tử cười lạnh một tiếng.

Cảnh Vĩnh Phúc thấy trên má phải của Mục Vô Danh có 2 vết máu, không biết là bị cái gì cào trúng.

Nàng đứng lên, đi đến bên hắn, nói như ra lệnh: “Ngẩng đầu cho ta xem.”

Mục Vô Danh chậm rãi ngẩng đầu lên, mắt vẫn sụp xuống.

Vết thương của hắn không giống móng tay cào.

Lại nghe Ngô Tiên Tử cười lạnh một tiếng: “Còn chưa chết à, còn có khí lực đánh người à!”

Cảnh Vĩnh Phúc trong lòng hoảng hốt, chụp lấy tay Mục Vô Danh: “Hắn làm sao? Hắn rốt cuộc bị làm sao?”

Mục Vô Danh mím chặt môi, dường như đánh chết cũng sẽ không mở miệng. Nhưng hắn càng làm vậy, nàng càng xác định Lý Phi đã xảy ra chuyện.

Cảnh Vĩnh Phúc buông Mục Vô Danh ra, quay sang căm tức nhìn Ngô Tiên Tử: “Người biết, người mau nói cho ta.”

Ngô Tiên Tử từ từ nói: “Trong lòng người cũng rõ rồi, cần gì ta nói? Người nếu muốn đi gặp hắn, thì xin ta đi.”

Cảnh Vĩnh Phúc không để ý tới bà ta, túm lấy Mục Vô Danh: “Đưa ta đi! Người dẫn ta đi gặp hần! Đưa ta đi...”

Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn Cảnh Vĩnh Phúc, nàng như phát điên, không ngừng quát tháo.

Nàng thật không ngờ, mặc dù Lý Phỉ tinh thông võ nghệ và binh pháp, nhưng Cảnh Thân Uẩn còn có Bàn Long, là sư phụ của Lý Phỉ!

Nàng thật không ngờ, hần chưa từng mặc chiến y đỏ máu của chính mình?

Nàng không nghĩ tới, Lý Phỉ sớm có thể biến mất sau khi vượt Khoảnh Lan Giang, vì sao còn lưu lại liếc nhìn nàng một cái mới đi?

Sau lại nghe Ngô Tiên Tử thản nhiên nói: “Đừng làm ồn nữa, phiền chết người! Ta đưa người đi gặp hần!”

Cảnh Vĩnh Phúc nằm trên lưng Ngô Tiên Tử, không nhìn bà ta phong tư duyên dáng lướt trên mặt sông, cũng không xem Mục Vô Danh cùng đầu bếp vượt sông thế nào.

Nàng chỉ thấy mặt sông sáng lạnh, phản chiếu ánh trăng ảm đạm, trong lòng nàng rối đến không thể văn hồi.

Có vài thứ bởi vì quá tốt đẹp mà không thể tin được nó thật sự là của mình;

có những người bởi vì rất hoàn mỹ mà người khác không dám tiếp cận, chỉ sợ tiếp cận một lần rồi thì liền si mê, vạn kiếp bất phục;

có những tình cảm bởi vì rất trân quý mà người ta chỉ nguyện ý khóa sâu trong tim óc, không muốn tiếp tục xây dựng, chỉ sợ giảm mất vẻ tốt đẹp lúc ban đầu.

Có lẽ là nàng không có dũng khí, có thể thích một người hoàn mỹ nhưng không dám thừa nhận.

hoặc là nàng quá xem nặng, tình nguyện đem tình cảm của mình nhốt trong tim óc.

Nàng luôn tìm lý do để trốn tránh, nhưng nàng rõ ràng là thích, rất rất thích hần.

Mục Vô Danh quen thuộc doanh địa quân nước Tiệp ở Diệp Bắc, hần nguyên là quân nước Tiệp.

Cảnh Vĩnh Phúc theo hần, càng chạy tâm càng loạn.

Đến trước doanh trường của tướng soái, có thị vệ bưng chậu nước đầy màu máu đi ra. Mục Vô Danh dừng lại, nhịp tim của nàng cũng ngừng theo.

Đầu bếp vọt vào, Cảnh Vĩnh Phúc vội vàng vào theo.

Cảnh tượng trước mắt nàng thật ghê người.

Bộ chiến y vấy đầy máu bị vỡ thành ba mảnh trên mặt đất, áo giáp mềm phòng đao kiếm mặc bên trong cũng dính đầy máu đặt trên bàn, mà hần thì nằm lẳng trên giường, tóc rối tung.

Lý Phỉ nhắm hai mắt, môi bạc mím chặt, mặt không chút máu, nửa người trên bị thương tích chi chút.

Những vết thương của hần và Cảnh Thân Uẩn cơ hồ cùng một vị trí, như muốn cắt thẳng vào tim phổi.

Cảnh Vĩnh Phúc mắt cứ đăm đăm nhìn những vết thương kia mà tiến tới gần hần, vô ý bị vấp, ngã ngồi xuống bên giường.

Quân y nhìn nàng, bình tĩnh nói: “Vương gia mặc dù thương thể nặng nhưng thể chất tốt nên vẫn còn chịu đựng được. Các người đừng đánh động hần.”

Đầu bếp yên lặng nhìn rồi bước ra ngoài.

Cảnh Vĩnh Phúc cứ ngơ ngác mà nhìn.

Lý Phỉ buông thông một cánh tay xuống mép giường, bàn tay với những ngón thon dài còn đeo bao tay sắt. Hần đã dùng bàn tay này đánh thương Mục Vô Danh.

Lấy tính cách của hần, nàng có thể khẳng định hần sau khi nói hai chữ “Trở về” thì liền đánh vào mặt Mục Vô Danh.

Quân y thu thập dụng cụ xong thì quay sang phó tướng nói: “Nếu về sớm hơn một khắc thì đã không đến mức trầm trọng như vậy, hiện tại cần phải điều dưỡng.”

Cảnh Vĩnh Phúc không cảm được nước mắt nữa, từng giọt từng giọt cứ thế tuôn rơi.

Lò sưởi cháy mạnh vậy mà Cảnh Vĩnh Phúc vẫn không thấy nóng dù không cởi áo khoác.

Ngô Tiên Tử lặng lẽ đi tới cởi áo khoác cho nàng, nói một câu: “Hần không chết đâu, còn người, đang lạnh lại gặp nóng, coi chừng bị phong hàn.”

Thấy nàng không quan tâm, Ngô Tiên Tử liền rời đi không một tiếng động.

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn Lý Phỉ không biết bao lâu, hần nằm yên, không khác gì bộ dáng năm đó nằm ở Dịch vương phủ, nhưng sắc mặt thất thường, trước ngực có thương tích, làm người ta có cảm giác bị thương như ngấm 1 đoá quỳnh nở sai mùa, vừa nở đã thấy sắp héo tàn.

Nàng nhìn đến ngây người, tuy rằng Lý Phỉ khi tỉnh rất lạnh lùng nhưng nàng không cần hần nằm im như vậy. Nàng tình nguyện thấy hần lạnh lùng liếc nhìn nàng, nghe hần dùng lời nói bức chế nàng.

Nước mắt chảy vòng quang, tay nàng chợt bị hần đung vào, ngón tay thon dài kia nhẹ nhàng xoa ngón tay của nàng, rồi đến bàn tay. Bàn tay mang bao tay bằng sắt tỉ mỉ cẩn thận nắm tay nàng như sợ làm nàng đau.

“Lý Phỉ...” Nàng khẽ gọi.

Hần vẫn nhắm hai mắt, chỉ đưa tay nắm lấy tay nàng.

Nàng chần chờ một chút rồi lấy cả 2 tay cầm tay hần.

Ngực Lý Phỉ hơi hơi phập phồng, có chút giống như thở gấp, nhưng chỉ một lát sau hần lại khôi phục vẻ trầm tĩnh.

Hần đang ngủ.

Cảnh Vĩnh Phúc ngồi úp mặt xuống giường ngủ gục.

Sáng sớm hôm sau, đầu bếp báo với nàng quân của Trương Kỳ Thụy đã tiến đánh Thiên Thủy, hiện quân nước Cảnh đã làm chủ hai quận Thiên Thủy và Lâu Thị.

Đầu bếp nói rất khẽ với Cảnh Vĩnh Phúc nhưng người nằm trên giường lại nghe thấy.

Hần chậm rãi rút tay ra, Cảnh Vĩnh Phúc cùng đầu bếp nhất thời im lặng cùng đưa mắt nhìn hần.

Qua hồi lâu, Lý Phỉ rốt cục nói một chữ: “Trà!” Thanh âm rất nhẹ, mắt vẫn nhắm.

Đầu bếp sửng sốt, Cảnh Vĩnh Phúc nói: “Hần muốn súc miệng.” Nàng cũng coi như đã làm nha hoàn cho hần nên biết thói quen này.

Nhưng khi trà xanh đưa tới, Cảnh Vĩnh Phúc lại xấu hổ.

Hần không thể động đây, làm sao súc miệng?

Đưa mắt xin đầu bếp giúp đỡ, đã thấy hần mang theo thị vệ ra ngoài.

Cảnh Vĩnh Phúc bưng chung trà, đặt xuống cũng không được mà đưa thì không có ai nhận.

Nàng chăm chăm nhìn Lý Phỉ, đã thấy miệng hần có nét cười, vì thế nàng bưng chung trà xuống.

Chung trà đặt xuống phát ra một tiếng vang nhỏ.

Nàng quay sang nhìn sát vào hần, thấy nét cười khoe miệng tuyệt mỹ kia đang chậm rãi trôi đi.

Kim lòng không đậu, nàng cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi hần.

Trong khoảnh khắc đó, Lý Phỉ cả người run lên, hai mắt mở bừng, ánh mắt vừa ngỡ ngàng vừa hân hoan một niềm vui không thể tả.

Cảnh Vĩnh Phúc nắm tay hần một đêm đã nghĩ thông suốt về chuyện của nàng và hần.

Lý Phỉ bắt lấy tay nàng, nàng cũng nắm lấy tay hần, nhưng kỳ thật bọn họ đã sớm bắt được đối phương, mà cái hần muốn vốn không phải trà súc miệng, cho nên hần mím môi.

Trước mắt vốn là người nàng thích, hần muốn hôn nàng, nàng cam tâm hôn hần.

Môi Lý Phỉ rất mỏng cũng thực mềm mại, Cảnh Vĩnh Phúc vốn chỉ muốn hôn nhẹ nhưng cánh môi kia lại không tha cho nàng.

Vốn chỉ là một nụ hôn phớt lại chạm đến những quyến luyến thầm kín ở đáy lòng.

Những cảm xúc bấy lâu giấu kỹ nay bùng nổ mãnh liệt, nàng đặt môi mình lên môi hần, hần cắn môi nàng, nhẹ nhàng, mân mê.

Một bàn tay lặng yên ôm đầu nàng, lưỡi hần cuốn lấy lưỡi nàng, triền miên, dây dưa, miên man.

Nàng khép mi mắt, thể xác và tinh thần cùng phiêu diêu thăng hoa, tựa như ảo mộng, thoáng như khi nàng múa ‘Phượng phi hà’ lúc nhỏ.

Lúc hần buông nàng ra, nàng kinh hãi thấy băng gạc trước ngực hần thấm máu đỏ, giống như hoa đào trên tuyết trắng.

“Người đâu!” Cảnh Vĩnh Phúc đứng dậy quát, đầu bếp lập tức đi vào, một lát sau quân y chạy đến thay băng thay thuốc cho Lý Phỉ.

Cảnh Vĩnh Phúc kinh ngạc nhìn miệng vết thương ở ngực hần, hần lại miễn cưỡng liếc mắt nhìn nàng một cái, lúc sau lại liếc mắt một lần nữa.

Miệng vết thương còn chưa xử lý xong, quân sĩ ở ngoài lại báo: Lưu Ký Thủy báo tin hồi ngày về.

Lần này Lý Phỉ không nhìn tránh đi nơi khác nữa mà yên lặng nhìn nàng thật lâu, rồi sau đó nhắm mắt lại nói: “Nàng về đi!”

Không nghe Cảnh Vĩnh Phúc hé răng, hần lại nói: “Sự việc của ta đã xong, không cần lo lắng.”

Nàng khép mi trầm mặc, một lát sau nghe Lý Phỉ thở dài: “Người tay chân lỏng lỏng, ở lại bên cạnh chỉ tổ làm ta thương càng thêm thương... Nghe lời, trở về.”

Ngô Tiên Tử ở ngoài cười một tiếng.

Lý Phỉ bỗng nhiên đổi giọng: “Ta chán ghét Tư Mã gia.”

Sau đó lại không nói lời nào, tiếp tục nằm yên không nhúc nhích.

###

Ngô Tiên Tử đưa Cảnh Vĩnh Phúc về, trên đường nhin không được nói: “Tiểu tử kia đối với ngươi là có ý.”

Cảnh Vĩnh Phúc yên lặng không nói gì.

Ngô Tiên Tử lại nói: “Chỉ là hần tâm tư hơn người.”

Hôm qua Ngô Tiên Tử ở Khoảnh Lan Giang đã nhìn ra Lý Phỉ bị thương nặng nhưng ráng nỗ lực chống đỡ. Đầu bếp, Mục Vô Danh, còn có Trương Kỳ Thụy đều đã nhìn ra.

Đầu bếp và Mục Vô Danh với Lý Phỉ có tình cảm chủ tớ, đương nhiên thập phần khẩn trương. Mà Trương Kỳ Thụy với Lý Phỉ thì đối lập lập trường nên thờ ơ.

Duy chỉ có Cảnh Vĩnh Phúc nhìn không ra.

Ngô Tiên Tử cũng không nói sai, Lý Phỉ tâm tư không thể so với người thường.

Cảnh Vĩnh Phúc lo lắng cho hần rất nhiều nhưng cũng hơi có lòng nghi ngờ, chỉ là lòng nghi ngờ này đã bị chậu nước vấy máu kia làm tan biến mất.

Lý Phỉ không cần phải bày kế với nàng, cũng như nàng không nên có lòng nghi ngờ hần. Mà xét kỹ, Lý Phỉ tính kế với nàng cũng chỉ có một lần, đó là bố trí đầu bếp ở bên người nàng.

Từ đầu tới cuối, Lý Phỉ đều không xuống tay với nàng.

Có lẽ hần là muốn lòng của nàng, nàng còn chưa cho hần thì hần đã thua tấm lòng của chính mình.

Cảnh Vĩnh Phúc bỗng nhiên lĩnh hội ý tứ câu “Ta chán ghét Tư Mã gia”, những hồi tưởng hỗn loạn cũng theo đó ập đến.

Khi nàng mới tới kinh thành, hôm trước vào Dễ Dàng phủ hôm sau đã thông qua Tiết Đồng Di xin bái kiến Lý Phỉ. Hần cơ hồ lập tức đồng ý gặp nàng.

Vừa rời khỏi Dịch vương phủ, nàng liền xoay người đi tìm Tư Mã Thu Dịch. Nhưng hôm sau, nàng đã không có cơ hội cùng Tư Mã Thu Dịch du ngoạn vì bị Lý Phỉ chặt chẽ nắm trong tay.

Hành tung của nàng cùng Tư Mã Thu Dịch ngày ấy hần đều cho theo dõi và ghi lại.

Nếu chuyện này hần còn không làm được thì làm sao giải thích chuyện hần biết được bí mật nàng kỳ thật chính là kẻ ngốc Đại Phúc nổi tiếng ở nước Cảnh, là con gái Dự để Cảnh Vĩnh Phúc?

Tư Mã Thu Dịch đoán được là vì mẹ đẻ hần cùng Nhược phu nhân là chị em bạn, nhưng lấy khả năng kín miệng của Tư Mã Thu Dịch, tuyệt không dễ dàng tiết lộ.

Chỉ có một khả năng, ngoại trừ Cảnh Thân Uẩn theo dõi Tư Mã Thu Dịch, Lý Phỉ cũng đã sớm theo dõi hần.

Tư Mã Thu Dịch vừa đi thăm dò cuộc đời Nguyễn Ủy Nương, bằng vào trí tuệ và sự sâu sắc của mình, Lý Phỉ đã nhận ra đây hần có vấn đề.

Nhưng là Lý Phỉ đủ khôn ngoan, hần không cho cứu Tư Mã Thu Dịch, mà cứ thế theo đuôi Tư Mã Thu Dịch đến thành trấn, nhờ đó cuối cùng đầu bếp tìm được nàng.

“Ta chán ghét Tư Mã gia”, tiếng nói còn ở bên tai. Nhưng Cảnh Vĩnh Phúc lại nhìn ra một tia ngọt ý, vị ngọt pha đắng chua.

Lý Phỉ không để ý sự chết sống của Tư Mã Thu Dịch, chỉ kỳ vọng Tư Mã Thu Dịch dẫn hần tìm ra nàng, mà lấy thời gian suy tính, hần vừa có tin của nàng, lập tức lên vào nước Cảnh...

Ngô Tiên Tử bỗng nhiên dừng bước bên bờ Khoảnh Lan Giang, đầu bếp cùng Mục Vô Danh cũng dừng theo.

Cảnh Vĩnh Phúc ngưng hồi tưởng, ngẩng đầu nhìn bờ sông bên kia, là Bàng Long.

Hần nhìn Ngô Tiên Tử, ánh mắt khó đoán, nhưng đến cả Cảnh Vĩnh Phúc cũng có thể nhìn ra sát khí đang bao phủ hai bờ Khoảnh Lan Giang.

Ngô Tiên Tử bỗng phát tay áo một cái, Cảnh Vĩnh Phúc nhẹ nhàng rơi xuống. Cùng lúc đó, Mục Vô Danh rút bảo kiếm ra.

Bờ bên kia Bàng Long nhất thời thu hồi ánh mắt, chậm rãi nói: “Huệ Phúc công chúa, người xem hai đồ nhi của lão phu, người nào bị thương nặng hơn?”

Cảnh Vĩnh Phúc nói: “E là đối cả hai đều bị trọng thương giống nhau!”

Bàng Long cười cười nói:

”Cho nên công chúa nhớ lấy, đừng làm đồ nhi của lão phu bị thương nữa.

Chuyện Thương Thủy coi như đại lễ của lão phu mừng công chúa được tứ phong Huệ Phúc công chúa.

Nhưng là lão phu không có nhiều hảo đồ nhi.

Công chúa tránh được thì tốt nhất nên tránh, có thể không gặp thì đừng gặp.”

Cảnh Vĩnh Phúc mi vừa nhú, đã thấy hắc xoay người phất tay áo, vẻ trắng trong thuần khiết của y phục còn đọng lại trước mắt, giây lát đã biến mất.

Cũng như Lý Phi ngày đó trong hoa viên, thân thủ của hắc rất inh.

Lý Phi bất quá biến mất trong cây cỏ hoa viên, còn hắc cũng là biến mất nhưng là biến mất trong mệnh mang đất trời.

Ngô Tiên Tử mắt trầm xuống, hỏi Cảnh Vĩnh Phúc: “Hắc có ý gì?”

Nàng nói: “Vì có Ngô tiên sinh ở đây, hắc không thể chắc thắng, cho nên đi rồi.”

Nhưng nàng cũng biết lần sau sẽ không may mắn như vậy.

Ngô Tiên Tử còn muốn hỏi nữa thì Cảnh Vĩnh Phúc đã quyết đoán nói: “Nhanh quay về quân doanh của Trương Kỳ Thụy!”

25. Chương 25: Bày Kế Ly Gián Nội Bộ Khế Liệt Tát

Cảnh Vĩnh Phúc không dừng lại ở Khoảnh Lan Thành mà đi thẳng tới quận Thiên Thủy.

Ngoài ý muốn của nàng, Cảnh Thân Uẩn đã ở đó.

Trong lúc không có người ngoài, Trương Kỳ Thụy nói với Cảnh Vĩnh Phúc:

“Hi vương đứng cũng không xong nhưng lại đi theo mặt tướng cùng đánh vào Thiên Thủy. Bất quá mặt tướng đã đem tàn quân của hắc điều tới Lâm Nam thành.”

Cảnh Vĩnh Phúc gật đầu, hỏi hắc về chiến dịch Thiên Thủy.

Trương Kỳ Thụy cho nàng biết kế đánh nghi binh Thiên Thủy thành rất thuận lợi, dụ được quân Khế Liệt Tát tại quận Mai Lĩnh, bắt giữ hơn ngàn tên.

Sau khi lọt quân trang của chúng thì cho quân nước Cảnh mặc vào, giả dạng thành người của bộ tộc Mộc Tang chạy đến Thiên Thủy thành.

Tại đây, Tổng Sở dùng tiếng Khế Liệt Tá kêu cửa, sau khi vào thành, quân nước Cảnh tinh nhuệ nhanh chóng bắt được tộc trưởng Mộc Tang làm quân Khế Liệt Tát rơi vào thế ném chuột sợ vỡ đồ.

Chiến dịch cáo kết.

“Nói như vậy, hiện Mộc Tang tộc trưởng ở trong này ?”

Trương Kỳ Thụy mỉm cười nói:

”Quân ta đối xử tử tế với tù binh, thêm nữa, Mộc Tang chiếm Thiên Thủy chỉ cướp bóc tiền tài, rất ít giết người phóng hỏa, với tộc trưởng một bộ tộc như vậy tự nhiên không thể không đối xử tốt.

Hắc sau khi bị bắt, chửi bới Tổng đại nhân rất dữ.

Tổng đại nhân không tránh mặt, vẫn nghe hắc mắng.

Dường như hai người trước kia có quen biết.”

Cảnh Vĩnh Phúc nghĩ ra 1 việc, lập tức bảo: “Đưa ta đi gặp hắc.”

Trương Kỳ Thụy đưa nàng đến phòng giam lỏng Mộc Tang tộc trưởng.

Đến cửa đã nghe bên trong có tiếng quát mắng sang sảng bằng Khế ngữ:

“Con bà người, nghe lão tử mắng nửa ngày mà cổ họng cũng không rắm ra được 1 chữ cãi lại hả? Tổng Sở, lão tử nói người chỉ là cái bọc mủ, chuyên làm chuyện ám muội...”

Một tràng Khế ngữ chữ bới cùng với cách phát âm của Tống Sở rất giống nhau, mang hơi hướng giọng nói của dân miền Bắc nước Cảnh.

Cảnh Vĩnh Phúc đẩy cửa mà vào, Tống Sở đang đứng sau hai gã thị vệ, vẻ mặt kích động nhìn người nọ.

Mộc Tang tộc trưởng thân hình cao lớn, mặc áo da gấu, hai vành tai đeo một đôi vòng kim hoàn thô rất to làm vành tai không chịu nổi, dần căng xuống.

Thấy Cảnh Vĩnh Phúc tiến vào, Mộc Tang tộc trưởng rống lên: “Tiểu tử ngươi cũng còn khá tốt, tìm cho lão tử một con nha đầu hầu hạ!”

Tống Sở khom người thi lễ với Cảnh Vĩnh Phúc người.

Cảnh Vĩnh Phúc hướng về phía Mộc Tang tộc trưởng dùng Khế ngữ nói từng chữ rõ ràng:

“Tám bộ tộc Khế Liệt Tát, tình cảm huynh đệ càng lúc càng mờ nhạt, ngay cả Mộc Tang bộ tộc của tộc trưởng cũng như vậy, không thể trông cậy vào nhau.”

Ngoài Tống Sở, tất cả mọi người đều ngẩn ra.

Cảnh Vĩnh Phúc không nhìn ra sau lưng cũng biết Trương Kỳ Thụy đang nhìn mình dò xét nghiên cứu, tiếp tục nói:

” Tống Sở vì việc công phải tấn công quận Thiên Thủy, hướng chi Thiên Thủy vốn là quận của nước Cảnh.

Về việc tư, hần vẫn nhớ người, không vì người bại trận mà giả lơ với người.

Mấy ngày trước hần còn kể với ta về một bằng hữu cực tốt, tên là Cầu Mộc Hần.

Đáng tiếc, Cầu Mộc Hần là cái tên giả, sau khi mất liên lạc, cố tìm mà không gặp lại được...”

Khi cùng Tống Sở học Khế ngữ, nàng từng nghe hần nói đoạn chuyện cũ này.

Vì vậy, nay nhìn thấy Mộc Tang tộc trưởng, nàng có thể xác định, Cầu Mộc Hần đúng là người này.

Quả nhiên Mộc Tang tộc trưởng ngẩn ra, rồi rống lên:

“Thúi lắm! Cái tên tiểu tử thúi này bắt đầu đã không có ý tốt, cứ đuổi theo lão tử hỏi đông hỏi tây, lão tử bị hần phiền muốn chết, cho nên vòng vo kiếm chuyện để tránh hần!”

Thật là thô tục! Cảnh Vĩnh Phúc thầm nghĩ.

Cảnh Vĩnh Phúc đem chuyện Tống Sở tình tế biên soạn Khế sử nói với Mộc Tang tộc trưởng, hần bỗng lặng người, nặng nề ngồi trở xuống ghế.

Cảnh Vĩnh Phúc mượn cơ hội lại nói:

”Theo những chuyện của Khế Liệt Tát từ trước tới nay mà nhìn lại, tám bộ tộc Khế Liệt Tát nếu có thể đồng tâm hiệp lực, thì không có chuyện gì không làm được.

Nhưng người xem, nay Mộc Tang gặp nạn, Hồi Lan bọn họ có người nào ra tay cứu giúp?

Trước đó, quận Lô Thị bị Hỉ vương đoạt lấy, chẳng lẽ không đứng âm mưu bọn họ sao?”

Mộc Tang tộc trưởng lập tức nói:

“Mặc Đức Tát coi thường ta! Hần nói dối...” tới đây thì im bặt.

Nhưng một cái tên cũng đủ để Cảnh Vĩnh Phúc phân tích tình huống.

Mặc Đức Tát đúng là Hồi Lan tộc trưởng.

Cảnh Vĩnh Phúc đưa ra con dao nói: “Ngươi xem, đây là cái gì?”

Mộc Tang tộc trưởng nhất thời trở mắt, nghi ngờ nói:

“Chim ưng trên thảo nguyên! Ngươi làm sao có thể có con dao của hần?”

Tổng Sở cũng ngăn người, Trương Kỳ Thụy nghe không hiểu đối thoại giữa hai người, nhưng cũng nhìn ra được trên tay Cảnh Vĩnh Phúc là vũ khí lợi hại của Khế Liệt Tát.

Cảnh Vĩnh Phúc nói thật chậm:

”Ta là vị hôn thê của Bồ Bồ Nhi Bà La, đây là sinh lễ năm đó phụ thân cho ta khi ưng thuận hôn thê.

Bồ Bồ Nhi từng nói với ta, Hồi Lan không tốt, năm đó mưu đồ bí mật hại Bà La bộ tộc của hân, hiện tại với Mộc Tang cũng rất ngứa mắt muốn diệt.

Theo lý thuyết, Hồi Lan chiếm được nhiều quận nhất, vì sao không chiếm luôn Lâu Thị, có phải hân cố tình để Mộc Tang chiếm không?”

Mộc Tang tộc trưởng dữ tợn đứng phắt dậy:

“Chính là như thế, hân nói đổi hai quận cho ta, kết quả giao cho ta quận Lâu Thị, muốn mượn tay Hỉ vương diệt Mộc Tang ta đây mà! Khá lắm Mặc Đức Tát!”

Cảnh Vĩnh Phúc thu hồi con dao, mỉm cười:

”Thực tế Hồi Lan ban đầu cũng chịu khổ. Đánh chiếm mười ba quận quả có phần Hồi Lan.

Nhưng tám bộ tộc Khế Liệt Tát nguyên là những bộ tộc sống tự do rong ruổi trên thảo nguyên.

Nước Cảnh cũng tốt, nước Tiếp cũng thế, nhưng cuộc sống ruộng đồng không thích hợp với Khế Liệt Tát.

Vậy thì đánh chiếm, lấy tiền tài xong thì trở về là tốt rồi.

Ở lại mười ba quận thì không thể phi ngựa.

Huống chi đánh nhau với nước Cảnh lớn như vậy, muốn đánh tới khi nào?

Cho dù thực muốn đánh nước Cảnh, cũng không nên để tộc mạnh nhất là Hồi Lan lui ở hậu phương, làm cho Mộc Tang người xông lên chiến đấu trước nhất chứ!

Cho nên mục đích của hân là thừa cơ làm suy yếu tám bộ tộc Khế Liệt Tát, làm cho từng bộ tộc cùng nước Cảnh đánh đến người chết ta sống.

Còn hân cố thủ tốt, làm ngư ông đắc lợi.”

Mộc Tang tộc trưởng ánh mắt vừa chuyển, hỏi: “Người thật sự là vị hôn thê của Bà La tộc trưởng sao?”

Cảnh Vĩnh Phúc lập tức thề độc bằng Khế ngữ hân mới hơi tin.

Bồ Bồ Nhi Bà La xác thực có cầu hôn Tiểu Thúy và Cảnh Vĩnh Phúc.

Nàng cũng xác thực đã nhận sinh lễ.

Chỉ là các nàng vẫn là chưa kết hôn.

Ở điểm ấy Cảnh Vĩnh Phúc không lừa Mộc Tang tộc trưởng. Những điều khác thì nàng nói liệu dựa trên suy đoán nhưng lại đúng.

Quả thật là Mặc Đức Tát có lừa Mộc Tang tộc trưởng.

“Cô nương ở lại nước Cảnh vậy là hoàn cảnh cũng giống ta?” Mộc Tang tộc trưởng khẩu khí đã nhu hòa hơn.

Cảnh Vĩnh Phúc thở dài, ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ,

”Ta muốn giống chim chóc bình thường bay nhảy tự do tự tại, con ngựa hoang bình thường rong ruổi khắp nơi, con cá bình thường bơi lội vui vẻ.

Nhưng là Hỉ vương đánh giá cao ta nên đã lừa bắt ta từ trong tay Bồ Bồ Nhi Bà La về nhốt lại đây.

Ta một chút cũng không thích Hỉ vương, tuy rằng hân thích ta, nhưng hân là kẻ xấu.

Ta ở chỗ này chỉ mong...”

Cảnh Vĩnh Phúc nắm chặt tay không nói tiếp, kỳ thật đã diễn đủ rồi, có muốn diễn tiếp cũng không nổi nữa.

Tâm tình muốn giết Cảnh Thân Uẩn của nàng là chân thật.

Nàng thấy hấn bị thương nặng, mặc dù không thương hại, nhưng cũng bội phục hấn còn có thể cười được.

Nhưng hiện tại nàng biết Lý Phỉ đang phải chịu vết thương tương tự...

Mộc Tang tộc trưởng lại không nhìn ra sát ý của Cảnh Vĩnh Phúc, hấn than thở:

”Cũng có khả năng hấn lừa ngươi, cô nương.

Nhưng có lẽ hấn không phải coi trọng con người của ngươi, mà là muốn bắt ngươi làm con tin để áp chế Bà La bộ tộc.”

Cảnh Vĩnh Phúc trừng mắt nhìn, ngay cả Mộc Tang tộc trưởng cũng thấy tư sắc của nàng đến Cảnh Thân Uẩn cũng chướng mắt sao?

Bất quá sau đó nàng liền tự mình an ủi, trên đời này người xinh đẹp hơn nàng có rất nhiều, nàng không xinh đẹp cũng không sao.

Có thể làm cho người cực kỳ xinh đẹp thích nàng là vui rồi.

Sau đó, Cảnh Vĩnh Phúc trở về phòng nghỉ ngơi, ngắm khuôn mặt một đêm chưa ngủ của mình trong gương, trầm mặc hồi lâu.

Chính là lấy khuôn mặt như vậy hôn môi hấn, mà trong mắt hấn lại hân hoan.

Cảnh Vĩnh Phúc về phòng của mình ngủ thẳng một giấc, tỉnh lại Trương Kỳ Thụy đã ở ngoài chờ khá lâu.

Nàng vốn nghĩ rằng Trương Kỳ Thụy muốn nói chuyện quân tình, không ngờ hấn lại hỏi: “Điện hạ chính là Bình Đại Phúc?”

Cảnh Vĩnh Phúc sững sốt, lập tức hiểu ra, Trương Kỳ Thụy biết được điều này hấn là qua Tống Sở.

Nàng gật đầu, Trương Kỳ Thụy lập tức vẻ mặt kích động nói:

“Năm đó điện hạ vì Lý Dịch bình định biên cảnh rồi dẹp loạn bức vua, không biết điện hạ có đem lợi khí đạn nổ tái hiện tại chiến trường miền Bắc nước Cảnh này không?”

Cảnh Vĩnh Phúc trầm ngâm một lát, chân thành nói với hấn:

“Không phải ta không muốn, mà là thành phần trọng yếu của đạn nổ là một loại đá chỉ có ở nước Tiệp, nước Cảnh không có. Loại đá này lại cực kỳ ít, lúc ấy cơ hồ đã dùng hết rồi.”

Thấy hấn thất vọng, Cảnh Vĩnh Phúc lại nói: “Nhưng muốn chế tác vũ khí cho quân ta thì không khó.”

Trương Kỳ Thụy biểu lộ sắc mặt vui mừng, lại nghe nàng chậm rãi nói:

”Việc binh, mặc dù lấy toàn thắng làm trọng nhưng cũng không tránh được việc tổn binh hao tướng.

Ta trước sau đều nghĩ nếu có thể không đổ máu là tốt nhất.

Làm loạn quân tâm Khế Liệt Tát, khiến bọn hấn tự trở về thảo nguyên, so với dùng cường binh thu phục mười ba quận tốt hơn nhiều.

Không biết tướng quân có biết tình hình quận Mai Lĩnh không?”

Trương Kỳ Thụy đáp, Hồi Lan cùng Tát Nặc Bối Lan phái một cánh quân đóng tại quận Mai Lĩnh, Bà La thì án binh bất động.

Điều này chính là hợp với kế sách của nàng.

Theo quân lực nước Cảnh, đồng thời tấn công hai quận Thiên Thủy, Mai Lĩnh không phải không thể được.

Nhưng nếu đồng thời đoạt lại hai quận sẽ công kích cả ba bộ tộc Khế Liệt Tát.

Chi bằng đóng võng đánh chắc, chỉ thủ quân tại quận Lâu Thị, chiếm đóng quận láng giềng Thiên Thủy, không đánh Mai Lĩnh.

Kế này sẽ làm Khế Liệt Tất phân hoá, càng có thể nghiêm trọng phá hư mối liên minh từ phía Mộc Tang với các bộ tộc kia.

Cảnh Vĩnh Phúc thỉnh giáo Trương Kỳ Thụy về bộ tộc Tất Nặc Bối Lan, cảm thấy ước chừng nắm chắc trong tay.

Người lợi hại nhất Tất Nặc Bối Lan bộ tộc là Hữu Dao Ma Tước Hồng.

Vừa rồi, dẫn quân quận Mai Lĩnh “Viện trợ” là người này, nếu giết hắn thì có thể khởi động kế sách.

Nhưng Trương Kỳ Thụy ngần ngại làm sao có thể giết được người này?

Cảnh Vĩnh Phúc nói bốn chữ: “Mượn đao giết người.”

Lập tức nàng đem kế hoạch tinh tế nói ra.

Trương Kỳ Thụy chăm chú nhìn nàng, chậm rãi nói: “Có thể làm.”

26. Chương 26: Một Nước Lại Một Nước, Hắt Cắt Cảnh Thân Uẩn Về Kinh

Sáng sớm hôm sau, Cảnh Thân Uẩn được bốn gã tùy tùng khiêng kiệu đến.

Cảnh Vĩnh Phúc không chắc ý đồ của hắn, liền mang theo đám người Ngô Tiên Tử ra tiếp hắn.

Hỉ vương cười dài, đánh giá từng người, rồi nói:

“Huệ Phúc, từ khi từ biệt ở thành trấn, người bên cạnh ngươi càng ngày càng lợi hại, mà bốn vương thì nhân thủ giảm mạnh!”

Cảnh Vĩnh Phúc nói: “Đó là Vương gia lo lắng hết lòng cho nước Cảnh ta.”

Cảnh Thân Uẩn ôn nhu nói:

”Người không thể thương hại ta một chút sao?”

Tốt xấu gì thì bốn vương cùng sư huynh đều bị thương như nhau.

Thủ hạ lớp chết lớp bị thương.

Huệ Phúc rất vô tình, không niệm tình bốn vương cùng người cũng coi như từng quen biết, mặt khác còn là hoàng thất chi thân?”

Hắn lại ai thán vài tiếng, làm ra một bộ dáng thương tâm, A Căn thật sự nhin không được hừ lên tiếng.

Cảnh Vĩnh Phúc trong lòng thấy ghê tởm, lạnh lùng hỏi: “Vương gia tại sao nói những chuyện này?”

Cảnh Thân Uẩn đôi mắt vừa chuyển, tùy tùng của hắn lập tức đưa ra một vật.

Là một bộ bàn cờ.

Chỉ nghe Cảnh Thân Uẩn nói: “Bốn vương dường như rất buồn chán, không biết Huệ Phúc có thể cùng bốn vương chơi cờ giải phiền muộn không?”

Cảnh Vĩnh Phúc nghĩ thầm, hay là thằng nhãi này đến quấy nhiễu thời gian của nàng?

“Nếu Huệ Phúc không chịu, bốn vương sẽ càng bị thương.” Cảnh Thân Uẩn vẻ mặt đau khổ, lời nói càng thêm đáng thương.

Nếu không phải tất cả mọi người ở đây đều biết rõ người này thì sớm đã bị hắn tác động.

Cảnh Vĩnh Phúc trầm tư một lát, bỗng cười nói:

“Nếu như Hỉ vương không chê Huệ Phúc tài cờ nông cạn, Huệ Phúc nguyện cùng Vương gia chơi một ván !”

Hắn biết rõ nàng cầm hận hắn, còn làm bộ như vậy, đương nhiên là muốn nàng cách hắn cho xa để hắn có thể âm thầm bố trí hoạt động.

A Căn nhíu mày, Tiểu Thúy thì có chút suy nghĩ khi nhìn bàn cờ kia.

Ngô Tiên Tử chỉ chú ý lời nói và hành động của Cảnh Vĩnh Phúc, sớm tìm vị trí tốt tiêu dao thưởng trà.

Mục Vô Danh sắc mặt trước sau không chút thay đổi, đứng ở phía sau Cảnh Vĩnh Phúc.

Nếu nàng bắt động hắn cũng không nhúc nhích.

Cảnh Thân Uẩn thoáng kinh ngạc, giấy lát đã tươi cười hoan nghênh: “Huệ Phúc người thật là tốt!”

Cảnh Vĩnh Phúc khoe miệng khe khẽ, thầm nghĩ, rồi người sẽ cười không nổi.

Nàng không phải là tài cờ nông cạn mà căn bản là không có tài đánh cờ, ngoài việc biết quy tắc đánh cờ thì những chuyện khác đều không biết.

Đối với Cảnh Vĩnh Phúc mà nói, chơi cờ chính là chuyện cực lãng phí thời gian. Người ta nói đánh cờ có thể rèn luyện trí tuệ, nhưng chuyện phân thắng bại trên bàn cờ hoàn toàn vô nghĩa.

Đến tột cùng là ai thắng ai, chờ rồi biết!

Trong lòng Cảnh Vĩnh Phúc tràn ngập ác ý.

Bàn cờ bày xong, Cảnh Vĩnh Phúc chơi quân màu đen đánh trước.

Nàng không chút nghĩ ngợi, hạ quân cờ ngay gần góc chết của bàn cờ.

Cảnh Thân Uẩn ngẩn ngơ, lập tức khen tặng: “Huệ Phúc ra tay bắt phàm, vừa hạ cờ đã không giống người thường.”

Cảnh Vĩnh Phúc cười nói: “Phải không?”

“Đúng vậy, xem ra bốn vương phải cẩn thận rồi.”

Phía sau Cảnh Vĩnh Phúc, biểu tình của A Căn cùng Tiểu Thúy rất thú vị, đáng tiếc Cảnh Vĩnh Phúc không thể quay đầu nhìn bọn hắn.

Năm đó Cảnh Vĩnh Phúc với 10 nước cờ đã làm cho Nhược phu nhân phải bó tay đầu hàng, hoàn toàn buông tha cho nàng không phải bồi dưỡng tài đánh cờ.

Với 9 nước cờ đã có thể làm Tư Mã Thu Dịch từ đó về sau không bao giờ đề cập 2 chữ “chơi cờ” với nàng.

Dịch vương Lý Phi thì chỉ cần 7 nước cờ là đủ thấm thía nỗi đau chơi cờ cùng nàng.

Hiện tại đến phiên Cảnh Thân Uẩn.

Sau 3 nước cờ, quân đen trên bàn cờ đã hình thành một hình tam giác. Cảnh Thân Uẩn tươi cười có điểm quái dị.

Sau sáu bước, quân đen đã thành tam giác lớn hơn một hàng.

Nụ cười của Cảnh Thân Uẩn bắt đầu cứng ngắc.

“Huệ Phúc ra tay thực đặc biệt?”

Cảnh Vĩnh Phúc nói: “Ta chơi cờ thực quy củ, không tin người xem!”

Lại một quân nữa rơi xuống góc đáy.

Ngô Tiên Tử nhin không được, phun ra một ngụm trà.

Cảnh Thân Uẩn vẫn còn kiên trì mỉm cười.

Được chín nước cờ, quân đen đã hình thành một hình vuông nhỏ.

Cảnh Thân Uẩn khen: “Thật sự là quy củ!”

Cảnh Vĩnh Phúc cười cười.

Khi Cảnh Thân Uẩn đem quân trắng tấn công trực diện quân đen, đã thấy nàng tay nhăm nhe 1 quân cờ đen, chuẩn bị làm thành 1 hình vuông khác, nét cười vạn năm không đổi của Cảnh Thân Uẩn rốt cục trở nên vụn vỡ.

“Huệ Phúc thật sự là biết chơi cờ?”

Cảnh Vĩnh Phúc nói:

”Biết chứ, ta cùng Tư Mã Thu Dịch chơi cờ, hắn đã phải nhận thua.

Cùng mẫu thân chơi cờ, bà nói ta có thiên phú.

Đến nay ta vẫn là chơi cờ vô địch thủ, không ai dám cùng ta chơi ván thứ hai, bất quá Hỉ vương có thể là ngoại lệ. Huệ Phúc thập phần chờ mong.”

Phía sau Cảnh Vĩnh Phúc truyền đến vài tiếng cười nhẹ, duy nhất Mục Vô Danh không cười, hắn chỉ thay đổi vị trí, mặt hướng ra cửa sổ.

Tay Cảnh Thân Uẩn run lên, một quân cờ trắng rơi xuống hộp cờ.

Cảnh Vĩnh Phúc cười nói:

“Đa tạ đa tạ, Hỉ vương nhanh như vậy đã nhận thua? Bất quá kỳ lực của Hỉ vương thật không sai, đạt tới tiêu chuẩn của mẫu thân ta, ván đầu tiên đã có thể bắt ta đi đến 10 quân!”

Cảnh Thân Uẩn nhìn nhìn bàn cờ, ôn nhã cười:

“Hổ thẹn! Bốn vương quả nhiên không phải đối thủ của Huệ Phúc, như vậy đi, đánh một ván nữa, bốn vương đi trước!”

Cảnh Vĩnh Phúc gật đầu, cứ tiếp tục đi!

Chỉ thấy Cảnh Thân Uẩn quyết đoán ra tay, đúng là học theo cách đánh của Cảnh Vĩnh Phúc, hạ thẳng quân cờ của mình vào góc chết.

Cảnh Vĩnh Phúc ngẫm nghĩ, hạ một quân cờ trắng.

Sau 2 bước nữa, Cảnh Thân Uẩn đã hình thành 1 tam giác nhỏ màu trắng, Cảnh Vĩnh Phúc cũng sắp xếp đường thẳng 3 quân cờ đen.

Cảnh Thân Uẩn nhìn Cảnh Vĩnh Phúc, cười hỏi: “Huệ Phúc chẳng lẽ muốn bắt tam giác của bốn vương?”

Cảnh Vĩnh Phúc tà nghệ liếc hắn một cái, hỏi lại:

”Hỉ vương chẳng lẽ cũng muốn lấy cái tiện nghi quy củ của Huệ Phúc sao?

Hỉ vương phải biết rằng, quy củ này Huệ Phúc có thể nghĩ ra thì đương nhiên có thể phá.”

Cảnh Thân Uẩn mỉm cười: “Không sao. Coi như học thêm một cách đánh mới của người.”

Hắn bắt đầu ráp hình vuông,

Nhưng Cảnh Vĩnh Phúc không như hắn suy nghĩ, bắt đầu ráp trục xoay, tiếp theo 3 quân vừa rồi, thêm vào 1 quân ở cạnh bên.

Khi hắn hoàn thành hình vuông 9 quân thì Cảnh Vĩnh Phúc ở phía dưới cũng làm một hình vuông chín quân.

Hiện tại Ngô Tiên Tử cũng đã nhìn ra, hai người này căn bản không “Quy củ” chơi cờ mà chính là quân cờ thực “Quy củ”.

Bà buông chén trà xuống.

Ngoài cửa một quân sĩ vội vàng chạy vào, quỳ xuống đưa tin cho Cảnh Vĩnh Phúc:

“Bẩm công chúa, anh nuôi tướng quân đã thuận lợi đến quận Mai Lĩnh, báo bình an!”

“Đã biết.”

Quân sĩ cáo từ rời đi, không biết là cố ý hay trùng hợp, hấn đứng lên đụng phải cái kiệu của Hỉ vương.

Cảnh Thân Uẩn đang suy tư, nhất thời chưa chuẩn bị, buông quân cờ rơi vừa vặn vào hộp cờ.

Cảnh Vĩnh Phúc lại cười nói: “Đa tạ đa tạ!”

Cảnh Thân Uẩn ngẩn ngơ, nếu hấn trên người không mang thương tích thì tay chân đã không quá chật vật như vậy.

Nhưng là đánh cờ, đã ra quân thì không hối hận, hấn lại chịu thua thêm một ván.

A Căn nín cười đến không thở nổi, Tiểu Thúy một tay che miệng một tay châm trà cho Ngô Tiên Tử, Ngô Tiên Tử thì cười đến quên mất Tiểu Thúy cô nương gì đó là người thường xuyên mang độc.

Cảnh Thân Uẩn rất nhanh dấu nét mặt buồn cười đi, nhỏ giọng nói:

“Ây da, bốn vương lại thua rồi. Huệ Phúc quả nhiên lợi hại, không biết bốn vương có thể lãnh giáo thêm 1 ván không?”

“Có thể.”

Ngoài ý muốn của A Căn và Tiểu Thúy, Cảnh Vĩnh Phúc bất ngờ đáp ứng.

A Căn nhún vai, ý tứ như vậy là không tốt, Bình cô người chờ thăm bại đi!

Kỳ thật Cảnh Vĩnh Phúc không để tâm chuyện thắng thua, cũng chẳng sợ mất mặt. Thật là da mặt sớm đã luyện dày quá rồi.

Cảnh Vĩnh Phúc ra vẻ thâm trầm suy tư một chút, đem quân đen nhấp nhấp ở bốn góc, sau đó dừng ở chính giữa bàn cờ.

Cảnh Thân Uẩn cười, “Theo mãi quy củ cũng không dễ nhỉ?”

Nàng gật đầu nói: “Đúng vậy, không thể không có quy củ!” Quân đen lại đi tìm góc chết.

Cảnh Thân Uẩn không nói nữa, nghiêm túc đánh cờ. Dem từng quân trắng đánh xuống chính giữa bàn cờ, nàng thì chiếm ba góc chết.

Một quân đen đơn độc bị Cảnh Thân Uẩn lấy đi.

“Cho người một quân.” Cảnh Thân Uẩn mỉm cười nói.

“Đồ hình này thực không sai.” Cảnh Vĩnh Phúc chỉ vào mấy quân trắng nói, “Hình thôi!”

Cảnh Thân Uẩn khoe miệng khe khẽ.

Ván cờ tiếp tục.

Hấn lại giết một đám quân đen của Cảnh Vĩnh Phúc, cuối cùng chỉ còn lại một ba quân đen bên trái.

Nhưng dù chỉ có như vậy, Cảnh Vĩnh Phúc cũng không nhận thua.

Tiểu Thúy đã sớm đến bên cạnh nàng, A Căn cũng coi như có tâm, chàng ràng bên thị vệ của Cảnh Thân Uẩn, chỉ là bốn thị vệ của người ta cũng không phải bất tài.

“A Căn, còn thể thống gì? Trở về mau!” Cảnh Vĩnh Phúc quát.

A Căn cười ngầy ngớ rồi trở về chỗ, không làm phiền Cảnh Thân Uẩn cân não.

Cảnh Thân Uẩn liếc nhìn hấn rồi mỉm cười hỏi: “Huệ Phúc chỉ còn ba quân, còn không đầu hàng?”

“Lạch cạch” một tiếng, Cảnh Vĩnh Phúc đột nhiên chụp thật mạnh mu bàn tay Cảnh Thân Uẩn, hấn chẳng thể nghĩ tới Cảnh Vĩnh Phúc sẽ dùng đến chiêu thức ấy, quân cờ trắng “Khách” một tiếng rơi vào hộp cờ.

Tất cả mọi người ngẩn ra, Cảnh Vĩnh Phúc đối A Căn nói:

”A Căn, thấy chưa? Muốn làm thì phải như vậy, thừa lúc người chưa chuẩn bị mà chiếm thế thượng phong.

Còn làm ra vẻ như ban nãy, người cùng thị vệ đây đưa cái gì?”

Cảnh Vĩnh Phúc quay lại đầu, cười nói:

”Khiến Hỉ vương chê cười.

Huệ Phúc dạy thủ hạ đã làm mất hứng của ngài.

Hỉ vương kỳ nghệ quả nhiên cao cường, ván cờ này nếu không làm người cái trở tay không kịp, Huệ Phúc thật đúng là không thắng được đâu!

Nói thắng thua nhưng thật ra mấu chốt là đùa giỡn cho vui thôi.

Hỉ vương người nói phải không?”

A Cẩn cười ha ha.

Cảnh Thân Uẩn hết trắng bệch ra lại đỏ hồng, một hồi lâu mới khôi phục bình thường lại có thể ôn nhu như ngọc, ôn nhu như nước:

“Đúng vậy! Có thể vinh hạnh cùng Huệ Phúc đánh ba ván cờ, bốn vương thật sự là được mở mắt, xin lãnh giáo.”

Ngô Tiên Tử ánh mắt luôn luôn đặt trên người Cảnh Vĩnh Phúc, lúc này bỗng nhiên nói: “Người có bản lĩnh thì hãy chân chính thắng hẳn một ván!”

Ai cũng không có dự đoán được bên người Cảnh Vĩnh Phúc còn có người phản giác, tất cả mọi người đều quay lại nhìn Ngô Tiên Tử. Chỉ nghe bà ta nói:

”Ván thứ nhất Hỉ vương cả kinh với lối đánh cờ của người, ván thứ hai hẳn bị người ta va vào, ván thứ ba lại bị người không biết xấu làm hốn.

Chuyện gì cũng vậy, bất quá tam.

Ta muốn thấy người lấy bản lĩnh thật sự mà thắng hẳn!”

Cảnh Vĩnh Phúc nghĩ, chơi cờ chân chính thì nàng ít khả năng có thể thắng được, không dùng bằng môn tả đạo thì làm sao đắc thắng?

Đã nghe Cảnh Thân Uẩn nói:

”Huệ Phúc có thể như vậy thắng bốn vương, cũng là bình thường.

Nếu có thể chân chính quy củ thắng bốn vương, sợ phải đợi vài năm,

Bất quá lấy trí thông minh của Huệ Phúc thì thời gian này có thể ngắn hơn người thường.”

Cảnh Vĩnh Phúc rơi vào trầm tư, Cảnh Thân Uẩn còn nói vài câu, lại nghe Tiểu Thúy xen mồm nói:

“Không cần phải chờ. Chúng ta còn nhiều người mà, tùy tiện tìm một người đánh cờ cùng Hỉ vương không phải cũng được sao?”

Lời này vừa nói thì trong đầu Cảnh Vĩnh Phúc linh quang chợt lóe, vừa muốn mở miệng, Ngô Tiên Tử đã cười lạnh một tiếng, nói:

“Người không phải đã hiểu, Hỉ vương người ta là đến tìm Huệ Phúc chơi cờ, cùng người chơi cờ, dù toàn thắng từ sáng sớm đến chiều tối thì trong lòng cũng không thoải mái!”

Tiểu Thúy hừ một tiếng, Cảnh Vĩnh Phúc vội vàng nói:

“Các người có tin không? Vào lúc mặt trời lên tới đỉnh núi ngày hôm nay, ta nhất định có thể bằng bản lĩnh thực sự của mình thắng Hỉ vương!”

“Hả?” Cảnh Thân Uẩn kinh ngạc.

Sau ba ván cờ, hẳn đã nhìn ra nàng không có căn bản chơi cờ, hiện tại lại nói muốn bằng bản lĩnh thật sự thắng hẳn, rất kỳ quái.

Ngô Tiên Tử khí thế bức nhân: “Đây chính là người nói, nếu bị thua thì sao?”

Cảnh Vĩnh Phúc trầm ngâm nói: “Toàn thắng đó là không có khả năng, nếu ta chỉ thắng được một ván, có tính ta thắng không?”

Cảnh Thân Uẩn cười nói: “Như thế cũng coi như Huệ Phúc thắng.”

Cảnh Vĩnh Phúc vì thế rất tự tin nói:

“Tốt lắm, nếu ta thắng, xin mời Hỉ vương trở lại kinh thành dưỡng thương. Nếu ta thua, Hỉ vương muốn ở bao lâu thì ở bấy lâu.”

Nàng nghĩ lưu hán tại bên người, không thể giết lại không thể không phòng, thực phiền toái. Chi bằng đuổi hán trở lại kinh thành, ở đây nàng có thể ung dung mưu tính.

Trước mắt thu phục mười ba quận là quan trọng nhất.

Cảnh Thân Uẩn đương nhiên đồng ý.

Tình thế đảo chiều, từ hán ngậm đắng nhìn Cảnh Vĩnh Phúc vui vẻ giờ tới nàng ghê tởm ngó hán tươi cười.

Đến giữa trưa, Cảnh Thân Uẩn mỉm cười nói: “Còn sớm, chúng ta dùng bữa trước đi!”

Tiểu Thúy vui vẻ nói: “Được, ta đi chuẩn bị.”

Cảnh Thân Uẩn lập tức thay đổi, cười khổ:

“Tiểu Thúy tỷ tỷ, người đừng có mà lại cho bốn vương ăn đồ ngon nhé!”

Tiểu Thúy cười cười:

”Vương gia bách độc bất xâm, trên thế gian này loại độc có thể độc chết Vương gia thật là khó tìm!

Hạc đỉnh hồng, thiên vương quỳ, tam trùng lục diệp thảo, đều là đồ ăn vặt của Vương gia.

Tiểu Thúy làm sao có bản lĩnh tìm được độc để độc chết ngài chứ?”

Mấy người xung quanh nghe vậy đều biến sắc,

Mấy loại độc được Tiểu Thúy nói đều là thế gian kịch độc.

Kết hợp với lời Mục Vô Danh từng nói “Trong hoàng thất, ai cũng ăn thảo dược chống độc”,

vậy nghĩa là Cảnh Thân Uẩn đều đã ăn qua ba loại độc này, nếu trúng lại sẽ không chết.

Cảnh Thân Uẩn ôn nhu nói:

” Tiểu Thúy ngoan, đừng đem bản vương ra trêu.

Đồ ăn người chuẩn bị bốn vương ăn không quen, ta sẽ tự chuẩn bị rượu và thức ăn.”

Ngô Tiên Tử biến sắc, ngay cả Hỉ vương không sợ kịch độc cũng đề phòng đồ ăn qua tay Tiểu Thúy, độc dược và tài hạ độc của nàng ta thật đáng chú ý.

Tiểu Thúy hừ một tiếng, nhìn lướt qua Ngô Tiên Tử, bỏ lại một câu “Hạ độc trong rượu và thức ăn không phải ta không làm được mà là chưa từng làm” rồi đi xuống.

Đồ ăn rất nhanh được đưa lên, không phải đầu bếp làm, Cảnh Vĩnh Phúc nhìn mãi vẫn không thấy ngon miệng, miễn cưỡng ăn vài miếng.

Quân sĩ lại báo:

“Khởi bẩm công chúa, Mai Sơn thành quận Mai Lĩnh phát sinh tình huống dị thường, hình như có nội chiến.”

Cảnh Vĩnh Phúc cười cười, vẫy tay bảo hán đi xuống.

Tin này thật đúng khẩu vị của nàng.

Cảnh Thân Uẩn kinh dị hỏi:

”Mai Sơn thành phát sinh tình huống gì?

Huệ Phúc, người đang cười!

Người khẳng định rất thích thú!

Nhanh nói cho bốn vương, để bốn vương cao hứng một chút!”

Cảnh Vĩnh Phúc cân nhắc, sự tình đã vào quỹ đạo, mật thám của Cảnh Thân Uẩn cũng không theo kịp huống chi là những người đang ở trước mặt nàng, vì thế, nàng có thể nói cho họ nghe.

Đầu bếp ban đêm học vài câu Khế ngữ cơ bản, thay đổi Khế y, công Tổng Sở, chạy tới quận Mai Lĩnh.

Nhân lúc sáng sớm, lên vào Mai Sơn thành.

Trong thành hiện có ba bộ tộc Khế Liệt Tát chiếm đóng.

Hai người xác định chỗ của 2 bộ tộc Hồi, Tát rồi Tổng Sở giả trang thành người của tộc Tát Nặc Bối Lan, đưa đồ ăn do đầu bếp đặc chế đến chỗ tộc Hồi Lan.

Người Hồi Lan ăn xong thì lăn ra chết.

Hồi Lan tộc liền tìm tới Tát Nặc Bối Lan tính sổ.

Tát Nặc Bối Lan đương nhiên không nhận.

Hai bộ tộc liền đánh nhau.

Cảnh Thân Uẩn nghe được một nửa đã biết quận Mai Lĩnh sắp rơi vào tay Cảnh Vĩnh Phúc, nhưng vẫn giả bộ cực kỳ kính nể hỏi tiếp.

Hai bộ tộc đánh nhau làm Mai Sơn thành vô cùng hỗn loạn, từ một người chết, tiếp theo là rất nhiều người chết.

Chỉ cần thủ lịch bộ tộc Hồi Lan tức giận đâm giao vào ngực Hữu Dao Ma Tước Hồng của Tát Nặc Bối Lan, quận Mai Lĩnh sẽ không cần công mà vẫn phá được.

“Sẽ rất nhanh như vậy.” Cảnh Vĩnh Phúc cười nói, “Ta đoán chừng Lưu Ký Thủy đã muốn đi tiếp 1 tay cho anh nuôi tướng quân.”

Cảnh Thân Uẩn sững sốt: “Xin hỏi anh nuôi tướng quân này là ai?”

Cảnh Vĩnh Phúc cầm 1 chiếc đĩa nhất chỉ đồ ăn trước mặt:

“Người xem đồ ăn hôm nay chán thế này, đương nhiên là do thiếu đầu bếp!”

Rồi lại cười nói,

“Ta quên mất, Vương gia không đi cùng ta trên đường từ kinh thành đến miền Bắc nước Cảnh, hẳn không biết đầu bếp của ta ở trong quân không xưng đầu bếp mà xưng tướng quân!”

Cảnh Thân Uẩn thán một tiếng:

“Dưới tay Huệ Phúc người tài ba xuất hiện lớp lớp, chỉ là một đầu bếp đã lợi hại như vậy!”

Cảnh Vĩnh Phúc liếc mắt một cái về phía Ngô Tiên Tử, thâm nghĩ

“Cũng không sai, nhưng người này lợi hại nhất vẫn là Ngô bác gái”,

Cũng là Ngô Tiên Tử mặc dù lời nói có nhắm vào nàng nhưng cũng chưa có hại nàng.

Sau khi ăn xong hai canh giờ, Cảnh Vĩnh Phúc đã thua mười quân cờ, quân sĩ lại báo:

“Lưu tướng quân dẫn bộ binh đánh với tàn quân Khế Liệt Tát tại Mai Sơn thành, toàn thắng.”

Cảnh Thân Uẩn nhìn Cảnh Vĩnh Phúc nói:

“Hôm nay Huệ Phúc đánh cờ dù thắng hay bại thì về mặt quân sự cũng đã thắng lớn.”

Cảnh Vĩnh Phúc cười nói: “Đó là nhờ năng lực của Thủy tỷ.”

Nàng lại nhìn xung quanh 1 lượt, bỗng cảm thấy buồn cười về cách nói chuyện hôm nay.

Thật là bất kính, nào là đầu bếp của nàng, thị nữ của nàng, ... tất cả đều là người tài ba!

Kỳ thật, ngoài trừ đầu bếp thật đúng là đầu bếp cho Cảnh Vĩnh Phúc, Thủy tỷ căn bản chưa bao giờ là thị nữ của nàng,

Thủy tỷ giống đại tỷ nàng, A Căn và Tiểu Thúy là hai đứa em đáng yêu của nàng.

Bọn họ đều là thân nhân của nàng.

Cảnh Vĩnh Phúc bỗng nhiên nhớ tới Nhược phu nhân, không biết bà ở Tư Mã gia có ổn không?

Vì không muốn Cảnh Thân Mậu biết, nàng chỉ có thể để mẫu thân ở lại Tư Mã gia.

Cảnh Vĩnh Phúc mãi suy nghĩ tới quên đánh cờ, Cảnh Thân Uẩn cười hỏi: “Lại nhận thua à?”

Cảnh Vĩnh Phúc thuận miệng nói:

“Kỳ thật vẫn là bại, chừng nào Khế Liệt Tát tự nguyên hai tay trả quận Mai Lĩnh, không uống một nhân mạng nào mới tính là toàn thắng!”

Nhưng trong lòng nàng cũng biết, trên chiến trường, không muốn thương vong, thực là nói dễ hơn làm.

Cảnh Thân Uẩn ngẩn ra, cũng nắm chặt quân cờ trong tay.

Thời gian lặng lẽ trôi, ngày dần tàn.

Cảnh Vĩnh Phúc mặc dù có tinh quái nhưng cũng không thể so với Cảnh Thân Uẩn tinh thông kỳ nghệ.

Từng ván đều thảm bại.

Nhưng nàng vẫn kiên trì.

Mọi người, bao gồm cả Mục Vô Danh, đều bị lôi cuốn vào từng ván cờ của Cảnh Vĩnh Phúc và Hỉ vương.

Tất cả mọi người đều lo lắng nàng thua.

Ngoài bốn người hầu của Cảnh Thân Uẩn, những người còn lại đều xem đánh cờ với một chút khấn trương.

Cảnh Thân Uẩn cười nói:

”Mới qua một buổi chiều đã tiến bộ như thế, Huệ Phúc quả nhiên thiên phú hơn người.

Chỉ là không biết vì sao Huệ Phúc ở mỗi nước cờ đều có cùng một cách tiếp cận?”

Cảnh Vĩnh Phúc cười cười, vừa hạ cờ vừa nói: “Đây là đáp án!”

Một quân cờ hạ xuống, Cảnh Thân Uẩn bỗng nhiên ngưng cười, thận trọng nói: “Nước cờ hay!”

Cảnh Vĩnh Phúc trầm nghĩ, đánh cờ cả một ngày rốt cục cũng đến cục diện này.

Đây là nàng trước kia thật sự nhầm chán ngồi xem Nhược phu nhân hòa Tư Mã Thu Dịch một ván.

Mà hai người này càng nhầm chán, cùng một kiểu tiếp cận, đánh cờ suốt mấy ngày, chỉ để nghiên cứu ra một thế cờ nhằm xoay chuyển tình thế, từ mười phần thua chuyển thành thắng.

Bởi vậy, Cảnh Vĩnh Phúc nhớ kỹ ván này.

Những ván trước thua cho Cảnh Thân Uẩn, đều vì ván cờ xoay chuyển này!

Sắc mặt Cảnh Thân Uẩn càng lúc càng ngưng trọng, tươi cười càng lúc càng ít.

Cảnh Vĩnh Phúc tâm tình càng lúc càng tốt.

Cuối cùng Cảnh Thân Uẩn thở dài, buông quân cờ nói: “Tính quân cờ đi!”

Đám người Ngô Tiên Tử không còn gì để nói, nhìn Cảnh Vĩnh Phúc.

Nàng nói: “Về số lượng, nếu không tính toán sai, Hỉ vương, bản cung may mắn thắng người một quân!”

Mặt trời đã ngã về Tây.

Quân sĩ báo thêm tin cuối ngày:

“Quân ta đã chiếm được quận Mai Lĩnh, Trương tướng quân ời công chúa điện hạ!”

Cảnh Thân Uẩn cáo từ, Cảnh Vĩnh Phúc tự mình đưa hấn ra cửa, ôn nhu nói:

“Sáng sớm mai ta tiễn người!”

Hấn miễn cưỡng cười: “Đã thua rồi, bổn vương về trước.”

27. Chương 27: Khế Liệt Tát Không Cần Tiền Tài, Chỉ Cần Người

Hấn đi rồi Cảnh Vĩnh Phúc nhỏ giọng dặn dò Tiểu Thúy vài câu, nàng ta kéo A Căn đi chuẩn bị.

Ngô Tiên Tử cùng Mục Vô Danh đều nghe thấy, một người trừng mắt một người cúi đầu.

Trương Kỳ Thụy lại phất người đến giục, Cảnh Vĩnh Phúc biết thời gian quả thật gấp gáp, lập tức mang theo Ngô, Mục mà đi.

Gặp Trương Kỳ Thụy, Cảnh Vĩnh Phúc liền đem kế sách tiếp theo mà bàn.

Mộc Tang tộc trưởng tốt xấu cũng từng xưng huynh đệ với Tổng Sở, về lý thì không nên thả nhưng về tình lại nên.

Người của bộ tộc Mộc Tang hoàn toàn biến mất tại ba quận nhưng còn chưa rời khỏi miền Bắc nước Cảnh mà vẫn ẩn núp gần đó chờ thời cơ cứu tộc trưởng.

Mộc Tang tộc trưởng một khi được thả sẽ hội hợp cùng bộ tộc, tiếp tục đấu với Hữu Dao Ma Tước Hồng của Tát Nặc Bối Lan, như vậy nội chiến giữa các bộ tộc Khế Liệt Tát sẽ chính thức bắt đầu.

Trương Kỳ Thụy sau khi nghe xong, cười bạc thi lễ: “Điện hạ thật là đa mưu, thoát nghe cứ tưởng là chiêu thả hổ về rừng!”

Những lời giữa Cảnh Vĩnh Phúc và Mộc Tang tộc trưởng lúc ấy mặc dù hấn nghe không hiểu, nhưng sau được Tổng Sở giải thích, hấn đã hiểu được ý đồ của nàng.

Đến giờ cơm chiều, Cảnh Vĩnh Phúc theo sau vài thị vệ đến chỗ Mộc Tang tộc trưởng cùng ăn.

Cảnh Vĩnh Phúc đem tình hình quận Mai Lĩnh nói xong, Mộc Tang tộc trưởng liền không còn hứng ăn uống.

Cảnh Vĩnh Phúc dùng Khế ngữ an ủi hấn rồi nói:

“Hiện tại quân nước Cảnh bận cố thủ ba quận, tộc trưởng sao không thừa cơ hội này chạy thoát đi?”

Mộc Tang tộc trưởng cả kinh:

“Làm sao mà chạy? Ta hiện tại tay không binh khí, lại họ canh gác như vậy, chỉ sợ chưa ra khỏi cửa đã mất mạng rồi!”

Cảnh Vĩnh Phúc trầm giọng nói:

”Ta tuy thân nữ lưu nhưng là vị hôn thê của Bồ Bồ Nhi, dù nguy hiểm ta cũng muốn giúp người anh em thoát khỏi nơi đây!

Lát nữa người cứ theo ý của ta!

Trước hết không được để lộ thần sắc, làm chúng nghi ngờ. Mau uống rượu đi.”

Mộc Tang tộc trưởng bán tín bán nghi, nhìn bát rượu nàng đưa.

“Đây là rượu của người Trung Nguyên, không thích hợp với chúng ta nhưng cứ tạm thời uống trước, chờ sau khi trở về...”

Cảnh Vĩnh Phúc hít 1 hơi thật sâu rồi nói tiếp,

“Xin tộc trưởng đến gặp Bồ Bồ Nhi hỏi cho rõ ... Mà thôi, tộc trưởng vẫn là không cần nhắc tới ta.”

“Vì sao?”

Cảnh Vĩnh Phúc thở dài:

”Nam nhi phải lấy đại sự làm trọng, không nên vì tư tình nhi nữ mà ảnh hưởng tiền đồ.

Huống chi thân phận ta cũng thật đáng xấu hổ, không xứng với hân!”

Mộc Tang tộc trưởng quả quyết nói:

”Cô nương, ta mặc dù không quen Bồ Bồ Nhi huynh đệ, nhưng thảo nguyên hùng ưng không phải là loại người đứng núi này trông núi nọ.

Cho dù người cùng Hỉ vương có làm ra chuyện gì, thậm chí là sanh con, Bồ Bồ Nhi hân cũng sẽ không ghét bỏ người!

Bồ Bồ Nhi tuổi tuy nhỏ nhưng cũng đang đảm đương công việc của một tộc trưởng, người có thể yên tâm!”

Cảnh Vĩnh Phúc mặt ửng hồng lên, nói:

“Ngày mai Hỉ vương sẽ trở lại kinh thành, sẽ mang ta theo, ta không còn cơ hội về Khế Liệt Tát.”

“Vậy thì chúng ta cùng nhau chạy!” Mộc Tang tộc trưởng lớn tiếng.

Cảnh Vĩnh Phúc ra dấu bảo hân thấp giọng một chút.

Nàng nhìn ra cửa, nói “May là Tổng đại nhân không ở đây!”

Mộc Tang nhú mày giận dữ nhưng cũng cố gắng kiềm chế.

Cảnh Vĩnh Phúc thấp giọng:

”Người nghĩ rằng ta không muốn trốn sao?”

Nhưng nếu chúng ta cùng trốn thì sẽ chẳng ai thoát được!

Dù sao đi nữa ta cũng không thể so với nam tử, nếu cùng chạy sẽ chỉ có liên lụy người thôi...”

Thị vệ trong phòng nghi ngờ tiến tới: “Các người đang nói cái gì?”

Cảnh Vĩnh Phúc làm bộ giật mình đánh rớt chén cơm cúi xuống phóng ra một chiếc đĩa.

Thị vệ kia cúi người né, nàng xoay người, dùng ánh mắt ra hiệu ột thị vệ khác, rồi rút ra con dao đâm vào lưng thị vệ đang cúi người.

Con dao của Bồ Bồ Nhi cực kỳ sắc bén, nhưng Cảnh Vĩnh Phúc đâm rất nhẹ, sâu vào khoảng nửa thanh. Máu loang hồng áo lông cừu, viên thị vệ hừ một tiếng rồi lăn ra đất.

Mộc Tang tộc trưởng vừa thấy nàng lấy con dao ra liền đứng dậy nhằm phía hai thị vệ khác, người đứng gần chưa kịp rút dao, đã bị hân một quyền đánh trúng mặt, ngất đi.

Thị vệ kia sau khi trấn tĩnh thì xuất dao, chém trúng khuỷu tay của Mộc Tang tộc trưởng, Mộc Tang tộc trưởng lui để tránh.

Cảnh Vĩnh Phúc kinh hoảng chạy tới, vừa vịn chặn được viên thị vệ.

Con dao lại lẳng lặng đâm vào bụng thị vệ, thị vệ hé miệng thì bị nàng dùng tay bịt miệng, chỉ nghe một tiếng “Ồ” rồi thấy hân chậm rãi ngã xuống.

Mộc Tang tộc trưởng kinh ngạc nhìn Cảnh Vĩnh Phúc, nàng giống như Tiểu Thúy năm đó, buông con dao, bối rối nói: “Ta... Ta giết người!”

Đợi Mộc Tang tộc trưởng nhặt con dao lên, Cảnh Vĩnh Phúc lại giành lấy, ôm vào trong ngực nói:

“Thực xin lỗi, con dao này ta không thể cho người... Đây là kỷ vật duy nhất ta giữ bên người.”

Mộc Tang tộc trưởng ngăn ra, lại nghe nàng nói:

“Không nên chậm trễ, người nhanh chạy đi. Đi theo ta.”

Mộc Tang tộc trưởng cầm theo trường đao của 1 thị vệ đang nằm dưới đất, Cảnh Vĩnh Phúc nắm chặt con dao, lặng lẽ dẫn hần ra sân.

Né qua 1 toán thị vệ tuần tra, nàng đưa hần tới chỗ một con ngựa đã sắp sẵn yên cương.

Cảnh Vĩnh Phúc bắt chéo hai cánh tay dưới ngực nói:

“Còn lại phải trông vào chính người rồi, xin Lạc Triệu Thần phù hộ người!”

Lạc Triệu Thần tương truyền là thần minh của tám bộ tộc Khế Liệt Tát.

Mộc Tang tộc trưởng cũng làm động tác giống nàng và nói:

“Cũng nguyện Lạc Triệu Thần phù hộ người!”

Hần xoay người lên ngựa, trước khi rời đi còn hỏi, “Cô nương, còn chưa biết tên người!”

Cảnh Vĩnh Phúc sững sốt nhưng rất nhanh nói: “Ta gọi là Thúy Phúc!”

“Thúy Phúc!”

Mộc Tang tộc trưởng thận trọng nói,

“Người an tâm chờ, một ngày nào đó, tám bộ tộc Khế Liệt Tát chúng ta sẽ cứu người ra!”

Cảnh Vĩnh Phúc vội vàng lại nhắc lại: “Xin tộc trưởng không nhắc về ta với Bồ Bồ Nhi!”

Mộc Tang tộc trưởng nhận lời rồi đi.

Nhìn theo hần biến mất cho bóng đêm, Cảnh Vĩnh Phúc bỗng nhiên ý thức được không thể tin tưởng Mộc Tang tộc trưởng.

Bất luận nàng diễn hay cỡ nào, chỉ cần Mộc Tang tộc trưởng thẩm tra lại sẽ phát hiện vấn đề.

Nàng chỉ có thể cầu nguyện hần không hỏi Bồ Bồ Nhi nhiều lắm, mà Bồ Bồ Nhi cũng không hỏi lại hần nhiều lắm.

Nhưng thật ra cho dù hai người sinh nghi đối với nàng thì nội chiến Khế Liệt Tát cũng đã không thể tránh.

Hiềm khích giữa tám bộ tộc Khế Liệt Tát vốn đã tồn tại, nếu không như vậy, nàng cũng không có khả năng chỉ bằng mưu kế mà có thể dễ dàng mở rộng mâu thuẫn của bọn họ.

Sau Cảnh Vĩnh Phúc mới biết được cuộc sống du mục cực kỳ tàn khốc.

Mặc dù tám bộ tộc cùng là người Khế Liệt Tát nhưng phải cạnh tranh gay gắt mới có thể sinh tồn vì họ đều không thể sống nhờ vào nông canh.

Cảnh Vĩnh Phúc trở lại phòng giam lỏng Mộc Tang tộc, Tiểu Thúy đang cứu tỉnh các “Tử thi”.

Mặc dù họ đều mặc nhiều lớp áo da rất dày, con dao lại đâm tới tui đựng máu huyết chuẩn bị sẵn, nhưng vì dao quá bén nên vẫn là đâm bị thương da thịt.

Miệng vết thương không sâu nhưng vẫn có chảy máu.

“Để các vị chịu khổ !” Cảnh Vĩnh Phúc vi thi lễ.

Hai thị vệ lập tức cung kính nói:

“Điện hạ nói quá lời, chúng tôi chịu đựng được mà!”

Tiểu Thúy cảm thán nói: “Cây dao nhỏ đó thật đúng là đồ tốt!”

Cảnh Vĩnh Phúc trêu ghẹo nói: “Nó vốn là của người, nếu muốn ta sẽ trả lại cho người.”

Tiểu Thúy lập tức mặt đỏ lên: “Ai thêm chứ! Đồ là người nhận, giữ lấy mà phòng thân!”

Cảnh Vĩnh Phúc từ từ nói:

“Hắn cũng không phải là người bình thường, là tộc trưởng của một trong tám bộ tộc Khế Liệt Tát, phụ thân là thảo nguyên hùng ưng nổi tiếng của Khế Liệt Tát! Người thực không thêm sao?”

Tiểu Thúy chưa kịp trả lời, một thị vệ kinh ngạc hỏi: “Con dao đó là của Bà La tộc?”

Cảnh Vĩnh Phúc gật đầu, hỏi lại: “Vị huynh đệ này chẳng lẽ có nghe qua Bà La tộc rồi sao?”

Thị vệ kia cả kinh, nói: “Điện hạ đừng gọi ta huynh đệ, ta nhận không nổi!”

Cảnh Vĩnh Phúc mỉm cười, lại nghe thị vệ nói:

”Tiểu nhân vốn là người quận Song Thành, từ khi Cảnh Khế còn hòa hoãn.

Tiểu nhân có theo gia phụ đến thảo nguyên giao dịch hàng hóa, từng chính mắt gặp qua thảo nguyên hùng ưng Thác Tắc Người.

Đêm đó chúng ta bị một đàn sói tấn công ...”

Theo lời hắn, trước mắt Cảnh Vĩnh Phúc như đang xuất hiện một vị anh hùng.

“Giữa lúc bầy sói gầm ghe đoàn người, chuẩn bị tấn công, làm mọi người vô cùng sợ hãi, hắn lẳng lặng xuất hiện cùng thủ hạ.

Khế tộc cùng chúng tôi liên hợp lại, đánh lui bầy sói...

Đó chính là phụ thân của Bồ Bồ Nhi!”

Thấy Tiểu Thúy tập trung mà nghe, Cảnh Vĩnh Phúc đưa con dao cho nàng, nàng nhất thời do dự, nhưng vẫn đẩy ra.

Thị vệ cảm thán nói:

”Tuy rằng tiểu nhân là người nước Cảnh, nhưng đối với Thác Tắc Người thật sự rất kính nể như một vị anh hùng!

Đáng tiếc sau lại nghe nói hắn bị người ra hại chết, một người giỏi như vậy, nhưng lại sớm ra đi...”

Cảnh Vĩnh Phúc thu hồi con dao, cười nói:

“Hồ phụ chắc sẽ không có khuyến tử! Tiểu Thúy cô nương của chúng ta tương lai sẽ thật là có phúc!”

Tiểu Thúy bĩu môi với nàng rồi bỏ lại bọn thị vệ mà chạy.

Một ngày nữa đã tới.

Buổi sáng, Cảnh Vĩnh Phúc cùng đám người Tiểu Thúy khách khí tiễn đưa Cảnh Thân Uẩn.

Ở trước cửa thành, Tiểu Thúy hướng về phía đám người Hỉ vương rắc hương phấn, Cảnh Thân Uẩn không kịp phòng bị, thủ hạ của hắn quay sang trách cứ:

“Các người muốn làm gì?”

Cảnh Vĩnh Phúc cười nói:

“Đây là mong Hỉ vương lên đường bình an, về tới kinh thành!”

Thủ hạ Cảnh Thân Uẩn giận tím mặt, Cảnh Thân Uẩn ngược lại, phất tay bảo hắn lui ra.

“Đa tạ Huệ Phúc, bốn vương đi trước một bước, đến kinh thành chờ tin tốt của người cùng Trương tướng quân!”

Cảnh Thân Uẩn mang khuôn mặt tươi cười vào xe ngựa, cuối cùng còn buông lại một câu,

“Sau khi Huệ Phúc trở lại kinh thành, nhất định sẽ cùng bốn vương đánh mấy ván cờ nhé!”

Cảnh Vĩnh Phúc không trả lời, nhìn theo hắn đi dần xa, trong lòng suy nghĩ người này vì sao mà bại ?

Tiểu Thúy nhìn Cảnh Vĩnh Phúc cười đắc ý.

Ngô Tiên Tử mặc dù đã nghe những lời Cảnh Vĩnh Phúc dặn Tiểu Thúy hôm trước nhưng cũng còn chưa rõ, Cảnh Vĩnh Phúc phải giải thích lại cho bà.

Nàng hiện tại tạm thời không rảnh quản Cảnh Thân Uẩn, nhưng cũng không thể để mặc hắn tác oai tác quái.

Tiểu Thúy rắc hương phấn sẽ làm Cảnh Thân Uẩn có lòng nghi ngờ Cảnh Vĩnh Phúc phái người đuổi giết hắn.

Như vậy dọc đường đi hắn sẽ luôn bất an.

Sau khi trở về, Trương Kỳ Thụy đưa Cảnh Vĩnh Phúc đến chỗ chế tạo vũ khí của bộ binh.

Dùng cơm trưa xong, Cảnh Vĩnh Phúc phải cùng xem và bàn bạc về bản vẽ các loại vũ khí.

Cảnh Vĩnh Phúc thăm than khổ, so với phu nhân cùng Tư Mã Thu Dịch, tài vẽ của nàng cũng như gà vịt mà so với phụng hoàng.

Lập tức, nàng chuyển sang dùng lời giảng giải về những chỗ muốn thay đổi trên bản vẽ.

Nói tới qua ngo, tới miệng khô lưỡi khô mà những người chung quanh mới hiểu được ba bốn phần, cũng may thay đổi quân giới không phải việc cần làm ngay trong chốc lát.

Liên tiếp hai ngày sau đó, chỉ nghe báo Mộc Tang tộc trưởng mang theo tàn quân tới nương tựa vào Tát Nặc Bối Lan, cùng đóng quân trong quận Tần Thổ.

Tình hình không có gì mới.

Cảnh Vĩnh Phúc đánh giá việc thương nghị giữa hai bộ tộc này vẫn chưa có kết quả, vì vậy mà phía Khế Liệt Tát chưa động binh đao.

Nàng cùng Trương Kỳ Thụy nhất trí, trước mắt cần củng cố lực lượng tại ba quận, chờ thời cơ đến là sẵn sàng ra trận.

Chuyện làm Cảnh Vĩnh Phúc cao hứng là sau khi Thủy tỷ đại phá quận Mai Lĩnh, uy tín trong quân tăng lên rất nhiều.

Những tướng sĩ ban đầu có thái độ khinh miệt nữ tướng cũng đã có cái nhìn kính trọng với nàng ta.

Chuyện tốt theo nhau mà đến, ngày thứ ba Cảnh Vĩnh Phúc nhận được thư của Nhược phu nhân, kể tỉ mỉ cho nàng chuyện bà đi nước Tiếp thế nào, ở nhà của Tư Mã Thu Dịch ra sao – cũng là do Cảnh Vĩnh Phúc ban đầu chọn nhà ở cạnh nhà họ, giờ thành ra có nhiều chuyện tư tình phát sinh.

Tư Mã Thu Dịch trải qua những biến cố nguy hiểm ở nước Cảnh, đã trưởng thành lên rất nhiều.

Sau khi về kinh thành, không phải là mỗi ngày đến gặp Nhược phu nhân, mà là mỗi ngày thỉnh an hai lần, lúc đến đều là đi chung với Tư Mã Tĩnh Ngạn.

Nhưng người buồn phiền nhất trong chuyện này là Tư Mã Tĩnh Tùng.

Hắn phụng mệnh bảo hộ Nhược phu nhân, mỗi ngày đều bị bắt học thi thư cảm họa mà trước kia vốn khinh thường.

Cảnh Vĩnh Phúc xem xong thì cười, hỏi Mục Vô Danh thư này làm sao mà đến.

Hắn chỉ nói: “Nhận.”

Cũng giống như chưa nói.

Không hổ là người của Lý Phi.

Lúc nhận được thư cũng là lúc có vài vị khách không mời mà đến xin gặp Trương Kỳ Thụy.

Khi ấy, Cảnh Vĩnh Phúc đang nghe hắn đàm luận tình hình ở bộ tộc Hồi Lan thì có quân sĩ vào báo:

“Ngoài thành có Khế Liệt Tát cầu kiến!”

Trương Kỳ Thụy nhìn ra cổng cách đó không xa đã thấy những người Khế Liệt Tát kia được đưa vào.

Cảnh Vĩnh Phúc cùng Ngô Tiên Tử không tiện gặp người Khế Liệt Tát nên tránh ra phía sau.

Cảnh Vĩnh Phúc nghe thấy một giọng nói có vài phần quen tai:

“Tại hạ là Khế Liệt Tát Bà La tộc - Tả Dao Khâm Khắc - Bà La thị, có chuyện quan trọng muốn cùng Trương Kỳ Thụy tướng quân thương nghị.”

Thì ra là hắn!

Cảnh Vĩnh Phúc lập tức nhớ tới năm đó trên Diệp Bắc bình nguyên, sau khi gặp phải tên quý chết đói và hiếu sắc thì xuất hiện Tả Dao.

“Bà La tộc?” Trương Kỳ Thụy kinh ngạc, hắn đã nghĩ người đến có thể là sứ giả của Mộc Tang hoặc Tát Nặc Bối Lan, không ngờ lại là Tả Dao của Bà La bộ tộc.

“Người là Trương tướng quân sao?” Khâm Khắc chất vấn.

“Bản tướng chính là Trương Kỳ Thụy, không biết Bà La tộc Tả Dao đến có chuyện gì?”

Chỉ nghe Khâm Khắc tinh tường nói:

”Người Khế Liệt Tát chúng ta thắng thắn, nói chuyện không quanh co.

Khâm Khắc ta tới đây, là thay bộ tộc ta hỏi xin Trương tướng quân mười vạn lượng bạc trắng, một ngàn vóc gấm lụa.

Trương tướng quân đồng ý thì Bà La tộc chúng ta lập tức rút quân, đem quận Diêu Thị trả lại cho các người!”

Đại sảnh rơi vào trầm mặc.

Cảnh Vĩnh Phúc ở phía sau nắm chặt tay.

Bồ Bồ Nhi thật là gian xảo!

Mộc Tang thất thủ ba quận, cùng là người Khế Liệt Tát, hắn lại phái người đến quân doanh nước Cảnh đòi tiền đòi vật!

Chẳng lẽ hắn đã nhìn thấu thế cục, dự cảm được tình hình bất lợi nên đã chọn lựa sáng suốt, chiếm lấy tiện nghi?

Trương Kỳ Thụy trầm giọng hỏi:

“Nếu bản tướng không đồng ý thì sao?”

Khâm Khắc cứng rắn nói:

“Thì đánh! Đánh nhau thì sẽ có người chết, nước Cảnh trợ cấp cho gia đình binh lính chết trận hẳn không phải chỉ là con số này?”

Trương Kỳ Thụy đe dọa:

“Người không sợ bản tướng bắt người để áp chế tộc trưởng của người? Thậm chí giết người?”

Khâm Khắc cười một tiếng:

”Ta đã tới đây thì không sợ chết!

Huống chi tướng quân giết ta, Bà La tộc ta liền gia tăng dũng khí, quyết chiến đầu tới cùng với các người để trả thù.

Nước Cảnh muốn thu hồi quận Diêu Thị cũng sẽ không dễ dàng!

Bà La tộc chúng ta không giống như Hồi Lan, Mộc Tang, tuy rằng ít người nhưng chắc chắn không phải loại sợ chết!

Tộc trưởng của ta chính là coi trọng ta gan lớn không sợ chết mới phải ta đến,

Tướng quân hiểu chưa?”

Trương Kỳ Thụy trầm tư.

Cảnh Vĩnh Phúc cũng đã tính toán qua việc dùng tài vật mua chuộc một bộ tộc Khế Liệt Tát tốt hơn nhiều so với đánh nhau.

Chỉ là một khi có tiền lệ thì các tộc Khế Liệt Tát khác cũng sẽ vò vĩnh theo không ngớt!

Khâm Khắc lại nói:

”Tộc trưởng ta cũng không muốn làm tướng quân khó xử.

Nếu không có tiền tài thì có thể lấy nữ nhân thay thế.

Một ngàn lượng một nữ nhân.

Chỉ cần là đàn bà mông lớn sinh được con. Tuổi quá không câu nệ!”

Cảnh Vĩnh Phúc nhếch môi. Đây là chủ ý của quỷ háo sắc kia sao?

Trương Kỳ Thụy hiển nhiên có chút phẫn nộ, lớn tiếng nói:

“Bà La Tả Dao, người đừng nói càn !”

Khâm Khắc cười nói:

”Hay là tướng quân không ra được chủ ý?

Vậy hãy xin chỉ thị của Dự đế quý quốc, chúng ta có thể chờ!

Chỉ là nếu để lâu quá, sau một năm nữa, nữ nhân quận Diêu Thị sẽ sinh hạ toàn hải tử họ Bà La !”

“Hừ!” Ngô Tiên Tử nhin không được hừ một tiếng.

Bà là nữ nhân nước Cảnh, những lời như vậy thật khó nghe.

“Ai?” Khâm Khắc nghe thấy thì hỏi, “Phía sau là ai?”

Cảnh Vĩnh Phúc bất đắc dĩ phải cùng Ngô Tiên Tử đi ra.

Khâm Khắc liếc mắt một cái, nhận ra Cảnh Vĩnh Phúc, lập tức hành lễ theo quy củ Khế Liệt Tát, lớn tiếng nói:

“Thì ra là ân chủ! Hơn hai năm không thấy, ân chủ còn xinh đẹp hơn ngày đó!”

Trương Kỳ Thụy, Ngô Tiên Tử cùng những người hầu tại đó đều kinh hãi nhìn Cảnh Vĩnh Phúc.

Cảnh Vĩnh Phúc giải thích với Trương Kỳ Thụy:

“Ta từng gặp qua Bà La tộc Tả Dao!”

Trương Kỳ Thụy khẽ gật đầu.

Ngoài cửa lại có người lớn tiếng nói:

“Bạc trắng, gấm vóc ta đều không cần ! Đại Phúc, ta chỉ muốn người gọi ta hai tiếng — phu quân!”

Vừa trấn tĩnh mọi người lại được phen trở mặt há mồm, mà kinh ngạc nhất vẫn là Cảnh Vĩnh Phúc.

Nàng chậm rãi quay người lại, trong đám tùy tùng của Khâm Khắc có Bồ Bồ Nhi.

Vẫn là cặp mắt sáng ánh lam quang năm đó, vẫn là khuôn mặt cân đối, thân phôi càng thêm cao lớn, cả người tràn đầy khí thế tiêu sái của người Khế Liệt Tát.

Thật là to gan, cứ nhiên dấm tự mình đến đây!

Cảnh Vĩnh Phúc hiểu ra, bạc trắng hay gấm vóc cũng chỉ là cái cớ, Bà La tộc hoàn toàn không nghĩ đến chuyện dừng lại ở quận Diêu Thị.

“Người là ai?” Trương Kỳ Thụy quát hỏi.

Bồ Bồ Nhi không để ý đến hấn, bước tời trước Cảnh Vĩnh Phúc, nói:

“Người trước mặt Mộc Tang tộc trưởng ngu ngốc kia thừa nhận là vị hôn thê của ta, bây giờ sao không gọi phu quân đi?”

“Bồ Bồ Nhi - Bà La!” Trương Kỳ Thụy lúc này mới biết người trước mặt đúng là tộc trưởng Bà La bộ tộc.

Ngô Tiên Tử thú vị nhìn hai người, Bồ Bồ Nhi đi đến trước mặt Cảnh Vĩnh Phúc, bà cũng không ngăn trở.

Bồ Bồ Nhi cao hơn Cảnh Vĩnh Phúc một cái đầu, đang nhìn đắm đắm vào mắt nàng, lời nói lại càng làm nàng rung động:

“Lần trước ta quên nói, ai nhận sính lễ của ta thì chính là Bà La - A Cơ Na của Bồ Bồ Nhi.”

A Cơ Na tương đương với chính phi trong hoàng thất.

”Mau gọi ta phu quân.

Ta không muốn bạc trắng hay gấm vóc!

Người còn không mau kêu?”

Cảnh Vĩnh Phúc nín thở.

Hoang đường.

Muốn nàng kêu hấn là phu quân?

Chỉ vì nàng nhận con dao của hấn?

Cảnh Vĩnh Phúc lấy tay tìm con dao, tính đem trả cho hấn, hấn lại thừa lúc Cảnh Vĩnh Phúc chưa chuẩn bị, ôm lấy nàng cắn thật mạnh bên má trái.

Cảnh Vĩnh Phúc đẩy hấn ra, hấn lại cười to rồi quay đi.

“Khâm Khắc, chúng ta đi !”

Trương Kỳ Thụy bực mình hỏi:

”Bà La tộc có rút lui khỏi quận Diêu Thị không?”

Bồ Bồ Nhi cũng không quay đầu lại nói:

”Đại Phúc không chịu kêu ta phu quân, ta sẽ làm cho nàng phải kêu.

Quận Diêu Thị các người cứ đến lấy, ta không cần.”

Cảnh Vĩnh Phúc rớt cuống nhện không được, quát:

”Bồ Bồ Nhi!”

”A Cơ Na đừng vội.

Ta còn có việc, chưa thể cưới người.

Người giúp ta nuôi Tiểu Thúy cho tốt.

Chờ ngày sau ta đến cưới các người!”

Những người Khế Liệt Tát còn lại tựa hồ đều nghe hiểu tiếng Trung Nguyên, không hện mà cùng nở nụ cười.

Thấy gã Bà La tộc ngênh ngang mà đi, Ngô Tiên Tử châm chọc:

”Đáng giá!”

Cảnh Vĩnh Phúc hét to:

”Người đừng có nằm mơ! Bỏ Bỏ Nhi - Bà La!”

Nàng oán hận lấy tay tát vào má trái của mình, mắg liên hồi:

”Đồ chết tiệt, sớm biết vậy năm đó đã bỏ mặc người! Không cho người ăn !”

Bà La bộ tộc trong ngày hôm đó liền rút khỏi quận Diêu Thị.

Quân của Trương Kỳ Thụy khi đến Diêu Thành được chứng kiến cũng là một cảnh đau thương.

Bà La bộ tộc không cướp bóc cũng không giết người phóng hỏa, nhưng lại mang đi hơn phân nửa nữ tử trẻ tuổi của quận Diêu Thị.

Theo tiêu chuẩn của Bỏ Bỏ Nhi - Bà La, những người bị mang đi không cần vóc dáng, không cần mềm mại, chỉ cần có khả năng sinh sản.

Đáng thương nhất là những đứa trẻ đỏ mắt khóc mẹ, những ông chồng mất vợ ôm nỗi hận trầm mặc.

Trương Kỳ Thụy cảm giận nói:

”Đây là Bà La gây ra!”

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn quanh dân chúng Diêu Thị, nói một câu làm Trương Kỳ Thụy nghe xong rơi vào trầm mặc thật lâu:

”Cảnh trước mắt có làm tướng quân nhận thấy người nước Cảnh ta quá mức yếu đuối?”

Những người bị cướp vợ ở đây chỉ biết trầm mặc. Có lẽ bọn họ sợ hãi trước người Bà La hung hãn.

Mất đi thê tử đương nhiên là đau và nhục nhưng thê tử còn có thể cưới lại, tánh mạng của mình và gia đình mới quan trọng.

Bỏ Bỏ Nhi - Bà La thật là lợi hại, theo lời hần nói, là hần tự dựa vào sức mình.

Hần vừa nói không cần quận Diêu Thị là đi ngay nhưng là vẫn lấy đi thứ mà người Bà La cần nhất —nữ nhân.

Còn không phải ực hiếp Cảnh Vĩnh Phúc.

Cảnh Vĩnh Phúc đỏ mỗ hôi lạnh.

Bất luận Trương Kỳ Thụy có đáp ứng tiền tài gấm vóc hay không, Bỏ Bỏ Nhi đều mang đi thứ hần muốn.

Nếu hần thực muốn buộc nàng phải gọi hần là phu quân, hần sẽ thực hiện cho bằng được!

28. Chương 28: Bàng Long Lại Gây Phiền

Thật lâu sau Trương Kỳ Thụy mới thở dài nói:

”Dân chúng biên cảnh đã sớm bị chiến tranh với Khế Liệt Tát dọa sợ.

Nhưng nước Cảnh ta cũng có những nam nhi tâm huyết!”

Cảnh Vĩnh Phúc lại nghĩ đến Cảnh Thân Uẩn.

Trong những người nước Cảnh trẻ tuổi mà nàng biết, hần cũng được tính là một.

Đáng tiếc hần là người xấu.

Nàng chuyển ánh mắt, nhìn A Căn, Tiểu Thúy ở phía sau.

A Căn tuổi nhỏ gan lớn, mới học cưỡi ngựa vài ngày đã muốn phi ngựa chạy.

Còn Tiểu Thúy thì đang ngồi trên lưng ngựa, vừa vuốt ve cái bờm đỏ thẫm vừa chăm chú quan sát tình hình trong thành.

Hai người này đều là người nước Cảnh.

Bọn họ hiện tại năng lực đã siêu việt rồi.

Đây mới là hy vọng tương lai của nước Cảnh.

Cảnh Vĩnh Phúc kim lòng không đậu quay ra phía sau hỏi Ngô Tiên Tử:

”Ngô tiên sinh thấy A Căn cùng Tiểu Thúy thế nào?”

Ngô Tiên Tử nhú mày, lạnh lùng hỏi:

”Người muốn ta dạy chúng?”

A Căn lập tức nói:

”Ai muốn theo học bà?”

Ta muốn theo học Thủy tỷ, đánh Khế Liệt Tát đến nước chảy hoa trôi.

Không cần người ở một bên làm ra vẻ kỳ quái!”

Ngô Tiên Tử cười hắc hắc:

”Tiểu tử không có mắt!

Thủy tỷ nhà người cơ bản là có vấn đề.

Mặc dù được cao nhân chỉ điểm, tự mở ra con đường tu luyện đến cảnh giới hôm nay, nhưng đã đến đỉnh rồi, có luyện nữa cũng như vậy thôi.

Không phải ta coi thường người.

Tu vi và tư chất người trước mắt cũng không khác biệt lắm so với Tư Mã Tĩnh Tùng khi hấn mười sáu tuổi.

Đáng tiếc cho khả năng thiên phú của người...”

Tiểu Thúy liếc nhìn bà, bà cười nói:

”Tiểu Thúy cũng vậy.”

A Căn hừ một tiếng.

Ngô Tiên Tử lại nói:

”Bất quá, ta sẽ không truyền thụ cho các người dù chỉ là nửa điểm công phu.

Có bản lĩnh thì học trộm đi! Ha ha!”

A Căn cắn răng nói:

”Ta không cần!”

Tiểu Thúy nói theo:

”Ta cũng không cần.

Có Bình cô ở đây, ngày sau bọn ta còn siêu việt hơn người.”

“Chính là nàng ta?”

Ngô Tiên Tử ngẩn ra, quay lại nhìn Cảnh Vĩnh Phúc đầy nghi hoặc, trầm nghĩ, chẳng lẽ cao nhân chỉ điểm cho Thủy tỷ là nha đầu kia?

Cảnh Vĩnh Phúc liếc Tiểu Thúy một cái, nàng ta lập tức ngậm miệng, cũng không ngờ Ngô Tiên Tử chộp lấy tay Cảnh Vĩnh Phúc, lát sau mới nói:

”Ha ha, tư chất tốt! Tốt đến không thể dù có muốn! Thật là tư chất tuyệt đỉnh trăm năm khó gặp!”

Mục Vô Danh đứng bên cạnh nhú mào, A Căn và Tiểu Thúy cười vui vẻ, lại nghe Ngô Tiên Tử nói:

”Đúng là phé vật!

Với tư chất này mà nói, đúng là phé nhân võ học!

Xem thân cốt người đã biết tư chất cực kém, nhưng không ngờ lại kém đến nước này— có vẻ trừ bỏ khiêu vũ ra, những môn khác đều vô lực!”

”Người quá đáng rồi đó!” A Căn nói.

Cảnh Vĩnh Phúc nhẹ nhàng rút tay ra, lạnh nhạt nói:

”Giờ nghĩ lại ta thấy thật may mắn khi đã không luyện võ, bằng không ta sẽ nghĩ mình vô dụng!”

Trương Kỳ Thụy nghe đến đó thì mỉm cười:

”Người có lợi thế cũng có yếu điểm. Quan trọng là biết phát huy lợi thế để khắc phục yếu điểm. Không vì lợi thế mà kiêu ngạo, không vì yếu điểm mà tự ti. Điện hạ đã rất am hiểu bản thân.”

Cảnh Vĩnh Phúc thầm than một tiếng hổ thẹn.

Kỳ thật, nàng chính là lừa. Biết rõ chính mình không am hiểu, không thích, thì cường cầu làm gì?

Mục Vô Danh vẫn trầm mặc bỗng nói với A Căn:

”Ta dạy cho người kiếm thuật thượng thừa!”

A Căn lập tức cười nói:

”Đa tạ Mục đại ca!”

Ngô Tiên Tử cười lạnh một tiếng, không cần phải nhiều lời nữa.

Diêu Thị nằm ở vị trí trung tâm mười ba quận phía Bắc nước Cảnh, vị trí rất đặc thù, có ý nghĩa lớn về mặt quân sự.

Sáu quận ở phía bắc bộ tộc Hồi Lan đã chiếm được.

Sáu quận ở phía nam, ba quận do Mộc Tang chiếm và ba quận do Tát Nặc Bối Lan chiếm. Sau quân Cảnh đã lấy lại được.

Với tài quân sự thiên phú của Bồ Bồ Nhi, hẳn không chọn đi tiên phong mà cũng không bọc hậu, nên sẽ chiếm lấy quận trung tâm.

Như vậy, khi có chiến sự thì bộ tộc khác sẽ đánh trước, khi muốn thoái lui thì cũng thông dong.

Sau ngày quân cảnh thu hồi quận Diêu Thị, bộ tộc Tát Nặc Bối Lan cũng lặng yên rút quân khỏi ba quận.

Chỉ là bọn hắn cướp sạch tài vật và mỹ nữ rồi mới rút.

Cũng là bị Khế Liệt Tát cướp đi, nhưng những người bị Bà La bắt thì sẽ phải làm máy để.

Nhưng nếu có thể sinh hạ con cái, nhất định sẽ có địa vị trong gia đình người Bà La.

Không sinh được cũng không phải chết. Chỉ phải lao động chung với những người Bà La khác.

Nhưng những người bị Tát Nặc Bối Lan cướp đi lại chỉ có một — làm nô lệ tình dục.

Mà trong lúc Tát Nặc Bối Lan chiếm đóng, cũng đã giết chóc không ít.

Tình hình ba quận quân Cảnh vừa tiến vào không giống với Diêu Thị, những nam nhân còn sống sót, hơn phân nửa đều muốn nhập ngũ. Thậm chí ngay có những vị cao tuổi cũng kiên trì muốn tòng quân.

Cảnh Vĩnh Phúc thấy vậy cảm thán, những người này đều không phải là tâm huyết với nước, mà là bị tàn sát bữa bãi mà thành ra uất hận.

Chỉ cần còn có thể chịu được, đại bộ phận dân chúng đều sẽ lựa chọn trầm mặc, nhưng khi bị ép đến cùng đường thì họ sẽ xấn tay áo mà đứng lên.

Trời bắt đầu có tuyết, mười ba quận phía Bắc nước Cảnh sau một đêm thì trắng xóa.

Mùa đông phương bắc đã bắt đầu.

Trận tuyết này rơi thật lâu.

Giữa trời tuyết trắng, lần đầu tiên Cảnh Vĩnh Phúc được xem kiếm thuật của Mục Vô Danh.

Không có cái u nhả từ tốn như Lý Phỉ, không có cái lưu loát sinh động như nước chảy mây trôi của Bàn Long, kiếm thuật của Mục Vô Danh cực kỳ nhanh gọn, một kiếm là một kiếm.

Mục Vô Danh đứng bất động giữa tuyết nửa ngày, bất ngờ động thủ với một bông tuyết.

Những bông tuyết xung quanh đều bị kiếm đánh dạt ra, bông tuyết chính giữa như ngừng rơi, đợi hần thu hồi kiếm mới tiếp tục đáp xuống.

Tàn một cây nhang, hần tổng cộng ra bảy thế kiếm.

Mỗi lần ra tay đều khác nhau nhưng kiếm thức lại hoàn toàn giống nhau, là đơn giản đâm thẳng.

Thật ngoài sức tưởng tượng.

Mục Vô Danh tra kiếm vào vỏ, nói với A Căn:

”Người luyện bảy ngày.”

Nhìn Tiểu Thúy nói:

”Người một ngày.”

Hai đứa ngẩn ra.

Cảnh Vĩnh Phúc hỏi:

”Thỉnh giáo Mục đại ca, năm đó người luyện bao nhiêu ngày?”

Mục Vô Danh trầm tư:

” Khoảng hai năm!”

Mọi người khó hiểu, chỉ nghe Ngô Tiên Tử chậm rãi nói:

”Hắn là từ nhỏ bị bồi dưỡng thành kiếm khách hoặc thích khách, nên với mỗi chiêu thế đều phải luyện lâu như vậy!

Nhưng hai người không phải vậy.

A Căn có sẵn tư chất, bảy ngày tuy không nhiều nhưng vẫn có thể luyện được.

Còn Tiểu Thúy người thì không thích hợp với kiếm thuật như vậy cho nên hắn chỉ cần người luyện một ngày để học kiếm thức.”

Cảnh Vĩnh Phúc cười nói:

”Đa tạ Ngô tiên sinh!”

Ngô Tiên Tử không nói gì thêm.

Tiểu Thúy liếc nhìn bà, khẽ gật đầu.

Bà nói không dạy bọn họ, thực ra cũng chỉ là lời nói.

Tuyết đã bớt, Cảnh Vĩnh Phúc ôm lò sưởi cầm tay cùng Ngô Tiên Tử rời đi.

Sau khi bàn xong bản vẽ vũ khí với các tướng sĩ, nàng đã chẳng còn việc gì để làm, bèn tìm mấy quyển sách lật xem.

Mấy ngày nay, Trương Kỳ Thụy bận việc quân bị 7 quận, Thủy tử, đầu bếp, Tổng Sở mỗi người lo phòng thủ 1 quận, chỉ có nàng là rảnh rỗi.

Sau khi thị vệ dâng trà, có lẽ không chịu được yên tĩnh nặng nề, Ngô Tiên Tử lại kích nàng:

”Người cứ vô công rồi nghề như vậy sao?”

Mấy ngày trước đây còn bàn mưu tính kế với Trương Kỳ Thụy, giờ đã hết thời rồi sao?”

Cảnh Vĩnh Phúc nói:

”Vừa ăn trưa, bụng người đã đói sao?”

Ngô Tiên Tử lại hỏi:

”Người không sợ Khế Liệt Tát đột nhiên đột kích?”

Mười ba quận sở dĩ thất thủ, chính là vì bị Khế Liệt Tát cùng nhau đánh lén.”

Cảnh Vĩnh Phúc nói:

”Hiện tại sợ bị đánh lén là Khế Liệt Tát, không phải chúng ta.

Bọn họ chiếm lãnh thổ chúng ta, lúc về chỉ còn nửa quân số.

Giờ bọn họ chủ động đến đánh chúng ta lần nữa càng tốt, chỉ sợ là họ chỉ án binh bất động!”

Hiện tại sáu quận còn lại đều bị chiếm đóng bởi Hồi Lan bộ tộc.

Nếu nàng không đoán sai, trong bộ tộc Hồi Lan tất có đồng đảng của Hỉ vương.

Tuy rằng Cảnh Thân Uẩn đã trở lại kinh thành, nhưng vẫn không loại trừ khả năng này.

Ngô Tiên Tử nói:

”Vậy người càng nên động não tìm cách đánh cho thắng!”

Người trở lại kinh thành sớm chừng nào ta có thể về nước Tiếp sớm chừng đó, Tư Mã Thu Dịch cũng bớt được số ngày phải làm thư đồng!”

Cảnh Vĩnh Phúc buông sách cười nói:

”Ta ước gì hắn làm thư đồng cho người cả đời!”

Như vậy hắn có thể vĩnh viễn rời xa Nhược phu nhân.

Ngô Tiên Tử bỗng nhiên cổ quái cười, cuối cùng tạm thời buông tha nàng.

Thực tế Cảnh Vĩnh Phúc sớm đã cùng Trương Kỳ Thụy mưu định, quả thật cần chút thời gian chờ đợi và chuẩn bị ột trận gian khổ quyết chiến.

Sau hai ngày trời đổ tuyết, Cảnh Vĩnh Phúc theo thường lệ đến xem Mục Vô Danh cùng A Căn luyện kiếm.

Hai người vẫn tập những chiêu thức hôm qua nên Ngô Tiên Tử không hứng thú.

Bà vừa rời đi, trong nháy mắt thích khách đã xuất hiện.

Lúc đó, trong viện chỉ có ba người.

Cảnh Vĩnh Phúc chỉ kịp thấy vài bóng tuyết phóng tới, tiếp theo đã bị kiếm của Mục Vô Danh đánh trúng đầu gối.

Nàng té xuống, cùng lúc, vài sợi tóc bị phi đao sượt qua đứt lìa.

Mục Vô Danh tính toán chính xác, sau khi phi kiếm để nàng té tránh phi đao thì liền giao đầu với thích khách.

A Căn cũng hỗ trợ hắn.

Nhưng mục tiêu của thích khách là Cảnh Vĩnh Phúc.

Ba tên cuốn lấy Mục Vô Danh, một tên đấu với A Căn, còn có ba tên khác xông đến chỗ Cảnh Vĩnh Phúc.

Cảnh Vĩnh Phúc chân không chút lực, ráng chạy lò cò, đã lại thấy hai thanh phi đao phóng tới.

Nàng tưởng đã mất mạng thì thoáng thấy Ngô Tiên Tử chạy vào, tay áo phất lên.

Cảnh Vĩnh Phúc còn chưa kịp định thần đã nghe A Căn rống lên:

”Mục đại ca!”

Cảnh Vĩnh Phúc quay lại nhìn, chỉ thấy Mục Vô Danh một tay buông thông, đổi tay kia cầm kiếm, ngực áo đã chuyển sang màu đỏ thẫm, máu tươi nhỏ giọt.

Nàng hiểu, hấn vừa rồi nóng lòng phá vây cứu nàng nên đã bị thương.

Ngô Tiên Tử che chắn phía trước Cảnh Vĩnh Phúc, một người đánh với ba người.

Trong tay bà không có binh khí, tay áo phất lên làm đao, đánh với ba tên kia bất phân thắng bại.

Tiếng đánh nhau náo động cả khu nhà, binh sĩ bắt đầu chạy tới, cơ hội của thích khách coi như không còn.

Bọn chúng đồng loạt tung ra hơn mười phi đao rồi phi thân bỏ chạy.

Ngô Tiên Tử đánh rút phi đao rồi không dám rời Cảnh Vĩnh Phúc nửa bước.

Mục Vô Danh bị trọng thương, cố gắng cứng rắn chống đỡ cho đến khi thích khách vừa quay lưng thì đổ ụp xuống mặt đất.

Từ khi Mục Vô Danh đánh Cảnh Vĩnh Phúc ngã xuống đến khi hấn ngã xuống, quá nhiều sự tình xảy ra nhưng thời gian chỉ là một cái chớp mắt.

Thích khách hiển nhiên là võ lâm cao thủ.

Cảnh Vĩnh Phúc lạnh lùng nói:

”Thiết Kiếm Minh!”

Bàng Long đã chiêu tập sát thủ để đối phó nàng.

Chỉ là nàng không thể ngờ hấn có thể vì giết nàng mà xuống tay với cả những người khác, vì giết nàng mà đến tận nơi chiến sự này chờ đợi, vì giết nàng mà bất chấp!

“Bảo họ đừng đuổi theo, đuổi theo chỉ là tìm cái chết vô nghĩa!”

Cảnh Vĩnh Phúc gượng ngồi xuống bậc thang, nói với theo.

Ngô Tiên Tử lập tức vận nội lực, hét dài một tiếng:

”Mau trở lại đây!”

Tiểu Thúy vội vàng tới, nhanh chóng chữa trị cho Mục Vô Danh, A Căn đỏ mắt nhìn Cảnh Vĩnh Phúc.

Cảnh Vĩnh Phúc nói:

”Mục đại ca không thể di chuyển, mau dựng lều, đắp lò sưởi và đốt lửa tại đây!”

A Căn vội vàng đi làm.

Sau đó, quân y cùng Tiểu Thúy, A Căn, Mục Vô Danh ở trong lều suốt cả đêm.

Khi chỉ có Cảnh Vĩnh Phúc và Ngô Tiên Tử, Ngô Tiên Tử chua xót nói:

”Đều do ta, bỏ người 1 mình mà ra ngoài.”

Cảnh Vĩnh Phúc ngẫm nghĩ rồi nói:

”Bọn chúng hành động mau lẹ, thân thủ cao cường, cho dù người có mặt thì Mục Vô Danh cũng khó tránh khỏi bị thương.

Hấn...

Quá quan tâm ta nên mới bị đám người Thiết Kiếm Minh thừa cơ gây thương tích!”

Ngô Tiên Tử lại hỏi:

”Chân người sao rồi?”

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn xuống đầu gối, vết thương đã khép lại.

”Không việc gì, Mục Vô Danh xuất kiếm rất cao minh, chỉ sướt qua da thôi.

Chỉ là ta lúc ấy bị dọa đến sợ.”

Cảnh Vĩnh Phúc nhân tiện nói:

”Thời buổi chiến loạn, Thiết Kiếm Minh Bàng Long không để ý mối bang giao Cảnh Tiếp bấy nay, trong lúc quân Cảnh ta cùng Khế giao chiến, lại chiêu tập sát thủ ám sát ta, ta thật thất vọng.

Không biết nước Cảnh ta có thể cùng giang hồ môn phái chống lại Thiết Kiếm Minh hay không?”

Nàng mặc dù lâu thông nhiều loại sách vở, sách về võ công đã xem không ít, nhưng việc giang hồ lục lâm chỉ biết qua loa.

Dù sao nàng cũng không phải người võ lâm, không biết nhiều chuyện trong giang hồ.

Thủy tỷ, đầu bếp thậm chí Mục Vô Danh, nghiêm khắc mà nói, cũng không phải võ lâm nhân sĩ.

Ngô Tiên Tử thở dài:

”Thiên hạ võ lâm vẫn lấy Thiếu Lâm làm chủ, sai đâu đánh đó.

Nhưng Thiếu Lâm ở ngoài.

Gần mười năm nay Thiết Kiếm Minh thế lực lớn mạnh, vượt xa các bang hội bình thường.

Ta từng nghe nói Địch vương nước Tiếp là đệ tử chân truyền của Bàng Long, giờ lại biết cả Hỉ vương nước Cảnh cũng là đệ tử của hắn.

Thiên hạ không có kẻ thứ hai có khả năng có 2 đệ tử như vậy!”

Cảnh Vĩnh Phúc hỏi:

”Tiên sinh danh dương đã lâu, không biết sư môn của tiên sinh là gì?”

Ngô Tiên Tử ngẩn ra, cười khổ nói:

”Sư môn của ta?

Người là muốn ta ra chủ ý cho việc này!

Nhưng tiếc là ta hữu tâm vô lực.

Ta chính là đại trưởng môn thứ bảy của Thủy Nguyệt phái.

Ta chỉ nhận hai đệ tử, một có tư chất kém hơn, chính là Tư Mã Tĩnh Tùng.

Một có nhiều tư chất, nhưng chết sớm...”

Bà bỗng ngập ngừng,

”Nói trước với người, ta mặc kệ người quan hệ thế nào với Tư Mã gia, về sau không cho người xuống tay với Mã Tĩnh Tùng.

Ta chỉ có một đồ đệ là hắn!”

Cảnh Vĩnh Phúc đỡ khóc đỡ cười.

Tư Mã Tĩnh Tùng không hại nàng thì nàng đã cầu thần bái phật, nói gì đến xuống tay với hắn.

Huống chi hắn cũng đang chịu báo ứng, hiện tại mỗi ngày đều phải theo Nhược phu nhân học cầm kỳ thư họa!

Nhưng thấy thần sắc cổ quái của Ngô Tiên Tử, Cảnh Vĩnh Phúc tạm thời nhớ kỹ lời dặn của bà trong lòng.

“Nếu tập hợp thế lực các môn các phái thì có thể so sánh cùng Thiết Kiếm Minh không?”

Ngô Tiên Tử cảm khái nói,

”Thiên hạ vô lâm cao thủ xuất hiện lớp lớp.

Người đời thấy ta có chút thanh danh, thực tế tu vi của ta cũng có giới hạn, đã từng chịu thua 2 người.

Một là sư phó của ta, Hàn Hưu.

Có thể người ngay cả tên của hắn cũng chưa từng nghe qua, nhưng người này quả thật là tuyệt thế cao thủ, chỉ là ta đã mất liên lạc.

Một vị khác ta gặp gỡ khi tuổi trẻ...

Hiện tại cũng không biết lánh đời ở đâu.”

Cảnh Vĩnh Phúc đã có chủ trương riêng, suy đoán đêm nay Trương Kỳ Thụy có thể đến hỏi chuyện mình.

Nàng vừa nghĩ tới đã thấy Trương Kỳ Thụy nghe nàng có chuyện liên vội vàng chạy đến.

“Điện hạ không bị thương là tốt rồi.”

Trương Kỳ Thụy lại cấp cho Cảnh Vĩnh Phúc thêm một đám thị vệ.

Ngô Tiên Tử liếc hắn một cái, Cảnh Vĩnh Phúc lập tức hiểu được bậc cao thủ này đang nghĩ điều gì, vội nói:

”Vẫn là Trương tướng quân lo lắng chu đáo, thủ bị nghiêm mật.

Quân Cảnh thu phục sáu quận nhưng nội bộ trong quân vẫn còn nhiều điều bất đồng, cho nên Khế Liệt Tát mới âm thầm cấu kết với Thiết Kiếm Minh động thủ.

Kế tiếp phải trông cậy vào tướng quân, cho nên Trương tướng quân, chính người nhất định cũng phải phòng bị nhiều hơn.”

Trương Kỳ Thụy nghiêm nghị nói:

”Điện hạ quá lo.”

Ngô Tiên Tử hừ một tiếng, Cảnh Vĩnh Phúc cười với bà rồi hỏi Trương Kỳ Thụy:

”Không biết mấy ngày trước đây tướng quân thí nghiệm trên giống ngựa Khế Liệt Tát kết quả sao rồi?”

Trương Kỳ Thụy cung kính nói:

”Thí nghiệm trên mười con ngựa, cho chúng chạy mười lần, từ Mai Lĩnh đến Thiên Thủy mất hai canh giờ. Đây là tốc độ bình thường!”

Cảnh Vĩnh Phúc cúi đầu nói:

”Trận quyết chiến phải nhất định vào hai mươi ngày sau, không thể để đến hai mươi một ngày, tránh dẫm phải vết xe đổ của Hồi Lan khi chiếm đóng các quận của ta!”

Từ sau khi gặp chuyện, Ngô Tiên Tử liền không rời Cảnh Vĩnh Phúc nửa bước, nghe nàng nói vậy, liền hỏi:

”Hồi Lan cũng giống hai bộ tộc Khế Liệt Tát kia? Giết người, cướp bóc rồi bỏ đi? Vì sao còn nói quyết chiến?”

Trương Kỳ Thụy nói:

”Ngô tiên sinh có điều không biết.

Ba bộ tộc kia trở về, cho dù Bà La tộc có chiếm được tiện nghi, nhưng Mộc Tang thì tổn binh hao tướng, Tát Nặc Bối Lan mất Thất Hữu Dao Ma Tước Hồng, chắc gì họ chịu từ bỏ ý đồ?

Nếu chúng ta không tính toán mà cứ thế tiến vào lãnh địa Hồi Lan khiêu khích thì cho dù chúng chỉ muốn cố thủ cũng sẽ bỏ chạy về đại bản doanh, sau đó hợp lực cùng các bộ tộc khác mà phản kháng dữ dội.

Đến lúc đó kết cục của sáu quận phía Bắc nước Cảnh so với ba quận mà Tát Nặc Bối Lan từng chiếm có khi còn thảm hại hơn.

Cho nên điện hạ đặc biệt nhắc nhở ta phải đúng giờ gian, đảm bảo chắc thắng giết sạch bọn chúng, làm chúng trở tay không kịp.”

Ngô Tiên Tử gật đầu không hỏi nữa.

Cảnh Vĩnh Phúc cùng Trương Kỳ Thụy tiếp tục nói chuyện quân giới.

Tiểu Thúy mỗi một trở về.

“Tánh mạng Mục đại ca có thể giữ được rồi, nhưng 1 cánh tay coi như bỏ!”

Ngô Tiên Tử lại ảm đạm.

Cảnh Vĩnh Phúc trầm ngâm nói:

”Ta thấy tay kia của hần có thể dùng kiếm, thương tốt hơn, hy vọng hần không đến mức tinh thần sa sút.”

Nhưng bị thương vì đám người Thiết Kiếm Minh lên vào ám sát, vài vị thị vệ lại chỉ có thể nuốt hận không thể vì nước Cảnh mà ra sa trường.

29. Chương 29: Về Lại Kinh Thành

Lúc này, lại truyền đến cấp báo từ kinh thành:

Dự đế triệu Cảnh Vĩnh Phúc hồi kinh.

Ngay lúc mấu chốt, Cảnh Thân Mậu lại muốn Cảnh Vĩnh Phúc trở về, chắc chắn có ẩn tình.

Cảnh Vĩnh Phúc tinh tế hỏi, sau suy luận ra 2 khả năng:

Một là nước Cảnh đã phái sứ thần tới nước Tiếp thương nghị liên minh. Cảnh Thân Mậu vẫn chưa từ bỏ ý định gả nàng cho Lý Dịch.

Hai là chiến sự ở phía Bắc, quân Cảnh đã chiếm cứ ưu thế rõ ràng. Mà thầy trò Hỉ vương, Dự đế bắt đầu đấu đá nhau.

Cảnh Thân Mậu trước kia vẫn xem thường Cảnh Thân Uẩn, hiện tại chắc đã lĩnh giáo vài chiêu, chỉ sợ cũng chưa phải là những chiêu đáng sợ nhất.

Cảnh Thân Uẩn đẩy mười ba quận phía Bắc nước Cảnh vào tay Khế Liệt Tát.

Nếu không có Trương Kỳ Thụy đa mưu túc trí cố thủ Thường Lâm, chỉ sợ gót sắt Khế Liệt Tát sớm dày xéo nước Cảnh.

Tiếp theo Cảnh Thân Uẩn lại đòi lại 1 quận từ trong tay, giành inh công trạng cùng uy phong.

Sau lại đưa tin Khế Liệt Tát tấn công quận này, bức Dự đế phải ngự giá thân chinh, về phương diện khác, ép Trương Kỳ Thụy bỏ Thường Lâm đi cứu.

Nếu không có Lý Phỉ đánh bất ngờ, quân Cảnh thật không biết đến lúc nào mới có thể chiếm lại mười ba quận.

Hiện tại việc không thể giết ”anh hùng kháng Khế” hồi kinh, đối với Cảnh Thân Mậu mà nói, có thể càng thêm nguy hiểm hơn so với chiến sự tại phía Bắc nước Cảnh.

Trương Kỳ Thụy nói:

”Điện hạ cứ yên tâm hồi kinh, chiến sự nơi này mặt tướng nhất định đem hết toàn lực.”

Cảnh Vĩnh Phúc do dự.

Nàng ở lại đây cũng không giúp được gì.

Trương Kỳ Thụy sẽ không để nàng ra tiền tuyến.

Cho dù hấn làm vậy thì Ngô Tiên Tử cũng không chịu.

Chỉ là Cảnh Vĩnh Phúc rất kỳ vọng có thể tận mắt chứng kiến quân Cảnh trăm tướng đoạt cờ trong trận công phạt sắp tới.

Nếu nàng hồi kinh, Thủy tỷ chắc chắn không thể đồng hành, Mục Vô Danh còn bị thương nặng, mà Thiết Kiếm Minh thì tuyệt sẽ không tha nàng thuận lợi hồi kinh.

Một vạn quân giáp đen được Dự đế cấp nàng cũng không muốn đem theo về kinh vì sẽ ảnh hưởng đến binh lực ở miền Bắc này.

Sau một canh giờ đắn đo, Cảnh Vĩnh Phúc quyết định,

”Ta có thể hồi kinh, nhưng không phải ngay lập tức.

Mong rằng Trương tướng quân phân cho ta ba ngàn quân sĩ, ta sẽ tự an bài, đến hạn hai mươi ngày quyết chiến, ta sẽ rời đi.”

Trương Kỳ Thụy nói:

”Điện hạ khi tới, dẫn theo một vạn quân giáp đen, mang đi toàn bộ cũng không sao.”

Cảnh Vĩnh Phúc cười nói:

”Ta chỉ cần ba ngàn, còn lại sẽ ở lại đây, tướng quân sẽ rất cần binh lực mà!”

Trương Kỳ Thụy tiếp tục khuyên bảo, thấy nàng kiên quyết, nhân tiện nói một câu:

”Mặt tướng quyết định điều Tề tướng quân hộ tống điện hạ hồi kinh, xin điện hạ chớ từ chối.”

Tề tướng quân là vị tướng tâm phúc của Trương Kỳ Thụy.

Cảnh Vĩnh Phúc suy nghĩ, hay là quân giáp đen không bằng quân của tướng Tề?

Bất quá, ba ngàn quân cũng không phải con số lớn, không ảnh hưởng đến thực lực quân Cảnh.

Nàng lập tức cảm tạ ý tốt của Trương Kỳ Thụy, cuối cùng nói lớn tiếng ọi người cùng nghe:

”Hôm nay ta vì nhiệm phong hàn, nghỉ tạm mấy ngày rồi sẽ đi.”

Trương Kỳ Thụy hiểu ý mà đi.

Hai mươi ngày đêm, có thể làm rất nhiều chuyện.

Tỷ như nói có thể làm mạnh một đội ngũ, tinh thực một trận thức; có thể nghiên cứu chế tạo ra một loại quân giới, sản xuất hàng loạt; càng có thể phát sinh rất nhiều ý tứ, sự tình.

Nhân Mục Vô Danh bị thương, Cảnh Vĩnh Phúc phát hiện ra Dương Ký.

Sau sự cố mấy ngày, Mục Vô Danh vẫn phải ở trong quân trướng.

Người này thường xuyên xuất hiện, cuối cùng bị đưa tới cho nàng hỏi chuyện.

Lúc đầu Dương Ký còn không chịu thừa nhận thân phận, nhưng lời lẽ giáo hoạt cũng không qua mắt được Cảnh Vĩnh Phúc.

Cuối cùng hấn thừa nhận là người liên lạc do Lý Phỉ phái tới.

Thư của Nhược phu nhân cũng đúng là từ hấn đưa cho Mục Vô Danh.

Đêm hôm sau, Dương Ký lại nói cho nàng biết sau khi bị thương Lý Phỉ bị Lý Dịch gọi trở về kinh thành.

Lý Dịch thu hồi quân ấn của Lý Phỉ nhưng không trách phạt.

Sứ giả nước Cảnh đã đến kinh thành và được Lý Dịch dùng lễ trọng chiêu đãi.

Một việc khác là chuyện Ngô Tiên Tử nuốt lời, bắt đầu truyền thụ thượng thừa võ học phái Thủy Nguyệt cho A Căn và Tiểu Thúy.

Thời gian thấm thoát trôi, sáng sớm ngày thứ hai mươi, Từng Hùng chỉnh quân xuất phát.

Lúc này Cảnh Vĩnh Phúc cũng ngồi trong xe ngựa như mọi khi nhưng bên người lại thiếu đi Thủy tỷ cùng đầu bếp.

Tiểu Thúy cũng lần đầu tiên tách ra khỏi A Căn.

Mục Vô Danh thì nằm trong xe, ngược lại, Ngô Tiên Tử cưỡi ngựa đi theo.

Thượng Thủy từ sau khi thành tù nhân, bị phế võ công, lại bị biến thành “chuột thí nghiệm” của Tiểu Thúy, cũng bị mang theo về kinh thành.

Cảnh Vĩnh Phúc rời đi không lâu, quân của Trương Kỳ Thụy chính thức cùng quân Khế Liệt Tắt quyết chiến, đồng thời tấn công sáu quận.

Nàng mặc dù không nghe thấy tiếng chém giết từ chiến trường, nhưng có thể cảm thấy tim đập đặc biệt mau.

Đây là loại dự cảm không tốt.

Khi đoàn người ngựa tiến vào khu rừng thì dự cảm của nàng được chứng thực.

Theo hiệu lệnh của quân tiên phong, toàn quân dừng lại.

Cảnh Vĩnh Phúc ra khỏi xe thăm dò.

Từng Hùng đã lệnh cho quân sĩ dựng khiên lên.

Từng Hùng nói với nàng:

”Rừng cây phía trước có phục binh, để quân ta đi trước.

Hiện tại mặt tướng sợ bọn họ bắn tên đả thương người, cho nên mệnh các huynh đệ, không, các quân sĩ dựng khiên.”

Cảnh Vĩnh Phúc gật đầu, trầm ngâm nói:

”Lui lại một trăm bước, đóng quân tại chỗ.”

Từng Hùng theo lời.

Cảnh Vĩnh Phúc trở lại xe ngựa, cân nhắc: xem ra nàng dẫn quân hồi kinh là đúng rồi!

Sớm biết mục tiêu của Thiết Kiếm Minh là nàng, nàng hồi kinh cũng có nghĩa là mang lực lượng võ lâm cách xa chiến trường phía Bắc nước Cảnh.

Khi trên chiến trường đều là quân chính quy, thắng lợi tất càng nghiêng về Cảnh.

Xe ngựa quay lại, một trăm bước thì dừng.

Cảnh Vĩnh Phúc nói với Tiểu Thúy:

”Hiện tại người phải nhớ! Với địch nhân không thể thủ hạ lưu tình.

Tính mạng ba ngàn quân sĩ tất cả đều trong tay người!”

Tiểu Thúy trầm trọng gật đầu, mang theo gánh nặng trong lòng quay vào phía trong lấy ra một bình sứ đưa cho Cảnh Vĩnh Phúc, rồi sau đó đi ra khỏi xe ngựa.

Cảnh Vĩnh Phúc theo nàng ra, nói với Ngô Tiên Tử đang cảnh giới:

”Làm phiền Ngô tiên sinh !”

Ngô Tiên Tử vừa thấy Tiểu Thúy xuống xe liền biết ý định của Cảnh Vĩnh Phúc, lập tức không nói lời nào đưa một tay cho Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy lấy một viên thuốc bỏ vào lòng bàn tay bà:

”Còn đây là thuốc giải!”

Từ sau sự việc của Thương Thủy, Ngô Tiên Tử luôn không ăn những thứ đã qua tay Tiểu Thúy.

Lần này, bà lại không chút do dự nuốt viên thuốc nàng đưa, rồi đưa tay ôm eo Tiểu Thúy phi thân mà đi, sau vài lần lên xuống đã biến vào rừng.

Quân sĩ của Từng Hùng lần đầu nhìn thấy thân pháp như vậy, bất giác đều đưa mắt nhìn theo.

Bọn họ đều chưa biết, so với hai mươi ngày khổ huấn vừa qua, so với thời gian chiến đấu gian nan trên tiền tuyến phía Bắc nước Cảnh, nhiệm vụ hộ tống Cảnh Vĩnh Phúc hồi kinh càng gian nan.

Số phục binh trong khu rừng trước mặt không nhiều lắm. Lúc này, điều nguy hiểm thực sự vẫn còn ở phía sau lưng.

Nếu Hồi Lan không tiếc tổn thất binh lực, đuổi bắt bằng được công chúa nước Cảnh thì Cảnh Vĩnh Phúc chỉ còn đường chết, thậm chí còn ảnh hưởng đến thế cục phía Bắc nước Cảnh.

Một trận khói nhẹ lan nhanh, trong rừng cây truyền ra tiếng đao kiếm chạm nhau.

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn về phía ấy, nói với Từng Hùng nói:

”Mau ra lệnh cho toàn quân ăn giải dược rồi lên đường, không được chần chờ!”

Từng Hùng vội vàng tiếp lời mà đi.

Quân sĩ dùng giải dược xong cũng là lúc Ngô Tiên Tử mang Tiểu Thúy trở lại.

Cả hai trên người không bị thương nhưng vẻ mặt rất nghiêm trọng.

Ngô Tiên Tử nói:

”Tất cả đều là cao thủ của Thiết Kiếm Minh, cũng may Tiểu Thúy có đủ độc dược!”

Cảnh Vĩnh Phúc gật đầu:

”Chúng ta mau rời khỏi nơi đây, nhanh chóng hồi kinh!”

Tiểu Thúy trở về xe ngựa, nghiêm túc nói:

”Ta giết hơn hai mươi người!

Nhưng ta không giết bọn hần, bọn hần cũng sẽ giết chúng ta.

Bọn hần ra tay âm độc, nếu không có Ngô Tiên Tử, ta chưa kịp bỏ độc đã bị bọn hần giết!

Những người này cũng có người nước Cảnh!

Vì sao thân thủ tốt như vậy lại chịu làm việc này?”

Cảnh Vĩnh Phúc thở dài:

”Nếu một quốc gia toàn những kẻ như vậy thì quốc gia ấy cũng xong rồi.”

Nàng cảm thấy lạnh người.

Không thể ngờ dã tâm của Bàng Long lại lớn đến vậy.

Đội quân của Từng Hùng bình yên đi qua khu rừng, độc của Tiểu Thúy có thể kéo dài ba, bốn canh giờ.

Đối với Cảnh Vĩnh Phúc mà nói, như vậy cũng đã đủ.

Cũng đêm nay, Trương Kỳ Thụy thành công thu phục mười ba quận.

Từ đó, chiến dịch phía Bắc nước Cảnh chấm dứt.

Cảnh Khế song phương có thể nói không có ai thắng.

Mười ba quận nước Cảnh thì bị cướp bóc nặng nề, tám bộ tộc Khế Liệt Tát thì nội chiến.

Nếu muốn nói người thắng, kỳ thật chỉ có Bà La bộ tộc.

Bồ Bồ Nhi với binh lực mỏng yếu lại đạt được lợi ích lớn nhất.

Hoàng kim bạc trắng ở thảo nguyên không nhiều tác dụng, nữ nhân có khả năng sinh sản mới là có giá trị.

Ra khỏi khu rừng, Cảnh Vĩnh Phúc lại bị phục kích một lần nữa.

Tuy rằng không rõ thân phận đối phương, nhưng kẻ có thể ở nước Cảnh tổ chức ra đội ngũ quy củ như vậy, ngoài Hỉ vương không có người thứ hai.

Trên sườn núi trống trải, Từng Hùng cùng các quân sĩ lần đầu tiên lãnh hội thành quả của hai mươi ngày khổ huấn.

Đội quân của Từng Hùng cứ ba người thành một tổ, ba tổ thành một đội, lấy trận hình tam giác cấu thành Liên Hoàn Trận.

Trong ba người có một người cầm thương chủ công, thương pháp mà Thủy tỷ nghiên cứu ra chỉ công không thủ.

Hai người khác một tay cầm thuẫn, một tay cầm kiếm.

Ba người phối hợp vừa đánh vừa che chắn lẫn nhau. Tuy có thương vong, nhưng luôn phải lấy trận thức này mà hợp lực tác chiến.

Đa phần độc dược của Tiểu Thúy đã dùng tại trận trước, giờ phút này chỉ còn một ít, không đủ để bỏ độc hết đối thủ.

Nàng chỉ thay Ngô Tiên Tử đứng bên cạnh Cảnh Vĩnh Phúc.

Một thân áo xám Ngô Tiên Tử ở tuyến đầu đánh đầu thắng đó không gì cản nổi.

Đây là lần đầu tiên Cảnh Vĩnh Phúc tận mắt chứng kiến quang cảnh chiến trường.

Bên tai là gió lạnh gào thét, tiếng binh lính hô hào, binh khí va chạm.

Trước mắt là cảnh chém giết máu đổ đầu rơi, sinh mệnh giây lát tiêu quên.

Một cái đằng thuẫn của quân sĩ bị đánh bay, một đạo máu tươi từ mặt hấn phun ra, nhưng không thể tưởng hấn vẫn tiếp tục chém giết.

Khi hấn ngã xuống về phía sau, đồng bạn lại tiến lên thay chỗ ...

Từng Hùng làm gương cho binh sĩ nên luôn ở hàng đầu, bị đối phương quây đánh rất ngặt.

Nếu không có Ngô Tiên Tử liên tiếp ở bên cứu cấp, nước Cảnh đã sớm mất đi một viên mãnh tướng.

Phía địch nhân rất dũng mãnh, nhưng so về thương vong thì cũng ko kém gì quân Cảnh.

Cảnh Vĩnh Phúc cố nén đứng lặng bên xe ngựa, xem người nước Cảnh cùng người nước Cảnh chém giết.

Quân của Từng Hùng binh lực yếu hơn nhưng vẫn đánh lui được quân địch, chết hơn trăm người, trọng thương hơn một ngàn người, tương đương với mất đi một nửa binh lực.

Bản thân Từng Hùng cũng bị thương nhiều chỗ.

Sau nghĩ lại, Cảnh Vĩnh Phúc vẫn thấy chuyện thất sách nhất của Hỉ vương là chiến dịch mai phục này.

Quận Lâu Thị của hấn bị Lý Phi đánh tan, số binh lực còn lại hấn đều dồn hết vào đây hòng cướp đi mạng sống của nàng.

Vậy mà lại bị nàng thắng mất.

Với khả năng và địa vị của mình, Hỉ vương sẽ lại tụ tập quân đội nhưng đã mất rất nhiều quân sĩ tâm phúc.

Hấn cũng sẽ không có lại thời cơ Khế Liệt Tát xâm lược với quy mô lớn như vừa rồi.

Cảnh Vĩnh Phúc cũng hiểu được chính mình nhỏ yếu, cũng không phải người lắm mưu nhiều kế.

Vậy mà đối với chiến sự, nàng lại thật là không biết tự lượng sức mình, cứ thể tham gia.

Cảnh Vĩnh Phúc rời đi, tâm trạng vô cùng bi phẫn.

Tùng Hùng cứng rắn nói:

”Điện hạ không cần quá sầu não.

Từ ngày nhập ngũ, ta và các quân sĩ đã nghĩ đến có ngày này.”

Cảnh Vĩnh Phúc mắt đỏ lên, nàng biết kỳ thật Tùng Hùng so với nàng càng bi phẫn hơn.

Những quân sĩ đã chết đều là những người từng cùng hấn vào sinh ra tử.

Bọn hấn lại không được chết ở chiến trường mười ba quận phía Bắc nước Cảnh, mà phải chết ở nơi này.

Đây là chiến tranh.

Sau những biến động này, Cảnh Vĩnh Phúc chỉ muốn từ bỏ tất cả.

30. Chương 30: Công Chúa Thành Kê Nói Nhiều, Tiểu Thúy Muốn Thành Lương Y

Cảnh Dự đế năm đông mạt thứ ba, Trương Kỳ Thụy đại thắng quân Khế Liệt Tát, thu phục mười ba quận phía Bắc nước Cảnh, được phong làm Trấn Quốc tướng quân.

Cùng năm này, Tiếp vương Lý Dịch phái sứ giả đến nước Cảnh cầu hôn kết thân.

Hoàng hậu nước Cảnh không muốn con gái phải gả đến nước Tiếp xa xôi, vì vậy, Cảnh Thân Mật chọn Cẩm Tú quận chúa gả cho Lý Dịch.

Nước Cảnh nghênh đón năm Gia Nguyên đầy niềm vui rộn rã.

Năm Gia Nguyên nước Cảnh có hai niềm vui lớn, một là thu phục mười ba quận hai là kết thân với nước Tiếp.

Năm mới vừa bắt đầu, Trương Kỳ Thụy khải hoàn hồi kinh, dân chúng kinh thành khắp nơi đều hoan hỉ nghênh đón, tiếng chiêng trống hòa trong tiếng pháo, tiếng hoan hô nhảy nhót thật rộn ràng.

Mọi người dường như đã sớm quên trước khi Trấn Quốc tướng quân hồi kinh, họ đã buồn thương cho đội quân của Tùng Hùng như thế nào.

Tùng Hùng tướng quân cùng các quân sĩ đã được Dự đế đích thân khen thưởng, nhưng vinh quang này cũng là nhờ trong quân có Cảnh Vĩnh Phúc.

Dân chúng bên đường không rõ tình hình chiến đấu tiền tuyến, thấy đội quân của Tùng Hùng hết một nửa bị thương, còn tưởng rằng đó là đội quân chuyên cứu thương.

Chiến sự phía Bắc nước Cảnh chấm dứt, thuộc cấp nơi tiền tuyến của Trương Kỳ Thụy đều được thăng quan ba cấp, riêng Tùng Hùng chỉ từ tứ phẩm võ tướng lên tam phẩm phó tướng.

Tùng Hùng không oán giận.

Khi Cảnh Vĩnh Phúc đến thăm, hấn nói:

”Kiến công lập nghiệp cố nhiên là để làm rạng rỡ tổ tông.

Nhưng đây không phải là điều tại hạ theo đuổi.

Đối với một quân sĩ mà nói, bảo vệ quốc gia mới là bình sinh chức trách duy nhất.

So sánh với những quân sĩ vô danh đã hy sinh, ta còn sống đã thực rất may mắn.”

Cảnh Vĩnh Phúc ảm đạm, Dự đề tụy rằng khao thưởng tam quân, nhưng trợ cấp quân sĩ hy sinh thì lại rất ít.

Người chết thì đã xong chuyện nhưng thân quyến họ còn sống, sao có thể không lo.

Lại còn nạn dân ở 13 quân sau những cướp bóc vừa rồi, cuộc sống thật bấp bênh.

Nàng đối với Dự đề thực thất vọng.

Hỉ vương Cảnh Thân Uẩn từ sau khi hồi kinh vẫn lấy cố bị thương nặng không lộ diện.

Dự đề phái cung đình thị vệ đến Hỉ vương phủ với danh nghĩa là để bảo vệ vương gia.

Nhưng thế lực Thiết Kiếm Minh thực không nhỏ, muốn động thủ với Hỷ vương, chỉ những thị vệ này là chưa đủ.

Cảnh Vĩnh Phúc kiến nghị Dự đề phái người liên hệ các đại môn phái nước Cảnh, kêu gọi bọn họ vì triều đình góp sức, Dự đề làm theo.

Đám người Thủy tỷ cũng ở trong cung Vĩnh Phúc, hàng ngày chứng kiến Cảnh Vĩnh Phúc làm việc theo 1 lịch trình phi thường.

Buổi sáng gặp Cảnh Thân Mậu, cùng hắn ăn trưa, buổi chiều ở Vĩnh Phúc cung đọc sách, sau bữa cơm tối có khi Cảnh Thân Mậu sẽ đến gặp nàng.

Hoàng hậu nước Cảnh khi gặp lại Cảnh Vĩnh Phúc đã miễn lệ vấn an hàng ngày cho nàng.

Nói là nàng đã lặn lội đường xa, cần tĩnh dưỡng, không nên để cơ thể mệt nhọc.

Cảnh Vĩnh Phúc cũng chán ghét việc gặp bà ta.

Nhân hoàng hậu lãnh đạm với nàng, lại thêm Cảnh Thân Mậu bận xử lý mọi việc hậu chiến, những bọn tỷ muội ở hậu cung cũng không thường xuyên tới gặp Cảnh Vĩnh Phúc.

Chỉ có Cẩn Tú quận chúa là ngoại lệ.

Trước khi được hứa gả cho Tiếp vương Lý Dịch, nàng ấy đã nghe bọn hoạn quan cung nữ trong cung nói chuyện năm đó Lý Dịch từng xin ban hôn với Cảnh Vĩnh Phúc.

Kết quả, nàng ấy xem Cảnh Vĩnh Phúc như cái gai trong mắt, luôn tìm cơ khiêu khích.

Cẩn Tú quận chúa oán hận nàng cũng có thể lý giải.

Thứ nhất, nàng từ một "dân đen" nhanh chóng trở thành ái nữ của Dự đề, chiếm mất không biết bao nhiêu tình thương của phụ hoàng vốn dành cho Cẩn Tú quận chúa.

Thứ hai, nàng từng không nhận lời cầu hôn của Lý Dịch, người mà Cẩn Tú quận chúa sẽ được gả cho. Đây cũng là điều đáng hận nhất về nàng của Cẩn Tú quận chúa.

Chỉ có điều một quận chúa xinh đẹp tôn quý bỗng nhiên biến thành độc phụ lười dài, Cảnh Vĩnh Phúc có phần không quen.

Ngoại trừ trầm mặc, nàng thực chẳng việc gì để nói với tiểu nữ tử không đứng chạy đến kiếm chuyện ấy cả.

Nàng muốn trả lời lại một cách mỉa mai thực dễ dàng, nhưng việc ấy chẳng có một chút ý nghĩa gì với nàng.

Cẩn Tú quận chúa chung quy cũng sẽ phải rời khỏi tầm mắt của nàng, gả đến nước Tiếp xa xôi không hẹn ngày về.

Cho nên Cảnh Vĩnh Phúc không chỉ im lặng nghe mà còn ngăn chặn ý đồ bỏ độc nàng ta của Tiểu Thúy, mỗi ngày lại còn lệnh cho cung nữ chuẩn bị trà bánh cho nàng ta.

Cẩn Tú quận chúa Cảnh Vĩnh Cẩn sau mấy ngày la mắng lại thay đổi phương châm.

Cảnh Vĩnh Cẩn phát hiện Cảnh Vĩnh Phúc thờ ơ với lời nói của nàng liền không hề quấy rầy Cảnh Vĩnh Phúc nữa mà chuyển sang làm Cảnh Vĩnh Phúc phải thức khuya dậy sớm.

Chiều này đối với kẻ lười như Cảnh Vĩnh Phúc lại có tác dụng.

Một ngày sau khi Cảnh Vĩnh Phúc có đôi mắt cú mèo vì thiếu ngủ, Cảnh Vĩnh Cẩn liền không cần thận sinh bệnh.

Tiểu Thúy tự ý “bố trí thỏa đáng” Cảnh Vĩnh Cẩn xong thì nói với Cảnh Vĩnh Phúc:

”Vẫn là bỏ độc nàng ta là tốt nhất!”

Sau khi từ biên giới phía Bắc nước Cảnh trở về, Tiểu Thúy từng quyết tâm nghiên cứu y thuật cứu người, nhưng quyết tâm này cuối cùng đã bị Cảnh Vĩnh Cẩn làm tan biến.

Từ đây, Tiểu Thúy lại kiên định theo trường phái độc y.

Cảnh Vĩnh Phúc cảm thấy bất an.

Một cô gái tốt tính, thiện lương như vậy, vốn đã muốn trở thành lương y phương danh thiên hạ, lại bị nàng dẫn sang lối độc y.

Cảnh Vĩnh Cẩn nghỉ bệnh được 1 ngày thì Cảnh Vĩnh Phúc dắt theo Tiểu Thúy thăm viếng Thái y viện.

Hai người đi vào lúc nghỉ trưa, chỉ có hai gã Thái y đang trực ở đó.

Những Thái y bình thường trong cung đều mặc trang phục dành cho quan tam phẩm, mà hai người Cảnh Vĩnh Phúc lại là những gương mặt xa lạ, đều không mặc cung phục.

Cho nên Thái y cho rằng các nàng là người được một quý nhân nào đó trong hậu cung sai đến.

Thái y trẻ hơn thì lễ với Cảnh Vĩnh Phúc, kẻ còn lại khinh khỉnh liếc bọn nàng một cái rồi ngó lơ không để ý.

Thái y trẻ tuổi cất tiếng hỏi:

”Hai vị cô nương là lần đầu đến Thái y viện, vị này là Thái y thủ phụ Bao Duyên Xuân của chúng ta, ta là Cổ Lăng.

Lúc này Bao Thái y đang bận việc.

Không biết tài ta có thể vì hai vị cô nương mà cố gắng sức lực không?”

Cảnh Vĩnh Phúc cùng Tiểu Thúy đồng thời đưa mắt nhìn Bao Duyên Xuân, Thái y thủ phụ, cũng chính là Thái y số 1 trong viện.

Nghĩ lại hẳn nếu không có vài phần tài cán, sẽ không đảm đương nổi cái chức Thái y thủ phụ, lại càng không kiêu căng như thế.

Chỉ thấy Bao Duyên Xuân đầu bạc da mồi nhưng nét mặt thanh tú, so với những người cùng tuổi khác cách biệt một trời một vực.

Hắn đang chấp bút viết khá nhanh, không biết viết cái gì.

Cổ Lăng gặp ánh mắt hai người thì xấu hổ cười:

”Hai vị cô nương là tới tìm Bao Thái y, vậy hãy thư thả chờ một lát, để Bao Thái y viết xong đã.”

Cảnh Vĩnh Phúc cười nhẹ:

”Cố Thái y không cần tiếp chúng ta, hãy đi làm chuyện của người đi!”

Nàng tìm ghế ngồi xuống, Tiểu Thúy cũng yên lặng đứng phía sau nàng.

Cổ Lăng ngẩn ra, lập tức xoay người bưng hai chung trà đưa tới,

”Vậy mời hai vị cô nương chờ một chút.”

Đã hết 2 lượt trà mà Bao Duyên Xuân vẫn còn viết.

Tiểu Thúy có điểm khó chịu.

Cảnh Vĩnh Phúc quay đầu nhìn nàng, thấy như thề thì liền đứng dậy nói:

”Tiểu Thúy, chúng ta về thôi.”

Cố Lăng nghe thấy thì chạy lại ra vẻ khách khí, Cảnh Vĩnh Phúc cười nói:

”Không sao, bản cung chợt nhớ còn chút chuyện cần làm, về sau sẽ lại đến.”

Cố Lăng nghe vậy thần sắc biến đổi, lại muốn quỳ hành lễ.

Cảnh Vĩnh Phúc ngăn lại:

“Không cần đa lễ.”

Nàng liếc mắt về phía Bao Duyên Xuân.

Hắn có khê khượng bút nhưng rồi lại tiếp tục viết.

Cảnh Vĩnh Phúc nói với Cố Lăng:

”Cố Thái y yên tâm.”

Câu này nàng không nói hắn cũng hiểu được, nàng không phải đến để tra xét.

Cố Lăng tiễn hai người, tới cửa Thái y viện bèn hỏi:

”Còn chưa biết quý nhân là ai.”

Cảnh Vĩnh Phúc nói, Cố Lăng thần sắc đại biến.

Những ngày gần đây tên Cảnh Vĩnh Phúc ở Cảnh cung so với các quý nhân nường nường càng ấn tượng hơn.

Sau khi hỏi rõ thời gian trực lần sau của Bao Duyên Xuân, Cảnh Vĩnh Phúc mang theo Tiêu Thúy đang nghỉ hoặc trở về.

“Bình cô, cuối cùng là có chuyện gì?”

Được nửa đường Tiêu Thúy nhin không được mới hỏi.

Cảnh Vĩnh Phúc cười nói:

”Người không tắm rửa, Bao Thái y chê người thôi!”

“Không phải chứ, ta...”

Tiểu Thúy bỗng nhiên sáng tỏ,

”Hắn nghe thấy vị độc được trên người ta?”

Cảnh Vĩnh Phúc cố ý giễu cợt nàng:

”Người ta là Thái y cứu người, lại là thủ phụ, thấy một tiểu độc y, không trực tiếp đuổi ra cũng là nể mặt lắm rồi!”

Tiểu Thúy lầu bầu:

”Không đến mức vậy chứ?”

Cái mũi thính vậy sao?

Trong người ta không mang theo độc được.

Hắn lợi hại vậy sao?”

Cảnh Vĩnh Phúc thở dài:

”Người giỏi còn có người giỏi hơn (Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên).

Tuổi của hắn đủ làm ông người.

Cho dù không thường tiếp xúc với các loại thảo dược, nhưng đã làm y nhiều năm như vậy, cái gì mà chưa từng biết qua!”

“Lần sau người đi một mình đi.” Tiểu Thúy do dự.

Cảnh Vĩnh Phúc cười nói:

”Hiện tại Ngô Tiên Tử không ở đây, người liền bỏ ta một mình đi tới đi lui trong cung?”

“Được thôi được thôi, ta không rời người, đồ quý sợ chết!”

31. Chương 31: Lý Phi Cầu Thân

Tiểu Thúy lại chuyển hướng câu chuyện,

”Không biết Mục đại ca hiện tại ra sao,

Hai người này cũng thật là, tuy nói bị thương, nhưng chẳng lẽ sợ ở trong cung ta trị không hết cho hấn sao?

Nhất định là muốn đi tìm Dịch vương.

Ngô Tiên Tử càng kỳ quái, vừa hồi kinh liền bỏ lại ba chữ ‘Đi làm việc’ rồi biến mất!

Bà ấy không phải từng nói muốn bảo vệ người một năm sao?”

Trước mắt có vài hoạn quan đi qua, Cảnh Vĩnh Phúc dừng lại một chút.

Chờ bọn họ hành lễ đi xa nàng mới nói:

”Thông qua Dương Ký ta được mẹ ta hỏi đáp,

Tư Mã Thu Dịch căn bản không cầu xin Ngô Tiên Tử,

đó là bà ấy nói dối.”

Tiểu Thúy kinh ngạc.

Cảnh Vĩnh Phúc lại nói:

”Nhưng Ngô Tiên Tử cùng chúng ta đi biên giới phía Bắc nước Cảnh, ngoại trừ một chút quái gỡ, chưa bao giờ hại chúng ta.

Ngược lại còn giúp chúng ta không ít.

Tùy bà ấy đi thôi.”

Ở chung một thời gian, Cảnh Vĩnh Phúc đã xác định, Ngô Tiên Tử không muốn hại nàng mà là muốn tiếp cận Cảnh Thân Mậu.

Sau khi hai người trở lại Vĩnh Phúc cung, đã thấy Dương Ký đang đợi.

Hắn yêu cầu Cảnh Vĩnh Phúc xuất cung.

Cảnh Vĩnh Phúc hỏi hắn chuyện gì, hắn lại hỏi lại:

”Không biết điện hạ có bằng lòng gặp Tư Mã Thu Dịch?”

Cảnh Vĩnh Phúc ngẩn ra, Tư Mã Thu Dịch khi nào trở nên thân cận với Lý Phi?

Tiểu Thúy giật giây:

”Đi thôi! Đi thôi!”

Dắt theo rất nhiều thị vệ, Cảnh Vĩnh Phúc cùng Tiểu Thúy đi vào quán rượu nổi tiếng nhất kinh thành “Tam nguyệt phần hoa”.

Quán rượu này từ khi vừa đến kinh thành nàng đã nghe qua.

Hôm nay nàng mới sáng tỏ, phải gọi là "Tam Nguyệt dương hoa" mới đúng.

Khó trách nàng ở trụ lưu mở một tiệm rượu nhỏ đã bị theo dõi.

Khẳng định là nhà mẹ đẻ của mẫu phi Lý Phi - Dương thị gia tộc, ở Cảnh Tiếp hai nước kinh doanh vô số quán rượu.

Thấy nhiều quan binh đến, khách trong Tam nguyệt phần hoa lục tục rời đi.

Dương Ký vừa đến Tam nguyệt phần hoa liền đi vào trước để sắp xếp.

Khi hắn đi ra, trong quán đã ổn định hơn.

Điều này làm Cảnh Vĩnh Phúc nhớ tới Lý Phi, chỉ là trước mắt đã là đô thành nước Cảnh.

Cảnh Vĩnh Phúc cùng Tiểu Thúy xuống xe ngựa, dân chúng bên ngoài thấy hai nữ tử tuổi trẻ vào quán thì nhòm ngó bàn tán.

Dương Ký vào theo sau quản lý của quán.

Vị này dáng người béo lùn, tuổi khoảng trung niên.

Hắn làm bộ dáng cúi đầu khom lưng làm cho Tiểu Thúy e ngại liếc mắt một cái.

Trong lòng Tiểu Thúy, quản lý tốt nhất trên đời là người bên cạnh, người khác đều không thể so sánh.

Nhưng tiếc là Cảnh Vĩnh Phúc lúc ấy quá mức lông bông, ngay cả Hiên Viên cũng không đặt vào trong mắt.

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn Tiểu Thúy cười cười rồi bước vào quán rượu.

Nàng phát hiện Tam nguyệt phần hoa bố cục tương tự với quán rượu ngày nào.

Tiểu Thúy nhìn cũng thấy quen mắt.

Quản lý ở phía trước dẫn đường, miệng không ngừng giới thiệu, trình độ dài dòng này thật là trên tài Cảnh Vĩnh Phúc năm đó.

Theo lịch sử Tam nguyệt phần hoa nói đến hoàn cảnh, theo món ăn đặc sắc nói đến nơi sản xuất thực phẩm.

Nghe xong, Cảnh Vĩnh Phúc thuận miệng hỏi, nhờ đó mới biết, chính là Lý Phi sai người y theo quán nàng ngày nào mà dựng Tam nguyệt phần hoa.

Cảnh Vĩnh Phúc cảm thấy buồn cười.

Lên lầu hai, hai người tiến vào gian phòng lớn nhất.

Quản lý bèn cáo từ, khom người trở ra.

Dương Ký do dự một chút, nói với Tiểu Thúy:

"Tiểu Thúy cô nương, theo ta ra đây một chút."

Cảnh Vĩnh Phúc ngăn ra còn Tiểu Thúy cứ thế đi thẳng vào gian phòng phía trong,

"Ta nhìn trước xem."

Nàng ta xem xong thì vội đi ra, cổ quái nói:

"Ta cùng Dương đại ca đi ra ngoài, Bình cô nương tự chiêu đãi mình đi."

Cảnh Vĩnh Phúc hoàn toàn ngây người.

Người ở bên trong cũng không phải Tư Mã Thu Dịch!

Cửa sau lưng nàng nhẹ nhàng khép lại.

Trong phòng im ắng.

Nàng chậm rãi tiến tới một bước rồi dừng lại.

Qua thật lâu, tiếng nói uất giận của hắn vang lên:

”Còn không mau lại đây.”

Cảnh Vĩnh Phúc hít sâu một hơi, cúi đầu ngoan ngoãn đi vào.

Không ngờ Lý Phi lén lút chạy đến nước Cảnh!

Thật là...

Nhưng nàng vừa đi vào, thiếu chút nữa ngưng thở mà chết.

Gian phòng này lại giống như phòng ngủ, vốn không hề có ở quán rượu trước kia.

Nhưng không phải vì bố trí như vậy mà Tam nguyệt phần hoa trở thành thanh lâu!

Thân giường làm bằng gỗ lim khắc hoa, màn che hồng phấn, chăn và áo gối đều thêu uyên ương giỡn nước ...

“Phòng này có xứng với bốn vương không?” Hắn lại hỏi một câu.

Cảnh Vĩnh Phúc vội vàng ngó quanh, bắt gặp hắn thì lén lút liếc nhìn hắn một cái, rồi lại tăng lờ ngó quanh.

Nàng thầm nghĩ, không thể trách nàng.

Lý Phi hôm nay mặc toàn thân vàng nhạt, ở chung quanh đồ vật cũng 1 tông màu nhẹ nhàng tươi sáng tương tự, khó mà thấy ngay được.

Được rồi, thực ra là có thấy, bắt quá, nàng có điểm ngưng ngưng.

Cảnh Vĩnh Phúc không dám nhìn kỹ, chỉ sợ liếc mắt thêm một cái mặt nàng biến thành màu đỏ.

Từ ngày nàng hôn hắn, muốn kêu nàng lại như trước kia, tự nhiên nhìn hắn, thật sự rất khó.

Lý Phi dường như cũng thấy nàng đang xấu hổ, khôi phục thanh âm mát lạnh:

“Quán rượu này so với quán của người, cái nào tốt hơn?”

Cảnh Vĩnh Phúc trầm ngâm nói:

“Quy cách không khác. Chỉ là... quán của ta không có phòng như vậy ...”

“Đừng nói phòng này, nói bố cục dưới lầu.”

Hai người một hỏi một đáp, sau vài câu như vậy Lý Phi rốt cục im lặng.

Bắt quá, dù hắn nói thêm chuyện gì, Cảnh Vĩnh Phúc tám phần cũng đáp không hơn.

Trong lúc trầm mặc, Cảnh Vĩnh Phúc quan sát chân Lý Phi.

Hôm nay hắn mang giày vải, thật đúng là khó gặp.

Ánh mắt nàng thoáng chuyển, nhìn đến vạt áo vàng nhạt, cũng là mặt hàng bình thường.

Nhưng trên đời có thể đem mặt hàng bình thường này biến thành tuyệt sắc, cũng chỉ có hắn là một.

Lý Phi bỗng nhiên lại hỏi:

“Không dám ngẩng đầu sao?”

Cảnh Vĩnh Phúc lập tức ngẩng đầu lên, nhìn đến hắn thì ngưng thần.

Lý Phi ngồi ở phía trước cửa sổ, nghiêng nửa mặt nhìn nàng.

Một dây lụa xanh ngọc thả dài trên búi tóc, dưới cổ áo ngoài vàng nhạt lộ ra cổ áo màu trắng.

Quần áo giản dị tự nhiên bị hắn mặc vào thành ra phong lưu khác biệt.

Báo hại nàng lại cụp mắt xuống.

Lý Phi chậm rãi nói:

“Thân cũng đã thân, sao một chút cũng không dám nhìn ?”

Mặt Cảnh Vĩnh Phúc nhất thời chuyển hồng, cúi đầu nói:

”Người lại chạy tới đây làm gì?

Vạn nhất Cảnh Thân Uẩn biết người ở đây, tìm tới...

Đây là kinh thành nước Cảnh đó!”

”Bọn họ chỉ nói là Tư Mã Thu Dịch tới tìm người.

Bất quá Tư Mã tiểu Tử kia rồi cũng sẽ đến.”

Cảnh Vĩnh Phúc lập tức hiểu ra.

Dương Kỳ là cố ý hỏi câu ” bằng lòng gặp Tư Mã Thu Dịch không” .

Lý Phi lại đứng dậy, hướng nàng đi tới:

“Người cho là phụ hoàng của người làm sao ngồi trên ngôi vị hoàng đế ?”

Cảnh Vĩnh Phúc cảm thấy kinh hãi, chân không tự chủ bước lui.

“Dự để làm Hoàng Thượng nhiều năm như vậy, người cho là hấn dựa vào cái gì?”

Lý Phi đến gần thêm vài bước, gót chân Cảnh Vĩnh Phúc vấp phía sau loạng choạng.

Nàng quay đầu, thì ra đã lùi sát đến mấy cái ghế mà không biết.

Một bàn tay đặt lên vai nàng, nàng liền thuận thế ngồi xuống ghế.

Chờ nàng ngước lên, Lý Phi vẫn đặt 1 tay lên vai nàng, nhìn xuống hỏi:

“Ngồi ổn không?”

Nàng mới trả lời một chữ “Ngồi”, hấn liền cúi xuống.

Lòng của nàng vừa thấy xao xuyến nụ hôn kia đã liền cướp đi hô hấp của nàng.

Tóc hấn rủ xuống nhẹ nhàng, tinh tế đóng đưa theo từng cử động.

Nàng hơi hơi rút người lại, hấn liền buông ra nàng.

Nàng cúi đầu bắt đầu thở dốc, chỉ nghe hấn nói: “Lần sau vẫn nên là người hôn ta!”

Cảnh Vĩnh Phúc bật ho khan.

Lý Phi vội vàng đưa tay vỗ nhẹ nhàng sau lưng nàng, cúi đầu nói:

”Người đã quên sao, người nợ ta một năm, vốn chỉ là một năm.

Nhưng người nửa đường chạy thoát, còn chạy lâu như vậy.

Người nói ta nên tính thành bao nhiêu?”

Nàng đáp không được.

Hấn bỗng trong trẻo nhưng lạnh lùng nói:

”Lúc ta tìm được người lần thứ hai, đã thực hận không thể quăng người xuống biển, đem người đo xem biển sâu bao nhiêu.

Người đúng là đã cho ta thấy ta căn bản là vẫn có những việc làm không được.”

“Đến đây!” Hấn đưa tay cho nàng.

Nàng cầm tay hấn.

Hấn kéo lấy nàng.

Đúng là kéo nàng về hướng giường.

Cảnh Vĩnh Phúc tim đập dữ dội.

Lý Phi đoán được nàng nghĩ gì, lại cười,

“Sợ?”

Kết quả hắn lại đùa giỡn nàng.

Tới bên giường, hắn bèn nhắc chần lên, bao nàng thành bánh chưng.

Sau đó cứ thế ôm lấy, đá văng bức họa che cửa ngấm ở trên tường, lặc mình đi vào.

Trước mắt nàng nhất thời chỉ có một màu đen, chỉ nghe hắn thấp giọng nói:

“Chúng ta rời đi một lát. Ta đã dặn Dương Ký rồi.”

Cảnh Vĩnh Phúc “Ừ” một tiếng, sau đó tựa đầu vào trước ngực Lý Phi, tùy ý hắn mang nàng đi.

Chăn thực ấm áp, mà động tác Lý Phi thì rất nhẹ nhàng.

Đến một cái lỗ hổng, Lý Phi thả người nhảy qua, hai người cùng nhau rơi xuống.

“Phốc” một tiếng đã tiếp đất.

Lý Phi chạy vội, tiếng bước chân vang vọng.

Nghe giống như tiếng một loại nhạc khí xưa.

Thời gian không biết dài ngắn, nhưng Cảnh Vĩnh Phúc lại thấy cũng rất ngắn, thực là ngắn.

Lúc hai người dừng lại, đã đến một tòa phủ đệ.

Cảnh Vĩnh Phúc bỗng nhiên cười cười nói: “Người Tiếp quốc thực giống nhau mà!”

Lý Phi trầm giọng hỏi: “Người là nói Tư Mã gia?”

Nàng chỉ cười không nói.

Lý Phi cũng không thèm nhắc lại, phi thân một cái lại mang nàng lên nóc nhà.

Sau vài cái lên xuống nữa, thân pháp cực nhanh xẹt qua mái hiên, xẹt qua phố hạng, thẳng đến góc tây kinh thành.

Là một tòa phủ đệ thực yên lặng.

Lý Phi ôm cái bánh chưng Cảnh Vĩnh Phúc ngồi trên nóc nhà.

Dưới ánh tịch dương, y phục vàng nhạt của hắn nhuộm sắc hồng, tóc hắn phát phơ theo gió, môi mạc khê mím, một chút tươi cười thản nhiên làm tịch dương thất sắc.

”Đến Cảnh quốc vài lần mà còn chưa xem qua mặt trời lặn ở kinh thành.

May mắn nơi này cách xa nhà dân, bằng không chúng ta đã bị người ta phát hiện !”

Nàng thì thảo:

“Chính là đến đây xem?”

Hắn cười yếu ớt không nói gì, tay lại nâng nàng lên vài phần.

Cảnh Vĩnh Phúc mặt lập tức xoát hồng.

Hắn là cố ý đổi ra nơi này...

Nàng tựa đầu thật sâu vào chần, hắn lại theo chần nâng cằm nàng ra, cúi xuống khuôn mặt nàng, nhẹ nhàng hôn môi nàng, tóc hắn lướt qua mặt nàng, mơn man nhẹ nhàng.

...

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn hẩn ngẩng đầu hướng về phía chân trời, thật lâu bất động.
Nàng cũng chuyển mặt nhìn bóng tịch dương kia.
Ở biên giới đã xem qua, phía Đông nước Cảnh đã xem qua.
Tiểu Thúy mới trước đây còn cùng nàng nói mặt trời lặn là lòng đỏ trứng.
Giờ phút này mặt trời lặn trước mắt lại phá lệ diễm lệ.
Đang là mùa đông nhưng nàng lại cảm thấy ấm áp của mùa xuân.
Lại qua thật lâu, Cảnh Vĩnh Phúc vụng trộm liếc hẩn vài cái.
Lại thấy rõ chắn bọc nàng thật đúng là chắn uyên ương.
Mặt nàng lại hồng lên, nhưng không lùi vào trong chắn nữa.
Nàng nằm trong lòng hẩn, im lặng nhìn hẩn.
Lý Phỉ so với mặt trời lặn còn đẹp hơn, miệng mím phẳng phất nét cười nhạt.
Nàng thầm nghĩ, hẩn không phải Dịch vương thì thật tốt?
Thái dương dần dần xuống núi.
Trời chuyển sắc vàng, cam, cuối cùng màu đen bao phủ thành thị.
Hai người đường cũ mà về.
Trở lại Tam nguyệt phần hoa, Lý Phỉ ngồi ở bên giường, thái độ khó hiểu, mở chắn cho Cảnh Vĩnh Phúc rồi nói:
“Dường như có người đến .”
Nàng rồi lên:
“Còn không buông ta ra?”
Lý Phỉ nhìn nàng mỉm cười:
”Như vậy rất tốt.
Người như vậy thì ta cũng có hứng thú.”
Động tĩnh từ ngoài phòng truyền vào, giống như có không ít người lên lầu.
Cảnh Vĩnh Phúc nhú mày, có thể có đông thị vệ theo vào Tam nguyệt phần hoa như vậy hẩn là một nhân vật không thua kém nàng.
Nàng đang suy nghĩ, không đề phòng Lý Phỉ đem nàng cuộn lại trong chắn, khẽ nói:
“Người đến từ nơi người đi, ta ra đây.”
Hẩn xoay người một cái màn che trước mắt nàng hạ xuống.
Người đã tới ở cửa, dừng lại.
Lại nghe thấy thanh âm sắc nhọn của một vị hoạn quan:
“Gian phòng này cửa đóng, nàng nhất định ở bên trong.”
Giọng trang nghiêm của một cô gái trẻ tuổi cất lên:
“Truyền!”
Hoạn quan đề cao giọng nói:
“Người ở bên trong nghe đây, đây là gian phòng Quỳnh Văn điện hạ muốn dùng...”
Dương Ký ở bên nói:

“Huệ Phúc điện hạ đã sớm đi rồi, phòng này vốn không có động tĩnh .”

Hoạn quan cười lạnh:

“Vậy người canh ngoài cửa làm gì?”

Dương Ký đứng mức đáp:

“Chúng ta đang đợi điện hạ trở về dùng bữa!”

Một khác hoạn quan lạnh lùng nói:

“Dài dòng với bọn họ làm gì, vào trong thì biết!”

Tuy rằng lời nói bất kính, nhưng đám hoạn quan vẫn chung quy không dám phá cửa mà vào.

Cảnh Vĩnh Phúc ở trên giường nhúc nhích người.

Lý Phỉ còn dám đùa giỡn nàng!

Lấy Lý Phỉ tu vi,

Cho dù không biết người đến là Quỳnh Văn công chúa, cũng nên biết đó là một nữ tử tuổi trẻ.

Hắn lại càng muốn đem nàng đặt ở trên giường, kéo màn che lại.

Nàng đang muốn xuống giường, lại nghe Lý Phỉ bên gian ngoài mát lạnh nói:

”Như thế nào lại có một vị công chúa đến thăm?”

Bất quá vị công chúa này tính tình hơi làm lớn một chút.

Quản lý, cứ theo quy củ mà làm!”

Ngoài cửa quản lý nói:

“Thỉnh công tử trả phí chỉ điểm nhạc nghệ, trăm kim ngân; kỳ nghệ, trăm kim ngân; thư nghệ, trăm kim ngân; họa nghệ, ngàn kim ngân.”

Cảnh Vĩnh Phúc thiếu chút nữa cười đến ra tiếng, nhanh che miệng lại, thu chân lại trên giường.

Bên ngoài Quỳnh Văn công chúa Cảnh Vĩnh Văn tựa hồ ý bảo hạ nhân.

Hoạn quan nói:

“Mở cửa! Còn sợ điện hạ không thưởng vài cái đánh?”

Lý Phỉ lạnh lùng nói:

”Đánh thưởng?”

Vẫn là mời điện hạ hồi cung đánh thưởng đi!

Bản công tử không rảnh phụng bồi!”

“Không phải là loại làm xiếc thu tiền ...”

“Ba” một cái tát mạnh cắt đứt lời hắn đang nói.

Cảnh Vĩnh Văn trầm giọng nói,

”Hạ nhân vô lễ, thỉnh công tử bao dung.

Không biết bản cung hiện tại có thể tiến vào thỉnh giáo công tử tứ nghệ không?”

Lý Phỉ trầm ngâm nói:

“Quản lý, mời điện hạ vào!”

Cửa bị mở ra thật lâu, cũng trầm mặc thật lâu.

Cảnh Vĩnh Phúc có thể tưởng tượng Lý Phỉ đã làm những người vừa thấy rung động thế nào.

Ngày đó nàng gặp hắn lần đầu, cũng không dám nhìn thẳng vào hắn.

Mà giờ phút này Lý Phỉ tuy rằng quần áo mộc mạc, e rằng sự mộc mạc kia lại bị hắn làm thành vân đạm phong thanh, phiêu dật thanh nhã.

Nghệ sư, thật là có chút giống.

Nếu có thể đem ánh mắt gian bức người che dấu quý khí thì càng giống.

Sau một lúc trầm mặc đáng kể, Cảnh Vĩnh Văn không biết đang nói cái gì:

”Phí công tử phong độ bất phàm, bản cung lúc trước thất lễ.

Xem ra vẫn là Huệ Phúc có bản lĩnh.”

Lý Phỉ không trả lời.

Có thể là hoạn quan thần sắc không đúng, Cảnh Vĩnh Văn trầm giọng nói:

“Các người lui ra trước!”

Tiếng chân bước, nhưng không có tiếng đóng cửa, càng không có thanh âm của Lý Phỉ, chỉ nghe Cảnh Vĩnh Văn lại nói:

”Muội muội kia của ta không biết là số khổ hay số tốt...”

Sau khi nàng nhiều năm thất lạc vất vả trở về cung, ta vốn định làm thân.

Hôm nay lại nghe nói nàng xuất cung.

Ta lo lắng nàng không biết khiêm nhượng, gặp chuyện không may nên đuổi theo đến đây.

Thấy được công tử ta mới biết ta lo lắng dư thừa.”

Cảnh Vĩnh Phúc ôm chần im lặng.

Cảnh Vĩnh Văn cũng có hôm nay!

Mới mấy câu đã muốn có chút nói năng lộn xộn.

Lý Phỉ vẫn như cũ không nói gì, Cảnh Vĩnh Văn ngồi thật lâu, lại nói:

”Nghe khẩu âm của công tử, không giống người nước Cảnh, Có điểm giống người nước Tiệp.

Không biết có phải công tử cùng muội muội ta kết bạn ở Tiệp quốc?”

Lý Phỉ trong triều nhưng lạnh lùng một tiếng “Ừ” .

Cảnh Vĩnh Văn liền im bắt.

Cảnh Vĩnh Phúc lại cảm thán, Lý Phỉ lần đầu gặp người ta đều lãnh đạm như thế, ít lời như thế.

Sau một đoạn nặng nề nữa, Cảnh Vĩnh Văn nói:

“Phí công tử chẳng lẽ thực sẽ vì là tiền mà cam làm nghệ sư sao?”

Lý Phỉ thản nhiên nói,

“Người không có tâm thỉnh giáo, mời trở về đi!”

Cảnh Vĩnh Văn cúi đầu nói:

“Ta vốn là vì muội muội mà đến, một khi đã như vậy, cũng không quấy rầy công tử nữa!”

Nàng đứng lên, đi chậm rãi từng bước rồi dừng lại nói:

“Gian bên trong dùng để làm gì?”

Cảnh Vĩnh Phúc ôm chần cả kính, nếu Cảnh Vĩnh Văn đi vào, nhìn thấy nàng trên giường, không biết sẽ nghĩ thế nào?

Lại nghe Lý Phỉ cười nói: “Ta cùng tiện nội cùng tới kinh thành, phòng trong tất nhiên là chỗ vợ chồng ta nghỉ ngơi!”

Cảnh Vĩnh Phúc gương mặt cứng đờ, Cảnh Vĩnh Văn biểu tình cũng không có sai biệt.

“Nguyên lai... Như vậy...”

Lý Phỉ nói:

“Vợ chồng ta vốn định du ngoạn các nơi, rốt cuộc vẫn là nước Cảnh con người đáng yêu, phong cảnh kiêu diễm.”

Cảnh Vĩnh Phúc cắn môi dưới, Lý Phỉ đùa giỡn nàng, muốn đùa giỡn tới khi nào?

Cái gì mà con người đáng yêu, phong cảnh kiêu diễm?

Nam nhân họ Lý quả nhiên đều không biết xấu hổ, những lời như vậy cũng nói được!

“Khụ!”

Cảnh Vĩnh Văn cũng đỏ mặt, nói vài lời cáo từ rồi vội vàng rời đi.

Nàng ta vừa đi, quản lý hoặc Dương Ký chờ sẵn bên ngoài liền đóng cửa lại.

Tiếng bước chân xa dần, Cảnh Vĩnh Phúc tung chăn nhảy ra ngoài màn che, bỏ nhào đến trước người Lý Phỉ, đắm vào ngực hắn.

Bất quá nàng chưa kịp đánh đến người hắn, Lý Phỉ đã cực nhanh bắt lấy nắm đấm bé nhỏ của nàng, khẽ nhú mày nói:

“Vết thương còn chưa lành, không thể bị người đánh trúng.”

Cơn tức của nàng cơn tức nhất tiêu tan, nhìn bộ ngực nở nang của hắn phập phồng dưới áo, nghĩ đến ngày ấy nhìn thấy vết thương, nàng bất giác ngậy người, trên mặt dần dần nóng lên.

“Nghĩ cái gì vậy?”

Hắn vừa hỏi vừa mở từng ngón tay của nàng ra, mười ngón giao giao cọ cọ.

Cảnh Vĩnh Phúc phục hồi tinh thần, rút tay ra, oán hận nói:

“Người nói cái gì mà con người đáng yêu phong cảnh kiêu diễm chứ hả!”

Hắn cười nói:

“Muốn thử một chút sao?”

“Người!”

Cảnh Vĩnh Phúc nổi giận, xoay người không nhìn tới vẻ mặt đùa cợt của hắn, lại bị hắn theo phía sau ôm lấy.

Chỉ nghe hắn thấp giọng, lời nói nhỏ nhẹ:

“Muốn ta thật sự hứng thú với con người đáng yêu phong cảnh kiêu diễm của nước Cảnh sao?”

Nàng cảm thấy bồn loạn, bên tai phà đến hơi thở ấm áp của hắn, sau lưng bị hắn ôm sát, hai tay hắn đang ôm lấy cổ nàng.

“Lỡ tai làm sao lại hồng như vậy?”

Cảnh Vĩnh Phúc vừa định nói buông ra, tay nàng mới đáp lên tay hắn, vành tai đã có cảm giác vô cùng kỳ dị làm cả người run lên, thân thể bắt đầu tê dại.

Nàng không khỏi nắm chặt tay hắn, thanh âm run rẩy:

“Buông ... Buông ra...”

Hắn lại mơ hồ không rõ nói:

“Không cần nói.”

Lúc nàng cơ hồ tê liệt trong vòng tay hắn, cứu binh rốt cục cũng đến.

Tiểu Thúy ở cửa nói:

“Bình cô! Ăn cơm !”

Lý Phi đành phải buông tha vành tai nàng, miễn cưỡng nói:

“Bảo với quản lý, hôm nay thêm món lỗ tai heo!”

Cảnh Vĩnh Phúc không chút nghĩ ngợi, túm lấy tay hắn cắn một phát, lưu lại một vòng tròn dấu răng trên tay hắn rồi kêu lên:

“Tiểu Thúy, đừng quên, thêm món móng giò!”

Lý Phi buông ra nàng, nở nụ cười.

Cảnh Vĩnh Phúc lườm hắn một cái.

Tiểu Thúy vui cười mà đi.

Cảnh Vĩnh Phúc cảm thấy có gì đó không đúng, cẩn thận nhìn lên.

Giấy dán cửa phòng đã bị Tiểu Thúy lấy tay chọc thủng 1 lỗ vừa tầm mắt.

Nàng lập tức hai tay che mặt, rất dọa người !

Người bên cạnh lại càng cười lớn hơn nữa.

Sau đó không lâu, đồ ăn đưa tới.

Quả thật có lỗ tai heo cùng móng giò.

Cũng có không ít món lấy nấm làm phụ liệu.

Tiểu Thúy đưa đồ ăn xong thì không nhìn ánh mắt bốc hỏa của Cảnh Vĩnh Phúc, nói thêm 1 câu:

”Phí công tử ăn nhiều một chút!

Nấm bổ lắm!”

Rồi nhanh như chớp đi ra ngoài.

Bữa cơm này Lý Phi ăn cực thư sướng

Mà Cảnh Vĩnh Phúc cứ hung tợn nhìn chằm chằm móng giò.

Kỳ thật mà nói nàng cũng không thích ăn món này nhưng cứ liều mạng cắn.

Chờ nàng ăn được một nửa, Lý Phi đưa cho nàng 1 cái khăn trắng, nàng trở nên hoàn toàn bi ai .

Vì sao lỗ tai heo có thể ăn thật tao nhã, mà móng giò lại phải cắn chặt vật như thế?

Cảnh Vĩnh Phúc ăn rất nhanh no, Lý Phi thì luôn luôn chậm.

Thấy nàng ngồi không, hắn liền kêu Tiểu Thúy và Dương Ký tới.

“Nói cho nàng nghe!”

Sau lệnh của hắn, Dương Ký bắt đầu giảng Tiếp quốc thân sử cùng những sự tình liên can cho Cảnh Vĩnh Phúc nghe.

Ngày mai ở kinh thành sẽ diễn ra rất nhiều nghi lễ do sứ thần nước Tiếp chủ trì.

Hắn là Tiết Đồng Di.

Hắn mang theo nghi thức hôn lễ của vương thất Tiếp quốc đến để hoàn thành việc xin cưới công chúa Cảnh quốc.

Đầu tiên là nạp thái, cũng chính là đến Cảnh quốc cầu hôn. Ngoài việc hỏi tên tuổi, ngày sinh tháng đẻ của công chúa, còn điều tra thêm 1 số chuyện.

Ngoài Tiết Đồng Di, còn có Phương Hiểu Xuân, kẻ từng ở biên cảnh giao hảo cùng Cảnh Vĩnh Phúc.

Bất quá Phương Hiểu Xuân hiện tại cũng không phải là vị quan thất phẩm vô danh ở 1 địa phương xa xôi trước kia, mà là phó sứ của Tiết Đồng Di.

Dương Kỳ nói xong Cảnh Vĩnh Phúc rơi vào suy tư.

Lý Phi vẫn như cũ tao nhã ăn uống nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào nàng.

Nàng liếc lại hắn một cái, nói:

”Người Lý Dịch phái đi đều là những kẻ ta biết.

Hắn tất đã biết thân phận của ta.

Muốn mượn những người này để tìm lại tình nhân trước kia.

Nhưng người hắn tính cưới là Cảnh Vĩnh Cẩn.

Còn liên quan gì tới ta?”

Lý Phi chậm rãi nói:

”Đúng vậy, người có cái gì tốt chứ?

Mặt thì xấu...”

Nói tới đây thì liếc Cảnh Vĩnh Phúc một cái,

”Lại tình ý khó hiểu.

Nếu không nhận cha thay đổi thân phận, thì cũng chỉ là một đứa con gái làng biển.”

Cảnh Vĩnh Phúc bỗng nhiên ảm đạm khó hiểu.

Tình ý khó hiểu?

Khó trách hắn thủ đoạn thâm độc như thế.

Hắn là đầy kinh nghiệm phong lưu.

Mặc dù không cưới phi nạp thiếp, nhưng không thể chưa từng thị tẩm nữ tử?

Nàng càng lúc càng cảm thấy không thoải mái, liền đứng lên đi ra ngoài:

“Tiểu Thúy, chúng ta đi!”

“Làm sao vậy?” Phía sau nghe tiếng hắn mát lạnh.

Cảnh Vĩnh Phúc giữ chặt tay Tiểu Thúy, không trả lời hắn, liền đi ra ngoài.

Dương Kỳ phía sau đuổi tới.

Cảnh Vĩnh Phúc xuống đến dưới lầu, trên lầu bỗng vang lên tiếng sáo uyển chuyển động lòng người, như khóc như than.

Nàng lừng khờ rồi lại cắn răng tiếp tục đi, lên thẳng xe ngựa.

Đi được một đoạn đường mới không nghe tiếng sáo kia nữa, nhưng những chuyện quần quanh trong đầu thì vẫn không biến đi đâu được.

Cảnh Vĩnh Phúc nắm chặt tay Tiểu Thúy làm nàng ấy lo lắng nhìn nàng, muốn hỏi lại không biết nên hỏi cái gì.

Mà cho dù hỏi, Cảnh Vĩnh Phúc cũng không trả lời được.

Đêm đó Cảnh Vĩnh Phúc ngủ không ngon.

Ngày hôm sau nàng bị choáng, buổi chiều bèn tìm Bao Duyên Xuân xem bệnh.

Thái y vừa bắt mạch cho Cảnh Vĩnh Phúc vừa xem sắc mặt nàng.

Tiểu Thúy câu nệ đứng ở một bên.

Tuy rằng Tiểu Thúy đã cố gắng để không còn dấu tích độc được trên người, nhưng vẫn sợ Bao Duyên Xuân lấy đó làm cớ mà không gặp Cảnh Vĩnh Phúc.

Sau khi buông tay Cảnh Vĩnh Phúc, Bao Duyên Xuân nói:

”Nếu hạ quan không nhìn lầm, điện hạ vốn sinh ra đã yếu ớt.

Khi còn nhỏ cũng được tắm bổ nhưng không có tác dụng.

Xương cốt so với người bình thường có kém một chút.

Cũng may sau này lại điều trị khá tốt nên hiện tại thân thể không khác mấy so với người thường.

Chỉ là điện hạ không thể quá vất vả, phải để ý tĩnh dưỡng.

Mấy ngày trước đây có phải ngủ không ngon, thêm tâm sự nặng nề?.

Bây giờ bệnh đã tới rồi!”

Tiểu Thúy lập tức ánh mắt sáng ngời.

Cảnh Vĩnh Phúc nói:

“Bao Thái y nói trúng rồi!”

Bao Duyên Xuân lại nói:

“Bệnh điện hạ không cần thuốc, hạ quan tặng điện hạ hai chữ. Khoan hoà!”

Cảnh Vĩnh Phúc ngẩn ra.

Bao Duyên Xuân nói:

”Bệnh của điện hạ kỳ thật chỉ có bản thân điện hạ mới có thể trị.

Là tâm bệnh.

Những tác động bên ngoài không thể có tác dụng.”

Cảnh Vĩnh Phúc suy nghĩ, hỏi:

“Thỉnh giáo Thái y, như thế nào độc?”

Bao Duyên Xuân phiêu mắt nhìn Tiểu Thúy nói:

”Độc do ác gây nên, tiểu ác không thay đổi thành đại ác, đại ác là tính độc, tích ác lâu ngày thì không có thuốc nào cứu được.

Tuy có y thuật lấy độc trị độc, nhưng cũng chỉ là bất đắc dĩ.

Y thuật, chủ ý là khôi phục thân thể về trạng thái bình thường, mà độc thì chỉ dùng để đánh vỡ trạng thái bình thường của thân thể.”

“Thụ giáo !” Cảnh Vĩnh Phúc đứng dậy hành lễ mọn, Tiểu Thúy lập tức thông minh làm theo.

Bao Duyên Xuân vội vàng đứng lên khom người:

“Điện hạ đừng làm vậy!”

Cảnh Vĩnh Phúc nắm tay Tiểu Thúy nói:

”Bao Thái y có điều không biết, vị Tiểu Thúy cô nương này nguyên là đứa trẻ ta nhặt được ven đường, vì ta mà không thể không thường xuyên dùng độc.

Đúng như Bao Thái y vừa nói, lấy độc trị độc quả thật cũng là bất đắc dĩ mới làm.

Trước kia chúng ta thân ở nguy nan, chỉ cần hơi sơ sẩy thì tất sẽ mất mạng.”

Nàng nhắc lại ngày đó ở kinh thành nước Tiếp, cả nhà chỉ có một mình Thúy tỷ đấu với đông đảo địch thủ.

A Căn lại bị thương.

Nếu không có Tiểu Thúy dùng độc tương trợ, cả nhà đã chết từ lâu rồi.

Nàng cư nhiên không đề cập đến còn có một tên đầu bếp từ đầu tới cuối án binh bất động.

Bao Duyên Xuân nghe thấy Tiểu Thúy lúc ấy mới mười tuổi mà có thể hạ độc toàn bộ đối thủ, liệu chết tìm một con đường sống thì không khỏi động dung.

Chuyện xưa nhắc lại, Tiểu Thúy mắt rất nhanh đỏ.

Đã thấy bàn tay của Thái y hướng về nàng:

”Đừng khóc !

Đã qua rồi!”

Bao Duyên Xuân lau khô nước mắt cho Tiểu Thúy, xoay mặt lại nói với Cảnh Vĩnh Phúc:

“Bệnh của điện hạ đã đỡ hơn phân nửa, về sau nên thường dắt Tiểu Thúy cô nương đến chỗ ta chơi.”

Cảnh Vĩnh Phúc lập tức hiểu hần đã thấy rõ ý đồ của nàng muốn Tiểu Thúy nhận hần làm thầy.

Bao Duyên Xuân lại nhìn nàng nói:

“Điện hạ khi còn nhỏ có bị thương tích ở đầu phải không?”

Cảnh Vĩnh Phúc ngẩn ra đáp:

“Khi ta mười tuổi từng bị bệnh về trí não.”

Bao Duyên Xuân có ý bảo cho hần xem phía sau đầu nàng, Cảnh Vĩnh Phúc làm theo.

Hần sờ soạng sâu đầu Cảnh Vĩnh Phúc một hồi, cảm thán nói:

“Điện hạ quả nhiên phúc lớn...”

Ác mộng ngày ấy được vị Thái y thủ phụ này giải thích đầu đuôi:

Cảnh Vĩnh Phúc từ sơ sinh đã có tụ máu bầm trong não, gây trở ngại quá trình sinh trưởng.

Nếu không có Nhược phu nhân kiên trì nhẫn nại, nếu không bị vị thị vệ nắm đó đánh trúng đầu, làm máu bầm chảy ra,

Nàng cả đời vẫn là nửa ngu nửa dại.

Lúc này Cảnh Vĩnh Phúc mới cáo từ rời đi.

Trở về Vĩnh Phúc cung, Cảnh Vĩnh Phúc suy nghĩ, hôm qua là nàng nhiều lo lắng.

Lý Phi là vương gia Tiếp quốc, hai mươi tuổi còn chưa cưới vợ đã là chuyện ít thấy.

Muốn nói hần không rõ chuyện nam nữ là không có khả năng.

Chính là hôm nay nàng mới sáng tỏ, nàng bụng dạ hẹp hòi, nàng lấy thân phận gì mà quá nghiêm khắc với hần?

Huống hồ cũng vì quá nghiêm khắc mà muốn phát sinh thêm nhiều chuyện.

Cảnh Vĩnh Phúc thở dài một tiếng, nhẹ nhàng thưởng thức phiến ngọc bích trong tay.

Y phục Tiếp quốc Lý Phỉ tặng nàng không thể mặc ở Cảnh cung, chỉ có thể cầm vật ấy thường xuyên làm bạn.

Hôm qua nàng sợ gặp Tư Mã Thu Dịch là đam mê các cây quạt của hắn ta nên không mang theo.

Bỗng nhiên phiến ngọc trong tay nàng bị đoạt đi, ngược nhìn, thì ra Ngô Tiên Tử đã trở lại.

”Còn có tâm trí thưởng thức ngọc?

Người không biết bản thân nhiều nguy hiểm sao?”

Cảnh Vĩnh Phúc xòe tay ra, phiến ngọc được trả lại.

“Những người ở ngoài cửa Vĩnh Phúc cung đều không thích hợp.”

Cảnh Vĩnh Phúc thản nhiên nói:

“Đó là người của Dự đế!”

Ngô Tiên Tử ngăn ra:

”Người biết rõ còn an nhiên như vậy?

Nếu ta không trở về, chỉ sợ những lời của người chưa ra khỏi miệng đã có người nghe hết!”

“Người đi đâu ?”

Ngô Tiên Tử ngồi xuống một bên, nói:

“Đừng chuyển đề tài, cha người vì sao phái nhiều cao thủ như vậy đến đây?”

Tiểu Thúy nghe tiếng của Ngô Tiên Tử thì chạy tới.

Hai người cùng nhìn chăm chăm Cảnh Vĩnh Phúc.

Nàng phải giải thích cho các nàng.

Cảnh Thân Mậu làm như vậy chỉ có hai mục đích.

Một là vì tìm hiểu tin tức từ nàng.

Nàng biết nhiều người quyền quý ở Tiếp quốc.

Thậm chí còn biết một tộc trưởng Khế Liệt Tắt.

Tình hình cụ thể Cảnh Thân Mậu có thể không rõ.

Nhưng Bồ Bồ Nhi cũng là trước mặt Trương Kỳ Thụy và các quân sĩ nói chuyện thân thiết với nàng.

Hai là Cảnh Thân Mậu vì bảo vệ nàng.

Nguy hiểm từ Thiết Kiếm Minh chưa hề giảm bớt.

Ngoài đám người Thường Lâm đã bị Tiểu Thúy dùng độc giết chết tại chiến trường phía bắc, ở nước Cảnh vẫn còn rất nhiều tay chân của hắn.

Cảnh Vĩnh Phúc giống như tự giễu nói:

”Trước kia chỉ nghe nói Dự đế phái không ít thị vệ cho ta.

Hôm qua mới biết ảnh vệ (alotoiday03: bảo vệ ngầm) càng nhiều.

Bất quá như vậy cũng tốt, tạm thời bảo đảm an toàn.

Hôm nay tạm mượn ảnh vệ cùng đi Tam nguyệt phần hoa, các ảnh vệ này ít nhất cũng theo ta tới trước cửa quán.”

Tiểu Thúy lắc đầu nói:

“Không, có hai tên vào được, bị Dương đại ca chặn lại kêu lui!”

Cảnh Vĩnh Phúc nắm phiến ngọc bích trong tay, nói:

”Kỳ thật chúng ta không động thủ đối phó Cảnh Thân Uẩn, Dự đế cũng có thực lực diệt trừ hắn!

Hỉ vương vì sao không dám trực tiếp đoạt quyền?

Đúng là Hỉ vương biết rõ thực lực Dự đế.”

Nếu không có Lý Phi nhắc nhở, Cảnh Vĩnh Phúc thật đúng là không tin sinh phụ của nàng lão đạo (alotoiday03: già đời) như vậy.

Uống cho nàng một lòng vì hắn mưu hoa hiến kế.

Hắn cũng không thành thật với nàng.

Một khi đã như vậy, nàng quyết định trước mắt cứ bàng quang, chờ thời cơ mà động.

Dù sao hiện tại, nàng và hắn có cùng mục đích, đều vì trừ bỏ thầy trò Bàn Long.

Đợi cho thầy trò Bàn Long chết, nàng sẽ theo Lý Phi đi.

Cảnh Vĩnh Phúc trầm ngâm nói:

”Ngô tiên sinh, Tiểu Thúy, còn có Thủy tỷ bọn họ, kỳ thật các người, mỗi người đều rất mạnh.

Chỉ là lực chúng ta quá mỏng, không đủ lay động lực lượng đối phương.

Một trận ở quận Lâu Thị đã làm cho ta cảm thấy quân lực, quyền lực mới là trọng yếu.

Nếu chỉ với vài người chúng ta, muốn giết một tên Bàn Long hoặc một gã Cảnh Thân Uẩn, chỉ cần mưu kế thích đáng, vẫn có thể làm được.

Nhưng nói về việc tiêu diệt một thế lực, thí dụ như Thiết Kiếm Minh, thì đúng là si tâm vọng tưởng.”

Ngoài miệng nói vậy, trong lòng Cảnh Vĩnh Phúc đã thấy phiền muộn.

Dự đế có lực lượng như vậy, trước kia không đối phó Hỉ vương là vì chưa hoàn toàn phát hiện.

Có thể hiện tại đã không giống vậy.

Dự đế muốn xem nàng động thủ, nhìn xem Huệ Phúc công chúa có giống với Bình Đại Phúc mà Tiếp quốc đồn đại, bình định chuyện bức vua.

Thậm chí, nếu nàng bị uy hiếp, Dự đế cũng sẽ để sống chết mặc bây.

Cảnh Thân Uẩn động tĩnh như thế nào không cần biết?

Nhưng hắn càng muốn xem nàng ứng phó như thế nào.

Cảnh Vĩnh Phúc từ thất vọng, phiền muộn trở lại bình tĩnh.

Nàng từ sớm nên biết rõ sinh phụ nàng là nhân vật thế nào.

Hòa thân sứ của Tiếp quốc vào đến kinh thành.

Đại diện Cảnh quốc đón tiếp là Yến vương Cảnh Thú Hoàn, trưởng tử Cảnh Thân Mậu.

Hắn tính tình ôn hòa, hiền hậu, không nhiều lời.

Suốt dọc đường tiếp Tiết Đồng Di tới cung đình, trên trán đã có mồ hôi.

Bất quá Cảnh Vĩnh Phúc cũng không tốt gì hơn so với hắn.

Cảnh Thân Mậu không biết sao, sáng sớm đã sai người đánh thức nàng.

Lúc Cảnh Thú Hoàn hồi cung, nàng đang quay ra phía sau dậu mặt mà ngáp.

Các đại thần đang bẩm báo chuyện quan trọng, phần nhiều là chuyện mùa màng, nghìn bài một điệu, lời lẽ tầm thường, cứ như vậy suốt một canh giờ.

Cảnh Vĩnh Phúc thần trí dần dần mờ dần, mơ màng tới việc về cung nằm ngủ tiếp.

Vừa nghe hoạn quan thông báo Tiết Đồng Di đến, tinh thần Cảnh Vĩnh Phúc lập tức khởi sắc, vung trộm nhìn ra phía trước rèm, liền thấy Cảnh Thú Hoàn đang đi tới.

Nhưng chỉ kịp liếc mắt một cái, nàng đã bị Ngô Tiên Tử bắt trở lại.

Đúng là nên cẩn thận rồi.

Nhưng nàng nhớ không lầm, lần trước bị Bồ Bồ Nhi và Khâm Khắc phát hiện không phải là vì bà ấy sao!

Chỉ nghe Tiết Đồng Di trước tiên là nói một đồng những lời chúc mừng đường hoàng hoa lệ, sau đó chuyển đạt những lời có cánh tốt quá mức từ Lý Dịch, rồi mới chính thức hướng Dự để cầu hôn.

Cảnh Thân Mậu đương nhiên đáp ứng.

Tiếp theo Tiết Đồng Di bắt đầu uyển chuyển hỏi về chuyện Cảnh quốc giả là giả công chúa hay quận chúa.

Cảnh Thân Mậu liền nghi ngờ.

Tiết Đồng Di giải thích:

”Chủ tử của ta tất nhiên là chỉ kết hôn với một công chúa Cảnh quốc.

Nhưng bộ hạ có điều không biết.

Vương thất Tiếp quốc có một vị Vương gia đến nay vẫn chưa thành hôn.

Đó là vị Vương gia nổi tiếng mỹ mạo ở Tiếp quốc, Dịch vương.”

Cảnh Vĩnh Phúc chấn động.

Lý Dịch có chủ ý gì?

Chỉ nghe Tiết Đồng Di lại nói:

”Chủ tử của ta cùng Dịch vương huynh đệ hữu ái, vẫn sốt ruột cho hôn sự của Dịch vương.

Hiện nay chủ tử của ta lại có đại hôn mà phi của Dịch vương đến nay vẫn chưa định.

Cho nên chủ tử cố ý dẫn tại hạ nhất định nói với bộ hạ về việc hôn nhân của Dịch vương.

Nếu bộ hạ cho phép, Tiếp Cảnh hai nước có thể có song hỷ lâm môn.

Thân càng thêm thân.”

Cảnh Thân Mậu trầm ngâm nói:

”Tiếp vương đã có ý, trăm sao có thể cự tuyệt.

Chỉ là có chút đột ngột, để xong chuyện hôn nhân đại sự lần này hãy bàn tiếp.”

Tiết Đồng Di đáp tạ, còn nói thêm 1 chút về liên minh giữa 2 nước.

Hắn nói xong, Cảnh Thân Mậu lại lệnh cho Cảnh Thú Hoàn an bài Tiếp sứ nghỉ ngơi.

Các quan thần phía dưới có vài vị trình bày rằng đám hỏi cùng Dịch vương là có ích.

Dịch vương không tính mỹ mạo thì là một viên tướng mạnh của Tiếp quốc.

Nhà ngoại của hắn là Dương thị gia tộc lại là thế tộc hào cường ở Tiếp quốc.

Sau sự kiện bức vua, địa vị Dịch vương Lý Phi ở Tiếp quốc rất vững vàng.

Là Lý Phi không tranh ngôi Lý Dịch mới có thể thuận lợi đăng cơ.

Cảnh Thân Mậu nghe xong không tỏ thái độ.

Những điều này hắn đều đã biết.

Suy nghĩ của hắn cùng Cảnh Vĩnh Phúc giống nhau, Lý Dịch đã đưa ra một vấn đề khó.

Cảnh Thân Mậu đã quyết định đem Cẩn Tú quận chúa tấn chức là Cẩn Tú công chúa để thuận tiện gả cho Tiếp vương Lý Dịch làm phi.

Lý Phi kia thân phận thấp hơn Lý Dịch hiển nhiên không thể cưới người có thân phận cao quý hơn Cẩn Tú quận chúa, chỉ có thể kết hôn với một quận chúa.

Nhưng cũng không thể kết hôn cùng người kém Cẩn Tú quận chúa quá nhiều.

Cẩn Tú quận chúa có thể từ thân phận quận chúa trở thành Hòa Thân công chúa, chỉ vì nàng là quận chúa xinh đẹp nhất.

Các quận chúa khác, mặc dù cũng kiêu diễm, cũng thanh lệ, nhưng muốn xưng là quốc sắc thiên hương thì lại không có mấy người.

Khó khăn đã tới.

Mọi người đều biết dung mạo Dịch vương nổi tiếng khắp Tiếp quốc.

Nếu hắn lấy một quận chúa Cảnh quốc tướng mạo không sánh kịp, mặc dù là hôn nhân chính trị, thì người nước Tiếp cũng sẽ giễu cợt Cảnh quốc không có người đẹp.

Cho nên, ý tứ làm khó của Lý Dịch là rõ ràng, hắn không hài lòng khi phải cưới Cẩn Tú quận chúa, người hắn muốn là công chúa chính quy của Cảnh thất hoàng tộc.

Công chúa Cảnh quốc hiện tại tổng cộng chỉ có năm vị.

Một vị đã lấy chồng.

Hai vị chưa đến tuổi cặp kê.

Phù hợp điều kiện chỉ có hai vị.

Là Quỳnh Văn công chúa Cảnh Vĩnh Văn cùng Cảnh Vĩnh Phúc.

Nhưng chính quy công chúa lại chỉ có Cảnh Vĩnh Văn.

Dựa theo truyền thống của Cảnh thất hoàng tộc, chỉ có con gái thân sinh của chính thất hoàng đế, tức hoàng hậu, mới có thể xưng là công chúa.

Những con gái thân sinh của tần hay phi đều chỉ có thể xưng là quận chúa.

Nếu mẹ đẻ chỉ có thân phận quý nhân thì cũng không được xưng quận chúa.

Vậy ngay cả danh hiệu quận chúa cũng không nhiều người.

Bất quá đến Dự đế thì Cảnh quốc hoàng thất đã đặc biệt tăng lên thêm vài vị công chúa vốn là con gái của các phi tử.

Mà điều kiện tiên quyết cũng là Hoàng Thượng yêu thích các nữ nhi này và thân phận của mẹ họ thì phải đủ tôn quý.

Như trường hợp của Cảnh Vĩnh Phúc, chỉ có thể tính là được Hoàng Thượng yêu thích.

Còn không, thậm chí ngay cả quận chúa nàng cũng không xứng.

Mà thân phận nàng hiện tại càng buồn cười, chỉ là con nuôi.

Sau khi bãi triều, Cảnh Thân Mậu hỏi Cảnh Vĩnh Phúc: người nào có thể xứng với Dịch vương?

Ngô Tiên Tử cười liếc mắt nhìn nàng một cái.

Nàng bình tĩnh nói:

”Không ai xứng,

Nếu lấy tướng mạo mà nói, những nữ tử trẻ tuổi trong cả tòa hậu cung này, không một ai có thể xứng với Dịch vương.”

Mặc dù xinh đẹp như Cảnh Vĩnh Cẩn, cũng chưa xứng.

Xinh đẹp, càng cần phải có khí chất nữa.

Cảnh Vĩnh Phúc gặp qua Lý Phỉ nhiều lần.

Tuần tú, thanh tĩnh, phúc tạp, cô tịch, điềm nhiên, hận tuyệt, lướt nhẹ, lâm li, phong tình ... mỗi một lần gặp là nàng thêm một lần ấn tượng.

Hắn không phải loại người càng nhìn càng chán.

Cảnh Thân Mậu nói:

“Chuyện kia người không thể đáp ứng sao?”

Cảnh Vĩnh Phúc nói:

”Lý Dịch vốn là không có tâm vì Lý Phỉ cầu hôn.

Phụ hoàng chẳng đã ám chỉ cho Tiết Đồng Di kia biết mỹ nhân cũng là công chúa, đẹp cả đôi đường.

Cảnh quốc ta gả cho hắn là công chúa Tiếp quốc xinh đẹp nhất!

Hắn còn không chịu.

Hắn là muốn phụ hoàng phải chịu từ bỏ những thứ yêu thích.

Hắn nhất định đem không đem công chúa tôn quý nhất đổi lấy công chúa xinh đẹp nhất.”

Cảnh Thân Mậu cười nói:

”Sao lại không phải là Huệ Phúc?

Sao lại không phải Lý Dịch chính là muốn ta phải gả công chúa Cảnh quốc thông minh nhất cho hắn.”

Cảnh Vĩnh Phúc ngẩn ra, nghe hắn nói lời này nàng liền biết, trong lòng hắn Cảnh Vĩnh Văn cùng Cảnh Vĩnh Cẩn kỳ thật là giống nhau.

Cảnh Vĩnh Văn là hòn ngọc quý trên tay hoàng hậu Cảnh quốc.

Nhưng Dự đế không có yêu thương Cảnh Vĩnh Văn như nàng nghĩ.

Nàng lại khác, nàng đạt được từ hắn vài phần kính trọng.

Vì thế Cảnh Vĩnh Phúc nói:

“Phụ hoàng sẽ không đem ta hứa gả cho Lý Dịch đó chứ.”

Lúc trước hắn đã từng tính toán đem nàng gả cho Lý Dịch.

Nhưng sau khi Tiết Đồng Di vì Dịch vương cầu hôn, hắn lại quên ý niệm này.

Nếu Lý Dịch thật có lòng với nàng thì so với việc tìm cách không cho nàng lấy chồng, việc gả nàng cho Lý Phỉ cũng có giá trị.

Cảnh Vĩnh Phúc chỉ có thể cầu nguyện Lý Dịch đối với nàng vẫn như trước, không có tình yêu nam nữ.

Ít nhất là nàng bớt lo, thứ hai cũng ít bị người lợi dụng.

Cảnh Thân Mậu cười dài một tiếng:

” Huệ Phúc chính là thông minh hơn người!”

Vòng vo câu chuyện, hắn lại cùng Cảnh Vĩnh Phúc nhắc tới việc các môn phái Cảnh quốc.

Đã có ba đại bang hội tổ vẽ nguyện vì Dự đế cống hiến sức lực.

Tiếp theo còn nói đến tình hình gần đây của Hỉ vương.

Quả nhiên đúng với dự đoán của Cảnh Vĩnh Phúc, quân lực còn sót lại Hỉ vương đã bị tiêu diệt hết tại chiến trường phía Bắc.

Nay Hỉ vương mỗi ngày đều trốn trong phủ đệ cáo ốm, đúng là do trong tay thiếu người.

Cảnh Vĩnh Phúc nói

“Không thể sơ sẩy”

Dự đề cũng không phải không biết, mỗi ngày đều cho Thái y đến phủ Hỉ vương chẩn trị, cách một ngày lại phái người đưa thuốc tặng.

Cuối cùng Cảnh Thân Mậu đối Cảnh Vĩnh Phúc nói đến Bàng Long.

Bàng Long hiện ở Khế Liệt Tắt.

Cảnh Vĩnh Phúc trầm tư một lát.

Cảnh Thân Mậu ngắt quãng suy nghĩ của nàng:

“Huệ Phúc, người sẽ không bận tâm chuyện phụ hoàng phái nhiều ảnh vệ ở bên cạnh người chứ?”

“Có”

Cảnh Vĩnh Phúc thốt ra, ngay sau đó nói thêm,

“.. mới là lạ!

Phụ hoàng cũng là vì Huệ Phúc suy nghĩ, Huệ Phúc trong lòng hiểu được.”

Nếu không phải Ngô Tiên Tử đã trở lại, Dương Ký ở Tam nguyệt phần hoa đuổi hai ảnh vệ, Cảnh Thân Mậu sẽ không tỏ vẻ thản nhiên nói với nàng chuyện này.

“Không là tốt rồi!”

Cảnh Thân Mậu nắm lấy tay nàng, cau mày nói,

”Phụ hoàng cũng có rất nhiều điều bất đắc dĩ,

Tỷ như đối với mẹ người, phụ hoàng cũng rất bất đắc dĩ.

Trẫm là đã từng nghĩ phong mẹ người là phi tử, đáng tiếc mọi người nước Cảnh đều biết mẹ người sinh ra ...

Trẫm trước kia sủng ái mẹ người thế nào sợ là người chưa biết...”

Cảnh Vĩnh Phúc không khỏi run lên.

Sủng ái?

“... người hiện tại, đừng nói thị hầu bốn vương, ngay cả làm hạ nhân bốn vương cũng không xứng!”

Những lời lẽ tàn nhẫn năm xưa lại bùng lên trong đầu nàng.

Nàng bỗng nhiên thanh tỉnh, nam nhân trước mắt này đối với nàng như con cưng.

Không phải vì tình cốt nhục, càng không vì Nhược phu nhân, mà là vì giá trị của nàng.

Nghe Cảnh Thân Mậu tỉ mỉ nói năm đó vừa gặp đã thương Nhược phu nhân.

Cười bà rồi thì cũng không thêm để ý bà lãnh đạm như thế nào, vẫn sủng ái.

Cảnh Vĩnh Phúc chỉ cảm thấy lòng của nàng càng ngày càng lạnh lẽo.

Ngày đó Nhược phu nhân máu chảy đầm đìa trên trán, Cảnh Thân Mậu lại không hề thương xót.

Cảnh Vĩnh Phúc ngắt lời hẳn:

”Phụ hoàng, chuyện qua rồi cho qua đi.

Hiện tại ta đã về bên người phụ hoàng, vậy là đủ.”

Cảnh Thân Mậu gắt gao nhìn chăm chăm vào mắt nàng nói:

“Đúng vậy, chỉ cần Huệ Phúc ở bên trầm.”

Ngô Tiên Tử giống như hừ nhẹ một tiếng.

Cảnh Vĩnh Phúc vội vàng rút tay ra, nói:

”A, hôm nay có hẹn, chút nữa đã quên.

Phụ hoàng, xin thứ cho Huệ Phúc không thể tiếp ngài .”

Cảnh Thân Mậu cười hỏi:

”Huệ Phúc hẹn ai?

Ngay cả phụ hoàng cũng dứt bỏ sao?”

Cảnh Vĩnh Phúc xoay người, không chút nghĩ ngợi đáp:

“Ta hẹn Tư Mã Thu Dịch.”

Cảnh Vĩnh Phúc về đến Vĩnh Phúc cung liền bảo Dương Ký đi hẹn Tư Mã Thu Dịch.

Dương Ký hỏi gấp ở đâu, nàng đáp “Tam nguyệt phần hoa”.

Dương Ký mới đi, Yên vương Cảnh Thụ Hoàn đã tới.

Hắn khúm núm nói Tiết Đồng Di cầu kiến nàng.

Nàng lại bảo “Tam nguyệt phần hoa”.

Cảnh Thụ Hoàn liền đi an bài.

Ngô Tiên Tử khó hiểu hỏi nàng:

”Người đem hai người bọn họ cùng hẹn tại ‘Tam nguyệt phần hoa’ ?

Tư Mã gia cùng Lý Dịch không hợp đâu a!”

Cảnh Vĩnh Phúc rầu rĩ nói:

“Là ba người, tất cả đều ở đó.”

Ngô Tiên Tử đã trở về nên buổi chiều Tiểu Thúy yên tâm đi Thái y viện.

Cảnh Vĩnh Phúc đội phiến ngọc bích, thay áo da, có cao thủ chân chính bảo hộ, nàng chỉ dẫn theo hai mươi danh thị vệ.

Nếu là mỗi ngày đều rầm rộ như vậy kéo đến Tam nguyệt phần hoa, không chừng Lý Phi lại kiếm có đổi địa điểm.

Có điều, hắn muốn chưa chắc quản lý tiệm đã muốn.

Cho nên lần này quản lý cũng là cười tươi như hoa, gần như chạy ra nghênh đón nàng.

“Cô nương lại đây, nhanh vào trong, phòng đã chuẩn bị sẵn cho cô nương, vẫn là gian hôm trước.”

Cảnh Vĩnh Phúc nghĩ thầm, đây là nhân tài của Lý Phi sao?

Lại mang nàng đến cái phòng ngủ đó?

Lại còn có Tư Mã Thu Dịch lẫn Tiết Đồng Di trong buổi hẹn hôm nay?

Vào đến nơi nàng mới biết được nguyên nhân.

Cảnh Vĩnh Văn mang theo bốn gã thị vệ đã ngồi ở gian ngoài.

Ngô Tiên Tử liếc mắt một cái liền nhìn ra cô gái đang ngồi đó lai lịch không nhỏ.

Gặp nhau, Cảnh Vĩnh Văn lạnh lùng nói:

“Cảnh Vĩnh Phúc!”

Cảnh Vĩnh Phúc không ngạc nhiên.

Cảnh Vĩnh Văn nhất định là từ miệng của hoàng hậu Cảnh quốc mà biết được thân phận chân chính của nàng.

“Cảnh Vĩnh Văn!”

Nàng cười cười, ngồi xuống đối diện Cảnh Vĩnh Văn, thuận mắt nhìn quanh, đồ dùng đã hoàn toàn thay đổi.

“Người hôm qua tới nơi này gặp ai?”

“Người không phải đã gặp qua sao?”

“Không nói đến người hôm qua gặp ai, Cảnh Vĩnh Phúc, người cũng biết tội?”

“Ta có tội gì?”

Cảnh Vĩnh Phúc cảm thấy kỳ quái.

Cảnh Vĩnh Văn trầm giọng:

“Người hôm qua đến đây, gây quấy nhiễu trong dân là thứ nhất.”

Cảnh Vĩnh Phúc cười khổ một chút.

“Thứ hai là gì?”

Cảnh Vĩnh Văn sắc mặt càng thêm khó coi,

“Còn muốn bản cung nói ra sao?”

Cảnh Vĩnh Phúc nhượng mi.

Chẳng lẽ nàng ta có thành kiến cá nhân với ” nghệ sư”?

Chỉ nghe Cảnh Vĩnh Văn nói:

”Cảnh Vĩnh Cẩn đang tự nhiên sao có thể đột nhiên bị bệnh?

Người không phải muốn nói người không quan hệ đến việc ấy!”

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn nàng ta.

”Không sai, Cảnh Vĩnh Cẩn là có chút quá khích trong lời nói.

Nhưng nàng ấy lập tức sẽ gả đi Tiếp quốc.

Nàng ấy một khi sinh bệnh, người cũng biết, sẽ mang đến nhiều phiền toái cho liên minh hai nước?”

Cảnh Vĩnh Phúc bừng tỉnh đại ngộ, nàng này là sợ Cảnh Vĩnh Cẩn chết thì nàng ta phải thay thế làm công chúa hòa thân.

Cũng là, nếu không ảnh hưởng đến Cảnh Vĩnh Văn thì nàng ta đã không khẩn trương như vậy.

Cảnh Vĩnh Văn khẩu khí hơi dịu đi:

”Cảnh Vĩnh Phúc, người là người thông minh, cũng luôn luôn vì nước.

Hiện tại đang là thời điểm mấu chốt, người nên tha thứ cho Cẩn Tú.

Chúng ta thân là nữ nhi nhà Đế Vương, vốn là không dễ, huống chi nàng ấy một khi gả đi thì không có ngày về.

Cho dù là vì Cảnh quốc, người cũng nên nhẫn nại với nàng ta.”

Cảnh Vĩnh Phúc lại cười khổ:

“Quỳnh Văn điện hạ nói có lý, Huệ Phúc nhớ kỹ.”

Cảnh Vĩnh Văn còn nói rất nhiều mấy lời đại loại như vậy.

Cảnh Vĩnh Phúc bỗng nhiên phát hiện công chúa này luôn luôn khéo giữ trang nghiêm, tỏ ra tận tình khuyên bảo.

Quả là cũng có điểm giống nhau.

Cảnh Vĩnh Phúc hồi tưởng trước kia ở quán rượu biên cảnh, chính mình cũng lải nhải nhiều được như vậy.

Nàng xác định các nàng là cùng một cha sinh.

Cảnh Vĩnh Phúc đang nghĩ đông nghĩ tây thì thị vệ của nàng báo:

“Điện hạ, có người cầu kiến.”

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn Cảnh Vĩnh Văn, người sau nhướng mày, nói:

”Nếu là khách của người thì nhìn ta làm gì?

Người ta đã đến, người còn không tiếp?”

“Truyền.”

Cảnh Vĩnh Phúc không xoay người, nhưng khi cửa mở nàng rõ ràng nhìn thấy Cảnh Vĩnh Văn nheo mắt, sau lại cúi xuống.

“A! Hai vị muội muội đều ở đây?”

Cảnh Thù Hoàn kinh ngạc thốt lên.

“Vừa khéo!”

Tiết Đồng Di thanh âm nhẹ nhàng.

Yến vương tới, hai vị công chúa đều đứng dậy thi lễ.

Cảnh Thù Hoàn cũng vội vàng khom mình đáp lễ.

Mọi người cùng ngồi xuống.

Cảnh Thù Hoàn lấp bắp nói,

“Để vi huynh giới thiệu...”

Cảnh Vĩnh Phúc thể nào lại cần hẳn giới thiệu.

Nàng nhìn Phương Hiểu Xuân, đã vài năm không thấy, hẳn mỉm cười với nàng.

Bên kia Cảnh Vĩnh Văn nhíu mày, nàng ta hiện tại không muốn gặp nhất chính là Hòa thân sứ Tiếp quốc.

Cảnh Thù Hoàn giới thiệu hai vị công chúa.

Tiết Đồng Di bắt đầu đánh giá Cảnh Vĩnh Văn.

Cảnh Vĩnh Phúc nghĩ hẳn tiếp theo sẽ hỏi chuyện nàng ta.

Không ngờ hẳn đánh giá xong thì không nhìn lại Cảnh Vĩnh Văn nữa, bắt đầu cùng nàng nói chuyện.

Tiết Đồng Di có chút thông minh, không nói chuyện kinh thành, chỉ nói đồ ăn thức uống, nói phong cảnh tập tục 2 nước.

Câu chuyện dẫn dắt đến vùng biên cảnh năm xưa làm Cảnh Vĩnh Phúc cảm thán.

Phương Hiểu Xuân thủy chung mỉm cười không nói được lời nào, cũng đắm chìm trong chuyện cũ.

Cảnh Vĩnh Phúc thỉnh thoảng quan sát thần sắc Cảnh Vĩnh Văn.

Nàng ta vẫn không chút thay đổi, giữ nguyên một tư thế, thờ ơ.

Ngoài cửa lại báo:

“Điện hạ, lại có người cầu kiến.”

Cảnh Vĩnh Văn mới hơi nhướng mày.

Cửa mở, nàng ta lại cúi mắt xuống.

Tư Mã Thu Dịch một thân hoa phục xanh ngọc, cầm trong tay một phiến ngọc bích trong suốt làm quạt, mỉm cười đi vào.

“Ta tưởng là ai, thì ra là Tư Mã tiểu công tử!”

Tiết Đồng Di đứng dậy nói.

Tư Mã Thu Dịch tự nhiên phóng khoáng hướng mọi người thi lễ.

Ngay cả Cảnh Vĩnh Văn cũng khách khí gật đầu đáp lễ.

Nhìn thấy Tư Mã Thu Dịch thi lễ với Ngô Tiên Tử, mọi người ở đây mới biết kẻ kỳ quái phía sau Cảnh Vĩnh Phúc cũng có thân phận.

Ngô Tiên Tử không khách khí, nói:

“Bên ngoài cũng đừng đa lễ!”

Tư Mã Thu Dịch lên tiếng trả lời, xoay người lệnh hạ nhân đưa lên một đồng lễ vật.

Cảnh Vĩnh Phúc giữu cột hần:

“Đã nhiều năm, ngươi vẫn là lễ nhiều không sợ trách, không lễ e rằng quái!”

Phương Hiểu Xuân rốt cục cũng thất thố, phát sắc một tiếng.

Đây mới là Đại Phúc hần biết!

Tư Mã Thu Dịch khụ một tiếng, ôn hòa nói:

”Điện hạ vẫn khôi hài như xưa.

Cảnh Vĩnh Phúc không khỏi ngẫm ngẫm một tiếng khụ của hần.

Sau khi đến, Tư Mã Thu Dịch rất nhanh chóng lấy phong độ của một thế gia quý công tử cùng diện mạo tuấn tú và lời nói không chế cục diện.

Tiết Đồng Di cũng biết hần cùng với Cảnh Vĩnh Phúc quan hệ vô cùng tốt, liền càng giúp cho sự độc chiếm của hần nổi bật.

Mà Tư Mã Thu Dịch không giống Tiết Đồng Di, cố ý làm lơ Cảnh Vĩnh Văn, hần nhiệt tình nói chuyện với mọi người, giống như hần mới là chủ.

Cảnh Vĩnh Phúc cũng vui vẻ cho hần đảo khách thành chủ,

Cảnh Vĩnh Văn dần dần giãn chân mày, thản nhiên mỉm cười, thỉnh thoảng còn gật đầu tâm đắc.

Sau mọi người còn cùng nhau ăn cơm, Cảnh Vĩnh Văn vẫn chưa đi

.

Ăn xong, đám người Tư Mã Thu Dịch lục tục cáo từ, Cảnh Vĩnh Văn vẫn chưa đi.

Cảnh Vĩnh Phúc trong lòng bắt đầu nhớ thương cánh cửa ngấm phòng trong, cũng không đi.

Vì thế, hai người cùng Ngô Tiên Tử và bốn thị vệ cửa lẳng lặng nhìn nhau.

Thật lâu sau, Cảnh Vĩnh Văn mới hỏi:

”Cây quạt trên đầu người kia là của Tư Mã công tử tặng?”

Ta thấy hần thỉnh thoảng nhìn chăm chăm...

Ta cũng còn nhớ rõ người ngày trước nói đó là đồ vật của vương thất Tiếp quốc tặng cho.”

“Quả thật không phải hần.”

“Vậy là ai?”

“Ta không nhất thiết phải trả lời người.”

“Cảnh Vĩnh Phúc!”

Thái độ của Cảnh Vĩnh Phúc đã chọc giận Cảnh Vĩnh Văn.

Nàng ta bỗng nhiên lạnh lùng nói,

”Tặng người cây quạt chẳng lẽ là Tiếp vương Lý Dịch?”

Người quý trọng quạt ngọc này như thế, ngày ngày cài ở trên đỉnh đầu.

Ngay cả ai muốn xem một chút người cũng đều nói trước thị uy.

Chẳng lẽ người kỳ thật chung tình cho Lý Dịch?

Cho nên mới xuống tay với Vĩnh Cẩn?”

Cảnh Vĩnh Phúc không đáp.

Nàng ta lại nói:

”Ngoài Lý Dịch,

Quan hệ của người cùng Tư Mã Thu Dịch cũng không phải là đơn giản...”

Nàng ta tiếp tục nói ra những suy nghĩ trong lòng.

Cảnh Vĩnh Phúc lại đang nghĩ đến một việc khác.

Hôm nay Tư Mã Thu Dịch không còn giống ngày trước.

Khác thế nào thì phải đuổi nàng công chúa đáng ghét này đi chỗ khác nàng mới suy nghĩ tiếp được.

Cảnh Vĩnh Phúc đang tìm cách gì cho êm đẹp, đã thấy Ngô Tiên Tử bỗng nhiên tiến lên.

Tay áo phất lên mặt bàn một cái, mặt bàn kia nhẹ nhàng nhúu lại, một lát sau hóa thành bột mịn, bụi lả tả hạ xuống.

May mà là bàn tám chân, bằng không chắc đã sụm.

Cảnh Vĩnh Văn cả kinh.

Phía sau nàng ta, bốn thị vệ mặt không còn chút máu.

Lúc này bọn họ mới biết được lúc này Tư Mã Thu Dịch vì sao hướng vị này hành lễ.

“Theo bản cung trở về!”

Cảnh Vĩnh Văn nỗ lực trấn định, đứng lên mà đi.

Chờ nàng ta đi rồi, Cảnh Vĩnh Phúc cảm tạ Ngô Tiên Tử.

Ngô Tiên Tử lại quỳ dị cười,

“Nghe một mình nàng ta đã đủ mệt, người đừng há mồm ra nữa!”

Cảnh Vĩnh Phúc cũng không thềm để ý câu nói móc của bà ấy, một mình đi thẳng vào phòng trong.

Cảnh Vĩnh Phúc nhắc bức hoa lên.

Nhưng lại kêu lên kinh hãi.

Trước mắt nàng chỉ là một vách tường trắng, không thấy cửa vào bí đạo hôm qua.

Nàng sờ khắp tường, vôi mới quét còn ẩm, nhất định là hôm qua nàng đi rồi mới xây lên bít kín.

Cảnh Vĩnh Phúc lui ra phía sau từng bước, chuyển ánh mắt đến giường, chăn, gối, tất cả đã được thay thành 1 màu lam nhạt.

Nàng lại nhìn quanh quất, rốt cuộc thấy 1 cây sáo đặt trên bàn.

Nàng tiến tới cầm lấy cây sáo.

Hắn đi rồi.

Cảnh Vĩnh Phúc mang cây sáo về cung.

“Ồ ô” thổi vài tiếng, sáo đặt lên môi, mặt nàng ửng đỏ.

Vừa buông cây sáo đã nghe thị vệ báo có Cảnh Vĩnh Văn đến.

Cảnh Vĩnh Văn từ xa đã nghe thấy tiếng sáo, tiến vào lại thấy sáo trong tay Vĩnh Phúc, liền biết tiếng sáo “kinh người” ban nầy là của Cảnh Vĩnh Phúc.

Cảnh Vĩnh Văn khách sáo mấy câu với nàng. Cảnh Vĩnh Phúc không rõ ý đồ của nàng ta, cũng đáp tạ vài câu.

Cảnh Vĩnh Văn đi không lâu thì có lệnh triệu kiến của hoàng hậu.

Nàng liền cảm thấy có chút kỳ quái.

Sáng nay nàng được Cảnh Thân Mậu miễn gặp, giờ lại tới người không muốn gặp nàng triệu kiến.

Nàng cân nhắc, cho dù Tiểu Thúy không đưa được Cảnh Thân Mậu đến, nàng cũng không cần trước mặt mọi người tự bêu xấu.

Hoàng hậu cùng đám người Cảnh Vĩnh Văn không phải muốn chê cười nàng sao?

Các nàng ấy cười nhạo nàng thì càng cho thấy kiến thức nông cạn của bọn họ.

Ở hậu cung mà nói, mặc dù tài nghệ tuyệt diệu, cũng không chắc có thể lấy lòng được hoàng thượng.

Cảnh Thân Mậu hiện tại vô cùng sủng nịnh là nàng chứ không phải là bọn họ.

Cảnh Vĩnh Phúc không khỏi thầm than, các nàng ấy làm sao lại không rõ, để sinh tồn phải dựa vào năng lực, kỹ nghệ chỉ là vô dụng.

Cuối cùng, cứu binh của Cảnh Vĩnh Phúc cũng đến.

Cảnh Thân Mậu người chưa tới, tiếng đã vang lên:

“Náo nhiệt vậy sao, thật là có nhã hứng.”

Mọi người vội vàng hành đại lễ nghênh đón, riêng Cảnh Vĩnh Phúc được Cảnh Thân Mậu miễn quỳ, chỉ cần đứng hành lễ.

Cảnh Thân Mậu đến ngồi kế chỗ nàng, rồi nói:

“Đều đứng lên đi.”

Tiếp theo liền giữ chặt tay nàng, cười nói,

”Tiểu cô nương này thật đa tài phải không?”

Huệ Phúc chơi cờ giỏi, lần trước nghe nói Huệ Phúc vừa ra tay liền đánh bại Hỉ vương.”

Cảnh Vĩnh Phúc cười ra tiếng:

“Là Hỉ vương nhường cho Huệ Phúc.”

Nàng sáng tỏ, mọi hành động của nàng ở miền Bắc nước Cảnh Cảnh Thân Mậu đều biết.

Lúc này Tiểu Thúy đưa sáo tới.

Cảnh Vĩnh Phúc liếc nàng ấy một cái rồi nhận.

Nàng là dọa người bất thành sao?

Nhưng Tiểu Thúy thần sắc cổ quái, lần này nàng đoán không ra.

Hoàng hậu thần nhiên nói:

”Bệ hạ tới vừa hay.

Hiện tại sáo cũng đưa tới, nên đến phiên Huệ Phúc thổi một khúc để chúng ta cùng nhau thưởng thức.”

Mọi người nói phải.

Cảnh Thân Mậu cười dài rồi nói với nàng:

”Người nên thổi sáo một lần các nàng ấy nghe.

Để về sau khỏi nhắc lại!”

Cảnh Vĩnh Phúc cầm cây sáo hỏi:

“Muốn ta thổi một khúc nhu hòa hay là cương mãnh?”

Ngô Tiên Tử vừa nghe vậy đã biết lỗ tai sắp phải chịu khổ.

Tiểu Thúy tránh ở phía sau bà ta che miệng mà cười.

Cảnh Vĩnh Phúc cùng Ngô Tiên Tử, Tiểu Thúy ba người vào cung.

Vừa vào đến, Cảnh Vĩnh Phúc liền biết hoàng hậu tìm nàng vì mục đích gì.

Trên cái bàn rộng hơn mười trượng đều là nhạc khí.

Ngô Tiên Tử thì chưa biết hết nhưng Tiểu Thúy thì biết rõ “tài năng” của Cảnh Vĩnh Phúc, không khỏi chau mắt nhú mày.

Cảnh Vĩnh Văn cùng phần đông con gái quyền quý của Cảnh thị ngồi bên cạnh hoàng hậu, mặt mang nét cười.

Hoàng hậu thoáng thấy Cảnh Vĩnh Phúc đến, liền bảo hoạn quan dẫn nàng vào, ngoài miệng nói:

”Huệ Phúc từ miền Bắc trở về cũng được một thời gian.

Lần trước đi gấp, không kịp cùng các tỷ muội làm thân.

Nay bản cung làm chủ, cố ý tổ chức một buổi nhạc hội cho người.

Cũng là giúp hậu cung chúng ta thêm phần náo nhiệt khoái hoạt.”

Cảnh Vĩnh Phúc trầm nghĩ, nàng chơi nhạc bọn họ còn vui vẻ mà sống được mới là lạ!

Chỉ nghe một vị quận chúa nói tiếp:

”Huệ Phúc muội muội trước kia ở Tiếp quốc lâu như vậy.

Nhất định học được nhiều nhạc khúc vui vẻ của nước Tiếp?

Mong rằng muội muội thi thố tài năng cho chúng ta được lãnh hội một chút.”

Lại thêm mấy người phụ họa.

Cảnh Vĩnh Phúc trong lòng có chủ ý, nói:

”Vừa khéo.

Hôm qua ta vừa có 1 cây sáo mới, cũng là lúc để tự bêu xấu.”

Cảnh Vĩnh Văn liền cười nói:

“Cây sáo của người có gì khác biệt?”

Cảnh Vĩnh Phúc nói:

”Đương nhiên khác biệt.

Cây sáo mới của ta là do nghệ sư lừng danh Tiếp quốc Phí công tử tặng cho.

Âm sắc thượng phẩm, mà thổi khúc nhạc Tiếp quốc thì vẫn nên dùng nhạc khí Tiếp quốc.”

Cảnh Vĩnh Văn mi lặng không nói.

Cảnh Vĩnh Phúc đối Tiểu Thúy đưa mắt ra hiệu, người sau hiểu ý mà đi.

Cảnh Vĩnh Phúc ngồi xuống, hàn huyên vài câu rồi mời một vị quận chúa đàn 1 khúc.

Nàng ta đàn xong, Cảnh Vĩnh Phúc khen nhiều chê ít đánh giá một phen

Phần đông công chúa, quận chúa trong lòng đều biết nàng đang kéo dài thời gian, cũng không thèm vạch trần.

Cảnh Vĩnh Phúc thực lòng nghe khúc đàn của nàng kia mà chán muốn chết, kỳ nghệ của nàng ta kém xa Nhược phu nhân.

Nhạc là để thổ lộ tâm tình nhưng nàng ta hoàn toàn không có tâm ý.

Khúc nhạc nàng ta vừa đàn càng không thể cùng tiếng sao lượn lơ lửng dăng của Lý Phỉ tối hôm qua đánh đồng.

Ai da, nghĩ tới đây nàng vì sao liền ngớ ngẩn?

Cảnh Thân Mậu trầm ngâm nói:

“Cứ tùy tiện mà chơi nhạc như vậy cũng được.”

Cảnh Vĩnh Phúc lại liếc nhìn Tiểu Thúy.

Chẳng lẽ Tiểu Thúy đã nói với Dự đế nàng không biết gì về cầm kỳ thi họa, Cảnh Thân Mậu mới ra hạ sách này.

Nhưng Cảnh Vĩnh Phúc đã đoán sai.

Cảnh Thân Mậu đột nhiên lại nắm tay nàng, ánh mắt sáng ngời nói:

“Không vội, trầm muốn mọi người gặp một người trước.”

“Dạ?”

Cảnh Vĩnh Phúc nghi hoặc, chưa lúc nào hậu cung tập trung nhiều công chúa, quận chúa tại 1 chỗ như hôm nay, hẳn muốn giới thiệu ai?

Đã nghe giọng nói mát lạnh của hắn:

“Lý Phỉ xin chào Dự đế, hoàng hậu điện hạ và chư vị.”

Cảnh Thân Mậu vẫn như cũ nắm tay Cảnh Vĩnh Phúc, nói với hắn:

“Mời Địch vương vào đây.”

Cảnh Vĩnh Phúc vẫn không nhìn hắn, chỉ thấy Cảnh Vĩnh Văn oán hận liếc nàng một cái rồi quay đầu đi, tiếp tục nhìn chăm chú người nào đó.

Lý Phỉ không vào, vẫn đứng ở giữa sân nói:

“Xem ra Lý Phỉ tới thực khéo, trong cung đang có nhạc hội sao?”

Cảnh Thân Mậu cười nói:

” Địch vương cũng có nhã hứng?”

Lý Phỉ thản nhiên nói:

“Chỉ là ta thấy quanh đây có nhiều nhạc khí, nhưng đều là nhạc khí nước Cảnh, có lẽ không hợp với ta.”

Cảnh Vĩnh Phúc nắm chặt cây sáo.

Lại nghe hân cao giọng:

”Nhưng thật ra cây sáo trong tay vị điện hạ này có vẻ là sáo nước Tiếp.

Không biết điện hạ có thể cho Phỉ mượn dùng một chút?”

Mọi người lập tức quay sang Cảnh Vĩnh Phúc.

Nàng không thể không nhìn khuôn mặt có nét cười của hân.

“Nếu Dịch vương đã hỏi, ta nào dám không theo.”

Cảnh Vĩnh Phúc hai tay đưa cây sáo, Lý Phỉ hướng nàng đi tới.

Nàng nhất thời nghe được không ít thanh âm kỳ quái, giống như tiếng thở dồn dập.

Hôm nay Lý Phỉ một thân trang phục Tiếp quốc, dát đầy minh châu sáng lóa.

Mà dung mạo kia, mặc dù lạnh lùng cũng làm người mới gặp hồn xiêu phách lạc.

Hân đi đến trước mặt nàng, đôi mắt hẹp dài xé lên ánh một nét quỷ dị, nháy mắt lại làm người ta có ảo giác như mùa xuân đang về.

Cảnh Vĩnh Phúc còn chần chờ, hân đã nhẹ nhàng lấy cây sáo đi, ống tay áo dát vàng khẽ xẹt qua da nàng, lưu lại một vết hồng nhàn nhạt.

“Cám ơn điện hạ.”

Lý Phỉ quay lại, nhất cử nhất động như thanh phong lãng nguyệt.

Cảnh Vĩnh Phúc ngồi xuống bên cạnh Cảnh Thân Mậu, lé mắt nhìn sang liền bắt gặp những đôi mắt si mê ngậy ngốc của các cung nữ xung quanh.

Mà có vài vị quận chúa cũng không tỉnh táo hơn là mấy.

Nàng không khỏi than thầm, người này chẳng lẽ một lưới bắt hết những cô gái trong hậu cung Cảnh quốc sao?

Người hầu đưa đến 1 cái ghế. Lý Phỉ ngồi xuống, một tay khẽ vuốt thân sáo, rồi lại lặng yên, nhìn lên một chỗ chạm trổ trên điện.

Không ai thúc giục, mọi người đều nhìn hân chờ đợi.

Lúc này Cảnh Vĩnh Phúc cũng nhìn Lý Phỉ.

Nếu nàng không nhìn hân chẳng phải càng công nhận trong lòng có quỷ?

Môi bạc hơi nhếch, ánh mắt thu về, nhìn mắt Cảnh Vĩnh Văn lại nhìn mắt Cảnh Vĩnh Phúc.

Hân đặt sáo lên môi.

Cảnh Vĩnh Phúc chợt nghe hai tiếng sáo “Ô ô”, là hân, hân bắt chước tiếng sáo của nàng.

Nàng ngẩn ra, những người khác cũng biểu lộ vẻ kinh ngạc.

Lý Phỉ lúc này mới rời tay đưa sáo ra cách môi 1 chút, tiếp tục thổi.

Một điệu nhạc du dương nhẹ nhàng tuôn trào khắp không gian, lúc như suối chảy, lúc như gió thổi, lúc như sóng vỗ.

Hân thổi là danh khúc Tiếp quốc— “Phu thê”.

Bình thường khúc này đều lấy đàn mà diễn.

Người nước Tiếp còn gọi khúc này là “Giữ tâm”, nói về tình yêu nam nữ.

Ý nói bài này đều có thể hiểu theo cả 2 nghĩa tình chồng vợ hay tình yêu nam nữ.

“Phu thê” vừa thối, mọi người đều động dung.

Ai có thể là người hấn muốn gá nghĩa Phu thê, ai là người hấn ngưỡng mộ?

Cảnh Vĩnh Phúc nhếch miệng, khê lắc đầu.

Chỉ e Lý Phỉ đã làm những người con gái nước Cảnh ở đâu đều bấn loạn tâm can.

Chợt mặt nàng đỏ ửng.

Hấn là làm loạn tâm nàng a!

Nàng quả là phong tình khó hiểu, nhưng vòng vo một hồi thì sáng tỏ— hấn là thối ột mình nàng nghe.

Một khúc “Phu thê” không biết đã ngưng từ khi nào.

Khi Cảnh Vĩnh Phúc tiếp tục nhìn đến Lý Phỉ, hấn đã nhanh nhẹn đứng dậy đi về phía Cảnh Vĩnh Văn.

Trên mặt Cảnh Vĩnh Văn vẫn còn sự say mê chưa dứt lại lộ sắc xấu hổ.

“Một khúc ‘Phu thê’ Lý Phỉ thay Ngũ Ca dâng cho Quỳnh Văn điện hạ.”

Cảnh Vĩnh Văn không khỏi ngây người.

Cảnh Vĩnh Phúc cũng có vài phần kinh dị.

Chỉ nghe Lý Phỉ tiếp tục nói:

”Hôm qua ngẫu nhiên được gặp.

Điện hạ xét phong thái hay dung nhan đều rất xứng với Ngũ Ca.

Hôn sự hai nước còn chưa định, lại nghe Cẩn Tú điện hạ thân nhiễm phong hàn.

Dự để sao không đem Quỳnh Văn điện hạ gả cho Ngũ Ca ta?”

Cảnh Vĩnh Phúc chợt hiểu.

Hiển nhiên Lý Phỉ đã biết Lý Dịch lệnh Tiết Đồng Di thay hấn cầu thân, cũng biết Lý Dịch muốn cưới Cảnh Vĩnh Văn. (alotoiday03: CVP có khi còn chưa chịu hiểu hết, hấn là vì biết bản thân cũng bị sắp đặt trong chuyện hôn nhân này nên mới phải xuất hiện để dàn xếp, là hấn không muốn lấy phải ai khác ngoài CVP)

Sắc mặt Cảnh Vĩnh Văn càng lúc càng trắng.

Cảnh Thân Mậu nói:

”Đề nghị của Dịch vương rất tốt, nếu Dịch vương vì Tiếp vương lựa chọn Văn nhi, trẫm sẽ đáp ứng.

Cẩn nhi, đứa nhỏ này cũng thật sự là không cần thận.

Biết rõ sắp đại hôn, còn để bị phong hàn.

Cũng là nhân duyên do trời định, chẳng thể trách người khác!”

Cảnh Vĩnh Văn bỗng nhiên ngất xỉu vào lòng hoàng hậu.

Nàng ta nếu nghe được câu tiếp theo của Cảnh Thân Mậu thì dù đã tỉnh dậy cũng sẽ muốn hôn mê trở lại.

“Xem Văn nhi cao hứng chưa kìa!”

Cảnh Vĩnh Phúc chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay đỏ mồ hôi.

Với lời vừa nói đó, nàng không thể tin Cảnh Thân Mậu sủng ái nàng ta, chỉ cảm thấy nàng ta quả thật là yếu đuối vô năng.

Hoàng hậu cắn môi, không nói một lời, dung ánh mắt oán giận nhìn Lý Phỉ.

Cảnh Thân Mậu không nhìn ánh mắt hoàng hậu, mời Lý Phỉ tạm ở lại Cảnh cung.

Lý Phỉ khéo léo từ chối.

Cảnh Thân Mậu lại mới Lý Phỉ lưu lại kinh thành mấy ngày.

Lý Phỉ nhân tiện nói:

“Thịnh tình không thể chối từ, Lý Phỉ xin nghe theo.”

Hai người lại nói vài câu lời khách sáo.

Cuối cùng Lý Phỉ đưa ra thỉnh cầu Cảnh Thân Mậu phái người dẫn hần đi ngắm cảnh kinh thành.

Cảnh Thân Mậu liền nhìn Cảnh Vĩnh Phúc.

Cảnh Vĩnh Phúc vừa phục hồi tinh thần lại cảm thấy bị như đâm sau lưng.

Những nữ tử xung quanh, ánh mắt nếu là tên thì nàng đã thành con nhím.

Nàng nhỏ nhẹ đáp ứng, lại nghe Lý Phỉ lạnh lùng hỏi:

“Như thế có phải vị điện hạ này có chút miễn cưỡng?”

Cảnh Vĩnh Phúc vội vàng lớn tiếng:

“Huệ Phúc vinh hạnh!”

Lý Phỉ hừ lạnh một tiếng, tiến tới nhét cây sáo vào tay nàng thật mạnh.

Cảnh Vĩnh Phúc nắm cây sáo, nhưng không ai nhắc nàng thổi nữa.

Tâm tư mọi người đều ở trong những lời của Lý Phỉ vừa rồi.

Lý Phỉ đi rồi, Cảnh Thân Mậu tự mình đưa Cảnh Vĩnh Phúc trở về Vĩnh Phúc cung.

Ở trước điện hần thẩm thía nói:

”Hiện tại phụ hoàng hiểu được Huệ Phúc vì sao nói Cảnh cung ta không một cô gái nào có thể xứng với Địch vương.

Hần không chỉ có dung mạo bất phàm, tâm hần càng khó đoán.

Khó trách sau sự cố bức vua ở Tiếp quốc, trong ba vị vương gia chỉ có hần độc đại.

Ngày khác nếu Cảnh Tiếp hai nước tranh chấp, hần là đối thủ đáng sợ nhất của Cảnh quốc ta.”

Cảnh Vĩnh Phúc âm thầm gật đầu.

Cảnh Thân Mậu thở dài:

”Vì hần lợi hại, cho nên phụ hoàng mới muốn người đi chu toàn.

Không phải ta không có người, mà là hoàng thất ta không có người.

Huynh trưởng Cảnh Thú Hoàn của người là người quá mức hàm hậu lại không có năng lực.

Còn lại đều là những hoàng tử quá nhỏ...

Ai da, chỉ sợ sau khi ta trăm tuổi Cảnh quốc không có người gánh vác...”

Cảnh Vĩnh Phúc nheo mắt, kéo tay hần nói:

”Phụ hoàng đừng nói vậy.

Phụ hoàng đang lúc tráng niên, Cảnh quốc ta ở trong tay phụ hoàng luôn cường thịnh mà.”

Nhưng Cảnh Thân Mậu quả thật nói cũng không sai.

Cảnh Thú Hoàn không thể kế thừa đại thống.

Hần có tư cách nhưng không có năng lực.

Nguy cơ lớn nhất của Cảnh quốc chính là không có 1 vị thái tử đủ năng lực.

Cảnh Thân Mậu nhìn nàng thật lâu nói:

“Huệ Phúc nếu là nam nhi thì tốt biết bao?”

Cảnh Vĩnh Phúc quả quyết lắc đầu nói:

“Kiếp này là nữ tử, kiếp sau con vẫn nguyện là nữ tử.”

“Vì sao?”

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn Cảnh Thân Mậu:

“Vì ta có một vị mẫu thân tốt nhất trên đời!”

Cảnh Thân Mậu kinh ngạc một lát, thấp giọng nói:

“Đúng vậy!”

Tất cả mọi người từng vứt bỏ nàng, chán ghét nàng, cười nhạo nàng.

Chỉ có Nhược phu nhân chưa từng.

Nếu không có Nhược phu nhân kiên trì, không ngừng nỗ lực, nàng tuyệt không có hôm nay.

Cảnh Thân Mậu trầm mặc hồi lâu, than một tiếng

“Đáng tiếc”.

Buổi chiều hôm đó, Cảnh Vĩnh Phúc chính thức đến Nhâm Vi tiếp đãi Địch vương Tiệp quốc .

Chuyện đầu tiên nàng làm là tiễn Lý Phỉ xuất cung.

Cảnh Vĩnh Phúc dẫn xe ngựa cung đình hoa lệ đến trước điện mà Lý Phỉ lưu lại.

Tiểu Thúy vào xong trở ra, nói hắn muốn Cảnh Vĩnh Phúc tự mình đi tiễn.

Cảnh Vĩnh Phúc bất đắc dĩ, phải theo mọi người bước vào mời Lý Phỉ.

32. Chương 32: Một Chuyến Đội Khăn Hỉ Du Ngoạn

Lý Phỉ đang ngồi trên chiếc ghế dài bằng gỗ trầm, lười biếng lé mắt nhìn trời.

Cảnh Vĩnh Phúc bước tới, những người xung quanh lại đã trốn đi đâu hết.

Khi nàng đến gần hắn, cả điện phủ lớn như vậy chỉ còn hắn và nàng.

“Địch vương?”

Nàng thử gọi.

Hắn không để ý tới.

“Lý Phỉ?”

Hắn cũng không để ý.

Cảnh Vĩnh Phúc đi đến trước mặt hắn, hắn vẫn giữ tư thế cũ, quay đầu nhìn mông lung.

Cảnh Vĩnh Phúc thở dài:

“Cho mời Vương gia.”

Lý Phỉ có chút động tĩnh, nhưng chỉ là ngáp 1 tiếng.

Cảnh Vĩnh Phúc nhanh chóng nghĩ hai đối sách: một là kéo hắn đứng dậy hai là ghé sát vào lỗ tai hắn mà hét.

Nhưng nếu hấn không chịu đi, nàng có kéo hấn cũng không nhúc nhích.

Còn như hét thì ngoài cửa người nhiều sẽ nghe được.

Cảnh Vĩnh Phúc lại bất đắc dĩ, ngồi xuống bên cạnh hấn, cũng nhìn trời.

Vậy cũng được đi.

Nhưng nàng không tin hấn có thể bất động mãi.

Một lát sau, Cảnh Vĩnh Phúc nghiêng đầu nhìn, Lý Phỉ vẫn giữ tư thế kia, căn bản dường như chưa từng nhìn tới nàng.

Cảnh Vĩnh Phúc quay đi, Lý Phỉ lại khẽ nhìn nàng, vì thế nàng cũng nhìn lại.

Sau đó cả hai lại quay đầu làm bộ nhìn trời.

Lần thứ ba, Lý Phỉ lại nhìn.

Lập tức nàng có chút nổi giận, hung hăng nhìn lại.

Bất ngờ bị hấn cầm tay kéo lại.

“Phanh” một tiếng vang nhỏ, nàng bị hấn ấn xuống ghế gỗ trầm, tiếp theo hấn không chút khách khí đem lưng của nàng làm cái bàn, tỳ khuỷa tay lên, tiếp tục nhìn trời.

Cảnh Vĩnh Phúc ngoái đầu, chỉ thấy thắt lưng của hấn gắn ngọc bích trong suốt.

Tính trẻ con bỗng nổi lên, nàng vươn tay vòng theo thắt lưng kia.

Trên lưng nàng đột ngột không thấy bị tỳ nữa.

Lý Phỉ cười“Phốc” một tiếng, bắt lấy tay nàng, thuận thế bắt luôn tay kia của nàng.

Bốn mắt nhìn nhau.

Lý Phỉ ánh mắt lưu luyến, bạc môi khẽ mở:

“Người như thế này mời bốn vương xuất cung sao?”

“Chứ ta nên như thế nào?”

Hấn bỗng nhiên cười xấu xa nói:

“Nếu muốn đùa giỡn, bốn vương sẽ cùng người đùa giỡn!”

“Rõ ràng là người trước...”

Môi hấn đã nuốt mất lời nàng.

Nháy mắt, nàng run lên.

Chưa kịp phản ứng, hấn đã chỉ giữ hai tay nàng bằng một tay, tay kia xuôi bả vai lướt xuống trước ngực nàng.

Nàng giật mình một cái.

Tay hấn lại lần theo thân thể của nàng, xuống đến sườn, đến thắt lưng,

...

cù (chợt lét) chết nàng

...

(alotoiday03: bó tay 2 anh chị này, hahahaha)

Cảnh Vĩnh Phúc bị nhột thì muốn cười lại bị hấn hôn không dứt.

Nàng chưa hết nhột, bàn tay ma quỷ của Lý Phỉ lại bắt đầu điên cuồng cù nàng.

Nàng ở dưới thân hắn xoay ngang xoay ngửa, tiền trước lui sau, miệng nức nở, nước mắt chảy ra, khổ sở dưới “Nhật” hình pháp của hắn.

Lý Phi giữ chặt tay nàng, dung thân o ép nàng, cứ thế là chiếc ghế gỗ trầm không ngừng phát ra âm thanh.

Cảnh Vĩnh Phúc cảm thấy như mình sắp chết hắn mới ngừng lại, buông tay nàng ra.

Nàng toàn thân mệt mỏi, chỉ có bộ ngực tiếp tục kịch liệt phập phồng.

Lý Phi ôn nhu hôn xuống dưới, hai tay ôm hai bên người nàng, nhẹ nhàng vuốt ve trấn an.

Hai tay nàng được hắn thả tự do dần dần vô thức đưa lên ôm lấy khuôn mặt hoàn mỹ của hắn, vuốt ve gáy hắn.

Nụ hôn kéo dài không dứt của hắn là nàng mờ mịt thần trí.

Thân thể nàng dần dần bình phục.

Hắn mềm mại từ tốn rời nàng ra.

Khi này nàng mới mở mắt, dần dần thanh tỉnh.

Lý Phi ôn nhu nói: “Chúng ta đi chơi.”

Lý Phi kéo nàng đứng dậy, giúp nàng sửa sang lại quần áo.

Rồi bỗng ôm chặt lấy nàng, ở bên tai nàng khẽ nói:

“Đại Phúc! Đứa ngốc!”

Cảnh Vĩnh Phúc ngẩn ra, bao lâu rồi tên nàng không còn liên hệ gì với một đứa ngốc.

Hắn ngừng ôm ấp, cầm tay kéo nàng ra ngoài, thẳng đến cửa điện mới buông.

Người hầu đứng thành hai nhóm phân liệt.

Các cung nữ cúi đầu không dám nhìn.

Lý Phi sái nhiên đi ở phía trước nàng, lên chiếc xe ngựa trước điện.

Nàng lên theo, đưa mắt nhìn Tiểu Thúy, người sau làm bộ không có thấy, kéo Ngô Tiên Tử đi hướng khác.

Nàng đành ngồi cùng Lý Phi.

Lý Phi nhìn nàng chăm chăm.

Nàng ngồi đối diện hắn, tay chân câu nệ.

“Cảnh quốc đại nhân, người tính mang bốn vương đi đâu?”

“Xuất cung rồi nói.”

Cảnh Vĩnh Phúc thật đúng là chưa nghĩ tới sẽ đưa hắn đi đâu mới tốt.

“Người có vẻ vô năng!”

Lý Phi trong triều nhưng lạnh lùng cười, cao giọng gọi một thị vệ.

“Biệt viện Thượng Thành hầu.”

Cảnh Vĩnh Phúc sửng sốt, cái tên này chưa bao giờ nghe qua.

Xe ngựa từ từ xuất cung.

Lý Phi lại vẫn tĩnh lặng như trước kia

Cảnh Vĩnh Phúc lặng lẽ di mũi chân, để sát vào lò than ấm áp.

Trời lạnh nàng luôn ở yên trong phòng để giữ đôi chân được ấm.

Suốt đường Lý Phi đều không nói gì.

Đến nơi.

Xe ngựa mở cửa, nàng mới biết Thượng Thành lầu tức là lầu canh ở cửa tây kinh thành, biệt viện là tòa nhà cạnh lầu canh.

Là tòa nhà ngày ấy hắn cùng nàng ngồi chơi trên nóc.

Lý Phi xuống xe trước.

Trước bao nhiêu cặp mắt của các thị vệ xung quanh, hắn đưa tay cho nàng.

Nàng do dự một lát rồi cũng đưa tay cho hắn dắt xuống.

Xuống xe xong, hắn buông tay ra, nói:

“Đi theo ta.”

Cảnh Vĩnh Phúc cùng Ngô Tiên Tử, Tiểu Thúy, ba người vào bên trong, nhóm người hầu đều ở bên ngoài.

Bên trong viện và bên ngoài hoàn toàn khác nhau.

Rường cột chạm trổ trắng lẹ.

Những nơi Dịch vương đặt chân đến đều không tầm thường.

Lý Phi dắt đám người đi vào một gian phòng ấm áp và tràn ngập ánh sáng.

Hắn vừa đi vừa cởi áo bào.

Thị nữ chờ sẵn 1 bên tiến tới đón lấy.

Cảnh Vĩnh Phúc cũng thấy hơi nóng.

Nàng chưa kịp phản ứng gì hắn đã xoay người, cởi áo khoác của nàng quăng cho thị nữ.

Tiểu Thúy thấy vậy liền nhanh tay tự cởi áo khoác.

Chỉ có Ngô Tiên Tử luôn chỉ có một thân áo đơn, ánh mắt không dừng được, cứ nhìn tới nhìn lui Cảnh Vĩnh Phúc và Lý Phi.

Cảnh Vĩnh Phúc ngỡ ngàng, đang nghĩ hắn làm sao dám cởi áo khoác cho nàng trước nhiều người như vậy thì tấm áo bên trong áo khoác của nàng lại bị hắn lấy đi.

Nàng đang vô cùng bối rối thì hắn lại tiếp tục phát tay áo, nháy mắt đã cởi thêm 1 lớp y phục trên người nàng.

Sắc mặt nàng đỏ lên.

Hắn lại truyền thị nữ mang đến cho nàng một bộ y phục màu hồng.

Chỉ nghe Lý Phi giải thích:

“Nơi đây đều là người một nhà.”

Lại tiếp tục ép buộc nàng.

Phiến ngọc bích bị đem bỏ, búi tóc bị tháo ra, từng lọn tóc dài rơi xuống.

Đến giờ phút này Cảnh Vĩnh Phúc mới hiểu, hắn là muốn đem nàng thay hình đổi dạng.

Ngô Tiên Tử tìm ghế ngồi, Tiểu Thúy cũng ngồi theo.

Ngồi rồi nhìn nhìn chăm chú, tựa như xem diễn tuồng.

Thị nữ phục sức cho Cảnh Vĩnh Phúc xong thì bưng ghế lại đặt bên cạnh nàng.

Lý Phi ấn nàng xuống ghế, chăm chú nhìn nàng nửa ngày, sau đó tay với rời khỏi vai nàng.

Tiếp đó, một thị nữ khác mang bút vẽ chân mày tới.

Hắn nâng cằm nàng lên, tinh tế phác thảo chân mày trái của nàng.

Nàng chỉ cảm thấy mí mắt ngứa ngứa nhưng cố nén lại.

Vẽ xong chân mày trái thì tới chân mày phải, nàng ráng chống hai mắt, tiếp tục chịu đựng.

Cuối cùng thì cũng xong.

Hắn đổi bút, nhìn qua tay hắn đưa lên đưa xuống, nàng thấy Tiểu Thúy cùng Ngô Tiên Tử hai người ánh mắt lóe sáng.

“Ngồi yên!”

Lý Phỉ mát lạnh một tiếng, nàng tức thì ngồi thẳng, tiếp tục yên lặng chịu đựng.

Lúc này là vẽ mi mắt, rất tốt, không ngứa.

Chỉ là nàng thấy so với năm đó, dường như hắn không phải vẽ mi phượng, mà là mi lá liễu.

Vẽ mi xong, hắn lại lấy son, dùng đầu ngón tay chấm vào rồi ấn lên môi nàng.

Cảm giác tay hắn lướt trên môi nàng làm bỗng nhiên có chút thanh tỉnh, hắn là sớm có mưu đồ.

Bất luận nàng dẫn đi đâu, hắn cũng đều sẽ đem nàng đến nơi này, làm chuyện ép buộc này.

Môi của nàng bị hắn tách ra.

Hắn ghé sát vào nàng nói:

“Tập trung!”

Hơi thở của hắn phả vào nàng, môi hắn mím lại, mà khuôn mặt hắn lại gần nàng như vậy, trong mắt còn phiêu diêu bao ý tứ ái muội.

Nàng lập tức đỏ mặt, đứng bật dậy.

Có lẽ hắn đọc thấu tâm can nàng, nên ngón tay càng chậm, gương vẽ mặt tự kiêu.

Nàng gắt gao theo dõi hắn, người này cố nhiên tuyệt mỹ.

Nàng liền như quên mất hiện tại, cũng không còn để tâm lúc này hắn muốn đem nàng biến thành bộ dáng gì nữa.

Mấy liễu trước kia nàng từng tự mình vẽ thử, kết quả vô cùng kinh khủng.

Quên đi, cho dù ám muội nàng cũng nhận thức, chỉ cần hắn hết giận, cho dù bị hắn vẽ thành con rùa hay con bọ chó cũng không sao.

Nàng chậm rãi thả lỏng, tùy ý hắn đùa nghịch, ý cười vụng trộm chuồn ra khóe môi.

Hắn bỗng nhiên buông nàng ra, nhỏ giọng nói:

“Vậy được rồi.”

Nàng hơi nhướn mày, lại nghe hắn nói:

“Cười lên một chút.”

Nàng vừa theo lời, hắn đã lui về phía sau.

Chỉ thấy Tiểu Thúy trở mắt nhìn, Ngô Tiên Tử thì bày ra một bộ dáng “không còn gì để nói”.

Nàng vội vàng kêu mang gương lại.

Thị nữ bưng gương đồng tới.

Cảnh Vĩnh Phúc không khỏi rung động.

Người con gái trong gương là nàng sao?

Mày dài mi liễu, vẻ đẹp mang nét quyền rũ kiều sa.

Môi đỏ mọng đầy đà, kiều diễm mà ướt át.

Ánh mắt long lanh.

Lý Phỉ chỉ động môi động mắt có 1 chút nhưng lại đem nàng biến thành một nữ tử yêu lệ.

“Màu da không cần đổi, cứ để như vậy !”

Lý Phỉ xoay người, liền có thị nữ chuẩn bị sẵn nước ấm và khăn mặt.

Hắn rửa tay rồi lau khô, sau lại nói,

“Đêm nay có thể thị tẩm.”

Cảnh Vĩnh Phúc khoé miệng vừa kéo, nhìn vào trong gương lại thấy một người con gái đang cười đào e thẹn.

Nàng tức giận ngoảnh mặt đi chỗ khác, nhưng Lý Phỉ lại chỉ vào gương.

Nàng vội vàng quay đầu lại nhìn, thân mình không khỏi gồng lên, ánh mắt rồi rầm nhưng lại thêm một phần ai oán.

Nàng là thật ai oán .

Lúc này Tiểu Thúy nói:

“Địch vương cũng giúp Tiểu Thúy biến thành đại mỹ nhân đi!”

Lý Phỉ cực lạnh đạm trả lời:

“Tiểu Thúy vốn là thiên sinh lệ chất không cần giả dạng.”

Ngô Tiên Tử nhin không được cười ra tiếng.

Cảnh Vĩnh Phúc hận không thể đập vỡ gương.

Thị nữ đưa gương ra xa.

Nàng chợt thấy một Cảnh Vĩnh Phúc khác xuất hiện trước mặt, không khỏi ngẩn người.

Nàng kia mặc xiêm y ban nãy của Cảnh Vĩnh Phúc, đồ trang sức và bộ dáng cũng giả theo nàng, mà dung mạo thì có đến 8 phần giống.

Nếu không nhìn kỹ, thực có thể lầm đó là nàng.

Lý Phỉ bên cạnh vừa khoác thêm tấm áo choàng đen vừa nói:

”Nàng ta tên Băng Nhi.

Người theo ta ra ngoài có chút không tiện nên ta để nàng ta thay thế người.”

Băng Nhi lạnh nhạt thi lễ với Cảnh Vĩnh Phúc, mặt không chút thay đổi, lại càng giống nàng.

Lý Phỉ lại nắm lấy tay nàng, kéo nàng đứng dậy, ôm vào trong lòng, khẽ cười nói:

“Người hiện tại đã là Băng Nhi!”

Ngô Tiên Tử khách quan đánh giá:

“Rất giống thị thiếp.”

Tiểu Thúy nửa hiểu nửa không gật gật đầu.

Cảnh Vĩnh Phúc trừng mắt với bà ta, lại trừng mắt với Lý Phỉ.

Hắn nhẹ nhàng nói:

“Tốt lắm, Huệ Phúc điện hạ thay bốn vương tể trần đi! Đi!”

“Huệ Phúc” nói:

“Địch vương, mời!”

Ra khỏi biệt viện, thị vệ đi theo Cảnh Vĩnh Phúc không nhận ra nàng.

Nàng bị Lý Phỉ ôm cứng ngang lưng, miễn cưỡng đi tới xe ngựa.

Cửa xe mở ra, Lý Phỉ ôm nàng lên xe, ngồi xuống phía xuôi, đúng là ôm đi vào, còn “Huệ Phúc” thì lên một xe ngựa khác.

Cửa xe đóng lại, nàng vùng ra, hấn lại ôm chặt lấy thắt lưng nàng.

Nàng ra sức xoay người, lại ở trong tay hấn quay nửa vòng.

Nàng ngừng ngọ nguậy, quay đầu nhìn hấn, hấn nhìn thắt lưng của nàng nói:

“Sao không ngọ nguậy nữa?”

Nàng xấu hổ.

Lúc nàng ngọ nguậy hấn cứ để yên bàn tay nhưng thật ra là nàng đã đưa cả nửa tấm lưng xoay qua xoay lại dưới bàn tay của hấn.

Nàng túm lấy tay hấn đang để trên lưng, hấn buông tay tránh làm nàng ngã xuống người hấn, tóc dài buông theo, che khuất nửa bên mặt.

Ngã xuống đùi hấn nàng mới cảm thấy mình ngu xuẩn.

Càng phản kháng sẽ chỉ càng giúp hấn va chạm tiếp xúc thân thể nàng.

Vì thế, nàng không nhúc nhích nữa, mặc kệ hấn vuốt tóc.

Tay hấn nâng nhẹ một lọn tóc, lọn tóc theo tay hấn gian giảo mơn man cổ nàng.

Nhưng nàng lại sai lầm rồi.

Hấn nhìn nàng thật sâu bằng ánh mắt mà nàng không thể lý giải nổi.

Chưa kịp phòng bị, tay hấn đã đặt lên trước ngực nàng.

Hấn nhẹ nhàng mở bàn tay ra.

Nàng chỉ cảm thấy tim đập quá nhanh, quá to, đến xấu hổ, nhưng đồng thời lại có những cảm xúc rất lạ sinh sôi nảy nở trong lòng.

Những nàng vẫn là sai lầm rồi.

Hấn lại đang nắm lấy tay kia của nàng, đặt lên ngực hấn, sau đó lại nhìn nàng.

Không khí trong xe ngựa thật ái muội.

Hấn mắt vẫn sáng rực nhìn nàng mà đôi môi không hề lạnh khốc.

Nàng một tay đặt lên ngực hấn, lắng lắng nghe tim mình hòa nhịp đập cùng tim hấn.

Xe ngựa chậm rãi chạy.

Lòng bàn tay Cảnh Vĩnh Phúc dần dần ẩm ướt, mắt nàng dần si mê.

Đây là lần đầu tiên bọn họ yên lặng nhìn nhau lâu như vậy.

Dung mạo của hấn thế nào mà làm nàng choáng ngợp.

Tâm tư của hấn thế nào mà làm nàng vừa cân nhắc vừa sợ hãi.

Hấn dĩ nhiên đã đem giao phó con tim cho nàng.

Chỉ vì nàng là một đứa ngốc nên mới phải vất vả tâm tư nhau nhiều như vậy.

Nàng hy vọng thời gian vĩnh viễn dừng lại ở giờ khắc này.

Nhưng lại đi rất nhanh.

Xe ngựa đã nhanh chóng ngừng lại.

Nàng nghe thấy tiếng của “Huệ Phúc” kia:

”Địch vương xin cứ tự nhiên,

Huệ Phúc chỉ có thể theo đến đây.

Ngày mai lại đến cùng đi.”

Tiểu Thúy cúi đầu hỏi câu:

“Nơi này chúng ta không thể đi sao?”

Không biết Ngô Tiên Tử nói gì chỉ biết nàng ấy lập tức không nói gì nữa.

Sau Cảnh Vĩnh Phúc hỏi Tiểu Thúy, Tiểu Thúy nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

”Bà ấy muốn ta làm một loại thuốc.

Là thuốc phá thai.”

Xe ngựa của “Huệ Phúc” đi rồi, Lý Phi tiếp tục giữ Cảnh Vĩnh Phúc trên xe, không xuống.

Một lát sau, một thị vệ đến bên xe ngựa.

Lý Phi xốc màn xe lên, nhận từ thị vệ này một vật.

Thấy nàng tò mò, hần liền đưa cho nàng.

Đó là một mặt nạ bạc tinh xảo che nửa khuôn mặt.

Cảnh Vĩnh Phúc chưa xem xong, Lý Phi đã nâng lấy mái tóc nàng.

Nàng lúc này mới nhớ ra mình đang tóc tai bù xù.

Nhưng là, Lý Phi chải đầu không khéo tay chút nào, hần chỉ biết chải đầu ình chưa bao giờ từng giúp người khác.

Cảnh Vĩnh Phúc đau quá hừ một tiếng.

Tay Lý Phi khẽ run, búi tóc liền bung ra.

Hần không hài lòng, lại bung hết tóc nàng ra chải lại, lần này chỉ búi một nửa.

Nàng nói thầm:

“Tại sao khi trước không bảo người chuẩn bị cho tốt?”

Lý Phi lại tàn khóc nói:

“Hiện tại 1 cọng tóc của người cũng là của bốn vương, nhớ kỹ.”

Cảnh Vĩnh Phúc cười, đùa:

“Đúng vậy, Vương gia.”

Hần cũng cười, tựa hồ vừa lòng.

Nàng đưa tay sờ lên mái tóc.

Lúc nàng vươn tay, hần đã đeo mặt nạ vào, ôm nàng xuống xe ngựa.

Nàng muốn quay đầu nhìn xem đây là chỗ nào, hần lại khóa khuỷu tay nàng lại, lấy áo bào che lấp:

“Ngoan, không nên nhìn, lại càng không nên bị người khác thấy.”

Nàng cũng hiểu, mặc dù đã bị hần cải trang nhưng khó cam đoan được không bị phát hiện.

Vì thế, nàng ở hẳn trong lòng, để mặc hấn đưa nàng đi.

Qua một lúc lâu, đầu óc trì độ của Cảnh Vĩnh Phúc mới có phản ứng lại, ngay cả nàng còn không nhận ra mình thì còn có ai có thể nhận ra nàng chứ?

Theo tiếng động xung quanh phán đoán, là tiếng cụng ly, tiếng chén đĩa va chạm, đây có thể là quán rượu.

Trong không khí tràn ngập mùi son phấn, đây hẳn là thanh lâu.

Nhưng vô luận Lý Phỉ mang nàng đi đâu, nàng đều sẽ đi.

Nàng ở trong áo choàng của hấn, càng tựa đầu sâu vào người hấn.

Bên trong áo choàng thực ấm áp.

Hấn lại cúi đầu xuống nhẹ nhàng nói ở bên tai nàng:

“Cẩn thận, đừng để dính môi vào người.”

Nàng hơi co đầu lại.

Sau 1 lúc, chợt nghe Lý Phỉ nói với người phía trước:

“Chu công tử!”

Đối phương lên tiếng nói:

”Ôi, đã chờ ngươi một hồi .

Ta tự hỏi vì sao.

Thì ra Phí công tử là ôm mỹ nhân mới muộn!

Đây, mời qua bên này!”

Lý Phỉ cũng không nói nhiều, ôm Cảnh Vĩnh Phúc đi theo Chu công tử kia phải trái vòng vo vài đình viện, qua mấy cánh cửa, cuối cùng dừng lại.

Lý Phỉ gọi:

“Băng Nhi, đến rồi, dậy thôi!”

Cảnh Vĩnh Phúc chỉ phải phối hợp một tiếng “Dạ”.

Tùy tùng Lý Phỉ cởi áo khoác cho hấn rồi lui ra phía sau yên lặng.

Cảnh Vĩnh Phúc không nghĩ đến việc nhìn Chu công tử mà cứ tiếp tục ở trong lòng Lý Phỉ.

Hấn cũng không buông tay, cứ ôm nàng đi vào phía trong.

Chu công tử trêu ghẹo nói,

”Lần trước ta đưa tới nhiều mỹ nhân như vậy, ngươi liếc mắt một cái cũng chưa từng.

Hôm nay lại ôm người đẹp trong lòng không buông.”

Lý Phỉ cười nói:

”Thế gian mỹ nhân rất nhiều.

Ta chỉ yêu một mình nàng.”

Cảnh Vĩnh Phúc tâm chấn động.

Lại nghe Chu công tử nói:

”Nói vậy, được Phí công tử mê luyện, Băng Nhi cô nương tất nhiên là quốc sắc thiên hương.

Không biết Băng Nhi cô nương có thể cho ta vinh dự được ngắm dung nhan 1 lần?”

Cảnh Vĩnh Phúc ngẩng đầu nhìn Lý Phỉ, nửa khuôn mặt không bị mặt nạ che khuất của hắn cũng đang nhìn nàng.

Hắn nói:

”Băng Nhi của ta không như Chu công tử nghĩ đâu.

Băng Nhi, đừng xấu hổ, gặp Chu công tử đi.”

Cảnh Vĩnh Phúc chậm rãi quay mặt lại.

Chu công tử không còn trẻ, phong độ bất phàm.

Hắn mỉm cười nói:

“Quả nhiên có khác, rất phong tình.”

Cảnh Vĩnh Phúc gật đầu cảm tạ, chưa kịp quay đầu đi, Lý Phỉ thủ nhẹ nhàng vỗ hông nàng, nói:

”Còn tưởng rằng đang ở nhà sao?

Ngồi thẳng dậy mau.”

Cảnh Vĩnh Phúc liếc hắn một cái, thuận thế ngồi chồm hổm bên cạnh hắn, bây giờ mới bắt đầu đánh giá bố cục gian phòng.

Nơi đây không giống phòng ở.

Chỉ bày thảm, không có ghế dựa, bốn vách tường trắng chỉ treo một bộ tranh cung nữ.

Bố trí cực đơn giản, lại có vẻ xa hoa.

Loại thảm này người bình thường không thể có được.

Chu công tử cùng Lý Phỉ hàn huyên vài câu, cười hỏi:

”Bốn điểm người đẹp vô số.

Nhưng Phí công tử chỉ yêu Băng Nhi cô nương, này là khó xử cho Chu mỗ.

Làm sao mới có thể làm Phí công tử tận hứng mà về đây?”

Hắn vừa nói, Cảnh Vĩnh Phúc tức khắc định nơi đây chính là thanh lâu.

Nàng cảm thấy buồn bực, lại không chỗ phát tác, chỉ lấy mắt nhìn Lý Phỉ.

”Vô phương.

Thôi thì kêu vài nàng lên đây.

Ta uống rượu rồi đi.”

Chu công tử gọi người lại dọn đồ vài câu, quay đầu nhìn Cảnh Vĩnh Phúc cười nói:

“Băng Nhi cô nương xin chú ý, nhiều người náo nhiệt chút thôi.”

Cảnh Vĩnh Phúc lại gật đầu.

Lát sau cửa mở, có bốn vị cô nương cầm trong tay các thức nhạc khí đẹp mà đến.

Lúc này nàng mới biết tại sao Chu công tử nói với nàng như vậy.

Nốn nàng này có thể nói là tuyệt sắc.

Nhưng vậy cũng không ảnh hưởng đến tâm tình của Cảnh Vĩnh Phúc.

Ngay cả trong Cảnh cung nàng còn chưa từng có ý nghĩ so bì nhan sắc.

Huống chi so sánh dung mạo với nam nhân bên cạnh nàng mà nói căn bản không có ý nghĩa.

Hắn chỉ cần bỏ mặt nạ ra, bốn vị mỹ nhân này liền trở thành người xấu.

Bốn vị mỹ nhân lần lượt chào, trong đó có người lần trước đã gặp Lý Phỉ, cố nói vài câu.

Lý Phỉ cũng không đáp lại, ngón tay nhịp nhịp mặt bàn.

Mỹ nhân kia liền thức thời ngồi xuống phía đối diện.

Cảnh Vĩnh Phúc đang thưởng thức mỹ nhân, Lý Phỉ lại túm lấy thắt lưng nàng, hỏi:

“Nhìn cái gì?”

Cảnh Vĩnh Phúc thuận miệng nói:

“Ta đang nghĩ luyện nhạc khí này thì mất độ bao nhiêu ngày?”

Lý Phỉ cười:

“Người luyện bao nhiêu ngày thì cũng đều là tiếng ‘Ồ ô’ thôi!”

Bốn vị mỹ nhân, có một vị khéo miệng nhếch lên, hiển nhiên nhin không được mà cười.

Chu công tử lại tò mò đánh giá Cảnh Vĩnh Phúc.

Nhưng hắn là sói già thanh lâu, rất nhanh chóng đè ép tò mò, thu ánh mắt, tiếp đón khách mới tới.

Rượu và thức ăn lục tục đưa tới, khúc nhạc du dương vang lên.

Không bao lâu, Cảnh Vĩnh Phúc liền nghĩ thấu ý đồ của Lý Phỉ khi mang nàng tới đây.

Mật thám của Cảnh Thân Mậu nhất định theo bọn họ từ khi ra cung đến đây.

Chính là kiêng kỵ Lý Phỉ thực lực nên không dám theo dõi quá gần.

Lý Phỉ tới nơi này từ biệt “Huệ Phúc”, mang theo thị thiếp tận hưởng tửu sắc.

Thứ nhất là che dấu quan hệ với Huệ Phúc thật.

Thứ hai là mê hoặc tầm mắt Cảnh Thân Mậu.

Cho dù Cảnh Thân Mậu có phái thủ hạ truy vấn Chu công tử về những việc phát sinh trong thanh lâu thì cũng chỉ được nghe chuyện Lý Phỉ sủng nịch thị thiếp.

Chỉ có điều này Cảnh Vĩnh Phúc không nghĩ tới, Lý Phỉ thật đúng là coi nàng như thị thiếp.

Rượu và thức ăn dọn lên xong, Lý Phỉ lười biếng dựa vào người nàng.

Nàng rót cục cũng sáng tỏ vì sao này gian phòng chỉ bố trí thảm và chiếc ghế dài.

Hai mắt Lý Phỉ phía sau mặt nạ lấp lánh nét cười, bạc môi khẽ mở:

“Rượu!”

Một mỹ nhân thức thời bưng bình rượu tới cho Cảnh Vĩnh Phúc.

Nàng xấu hổ tiếp nhận, vừa định châm rượu ra ly.

Gã kia lại kéo tóc nàng, mát lạnh nói:

“Không cần, giống như ngày đó uống trà đi, ta không uống, chỉ ăn của người.”

Cảnh Vĩnh Phúc giận run tay, làm sánh cả rượu ra ngoài.

Chu công tử một bên cười nói:

“Không quấy rầy hai vị nữa, ta đi tiếp khách.”

Hắn vừa đi, bốn vị mỹ nhân liền linh hoạt đứng lên.

Hai chế nhạo, hai hâm mộ, nhưng vẫn đứng bất động.

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn các nàng.

Tay Lý Phỉ lại lặng lẽ đáp lên chân nàng.

Nàng nhất thời nhường mảy, cũng bắt cháp nhiều người như vậy, quát:

“Lại động, ta đổ rượu vô lỗi tai người nhé!”

Bốn vị mỹ nhân rót cục nhện không được, cười thành tiếng, một trong số đó nói:

“Cô nương thật hung dữ a!”

Lý Phỉ nằm trên người nàng, mỉm cười nói:

“Hiện ở trong này còn có bốn vị mỹ nhân, người nếu muốn lỗi tai ta, ta sẽ cho!”

Cảnh Vĩnh Phúc ngẩn ra, hiểu được hần cố ý nói thành ý tứ gì.

Hần là bức nàng.

Nàng sẽ cho hần biết thế nào là thân thiết trước mặt mọi người.

Cảnh Vĩnh Phúc cầm chén rượu uống một hớp lớn, cơn tức nghẹn ở cổ chuẩn bị phát tác cùng ý đồ ma mãnh.

Lý Phỉ đoán được ý đồ của nàng, lập tức ngồi dậy, ôm lấy cổ nàng.

Nàng còn chưa kịp phun rượu vào mặt hần, tay Lý Phỉ đã phát lên.

Cổ họng nàng liền ngứa, vừa há miệng ra, hớp rượu liền đi xuống, chất lỏng cay lập tức làm nàng sặc0.

Lý Phỉ vội vàng buông nàng ra, một tay vỗ nhẹ trên lưng nàng, ôn nhu nói:

“Tốt lắm tốt lắm, không náo loạn.”

Cảnh Vĩnh Phúc không ho được.

Đây là lần đầu tiên nàng uống rượu, hơn nữa không may, tửu lượng của nàng chính là một ngụm.

Mặt nàng nhanh chóng đỏ ửng, tiếp theo liền mơ hồ.

Chỉ nghe tà âm bên tai, chỉ thấy lóe sáng ánh mắt sau mặt nạ.

Nàng mê man, mơ hồ nghe thấy một câu:

“Đêm nay thật đúng là thị tẩm...”

Sự ấm áp làm Cảnh Vĩnh Phúc thức tỉnh, mở mắt liền thấy Lý Phỉ ủ rũ mặt mày.

Hần ngồi trên giường, áo ngủ đen rộng mở, tóc dài rồi tung làm nổi bật một mảnh da thịt trắng trẻo, khàn khàn nói:

“Người tỉnh rồi?”

Cảnh Vĩnh Phúc cả kinh, bỗng nhiên cảm thấy như không đáp chần,

đầu có điểm choáng váng,

thân mình còn có chút cảm giác quái dị,

hai má chột nóng,

nàng túm lấy chăn lên che mặt,

thân mình cuộn lại lũi xuống, lũi xuống.

“Trốn cái gì?”

Lý Phỉ kéo chăn xuống, nàng dùng sức kéo lên, cuối cùng vẫn lộ ra hai mắt.

Lý Phỉ đỡ đầu nàng lên, mắt phương ánh lưu quang.

Nàng trừng mắt nhìn hấn hồi lâu, vẫn là hỏi:

“Ta... Ta với người ...?”

Hấn ngấm nàng rồi hỏi lại:

“Người nói xem?”

Nàng hít sâu rồi nói:

“Có điểm quái dị.”

Miệng hấn bắt giác có nét cười, lại cúi đầu nói:

”Không la hét sao?

Không khóc sao?

Không mắng sao?

Phản ứng của người cũng rất kỳ quái.”

Nàng nhìn hấn:

“Người đã nói, từ đầu đến chân ta đều là của người, ta biết!”

Hấn run lên, lồng ngực bắt đầu phập phồng, không cười mà vui.

Nàng nhướn mày:

”Chỉ là thật sự rất kỳ quái,

ta say,

cái gì cũng không biết.

Người cứ như vậy... với ta ...”

Hấn ghé sát vào nàng, cực khinh nói:

“Người muốn sắc đẹp!”

Nàng chăm chú nhìn hấn, bỗng nhiên hiểu được:

“Người lại đùa ta!”

“Nói mau! Rốt cuộc ... đã ... với ta... như thế nào...”

Lý Phi một tay xoa mặt của nàng, đầu ngón tay vuốt từ trán đến mũi, bỏ chặn nàng đang che mặt ra, lộ ra cằm của nàng.

Nàng gắt gao kéo lấy chặn, tay hấn dừng ở cổ nàng, lại ngấm nàng, từ từ nói:

”Soi gương đi, ánh mắt cũng rất có phong thái, vậy mới lại càng kỳ quái,

một tướng mạo thường thường, sao lại có cơ thể như vậy?”

“Người...”

Cảnh Vĩnh Phúc tay vừa động, chặn đã bị hấn kéo xuống thêm mấy tấc.

Nàng vội vàng rút người xuống thêm chút nữa.

“Thật sự là xem qua mới biết, thì ra thị thiếp của ta ngoài dung mạo tuyệt sắc, thân mình cũng là tuyệt sắc.”

Hấn thu tay, trêu tức nói,

“Cũng không uống bốn vương thị tắm người một đêm.”

Cảnh Vĩnh Phúc mới vừa rồi xác định hấn không muốn nàng, đã hơi hơi nhấc lên chặn.

Vừa thấy thân thể của mình, nàng liền đứng lên gào thét:

”Lý Phỉ!

Người ở trên người ta đã làm cái gì?

Này còn kêu không thị tẩm?

Này...

Chính là người đã ... ta?”

Lý Phỉ nao nao, lại là cười nói:

”Người quả thật là kỳ quái, say như chết.

Vừa tỉnh lại đã cho ta cảm giác người ngủ thật yên lặng, người không ngủ lại làm ầm ĩ lên.

Tốt, là người tình nguyện bị ta muốn!”

“Đừng!”

Cảnh Vĩnh Phúc khẩn trương đứng lên, nghiêm túc bao bọc chắn quanh mình, trên trán đã toát mồ hôi.

Cái phòng chết tiệt này, sao lại nóng như vậy.

Lý Phỉ cười đứng dậy, mái tóc dài rung động.

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn hấn cởi áo, cơ thể thon dài.

Mắt của nàng không khỏi si mê.

Hấn chưa nói sai, là nàng tình nguyện bị hấn muốn, mặc dù tình huống thần trí mơ hồ.

Nàng là có chút sợ việc nam nữ,

nhưng sau khi tỉnh ngủ lại hiểu lầm là chuyện ấy dù sao cũng đã phát sinh,

nên lại cảm thấy nàng ở cùng hấn trong lúc đó là cực bình thường.

Đem thân mình giao cho chính nam tử mình thích, mà nam tử này cũng thích mình, đây là chuyện tốt đẹp.

Lý Phỉ thay áo ngủ bằng bộ y phục đỏ tươi.

Nàng chưa một lần thấy qua hấn mặc y phục đỏ.

Hôm nay thực ngoại lệ.

Hấn xoay người, mái tóc lại rung động, thật đẹp đến mê người.

Lúc hấn đi về phía nàng, thuận tay cầm vài món xiêm y, cũng đỏ tươi đến cực điểm.

Cảnh Vĩnh Phúc vội vàng nói:

“Ta tự mặc.”

Hấn cầm quần áo ném tới đầu giường, không nói gì cũng không đi.

Nàng nhìn xuống:

“Người có thể đi chỗ khác không?”

Hấn nhẹ nhàng lắc đầu.

Nàng cắn môi, nhẹ nhàng nói:

“Còn xem chưa đủ?”

Hấn vẫn như cũ lắc đầu.

Cảnh Vĩnh Phúc làm liều, quát:

“VẬY NGƯỜI XEM ĐI!”

Nàng kéo mạnh chần sang một bên, chộp lấy xiêm y quay lưng về phía hấn nhanh chóng mặc vào.

Thanh âm mát lạnh ở sau lưng vang lên:

”Nói người kỳ quái còn ít, phải nói là thật kỳ quái.

Lúc không cần rứt rè thì rứt rè gần chết, lúc cần rứt rè lại... thô lỗ như vậy!”

Cảnh Vĩnh Phúc không để ý tới hấn.

Cảm thấy nhìn cũng đã nhìn, hôn cũng đã hôn, phỏng chừng sờ cũng không phải chưa từng sờ, nếu nàng lại rứt rè nữa thì nàng liền thực bị hấn ăn hiếp chết rồi.

Lý Phỉ hai tay bỗng ôm lấy thắt lưng nàng, hôn miên man lên tấm lưng trần.

Nàng lúc này muốn động cũng không dám động, đến khi hấn buông nàng ra, lại nói câu:

“Vẫn là lưng mỹ nhân...”

Nàng vội vàng mặc xiêm y.

Hấn không chạm vào nàng nữa.

Cảnh Vĩnh Phúc mặc xong quần áo, bèn mang giày,

lúc này mới phát hiện căn phòng đang ở thật quá ư thanh nhã,

đưa mắt ra ngoài cửa sổ, trước mắt là một ngọn núi xanh giữa cánh rừng.

“Chúng ta đang ở nơi nào?”

“Đi ra ngoài sẽ biết .”

“Ừ.”

Lý Phỉ cầm tay nàng, nhìn nàng nói:

“Vẫn là thích bản sắc của người.”

Nàng ngẩn ra, hấn đã kéo nàng ra bên ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, khí lạnh ập vào người.

Hấn đi nhanh vài bước, nói:

“Đến phòng phía trước sẽ liền ấm áp .”

Hai người nhanh chóng đi qua hành lang, vào một gian đại sảnh.

Tiểu Thúy, Ngô Tiên Tử cùng với “Huệ Phúc” đều đã ở đó.

Lý Phỉ vẫn nắm tay nàng không rời, hỏi một người hầu:

“Mấy việc đã làm thỏa đáng chứ?”

Người nọ cung kính đáp:

“Đã xong.”

Nghe vậy hấn mới kéo nàng vào.

Giữa lúc đó, Cảnh Vĩnh Phúc và Tiểu Thúy giao nhau ánh mắt.

Sau khi ngồi xuống, chỉ nghe Ngô Tiên Tử lạnh lùng nói:

”Xem ra ta không có việc gì ở đây!

Có Định vương theo người, ta cũng không cần ở trong cung sinh buồn.”

Lý Phỉ nói:

”Ngô tiên sinh lúc này là nhân vật mấu chốt nhất.

Chuyện bốn vương đến kinh thành một khi truyền ra, Bàng Long sẽ trở về.

Đội hắc vừa đến, sẽ là trận ác chiến.”

Ngô Tiên Tử nói:

”Cùng ta có quan hệ gì đâu?

Ta chỉ quản Đại Phúc, các người đánh giết giết đừng nhắc lên ta.”

Lý Phỉ cười nói:

”Ngô tiên sinh nhiều năm lưu lại kinh thành là vì chuyện gì?

Đơn giản là cơ hội khó cầu.

Hiện tại cơ hội đã tới, người lại muốn rời cung, thật không sáng suốt.”

Cảnh Vĩnh Phúc cả kinh, Lý Phỉ liếc mắt nhìn nàng tiếp tục nói:

”Thành hay bất thành là ý trời, làm hay không là do mình.

Bốn vương cũng không quản Ngô tiên sinh trong lòng cân nhắc cái gì,

chỉ cần nhớ rõ bốn vương hiện tại cũng chỉ quan tâm người trong tay này.”

Tay Cảnh Vĩnh Phúc bị hắc nắm chặt, nhưng nàng vẫn là kinh ngạc đến đổ mồ hôi.

Ngô Tiên Tử trầm tư.

Lý Phỉ lại quay sang “Huệ Phúc” nói:

“Ta muốn mang nàng rời kinh thành mấy ngày, người có thể ứng phó không?”

“Huệ Phúc” trầm giọng nói:

“Ta có thể.”

Lời vừa nói ra, Cảnh Vĩnh Phúc đột nhiên ngẩng đầu nhìn kỹ,

không chỉ có thanh âm rất giống, một ngày không gặp, nay ngay cả mặt mũi lại càng giống.

Nàng lúc này hiểu rõ, nàng này nhất định bắt phạm.

“Dự để có gặp người hay không?”

“Tạm thời không.”

Lý Phỉ lại hỏi nàng ta vài câu.

Cảnh Vĩnh Phúc suy tư đứng lên, hắc muốn dẫn nàng đi đâu?

Bàng Long sẽ trở lại kinh thành.

Bọn họ nên ở kinh thành để sớm bố trí mới đúng.

Trong lúc đó, Lý Phỉ đã hạ lệnh tiễn khách

Ba người Ngô Tiên Tử đều chạy về Cảnh cung.

Lý Phỉ quay sang Tiểu Thúy nói:

”Mong Tiểu Thúy cô nương giúp đỡ.

Sau khi mọi việc ổn thỏa, ta sẽ đem cô nương nhà người trả lại.”

Tiểu Thúy đáp ứng, hỏi:

“Địch vương muốn dẫn nàng đi đâu?”

Lý Phỉ cười không đáp.

Tiểu Thúy cũng không truy vấn, trước khi đi đối với Cảnh Vĩnh Phúc cười nói:

“Có điểm giống cô dâu mới!”

Cảnh Vĩnh Phúc xấu hổ, Lý Phỉ không đổi sắc mặt nói,

“Vẫn là Tiểu Thúy tinh mắt thức thấy thú, có chút hơn người!”

Tiểu Thúy xì một tiếng rồi kéo Ngô Tiên Tử đi.

Cảnh Vĩnh Phúc im lặng.

Hai người bọn họ một thân y phục đỏ tươi cứ thế ra ngoài, chẳng trách người ta hiểu lầm.

“Chúng ta cũng phải đi.”

Lý Phỉ lại ôm lấy nàng, nàng ngã đầu vào trong vạt áo hần, mặc hần mang đi.

Hai người vào đến trong xe ngựa lại rúc vào nhau.

Trên xe có lò sưởi nhưng Lý Phỉ vẫn lấy chăn bông quấn cho nàng.

Hai người không nói gì, cũng không nhìn nhau, chỉ là ôm nhau thật chặt, cảm thụ được nhiệt độ cơ thể cùng hô hấp của đối phương.

Hần muốn mang nàng đi đâu, Cảnh Vĩnh Phúc không đoán nữa.

Trong lòng chỉ một ý niệm, khi bọn họ có thể ở chung với nhau thì sẽ không buông nhau ra.

Chỉ sợ sau nhiều ngày bên nhau lại phải chia lìa.

Đáng tiếc là Băng Nhi không có khả năng vĩnh viễn thay thế nàng ở lại Cảnh cung, mặc dù nàng cũng không có ý định ở lại Cảnh quốc lâu dài..

Về sau nàng muốn ở cùng Lý Phỉ.

Lại về sau, nàng thật sự không dám nghĩ tới.

Nếu là Cảnh Tiệp giao chiến, nàng nên như thế nào, Lý Phỉ lại nên như thế nào?

Nàng gạt hết những suy nghĩ xa xôi.

Giờ phút này nàng chỉ biết mình đang ở cạnh Lý Phỉ, dựa sát vào hần.

Thời gian trôi đi, trừ những lúc thay ngựa, xe ngựa không hề ngừng lại.

Ban ngày Lý Phỉ nhẹ giọng nói một chút về chuyện cũ nhưng thời gian điềm tĩnh trầm mặc ngày càng nhiều.

Cảnh Vĩnh Phúc cũng cùng hần nói không nhiều, hần chỉ cười không nói.

Buổi tối hai người dựa nhau mà ngủ.

Ban đầu Cảnh Vĩnh Phúc có chút chờ mong, nhưng Lý Phỉ lại khác thường ngay cả hôn môi cũng không có.

Nàng cảm thấy người kỳ quái là Lý Phỉ, thậm chí so với nàng sau khi tỉnh rượu cũng là kỳ quái hơn.

Bất quá như vậy lại bình thường, Địch vương Lý Phỉ nguyên bản chính là người quái lạ.

Ba ngày sau, bọn họ đến biên giới.

Đến đây nàng mới biết được Lý Phỉ một đường bình tĩnh kỳ thật là rất lo lắng.

Xe ngựa vừa dừng, người hầu Lý Phỉ liền đưa tới hai bộ y phục mới, giống như y phục đã mặc dọc đường, vẫn là sắc đỏ tươi.

Chỉ là lúc này trang phục càng giống quần áo đón dâu, kiểu dáng cũng đẹp hơn.

Hai người đổi xiêm y.

Lý Phỉ chải tóc cho Cảnh Vĩnh Phúc, nàng liền biết hôm nay sẽ xuống xe ngựa.

Hắn cùng nàng xuống xe, nàng mới giặt mình thấy về tới nơi ở cũ.

Nàng không có hoá trang, dung mạo trên thực tế cũng không thay đổi bao nhiêu, nhưng hàng xóm láng giềng đã nhận không ra nàng.

Ánh mắt bọn họ đều ở trên người của nam tử tuyệt sắc bên cạnh nàng.

Lý Phỉ kéo Cảnh Vĩnh Phúc còn đang kinh ngạc đi vào nhà.

Ngoài cửa có tiếng pháo vang lên.

Nàng chợt hiểu ra, nàng sẽ gặp ai, mà hắn muốn làm gì.

Mắt nàng đỏ lên.

Hai người vào đến trước cửa thì dừng lại.

“Lý Phỉ!”

Lý Phỉ quay đầu, thản nhiên nói:

“Đến đây đi, sớm hay muộn cũng sẽ có một ngày như vậy.”

Hai người bốn mắt giằng co, một lát sau Cảnh Vĩnh Phúc cúi đầu, nói:

“Cám ơn.”

Lý Phỉ muốn mang nàng đi, dọc đường lại rất kiềm chế đều là vì một hôn lễ đơn giản nhưng ý nghĩa phi phàm này.

Mắt nàng tuôn lệ.

Cảnh Vĩnh Phúc cùng hắn đi vào trong không khí vui mừng dào dạt.

Mẫu thân của hắn mặc hoa phục ngồi ở chánh đường.

Huynh đệ Tư Mã Tĩnh Ngạn đứng một bên.

Còn có Tư Mã Thu Dịch, hắn mỉm cười gật đầu chào hỏi nàng.

“Mẫu thân!”

Cảnh Vĩnh Phúc bỏ nhào vào trong lòng Nhược phu nhân, vùi đầu không chịu đứng dậy.

Bà ôn nhu xoa đầu Cảnh Vĩnh Phúc, nhẹ nhàng nói:

“Hài tử ngốc.”

Lý Phỉ ở phía sau Cảnh Vĩnh Phúc mát lạnh nói:

”Có xúc động cũng ráng kiềm chế, Phỉ đã không thể đợi nữa, cũng không muốn đợi nữa.

Mạo muội mời phu nhân đến, mong rằng phu nhân đáp ứng, đem Đại Phúc gả cho Phỉ.

Hiện nay nghi thức đơn giản là ủy khuất phu nhân cùng Đại Phúc.

Nhưng phỉ chắc chắn sẽ đem Đại Phúc về Tiếp, trở thành Dịch vương phi.”

Nhược phu nhân có chút kích động, nói không thành câu:

”Tâm ý Dịch vương ta đã sớm biết, ở trong lòng Phúc Nhi Dịch vương cũng rất đặc biệt...

Chỉ là không nghĩ đến hôm nay...

Nhưng thực sự hôm nay...”

Lý Phỉ quì gối nói:

”Phỉ hơn hai mươi tuổi, lạnh lùng kiêu ngạo.

Nữ tử trên thế gian cũng không để vào mắt.

Chỉ duy có Bình Đại Phúc, Phỉ coi là chí bảo, không phải Bình Đại Phúc thì sẽ không cưới.

Mong rằng phu nhân thành toàn.”

Nhược phu nhân rưng rưng lệ.

Tư Mã Tĩnh Ngạn từng bước đi tới nói:

“Chúc mừng Nhược phu nhân, chúc mừng Dịch vương.”

Tư Mã Thu Dịch nâng Lý Phỉ dậy nói:

“Phu nhân đã đồng ý rồi, Dịch vương trước hết mời đứng lên.”

Kế tiếp ngoài cửa chờ người chủ trì đi vào.

Cảnh Vĩnh Phúc bị hai vị sẵn sóc cô dâu đưa xuất môn.

Đầu đội khăn hỉ, dựa theo phong tục Tiếp quốc cùng Lý Phỉ ở trước mặt Nhược phu nhân bái đường thành thân.

Trong lúc ấy, Cảnh Vĩnh Phúc có chút khấn trương, nhưng Tư Mã Thu Dịch luôn luôn ở bên cạnh nói lời trấn an, làm nàng ở trong khăn hỉ cảm thấy an tâm.

Tư Mã Tĩnh Ngạn lại luôn tiếp lời, trấn an Nhược phu nhân.

Tuy rằng Tư Mã phụ tử đều nói chuyện có chút dài dòng, nhưng cũng nhờ có bọn họ mà nghi thức tiến hành cực kỳ thuận lợi.

Không có nghi thức đưa vào động phòng, vì Lý Phỉ còn phải mang Cảnh Vĩnh Phúc trở lại kinh thành.

Nhược phu nhân không tiện đưa Cảnh Vĩnh Phúc ra cửa, cuối cùng ôm chặt con gái nói:

“Phải về Tiếp quốc, cùng Dịch vương.”

Cảnh Vĩnh Phúc nước mắt tuôn rơi.

Lý Phỉ nhận lại nàng từ tay Nhược phu nhân, trầm giọng nói:

“Mẫu thân bảo trọng.”

Cảnh Vĩnh Phúc ngẩn ra, Lý Phỉ đã lại dẫn dò Tư Mã Tĩnh Ngạn:

”Người mau hồi Tiếp.

Bốn vương đã phái người dẫn người bước tiếp theo làm cái gì.”

Đến đây Cảnh Vĩnh Phúc mới phát hiện hai vương của Tiếp quốc động tĩnh khác thường.

Nhưng đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì, cùng nàng và hắc đều không quan hệ.

Cảnh Vĩnh Phúc lại bị ôm lên xe ngựa, thân phận đã khác với khi đến.

Dù hôn lễ qua loa, vội vàng, nhưng Lý Phỉ đã đạt được nàng là điều quan trọng nhất, hắc đã là vị hôn phu của nàng.

Xe ngựa vẫn như cũ chạy không ngừng.

Cảnh Vĩnh Phúc dần dần bình phục tâm tình, ở trong lòng Lý Phỉ suy tư một lát rồi nói:

“Chúng ta đường vòng hồi kinh đi?”

Lý Phỉ mỉm cười nói:

“Ta sớm an bài qua, đường vòng, theo cửa bắc về Cảnh.”

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn lên hần mặt, nói,

“Phu quân của ta quả nhiên mạnh hơn ta.”

Vô luận Băng Nhi có bị nhìn ra hay không, việc bọn họ rời đi nhất định có động tĩnh.

Ảnh vệ của Cảnh Thân Mậu có thể giấu diếm được Tiểu Thúy thì tuyệt đối có năng lực theo dõi một xe ngựa khả nghi đi biên giới.

Nhược phu nhân thì không cần lo lắng, có người của Mã gia bảo hộ, giờ này chắc đã lên đường hồi Tiếp.

Lý Phi thưởng thức tóc mai của nàng, từ từ nói:

“Đây kỳ thật là việc nhỏ.”

“Hả, vậy đại sự là gì?”

“Trước mắt có một việc trọng yếu phi thường, ta còn chưa nghĩ ra.”

“Hả, nói ta nghe một chút.”

Hần liếc nàng một cái, lẩm bẩm nói:

“Đúng vậy, cũng nên cùng người bày mưu tính kế.”

Cảnh Vĩnh Phúc ngồi dậy, tò mò hỏi:

“Đến tột cùng là chuyện gì?”

Lý Phi không trả lời ngay, lẳng lặng nhìn ra ngoài thật lâu.

Khi Cảnh Vĩnh Phúc hỏi đến, hần không tính hỏi nàng mà tự quyết định thời điểm.

Hần quay đầu lại, hỏi:

“Hôm nay mười lăm?”

Cảnh Vĩnh Phúc gật đầu.

Tâm tư, hần không phải là cố ý chọn ngày ngày mang nàng đến biên giới, làm sao có thể không biết chứ?

Nàng bỗng nhiên nhận ra điều gì đó.

Chỉ nghe hần tự nhủ nói:

“Trong xe ngựa không tốt lắm a!”

Mặt nàng mặt liền đỏ.

Hần nắm tay nàng, cười nói:

”Người nói xem?”

Chúng ta vừa cưới, còn sự kiện nào quan trọng hơn chứ?

Như thế nào không cần người xuất lực?”

Cảnh Vĩnh Phúc cắn răng nói:

“Nghe tốt lắm, ta sẽ thị tẩm người.”

Hần mỉm cười:

“Đúng vậy, điện hạ.”

“Người...”

Tiếng bàn tay đánh vào da thịt vang lên, rồi sau đó càng lúc càng nhẹ.

Cuối cùng chỉ còn tiếng xe ngựa tiếp tục rong ruổi.

Đêm đó, xe ngựa dừng lại.

Cảnh Vĩnh Phúc không thể không phục Lý Phỉ tâm tư kín đáo.

Hắn sớm an bài tốt hết thảy.

Khi bọn họ lên đường, suối nước nóng nổi tiếng của Cảnh quốc đã bị đóng cửa.

Là hai thị vệ của Lý Phỉ nghênh ngang đi vào, chiếm cứ tất cả.

Hắn chỉ cười không nói.

Nàng tuy thẹn nhưng đáy lòng lại cực ngọt.

Lý Phỉ ôm nàng xuyên qua mấy đoạn suối nóng thất, cuối cùng đem nàng đặt ở một gian phòng tối tĩnh xảo có suối nóng chảy qua.

Trong phòng nhiệt độ cực cao, hắn một bên cởi bỏ xiêm y cho nàng, một bên ôn nhu nói:

”Ở đây ngâm chân 1 chút cho ấm trước.

Ngày ấy thấy người lén lút để chân sát vào lò sưởi, ta đã nghĩ đến nơi này.”

Cảnh Vĩnh Phúc nhẹ nhàng đẩy ra tay hắn, thấp giọng nói:

“Ta tự cởi.”

Hắn lại nói:

“Đúng vậy, điện hạ.”

Cảnh Vĩnh Phúc lui ra phía sau vài bước, xoay người lại,

Nhanh chóng cởi xiêm y, đá tung giày,

Cũng không quần ánh mắt sau lưng, không để ý nhiệt độ của suối,

Nhảy ngay xuống nước.

may mà nhiệt độ này nàng có thể chịu được.

Chỉ là chỗ nước nàng nhảy xuống không sâu, chỉ tới thắt lưng.

Nàng phải ngồi xuống, hai tay ôm ngực.

Cảnh Vĩnh Phúc chợt cảm thấy cả người máu đều dâng lên.

Là Lý Phỉ một bên nhìn nàng một bên cởi áo thật chậm.

Hắn thật là, ngay cả cởi quần áo cũng tuyệt không thể tả.

Cảnh Vĩnh Phúc chỉ thấy đầu ngón tay thon dài của Lý Phỉ theo vạt áo chậm rãi hạ xuống, y phục sau đó liền bung ra.

Hắn tóc dài như thác nước, nửa người quay vào, nửa người kia phơi bày ra làm người ta hít thở không thông.

Lý Phỉ mặc tiết khổ hướng nàng đi tới.

Thấy nàng dáng vẻ khấn trương lại là cười, ngồi ở bên cạnh vừa xắn ống quần vừa nói:

“Đứa ngốc, không phải đã bảo người chỉ ngâm chân thôi, người cởi hết làm gì?”

Cảnh Vĩnh Phúc hỏn hển nói:

“Vậy người không nói sớm!”

“Ta nói !”

Lý Phỉ chậm rãi đem hai chân ngâm xuống suối,

“Vì người muốn cởi sạch nên ta không thể cự tuyệt mà?”

Cảnh Vĩnh Phúc đòi bại, nàng ngả đầu xuống nước, chỉ nghe hắn nói:

“Như vậy cũng tốt, ấm áp thân mình rất tốt.”

Nàng cúi đầu nói:

”Thôi quên đi.

Sớm hay muộn cũng cởi sạch.”

Hắn cười một tiếng, ngoắc nàng:

“Lại đây!”

Nàng chậm rãi đi qua.

Lý Phỉ xoay người lấy quả nho trên đĩa trái cây bên cạnh đưa vào trong miệng nàng.

Thực ngọt.

Nàng nói:

“Người cũng ăn đi!”

Qua thời gian rất lâu, Lý Phỉ nói:

“Đứng lên đi, ngâm nhiều cũng không tốt.”

Nàng vươn một tay, hắn kéo lên, ôm lấy nàng đang ướt sũng, đi vào phòng trong.

Phòng này thực hồng, ánh nến hồng, gia cụ hồng, màn che cũng là hồng.

Lý Phỉ ngày ấy đã nhìn nàng đến no.

Nhìn no đến chóng đờ không được.

Ngay cả chính hắn cũng không biết vì sao.

Rõ ràng chính là một nha đầu bề ngoài tầm thường, hắn lại thuận mắt ngay từ đầu, thấy được sự khác biệt ở nàng.

Ở nàng dường như có sự lôi cuốn mà hắn không thể chống đỡ.

Cặp mắt tinh linh cổ quái kia thật hấp dẫn hắn.

Mà hiện tại nha đầu kia thực trưởng thành, hắn lại càng xem càng thích, lại như thế nào cũng không nghĩ tới cởi ra hết càng đẹp mắt.

Hắn đối với nàng làm mấy chuyện xấu.

Hôn khắp người nàng.

Kết quả chính hắn mau chịu không nổi.

Sớm đem nàng lấy về nhà, cũng là giảm đi đêm dài lắm mộng.

Nàng mà chạy mất, hắn sẽ chỉ có thể ban đêm oán hận, tổn hơi thừa lời.

Lý Phỉ đem nàng đặt lên giường.

Xoay tới xoay lui, lại xem trên xem dưới, cũng không biết xuống tay nơi nào.

Nàng làm sao hắn đều thích.

Hắn sớm nghĩ đã “ăn” nàng như thế nào cho tốt.

Đến khi có thể “ăn”, hắn lại luyện tiếc, lén chần.

Vì thế người nào đó ở dưới thân Lý Phỉ cứ thế mặt đỏ.

Đỏ đến so với màn che còn đỏ hơn.

Nàng bắt đầu nhích tới nhích lui, trồn trên trồn dưới.
Chiếc giường bắt đầu phát ra tiếng vang, không biết ai bắt đến ai, lại không biết ai có động tác ngốc nghếch.
Qua một lúc, Cảnh Vĩnh Phúc nhin không được rên rỉ một tiếng, Lý Phỉ ái muội nói:
“Người đổ máu !”
Nàng si ngốc nhìn tuyệt sắc nam nhân trên người, chỉ nghe hần nhu tình nói:
“Người đổ máu mũi !”
Cảnh Vĩnh Phúc nhìn xuống mũi, trời ạ, lần này nàng xem như hoàn toàn dọa người !
Không “ăn” sắc của hần, kết quả vẫn bị sắc của hần là mơ mơ hồ hồ.
Nhưng là, hần thật sự là đẹp mặt nha...

33. Chương 33: Ngô Tiên Tử Lộ Chân Tâm, Cảnh Thân Uẩn Tự Mình Vào Bẫy

Bốn ngày sau Cảnh Vĩnh Phúc trở lại Vĩnh Phúc cung, bộ dáng đi lại có chút quái dị.
Nhờ Tiểu Thúy nâng đỡ, nàng gian nan khép hai chân lại mà đi, nửa người dưới giống như hóa thạch.
Mỗi một bước đều là cứng ngắc khó khăn.
Lý Phỉ theo sau, nhưng hần không thể ôm nàng, ngay cả kéo tay nàng cũng không thể.
Mà Cảnh Vĩnh Phúc đi mới được nửa đường, Dự đế đã phái người tiễn hần.
Hần chỉ có thể ở phía sau nàng trong treo nhưng lạnh lùng nói:
”Huệ Phúc điện hạ, bốn vương đi trước ...
Bảo trọng.”
Cảnh Vĩnh Phúc gật đầu không dám quay lại.
Nàng không phải hần, khổng chế không được cảm tình.
Nàng sợ vừa quay đầu lại, đôi mắt sẽ tiết lộ ra cảm xúc.
Nghe tiếng chân hần rời đi, lòng của nàng đau xót, thì ra chia lìa là cảm thụ như vậy.
Từ chối hồi lâu, Cảnh Vĩnh Phúc vẫn là nhin không được, dừng lại, quay đầu nhìn.
Có phải vì hần đã đi xa không biết không mà thân ảnh nhanh nhẹn không có chút tạm dừng, càng không có quay đầu.
Cảnh Vĩnh Phúc thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi tới, thân mình càng ngày càng không theo ý.
Thất lực bủn rủn, đi đứng vô lực.
Cuối cùng nàng lão đảo ngã vào trong tay Ngô Tiên Tử, chỉ nghe Ngô Tiên Tử nói với Tiểu Thúy:
”Người đi tìm Thái y!
Ta ôm nàng trở về!”
Cảnh Vĩnh Phúc kéo vạt áo Ngô Tiên Tử, cúi đầu nói:
“Ta không sao, đừng đi kêu Thái y.”
Nàng nếu bị Thái y nhìn ra vấn đề thì càng phiền toái.
Tiểu Thúy dậm chân nói:
“Ta đi mời Bao Thái y.”

Không đợi Cảnh Vĩnh Phúc đồng ý, Tiểu Thúy đã chạy đi.

Cảnh Vĩnh Phúc rời Cảnh cung mấy ngày, nàng cùng Bao Duyên Xuân đã kết thầy trò.

Ngô Tiên Tử ôm Cảnh Vĩnh Phúc về điện, lạnh lùng nói:

“Người yên tâm, mấy ngày trước đây ‘Huệ Phúc’ vẫn bệnh, lúc này người bệnh cũng là thường.”

Cảnh Vĩnh Phúc yên lặng không nói gì.

Bao Duyên Xuân chặn mạch cho Cảnh Vĩnh Phúc, cho người lui ra hết bên ngoài mới nói:

“Điện hạ sơ thừa mưa móc lại miệt mài quá độ, thêm tâm sự quá nặng, nên sinh bệnh.”

Cảnh Vĩnh Phúc sắc mặt đỏ bừng, là bị Bao Duyên Xuân nói trúng rồi.

Bệnh lần này của nàng căn do quá mức riêng tư.

Bao Duyên Xuân lại không có nửa phần xấu hổ, bình thản nói:

”Âm dương điều hòa vốn là tự nhiên, nhưng điện hạ phải biết bảo trọng, đừng tham vui sướng nhất thời.

Ta sẽ châm cứu cho điện hạ.

Điều dưỡng mấy ngày sẽ khỏe lại.”

Bao Duyên Xuân châm cứu xong thì nói:

“Hôm nay coi như ta không có tới.”

Cảnh Vĩnh Phúc lại cảm tạ hẩn.

Bao Duyên Xuân đi rồi, Ngô Tiên Tử cùng Tiểu Thúy cùng nhau nhìn về phía Cảnh Vĩnh Phúc.

Nàng nhẹ nhàng quay đầu đi, chỉ nghe Ngô Tiên Tử nói:

”Hẩn như vậy nhưng lại xem trọng người?”

Dù sao nhìn người cũng không xứng, người chờ mà thương tâm đi!”

Cảnh Vĩnh Phúc âm đạm.

Ngô Tiên Tử cũng không nói gì sai.

Lần đầu tiên nhìn thấy Lý Phi nàng chỉ biết hẩn thật đẹp, nên đã nghĩ không nên cùng hẩn phát sinh quan hệ.

Tiểu Thúy lại nói:

“Không, ta biết ở trong lòng hẩn, Bình cô rất quan trọng.”

Ngô Tiên Tử lại lạnh lùng nói:

”Tiểu nha đầu biết cái gì, cái loại Vương gia cao cao tại thượng, tùy hứng làm bậy,

chưa được thì tự nhiên truy không ngớt,

một khi bị hẩn đùa bỡn đủ, qua tay liền đã đánh mất.

Đại Phúc người sẽ đau khổ không ít,

Nhưng thôi, thất thân cho hẩn đã là phúc khí của người,

muốn cùng người như vậy thiên trường địa cửu, quả thực là nằm mơ!”

Cảnh Vĩnh Phúc thấp giọng nói:

“Ta không hối hận.”

Cảnh Vĩnh Phúc biết Ngô Tiên Tử quan tâm nàng.

Chỉ là lời nói của Ngô bác gái thực là rất đả thương người, thật sự làm lòng nàng trọng thương.

Nhưng nàng không nghĩ cùng Ngô Tiên Tử biện giải.

Chuyện của nàng cùng Lý Phỉ người ngoài không thể hiểu được.

Sau đó không lâu Mục Vô Danh về tới.

Hấn vết thương đã khỏi.

Lúc này Lý Phỉ không ở kinh thành, hấn đội mặt nạ giả làm Dịch vương.

Mục Vô Danh là cao thủ kiếm thuật, khí chất lạnh như băng.

Nhìn kỹ nửa khuôn mặt của hấn, xác thực cũng giống Lý Phỉ.

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn Mục Vô Danh, bỗng nhiên nghĩ người như vậy có lẽ chính là được bồi đắp từ nhỏ để thể thân cho Vương gia.

Hấn cùng Lý Phỉ trưởng thành.

Cho nên ngày ấy, khi Lý Phỉ trọng thương, hấn liều lĩnh hồi Diệp Bắc vấn an.

Bên người nàng còn có người khác, là Băng Nhi.

Băng Nhi quả nhiên như nàng đoán, mang vài phần tu vi, giỏi về ngự trang.

Băng Nhi thay một cung nữ lưu tại Vĩnh Phúc cung.

Cảnh Vĩnh Phúc lại thấy nàng ấy giống y cung nữ kia, không còn chút gì giống nàng.

Cảnh Vĩnh Phúc tỉnh dưỡng một ngày, hôm sau Cảnh Thân Mậu đã tự mình đến thăm nàng, đồng thời mang tin tức làm nàng đau lòng.

Cảnh Thân Mậu hôm qua tiếp kiến Lý Phỉ, định rõ cuộc hôn nhân Cảnh Tiếp thứ 2 — đem Cảnh Vĩnh Cẩn gả cho Lý Phỉ.

Lý Phỉ không cự tuyệt, chỉ nói sẽ về Tiếp quốc thương thảo cùng Lý Dịch.

Cảnh Vĩnh Phúc biết Cảnh Thân Mậu quan sát thần sắc của nàng, cho nên miễn cưỡng cười nói:

“Chọn Cẩn Tú là không sai, chỉ là sợ tỷ muội khác trong cung phải thất vọng.”

Cảnh Thân Mậu hỏi:

“Chẳng lẽ Dịch vương cũng không thể động tâm Huệ Phúc sao?”

“Huệ Phúc” mấy ngày tiếp đãi Dịch vương mà bị bệnh, làm hấn ngờ vực.

Cảnh Vĩnh Phúc trái lòng nói:

”Từ lúc đến kinh thành Tiếp quốc, Huệ Phúc liền biết người nọ chỉ có người phi thường mới có thể xứng,

Huệ Phúc không hy vọng xa vời,

Mà Cẩn Tú gả đi cũng chưa hẳn là chuyện tốt

Dịch vương tâm tư quá khó nắm bắt.”

Nàng ở trước mặt Cảnh Thân Mậu làm bộ như một chút đều không động tâm,

Ngược lại làm hấn tin tưởng nàng kỳ thật là thích Lý Phỉ, chẳng lời nào là thật.

Cảnh Thân Mậu như trút được gánh nặng, thở dài:

”Đúng vậy, thân là hoàng tộc Cảnh thị, kết hôn không khỏi ngoài ý muốn.

Đó đều là vì lợi ích của Cảnh quốc.

Huệ Phúc biết chuyện, đã không làm phụ hoàng khó xử.”

“Dạ?”

Cảnh Vĩnh Phúc không khó khăn mà đoán được, thật ra là Cảnh Vĩnh Văn đối Lý Phỉ nhất kiến chung tình (alotoiday03: gặp 1 lần đã yêu).

Khẳng định đã qua hoàng hậu xin với Dự đế về cuộc hôn nhân này.

Cảnh Thân Mậu từ đầu tới cuối không nói ra tên Cảnh Vĩnh Văn.

Hắn nói với Cảnh Vĩnh Phúc ngày ấy Dịch vương phong thái, kiến thức hơn người.

Thậm chí ngay cả hoạn quan, thị vệ đều lên nói Dịch vương phong thái đứng đầu thiên hạ.

Cảnh Thân Mậu lại im lặng.

Cảnh Vĩnh Phúc miễn cưỡng nói:

”Cảnh Tiếp giao hảo là chuyện quan trọng nhất.

Nhưng hiện tại có một chuyện cũng cần phải làm nhanh.

Đó là tru sát thầy trò Bằng Long.

Chuyện này nhất định phải xong trước khi công chúa xuất giá, tránh đêm dài lắm mộng...”

Cảnh Thân Mậu đi rồi, Cảnh Vĩnh Phúc mệt mỏi nằm trên giường.

Bệnh tình của nàng kéo dài hai ngày.

Hai ngày nay nàng ăn thật ít, cơ hồ đều nằm ở trên giường, làm những người xung quanh đều lo lắng.

Thấy đám người Tiểu Thúy rất khẩn trương, nàng cười nói:

“Không có gì, chỉ ngủ nhiều 1 chút.”

Ngô Tiên Tử môi vừa động, lại không nói gì.

Băng Nhi xuất hiện, cung kính nói:

“Hiện tại Băng Nhi đã không thể giả trang diện hạ.”

“Vì sao?”

Tiểu Thúy thốt ra,

“Bình cô, người thành người đẹp rồi.”

Cảnh Vĩnh Phúc tới trước gương.

Trong gương vẫn là khuôn mặt ngày xưa, vẫn mi thưa, vẫn vóc người thanh tú.

Chỉ có đôi mắt long lanh như nước làm thay đổi hoàn toàn khí chất của nàng.

Nàng mỉm cười.

Nàng biết mình đã cáo biệt thời con gái, trở thành nữ tử.

Nàng không cảm thấy thiếu cái gì, ngược lại cảm thấy rất nhiều thứ mới.

Một loại cảm giác trưởng thành lan tràn trong thân thể, nàng đã lớn lên, không chỉ là thân thể.

Cảnh Vĩnh Phúc quay đầu đi, nói:

“Tiểu Thúy, ta muốn gặp Thương Thủy một chút.”

Thương Thủy sau khi về Cảnh cung thì bị giam giữ trong một gian phòng ở Vĩnh Phúc cung.

Bị phế đi võ công, hắn vẫn im lặng, mặc cho ai ra vào hắn đều hờ hững không nhìn.

Khi Cảnh Vĩnh Phúc nhìn thấy hắn, hắn đang yên tĩnh ngồi ở trước cửa sổ.

Mặt trời giữa trưa chiếu sáng khuôn mặt và thân thể hần, nhưng cũng không chiếu sáng được đôi mắt ảm đạm kia.

“Người khỏe chứ, Thương Thủy.”

Cảnh Vĩnh Phúc một mình vào phòng, ngồi đối diện hần.

Hần không có phản ứng.

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn chăm chú hần hồi lâu, người này hình dáng quả thật có vài phần giống người trong hoàng tộc Cảnh thị.

“Người muốn rời đi sao?”

Cảnh Vĩnh Phúc hỏi, hần vẫn trầm mặc.

Nàng than nhẹ một tiếng rồi nói:

”Ta từng vẫn muốn rời cung đình, vương thất, vô luận Tiếp quốc hay Cảnh quốc.

Ta cùng với mẫu thân ở biên giới, sau lại lưu lạc ở ven biển, sống cuộc sống bình yên.

Tuy rằng Cảnh quốc không phồn vinh như Tiếp quốc, nhưng ta vẫn yêu nhất vùng biên ấy.

Ta ở tại Bàng Hải thôn, phong cảnh rất đẹp, thôn dân thực giản dị.

Đêm ở biển thật làm người ta thấy yên tĩnh . . .”

Nếu người muốn rời đi, vùng biển là một lựa chọn tốt.”

Thương Thủy thoáng nhướn mày.

Cảnh Vĩnh Phúc đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, lấy thái độ lãnh đạm nói ra những lời tàn khốc,

”Người không thể trở lại bên người Hỉ vương

Hiện tại người đã không có võ công,

lại ở chỗ ta lâu vậy,

hần sẽ không tin tưởng người.

Lựa chọn tốt nhất chính là rời đi, bắt đầu cuộc sống mới.”

Thương Thủy thở mạnh.

Cảnh Vĩnh Phúc trước khi rời đi để lại tám ngân phiếu trăm hai lượng.

“Từ hôm nay người tự do .”

Khi Cảnh Vĩnh Phúc trở về phòng mình, Ngô Tiên Tử cho nàng biết Thương Thủy đi rồi.

Nàng lại nói: “Chúng ta đi đón hần trở về!”

Ngô Tiên Tử ngăn ra.

”Không cần gấp, xe đi cũng chậm.

Ta vốn đã muốn phái người đi theo hần.”

Dừng một chút Cảnh Vĩnh Phúc lại nói,

“Kỳ thật không có võ công không có nghĩa là phế vật.”

Ngô Tiên Tử hai mắt ngời sáng.

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn như không thấy.

Đúng như Cảnh Vĩnh Phúc sở liệu, Thương Thủy vào Hỉ vương phủ không lâu liền đi ra, thẳng đến quán rượu gần nhất.

Gần canh ba, Mục Vô Danh đem một Thương Thủy say lúy túy lên xe ngựa của Cảnh Vĩnh Phúc.

Tiểu Thúy khó hiểu nhìn nàng, người đã biến một con người rắn rỏi thành một kẻ đau buồn.

Thương Thủy mơ mơ hồ hồ rên một tiếng.

Cảnh Vĩnh Phúc thở dài:

”Tội gì chứ?

Cần gì phải vậy?”

“Điện hạ tính đưa hần về Cảnh cung?”

Mục Vô Danh hỏi.

Cảnh Vĩnh Phúc bình tĩnh nói:

“Ta nghĩ hiện tại chỉ có Dự đế mới có thể cho ta biết, Thương Thủy vốn tên là gì.”

Thương Thủy tỉnh lại, thấy mình vẫn ở trong gian phòng quen thuộc liền nhắm mắt lại.

Nhưng Cảnh Vĩnh Phúc không cho hần thời gian tự hỏi.

Cơ hồ hần vừa nhắm mắt lại nàng đã lạnh lùng nói:

“Thương Thủy, bệ hạ ở đây!”

Thương Thủy giật bắn người, hai mắt mở trừng.

Cảnh Thân Mậu ngồi phía sau Cảnh Vĩnh Phúc, không đổi sắc mặt, nhìn hần.

Cảnh Vĩnh Phúc khom người trở ra.

Khi Thương Thủy chưa tỉnh Cảnh Thân Mậu đã nhận ra hần.

Kế tiếp đều là chuyện giữa bọn hần, cùng nàng không quan hệ.

Thương Thủy, nguyên là Cảnh Thú Thịnh, con thứ của huynh trưởng Cảnh Thân Mậu - Cảnh Thân Vu.

Năm đó Dự đế thí huynh sát đệ đã để lọt mất hần.

Trong phòng rất nhanh truyền ra tiếng đập phá đồ đạc và tiếng nhục mạ.

Nhưng Cảnh Vĩnh Phúc, Ngô Tiên Tử cùng với rất đông thị vệ đều không vào.

Lấy thân thủ hôm nay của Cảnh Thú Thịnh, ngay cả góc áo Dự đế cũng không tóm được.

Tiếng ồn rất nhanh tan biến, chỉ có tiếng Dự đế nặng nề truyền ra,

”Người đã thân là phế nhân, chi bằng ở lại bên trẫm.

Trẫm sẽ cho người tận mắt thấy trẫm xứng trở thành Cảnh đế hơn phụ thân người.”

Một lát sau, Cảnh Thân Mậu đi ra lạnh lùng nói với Cảnh Vĩnh Phúc:

”Huệ Phúc, hôm nay nể tình người trẫm tạm tha cái mạng tàn của hần.

Đem hần chỉnh huấn cho xong rồi đưa đến gặp trẫm.”

Cảnh Vĩnh Phúc lên tiếng.

Ngô Tiên Tử cúi đầu.

Cảnh Thân Mậu cùng đám thị vệ rời đi.

Với quá nhiều thị vệ như vậy bà ta khó có thể động thủ.

Tiểu Thúy vào phòng, Cảnh Thú Thịnh đã chết ngất ở trên giường, trên cổ có dấu một vòng đỏ.

Ngô Tiên Tử hỏi Cảnh Vĩnh Phúc rốt cuộc có chủ ý gì.

Nàng lại nói:

“Người này thực đáng thương.”

Ngô Tiên Tử hỏi lại, nàng cũng không đáp.

Trên đường trở về phòng, nàng chỉ lẳng lặng mà đi.

Cảnh Vĩnh Phúc trong lòng khó chịu, chỉ có chính nàng hiểu được nàng rốt cuộc đang làm cái gì.

Nhưng ngày hôm ấy vẫn còn rất nhiều mệt mỏi.

Sau khi lành bệnh, Cảnh Vĩnh Cẩn lại tới tra tấn Cảnh Vĩnh Phúc.

Nàng ta dẫn theo không ít thị vệ, ăn mặc phần son kiêu diễm vô cùng, mặt mày hớn hở ngồi ở chính điện Vĩnh Phúc chờ Cảnh Vĩnh Phúc.

Vừa thấy Cảnh Vĩnh Phúc trở về, nàng ta liền nhướn đuôi lông mày, mở miệng cảm ơn.

Nghe nàng ta nói vài câu, Cảnh Vĩnh Phúc mới biết vì sao nàng ta hưng phấn như thế.

Thì ra ngày ấy Dự đế chặn Lý Phỉ trên đường vào cung là để cho Cảnh Vĩnh Cẩn thấy hân.

Lần gặp trước, nàng ta bệnh, không được xem Địch vương thổi sáo, chỉ nghe vài vị tỷ muội kể lại.

Nàng ta vốn không cam lòng chuyện Lý Dịch không muốn cưới nàng.

Sau khi thấy mặt Địch vương thì muốn lấy hân.

Vì sự tình chuyển biến đột ngột, Dự đế lại phải hứa gả nàng ta cho Địch vương.

”Còn phải đa tạ Huệ Phúc.

Nếu không phải mấy ngày trước đây, ta đến huyện nào chỗ người đến bị bệnh, Cẩn Tú này thật đúng là không có cơ hội gả cho Địch vương.”

Cảnh Vĩnh Cẩn nói,

”Nghe nói Huệ Phúc đón tiếp Địch vương mấy ngày.

Địch vương chân trước vừa đi Huệ Phúc liền bị bệnh.

Không biết Huệ Phúc là tâm bệnh hay còn bệnh gì khác?

Chỉ cần không phải tương tư là tốt rồi!”

Cảnh Vĩnh Phúc nhú nhú mày.

Nàng ta nói cái gì vậy?

”Huệ Phúc người nên biết,

Địch vương thật sự là rất đẹp,

Tiếng nói cũng dễ nghe.

Có thể trở thành Địch vương phi, thiên hạ còn có ai may mắn bằng ta?

Người nói xem, Huệ Phúc?”

Cảnh Vĩnh Phúc hé miệng, lại không biết nên như thế nào trả lời nàng ta.

Nhìn tư sắc động lòng người của nàng ta, Cảnh Vĩnh Phúc lại thấy nàng ta đáng thương.

Hiện tại Cảnh Vĩnh Phúc một chút cũng không bị nàng ta khiêu khích.

Nhìn nàng ta đắc ý, lại nghe chuyện hôn nhân của Lý Phỉ cùng nàng ta cũng không thấy tan nát cõi lòng.

Thậm chí Cảnh Vĩnh Phúc rất muốn nói với nàng ta,

Thích Lý Phỉ là một gánh nặng, mà được Lý Phỉ thích quả thực chính là kỳ tích.

Thình lình, Cảnh Vĩnh Cẩn ghé sát vào nàng hỏi:

“Người thích hần?”

Cảnh Vĩnh Phúc nghe chấn động trong lòng.

Tiếp theo Cảnh Vĩnh Cẩn bật cười ha hả,

”Thật tốt quá!

Ta thích như vậy!”

Nàng ta ác độc nói,

”Các người một đám đều thích hần, nhưng hần là của ta.

Tốt nhất các người vĩnh viễn đều thích hần.

Như vậy ta sẽ vĩnh viễn cao hứng.”

Cảnh Vĩnh Phúc thật sự nhịn không được, bật cười.

“Người cười cái gì?”

Cảnh Vĩnh Phúc lãnh đạm nói:

“Nếu người muốn thấy ta ghen tị, thì ta thật có lỗi, ta chỉ làm người thất vọng.”

Ngô Tiên Tử bên cạnh toát ra vẻ mặt nghi nghi ngờ ngờ.

Kỳ thật Cảnh Vĩnh Phúc cũng hiểu được mình rất kỳ quái.

Không u oán, không chua xót, ngược lại bình tĩnh quá đáng.

Thích nam tử, đem thể xác và tinh thần trao cho hần,

Mà hần có lẽ sẽ cưới người khác,

Bình thường nữ tử có lẽ đã sớm thống khổ.

Nhưng là nàng thích một nam tử rất đặc biệt.

Trên đời này tuyệt không có người thứ hai.

Nếu đã thích người như vậy, nàng tuyệt không thể là nữ tử bình thường.

Nữ tử bình thường không xứng thích hần.

“Người...”

Cảnh Vĩnh Cẩn trợn to con mắt.

”Cẩn Tú, nếu đã biết rất nhiều người đều thích vị hôn phu tương lai của người thì nên cẩn thận.

Bằng không ta sợ người chưa gả đến Tiếp quốc, đã chết ở Cảnh cung.”

Đối phó với kẻ luôn tự mình đúng, Cảnh Vĩnh Phúc không hề vòng vo,

”Tốt nhất đừng chạy loạn, ở yên trong cung của mình.

Những thứ người khác đưa tới không nên đụng, lại càng không nên ăn.

Nếu có người tìm tới gây phiền toái, người càng phải lấy cớ chuẩn bị kết hôn mà thoái thác.”

Cảnh Vĩnh Cẩn thần sắc biến đổi,

”Người tốt như vậy sao?

Người đã biết cái gì?

Mau nói cho ta biết!”

Cảnh Vĩnh Phúc mỉm cười nói:

”Ta quả thật không cần tốt như vậy với ngươi.

Ta chỉ hy vọng về sau ngươi sẽ không đến phiền ta,

Ngoan ngoãn ở chỗ của mình, bảo trì tốt vị trí của một công chúa Cảnh quốc.

Ta tha cho ngươi lần này.

Về sau nếu lại đến phiền ta, đừng trách ta không khách khí.”

Cảnh Vĩnh Cẩn rối loạn 1 lúc, cuối cùng cười to nói:

“Ngươi vẫn là đồ kị, ha ha...”

Cảnh Vĩnh Phúc lắc đầu chịu thua, người này thật hết cứu.

Cảnh Vĩnh Cẩn nghênh ngang mà đi.

Ngô Tiên Tử nhìn nàng chăm chăm, nói:

“Đầu óc ngươi lại hỏng rồi!”

Nàng nói:

“Ngươi xem đi, nàng sẽ không đến nữa đâu.”

Ngô Tiên Tử chau mày, muốn nói lại thôi.

Cảnh Vĩnh Phúc đưa mắt ra ngoài cửa sổ, bà ta gật đầu.

Cảnh Vĩnh Phúc cười, cũng là Ngô Tiên Tử thông minh.

Ảnh vệ của Dự để chắc chắn sẽ đem câu chuyện vừa rồi từ đầu chí cuối trình báo.

Băng Nhi đưa trà lên.

Cảnh Vĩnh Phúc cầm ly trà, đầu ngón tay nhẹ nhàng khuấy, bỗng cảm thấy động tác như vậy không phải của mình.

Nàng mỉm cười, mắt Băng Nhi chợt lóe sáng.

Cảnh Vĩnh Phúc cho rằng ánh mắt như vậy mới là đồ kị.

Băng Nhi đã rũ mắt xuống.

Cảnh Vĩnh Phúc đặt ly trà xuống.

Một ngày này đối nàng mà nói cũng thật mệt mỏi.

Thế cục biên giới phía Bắc đã ổn.

Trương Kỳ Thụy đã trở về.

Thủy tỷ mang theo A Căn cùng đầu bếp rót cục cũng về tới kinh thành.

Nhưng vì đã là nhị phẩm võ tướng nên Thủy tỷ không thể ở cùng Cảnh Vĩnh Phúc tại Vĩnh Phúc cung.

Dự để vì Thủy tỷ an bài tướng quân phủ đệ, ở phía Nam kinh thành.

A Căn vẫn không vào quân tịch.

Đầu bếp thân là người nước Tiệp nên cự tuyệt phong thưởng, một lý do khác càng vớ vẩn là:

”Tại hạ vốn là một đầu bếp, đầu bếp của Huệ Phúc điện hạ, đầu bếp của Lưu tướng quân.

Được nấu cơm cho điện hạ cùng tướng quân chính là nguyện vọng tuổi già của tại hạ.”

Triều thần nghe được đều trợn mắt há mồm.

Nhưng không một người nào dám giễu cợt hắn.

Chiến dịch Cảnh bắc mọi người đều biết, vị này chính là tướng quân giết giặc không chớp mắt.

Hắn là người cùng Tổng Sở lên vào quận Mai Lĩnh chia rẽ thành công hai bộ tộc Khế Liệt Tắt.

Dự để không miễn cưỡng đầu bết, chỉ nói “đáng tiếc”.

Sau khi bãi triều, Tiểu Thúy liền bỏ nhào vào lòng Thủy tỷ.

Cách biệt bấy lâu, thật không lời nào nói hết.

Nhưng Cảnh Vĩnh Phúc phát hiện một chuyện thú vị.

A Căn và Tiểu Thúy có sự thay đổi tính cách

Hắn lần đầu gặp lại Cảnh Vĩnh Phúc, trong mắt biểu lộ một chút cảm xúc, sau liền khôi phục vẻ lạnh lùng.

Còn Tiểu Thúy, sau 1 thời gian học được với Bao Duyên Xuân, đã trở thành một tiểu cô nương hòa nhã, đáng yêu.

Bọn họ, một lạnh một nóng.

Có lẽ đây là linh cảm song sinh.

Một người mềm yếu tất người còn lại sẽ cứng rắn.

Ngô Tiên Tử cũng phát hiện sự thay đổi này, vẫn lặng lẽ quan sát hai người.

A Căn bị quan sát đến phát giận, cau mày chu miệng.

Cảnh Vĩnh Phúc trong lòng tán thưởng, sau chiến dịch, hắn càng lớn càng đẹp.

Mà đứa nhỏ trong lòng Thủy tỷ kia cũng đã là tiểu mỹ nhân trắng ngần, không còn bóng dáng của một tiểu độc y.

Tiểu Thúy ở trong lòng Thủy tỷ đến khi xe ngựa dừng lại.

Chưởng quầy Tam nguyệt phấn hoa sớm được tin tức tự mình ra nghênh đón.

Dân chúng bên ngoài tò mò quan sát, rì rầm bàn tán, lấy tay chỉ trỏ.

Cảnh Vĩnh Phúc nghe được vài câu.

“Thấy không, đó là nữ tướng Lưu Ký Thủy đó.”

”Đúng vậy, vị kia khẳng định chính là Huệ Phúc công chúa.

Nàng hôm nay vì Lưu tướng quân tẩy trần!”

Từ chiến dịch Cảnh bắc, Cảnh Vĩnh Phúc và đám người Thủy tỷ, thậm chí còn có Cảnh Thân Uẩn đều trở thành nhân vật nổi tiếng với dân chúng kinh thành.

Cũng may lúc này đây tên thật của nàng còn chưa bị đem ra nói.

Vào trong, chưởng quầy vẫn như cũ dẫn mọi người lên lầu hai, vào gian phòng trước đây nàng từng gặp Lý Phi.

Cảnh Vĩnh Phúc không hỏi hắn, hắn lại chỉ vào gian phòng phía trong ám muội nói:

“Gian phòng kia tuy rằng tốt, nhưng nơi đây tốt hơn.”

Ngô Tiên Tử khẽ cười.

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn kỹ bài trí trong phòng, trong lòng liền có so đo, liếc Ngô Tiên Tử một cái rồi đi vào.

Đám người Thủy tỷ mặc dù không hiểu Cảnh Vĩnh Phúc với Ngô Tiên có ý gì, nhưng cũng biết được chủ quán này họ gì, ánh mắt mọi người đều dừng trên người Cảnh Vĩnh Phúc.

Bị nhiều ánh mắt nhìn chằm chằm như vậy, Cảnh Vĩnh Phúc vẫn tự nhiên, trước mắt đều là người một nhà.

Nàng lại liếc Ngô Tiên Tử một cái rồi giải tỏa nỗi băn khoăn của mọi người.

“Gian phòng này trừ bỏ chiêu đãi chúng ta, những khách tầm thường tuyệt đối sẽ không được vào — bởi vì nơi đây chuyên phục vụ Địch vương.”

Cảnh Vĩnh Phúc cười nhẹ,

“Ta cũng mới hiểu được khi ngày ấy nghe thấy đám người Tiết Đồng Di nói chuyện tại gian phòng kế bên.”

Ngô Tiên Tử im im không nói gì.

Mọi người nghe xong chỉ có Tiểu Thúy “À” một tiếng, những người trầm mặc không nói.

Rượu và thức ăn lục tục đưa tới, không khí rất nhanh lại náo nhiệt.

Ngô Tiên Tử cùng Thủy tỷ uống không ít rượu.

Tiểu Thúy khi thì dây dưa Thủy tỷ khi thì dây dưa Cảnh Vĩnh Phúc.

Cũng may là tiểu độc y không uống rượu, bằng không Cảnh Vĩnh Phúc liền thảm.

Đầu bếp ngẫu nhiên nói mấy câu, chỉ có A Căn vẫn trầm mặc.

Cảnh Vĩnh Phúc tự tay rót rượu cho hắn, hắn nhận rồi cũng không thêm nhìn, uống một hơi cạn sạch.

Sau Cảnh Vĩnh Phúc mới biết được đây là lần đầu tiên hắn uống rượu.

Bất quá A Căn dù sao cũng mạnh hơn nàng, không có say, chính là khi trở về thời điểm bước đi có lão đảo.

Những người ở đây không phải ngốc.

Tất cả mọi người đều biết giờ khắc sung sướng này qua đi, cái chờ đợi bọn họ chính là một hồi ác chiến.

Ra khỏi Tam nguyệt phần hoa, đầu bếp lấy ánh mắt ý bảo có chuyện nói riêng với Cảnh Vĩnh Phúc.

Đám người Ngô Tiên Tử hiểu ý liền lên một chiếc xe ngựa khác.

Vừa quay đi, đầu bếp liền quỳ gối trước mặt Cảnh Vĩnh Phúc nói:

“Chủ thượng bảo ta chiếu cố điện hạ một câu.”

“Đứng lên mà nói, đầu bếp, chúng ta còn phải như vậy sao?”

Nhưng đầu bếp không dậy, nghiêm nghị nói:

“Chủ thượng nói vô luận điện hạ quyết ý như thế nào, làm ơn đặt an nguy chính mình quan trọng nhất, chớ mạo hiểm,

có gì cần cứ bảo Mục Vô Danh.”

Cảnh Vĩnh Phúc cảm thấy ấm lòng.

Nàng trầm mặc một lúc lâu, hỏi:

“Hắn trở về chưa?”

Đầu bếp nói:

“Đưa điện hạ hồi cung xong, Mục Vô Danh đã thay chủ tử nhận Tiệp vương khẩu dụ, muốn ngài lập tức hồi Tiệp.”

“Không còn chuyện gì nữa thì đứng lên đi!”

Đầu bếp đứng dậy, do dự một lát nói:

“Thỉnh điện hạ đừng trách, dù sao Bồ Bồ Nhi - Bà La cũng không phải tiểu nhân vật.

Điện hạ hai lần gặp hắn ta đều nói cho chủ tử.”

Cảnh Vĩnh Phúc cổ quái cười, thì ra nguyên nhân chân chính của việc làm cho nàng thất thân là như vậy.

Lý Phi rõ ràng là tiên hạ thủ vi cường.

Đầu bếp đưa Cảnh Vinh Phúc hồi cung, trên đường đem những chuyện trọng yếu phát sinh sau khi nàng đi mà nói.

Khế Liệt Tắt hiện tại phân thành hai phe.

Tát Nặc Bối Lan, Mộc Tang cùng Bà La liên thủ, thế lực ngang với Hồi Lan.

Bàng Long nhận một người Hồi Lan làm đệ tử, nhưng không biết vì sao hắn lại coi trọng Bồ Bồ Nhi.

Bồ Bồ Nhi giao hoạt chỉ chịu học võ mà không chịu bái sư.

Dây dưa mấy ngày Bàng Long mới hết hy vọng.

Cảnh Vinh Phúc cười nói:

”Chỉ có Bà La tộc trưởng tham người khác.

Người khác mơ tưởng tham hắn, như Bàng Long đó, là tự tìm mất mặt.”

Đầu bếp lo lắng nói:

”Năm ấy hắn hướng điện hạ cùng Tiểu Thủy cầu hôn, ta liền biết người này dã tâm thật lớn.

Nào có vừa thấy liền coi trọng hai người?”

Cảnh Vinh Phúc biết hắn vì chủ tử lo lắng, nhưng thực tế người nên lo lắng là nàng.

Chủ tử hắn đi xa, nàng không âu sầu thương nhớ đã là rất khó khăn.

Vì thế nàng đổi đề tài,

”Hắn có dã tâm thật ra lại là chuyện tốt.

Ít nhất biên cảnh có thể an ổn nhiều năm.

Hiện nay ta chỉ mong sớm ngày chấm dứt chuyện tại Cảnh quốc .

Xong rồi ta liền theo chủ tử người đi.”

Đầu bếp lúc này mới yên lòng.

Tiếp tục mấy ngày gió êm sóng lặng, rốt cục ở Cảnh Thân Uẩn một lần nữa vào triều đem hết thấy an bình này đánh vờ.

Hắn vừa xuất hiện liền làm một chuyện đáng sợ, thực là đã không lên tiếng thì thôi, đã lên tiếng thì bỗng nhiên nổi tiếng.

Cảnh Thân Uẩn trước mặt Dự đế cùng văn võ bá quan, hướng Lưu Ký Thủy cầu hôn.

Chuyện này cơ hồ quấy rầy những kế hoạch mà Cảnh Vinh Phúc và Dự đế đã mưu định.

Đương nhiên Dự đế nổi giận, đuổi Cảnh Thân Uẩn ra ngoài điện, mà Thủy tỷ thì nghiêm khắc cự tuyệt.

Thủy tỷ xuất thân giang hồ, có bản sắc của hiệp nữ.

Bị Cảnh Thân Uẩn bức ép, nàng không chỉ có cự tuyệt Hỉ vương, còn nói nàng đã cùng đầu bếp thành hôn.

Vì thế Dự đế biết thời biết thế, ấn định ba ngày sau tổ chức tiệc hỉ cho tướng quân, sau đó lại trở về kế hoạch tiêu diệt Hỉ vương.

Đại náo trên điện xong, Cảnh Thân Uẩn lại cố ý đến Vinh Phúc cung gặp Cảnh Vinh Phúc.

Hắn mặt xám như tro tàn, không còn hình tượng thiếu niên ôn nhu như ngọc mỹ ngày đó.

Cảnh Vinh Phúc ọi người lui ra, chỉ để lại Ngô Tiên Tử.

Ba người im lặng một lúc rất lâu.

Cảnh Vĩnh Phúc phiên Cảnh Thân Uẩn kéo dài thời gian của nàng, liền mở miệng trước:

“Người không có gì nói thì mời trở về đi!”

Không nghĩ Cảnh Thân Uẩn lại bắt đầu rơi lệ, không nói không rằng, nước mắt lại càng ngày càng nhiều.

Ngô Tiên Tử quay đầu đi.

Cảnh Vĩnh Phúc kỳ quái hỏi:

“Người khóc ta cái gì?”

Cảnh Thân Uẩn khóc nức nở nói:

“Ta không phải khóc người, ta là khóc chính mình.”

Cảnh Vĩnh Phúc ngồi xuống nói:

“Đã quá muộn.”

Cảnh Thân Uẩn nói:

“Ta biết ta đáng chết, nhưng ta không cam lòng.”

Trên điện nói ầu nói tả không có kết quả, xoay người liền chạy đến đây khóc rống, hấn quả là đủ thông minh.

Cảnh Vĩnh Phúc oán thầm.

Chỉ nghe Cảnh Thân Uẩn lại nói:

“Ta với người cùng tuổi, ta mới mười bảy tuổi, ta không nghĩ cứ như vậy đã chết.”

Cảnh Vĩnh Phúc bình tĩnh nói:

”Chiến trường Cảnh bắc, quân sĩ mười bảy tuổi bỏ mình rất nhiều.

Bọn họ cũng giống người và ta, còn rất trẻ.”

“Người có thể cứu ta!”

Cảnh Thân Uẩn nói.

”Ta vì sao muốn cứu người?

Người ngàn dặm tìm kế hại Tư Mã Thu Dịch,

Lại muốn mưu hại ta cùng mẫu thân,

Đánh chìm thuyền ở thành Cô Vân,

Đặt mai phục ở hang Hồ Đồi,

Mà cũng vì người, Cảnh quân có bao nhiêu người chết oan?

Người lại vẫn muốn ta cứu người?

Cho ta một cái lý do!”

Cảnh Thân Uẩn nói:

“Bởi vì người là Cảnh Vĩnh Phúc!”

Cảnh Vĩnh Phúc nói:

“Chính bởi vì ta là Cảnh Vĩnh Phúc, cho nên ta không thể buông tha người.”

”Không đúng!

Người nợ ta, Đại Phúc!”

Cảnh Thân Uẩn không còn biết liêm sỉ, nói:

”Năm đó Dự đế đến dự sinh nhật ta, người mới gặp chuyện.

Nếu không có ta cho người cơ hội, người làm sao trở thành Bình Đại Phúc hôm nay? Huệ Phúc?”

Ngô Tiên Tử đột nhiên quay đầu lại, hung hăng nhìn chăm chăm Cảnh Thân Uẩn.

Cảnh Vĩnh Phúc hỏi:

“Nói như vậy người cũng biết chuyện ngày đó ám sát Dự đế?”

Cảnh Thân Uẩn ánh mắt biến đổi, nói:

“Người cứu ta, ta liền nói cho người biết.”

Dù cho hấn như chó vẫy đuôi mừng chủ, Cảnh Vĩnh Phúc đều không mở miệng.

Cuối cùng Ngô Tiên Tử nghe phiền, một tay đánh hấn ra ngoài.

Yên tĩnh trở lại, Cảnh Vĩnh Phúc nhìn gương mặt đầy sát khí của Ngô Tiên Tử nói:

“Người trúng kế hấn.”

Ngô Tiên Tử ngẩn ra.

Cảnh Vĩnh Phúc nói:

”Hấn không phải đến xin ta.

Hấn là đến diễn để châm ngòi sát ý của người.”

Ngô Tiên Tử hí mắt nhìn nàng.

”Ngay cả Thủy tỷ cũng có thể cảm giác được sát ý của người đối với Dự đế.

Thân là môn sinh đặc ý của Bàng Long, hấn sao lại nhìn không ra?”

“Người đã biết?”

Ngô Tiên Tử trầm giọng hỏi.

Cảnh Vĩnh Phúc tựa vào ghế, thấy có chút mệt mỏi.

”Ta không phải vì sinh phụ ta mà nói

Ta là vì người Cảnh mà nói.

Ngô tiên sinh nghe ta một lời...

Người buông đi!

Cừu hận sẽ chỉ biến con người ta thành ác ma.

Người xem Cảnh Thân Uẩn, hấn đã hóa thành ma rồi đó.

Đến hôm nay, mặc dù biết rõ chính mình sẽ bị Dự đế tru sát, trước khi chết cũng không quên bày kế cho người vào tròng.

Ta quên nói với người, Thương Thủy tức Cảnh Thụ Thịnh cũng vậy.

Qua vài ngày, hấn sẽ giả ý thần phục Dự đế, chờ cơ hội báo thù cho cha.”

“Người làm sao biết?”

Cảnh Vĩnh Phúc đầu bắt hơi đau đầu,

”Ta cho Cảnh Thụ Thịnh cơ hội, cho hấn chọn rời đi hoặc tự tìm tử lộ.

Đó là chính hấn chọn.”

Ngô Tiên Tử nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt bắt đầu biến hóa.

Cảnh Vĩnh Phúc hít một hơi, rốt cục nhin không được, nói:

“Đệ tử đầy trí tuệ kia của tiên sinh là vì ta mà chết.”

Ngô Tiên Tử ngẩn ra, vẻ mặt sầu não đứng lên.

Cảnh Vĩnh Phúc đoán trúng.

Thích khách mười tuổi năm ấy thay đổi vận mệnh của nàng đúng là đồ đệ Ngô Tiên Tử.

Hấn không cam lòng tu luyện tịch mịch mà muốn quyền lực thế tục, cam làm quân cờ cho người.

Hấn ám sát Cảnh Thân Mậu, không ngờ Cảnh Thân Mậu gian xảo rất cẩn thận.

Không chỗ xuống tay lại còn bị hoảng sợ, chạy trốn chết, hấn đã lựa chọn sai lầm.

Hấn bắt Cảnh Vĩnh Phúc áp chế Cảnh Thân Mậu, lại phát hiện đứa ngốc trong tay so với hấn càng đáng thương.

Hấn còn có sư phụ thương yêu, Cảnh Vĩnh Phúc không có chân tình của thân phụ.

Cảnh Thân Mậu thấy chết không cứu, Nhược phu nhân thì khổ sở.

Chứng kiến chuyện đó đột nhiên làm cho hấn cảm thấy bản thân mình vừa đáng cười lại vừa đáng buồn.

Hấn là người giang hồ, lại tự tìm cái chết trong vương phủ.

Nhưng Cảnh Vĩnh Phúc trong tay thì vô tội?

Hấn cuối cùng ôm chặt nàng, lấy thân thể của chính mình bảo hộ một đứa nhỏ so với hấn càng không may.

”Hấn muốn giết Dự đế, Dự đế cũng giết hấn.

Như vậy kết cục của hấn đã sớm đoán được.

Cho nên hấn cuối cùng là tự mình đi tìm chết.

Hấn lấy mạng cứu ta, cho nên Ngô tiên sinh cũng hận ta.”

Ngô Tiên Tử vung ống tay áo nói:

“Không cần nói nữa!”

Ngô Tiên Tử nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt bắt đầu biến hóa.

Cảnh Vĩnh Phúc hít một hơi, rốt cục nhin không được, nói:

“Đệ tử đầy trí tuệ kia của tiên sinh là vì ta mà chết.”

Ngô Tiên Tử ngẩn ra, vẻ mặt sầu não đứng lên.

Cảnh Vĩnh Phúc đoán trúng.

Thích khách mười tuổi năm ấy thay đổi vận mệnh của nàng đúng là đồ đệ Ngô Tiên Tử.

Hấn không cam lòng tu luyện tịch mịch mà muốn quyền lực thế tục, cam làm quân cờ cho người.

Hấn ám sát Cảnh Thân Mậu, không ngờ Cảnh Thân Mậu gian xảo rất cẩn thận.

Không chỗ xuống tay lại còn bị hoảng sợ, chạy trốn chết, hấn đã lựa chọn sai lầm.

Hấn bắt Cảnh Vĩnh Phúc áp chế Cảnh Thân Mậu, lại phát hiện đứa ngốc trong tay so với hấn càng đáng thương.

Hấn còn có sư phụ thương yêu, Cảnh Vĩnh Phúc không có chân tình của thân phụ.

Cảnh Thân Mậu thấy chết không cứu, Nhược phu nhân thì khổ sở.

Chứng kiến chuyện đó đột nhiên làm cho hắn cảm thấy bản thân mình vừa đáng cười lại vừa đáng buồn.

Hắn là người giang hồ, lại tự tìm cái chết trong vương phủ.

Nhưng Cảnh Vĩnh Phúc trong tay thì vô tội?

Hắn cuối cùng ôm chặt nàng, lấy thân thể của chính mình bảo hộ một đứa nhỏ so với hắn càng không may.

”Hắn muốn giết Dự đế, Dự đế cũng giết hắn.

Như vậy kết cục của hắn đã sớm đoán được.

Cho nên hắn cuối cùng là tự mình đi tìm chết.

Hắn lấy mạng cứu ta, cho nên Ngô tiên sinh cũng hận ta.”

Ngô Tiên Tử vùng ồng tay áo nói:

“Không cần nói nữa!”

Cảnh Vĩnh Văn trong mắt có lệ nói:

”Đúng vậy, ta thân là nữ nhi nhà Đế Vương, hôn sự không thể tự chủ.

Ta có xin qua mẫu hậu cũng xin qua phụ hoàng, nhưng đều vô dụng.

Người có biết ta cuối cùng phải làm sao để thuyết phục chính mình không?

Ta nói ta gả cho huynh trưởng hắn, ít nhất còn có thể ngẫu nhiên nhìn thấy hắn.

Chỉ cần nhìn thấy hắn cũng là thỏa mãn.”

Cảnh Vĩnh Phúc nói:

”Một khi đã như vậy người còn muốn cây sáo này làm gì.

Chỉ thêm phiền muộn.”

Cảnh Vĩnh Văn nói:

” Ta một khi gả cho Lý Dịch tất nhiên sẽ ở trong thâm cung, làm sao có thể thường xuyên thấy hắn?

Cho nên ta mặt dày xin người cây sáo,

Người coi như ta đáng thương đi...”

Nàng cúi đầu, thanh âm nhỏ dần.

Cảnh Vĩnh Phúc trong đầu cân nhắc.

Hôm nay Cảnh Vĩnh Văn diễm đam đáng yêu, thật sự làm nàng mềm lòng.

Nhưng nếu nàng cho cây sáo, ngày sau bị Lý Phỉ biết được khẳng định sẽ rất tức giận.

Vì thế nàng cứng rắn nói:

”Cây sáo kia là Tư Mã Thu Dịch tặng ta,

Địch vương bắt quá mượn thối thối,

Ta nếu đem cây sáo tặng cho người, ngày sau Tư Mã Thu Dịch hỏi ta sẽ không biết nói thế nào.

Người nếu thật sự muốn đồ của Địch vương,

Chỉ bằng ngày sau ta bảo Tư Mã thu lưu ý lấy cho.”

“Người...”

Cảnh Vĩnh Văn quá xấu hổ, đứng lên xoay người bước đi.

Nàng vừa đi.

Ngô Tiên Tử liền nói:

“Một đám giống nhau.”

Cảnh Vĩnh Phúc liếc bà ta một cái.

Bà ta lại nói:

”Các người một đám đều trúng độc của Lý Phỉ, thật buồn cười!

Một người đem chuyện được gả cho hấn suốt ngày khoe ra,

Một người đáng thương phải gả cho huynh trưởng cya3 người trong lòng

Còn một người thăm nhất, bị hấn đùa bỡn mấy ngày mấy đêm, không xuống giường nổi, còn phải làm bộ chẳng hề để ý!”

Cảnh Vĩnh Phúc bình tĩnh nói:

”Ngô tiên sinh vì sao không tin thế gian có chân tình?

Mặc dù Cảnh Vĩnh Văn các nàng đều thích hấn, ta cũng chỉ mừng là mình đã không chọn sai.

Người nói ta cũng được thôi.

Dù sao ta quen rồi, nhưng người khác thì đừng nhé.”

Ngô Tiên Tử lạnh lùng nói:

”Được, ta không nói các nàng,

Ta nói người.

Người cứ chờ bị hoàn toàn vứt bỏ đi!”

Cảnh Vĩnh Phúc tâm tư toàn bộ đặt trên Cảnh Thân Uẩn.

Chỉ khi hấn chết nàng mới có thể an tâm rời Cảnh quốc.

Tướng quân phủ đệ đãi tiệc cưới.

Trước 1 ngày, Cảnh Thụ Thịnh rót cuộc thần phục, đúng như Cảnh Vĩnh Phúc sở liệu.

Cảnh Thân Mậu liền y theo ban đầu kế hoạch, mang theo hấn tham dự đại hôn của Lưu Ký Thủy.

Cảnh Vĩnh Phúc cùng mọi người đều ở tại Lưu phủ hậu viện làm bạn với Thủy tỷ.

Đám nữ quan chăm sóc cô dâu rất nhiệt tình.

Nhưng Cảnh Vĩnh Phúc thật sự không tin tiêu chuẩn của người thường có thể áp dụng cho Thủy tỷ.

Quả nhiên, Thủy tỷ sau khi soi gương đồng lên không chút do dự vùi đầu vào chậu nước, tẩy sạch khuôn mặt.

Những người xung quanh trở mắt nhìn nàng tiếp tục bình tĩnh tháo những đồ trang trí trên đầu xuống, chỉ giữ lại cái khăn hồng đội trên mái tóc đen.

”Hôm nay tuy là ngày vui của Lưu tướng quân nhưng điện hạ cũng không thể để khuôn mặt không trang điểm ra ngoài.

Xin cho hạ quan vì điện hạ hóa trang một chút.”

Cảnh Vĩnh Phúc đáp ứng.

Ngô Tiên Tử cùng Bằng Nhi sáng phòng khác.

Cửa vừa đóng, Cảnh Vĩnh Phúc chợt nghe nữ quan kia nói:

“Điện hạ, xin đặc tội!”

Nàng ta giơ tay lên, Cảnh Vĩnh Phúc liền ngửi mùi hoa lạ.

Ngô Tiên Tử trong lòng thấy có gì không đúng, muốn đẩy cửa vào, lại bị Băng Nhi ngăn lại.

Cảnh Vĩnh Phúc yếu đuối ở trong tay nữ quan, Băng Nhi nói:

“Vì diện hạ an nguy, lần này ta thay diện hạ tham dự.”

Cảnh Vĩnh Phúc hoảng hốt, trong lúc mất đi tri giác còn nghe được hai câu mơ hồ.

“Là ta tự chủ trương...”

“Chết cũng cam lòng...”

Sự tình bắt đầu vượt ra ngoài dự tính của Cảnh Vĩnh Phúc.

Hành động của Băng Nhi thay đổi toàn bộ bố cục.

Cảnh Vĩnh Phúc bất lực, bất tỉnh trong lòng nữ quan.

Hôn lễ của Thủy tử rõ ràng là cái bẫy nhằm vào Cảnh Thân Uẩn, nhưng Cảnh Thân Uẩn không đến cũng phải đến.

Hắn nếu không đến, Dự đế sẽ tự mình đi mời.

Cảnh Thân Uẩn sớm phát hiện chung quanh Hỉ vương phủ có mai phục thị vệ.

Cho nên, Cảnh Thân Uẩn sẽ không chỉ đến đây mà còn khoa trương mang mười rương hậu lễ cùng với vô số thị vệ xuất hiện.

Hỉ vương xuất hiện ở hôn lễ, đồng thời, thị vệ quanh Hỉ vương phủ liền giảm hơn phân nửa.

Đó là một cực sai lầm lớn.

Dự đế biết Hỉ vương võ nghệ cao cường, nếu chánh chủ đến đây, thị vệ mai phục tại Hỉ vương phủ đương nhiên phải điều động đến tướng quân phủ.

Băng Nhi giả trang không ai nhận ra.

Nàng ta mỉm cười ngồi bên Dự đế.

Dựa theo nội dung lúc trước Cảnh Vĩnh Phúc cùng Dự đế thương nghị, mặc dù Cảnh Thân Uẩn không ra tay, Dự đế cũng sẽ phái ảnh vệ giả mạo làm Cảnh Thân Uẩn thích khách.

Lấy tội ám sát thiên tử để tru sát Cảnh Thân Uẩn.

Những chuyện này nàng ta đều biết.

Hôn lễ từng bước tiến hành.

Trong lúc đó, Cảnh Thân Mậu nhớ tới chuyện của hắn và Nhược phu nhân.

Nược phu nhân là nữ nhất hắn thích nhất, nhưng hắn nợ Nhược phu nhân một hôn lễ.

Hắn mua bà, liền nóng lòng đem về phủ.

Hắn không muốn những nam tử khác thấy Nhược phu nhân.

Hắn từng đem rất nhiều tâm huyết đối xử với bà, bà lại thủy chung hoàn toàn không mở lòng với hắn.

Thời gian lâu, hắn liền nản, lại lâu, hắn liền phai nhạt.

Tươi cười đón chào hắn có vô số mỹ nữ, hắn thành ra lười dầy dưa với một nữ nhân tâm trạng nặng nề.

Hắn lại nghĩ tới Đại Phúc, là đứa trẻ gốc làm mất hoàn toàn những sủng ái của hắn với Nhược phu nhân.

Sinh một đứa con xấu thì không sao, nhưng Cảnh Thân Mậu hắn như thế nào lại sinh ra một đứa ngu ngốc?

Điều này đối với hắn là vũ nhục.

Nhưng chỉ có hấn chán ghét nó.

Năm nó mười tuổi, sau một đêm thay đổi, biến hóa kinh người, làm hấn hối tiếc không kịp.

Nguyên lai, một nữ nhân tốt, một đứa nhỏ tốt, đều cần thời gian dài chờ đợi.

Lúc thích khách bắt cóc Đại Phúc, hấn mới phát hiện được chân tình của Nhược phu nhân.

Nhược Nhi đối hấn vẫn là hữu tình, vẫn là sâu đậm...

Đã quá muộn, hấn ở trong lòng thở dài.

So với năm đó ám sát Cảnh Thân Mậu, hoàn cảnh trước mắt không làm Cảnh Thân Uẩn thất vọng.

Sắp chết lại vô được cơ hội ám sát.

Ngay tại thời điểm hành lễ kết bái, Cảnh Thân Uẩn bỗng nhiên nhằm phía Dự để làm khó dễ.

Là lúc Bàn Long đại khai sát giới.

Hai bên đều chuẩn bị đầy đủ, thế lực ngang nhau.

Bàn Long cùng Ngô Tiên Tử, Thủy tỷ, đầu bếp bắt phân thắng bại.

Ảnh vệ của Cảnh Thân Uẩn cùng Dự để đầu cùng một chỗ.

Bằng Nhi ở một bên nhìn, không rời đi.

Nàng ta trừ bỏ kêu vài tiếng “Phụ hoàng cẩn thận”, trên mặt không hề kinh hoảng.

Cảnh Thân Mậu nghe nữ nhi bên cạnh kêu vậy, trong lòng lại khó hiểu thấy phiền.

Nàng nếu thực coi hấn là phụ thân thì nên đem Nhược phu nhân về.

Cảnh Thân Uẩn tự mình ám sát, mắt thấy ám sát Dự để là vô vọng, hấn bỗng nhiên quỷ dị cười, đánh về phía Bằng Nhi.

Trong lúc nhất thời Cảnh Thú Thịnh cũng hướng Dự để rút đao.

Cảnh Thân Mậu tự nhiên không để ý Bằng Nhi, hấn trước đẩy Cảnh Thú Thịnh ra, giữ an toàn chính mình.

Hấn mắt thấy Bằng Nhi bị Cảnh Thân Uẩn ám sát, ngã vào vũng máu, chỉ có một tia đau đớn xẹt qua.

Nữ nhi tốt như vậy cũng tốt, nhưng tốt quá, chết sớm vậy, chẳng còn dùng được.

Tiếp theo Cảnh Thân Uẩn, Cảnh Thú Thịnh cũng ngã xuống.

Bàn Long thấy tình thế không ổn, suất lĩnh môn đồ chạy trốn, bị ngự quân Cảnh quốc chờ sẵn bên ngoài cùng với các võ lâm cao thủ Dự để mời đến vây quanh.

Sau một trận huyết chiến, hấn bị giết.

Ngự quân dọn dẹp chiến trường tại tướng quân phủ đệ xong thì tới Hỉ vương phủ, bắt giữ mọi người tại đây.

Dự để ôm thi thể “Huệ Phúc” khóc thất thanh.

Một chút đau lòng này là thật.

Nhược Nhi vĩnh viễn sẽ không trở lại bên hấn.

Đứa con mà không nữ nhi nào so sánh được này cũng đã chết.

Nhìn Cảnh Thân Mậu khóc, Ngô Tiên Tử từ bỏ ý định giết hấn.

Mà Thủy tỷ cùng đầu bếp cũng tưởng Cảnh Vĩnh Phúc chết thật, đều đỏ cả mắt rồi.

Tiểu Thúy ở bên thi thể “Huệ Phúc” khóc ngất đi.

A Căn mặt trắng bệch nghiêm mặt nhìn muội muội.

Cái chết của “Huệ Phúc” rất chân thật.

Băng Nhi thành công làm được chuyện nàng muốn làm.

Ngô Tiên Tử nhìn đến khi Dự đề rời đi mới giữ chặt đám người Thủy tỷ, nói tình hình thực tế.

Lúc sau, nghe mọi người thuật lại, Cảnh Vĩnh Phúc rơi lệ, lại nói:

”Băng Nhi đã chết!

Cảnh Thân Uẩn căn bản không chết!”

Tiểu Thúy kinh ngạc nói:

”Ta rõ ràng thấy hấn đã chết.

Lần này không phải độc chết, là dao nhỏ đâm ngập ngực, hấn còn có thể không tử?

Hơn nữa thi thể cũng kiểm nghiệm qua, những vết thương trước đây của hấn rất rõ ràng.”

Cảnh Vĩnh Phúc thấp giọng nói:

”Nếu Băng Nhi có thể thay ta chết, Cảnh Thân Uẩn hấn ở Hỉ vương phủ lâu như vậy chẳng lẽ không tìm được một kẻ thế thân sao?

Huống chi Cảnh Thân Uẩn sao lại ngu ngốc tự đi tìm cái chết?

Hấn quả nhiên tâm ngoan thủ lạt.

Hấn bày kế không chỉ với Ngô tiên sinh mà còn với cả ân sư.

Hiện tại Cảnh Thân Uẩn coi như đã chết, nếu muốn đem hấn nhỏ tận gốc sẽ rất khó khăn.

Mà ta...

Thật ra đã chết...”

Cảnh Vĩnh Phúc bỗng nhiên ôm lấy Thủy tỷ run rẩy đứng lên, nàng rốt cục hiểu tâm tư Băng Nhi.

Chính là, đã quá trễ.

Nàng ở chung với Băng Nhi thời gian ngắn ngủi, nói chuyện với nhau cũng có hạn.

Nàng tự thấy bản thân không có sức thuyết phục tới nỗi một người mới quen cũng khẳng khái vì nàng chịu chết.

Cho nên Băng Nhi chết, cùng Lý Phi là có quan hệ.

Băng Nhi là thích Lý Phi, bằng không ngày ấy nàng sẽ không lấy ánh mắt như vậy nhìn Cảnh Vĩnh Phúc.

Mà một chuyện khác cũng lạnh như băng là chuyện Cảnh Thân Mậu nhìn “Nàng” chết đi, lại một lần nữa thấy chết không cứu.

Cảnh Thân Mậu sẽ đối phó với một phế nhân Cảnh Thụ Thịnh mất đi võ nghệ không mấy khó khăn.

Nhiều nhất là cho hấn một đao.

Nhưng Cảnh Thân Mậu ngay cả này một đao này cũng không chịu nhận thay cho Cảnh Vĩnh Phúc.

Cảnh Vĩnh Phúc đối với hấn đã không còn là thất vọng, mà là tuyệt vọng.

Cảnh Vĩnh Phúc giả dạng thành cung nữ, cùng mọi người quỳ gối trước linh cữu “Huệ Phúc”.

Suy nghĩ thật lâu, lâu đến nỗi khi nàng đứng lên, chân dường như không còn cảm giác.

”Dem cây sáo đưa cho Quỳnh Văn công chúa đi!

Nói là nguyện vọng của điện hạ.”

Đây là quyết định của Cảnh Vĩnh Phúc trước khi rời Cảnh cung.

Ngô Tiên Tử hỏi:

“Đã nghĩ thông suốt?”

Cảnh Vĩnh Phúc trầm mặc một hồi rồi nói:

“Người nói rất đúng, nhiều người si mê Địch vương lắm...”

Ngô Tiên Tử hỏi lại, nàng cũng không đáp.

34. Chương 34: Yêu Hấn Là Gánh Nặng Lớn Nhất

Gió xuân đầu mùa thổi lạnh tận xương,

Cảnh Vĩnh Phúc chỉ hy vọng có thể rúc vào vòng tay ấm áp của Nhược phu nhân.

Dự để đem “Huệ Phúc” công chúa táng sau hoàng lăng.

Tiểu Thúy rời khỏi Vĩnh Phúc cung,

Lưu Ký Thủy từ quan,

Dự để nhiều lần giữ lại không có kết quả,

Thái y thủ phụ Bao Duyên Xuân cũng cáo lão hồi hương.

Những chuyện này cũng không làm cho Dự để rung động.

Một tháng sau, hấn nhận được tin từ nước Tiếp.

Địch vương cự hôn bị Tiếp vương giam cầm tại Địch vương phủ.

Tiếp vương thỉnh cầu đem Cẩn Tú công chúa gả cho Phái vương.

Ít ngày sau, Cảnh Vĩnh Cẩn liền điên loạn.

Lúc trước nàng vênh váo tự đắc giờ không thể chịu được trào phúng, càng không thể nhận kết cục như vậy.

Cẩn Tú công chúa bị điện tự nhiên không thể gả, vĩnh viễn lưu tại lãnh cung.

Nhưng là giữa Cảnh Vĩnh Phúc cùng Lý Phỉ đâu chỉ một Băng Nhi, một Cảnh Vĩnh Cẩn?

Cảnh Vĩnh Văn mang theo cây sáo của Lý Phỉ âm thầm gả đi xa.

Ngay cả của hồi môn thật nhiều, ngay cả hôn lễ xa hoa, cũng không thể xóa nổi tuyệt vọng tương tư.

Thân là nữ tử, tình yêu chính là toàn bộ sinh mệnh, không lấy được người trong lòng, một người chết, một người điên, còn có một người sống không bằng chết...

Mà các nàng còn chưa được bắt đầu thì đã chấm dứt.

Cảnh Vĩnh Phúc sớm biết thích Lý Phỉ gánh nặng thật lớn.

Nhưng khi nàng chân chính thừa nhận lại phát hiện chính mình vẫn là làm không được.

Hạnh phúc làm sao có được trên sự đau khổ của người khác, cho nên nàng đem cây sáo của hấn tặng cho Cảnh Vĩnh Văn.

Đưa tang “Huệ Phúc” xong, Cảnh Vĩnh Phúc liền ngã bệnh.

Bệnh này khác trước, nhưng cũng như núi đổ.

Thủy tỷ mang mọi người đến ở nhà của Tư Mã gia tại kinh thành.

Bao Duyên Xuân từ quan, Tiểu Thúy năn nỉ đi cùng.

May mà vậy nên Cảnh Vĩnh Phúc mới được hấn trị liệu, dần dần khá lên.

Ấn trong lời nói Bao Duyên Xuân, Cảnh Vĩnh Phúc vẫn là bị tâm tư nhiễu loạn.

Bệnh đã triển miên, nếu là y sư tầm thường thì không biết sẽ trị tới khi nào.

Là hần trị mà cũng muốn tiêu tốn mấy tháng.

Trong lúc Cảnh Vĩnh Phúc dưỡng bệnh, Đoạn Bác cùng Từng Hùng có đến thăm.

Vừa thấy có người đến, nàng đã bị A Căn hoặc Tiểu Thúy ôm đến bí đạo.

Mỗi lần bị ôm đến ôm đi, nàng thấy thập phần quái dị.

Sau nàng mới dần dần phát giác, trừ phi chính nàng chủ động, thân thể của nàng đều không quen bị ai đụng vào.

Ban ngày Cảnh Vĩnh Phúc có khi ở trong sân phơi nắng, có khi nghe Bao Duyên Xuân giảng bài cho Tiểu Thúy, có khi xem Ngô Tiên Tử truyền thụ võ nghệ cho A Căn.

Bất quá nàng tâm tình tốt nhất là khi nhìn thấy Thủy tỷ và đầu bếp cùng một chỗ.

Hai người này ở cùng một chỗ vô luận làm cái gì nàng cũng thấy bọn họ thực hạnh phúc.

Tuy rằng bọn họ như vậy lại làm nàng nhớ tới thời gian ở cùng Lý Phỉ, nhưng nàng cũng không thấy chua xót.

Đầu bếp đã không phải người ngoài, hần là phu quân ở rể của đại tỷ Bình gia.

Không ai ở trước mặt Cảnh Vĩnh Phúc nói tới Lý Phỉ.

Thậm chí khi Mục Vô Danh đến thăm Cảnh Vĩnh Phúc, A Căn không nói một câu, cứ thế ôm nàng vào bí đạo lý.

Những người bên cạnh Cảnh Vĩnh Phúc so với nàng càng mẫn cảm, cũng càng thông minh.

Tuy rằng Cảnh Vĩnh Phúc cái gì cũng chưa nói, nhưng bọn họ cũng đều biết nàng tạm thời không muốn gặp Lý Phỉ, cũng không muốn nghe đến hay nhìn thấy những người, những việc có liên quan đến hần.

Mùa xuân cứ như vậy đi qua, Cảnh Vĩnh Phúc thân mình dần dần tốt lên.

Ngô Tiên Tử vẫn là lời nói lạnh nhạt, nhưng đã bớt nói lời không tốt.

Đầu bếp không thể vỗ béo Cảnh Vĩnh Phúc, mỗi ngày bị Thủy tỷ lải nhải không ngừng.

A Căn cùng Tiểu Thúy cả ngày nghĩ cách chọc nàng cười, cho nên bọn hần thích nhất ở cùng 1 nơi với Bao Duyên Xuân.

Ở chung với lão rất an tâm.

Vĩnh Phúc có thể cảm nhận được việc hần đã trải qua trước tang thương sau đàm bạc, trần trọc trần thế thông dong.

Hai người nói chuyện với nhau cũng không nhiều.

Chỉ là trong mỗi một câu mỗi một chữ, Cảnh Vĩnh Phúc đều thấy rất nặng nề tâm sự.

Một ngày nàng đang nhắm mắt dưỡng thần cạnh Bao Duyên Xuân, A Căn bỗng nhiên vọt lại, ngay cả chân cũng không cầm, cứ thế ôm nàng nhảy vào bí đạo.

Ở trong bí đạo Cảnh Vĩnh Phúc nhẹ giọng hỏi ai đến?

A Căn không hé răng.

Vì thế Cảnh Vĩnh Phúc liền biết là hần.

Kỳ thật tất cả mọi người đều rõ, hần biết Cảnh Vĩnh Phúc ở trong này.

Cảnh Vĩnh Phúc cùng A Căn trong bóng tối trầm mặc không biết bao lâu, lại nghe A Căn nói:

“Ta ra xem.”

Nàng đồng ý.

A Căn đi rồi, nàng bình tĩnh nằm yên, mở mắt thấy một mảnh hắc ám, nhắm mắt vẫn là một mảnh hắc ám.

Mùa xuân thực dễ dàng làm cho người ta tham ngủ, mà nàng từ sau khi bệnh liền càng dễ ngủ.

Cảnh Vĩnh Phúc có chút buồn ngủ, chỉ là từ đáy lòng lại bắt đầu cảm thấy mạch nước ngầm khởi động.

Hắn đến đây, hắn vẫn là tìm đến đây.

Nàng nên làm gì?

Nàng còn không nghĩ tới như thế nào đối mặt hắn...

Bí đạo lý bỗng nhiên vang lên tiếng bước chân rất nhỏ.

Thanh âm này không phải A Căn cũng không phải Tiểu Thúy.

Cảnh Vĩnh Phúc chấn động, hết buồn ngủ, thân mình co lại.

Không! Nàng còn chưa chuẩn bị tốt, nàng chưa muốn gặp hắn.

Chỉ là tiếng bước chân ngày càng vang, giống nhịp trống đập vào trong lòng nàng.

Cảnh Vĩnh Phúc ôm ngực.

Chỉ nghe hắn tiếng trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên bên cạnh,

“Người tính vứt bỏ ta?”

Nàng lấy tay che miệng.

Một ngón tay lạnh băng đã điểm ở phía sau cổ nàng,

“Nói chuyện!”

Nàng hít thở càng nhanh, cắn chặt răng, chỉ sợ mở miệng lại không biết nói cái gì.

Lý Phi tựa hồ phần nộ rồi, một cước đá vào tường.

Cảnh Vĩnh Phúc run rẩy đứng lên.

Trong bóng đêm nhìn không thấy người, chỉ có Cảnh Vĩnh Phúc.

Lý Phi tự nhiên vừa thấy hiểu ngay.

Nàng nghe thấy hắn hít sâu một hơi, nén lửa giận nói:

“Cho dù không nói cũng phải nghe ta!”

“Ta mang người hồi Tiếp quốc.”

Nhưng Lý Phi trầm mặc nửa ngày cũng chỉ có những lời này.

Hắn ôm nàng ra khỏi bí đạo.

Đến đây nàng mới phát hiện lấy Dương Kỳ cầm đầu, thủ hạ của hắn đã kèm hai bên từng người.

Mục Vô Danh cúi đầu không dám nhìn Cảnh Vĩnh Phúc.

Trong tay hắn ôm Tiểu Thúy bị điểm huyết ngủ.

Ngô Tiên Tử nói với Cảnh Vĩnh Phúc:

”Bọn họ ra tay một lần đã bắt hết bọn ta.

Địch vương thân thủ quả nhiên cao cường!”

Cảnh Vĩnh Phúc buông tay bịt miệng ra, còn chưa nói, Lý Phi đã lạnh lùng:

“Thả bọn họ.”

A Căn vừa thoát ra đã muốn xông lên.

Lý Phỉ nhìn hẩn liếc mắt một cái nói:

“Nàng là nữ nhân của ta, bổn vương bắt quá là đến tìm nữ nhân của mình về.”

Thủy tỷ giữ chặt A Căn, yên lặng nhìn chăm chú vào Cảnh Vĩnh Phúc.

Cảnh Vĩnh Phúc cau mày không nói một câu.

Lý Phỉ ôm Cảnh Vĩnh Phúc đi thẳng ra ngoài.

Lại nghe Bao Duyên Xuân nói:

“Vương gia đừng bước!”

Lý Phỉ không để ý đến.

Bao Duyên Xuân lại nói:

“Điện hạ bệnh đã lâu, xin Vương gia thể tất.”

Lý Phỉ dừng bước.

Chỉ nghe lão Thái y nói:

”Vương gia thân là lính,

Điện hạ chỉ là thân nữ tử yếu đuối, có bệnh chưa trừ, không nên...”

Lý Phỉ quay lại, sắc mặt giận dữ đã tiêu biến, lại cung kính nói:

“Đa tạ tiên sinh!”

Bao Duyên Xuân hướng Cảnh Vĩnh Phúc mỉm cười, nét cười dung còn chưa biến mất, đã nghe Lý Phỉ ra lệnh:

“Đóng gói!”

Một thị vệ bắt lấy Bao Duyên Xuân, xoay người một cái đã vác lão trên vai, đi ra ngoài.

“Bao tiên sinh!”

A Căn hô lên, nhưng Thủy tỷ vẫn giữ chặt hẩn không buông.

Lý Phỉ mắt lạnh đảo qua mọi người, nói:

”Chỉ cần không mang Địch vương phi đi,

Địch vương phủ cho các người tùy ý ra vào!”

A Căn cực độ bất mãn nhìn Thủy tỷ, chỉ nghe Thủy tỷ nói:

“Địch vương, chúng ta sẽ đi.”

Cảnh Vĩnh Phúc từ đầu tới cuối không hé răng, tùy ý Lý Phỉ đem nàng đi.

Tuy rằng Cảnh Vĩnh Phúc bị tức ngực, nhưng Lý Phỉ ôm ấp nàng cũng không bài xích.

Trong xe ngựa, Lý Phỉ vẫn như cũ ôm nàng vào trong lòng.

Nàng dần dần chìm vào giấc ngủ, mơ hồ bên tai nghe Lý Phỉ nói nhỏ,

“Ta không biết ngươi lại bị bệnh lâu như vậy...”

Ngủ đến nửa đêm Cảnh Vĩnh Phúc tỉnh lại,

Lý Phỉ vẫn ôm chặt nàng.

Nàng vừa liếc mắt nhìn hẩn đã bị hẩn hôn khắp mặt.

Đáy lòng thở dài một tiếng, lặng lẽ dời người, tựa đầu vào trước ngực hắn.

Hắn là người nàng không thể thoát khỏi càng không thể quên đi.

Càng máu chốt là, hắn là người duy nhất trong lòng nàng.

Nàng không phải nhất kiến chung tình, mà là từng chuyện từng chuyện bị hắn tác động.

Hắn mở lòng của nàng, làm nàng cảm nhận được tình yêu nam nữ.

Hắn bước từng bước vào lòng của nàng, cho đến nay, khi nàng đã không thể tự thoát ra được...

Hắn đối nàng tốt, đối người khác lại là trí mạng độc dược.

Cảnh Vĩnh Phúc có thể đoán được Lý Phi an bài Băng Nhi bên người nàng, nhất định nói qua khi có chuyện phải chu toàn tính mạng của nàng.

Không chỉ Băng Nhi, còn có Mục Vô Danh cùng đầu bếp.

Ngày đó Mục Vô Danh thấy nàng bị tập kích, dưới tình thế cấp bách đã liều xông, bị đến địch phé đi một cánh tay.

Mà đầu bếp trong lời nói lại hiểu được,

“Cần phải đem an nguy chính mình đặt lên cao nhất”

Chính là không cần lo cho sinh tử của người khác.

Cảnh Vĩnh Phúc chẳng trách hắn.

Nàng có thể lý giải, xuất thân vương thất, hắn khinh thị mạng người.

Không phải người quan hệ chặt chẽ với mình thì sinh tử của bọn họ không quan trọng gì.

Đừng nói hắn, nàng từng cũng như thế.

Đây là trời xanh trừng phạt nàng, muốn nàng hiểu mạng người không phân biệt sang hèn, làm việc không thể quá ích kỷ.

Cảnh Vĩnh Phúc bối vấp mà bệnh nặng.

Nàng lẳng lặng tựa vào Lý Phi, nàng vừa động hắn đã thức.

Lý Phi một tay nhẹ nhàng đỡ lưng nàng.

Nàng rớt cục mửa miệng:

“Phi, cho ta một ít thời gian.”

Tay hắn dừng một chút, lại tiếp tục sờ xuống, dừng ở thắt lưng nàng.

“Bao lâu?”

Cảnh Vĩnh Phúc không trả lời.

Hắn hơi dùng lực, ôm chặt nàng vào người.

Hai người không nói thêm gì nữa, ở trong xe ngựa xóc nảy, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể cùng hô hấp của đối phương.

Sau đêm dài bình minh, sáng sớm cuối mùa xuân, gió nhẹ truyền mang đến hương thơm hoa cỏ, chim chóc riu rít không ngừng.

Cảnh Vĩnh Phúc mở đôi mắt còn ngái ngủ, mơ mơ màng màng nhìn.

Thấy hắn lười nhác vươn vai, nàng nhanh chóng nhắm mắt lại.

“Nhìn lên!”

Ngón tay ấm áp điểm trên trán nàng, nàng đem thân mình co lại trong chăn.

“Người ngủ một lát nữa đi.”

Nghe Lý Phỉ nói vậy hiển nhiên tâm tình hẳn tốt.

Cảnh Vĩnh Phúc tiếp tục ngủ.

Qua nửa canh giờ, nàng mới bị Lý Phỉ kêu dậy.

Chờ nàng rửa mặt, mặc chỉnh tề xong, Lý Phỉ mời Bao Duyên Xuân cùng ăn sáng.

Bao Duyên Xuân ăn điểm tâm xong, Lý Phỉ xuống xe để Bao Duyên Xuân điều trị cho Cảnh Vĩnh Phúc.

Lão tiên sinh nhìn nàng một hồi nói:

“Thấy Địch vương mới biết điện hạ thật không dễ buông tâm.”

Cảnh Vĩnh Phúc hơi hơi cúi đầu.

Bao Duyên Xuân lại nói:

“Chỉ nhìn Địch vương đem lão hủ bắt đi, liền biết loại tình cảm của Địch vương đối với điện hạ.”

“Ủy khuất Bao tiên sinh!”

Bao Duyên Xuân mỉm cười nói:

“Tại sao ủy khuất, lão hủ gần đất xa trời, có gì khác đâu?”

Bao Duyên Xuân châm cứu cho Cảnh Vĩnh Phúc.

Khi Lý Phỉ trở về, lão liền về xe ngựa của mình.

Một lần nữa lên đường, Cảnh Vĩnh Phúc ngồi yên, mặc Lý Phỉ nhìn chăm chăm.

Ban đầu nàng thực không quen.

Nhưng hẳn làm riết nàng thành quen.

Địch vương ở trong xe ngựa trước sau như một ngắm nhìn phong cảnh.

Phong cảnh là Cảnh Vĩnh Phúc.

Hai người lặng lẽ tâm tư.

Cuối cùng Lý Phỉ nói:

“Tính tình của người càng ngày càng giống ta.”

Nàng chỉ cười nhẹ.

Ánh mắt hẳn lóe lên, muốn nói lại thôi.

35. Chương 35: Làm Địch Vương Phi, Không Phải Chuyện Dễ Dàng

Vào Địch vương phủ không bao lâu, Cảnh Vĩnh Phúc chợt hiểu ra nàng nên như thế nào đối mặt hẳn.

Lý Phỉ cầm tay nàng đi vào.

Cơ hồ tất cả thị vệ và hạ nhân đều chờ trước đại viện.

Bọn họ đồng loạt hành lễ, cùng hô:

“Cung nghênh Vương gia, Vương phi hồi phủ.”

Vô luận có bao nhiêu chương ngại, bao nhiêu rối rắm, ý hẳn đã quyết, mà nàng cũng không thể trốn tránh.

Hẳn là nam nhân của nàng.

Nếu muốn hấn không thương người khác, nàng chỉ có một con đường, chính là để hấn chặt chẽ giữ lấy nàng, sở hữu nàng.

Nàng ngốc quá, đi một vòng mới hiểu được.

Đây chính là việc nàng nên làm và muốn làm.

Cảnh Vĩnh Phúc thông thả bước, Lý Phỉ đi song song ghé nhìn.

Cảnh Vĩnh Phúc hít sâu một hơi nói:

“Đừng có ngừng bước.”

Lý Phỉ xiết chặt tay nàng, nàng cũng gắt gao cầm tay hấn.

Bọn họ tiếp tục đi, hiểu rõ lẫn nhau.

Từ nay về sau bọn họ sẽ luôn nắm tay nhau cùng đi bất kể mưa gió.

Mùa hạ sắp tới, mà bọn họ mùa xuân mới bắt đầu.

Địch vương phi Dương Phúc Nhi là thân phận Lý Phỉ vì Cảnh Vĩnh Phúc bịa đặt cũng là tên giả cuối cùng nàng dùng.

Mẫu phi của Lý Phỉ và Dương gia vì hai người tổ chức đại hôn chân chính.

Cảnh Vĩnh Phúc ở sau khăn hỉ nhận được lời chúc phúc của Tiếp vương Lý Dịch.

Không ai biết Dương Phúc Nhi may mắn người chính là cô gái danh chấn Tiếp quốc năm đó.

Bên ngoài lưu truyền nàng vốn là cháu họ ngoại của Dương thị, được Địch vương sủng hạnh đã lâu, ngại cho thân phận nên đến nay mới thành hôn.

Rất nhiều người đều muốn được thấy hình dáng của Địch vương phi, nhưng ngay cả Địch vương còn không dễ dàng gặp, huống chi phi tử của hấn.

Lý Phỉ hộ vệ chặt chẽ cho Cảnh Vĩnh Phúc.

Hấn cũng bí mật đem người nhà của nàng vào Địch vương phủ.

Chỉ có Nhược phu nhân chưa vào.

Cảnh Vĩnh Phúc hỏi hấn nguyên do, hấn lại cười thần bí:

“Mẫu thân cũng cần một ít thời gian.”

Cảnh Vĩnh Phúc trong vài lần được gặp Nhược phu nhân theo sự an bài của Lý Phỉ đều thấy mẫu thân đỏ mặt nói muốn nàng đợi thêm một thời gian.

Cảnh Vĩnh Phúc không thể đoán được một người họ Tư Mã đã trở thành phu quân của Nhược phu nhân.

Cứ để thời gian sẽ cho nàng biết.

Nàng đem toàn bộ thể xác và tinh thần đặt trên người Lý Phỉ.

Hấn cũng từng bước cho nàng biết các bí mật của hấn.

Trước kia Cảnh Vĩnh Phúc cảm thấy Tư Mã gia tài sản đồ sộ.

Nhưng sau khi tiếp quản sản nghiệp của Lý Phỉ, nàng mới biết gia sản của phu quân nàng có thể sánh bằng tài sản của toàn bộ Tiếp quốc thậm chí là của cả ba nước Tiếp, Cảnh, Khế cộng lại.

Điều này so với tư liệu trước đây của Dễ dàng phủ hoàn toàn khác.

Lý Phỉ trên thực tế nắm giữ một tập đoàn tài chính khổng lồ.

Thậm chí còn khổng chế một nửa tài sản của Tư Mã gia.

Đó là nguyên nhân Tư Mã Tĩnh Ngạn thần phục Lý Phỉ.

Đối với vương vị Lý Phỉ có tâm hay không, Cảnh Vĩnh Phúc rất khó phán đoán.

Dĩ tâm ẩn trong lời nói của Lý Phỉ cho thấy hẳn thích tự mình gặt hái hơn là được người khác ban cho.

Hắn chường mắt danh hiệu Tiếp vương.

Hắn muốn trở thành người chân chính nắm trong tay huyết mạch của cả ba nước.

Theo đó, hẳn còn thông minh hơn Cảnh Vĩnh Phúc.

Hắn từ đầu tới cuối đều biết mình muốn gì.

Theo tình thế hiện tại, lựa chọn của Lý Phỉ là con đường ổn thỏa nhất.

Hắn không nhất định phải ở địa vị tôn quý cao nhất, nhưng nhất định phải đủ sức bảo hộ lực lượng của mình.

Cảnh Vĩnh Phúc kim lòng không đậu.

Một vị hôn phu như vậy: đẹp trai, địa vị tôn quý, có tiền, có thế, thông minh, võ công rất cao...

Trừ bỏ tính cách không tốt lắm.

Hắn có vẻ là người hoàn mỹ.

Lý Phỉ gồi lên đùi nàng, hỏi nàng thích nhất điều gì ở hắn.

Cảnh Vĩnh Phúc cẩn thận hồi tưởng những kỷ niệm cùng hắn, qua thật lâu sau đáp lại:

“Thích người giận dữ.”

Hắn liếc nàng một cái,

“Biết ta thích người gì không?”

“Thích gì?”

Chỉ thấy hắn buông tóc nàng, nhanh như chớp đã đưa tay vào trong áo nàng, bắt lấy cái hắn thích,

“Thích cái này!”

“Đánh chết giờ!”

Nhưng Lý Phỉ rất nhanh tránh được lại rút được thắt lưng của nàng.

Y phục của Cảnh Vĩnh Phúc bị tháo tung, hai tay hắn như rắn quấn vào người nàng.

“Còn thích này!”

Lý Phỉ đặt song chưởng vào sau thắt lưng nàng, truyền nhiệt lực vào thân thể nàng.

Nàng giãy dụa, Lý Phỉ đã bắt đầu xoa bóp thắt lưng cho nàng.

Nhiệt lực bắt đầu lan tràn đến tứ chi.

Lý Phỉ đặt cằm chôn vào hõm vai nàng, thì thào:

“Eo thon nhỏ!”

Cảnh Vĩnh Phúc “Hừ” một tiếng, không phải bắt mẫn, mà là dị thường thoải mái.

Lý Phỉ không thèm nhắc lại, vẫn xoa bóp không ngừng.

“Sao biết làm?”

“Thoải mái không?”

“Ừ... Xuống chút nữa, chút nữa...”

“Đúng vậy, phu nhân.”

Hắn trêu đùa.

Cảnh Vĩnh Phúc thoải mái thì sớm thư thái.

Cảnh Vĩnh Phúc dựa theo quyển thuật phòng the Bao Duyên Xuân vụng trộm đưa cho nàng, bắt đầu thử nghiệm.

Kết quả Lý Phỉ ánh mắt càng lúc càng đầy khát vọng, thích thú càng lúc càng cao...

Chơi với lửa có ngày chết cháy Cảnh Vĩnh Phúc giống một con cá chết, há mồm thở.

Chỉ nghe Lý Phỉ thở dài:

“Xem ra Bao tiên sinh nói không sai, người thật là...”

Cảnh Vĩnh Phúc hoàn toàn vô lực.

Sau Cảnh Vĩnh Phúc mới biết được nàng cùng Lý Phỉ đều nhận từ Bao Duyên Xuân những sách ấy, chỉ khác là 1 cho nam và 1 cho nữ.

Gặp lại Bao Duyên Xuân, Cảnh Vĩnh Phúc xấu hổ vô cùng, mà Lý Phỉ thì cứ trơ trơ.

Bao Duyên Xuân an ủi Cảnh Vĩnh Phúc, nói:

“Hắn biết những chuyện đó là có lợi cho người...”

Người nào đó che mặt mà chạy.

Cảnh Vĩnh Phúc phi thường cảm kích Bao Duyên Xuân.

Lý Phỉ không có thị thiếp khác, mặc dù hắn hoàn toàn có thể.

Nhưng dục vọng mãnh liệt của hắn, thể chất của nàng khó có thể đáp ứng lâu dài.

Bao Duyên Xuân vì nàng chế phương pháp dưỡng thân, làm nàng được lợi không phải là ít.

Dần dần Cảnh Vĩnh Phúc không hề ngượng ngùng, hoàn toàn làm chủ được thể xác và tinh thần.

Cũng như nàng mong muốn, nàng; chặt chẽ bắt được thể xác và tinh thần Lý Phỉ.

Mùa hạ, nàng tiếp nhận đề nghị của Bao Duyên Xuân.

Cảnh Vĩnh Phúc thường xuyên ôn lại vũ đạo đã tập khi nhỏ.

Khi nàng bắt đầu múa, Lý Phỉ liền tựa vào lan can thối sáo.

Cảnh Vĩnh Phúc múa như mây như mưa, tiếng sáo của hắn như hoa rơi lá rụng.

Khi hắn thổi đến những âm điệu cuối cùng, từ từ quay lại, có con bướm hạ xuống vai hắn.

Cảnh Vĩnh Phúc cười, nhón chân đến bên, chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắn, chỉ thấy hắn buông cây sáo, hai ngón tay nhẹ nhàng chỉ vào con bướm.

Nó lại giương cánh bay đi.

Lý Phỉ thản nhiên tươi cười, nụ cười còn chưa dứt con bướm kia lại bay trở về, vẫn đậu trên vai hắn.

Môi hắn bắt giắc nhếch lên, đem con bướm đặt lên vai nàng.

Nàng đứng yên, con bướm cũng đậu nguyên trên vai.

Một lát, Lý Phỉ từ từ nói:

“Chút nữa theo ta vào cung.”

Cảnh Vĩnh Phúc ngưng cười, thận trọng gật đầu.

Hắn không nói nàng cũng biết sớm hay muộn cũng phải hướng Lý Dịch làm rõ.

Mà con dâu xấu cỡ nào thì cũng phải gặp cha mẹ chồng.

Nàng từ khi thành Dịch vương phi còn chưa chính thức bái kiến Dương thái phi.

Hắn nâng nàng dậy, con bướm bay lên, không còn thấy đâu nữa.

Nàng trở lại Tiếp cung lần này đã cảnh còn người mất.

Nắm tay nàng là Dịch vương, đi theo nàng là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ.

Ngô Tiên Tử thấy có Dịch vương ở bên Cảnh Vĩnh Phúc thì yên tâm không đi theo.

Bộ dạng Thủy tỷ quá đặc biệt, không tiện đi theo, cho nên A Căn cùng Tiểu Thúy, một kẻ không muốn một kẻ tình nguyện đã trở thành một đôi người hầu đi theo.

Lý Dịch an bài gặp hai người ở bên điện.

Cảnh Vĩnh Phúc tuy rằng mặt ngoài bình tĩnh, nhưng đáy lòng vẫn có vài phần lo lắng.

Nàng vẫn như trước đây, ở ngoài điện chờ.

Chỉ là hiện giờ không phải mùa đông, mà người bên cạnh đã là Lý Phi.

Hoạn quan truyền báo Dịch vương, Dịch vương phi kiến giá.

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn Lý Phi, những sầu lo trong lòng chợt bay biến.

Nàng mỉm cười, nhẹ nhàng nắm tay hắn, hắn liền dắt nàng nhập điện.

A Căn hừ lạnh một tiếng, cùng Tiểu Thúy ở ngoài điện chờ.

Trong điện, ngoại trừ tâm phúc của Lý Dịch hoàn toàn không có người ngoài.

Cảnh Vĩnh Phúc hiểu được Lý Dịch đã sớm biết.

Vị quân vương trên điện cao cao kia trừng trừng nhìn nàng.

Đến gần, Cảnh Vĩnh Phúc mới phát hiện thần thái của hắn đã thay đổi rất nhiều.

Chờ nàng hành lễ xong, Lý Dịch cho ngồi, trầm mặc một lát nói:

”Lục đệ ngươi độc thân nhiều năm, rốt cục tìm được người tương xứng.

Hôm nay ngươi cùng Dịch vương phi cùng đến ta rất vui mừng.

Chỉ là lục đệ ngươi vì sao không sớm nói rõ với ta?

Hại ta phải quan tâm chuyện của ngươi lâu như vậy, còn hại Cẩn Tú công chúa vì ngươi mà điên.”

Lý Phi nói:

”Đa tạ vương huynh

Phi vốn luôn xem chuyện tình cảm là thứ yếu, đến nay mới thật sự yêu.

Chuyện như của Cẩn Tú sẽ không phát sinh nữa.

Ngoài ra, Phi còn có một yêu cầu quá đáng, xin Ngũ Ca minh giám.”

“Cứ nói đừng ngại.”

Lý Phi đứng dậy nói:

”Tuy rằng hoàng thất luôn có chuyện nhiều thê thiếp, nhưng cuộc đời này của Phi không muốn cưới thêm ai nữa.

Xin bệ hạ không cần lại vì Phi kết mối thông gia.”

Nháy mắt, Cảnh Vĩnh Phúc thấy trong mắt Lý Dịch phát hỏa.

Nhưng hắn liền khôi phục rất nhanh, thông dong, chậm rãi nói:

“Chỉ cần 1 người này phải không?”

“Vâng.”

Lý Dịch ngược lại nhìn Cảnh Vĩnh Phúc nói:

“Địch vương phi, người không chỉ có may mắn hơn nữa còn là phúc lớn.”

Cảnh Vĩnh Phúc vội vàng đứng dậy, ở bên cạnh Lý Phỉ nói:

“Xin bệ hạ chu toàn.”

Lý Dịch nhìn chằm chằm nàng thật lâu, sau mới nói:

”Ta có thể đồng ý với các người.

Nhưng ta hy vọng về sau Địch vương phi nên năng vào cung.

Lục đệ người cũng thật là, tự giam mình trong phủ cũng được thôi.

Nhưng đừng đem Địch vương phi nhốt lại vậy chứ.

Thỉnh cầu của người ta cho phép, nhưng lời ta yêu cầu cũng đừng xem như gió thoảng bên tai.”

“Đa tạ bệ hạ.” Lý Phỉ nói.

Cảnh Vĩnh Phúc theo đó tạ ơn.

Hàn huyên xong, Lý Dịch vẫy tay

“Các người đi gặp Thái phi đi!”

Sau khi cáo từ, Lý Phỉ lại nắm tay nàng rời đi.

“Đợi chút...”

Lý Dịch bỗng hô một tiếng.

Cảnh Vĩnh Phúc cùng Lý Phỉ xoay người.

Lý Dịch vẫn nhìn Cảnh Vĩnh Phúc.

Một lát, tay hắn trầm trọng hạ xuống,

“Quên đi, các người đi đi!”

Hai người chậm rãi đi ra, sau lưng, quân vương ánh mắt như kiếm.

Trên đường đến cung Thái phi, Cảnh Vĩnh Phúc thỉnh thoảng trộm ngắm Lý Phỉ.

Nàng cảm thấy hắn đang tức giận.

Đi đến một điện viện trống trải, Lý Phỉ lấy tay chỉ vào trán nàng

“Nhìn cái gì vậy, đều là người gây ra!”

“....”

Cảnh Vĩnh Phúc không nói được gì.

Tuy rằng nàng không có làm sai cái gì.

Không đúng, cho dù nàng sai lầm rồi.

Không đúng, chính là nàng gây ra, có thể thấy như vậy.

Tiểu Thúy ở phía sau cười nụ một tiếng.

Cảnh Vĩnh Phúc quay đầu, nàng ta vội vàng nói:

“Ta cái gì cũng không thấy.”

Lý Phỉ còn chưa hết giận, hạ giọng nói:

“Đi thôi!”

Cảnh Vĩnh Phúc cúi đầu.

Nàng thật là bi ai, ngoan ngoãn đi theo Lý Phi bá kiến Dương Thái phi.

Nhưng hôm nay nhất định là ngày không hay ho gì của Cảnh Vĩnh Phúc.

Cảnh Vĩnh Văn được tân phong Quỳnh phi nương nương, cung điện của mình không ở lại cố tình chạy đến cung Dương thái phi.

Cảnh Vĩnh Phúc mặc dù nói si tình không phải lỗi nhưng thật không muốn gặp người nhìn mình bằng cặp mắt u hận.

“Mẫu phi, Phi đến đây.”

Lý Phi không chớp mắt cầm tay Cảnh Vĩnh Phúc đi tới trước mặt Dương thái phi.

”Ha ha, cuối cùng cũng không phải là có vợ thì quên mẹ.

Người chính là Phúc Nhi, ngoan, đến đây cho ta gặp.”

Tiếng nói của Dương thái phi rất nhẹ.

Cảnh Vĩnh Phúc ban đầu bước đi có vẻ chậm, nhưng nghe tiếng Lý Phi bắt mãi hừ lạnh thì liền nhanh chân.

Có cái gì phải sợ.

Cảnh Vĩnh Phúc đi đến trước người Dương thái phi, ngẩng đầu nhìn.

Dương thái phi đã qua bốn mươi mà vẫn mắt phượng mày liễu, đuôi mắt khéo miệng mặc dù có dấu vết năm tháng nhưng vẫn toát ra nét vinh quang đến bức người.

Ngoại trừ Nhược phu nhân, bà là nữ nhân đẹp nhất Cảnh Vĩnh Phúc từng gặp.

Dung mạo của bà và Lý Phi rất giống.

Chỉ là tăng thêm phần nữ tính ôn nhu.

Cũng khó trách Cảnh Vĩnh Văn lại ở nơi này.

“Phi nhi!”

Dương thái phi bỗng nhiên đề cao thanh âm.

Cảnh Vĩnh Phúc sinh lo, Cảnh Vĩnh Văn thần sắc chuyển tốt.

Chỉ nghe Dương thái phi chậm rãi nói:

“Người gạt ta!”

“Phi lừa mẫu thân làm sao?”

Dương thái phi bắt lấy tay của Cảnh Vĩnh Phúc, nói

”Ai nói đứa nhỏ này tư sắc bình thường?

Ai nói đứa nhỏ này nhà nghèo không có khí thế?

Nàng rõ ràng rất tốt.

Người khi dễ ta mắt mờ muốn lừa ta sao?

Ta thấy con dâu ta xinh đẹp.

Người như vậy mà nói con dâu ta xấu thì thật không dễ nghe!”

Cảnh Vĩnh Phúc tim rơi xuống đất, Cảnh Vĩnh Văn cũng choáng váng.

Mười bảy năm qua, trừ bỏ Nhược phu nhân, đây là người đầu tiên nói Cảnh Vĩnh Phúc xinh đẹp!

Lý Phi cười nhẹ nói:

”Muốn nói nàng tốt chi bằng thổi nàng lên mây đi!

Mẫu thân ngươi không biết nàng đối với con thế nào!

Móng tay này đều là nàng cắt ngắn...”

“Cắt ngắn cũng tốt, nhìn xem ngươi hiện tại hai tay sạch sẽ, thật tốt.”

”Chưa hết đâu, mẫu thân nhớ bản họa với mấy cái que chứ?

Chính là nàng vẽ, mà lại còn là cẽ con?”

Dương thái phi hướng Cảnh Vĩnh Phúc cười hỏi:

”Phải không?

Như vậy con rồng ngày nọ cũng là người vẽ?”

Cảnh Vĩnh Phúc bắt lực gật đầu.

Dương thái phi cười ha hả,

”Phúc Nhi, về sau cứ như vậy!

Con ta từ nhỏ đã bị làm hư, phải tìm con dâu có thể tức chết hẳn như con mới xứng!”

Cảnh Vĩnh Phúc choáng váng.

Bên tai Lý Phi tiếp tục quở trách, gièm pha nàng.

Dương thái phi lại càng nghe càng thích.

Cảnh Vĩnh Phúc bất đắc dĩ nhỏ giọng nói với Dương thái phi nói:

“Mẫu phi, đừng nghe hắn nói.”

Dương Thái phi ôm chặt Cảnh Vĩnh Phúc, nhỏ giọng nói:

“Hài tử ngốc, hắn thật sự thích con!”

Cảnh Vĩnh Văn rút cuộc nhẫn chịu không nổi, đứng dậy nói:

“Quỳnh Văn cáo lui, đã quấy rầy Thái phi cùng Địch vương.”

Kế tiếp chuyện Cảnh Vĩnh Phúc lo lắng nhất đã xảy ra.

Lý Phi vốn không liếc nhìn nàng ta lấy một cái, lúc này lại nhìn đến cây sáo trong tay nàng.

Cảnh Vĩnh Phúc cơ hồ có thể cảm giác được lửa giận trong mắt hắn.

Nhưng Cảnh Vĩnh Văn lại không biết.

“Nương nương xin dừng bước!”

Cảnh Vĩnh Văn dừng lại, nửa kính nửa sợ nhìn hắn.

Lý Phi tức giận, khóe miệng tựa cười tựa không, nhìn chăm chăm cây sáo trên tay Cảnh Vĩnh Văn.

Cảnh Vĩnh Văn sắc mặt hóa xanh.

Nàng hung hăng liếc Cảnh Vĩnh Phúc một cái ý nói mình oan.

Cảnh Vĩnh Phúc đưa mắt nhìn Dương Thái phi cầu cứu, bà thán một tiếng, nói:

“Phi nhi, chỉ là một cây sáo, tặng cho Vĩnh Văn đi!”

Lý Phi liếc Cảnh Vĩnh Phúc, lạnh lùng nói:

“Xin chào nương nương, Phỉ không tiến.”

Cảnh Vĩnh Văn như được tha, nhanh chóng quay gót.

Dương Thái phi cầm tay Cảnh Vĩnh Phúc trấn an.

Cảnh Vĩnh Phúc miễn cưỡng cười với bà, không dám nhìn Lý Phỉ.

Dương Thái phi cũng không để ý Lý Phỉ, bắt đầu nói chuyện với Cảnh Vĩnh Phúc.

Qua một hồi lâu, thần sắc Lý Phỉ mới dần dần dịu xuống.

Nhưng hần lại bắt đầu “quay” Cảnh Vĩnh Phúc.

Dương Thái phi bị hần chọc cười đến chảy nước mắt.

Hai người ở lại dùng bữa tối với Dương Thái phi, sau đó bà còn muốn giữ Cảnh Vĩnh Phúc lại.

Kỳ thật Cảnh Vĩnh Phúc cũng muốn ở lại.

Nhưng Lý Phỉ rõ ràng là không chịu.

“Nha đầu kia cần phải được giám sát chặt chẽ, bằng không, chỉ nháy mắt sẽ không thấy tăm hơi.”

Cảnh Vĩnh Phúc tà hển liếc mắt một cái, hần đã bắt lấy tay nàng.

“Mẫu thân cáo từ.”

Cảnh Vĩnh Phúc lại nhìn Dương Thái phi cầu cứu.

Dương Thái phi ra hiệu 1 ngón tay về phía nàng, lại 1 ngón tay về phía Lý Phỉ.

Cảnh Vĩnh Phúc chỉ có ai thán, quả nhiên mẫu thân trong thiên hạ đều là giúp con mình.

Ý của Dương Thái phi là bà đã giúp nàng một lần, lần này giúp Lý Phỉ.

Trên đường về vương phủ, Lý Phỉ luôn trầm mặc.

Tiểu Thúy cùng A Căn cũng biết Cảnh Vĩnh Phúc đã làm chuyện không đúng, thỉnh thoảng nhìn nàng thương hại.

Xuống xe ngựa, thái độ Lý Phỉ khác thường, không ôm Cảnh Vĩnh Phúc xuống xe, cũng không nắm tay nàng, cứ thế vào phủ.

Cảnh Vĩnh Phúc yên lặng đi theo sau hần, cân nhắc làm sao tránh được kiếp nạn này.

Lý Dịch là nàng trước kia trêu chọc, cây sáo cũng là nàng trước kia đưa, đều là chuyện trước kia.

Bây giờ còn so đo.

Cảnh Vĩnh Phúc đứng ở hoa viên nghĩ miên man, nghĩ tới xảy ra chuyện cũng không biết, thật sự là không cố ý.

Ngay lúc Cảnh Vĩnh Phúc nghĩ đến nhập thần, Lý Phỉ sai người đưa nàng vào thư phòng.

Người hầu kia vừa hô “Vương phi” chưa kịp nói gì thêm đã như bị bịt miệng.

Cảnh Vĩnh Phúc rơi xuống nước.

Đến đây người hầu kia mới nói tiếp được câu sau,

”Không xong rồi!

Vương phi rơi xuống nước!

Người đâu!

Vương phi rơi xuống nước...”

Cảnh Vĩnh Phúc vừa bực mình vừa buồn cười, đứng trong hồ nước vừa tới thất lưng nói:

“Người có im đi không, nước thế này có thể chết đuối sao?”

Trước kia Cảnh Vĩnh Phúc ở vùng biển, mùa hạ thường xuyên ngâm nước.

Đừng nói hồ nước, nước biển cũng không giết được nàng.

Người hầu kia há hốc mồm.

Vì hần hô to nên đang có rất nhiều người chạy đến.

Lý Phi cũng đến, thấy tình cảnh vậy bèn hừ lạnh một tiếng bỏ đi.

Cảnh Vĩnh Phúc tâm càng lạnh, ngẩng nhìn bầu trời đêm!

Đêm nay nàng nên làm cái gì bây giờ?

Khi Cảnh Vĩnh Phúc quay đầu lại, mọi người đứng ở trước mặt nàng thuần một ánh mắt đồng tình.

Đầu bếp kéo nàng lên, thấp giọng nói:

“Điện hạ đến nhận sai với chủ tử đi!”

Cảnh Vĩnh Phúc hít sâu một hơi, sau nói:

“Ta đúng vậy.”

Cũng không quản ánh mắt người khác, nàng chạy vội trở về phòng, mau thay quần áo, ôm chăn gối, trở lại trước kia làm nha hoàn ngủ ở phòng hạ nhân, nằm xuống liền ngủ.

Trời dù có sập nàng cũng muốn ngủ một hồi rồi tính.

Đáng tiếc nàng mới nằm xuống đã bị Lý Phi dã man khiêng trợn cả người lẫn chăn trở về phòng hỏi tội.

Cảnh Vĩnh Phúc không giãy dụa, như vậy sẽ càng bị trừng phạt.

Nàng bị quăng lên giường.

Lý Phi một tay chấn lên gối nàng, lạnh lùng nói:

“Tự nói, ngươi phạm lỗi gì?”

Cảnh Vĩnh Phúc cúi đầu nói:

“Ta đúng vậy!”

Dừng một chút nàng lại nói,

“Người muốn ngủ thì ngủ đi!”

Trước mắt một đao, sau lưng cũng là một đao, rõ ràng, không phải là lấy thân báo đáp sao?

Lý Phi giận híp mắt, nàng thấy đó là vẻ mặt trước bão táp, lập tức thu hồi tay chân, giải thích:

“Cây sáo kia là Cảnh Vĩnh Văn đau khổ xin ta, rơi xuống nước là ngoài ý muốn.”

Lý Phi bắt đầu chậm rãi cởi thắt lưng, Cảnh Vĩnh Phúc bỗng nhiên cảm thấy ngôn ngữ dư thừa, lại không nói lời nào, nhanh chóng cởi quần áo, sau đó đưa lưng về phía hắn.

Nhưng hắn lại nhìn thật sâu nàng.

Lý Phi kéo vạt áo xuống làm lộ ra vết sẹo trên ngực trái, là nàng hôm qua cắn hắn.

Cảnh Vĩnh Phúc chỉ có cúi đầu.

Trong nháy mắt, Lý Phi đột nhiên áp đảo nàng, vai của nàng bắt đầu đau nhức.

“A!”

Lý Phi lại hung hăng cúi đầu hỏi:

“Người có biết người sai ở đâu không?”

Cảnh Vĩnh Phúc lắc đầu, nước mắt không ngừng rơi, rất ủy khuất.

Lý Phỉ một bên lau nước mắt một bên nói:

“Lý Dịch cũng được, cây sáo cũng thế, rơi xuống nước thì rơi xuống nước, nhưng người không nên rời khỏi giường chúng ta, đi ngủ phòng hạ nhân!”

Nàng ngừng khóc, hẳn không nói sai, là nàng làm loạn.

“Đau không?”

Nàng gật đầu.

Hắn bắt đầu ở trên người nàng giở trò.

Ở bên tai nàng nhẹ giọng nói:

“Vốn định cắn người một miếng thịt, nhưng chung quy vẫn là luyến tiếc!”

“Người khi dễ ta...”

”Không làm người đau làm sao người nhớ rõ?”

Ta còn muốn cho người đau hơn nữa...”

Sau đó tay hắn chuyển đến sau thắt lưng của nàng, theo nhiệt lực truyền đến, nàng dần dần mềm người ra, như trôi như nổi, liên miên không dứt.

Một đêm này không như Cảnh Vĩnh Phúc dự đoán, mây mưa tàn sát bữa bãi, ngược lại triền miên càng sâu.

Nàng tỉnh lại Lý Phỉ đã ăn mặc chỉnh tề, ngồi nghiêm chỉnh trước giường, đôi mắt Đan Phượng lóe ra nét quý dị tươi cười.

Nàng thế mới biết hẳn căn bản không có nguôi giận.

Du ngoạn hồ Vinh Quang.

Tiểu Thúy cùng A Căn ở đầu thuyền đùa giỡn.

Đang đi trong hành lan, Vương phi giống một nghệ sỹ múa.

Vẻ mặt trang điểm đậm, một thân điểm phục, tựa như một con bướm hoa hoét nhào vào thuyền.

Mà người gây ra họa lại đang 1 thân y phục trắng xuất trần, mang mặt nạ màu bạc bắt đầu thôi sáo.

Mặc dù hẳn che nửa khuôn mặt, cũng không dấu được một chút trêu tức cùng với phong tư tuyệt vời.

Bắt đầu múa, Cảnh Vĩnh Phúc còn có dư tâm thưởng thức sắc đẹp.

Sau một khúc tiếp một khúc, khí lực bị rút cạn, mồ hôi tuôn ra như tắm, cả người ngọt ngào.

Lý Phỉ trên môi ý cười dần lộ, rốt cục nàng té xuống, tiếng sáo biến mất.

Cảnh Vĩnh Phúc nửa ngồi nửa quỳ ở giữa thuyền hoa, vỗ ngực khoá thở dốc.

Lý Phỉ đem cây sáo gài ở thắt lưng hướng nàng đi tới, nhưng lại quỳ xuống, hai tay giữ chặt tay nàng, nhìn nhau không nói gì.

Cảnh Vĩnh Phúc oán giận trong lòng lập tức dứt bỏ.

Lý Phỉ lại cười, nói: “Xấu đến không thể xấu hơn!”

Cảnh Vĩnh Phúc hận không thể cũng cắn hẳn một cái.

Hắn nâng nàng dậy, lúc này phảng bên ngoài có tiếng cười,

“Phí công tử phong lưu, rất làm người ta hâm mộ.”

Cảnh Vĩnh Phúc đứng dậy, cũng không quần trên mặt đang ướt mồ hôi, nhìn ra bên ngoài.

Một con thuyền thuyền hoa chính hướng bọn họ mà đến.

Đầu thuyền một nam tử quần áo thanh thường, khí thế bất phàm.

Lý Phi cũng không trả lời hắn, chính là hơi hơi cúi đầu, một phen ôm lấy Cảnh Vĩnh Phúc đi vào trong khoang thuyền.

A Căn cùng Tiểu Thúy cũng không mở miệng, im lặng bàng quan đứng nhìn.

Lý Phi cẩn thận tẩy trang cho Cảnh Vĩnh Phúc, lại vẽ lên 1 khuôn mặt xinh đẹp.

Cảnh Vĩnh Phúc thì thào nói:

“Khó chịu...”

Hắn cúi đầu nói:

“Người lau người trước, chút nữa trở ra.”

Nàng liếc hắn một cái, trong lòng hiểu được.

Hôm nay hắn không phải là đảng hoàng xuất phủ.

Chỉ dẫn theo hai gã thị vệ, thêm A Căn, Tiểu Thúy nữa bọn họ cũng chỉ có sáu người. Đến hồ Vinh Quang này nhất định là đã dự kiến có chuyện này.

Đầu thuyền thanh âm A Căn vang lên,

“Các hạ xin chờ một lát.”

“Ha ha.”

Người nọ vừa cười hai tiếng.

Lý Phi gọi Tiểu Thúy lưu lại giúp Cảnh Vĩnh Phúc rồi đi trước tiếp nam tử kia.

Chờ Cảnh Vĩnh Phúc đi ra, hai người cũng nói xong lời khách sáo.

Trong khoang thuyền Cảnh Vĩnh Phúc nghe được rõ ràng, người đến là thương gia Khế Liệt Tất, lai lịch hắn không nhỏ.

Với Tiểu Thúy cùng đi, Cảnh Vĩnh Phúc khoan thai mà ra.

Ánh mắt nam tử kia ở trên người nàng đánh qua đánh lại, trêu ghẹo nói:

“Phí công tử đem dung mạo của nàng mà dấu đi, nhất định là trần ái vô cùng.”

Cảnh Vĩnh Phúc tâm thán, mắt người này thật là lợi hại.

Lý Phi ngoắc Cảnh Vĩnh Phúc, nàng thuận theo mà đến, bị hắn ôm vào trong lòng.

“Hôm nay gặp Tất Hoa công tử, vừa vặn là lúc đón gió ngấm trăng, nâng cốc hàn huyên, thật có duyên.”

Tất Hoa thần sắc khê biến, còn chưa mở miệng, Lý Phi lại nói:

“Chỉ nói chuyện gió trăng, không bàn thế sự, vậy mới không phụ cảnh sắc kia, mỹ nhân này.”

Hắn vừa nói vừa hạ tay xuống thắt lưng Cảnh Vĩnh Phúc.

Nàng “Dạ” một tiếng, hoàn toàn yếu đuối ở bên Lý Phi.

Tất Hoa cúi đầu nói:

“Ta đã an bài gác hoa Hồ Kiệu Xuân, muốn mời Phí công tử.”

Lý Phi lên tiếng.

Gác hoa Hồ Kiệu Xuân, thậm chí, cả hồ Vinh Quang này, kỳ thật đều là sản nghiệp của Lý Phi.

Cảnh Vĩnh Phúc ở trong lòng hắn cười trộm.

Thuyền dần tới sát gác hoa Hồ Kiêu Xuân.

Tiểu Thúy cùng A Căn tựa hồ còn cảm thấy Cảnh Vĩnh Phúc bị Lý Phỉ chiếm đi tiện nghi chưa đủ, lại mang trà bánh đến.

Tất Hoa mỉm cười nói:

“Hai kẻ này, nam thì tuần tú nữ lại nhỏ nhắn mềm mại...”

Hắn không nói tiếp, bởi vì Lý Phỉ lúc này phi thường hoang đường đang đưa trà lên miệng cho Cảnh Vĩnh Phúc uống.

Tất Hoa quay đầu đi, thở dài:

“Nước hồ Vinh Quang quả nhiên kiêu diễm.”

Cảnh Vĩnh Phúc xấu hổ đỏ mặt.

Không phải vì trước mặt người ngoài mà là vì trước mặt A Căn cùng Tiểu Thúy đang tuổi vị thành niên mà Lý Phỉ lại làm như thế.

Nàng phiêu mất liếc A Căn cùng Tiểu Thúy một cái, hai người cùng nàng giống nhau đầy mặt đỏ bừng.

Nàng lại nhìn Lý Phỉ, hắn đã ẩn dấu ý cười.

Cảnh Vĩnh Phúc rốt cuộc cười không nổi.

Rượu nguyên chất, mỹ nhân hát hay múa giỏi, hồ quang liễm diễm, Tất Hoa thủy chung vẫn quan sát Lý Phỉ, mà Lý Phỉ vẫn ôm Cảnh Vĩnh Phúc chơi đùa.

Ca múa tạm dừng, thủ hạ Tất Hoa báo lại,

“Mặc đại nhân đến rồi.”

Một nam tử trung niên cùng vài tên tùy tùng kiêu căng mà đến.

Lý Phỉ không đứng dậy đón chào.

Tất Hoa giảng hòa nói:

“Vị này là Mặc đại nhân, vị đó là Phí công tử.”

Cách một mặt bàn, Cảnh Vĩnh Phúc liếc mắt nhìn Mặc đại nhân một cái, xác định hắn tất là người Khế.

Tuy rằng hắn mặc trang phục nước Tiệp, nhưng mép tóc quăn lên cho thấy kiểu tóc thường ngày của hắn là kiểu của người Khế.

Tùy tùng phía sau hắn cũng như thế.

Mà trang phục của bọn họ rất có khả năng là người Hồi Lan.

Tiếng nhạc lại nổi lên, không khí trong phòng trở nên thần bí.

Chỉ nghe Khế ngữ liên tục.

Tùy tùng Mặc đại nhân cùng Tất Hoa nói không ít.

Đại ý là Mặc đại nhân ngàn dặm mà đến, không phải để tiếp Phí công tử chơi đùa.

Tất Hoa cung kính trả lời, Phí công tử thực có tội.

Cảnh Vĩnh Phúc phỏng chừng bọn họ là cố ý nói cho Lý Phỉ nghe, mà Lý Phỉ sớm có tính kế, cho nên vẫn chỉ nắm tay nàng thưởng thức.

Chỉ nghe Tất Hoa nói: “Phí công tử, nay chánh chủ đã đến, xin công tử tôn trọng.”

Lý Phỉ đẩy đưa đầu ngón tay Cảnh Vĩnh Phúc, nói:

“Yêu thiếp, người lấy Khế ngữ nói cho bọn họ, bản công tử những ngày gần đây lười biếng, chỉ muốn uống rượu không hỏi thể sự.”

Cảnh Vĩnh Phúc gật đầu, lấy Khế ngữ nói lại.

Mặc đại nhân kia và tùy tùng nhất thời đều nhìn nàng, Tất Hoa có chút kinh ngạc.

Im lặng 1 lát, Mặc đại nhân rất nhanh đã trấn tĩnh, nói:

”Mỹ nhân không phải người Khế ta mà nói Khế ngữ lại lưu loát như thế.

Vậy Mặc mỗ ta không dong dài, đi thẳng vào vấn đề.

Hiện ta có một ngàn con tuần mã Khế thuần chủng cùng 1 ngàn cỗ vũ khí nước Khế.

Lấy giao tình giữa Phí công tử cùng Tất Hoa, Mặc mỗ nguyện ưu tiên bán cho Phí công tử.

Nếu Phí công tử chuộng mắt, ta sẽ chuyển bán cho người nước Cảnh.”

Cảnh Vĩnh Phúc nói lại chính xác toàn bộ lời hắc cho Lý Phỉ, Tất Hoa càng kinh ngạc.

Lý Phỉ không lập tức trả lời, lại xoa sợi tóc Cảnh Vĩnh Phúc.

Mặc đại nhân lại nói:

“Mỹ nhân nếu tương trợ, ta tất sẽ không bạc đãi người.”

Trắng trợn dứt lốt, Cảnh Vĩnh Phúc thầm than: Hồi Lan là bộ tộc đệ nhất nhưng lại sa sút như thế.

Lý Phỉ rốt cục mở miệng,

“Ta không có hứng thú.”

Tất Hoa thay đổi sắc mặt, phiên dịch cho Mặc đại nhân nghe xong, những người Khế ở đây thần sắc đều trở nên khó coi.

“Phí công tử, người nghĩ kỹ rồi chứ?”

Lý Phỉ đứng dậy, tiếng ồn xung quanh tan biến, nét cười yếu ớt hiện lên khóe miệng, hắc nâng tay Cảnh Vĩnh Phúc lên, nhẹ nhàng hôn,

“Chúng ta đi.”

Tiểu Thúy bên cạnh đã sớm xấu hổ đỏ mặt.

Lý Phỉ đỡ lưng Cảnh Vĩnh Phúc, đi ba bước quay lại nói:

“Ngày mai giờ này nơi đây, ta mời lại người.”

Lý Phỉ không quay đầu lại nhìn đám người Khế thêm lần nào nữa, nghênh ngang mà đi.

Vào trong xe ngựa Lý Phỉ cầm mặt nạ, trầm tĩnh nhìn Cảnh Vĩnh Phúc hỏi:

“Nếu ta rời kinh thành nửa tháng, người có dự tính gì?”

Cảnh Vĩnh Phúc suy tư nói:

“Ôm bệnh nằm trên giường.”

Hắc thở dài một tiếng, ôm chặt nàng vào lòng,

“Vị Mặc đại nhân kia chính là Hồi Lan tộc trưởng Mặc Đức Tất, còn lại ta không nói người cũng hiểu.”

Cảnh Vĩnh Phúc gật đầu.

Mặc Đức Tất buôn bán là ngựa và vũ khí Khế Liệt Tất.

Lý Phỉ thu tiền không thu phiên toái.

Nhưng nếu không thu chuyển hàng này thì khác nào để nước phù sa chảy sang Cảnh quốc.

Cho nên phải làm cho Lý Dịch thu.

Nhưng một quân vương đâu dễ dàng xuất đầu lộ diện.

Những chuyện này cuối cùng vẫn là đổ xuống đầu Lý Phi.

Sáng sớm hôm sau Lý Phi liền xuất phủ, thẳng đến nửa đêm mới về.

Cảnh Vĩnh Phúc vẫn chờ.

Lý Phi sau khi trở về không nói nhiều, liền ôm nàng trên giường.

Những lời muốn nói đều trở thành động tác mãnh liệt.

Thậm chí ngay cả hôn cũng miên man không ngừng, dây dưa liên tục.

Cảnh Vĩnh Phúc chỉ cảm thấy lưng giống như bị bẻ gãy.

Thân thể không ngừng phát ra tín hiệu nguy hiểm.

Nhưng cho dù có vì vậy mà chết nàng cũng muốn như vậy cùng một chỗ với hắn.

Thần trí nàng dần dần trống rỗng, chỉ có thân thể liên tục rung động.

Đến hừng đông, Cảnh Vĩnh Phúc vẫn còn ở trong lòng Lý Phi.

Đến gần giữa trưa hắn mới rời nàng đi.

Trước khi đi hắn nói: “Vô luận ai tới, cũng không gặp, chờ đến khi ta trở về.”

Cảnh Vĩnh Phúc khàn khàn đáp ứng.

Lý Phi rời đi rồi, Bao Duyên Xuân đến khám cho Cảnh Vĩnh Phúc.

Hắn bắt mạch xong cứ nhiên nói:

”Vương gia coi như thủ hạ lưu tình.

Tĩnh dưỡng một ngày.”

Như Bao Duyên Xuân sở liệu, Cảnh Vĩnh Phúc nằm trên giường một ngày sau liền khôi phục.

Nhưng Tiểu Thúy cùng A Căn vẫn là lo lắng, không để nàng ra ngoài.

Cảnh Vĩnh Phúc chỉ có ai thán, đây đúng là giam lỏng.

Ngày thứ ba, Tư Mã gia sai người sang mời.

Nàng do dự một lát, vẫn là khéo léo từ chối gặp lại Nhược phu nhân.

Chỉ cho vợ chồng Thủy tỷ sang.

Ngày thứ tư, Cảnh Vĩnh Phúc rốt cục được ra sân, bồi hồi ngắm hoa, đáng tiếc hoa cũng không sáng lạn như người nào đó.

Sáo ngọc không bị mang đi, nhưng ở trong tay nàng chỉ có thể phát ra những âm “Ồ đi”.

Không hiểu sao nàng lại nghĩ đến nỗi ai oán của hậu cung, vẫn là sống một ngày bằng một năm?

Ngày thứ năm, Cảnh Vĩnh Phúc ngủ thẳng một giấc đến mặt trời lên ới bị tiếng vang hỗn độn đánh thức.

Ngoài phòng, A Căn đang la lớn:

“Vương phi có bệnh, không tiện gặp người, xin bệ hạ về cho!”

Một kẻ không biết là hoạn quan hay thị vệ lạnh lùng nói:

“Bệ hạ tự mình tới thăm, còn chưa tránh ra?”

Cảnh Vĩnh Phúc cả kinh.

Nhưng Lý Dịch đã tìm tới cửa.

Tiểu Thúy ở bên giường thấp giọng hỏi:

“Muốn ta đuổi bọn hắc đi không?”

Cảnh Vĩnh Phúc chỉnh đốn y phục, nói:

”Lý Dịch chưa đến mức hại ta, người không thể hành động thiếu suy nghĩ.

Nói A Căn cho hắc vào đi!”

Tiểu Thúy lên tiếng trả lời, một lát sau tiếng ồn ào biến mất.

Lý Dịch im ắng xuất hiện trước cửa.

Cảnh Vĩnh Phúc ngồi ở trên giường nói:

“Thứ cho ta không thể đứng dậy đón chào.”

“Ta muốn cùng Dịch vương phi một mình nói vài câu.”

Lý Dịch trầm giọng nói.

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn Tiểu Thúy và A Căn gật đầu.

Lý Dịch đi vào, cửa phòng bị thủ hạ của hắc đóng lại.

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn sắc mặt Lý Dịch, so với ngày xưa càng thêm vương giả, cũng càng nhiều sự bí ẩn khó nắm bắt.

”Bệ hạ muốn nói gì?”

Lý Dịch không đáp, từng bước tiến tới.

Cảnh Vĩnh Phúc hít sâu một hơi.

“Thỉnh bệ hạ dừng lại.”

“Chúng ta làm sao lại thành ra thế này?”

Lý Dịch thẳng đi đến trước giường, nàng nhú mày.

“...”

Hắc ngồi bên giường nàng, nói:

”Khanh chẳng lẽ đã quên những chuyện ngày xưa?”

Khanh là kẻ kị thân phận của Dịch?”

“Xưa nay đã khác, bệ hạ!”

“Gọi ta Lý Dịch!”

“Không dám!”

Lý Dịch bỗng nhiên đề cao thanh âm nói:

”Người có gì không dám?”

Còn có cái gì người không dám?”

Cảnh Vĩnh Phúc cúi đầu, nghĩ lại ngày xưa xác thực đối với hắc bất kính.

”Ta tự hỏi chẳng lẽ khanh không hề áy náy chuyện khanh đã đối đãi với ta như thế nào?”

Khanh vì từ chối ta mà đòi ta trên điện cầu hôn, ta làm;

Khanh lại giả bệnh liên tiếp không gặp, ta nhịn;

Thậm chí kết quả chiến dịch Cảnh Bắc của Khanh cũng là ta bí mật bày ra,

Khanh chẳng lẽ cho rằng chỉ dựa vào một mình lực đệ có thể huy động quân sỹ vượt Hoành giang, phá quận Lâu Thị sao?”

Cảnh Vĩnh Phúc nghẹn thở.

“Khanh cuối cùng lại gả cho lực đệ...”

Lý Dịch âm đạm nói,

”Ta không có mỹ mạo của lực đệ,

cũng làm không được việc chỉ cưới một mình Khanh,

nhưng ta đối với Khanh cho tới nay đều không thay đổi.

Khanh là người con gái duy nhất trong tim ta.”

Cảnh Vĩnh Phúc chỉ có thể thở dài:

“Là ta phụ người.”

Lý Dịch trong mắt lóe ra thống khổ,

”Nay Khanh đã thành Địch vương phi, ta cùng với Khanh đã không thể,

Khanh có thể đồng ý làm cho ta một chuyện không?”

Cảnh Vĩnh Phúc lắc đầu nói:

“Ta còn có thể làm cho người chuyện gì?”

Ngay sau đó, Lý Dịch bỗng nhiên ôm lấy Cảnh Vĩnh Phúc.

Nàng định kêu lại, lại bị hấn điểm yếu huyệt.

Tiếp theo hấn bắt nờ hôn nàng, thật sâu, thật lâu.

Lý Dịch hôn nàng gần như điên cuồng.

Cảnh Vĩnh Phúc không thể giãy dụa, chỉ cảm thấy như có dị vật trong miệng, cực kỳ khó chịu.

Khi Lý Dịch rời khỏi, trên môi nàng còn cảm thấy ướt át.

Nàng giựt mình cảm thấy mình đã nuốt nước bọt của hắn, cảm giác ghê tởm nhất thời nẩy lên trong lòng.

Lý Dịch hơi xấu hổ khi thấy Cảnh Vĩnh Phúc đưa tay chùi miệng, thấp giọng nói:

“Chỉ là hôn người cũng không nguyện.”

Nàng bình tĩnh nhìn hắn, phập phồng lồng ngực, ngoài khó chịu vẫn là khó chịu. “Khanh cuối cùng lại gả cho lực đệ...”

Lý Dịch âm đạm nói,

”Ta không có mỹ mạo của lực đệ,

cũng làm không được việc chỉ cưới một mình Khanh,

nhưng ta đối với Khanh cho tới nay đều không thay đổi.

Khanh là người con gái duy nhất trong tim ta.”

Cảnh Vĩnh Phúc chỉ có thể thở dài:

“Là ta phụ người.”

Lý Dịch trong mắt lóe ra thống khổ,

”Nay Khanh đã thành Địch vương phi, ta cùng với Khanh đã không thể,

Khanh có thể đồng ý làm cho ta một chuyện không?”

Cảnh Vĩnh Phúc lắc đầu nói:

“Ta còn có thể làm cho người chuyện gì?”

Ngay sau đó, Lý Dịch bỗng nhiên ôm lấy Cảnh Vĩnh Phúc.

Nàng định kêu lại, lại bị hấn điểm yếu huyết.

Tiếp theo hấn bắt ngờ hôn nàng, thật sâu, thật lâu.

Lý Dịch hôn nàng gần như điên cuồng.

Cảnh Vĩnh Phúc không thể giãy dụa, chỉ cảm thấy như có dị vật trong miệng, cực kỳ khó chịu.

Khi Lý Dịch rời khỏi, trên môi nàng còn cảm thấy ướt át.

Nàng giật mình cảm thấy mình đã nuốt nước bọt của hấn, cảm giác ghê tởm nhất thời nảy lên trong lòng.

Lý Dịch hơi xấu hổ khi thấy Cảnh Vĩnh Phúc đưa tay chùi miệng, thấp giọng nói:

“Chỉ là hôn người cũng không nguyên.”

Nàng bình tĩnh nhìn hấn, pháp phòng lồng ngực, ngoài khó chịu vẫn là khó chịu.

Có một số việc sớm đã an bài, khi hấn hôn tay nàng lúc trước, nàng đã biết nàng cùng hấn kiếp này vô duyên.

Mặc dù ở chung đã lâu, điều này vẫn không thay đổi.

Ngày trước khi đi Đà La tự, khi Lý Phi tỉnh lại, nàng đã xác định mình nếu thích sẽ là thích nam tử như vậy.

Đó là Lý Phi.

Chỉ có Lý Phi.

Là nàng lựa chọn hấn trước.

Trên đường, Lý Phi không nói một lời, liếc nhìn nàng một cái rồi đóng cửa xe, nàng lại cảm thấy khắp người mát rượi.

Giải khai huyết đạo, Cảnh Vĩnh Phúc nôn ra một trận.

Nhưng dù nôn đến không còn gì trong người mà trong khoang miệng vẫn còn vương vất hơi thở Lý Dịch.

Lý Dịch phần nộ hỏi:

”Ồ trong lòng người ta thực sự là không thể chịu được vậy sao?”

Trong lòng người hoàn toàn không có ta sao?”

“Đi ra ngoài!”

Cảnh Vĩnh Phúc thở hổn hển nói.

Lý Dịch đứng dậy, ngữ khí chuyển lạnh,

“Khanh làm ta rất thất vọng.”

“Đi ra ngoài!”

“Ha ha...”

Lý Dịch bỗng cười lớn,

”Ta đối với người tình sâu nghĩa nặng, nghe người bệnh thì liền tới thăm.

Vừa gặp đã thấy giống như năm đó, giả bệnh nằm nhà.

Ta không còn mong gì nữa, nọ hôn vừa rồi đã giải quyết xong tình cảm ngày cũ.

Địch vương phi, về sau không cần tùy tiện vào cung, cũng đừng làm ra chuyện gì nữa, đừng để ta cô nhìn thấy người nữa!”

Cảnh Vĩnh Phúc chỉ cảm thấy trống ngực đập thành thịch.

Thì ra Lý Dịch muốn hoàn toàn kết thúc tình cảm với nàng.

Nhưng bọn họ đều không xử lý tốt.

Hắn rất kích động mà nàng lại phải bảo toàn thể xác và tinh thần.

Thái tử rộng lượng ngày trước đã không còn, trước mặt nàng giờ là quân vương ôm hận.

Lý Dịch đi đến cửa, Cảnh Vĩnh Phúc thở dài:

”Coi như chúng ta chưa hề quen biết.

Xin bệ hạ tử tế với Địch vương, hắn là lục đệ của người.”

Lý Dịch khưng lại rồi nhanh chóng phẩy tay áo bỏ đi.

Lý Dịch đi rồi, Cảnh Vĩnh Phúc yếu đuối ở trên giường cười khổ.

Lý Phi quả nhiên đã có dự kiến trước, kêu nàng đừng xuất phủ .

Nhưng dù nàng không đi, thì trên lãnh thổ Tiếp quốc này có chỗ nào là Lý Dịch không thể đến?

Lý Phi cũng không có nói sai, đây là chuyện tự nàng gây ra.

Năm đó nàng vì nhiệt huyết mà giúp Lý Dịch, lại làm hắn đến nay không quên.

Mà nàng lại yêu người khác, nam tử nào với chuyện này cũng sẽ buồn bã.

Huống chi hắn hôm nay đã là Tiếp vương cao cao tại thượng?

Nàng vô tâm vô tình, vừa hôn đã nôn ra.

Hắn thất lễ nàng, nàng cũng mạo phạm hắn.

Nhưng nàng không muốn cùng hắn lá mặt lá trái, nàng không nghĩ lừa gạt hắn.

Tiểu Thúy cùng A Căn chạy vào hỏi Cảnh Vĩnh Phúc, nàng miễn cưỡng nói

“Vô sự”,

Nghĩ rằng, hôm nay Lý Dịch nhất định đã đoán chắc Thủy tỷ cùng đầu bếp chưa về, mới đại giá Địch vương phủ.

Vương phủ thị vệ tuy nhiều nhưng cũng không thể cản đường hắn.

Lấy tu vi của A Căn vùng Tiểu Thúy, tất nhiên là hắn vượt qua dễ dàng.

Cảnh Vĩnh Phúc phái người triệu hồi gấp vợ chồng Thủy tỷ.

Nhược phu nhân không yên tâm nên cùng tới.

Vừa thấy Nhược phu nhân, Cảnh Vĩnh Phúc không khóc, chỉ thấy thật tủi thân.

Lý Dịch từng khoan dung nàng như vậy, quý trọng nàng như vậy, mà nàng lại chỉ có thể làm hắn thương tâm, hết lần này đến lần khác.

Nhưng nàng chỉ có 1 trái tim, làm sao có thể yêu thêm 1 người?

36. Chương 36: Ở Đâu Có Cha Dượng Chỉ Hơn Con Riêng Của Vợ Có 2 Tuổi Chứ?!

Nhược phu nhân nhẹ nhàng hỏi:

“Làm sao vậy?”

Cảnh Vĩnh Phúc cúi đầu nói:

“Không có gì, chỉ mệt mỗi thôi.”

Nhược phu không nói gì, yên lặng ôm Cảnh Vĩnh Phúc đến khi màn đêm buông xuống.

Tâm sự nữ nhi, mẫu thân quá rõ.

Bất quá, bà cũng biết rõ quan hệ của Cảnh Vĩnh Phúc và Lý Dịch.

Chỉ là, không thích là không thích, mặc dù miễn cưỡng ở cùng một chỗ, bất quá sẽ là tái diễn bi kịch của bà với Cảnh Thân Mậu.

Hai mẹ con ngủ chung, Cảnh Vĩnh Phúc rất nhanh đi vào giấc ngủ.

Lý Phỉ đi đến ngày thứ sáu thì Cảnh Vĩnh Phúc rốt cục biết được tâm sự của Nhược phu nhân.

Cho mọi người ra ngoài hết, Nhược phu nhân bèn nói với nàng một cái tên —— Tư Mã Thu Dịch, sau đó thì nhìn Cảnh Vĩnh Phúc chờ đợi đáp án.

Kỳ thật Cảnh Vĩnh Phúc cũng có cảm giác người ấy của Nhược phu nhân tất là một trong số cha con nhà Tư Mã.

Chỉ là không hề ngờ đó là Thu Dịch.

Nàng lại ngàn vạn lần hối tiếc rằng đã không nên trêu chọc Tư Mã Thu Dịch.

Tư Mã Thu Dịch cuối cùng đã thật sự đoạt đi mẫu thân của nàng.

Cảnh Vĩnh Phúc bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện thực hoang đường—bổ dưỡng tương lai của nàng chỉ lớn hơn nàng hai tuổi.

“Ba” một tiếng, Cảnh Vĩnh Phúc gục ở trên giường.

Nhược phu nhân sâu kín nói:

“Ta đã rất do dự, quả nhiên như thế này...”

Cảnh Vĩnh Phúc ôm lấy đầu gối, oán hận nói:

“Ta không gọi hần là cha!”

Nhược phu nhân chuyển buồn thành vui.

Lời này là có sự đồng ý!

“Đáng giận, Lý Phỉ biết mà cũng không nói với ta!”

Cảnh Vĩnh Phúc oán hận nói.

Tuy rằng Nhược phu nhân cùng Tư Mã Thu Dịch tuổi tác chênh lệch thật lớn.

Người thường nhìn vào sẽ thấy quá mức kỳ dị.

Nhưng Cảnh Vĩnh Phúc không quan tâm.

Điều nàng để ý là mẫu thân có hạnh phúc hay không.

Sau khi nàng cùng Nhược phu nhân chạy khỏi Dự vương phủ, vẫn là Nhược phu nhân thương yêu, chăm sóc nàng.

Nhược phu nhân tài tình, hiền lành, rất xứng đáng có một người yêu thương.

Tư Mã Thu Dịch cùng Nhược phu nhân tình đầu ý hợp, không nên bị ngăn cách bởi tuổi tác cùng thân phận.

Cho nên Cảnh Vĩnh Phúc không nói gì mà cam chịu.

Nhược phu nhân dịu dàng nói đoạn chuyện cũ.

Nguyên lai bà vừa đến Tiếp quốc, Lý Phỉ liền tìm tới gặp Tư Mã Thu Dịch.

Ngày ấy Nhược phu nhân không biết hai người nói gì, sau khi nói xong chỉ thấy Tư Mã Thu Dịch mặt đỏ tai hồng.

Lần thứ hai Lý Phỉ hẹn Nhược phu nhân ngắm cảnh hồ Vinh Quang.

Nhược phu nhân nhận lời, không nghĩ Lý Phỉ lại cố ý an bài cho bà nghe được Tư Mã Thu Dịch thổ lộ chân tình.

Lúc ấy Nhược phu nhân rung động không thể nói nên lời, mà Tư Mã Thu Dịch nhìn thấy sau khoang thuyền xuất hiện Nhược phu nhân cũng thần hồn bay mất.

Một thời gian sau, Nhược phu nhân tránh né Tư Mã Thu Dịch còn Tư Mã Thu Dịch cũng không mặt mũi nào gặp Nhược phu nhân.

Lý Phỉ liền sai người giúp đỡ Tư Mã Thu Dịch, làm cho Thu Dịch chuyển biến thành người không thể thiếu của Tư Mã gia tộc.

Mà Nhược phu nhân ngày ngày phải đối diện với Tư Mã Tĩnh Tùng vốn quá khác biệt, cuối cùng cũng cân nhắc đến tình cảm của Tư Mã Thu Dịch...

Cảnh Vĩnh Phúc thầm than, thiên hạ lại có chuyện con rể tự tìm tiểu bố dưỡng, bán đứng mẹ vợ ư?

Lý Phỉ quả nhiên không giống người thường!

“Từ đó mẫu thân cũng biết tình ý của Dịch vương đối với Phúc Nhi.”

Nhược phu nhân nửa e lệ nửa vui sướng nói,

“Mẫu thân...”

”Phúc Nhi à, kỳ thật người rất sớm đã động tâm.

Bằng không ngày ấy chúng ta rõ ràng đã muốn rời đi, người vì sao còn phải quay lại?

Người nhặt móng tay hần rồi luôn mang theo trên người.

Chỉ là không muốn thừa nhận thôi...

Yêu người như Dịch vương, quả thật cần dũng khí thật lớn.

Hần dù xa ngàn dặm vẫn tìm người, mẫu thân đã để ý.

Lại lo lắng người vì chuyện Cảnh quốc mà bỏ qua Dịch vương.

Cũng may người vẫn là làm được.

Ngày ấy nhìn 2 người một thân hồng y, mẫu thân rốt cục an lòng.

Điều đó cho thấy Phúc Nhi người thật có phúc khí.

Dịch vương đã là người vạn người mới có một.

Mà hần đối với người lại có tình ý.

Thật hiếm có.

Còn chuyện gì tốt đẹp hơn?”

Đến phiên Cảnh Vĩnh Phúc thẹn thùng, nàng tựa vào đầu gối, nửa ngày không dám ngẩng lên.

“Sớm sinh thể tử đi!”

Nhược phu nhân ôn hòa mỉm cười nói.

“Không cần!”

Cảnh Vĩnh Phúc bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Nhược phu nhân là đối đề tài, lúc này rõ ràng đang nói Tư Mã Thu Dịch, bây giờ lại nói đến nàng.

Nhưng nàng thấy Nhược phu nhân cười tươi như vậy thì bèn quên đi.

Nàng vẫn là quay đầu chấp nhận Tư Mã Thu Dịch!

Nhược phu nhân đi rồi.

Ít ngày sau, Cảnh Vĩnh Phúc nhận được thư của Dự đế đến từ Cảnh quốc.

Cảnh Thân Mậu thông qua Cảnh Vĩnh Văn chuyển đến nàng.

Cảnh Vĩnh Phúc không nề vì, đốt luôn trước mặt Cảnh Vĩnh Văn.

Thân phận nàng hiện tại đã là Dịch vương phi Tiếp quốc.

Mà dù muốn nàng cũng không thể vãn hồi xu hướng suy tàn của Cảnh quốc.

Nàng từng cố gắng, nhưng nàng thực thất vọng khi hãn triệu nàng về kinh thành trong khi Cảnh bắc đang vào trận quyết chiến.

Nếu Dự đế trong lòng an nguy bản thân cao hơn hết thảy, nàng cần gì phải hết lần này đến lần khác vì hãn bán mạng?

Ngày ấy “Huệ Phúc” đã chết, cũng là chặt đứt tình cha con.

Cảnh Thú Thịnh vốn đã bị phế võ công mà lại ám sát hãn. Hãn nếu liều mạng cứu “Huệ Phúc” thì cũng không khó khăn gì, nhưng hãn không làm.

Hãn đã vậy, Cảnh công chúa tự nhiên không trở về được.

Ngày khác, vô luận Cảnh quốc xảy ra biến cố gì, đều sẽ cùng nàng không quan hệ.

Cảnh Vĩnh Văn thấy Cảnh Vĩnh Phúc đốt thư cũng không kinh ngạc.

Nàng ta cũng hiểu sinh phụ mình đến tột cùng là cái dạng người gì.

Nàng ta chú ý chính là Cảnh Vĩnh Phúc.

Ngày ấy ở điện Thái phi, nàng ta nghe được Lý Phỉ thổ lộ một ít chuyện cũ, lúc ấy kinh hãi phần hận, sau khi trở về lại cân nhắc thật lâu.

Cảnh Vĩnh Phúc không có sự tôn quý của nàng ta, cũng không như nàng ta thiên sinh lệ chất.

Ngoại trừ có chút thông minh thì không một chỗ hơn nàng ta, nhưng vì sao Lý Phỉ coi trọng nàng?

Cảnh Vĩnh Phúc nói cho nàng đáp án.

“Đó là kỳ tích”.

Cảnh Vĩnh Văn lần đầu tiên gặp Lý Phỉ đã là sai lầm rồi!

Nàng ta lần đầu tiên gặp Lý Phỉ đã là không có cơ hội, bởi vì tâm Lý Phỉ sớm đã bị Cảnh Vĩnh Phúc chiếm cứ.

Lần này Cảnh Vĩnh Văn không khóc.

Nàng ta lấy khí thế của đệ nhất công chúa Cảnh quốc, lạnh lùng nói:

“Một khi đã như vậy, xin Dịch vương phi không nên mê hoặc Tiếp vương.”

Cảnh Vĩnh Phúc thản nhiên nói:

“Ta chưa từng có.”

Cảnh Vĩnh Văn lạnh như băng nói:

“Tiếp vương trong mộng gọi đều là tên của người, tự giải quyết cho tốt đi.”

Cảnh Vĩnh Phúc im lặng.

Trước khi rời đi Cảnh Vĩnh Văn u oán nói:

”Mẫu hậu ta thực xin lỗi mẹ con các người.

Hiện tại quả báo đều đã độ lên ta.

Ta không hận người.

Người tặng ta cây sáo, như vậy cũng sẽ không phải người keo kiệt.

Ta chỉ oán ta vì sao xuất thân hoàng thất, vì sao họ Cảnh?”

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn theo nàng ta cô tịch rời đi.

Cảnh Vĩnh Văn chưa bao giờ thực sự xin lỗi nàng.

Tâm nàng ta đã chết mặc dù người còn sống.

Lý Phi thật sự là tai họa, nàng phải quản hẩn thật chặt, không để hẩn hại người nữa.

Sau nửa tháng, Lý Phi rốt cục trở về.

Sớm được tin tức, Cảnh Vĩnh Phúc đợi cả nửa ngày, rốt cục đón được hẩn người đầy phong trần.

Áo trắng dày bụi, tóc dài rối bời, mặt mệt mỏi, chỉ có đôi mắt vẫn tươi sáng như cũ.

“Ta đã về.”

Nàng không nói gì, nhẹ nhàng ôm lấy hẩn, hẩn cũng ôm chặt nàng.

Cảnh Vĩnh Phúc tự mình hầu hạ hẩn tắm rửa thay quần áo.

Một lúc lâu sau nàng bị hẩn khóa lại, cuộn trong áo bào bế đi ra.

Hai kẻ lừa dối làm bọn thị nữ bên ngoài chờ cú đầu.

Hẩn đưa Cảnh Vĩnh Phúc trở về phòng rồi lại sang thư phòng, sau đó, lạnh như băng xuất hiện ở bên giường nàng.

“Hẩn gặp người?”

Cảnh Vĩnh Phúc gật đầu.

“Nói gì?”

Nàng nói:

“Nói xong.”

Lý Phi nhìn chăm chăm nàng hồi lâu, nàng bình tĩnh nhìn lại.

Cuối cùng hẩn nói:

“Chúng ta rời kinh thành, đến đất phong của ta.”

Nàng lại gật đầu.

37. Chương 37: Lý Dịch Là Như Vậy Đilen Cuồng Nổi Giận

Nhưng Lý Phỉ còn chưa kịp mang Cảnh Vĩnh Phúc đi, Lý Dịch đã xuống chỉ vậy khốn hần.

Hắn phong Lý Phỉ làm Thái Úy, chức quan quân sự quan trọng nhất Tiếp quốc, cũng là kêu Lý Phỉ trông coi kinh thành.

Lý Dịch chính mắt thấy vợ chồng Dịch vương như keo như sơn, cũng đã muốn chu toàn cho hai người.

Hắn muốn kết thúc, nhưng Cảnh Vĩnh Phúc một chút cũng không nhớ tình cũ, làm vị quân vương trẻ tuổi bị thương tâm quá nặng.

Hắn bắt đầu hận nàng.

Hắn muốn nàng quỳ trước mặt hắn sám hối, cầu xin hắn tha thứ.

Hắn không thể trực tiếp gây phiền toái cho nàng, vì thế, hắn tìm nam nhân của nàng.

Mỗi ngày Lý Phỉ đều bị Lý Dịch gọi vào chầu.

Rõ ràng chỉ là những việc đơn giản, Lý Dịch đều lấy ra bắt hắn giải quyết.

Chỉ là càng vậy Lý Dịch lại càng thất vọng.

Hắn nhìn không ra được biểu hiện gì khác từ .

Địch vương vĩnh viễn luôn giữ bộ dáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, đúng mức.

Vì thế Lý Dịch càng gặp càng chói mắt.

Lý Dịch muốn Lý Phỉ bực bội công việc mà về lạnh lùng với Cảnh Vĩnh Phúc.

Nhưng Cảnh Vĩnh Phúc lại có chút không giống người thường, lời nói đường mật lọt tai chỉ làm nàng chạy xa.

Ngược lại, đối với nàng lạnh như băng, nàng lại cứ tiến tới.

Lý Dịch nhớ tới những chuyện ngày xưa cùng Cảnh Vĩnh Phúc, dường như đều là hắn chủ động với nàng.

Mà chỉ có hắn nói trước, nàng mới nói thêm những chuyện quan trọng hơn.

Lý Dịch biết hắn đối nàng thật sự quá tốt!

Nàng rốt cuộc có cái gì tốt, hắn vì sao cứ thích nàng?

Thấy Lý Phỉ càng ngày càng về phủ trẻ hơn, Cảnh Vĩnh Phúc trong lòng biết không ổn.

Nhưng Lý Phỉ luôn giữ một bộ dáng lãnh đạm, nàng nếu hỏi hắn Lý Dịch như thế nào, khác nào lại đánh độ bình dấm chua (alotoiday03: cơn ghen) trong hắn?

Lý Phỉ cũng rõ tâm tư Lý Dịch.

Lúc này hắn không trách Cảnh Vĩnh Phúc.

Nữ nhân của mình gặp họa, hắn thay nàng thu thập là được.

Nhưng Lý Phỉ không muốn làm nàng lo lắng, khuyên nàng không cần chờ, phải sớm đi nghỉ.

Cảnh Vĩnh Phúc làm sao nghỉ sớm?

Nàng mỗi đêm đứng lặng ở cửa vương phủ, chỉ có nhìn thấy Lý Phỉ trở về, nàng mới có thể an tâm đi ngủ.

Nàng không chịu nghỉ sớm lại liên lụy đến A Căn cùng Tiểu Thúy.

Hai đứa trong lòng mắng Lý Dịch te tua.

Nếu không phải Cảnh Vĩnh Phúc ngăn chặn, Tiểu Thúy đã muốn vào hoàng cung, cho Lý Dịch uống “Thái bình” được.

Cảnh Vĩnh Phúc hiểu, nếu không phải vì Lý Phỉ đã có vị trí quá vững chắc và ảnh hưởng quá lớn đến cả 3 nước thì hẳn đã có chuyện long trời lở đất rồi.

Nàng chỉ hy vọng Lý Dịch có thể sớm bình ổn, buông tha nàng cùng Lý Phỉ.

Nhưng ngược lại với kỳ vọng của Cảnh Vĩnh Phúc, Lý Dịch càng lúc càng quá tay.

Một đêm Lý Phỉ đến nửa đêm mới về, trên gương mặt tuần mỹ là một vết máu, tựa như một bức tranh tuyệt thế bị bút son vẽ xấu.

Cảnh Vĩnh Phúc đau lòng nhìn, Lý Phỉ lại nói là cùng hoàng huynh so kiếm.

Nhưng lấy thân thủ Lý Phỉ, Lý Dịch như thế nào có thể đã thương hẳn?

Nhìn thê tử lo lắng, Lý Phỉ ôn nhu nói:

“Không việc gì, hoàng huynh nổi nóng như vậy vẫn là có chừng mực.”

Một đêm không nói chuyện, ngày kế Lý Phỉ lại vào triều.

Cảnh Vĩnh Phúc ban đêm không ngủ được, giờ ngủ thẳng tới giữa trưa.

Trong cung phái người truyền nàng, nói là Dịch vương đã bị Tiệp vương giam giữ.

Cảnh Vĩnh Phúc hoảng hốt, vội vàng chuẩn bị rồi mang theo A Căn cùng Tiểu Thúy vào cung.

Thủy tỷ cùng đầu bếp vốn tính cùng đi nhưng bị Cảnh Vĩnh Phúc cản lại.

Vợ chồng Thủy tỷ nếu đi, Lý Dịch khẳng định sẽ có lòng nghi ngờ bọn họ muốn cướp ngục.

Cảnh Vĩnh Phúc vội vã chạy vào Tiệp cung.

Nàng bị dắt vào phòng ngủ của Lý Dịch.

Nàng chần động, quỳ gối ngay cửa không vào, sau khi thỉnh an liền hỏi Lý Phỉ.

Lý Dịch ở sau màn che lâu không lên tiếng.

Cảnh Vĩnh Phúc trong lòng bất ổn, lại hỏi

“Tiệp vương người bị sao?”

Lý Dịch khi này mới cúi đầu nói:

“Người rốt cục cũng nhớ tới sự chết sống của ta...”

Cảnh Vĩnh Phúc đỏ mặt hời lạnh, giọng của Lý Dịch cho thấy thật sự bị thương.

“Lại đây!”

Lý Dịch nhẹ giọng kêu.

Cảnh Vĩnh Phúc nhìn phòng ngủ, lại nhìn A Căn cùng Tiểu Thúy, rồi đánh bạo bước tới.

Đi qua một lớp màn che, nàng kinh ngạc nhìn thấy Lý Dịch vạt áo tản ra, lộ ra vết thương trên ngực, từng vết máu đỏ thẫm loang ra trên vải băng vết thương.

Lý Dịch bị thương ở ngực, lại giống như Lý Phỉ năm đó, cũng giống như miệng vết thương của Cảnh Thân Uẩn năm đó.

Lý Dịch trọng thương.

Cảnh Vĩnh Phúc không dám tưởng tượng Lý Phỉ tâm tình thế nào mà dám bị thương Tiệp vương.

Ám sát quân vương tội danh quá lớn?

Nàng cảm thấy trời đất sụp đổ, chột tái nhợt khuôn mặt, té xỉu ở dưới giường Lý Dịch.

Lý Dịch động dung, muốn đỡ nàng, bắt đắc dĩ hẳn bản thân bị trọng thương không tiện nhúc nhích.

Nghe được động tĩnh, A Căn, Tiểu Thúy cùng vọt vào, thấy cảnh trong phòng thì lập tức cũng ngây ngẩn cả người.

Tiểu Thúy tinh thông y thuật, liếc mắt một cái cũng nhìn ra vết thương trên người Lý Dịch không phải nguy trang.

A Căn lo lắng cho Cảnh Vĩnh Phúc, sợ nàng chịu khi dễ của Lý Dịch.

“Còn không nhanh lại đỡ chủ tử nhà ngươi sang một bên nghỉ ngơi đi?”

Lý Dịch nhẹ giọng nói.

A Căn lập tức ôm lấy Cảnh Vĩnh Phúc, Tiểu Thúy bắt mạch cho nàng, nhìn A Căn gật đầu.

“Bình cô chỉ ngất đi thôi!”

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

A Căn giận dữ hỏi Lý Dịch.

Hắn xưa nay không để ý tới cái gì là Tiếp vương Cảnh đế.

Theo hắn cảm nhận, Lý Dịch bất quá là thái tử vô năng, dựa vào Cảnh Vĩnh Phúc mà được ngồi trên vương vị.

Lý Dịch vì lo Cảnh Vĩnh Phúc té xỉu, không để tâm hỏi tội A Căn, chỉ nhìn hoạn quan nói:

“Mời Dịch vương phi cùng hạ nhân của nàng đến Thiên điện nghỉ ngơi.”

A Căn “Hừ” một tiếng, ôm Cảnh Vĩnh Phúc cùng Tiểu Thúy ra khỏi tẩm cung.

Khi Cảnh Vĩnh Phúc tỉnh lại, Tiểu Thúy cùng A Căn lo lắng hỏi han, nàng ngược lại trấn tĩnh.

Nàng không thể loạn, không thể mất chừng mực, Lý Phi còn chờ nàng tới cứu.

Nàng trầm tư đứng lên, nàng nên dùng cái gì tác động Lý Dịch cứu Lý Phi trở về.

Địch vương gia sản bạc triệu hay bí thuật chế đá lửa?

Hay là chính nàng?

Cảnh Vĩnh Phúc lập tức đánh tan ý niệm này trong đầu.

Lấy tính tình Lý Phi nhất định sẽ không để nàng dùng chính mình đến đổi mạng hắn.

Nhưng vì sao Lý Phi ám sát Lý Dịch?

Lý Dịch rốt cuộc làm gì Lý Phi?

Lý Dịch chẳng lẽ muốn buộc mưu phản Lý Phi bất thành?

Hiện tại Tiếp quốc quốc lực quả thật mạnh hơn nhiều Cảnh quốc.

Nhưng kẻ thù bên ngoài chưa diệt, nội đấu kết cục chỉ thêm tiện nghi cho Khế Liệt Tát.

Tầm quan trọng của Địch vương với Tiếp quốc không cần nói cũng biết.

Ngoại trừ thế lực về kinh tế tại cả 3 nước, Địch vương còn là võ tướng mạnh nhất Tiếp quốc.

Lý Dịch cũng không phải là hôn quân, hẳn rõ ràng cần Địch vương.

Cảnh Vĩnh Phúc đang trăm mối không thể giải thì Lý Dịch sai người đưa đồ ăn tới.

Nàng làm sao nuốt trôi?

Đến đêm, Lý Dịch mới lại gọi nàng đến.

Tiểu Thúy cùng A Căn lại chờ đợi ở ngoài.

Cảnh Vĩnh Phúc một mình đi vào, lại dập đầu trước Lý Dịch.

Lý Dịch ở trên giường nhìn nàng.

Một lát, hắn chỉ vào một cái hộp gỗ bên cạnh, nói:

“Người mở ra xem đi!”

Cảnh Vĩnh Phúc hít sâu một hơi, những hộp gỗ đàn hương thế này trước nay đều để đựng đầu người.

Nàng đứng dậy, lê bước thật chậm đến hộp gỗ, run run đưa tay mở ra, một chút sợ ngây người.

“Đây là...”

“Đây là lễ vật ta cho người.”

Lý Dịch nhìn chằm chằm về mặt nàng, nói,

“Ta biết người muốn đã lâu, ta liệu mình lấy cho người!”

Cảnh Vĩnh Phúc nước mắt chảy xuống, trong hộp gỗ là đầu Cảnh Thân Uẩn.

Chỉ nghe Lý Dịch chậm rãi nói:

”Người này tà tâm không dứt.

Chạy tới kinh thành Tiếp quốc, vài lần liên hệ ta ý muốn mượn binh lực hoặc xúi bẩy chiến tranh.

Ta vất vả mới lừa được hắn mất cảnh giác, cho thủ hạ lấy đầu của hắn.”

Hai ba câu nói nhẹ nhàng ấy của hắn không biết đã phí bao nhiêu tâm huyết, bao nhiêu khổ công.

Mà hắn là vua một nước, hết mạo lại hiểm, càng làm Cảnh Vĩnh Phúc cảm động.

Cảnh Vĩnh Phúc rất cảm động, nhưng lại lập tức nghĩ,

Một kiếm trên ngực Lý Dịch kia không phải là do Lý Phỉ, mà là Cảnh Thân Uẩn sắp chết vồ đến.

Lý Dịch đúng là thừa cơ này đem Lý Phỉ giam giữ .

”Đa tạ bệ hạ.

Bệ hạ đối của ta ân trọng, ta nguyện kiếp sau kết cớ ngậm vành báo lại đáp bệ hạ.”

Cảnh Vĩnh Phúc chưa xót nói,

”Dám mong bệ hạ ân chuẩn vợ chồng ta đi biên giới phía Bắc,

Chúng ta nguyện vì bệ hạ vĩnh viễn trấn thủ biên cương.”

Lý Dịch trầm mặc một lát, cúi đầu nói:

”Năm đó lục đệ vì người trận huyết chiến ở Khoảnh Lan giang, lại vì người chịu một kiếm.

Người vượt sông đi thăm rồi phát sinh tình cảm.

Mà nay ta cũng vì người bị một kiếm, lại chỉ nhận được từ người một hồi rơi lệ.

Phải biết rằng ta ở biên cảnh gặp người trước,

là ta cầu xin ban hôn với người trên điện trước,

là ta ngầm đồng ý với lục đệ, Cảnh quốc các người mới có thể đoạt lại mười ba quận...”

Cảnh Vĩnh Phúc không thể mở miệng.

Nàng nếu nói với Lý Dịch,

Lý Phỉ đã liên chú ý tới nàng từ lúc nàng bước vào kinh doanh tiệm rượu ở biên cảnh,

Thì tình cảnh Lý Phỉ sẽ càng tệ hơn.

Dù gì, một vị quân vương cũng không cho phép thần tử vượt qua mình.

Lý Dịch ôm ngực, thống khổ nói:

”Cảnh Vĩnh Phúc, năm đó nếu ngươi cho ta biết ngươi chính là Cảnh quốc công chúa Cảnh Vĩnh Phúc, Ta làm sao có thể mất ngươi?

Nhưng ngươi vô tình, lại không tin ta.

Kết quả là ta làm mai không công cho ngươi cùng lục đệ,

Để cho lục đệ tùy tiện xuất chiến,

Để cho lục đệ thay ta cầu hôn.

Các ngươi đều lừa gạt ta...”

“Bệ hạ cân nhắc!”

Cảnh Vĩnh Phúc không khỏi đề cao thanh âm nói,

“Địch vương là lục đệ ngài, ta cũng từng là hảo hữu của ngài...”

“Đừng vội nhắc lại!”

Lý Dịch cắt đứt lời của nàng, thần sắc hung ác nói,

”Địch vương phi, ngươi hiện tại phải lựa chọn!

Ta biết bên cạnh ngươi có cao thủ,

Nhưng ngươi chớ quên, nơi này là cung điện Tiếp quốc.

Chỉ cần ta ra lệnh một tiếng,

Ngay sau đó, Địch vương sẽ đầu rơi xuống đất.”

Cảnh Vĩnh Phúc không thể lại không quỳ xuống,

“Bệ hạ đến tột cùng muốn ta như thế nào mới có thể buông tha Địch vương?”

Lý Dịch ở trước mặt nàng đưa ra 1 ngón tay.

“Một, ngươi tái giá cùng ta, dùng quãng đời còn lại của ngươi đổi lấy một cái mạng của Địch vương.”

Cảnh Vĩnh Phúc lắc đầu.

Lý Dịch cười lạnh một tiếng, lại đưa ra thêm 1 ngón tay, ngoài miệng nói:

”Không có con đường thứ hai,

Không đáp ứng, ngươi chờ nhật xác Địch vương đi.

Cái đầu đẹp nhất thế gian ấy ta trả lại cho ngươi.”

Cảnh Vĩnh Phúc sắc mặt trắng bệch, hết thấy đều công bằng.

Có gì tốt đẹp mà có thể trường tồn, nhân duyên càng tốt đẹp lại càng khiến người ta đổ kỵ.

Nàng cùng Lý Phỉ đã quá hạnh phúc, giờ phút này cho dù chết thì cũng có gì phải sợ?

Một ánh dao loáng chợt lóe, thẳng đến cổ Cảnh Vĩnh Phúc.

Bồ Bồ Nhi mang lại cho nàng nhiều phiền toái, nhưng đưa cho nàng con dao này thì cũng có vài lần trọng dụng.

Đây là lần cuối cùng.

Cảnh Vĩnh Phúc chưa xót cười.

“Cảnh Vĩnh Phúc!”

Lý Dịch thất thanh kinh hô, bật người dậy, lại bị vết thương quật xuống, đau xót bất lực nằm trên giường, "Ta đối với ngươi có gì không tốt?"

Những gì lực đệ có thể làm ta đều có thể làm.

Ta còn cho ngươi trước mặt ta nói rỗng nói rần, hươu chân múa tay."

"Bệ hạ, tánh mạng của ta nay giao cả cho ngươi."

Cảnh Vĩnh Phúc đánh bạc tánh mạng của mình.

Nàng đổ rằng Lý Dịch đối với nàng còn có tình ý, rằng Tiếp vương còn có lý trí.

Nàng sâu kín nói,

"Bệ hạ nói đúng, ta cho tới bây giờ cuồng vọng, cho tới bây giờ đối với bệ hạ vẫn không đủ tôn kính.

Vậy xin cho ta cuồng vọng thêm một lần, là lần cuối cùng..."

Mũi dao đã đâm sâu vào cổ, máu nhỏ từng giọt như hoa mai nở rộ.

Lý Dịch môi khê nhúc nhích, Cảnh Vĩnh Phúc liền hô:

"Không được kêu ảnh vệ tới gần ta!"

Lý Dịch xuống giọng khuyên bảo, chỉ nhận lại cùng một câu

"Xin bệ hạ nói tay".

Nhìn Cảnh Vĩnh Phúc sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt quật cường, Lý Dịch rốt cục lại ngã xuống, thở dài nói:

"Ta muốn khanh, khanh liền đoan chắc rằng khanh sẽ chết vì điều đó!"

Hắn không thể nhìn nàng bị thương, càng không thể nhìn nàng chết.

Hắn thật đúng là không thoát khỏi tay nàng.

Nghiệt duyên!

Lý Dịch không nói gì, quay đầu, không hề nhìn lại nữ tử đang quỳ.

Cảnh Vĩnh Phúc nghẹn trong chốc lát, chung quy nói:

"Bệ hạ..."

Là người tốt."

Lý Dịch "Ừ" một tiếng, lại nghe nàng nói:

"Trước đây, nếu không có Phi, có lẽ cuối cùng ta sẽ gả cho bệ hạ, nhưng bây giờ không phải như vậy.

Ta từng hỏi tình cảm của bệ hạ, bệ hạ ngày đó đáp, đó là một loại tình cảm dành cho người con gái đáng trân trọng.

Hiện tại, ta muốn nói với bệ hạ,

Tình yêu nam nữ, chính là không thể chia lìa, sống chết có nhau.

Nếu Phi có bề gì, ta không thể sống một mình."

Lý Dịch đại người đi.

Hắn theo bản năng nghĩ nếu Cảnh Vĩnh Phúc thật sự chết, hắn cũng không thể chết theo nàng.

Hắn dù sao vẫn là Tiếp vương.

Nhưng Lý Phi không vậy.

Hai người bọn họ đúng là thuộc về nhau.

“Ta thua...”

Lý Dịch không nề hà nói,

“Lục đệ, người xuất hiện đi!”

Cảnh Vĩnh Phúc ngẩn ra.

Một thân ảnh quen thuộc từ sau màn che phía sau Lý Dịch đi ra.

Nàng đưa ra bưng miệng, hoàn toàn hiểu được những chuyện vừa xảy ra.

Lý Phi hướng nàng đi tới.

Nắng đã lên ột ngày mới.

Hắn đi nhẹ nhàng như vậy lại vững vàng như vậy.

Hắn đi đến trước mặt nàng, cúi đầu đưa tay nâng nàng dậy.

Nàng bầu thật chặt mười đầu ngón tay cào cánh tay hắn, nói:

“Kẻ lừa đảo!”

Ngay sau đó, Lý Phi ôm chặt lấy nàng.

Không ai có thể tách bọn họ ra.

Lý Dịch quay đầu đi.

38. Chương 38: Duyên Nợ Đã Buộc Không Thể Cởi, Con Gái Đầu Lòng Không Giống Cha Lại Giống Bá Bá

Sau khi được Tiếp vương Lý Dịch chúc phúc, vợ chồng Dịch vương rời khỏi kinh thành, đi về phía Bắc.

Mọi chuyện đã được Lý Phi giải thích.

Lý Dịch không phải hôn quân, hắn là vị quân vương lý trí.

Hắn cùng với Lý Phi hợp mưu, tính kế Cảnh Thân Uẩn, lừa mọi người, ngay cả Cảnh Vĩnh Phúc cũng lừa.

Lý Dịch bịa ra mâu thuẫn giữa hắn cùng với Lý Phi, dụ Cảnh Thân Uẩn vào tròng.

Hắn biết Cảnh Thân Uẩn nhất gan, sợ phải giao thủ cùng Lý Phi một lần nữa.

Vì vậy, chỉ có chính hắn mới có cơ hội diệt trừ Cảnh Thân Uẩn.

Lý Dịch vô công tu vi không bằng Lý Phi cùng Cảnh Thân Uẩn.

Lý Phi mỗi ngày dạy hắn kiếm thuật.

Khổ luyện nhiều ngày, Lý Dịch cuối cùng giết được Cảnh Thân Uẩn.

”Ta từng khuyên hắn, giết Hỉ vương còn có rất nhiều biện pháp.

Hơn nữa thời gian còn dài.

Nhưng hắn không nghe.”

Lý Phi bình thản nói,

”Hắn không muốn làm cùng ta.

Hắn nói ta có thể làm thì hắn cũng có thể.

Hắn quả nhiên làm được.”

Còn đang tức giận, Cảnh Vĩnh Phúc lại cắn hắn một phen.

Lý Phỉ không hề nhả mặt, bình thường nói tiếp:

”Cảnh Thân Uẩn không trừ, đối với người hay Cảnh quốc thủy chung đều là tai họa.

Loại người âm mưu giết người này, ta cùng hần đều không muốn cho người dây vào.

Chuyện nam nhân để nam nhân giải quyết.

Cũng coi như cho hần sảng khoái rời xa người!”

Cảnh Vĩnh Phúc “Hừ” một tiếng, thu tay lại.

Ngày đó nhìn thấy Lý Phỉ, nàng liền đoán ra tám chín phần.

Lý Dịch nhận lấy nguy hiểm này, một vết kiếm trên mặt Lý Phỉ đã coi như phần thưởng.

Cũng là muốn lấy từ nàng một phen nước mắt.

Lý Phỉ cũng biết rõ, Lý Dịch là muốn quên nàng nhưng cũng là tìm một cơ hội.

Trong tầm cung Tiệp vương chỉ cần nàng lựa chọn sai, nói sai một câu, Lý Dịch liền thật sự thực hiện được ý muốn của mình.

Vua của một nước lại lấy thân mạo hiểm vì nàng.

Nhưng Lý Dịch rốt cuộc vẫn là lý trí.

Hần cần Dịch vương giúp đỡ, lại càng không muốn nhìn Cảnh Vĩnh Phúc đổ máu.

Lúc Cảnh Vĩnh Phúc rút con dao ra, hần đã thất bại thảm hại.

”Vương huynh ở trong lòng cũng muốn nghe lời thiệt tình của người.

Còn ta thì tin tưởng người.”

Lý Phỉ sờ sờ cánh tay,

“Cho nên đợi đến đất phong rồi ta chỉ muốn ... CẮN!”

Cảnh Vĩnh Phúc nghe xong nửa câu đầu, cảm thấy mình đặt cược không nhầm chỗ.

Nhưng khi nghe đến nửa câu sau, nhất thời mềm nhũn ở trên người hần.

Lý Phỉ nhéo nhéo khuôn mặt nàng, cúi đầu cười nói:

“Chỉ cần chỗ nào nhiều thịt.”

Cảnh Vĩnh Phúc vỗ lại hần một cái.

Trong xe ngựa, tiếng động càng ngày càng nhẹ.

Người ngoài xe ngựa nghe lén không trọn câu, hạ giọng hỏi:

“Bình cô ở đâu thịt nhiều?”

“Còn hỏi? Là mặt!”

“Vì sao là mặt?”

“Mặt dày!”

Tiểu Thúy và A Căn bật cười.

Hai năm sau, ở tướng quân phủ Tiệp Bắc.

Lý Phỉ cùng một gia đình ở ngoài phòng sinh lo lắng chờ đợi.

“Sinh rồi...”

Tiểu Thúy ở trong phòng bỗng kêu lên.

Theo sau tiếng kêu của nàng là tiếng trẻ con khóc vang lên.
Lý Phỉ muốn đẩy cửa xông vào, lại bị Tiểu Thúy ngăn chặn.
Chờ trong phòng sửa sang lại một chút, Tiểu Thúy mới cho hắn vào.
“Trai hay gái?” A Căn hỏi Tiểu Thúy.
“Sinh một tiểu Bình cô!”
Tiểu Thúy nhấp nháy mắt nói.
Lý Phỉ không cần nam nữ.
Hắn bước nhanh đến bên người Cảnh Vĩnh Phúc.
Thấy nàng bình yên, lại thấy Bao Duyên Xuân bắt mạch xong thì gật đầu, hắn mới yên tâm.
“Sinh con gái.”
Cảnh Vĩnh Phúc ngượng ngùng nói.
“Ừ.”
Lý Phỉ chỉ nhìn nàng.
“Bộ dạng không giống người.”
Cảnh Vĩnh Phúc nhè nhẹ nói.
“Ừ.”
“Bộ dạng cũng không giống ta.”
Cảnh Vĩnh Phúc thanh âm càng thấp.
“Ừ.”
A Căn một bên nhịn không được, chạy đến bên Nhược phu nhân, vừa thấy, không khỏi hỏi:
“Kia giống cái gì?”
Lý Phỉ phục hồi tinh thần, đón đứa trẻ từ tay Nhược phu nhân, liếc mắt một cái thì lại không khỏi nhú mày.
Càng xem sắc mặt càng biến, cuối cùng hắn cắn răng nói:
“Sang năm sinh nữa!”
Đường xa mà đến, Ngô Tiên Tử ở phía sau Lý Phỉ cười rộ lên.
Cảnh Vĩnh Phúc cùng Lý Phỉ đồng thời liếc bà một cái.
Chỉ nghe bà cười to nói:
“Di truyền tốt! Không giống cha, không giống mẹ, cố tình giống bá bá!”
Hoàng cung Tiếp quốc, Tiếp vương nhận Tiếp Bắc mật báo.
Đọc xong lại đọc.
Cảnh Vĩnh Phúc sinh nữ nhi, rất giống hắn.
Lý Dịch thật sáng khoái.
Lại qua hai năm.
Cảnh Vĩnh Phúc sinh một bé trai, kế thừa chân mày của Lý Phỉ và hình dáng của Cảnh Vĩnh Phúc.
Gọi là Lý Nhiên, lập làm Dịch vương thế tử.

Lý Bình quận chúa hai tuổi, lớn lên dung mạo không chỉ có giống Lý Dịch, càng rất giống tiền Tiếp vương Lý Cùng Dụ.

Nhìn Dịch vương một nhà hạnh phúc mỹ mãn, Tiểu Thúy giờ đã thành mỹ nhân thường xuyên thất thần.

Ngày nọ nhận được tin báo từ cổng thành, nàng theo Lý Phi đi ra.

Đã thấy Bồ Bồ Nhi cưỡi con ngựa cao to, dẫn một hàng ngũ nghênh đón mà đến.

Hắn từ rất xa đã thấy Tiểu Thúy trên tường thành, liền quát:

“Tiểu Thúy, ta đến cưới người !”

Lại là một hồi vui mừng với tiết mục đội khăn hỷ.

Tái ông mất ngựa lại có phúc?

Có lẽ thế gian đều là công bằng.

Ai dám chắc mất đi là thống khổ, nhận được là viên mãn.

Rất nhiều năm về sau, Lý Phi vì Cảnh Vinh Phúc từ bỏ dã tâm, từ bỏ sản nghiệp nhiều năm kinh doanh.

Nàng hỏi hắn vì sao?

Hắn đáp, làm Tiếp vương tất thích hợp với hắn.

Nhưng hắn còn muốn nhiều hơn thế.

Vì nàng, vì người nhà buông tay, như vậy mới có thể hạnh phúc.

Thế gian không có hạnh phúc hoàn mỹ, nhưng chúng ta có thể dùng cuộc đời chưa đầy trăm năm để đón nhận nó.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cong-chua-dai-phuc>